

Hoa Bò Công Anh Sẽ Bay Về Đâu ?

Contents

Hoa Bò Công Anh Sẽ Bay Về Đâu ?	3
1. Chương 1: Giấc Mơ Ngựa Trắng	4
2. Chương 1. 1: Ngựa Xanh Đẹp Trai.	7
3. Chương 1. 2: Cùng Rung Động.	11
4. Chương 1. 3: Nhớ Hình Bóng Ngựa Xanh.	16
5. Chương 1. 4: Người Gạt Nước Mắt Cho Hải Bằng.	20
6. Chương 1. 5: Cuộc Tình Tay Ba	24
7. Chương 1. 6: Thư Tình Đầu Tiên.	27
8. Chương 1. 7: Hoàng Khang.	29
9. Chương 1. 8: Quả Đất Này Quá Nhỏ Nhoi.	33
10. Chương 1. 9: Tình Yêu Của Các Công Chúa.	37
11. Chương 1. 10: Nghi Ngốc.	42
12. Chương 2: Vì Ích Kì Mất Cả Tình Bạn Lẫn Tình Yêu.	44
13. Chương 2. 1: Yêu Nhầm Bạn Trai Của Bạn Thân.	48
14. Chương 2. 2: Muộn Phiền	53
15. Chương 2. 3: Có Phải Mình Đã Quá Ích Kì?	56
16. Chương 2. 4: Hot Boy Quyến Rũ.	60
17. Chương 2. 5: Vì Lí Do Gì?	63
18. Chương 2. 6: Chuyện Vô Lí Nhất.	68
19. Chương 2. 7: Nước Mắt Phía Sau Nụ Cười.	71
20. Chương 2. 8: Không Còn Gì Cả.	75
21. Chương 2. 9: Không Biết Là Ai Đau Lòng Nhất.	78
22. Chương * Bên Lề Tác Giả.	80
23. Chương 3: Dù Có Cố Gắng, Anh Mãi Không Phải Là Ngựa Trắng.	81
24. Chương 3. 1: Vẫn Chưa Chấm Dứt	85
25. Chương 3. 2: Tình Bạn Và Tình Yêu.	89
26. Chương 3. 3: Nhưng Nhớ Nửa Đêm.	92
27. Chương 3. 4: Không Thể Ghét Bỏ	96
28. Chương 3. 5: Bứt Rứt	99
29. Chương 3. 6: Bỏ Ngỡ	102
30. Chương 3. 7: Hoàng Khang Nói Tiếng Yêu	104
31. Chương 3. 8: Lẩn Trốn Để Thôi Nhưng Nhớ	108
32. Chương 3. 9: Không Biết Ai Mới Là Người Có Lỗi	111
33. Chương 3. 10: Khoảng Cách	115
34. Chương 3. 11: Anh Như Bóng Đêm Mãi Không Nhìn Rõ	119
35. Chương 3. 12: Góc Khuất Của Anh	123
36. Chương 4: Khi Tình Yêu Lên Tiếng	127
37. Chương 4. 1: Khi Con Người Ta Có Tình Yêu	131
38. Chương 4. 2: Lời Tiên Tri	134
39. Chương 4. 3: Ánh Sáng Trong Đêm	138
40. Chương 4. 4: Dụ Dỗ Nữ Sinh	143

41. Chương 4. 5: Có Phải Tôi Yêu Anh Ấy Rồi Không?	147
42. Chương 4. 6: Bạn Bè.	150
43. Chương 4. 7: Người Yêu Cũ	155
44. Chương 4. 8: Hạnh Phúc Sắp Đặt	160
45. Chương 5: Tình Cũ Quay Về Bắt Đầu Cho Tình Mới	161
46. Chương 5. 1: Yêu Thương	165
47. Chương 5. 2: Ngựa Trắng Của Em Về Rồi.	168
48. Chương 5. 3: Đùa Giỡn Tử Thần	172
49. Chương 5. 4: Quên Yêu Thương, chấp Nhận Hạnh Phúc	178
50. Chương 5. 5: Người Quan Trọng Nhất	180
51. Chương 5. 6: Cảm Xúc Đầu	184
52. Chương 5. 7: Bạch Mã Hoàng Tử	189
53. Chương 5. 8: Valentine Ngọt Ngào	192
54. Chương 5. 9: Bức Thư Tình Thế Kỷ	196
55. Chương 5. 10: Câu Nói Anh Chờ Mong	198
56. Chương 5. 11: Khoảng Cách	203
57. Chương 6: Nếu Đã Yêu, Em Không Cần Anh Là Ngựa Trắng.	205
58. Chương 6. 1: Chúng Tôi Khác Thế Giới Nhưng Có Chung Tình Yêu	210
59. Chương 6. 2: Anh Sẽ Không Yêu Em Mãi Mãi	213
60. Chương 6. 3: Điều Quan Trọng Nhất	217
61. Chương 6. 4: Tạm Biệt! Tình Cũ	219
62. Chương 6. 5: Hòa Nhập Vào Thế Giới Của Anh	223
63. Chương 6. 6: Hãy Cứ Là Anh	228
64. Chương 6. 7: Ước Mơ	231
65. Chương 6. 8: Vì Tin Anh	234
66. Chương 6. 9: Không Phải Nụ Hôn Đầu	240
67. Chương 6. 10: Yêu Thương Hóa Ra Nhặt Nhòa	244
68. Chương 7: Để Biết Rằng Ta Yêu Nhau	246
69. Chương 7. 1: Trung Thu Tình Yêu	249
70. Chương 7. 2: Cách Trở	253
71. Chương 7. 3: Không Thể Xa Nhau	257
72. Chương 7. 4: Yêu Anh! Không Đổi Thay	262
73. Chương 7. 5: Ra Mất Bố Chồng	267
74. Chương 7. 6: Ba Vòng	272
75. Chương 7. 7: ‘kiểm Tra’	280
76. Chương 7. 8: Hy Sinh Trong Tình Yêu	286
77. Chương 8: Yêu Là Khổ Nhưng Nguyên Khổ Vì Nhau	289
78. Chương 8. 1: Không Rời Xa.	293
79. Chương 8.2 : Nỗi Khổ Tình Của Đại Phong	299
80. Chương 8. 3: Người Làm Anh Rung Động.	302
81. Chương 8.4: Nút Thắt Gia Đình	306
82. Chương 8.5: Chờ Một Tình Yêu	314
83. Chương 8. 6: Thiên Thần Của Anh	316
84. Chương 8. 7: Hạnh Phúc Ấy Biết Khi Nào Mới Mất Đây?	320
85. Chương 8. 8: “tiểu Hoàng Khang?”	323
86. Chương 8. 9: Tình Dịch	327
87. Chương 8. 10: Một Mũi Tên Trúng Ba Con Nhạn	332
88. Chương 8. 11: Mẹ Kế “bất Gian”	336
89. Chương 9: Buông Tay Là Cách Anh Yêu Em	341
90. Chương 9. 1: Thà Chưa Từng Yêu	346
91. Chương 9. 2: Niềm Tin Đổ Vỡ	349
92. Chương 9.3: Phía Sau Một Nỗi Đau Lại Là Một Nỗi Đau	354
93. Chương 9. 4: Hoàng Khang... Tôi Thua Rồi	360
94. Chương 9. 5: Tuyệt Vọng	363

95. Chương 9. 6: Đỉnh Cao Của Tình Bạn	367
96. Chương 9. 7: Dừng Một Ngày Hôm Nay Thôi	370
97. Chương 10: Em Sẽ Là Cánh Hoa Bò Công Anh Bay Theo Gió Để Tìm Anh Về.	374
98. Chương 10. 1: Lạc Mất Anh Rồi Giữa Dòng Đời Bon Chen	379
99. Chương 10. 2: Cả Đời Cũng Không Thể Quên	383
100. Chương 10. 3: Tìm Đến Chân Trời Góc Bể	386
101. Chương 10. 4: Đến Lướt Em Rồi	390
102. Chương 10. 5: Vui Buồn Cùng Cam Chịu	394
103. Chương 10. 6: Hình Phạt Của Anh	397
104. Chương 10. 6: Độc Chiếm Nhà Anh	400
105. Chương 10. 7: ‘bón Thuốc’	404
106. Chương 10. 8: Ai Có Thể Yêu Em Hơn Anh?	408
107. Chương 10. 10: Ngàn Vạn Từ ‘nếu Như’	411
108. Chương 10. 11: Ngày Tháng Hạnh Phúc Ngắn Ngủi	415
109. Chương 10. 12: Anh, Nơi Đó Sao Quá Xa Vời	420
110. Chương 10. 13: Nếu Một Mai	423
111. Chương 10. 14: Bò Công Anh Bay Về Đâu Nữa?	427
112. Chương Ngoại Truyện 1: Anh Cũng Muốn Biết Vì Sao Anh Yêu Em?	429
113. Chương Ngoại Truyện 2: Chưa Khi Nào Biết Hối Hận	432
114. Chương Ngoại Truyện 3: Cách Yêu	436
115. Chương Ngoại Truyện 3. 1: Cách Yêu	440
116. Chương Bên Lề Tác Giả	447
117. Chương Kết 1: Sáu Năm Em Chờ Anh.	448
118. Chương Kết 2: Kỳ Tích	456
119. Chương Kết 3: Đúng Người, Đúng Thời Điểm.	462
120. Chương Kết 4: Tự Bao Giờ	470
121. Chương Kết 4: Hồi Kí Của Nun	475
122. Chương Kết 6: Người Ra Đi, Người Ở Lại. Ai Đau Khổ Hơn Ai?	484
123. Chương Kết 6: Người Ra Đi, Người Ở Lại. Ai Đau Khổ Hơn Ai? (tt)	493
124. Chương Lời Tác Giả....	495

Hoa Bò Công Anh Sẽ Bay Về Đâu ?

Giới thiệu

“Ở nơi đó, cô ấy sống thế nào?” Đó là câu hỏi của Răng sư tử đã gửi gắm đến nàng Bò Công Anh tr

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoa-bo-cong-anh-se-bay-ve-dau>

1. Chương 1: Giấc Mơ Ngựa Trắng

*****“Bỏ...bỏ ra...ra coi!” Nhanh chóng xô anh ra, thoát khỏi sự ức chế lúc đó, hít sâu vào và lấy bình tĩnh. Mắt cô chẳng dám nhìn anh nữa, cúi xuống đất và hiện rõ sự lúng túng. Đến bây giờ anh mới cười, nhìn thấy Thiên Nghi vậy anh lại muốn cười và cười ngay trước con người đang lúng túng đến sắp điên lên kia.

“Ê! Bạn là tên biến thái hả? Bị vậy còn cười?”

Bị vậy không cười thì làm gì mới cười. Ẩn ý trong mắt anh đã nêu rõ điều đó. Nhưng vì nể mặt lần đầu tiên chính thức gặp mặt, anh ngừng cười, nhún vai nhìn Thiên Nghi bằng ánh mắt vô tội.

“Sorry, chỉ định đỡ, ai ngờ bạn nhào đến tôi như thế.”

“Cái tên này...dám...”*****

“Thiên Nghi!!! Anh yêu em!!!”

Cô gái tên Thiên Nghi ngẩng người nhìn chàng bạch mã hoàng tử phong độ, đẹp trai rạng ngời trước mặt mà quên cả trả lời. Anh chàng bạch mã kia bước đến gần, nắm lấy tay cô, cúi đầu hôn lên mu bàn tay của cô. Một dòng điện chạy dọc khắp người, cô sợ rằng mình đang nằm mơ.

“Anh ơi... Anh có thể nói lại câu nói vừa rồi không?”

“Anh yêu em.” Anh lần nữa khẳng định.

Còn cô, cô không biết cảm xúc của mình lúc này. Giữa một cánh đồng hoa bồ công anh, có một người đứng trước bạn, nói yêu bạn, hôn lên tay bạn, trân trọng bạn. Có lẽ không thực tế nhưng thật ra với cô gái lúc này, đây là điều tuyệt vời nhất.

“Ngựa trắng... Em cũng yêu anh!” Cô nước mắt rưng rưng trả lời.

Cuối cùng anh cũng xuất hiện rồi, cuối cùng tình yêu của cô xuất hiện rồi. Cô sống mười bảy năm qua thật không uổng phí mà.

Love you and love me

Cong bu ceng qang ji he ni zai yi wi de tain mi

Love you and love me

Cong bu ceng haui yi ni shi wo yong yuan de wei yi

Tiếng hát trong trẻo phát ra chiếc Galaxy S3 vang lên làm náo loạn cả góc phòng nhỏ, cô gái vẫn còn mãi mê nén mình bên chăn ấm niệm êm, không biết rằng bản thân đang nướng gần khét cả cái giường rồi. Đôi mắt to đang dần mở ra: “Ngựa trắng... Anh đâu rồi...” Cô mở mắt nhìn lên. Là trần nhà.

Mơ! Thì ra lại là mơ! Đây là lần thứ n cô mơ như thế, cảm giác sao lại rất thực. Là mơ sao?

Đưa tay qua bàn cầm điện thoại lên, gương mặt hốt hoảng biểu hiện ngay, không ngần ngại cô hét lớn.

“Sáu giờ? Sáu giờ?...Trời ơi! Tiêu thật rồi...” Cô phóng nhanh ra khỏi giường, bỏ ngay cái chăn ấm áp kia chạy vọt xuống gác dù trong lòng vẫn còn tiếc nuối bữa sáng chủ nhật yêu quý. Vì hôm nay là chủ nhật nên người lười biếng thích nướng khét kia là kẻ nhận nhiệm vụ làm bữa sáng cho con bé đang ngồi dưới nhà. Vậy mà lại ngủ quá lố, chưa kịp lao mặt đã cố vọt thật nhanh xuống nhà bếp.

“Hai đúng là người chăm chỉ thật, thức sớm quá vậy? Sao không ngủ thêm một tí nữa?”

Cô biết rõ lời nói mỉa mai đang ẩn chứa trên khuôn mặt đáng yêu của con bé học lớp bảy, đôi mắt nó rất to, môi nhỏ chúm chím khiến ai nhìn cũng muốn ôm lấy ngay, đã có nhiều lần cô ôm hôn nó, vậy mà bị nó dùng chân đá ột cú muốn bay ra khỏi vũ trụ luôn.

Con nhỏ Nun xấu xa này, Hai sẽ trả thù sau...chờ đó...quân tử trả thù ngàn năm chưa muộn.

Đúng thế, quân tử trả thù ngàn năm vẫn không muộn, nhưng để coi người quân tử ấy có biến thành xác ướp để sống tới ngàn năm sau không cái đã. Cô cố gắng mỉm cười thật tươi dù máu trong não đang sôi sùng sục.

“Xin lỗi Nun...Tại hôm qua Hai thức khuya làm bài tập nên mới ngủ quên. Hai có đặt giờ mà không biết tại sao nó không chịu reo? Chắc nó muốn Hai ngủ thêm để lấy lại calo...”

Cô vẫn thấy kinh tởm trước sự giả tạo của mình, nói dối không chớp mắt, đúng là như mọi người nhận định, mặt cô rất dày dăm không bao giờ thủng.

“Được rồi, biết Hai học bài với quyển Yêu anh là ước nguyện cả đời không hối tiếc, học theo người ta ngủ gục trên bàn là quyết tâm cả đời không tiếc nuối, đúng chứ?”

“Có đâu? Hai ngủ trên giường mà, ngủ trên bàn khi nào?”

“Ồ, thế à? Nếu sáng em không lôi Hai vào giường thì Hai đã ôm sán nhà mà ngủ rồi, công nhận sao Hai hậu đậu quá trời vậy, nếu có người mang Hai đi bán Hai cũng chẳng hay đâu...”

Tiếng thở dài chán nản của Nun như đang thanh vãn vì tại sao người chị của mình lại tệ hại tới thế, còn cô, cô chỉ biết đứng lặng thôi, bây giờ im lặng là trên hết, vì là người có lỗi nên tốt nhất tìm cách chuộc tội thôi.

“Ăn sáng nhé. Hai đi nấu mì cho ăn để còn đi học... nhé?”

Giọng cô nài nỉ, nhỏ nhẹ như đang tỏ ra mình là người chị đảm đảm, yêu thương em gái và tháo vát gia đình. Nhưng sự thật không phải thế, nhìn mặt con nhỏ em khinh thường mình mà cô muốn cho nó một trận cho ra hồn.

Rồi Nun ơi, sẽ có một ngày ta lấy lại uy danh của một người chị gái thật sự.

Lòng cô tự nhủ rằng mình phải trở thành một người chị thật xứng đáng để có thể đường đường chính chính đứng trước con bé khó ưa kia mà ra oai.

“Không cần! Đợi Hai thức làm thức ăn sáng chắc em sẽ trễ học mất, coi nè...”

Nãy giờ nói chuyện mà chẳng để ý, trên bàn đang có một đĩa bánh mì bơ sữa vẫn còn nóng hổi, khói bốc lên nghi ngút. Thì ra Nun cũng là người biết lo cho chị mình, vậy mà lúc nào cô cũng cảm thấy Nun thích châm chọc, chê bai và tìm sơ hở để phá cô. Ông bán bánh mì sáng nào cũng đi ngang, cô thầm nghĩ chắc Nun đã mua lúc mình chưa thức, bèn mỉm cười rạng rỡ.

“Cảm ơn Nun đã lo cho Hai, Hai hứa chủ nhật tuần sau sẽ thức thật sớm làm mì cho Nun yêu ăn.”

“Hai đâu cần cảm ơn em, cũng chẳng cần hứa, lời hứa của Hai chỉ là cơn gió thoảng, chẳng thể tin được.”

Không khác nào dội thẳng vào mặt cô một ráo nước lạnh kèm đá, cô trơ người nhìn theo dáng nhỏ nhắn của em mình tay đang nâng ly sữa uống hết và xách cặp đi, nó thản nhiên bước đi như thế đó, để lại phía sau nỗi ám ức đang lan tỏa khắp nhà bếp, lấm bầm nguyên rửa vài câu để xua đi cơn giận.

“Mà nè, mặt Hai còn dính đầy bột kem kia, ở dơ quá... Tóc đã dài giờ còn rối tung, nhìn cũng tựa tựa mấy bà điên ở xóm trên đó.”

Nó cười mỉa mai rồi đi không chút luyến tiếc, các sợi dây thần kinh trên đầu cô đang giật lên nghe rõ từng tiếng, con em gái nhà mình lại dám chửi mình như thế, không tức mới là lạ, lần này không kìm nén được rồi, dù cô có là thánh nhân cũng chẳng chịu nổi cái lời nói đâm chọc vào từng góc ngách trong khoang bụng của Nun.

“Ê! Vừa phải thôi nhé... Có giỏi thì đứng lại.”

Nghe tiếng đóng cổng rồi, cô mới đưa mặt vào cái gương gần đó, ôi thật kinh khủng, bấy giờ cô chợt phát hiện lời Nun nói chẳng sai tí nào, nếu đem so sánh với bà điên xóm trên vẫn còn hơn rất xa, cô đưa tay lên quẹt nhanh mấy bột kem còn lảng đọng trên cái cằm xinh xắn, dù thế nhưng nhìn cô vẫn tởm tợ y nguyên chẳng khác gì trước đó, tóc cô rất dài, rất đen, nó óng ánh như những trái bồ kết đen, màu đen không lẫn

lộn với bất kì màu nào cả, màu đen của tóc mang bao huyền bí về người sở hữu nó. Nên lấy lại nét xinh xắn vốn có của mình cái đã, cô nghĩ vậy, rồi đưa tay vuốt nhẹ lên mái tóc cho gọn gàng.

“Con nhỏ này, bao giờ cũng chỉ biết bắt nạt mình... Đồ Nun xấu xa...xấu xa! Ta ghét người!!!”

Vừa nói, cô tiện tay ném luôn ổ bánh mì còn lại trên bàn vào lối rẽ đến phòng khách, ổ bánh mì đáng thương kia bị làm vật trút giận, va vào thanh cửa và rơi bẽ xuống sàn nhà, vừa hối hận trước việc làm quá lỗ lã của mình, cô vội vàng vàng đi đến định nhặt nó lên, ai ngờ tay chưa chạm tới thì bữa ăn sáng yêu quý của cô đã bị con Boo đớp nhanh vào miệng và biến mất dạng ra sân, nó còn hí hửng nguẩy đuôi như vui vẻ cảm ơn bữa sáng tốt lành của cô chủ đã ban tặng.

“Này Boo à, cái đó... cái đó không ăn được đâu, có độc đó... Boo!” Thiên Nghi gần như gầm lên rồi dậm chân phình phịch.

Nun là em gái cô, đứa em gái duy nhất cô yêu thương bằng tình yêu của trái tim cháy bỏng bao khát vọng hạnh phúc. Năm nay Nun học lớp bảy, còn cô học lớp mười một, vừa bước sang tuổi mười bảy, bẽ gãy sừng trâu, nhưng hiện tại sức của cô không biết nắm đuôi trâu có dám không huống gì nói đến chuyện bẽ sừng, nếu bẽ sừng con trâu như cô thì được đấy...

Thứ hai, trời thật đẹp, thật trong, những đám mây trắng bông bênh theo gió, nó lạc mình phiêu lãng khắp nơi, không bao giờ chịu an phận mà lúc nào cũng thế, sự tình nghịch luôn ẩn chứa phía sau, còn những tầng mây xanh ngắt luôn khiến bầu trời dường như cao hơn, sương đêm vẫn đọng trên lá, nắng chưa làm nó tan biến, nó vẫn ôm ấp bao hoài bão cho đến giây phút tồn tại cuối cùng.

Trước mắt cô là con đường quen thuộc, con đường dài với những đoạn gồ ghề chông gai, may mắn thay, trong năm kí lô mét đến trường thì đoạn đường gồ ghề ấy chỉ chiếm khoảng một phần ba, số còn lại đều là đường được tráng nhựa lán trơn. Băng qua con đường với một cánh đồng bát ngát, song nó không phải là màu xanh của lúa non, cũng chẳng phải màu ngả vàng của lúa chín mọng, mà đây, màu trắng ngây thơ của những cánh hoa bồ công anh, mỗi lần được nhìn thấy bồ công anh, nhìn ngắm những cánh hoa đang bay nhẹ nhàng không vờn chút bụi trần thì cô cảm thấy rất thoải mái, có cái gì đó nhẹ nhàng, có sự gì đó tinh khiết để rửa sạch bao bụi đời.

Hoa bồ công anh cũng bay theo gió, nó cũng đang tìm một thứ gì, như cô gái ấy, lúc nào cũng mong bản thân tìm được ngựa trắng của đời mình.

“Nghi thiên tài!”

“Gi?”

“Hôm qua ở nhà thế nào mà bữa nay vào mặt mũi bí xị vậy?”

“Đâu làm gì ngoài việc đọc tiểu thuyết, lướt face, nghe nhạc và vân vân chuyện khác, còn con nhỏ Nun thì sáng sớm đã bắt nạt Nghi làm Nghi muốn lên tầng xông luôn.”

Nghe tiếng Thiên Nghi thở dài, thì đối diện cô, một cô nữ sinh với gương mặt rất ư là dễ thương, làn da trắng mịn, đôi môi nhỏ nhắn lúc nào mỉm cười cũng để lộ hàm răng trắng muốt, không những thế, mắt cô ấy còn rất to, rất tròn và long lanh hơn cả viên pha lê trắng dịu dàng mà không kém phần mạnh mẽ, đó là Hải Băng – Người bạn thân nhất của Thiên Nghi, nghe Thiên Nghi than vãn mà Hải Băng vẫn tỏ thái độ bình thường, không gì tức giận thay, thậm chí còn cười thản nhiên trên nổi bực tức của người đang ở trước mình.

“Nun đáng yêu thật đó, nếu là Băng, Băng sẽ tìm nhiều cách phá Nghi hơn nữa, cho Nghi chết luôn...”

“Sao Băng không bình vực Nghi vậy? Bạn bè mà vậy đó hả? Hôm nay không chở Băng về luôn giờ...” Giọng Thiên Nghi như đang dọa nạt, hai người họ là thế, lúc nào cũng nói chuyện không bao giờ chịu nhường nhịn, nhưng có lẽ Thiên Nghi nhường Hải Băng nhiều hơn, vì tính Hải Băng rất yếu đuối, hay nói khác hơn Hải Băng là hóa thân của cô công chúa Bạch Tuyết, bao giờ cũng dịu dàng mỉm cười thật tươi với tất cả mọi người xung quanh, dù họ có làm gì cho cô buồn thì cô cũng lặng lẽ nén trong lòng không để người khác lo.

“Nghi xấu xí!”

Thiên Nghi vừa nghe đã biết tiếng gọi kinh khủng ấy là của ai rồi, ngoài Tiểu Quỳnh thì chẳng ai xưng hô như thế với Thiên Nghi, bóng Tiểu Quỳnh tiến đến gần và tự ý kéo ghế ra ngồi xuống cạnh Thiên Nghi.

“Hai con nhỏ này, xuống căng tin không bao giờ rủ người khác đâu, tự ý xuống một mình không, xem mình như không khí sao hả?”

Vừa nói Tiểu Quỳnh vừa giựt lấy ổ bánh mì Thiên Nghi đang cầm trên tay và tống vào miệng thần nhiên, hình như không để ý đến sắc mặt Thiên Nghi đang bốc khói lên nghi ngút tận mây xanh.

“Tại Quỳnh không chịu xuống đây mà, lớp Quỳnh xa muốn chết, trèo lên lầu hai một lần mệt lắm.”

Hải Băng lên tiếng với giọng nói ngọt ngào trầm ấm, mặt Tiểu Quỳnh thì ngẩn ra vì không thể phủ nhận điều đó, leo lên lầu hai một lần rất mệt, nữ sinh bây giờ ai cũng sợ leo cầu thang.

“Không biết, không cần diện lí do, giận rồi.”

“Ừ giận đi, cảm ơn nhiều. Nhớ giận luôn đó, đừng tìm Nghi mà hỏi bài, nhe?”

Môi Tiểu Quỳnh bĩu ra trông ngộ nghĩnh, y như con búp bê với hai má lúm đồng tiền. Còn Thiên Nghi sau khi bị lấy mất bánh mì đành cầm ly chanh đá lên uống, bỗng nhớ ra điều gì, Thiên Nghi vội vàng bỏ ly nước xuống chuyển hướng sang Tiểu Quỳnh: “Ê! Nghe nói có học sinh vừa chuyển vào lớp Quỳnh. Con trai đúng không? Học giỏi không? Đẹp trai không? Ngoan không?”

Nghe tới đây, Hải Băng lắc đầu thương cho đứa bạn thân bị mắc bệnh mê trai: “Bệnh cũ tái phát... hoizz... Suốt đời em tìm ngựa trắng, tìm mãi tìm mãi, rốt cuộc là ngựa đen.”

“Ngựa đen gì mà đen, Nghi chỉ yêu mình ngựa trắng thôi nhe.”

Hải Băng và Tiểu Quỳnh nhìn nhau rồi cười, khóe môi hơi nhếch lên, nhưng cũng đủ chọc mặt Thiên Nghi phải xụ xuống bởi câu thần chú ấy, từ ngày đầu Thiên Nghi tìm ngựa trắng thì Hải Băng luôn đọc câu thần chú, nó không khác một lời nguyền khiến Thiên Nghi nhiều lúc lo sợ, nhưng rồi ảo giác cũng qua, và Thiên Nghi tin, cô sẽ tìm được ngựa trắng.

“Đẹp thì đẹp ời đó, giỏi cũng giỏi, không quậy, nhưng là gay...”

Lại một hy vọng vụt tắt, Hải Băng và Thiên Nghi ừ hử nhìn Tiểu Quỳnh, thời đại này nhiều người thuộc thể giới thứ ba quá, nhiều lúc ra đường, Thiên Nghi phải cảm thấy bất ngờ trước những biểu hiện tình cảm của người đồng giới, cô không phản đối vì cô hiểu đó là tình cảm của họ, không một ai có quyền ngăn cấm tình cảm của người khác, nên với cô chuyện này dần trở nên bình thường.

Nghĩ đến mình, cô lại tủi thân, đã mười bảy tuổi đầu mà chẳng có một mảnh tình nào để nhớ thương như bao người, Nun chỉ vừa lớp bảy thôi nhưng con trai cùng lớp cùng trường theo không đếm được. Tự nghĩ, tự buồn rồi tự an ủi, thôi mặc kệ, mình là học sinh ngoan ngoãn, không như con nít quý chỉ lo yêu bỏ học.

Giờ là ra chơi chuyển tiết cuối, Thiên Nghi ra hành lang đứng một mình, nhìn xung quanh:

“Gì mà náo nhiệt vậy? Lại nữa sao?”

2. Chương 1. 1: Ngựa Xanh Đẹp Trai.

Một chàng học sinh đang cầm một bó hoa hồng nhưng thật đẹp đứng trước cô gái, chuyện tỏ tình như thế thường xuyên xảy ra lắm, mới đầu vào trường còn lạ lắm đi xem, còn bây giờ hai tiếng ‘nhàm chán’ dễ dàng thốt lên, buồn tủi cho Thiên Nghi nằm trong hội FA.

Đứng một lát, bầu trời xanh ngoài kia vẫn ngậy thơ, vẫn trong xanh và thỏa sức phong tỏa gió mây đang tung hoành bên nó. Thiên Nghi bỗng có cảm giác khác thường, cái cảm giác bị theo dõi, hồi hộp đếm từng nhịp tim, người ta nói cảm giác con gái là chính xác nhất, Thiên Nghi bắt đầu hoang mang nhìn xung quanh nhưng không thấy ai đang nhìn mình cả, họ làm việc họ chẳng thèm đưa mắt nhìn ngó cô gái bình thường như cô.

“Đưa tập ra đây Bằng cầm cho, vào lấy xe nhanh đi!” Hải Bằng cầm ngay ba lô của Thiên Nghi và nhanh nhẩu nói với nét mặt tươi như đóa hồng nhưng khi này, Thiên Nghi nhìn Hải Bằng bằng cặp mắt ngạc nhiên, chưa kịp phản ứng thì Hải Bằng đã tiếp lời: “Nhanh lên!”

“Có gian người ta mà nói giọng đó, cho Bằng đi bộ về luôn bây giờ, tin không hả?”

“Rồi rồi vào lấy xe đi trễ lắm rồi đó...”

Thiên Nghi lủi thủi vào nhà gửi xe ở trường, hôm nay ra trễ nên hầu hết các xe đã về hết, chiếc queen màu trắng của Thiên Nghi được dựng gọn trong một góc, nhìn thấy xe mình Thiên Nghi mỉm cười thật hạnh phúc rồi tung hứng chạy đến.

“Xe ơi!”

Giữa trưa nắng thế này, nếu có người nói Thiên Nghi bị khủng thì cô cũng không thể nào phủ nhận những hành động khủng điên mất lí trí của mình, cô bỏ tập vào rổ xe, đá cây chống xe, ai ngờ vô tình đụng trúng chiếc xe bên cạnh và một tiếng động vang lên ‘ầm’, tiêu rồi xe người ta ngã rồi.

“Ôi xin lỗi...” Thiên Nghi dựng xe mình lại, quay sang nhìn chiếc xe màu xanh dương đáng thương, nạn nhân sau cú liên hoàn cước của cô, rồi nhanh tay lẹ chân cúi xuống dựng nó lên để chủ nhân của nó không bắt được kẻ gây chuyện này, nhưng muộn rồi.

“Bỏ ra đi!” Trước mắt Thiên Nghi lúc này là người con trai đầy nét cuốn hút của một vị hoàng tử, anh nổi bật với nước da trắng, tóc hơi ngả màu vàng nhẹ, mang ba lô xanh dương, đôi giày xanh dương, người đó đang trừng mắt nhìn cô. Gương mặt người con trai ấy ngay lập tức đập vào mắt cô và theo đường dẫn truyền lên não phân tích rồi chưa tới ba giây nó đã vụt xuống tìm làm thành thịch, thành thịch khiến ai đó quên mất việc cần làm là gì.

“Tôi bảo buông xe tôi ra mà.”

“À... xin lỗi, tôi không cố ý, chỉ tại cái...”

“Tôi không muốn biết lí do và cũng chẳng cần biết, những gì tôi thấy là bạn dùng chân đá nó, còn tại cái gì nữa?” Chàng trai xen vào khi câu nói của Thiên Nghi chưa dứt, anh cầm chiếc xe về phía mình và đang thận trọng xem gương mặt của bị cáo đang chuyển biến ra sao.

“Không phải thế đâu, nhưng dù thế nào thực tình tôi cũng xin lỗi bạn, xin lỗi xe bạn, xin lỗi...” Mặt Thiên Nghi tỏ ra sự hối lỗi thấy rõ, tiếc thay lời cô nói không bằng con muỗi đang vo ve bên tai anh, anh bỏ qua lời thú tội của Thiên Nghi, mở ba lô ra lấy cái mũ kết màu xanh dương với chữ BOY to đùn trên đỉnh đầu rồi đội vào.

“Là thật tình mới đúng.”

Một câu đơn giản như thế thôi đã khiến Thiên Nghi nhà mình phải cứng miệng, anh dắt xe đi. Còn lòng ai kia thì ấm ức vì có người sửa lời mình như thế, biết làm gì hơn giờ?

“Bộ Nghi ăn cơm trưa trong đó luôn sao?” Vừa thấy Thiên Nghi bước ra Hải Bằng chưa hay biết gì đã phán một câu làm lòng tự trọng của cô bé ngày thơ ấy đang rạn nứt giờ thì vụn vỡ hoàn toàn. Thiên Nghi chẳng còn biết nói gì.

“Không phải ăn cơm mà ăn lụ đạn.”

“Là lụ đạn tình yêu của ngựa trắng chứ gì? Có ngựa trắng thì dám bỏ nhỏ bạn thân này phơi nắng hả? Vô tình!”

“Không phải ngựa trắng, là con ngựa biển á.” Thiên Nghi nhăn nhó, trời đang nắng mà bị tạt một xô nước lạnh cũng không dịu được sự oi bức của buổi trưa, khi ông mặt trời đang từng giờ mỉm cười và muốn kẻ khác đáp lại.

Hải Bằng, người bạn thân ấy của Thiên Nghi cũng là chỗ dựa vững chắc nhất để Thiên Nghi vững bước trên con đường phía trước. Nhóm Ngũ Long Công Chúa của Thiên Nghi đã xuất hiện được ba người, một là Thiên Nghi, thứ hai Hải Bằng, và thứ ba, Tiểu Quỳnh.

Ngày hôm sau, Thiên Nghi và Tiểu Quỳnh, Hải Băng cùng Lam Linh ngồi dưới căng tin trường. Lam Linh là thành viên thứ tư của nhóm, một cô gái tốt bụng luôn nhiệt tình giúp đỡ lúc bạn bè gặp khó khăn.

“Mấy ngày nữa tới rồi, mấy bạn dự tính gì không?” Lam Linh nhìn mọi người rồi lên tiếng.

“Dự tính gì bây giờ, có người lo cho nó rồi, tụi mình chỉ là không khí thôi, con người ta chu đáo thế cơ mà.” Tiểu Quỳnh tiếp lời Lam Linh, cô khuấy ly nước lên nhìn qua Thiên Nghi đang thờ thẩn không quan tâm gì đến lời nói của mình: “Nghi ơi! Bay tới chốn nào rồi, ba hôn chín vía mau tụi lại!” Tiểu Quỳnh lấy tay quơ mạnh trước mặt Thiên Nghi làm cô giật mình.

“Gì vậy? Một lát Nghi phải kiểm tra mà giờ này còn rủ rê, muốn Nghi ăn con không mới vừa lòng hả dạ hả?”

“Tuồng chuyện gì, việc học thì bỏ qua một bên đi, tập trung cho lắm rồi đầu hóa bạc, đến lúc đó ngựa trắng sẽ xách dép chạy mất luôn đó.”

Tiểu Quỳnh là thế, ít khi nào lo cho chuyện học, bởi vậy thành tích học tập của Tiểu Quỳnh là thấp nhất trong nhóm, Thiên Nghi thì mệt mỏi trong khi cả đồng bài chưa học còn bị lỗi ra căng tin bàn cho buổi tiệc vào thứ bảy, Hải Băng là người hiểu Thiên Nghi nhất nên không tỏ thái độ ép buộc, ngược lại còn đứng phắt dậy kéo tay Thiên Nghi.

“Đi theo Băng, vào lớp học bài đi! Nếu đạt điểm kém cô Nghi sẽ làm ầm lên đó.”

Thiên Nghi như được giải thoát, hí hửng chạy vụt theo Hải Băng vào lớp học bài, Tiểu Quỳnh và Lam Linh cũng chẳng biết làm gì hơn.

Thiên Nghi rất chú trọng việc học, bởi vì chỉ có nó, cô mới thoát khỏi cái cực nhọc của cuộc sống, hoàn thành ước mơ và đưa mình tới những vùng trời hạnh phúc, nơi có tình thân, tình bạn và tình yêu cháy bỏng mộng ước của cô.

Tối về bao thốn thức lại ủa đến trong tâm hồn ai đó, đang nằm trong cái chăn thật ấm thì Thiên Nghi lại nhớ về người con trai ấy, người mang tràn ngập phong cách màu xanh dương nam tính, nét mặt, lời nói của anh làm Thiên Nghi cảm thấy bản thân đang có cảm giác khác lạ, cảm giác loạn nhịp của quả tim đang không ngừng lên tiếng tại lồng ngực này.

“Con nhỏ này...chết với mình...”

Hải Băng lặn lội trèo lên lầu hai, phòng học của Tiểu Quỳnh gần cầu thang, cô hồi hải vì phải lấy lại quyển tập đã cho Tiểu Quỳnh mượn, nếu không có nó là hôm nay cô không thoát khỏi kiếp vào sổ tử trường tội không thuộc bài. Nhưng thật không may mắn tí nào, bởi lẽ giờ này gió hiu hiu tại hành lang, lớp Tiểu Quỳnh không có một bóng người, cửa cũng chẳng khóa, nhìn vào trong im lặng một cách đáng sợ, Hải Băng nhẹ nhàng bước lùi lại để ra khỏi đó, miệng lại lầm bầm: “Đi đâu hết rồi?”

“A... a... a...” Cứ lùi thế nên khi quay qua đột ngột trán của cô đã đụng mạnh vào má một chàng trai, sau khi la lớn để giải tỏa cơn đau, Hải Băng đặt tay lên trán. Còn người kia, anh cũng chỉ biết ôm má mình, bỗng dưng từ đâu trên trời thứ gì mềm mại đập vào mặt thật mạnh, chưa lấy lại hồn vía.

“Ai vậy?”

“Tôi... tôi xin lỗi, tôi vô ý quá, xin lỗi xin lỗi bạn...”

Khi đã trấn tĩnh lại, cả hai cùng ngược nhìn nhau, thứ ánh sáng mà người ta gọi là tiếng sét ái tình vừa lên tiếng, nó chớp nhanh qua rồi để lại trong mắt đối phương hình ảnh của người đang đứng trước mặt mình.

“Không sao, mà bạn là ai vậy? Giờ này còn núp ló ở đây?”

“À tôi đến tìm Tiểu Quỳnh, bạn ấy giữ tập của tôi nên giờ tôi phải lên đây lấy, nhưng không biết lớp này đi đâu hết rồi?”

“Đi thực hành Lí hết rồi, có gì tôi sẽ tìm lớp trưởng lớp đó nói cho, sao lại không mượn tập trong lớp mà phiền đến bạn.”

“Không cần, đừng làm như thế, chuyện này nhỏ xíu à, nên tôi nghĩ không nên nhờ tới lớp trưởng lớp đó làm gì, phiền lắm.” Cô quơ quơ tay trước mặt tỏ ý phản đối kịch liệt.

Anh nhìn Hải Băng mỉm cười, vẽ ngây thơ ấy khắc sâu vào tim, anh cũng không thể tin thứ gọi là tiếng sét ái tình nhưng bây giờ anh đã tin, anh tin rằng trên thế gian thật sự có thứ đó từ khi anh gặp người con gái này.

“Sao lại phiền?”

“Nghe Quỳnh nói lớp trưởng mới khó tính lắm, nhiều chuyện nữa, nên tôi nghĩ không nên nhờ tới... thôi cảm ơn bạn, tôi qua phòng Lí cái đã.”

Anh gật đầu để Hải Băng đi, nhưng trước khi rời khỏi tầm nhìn của anh thì Hải Băng chẳng quên để lại cho anh một nụ cười tựa nắng ban mai của cô.

Thành viên cuối cùng của nhóm Ngũ Long Công Chúa là Ngọc Diệp, người may mắn và mang nhiều hạnh phúc nhất, Ngọc Diệp xinh đẹp, rất xinh, mái tóc ngả vàng uốn nhẹ với mái ngố cực dễ mến, Ngọc Diệp đã làm bao người phải ganh tị bởi vẻ đẹp và cả tài năng cô chiếm hữu.

Tối thứ bảy, đúng hai mươi giờ, tại một nhà hàng tại khu phố đường 9B, trong căn phòng với những ngọn nến lung linh làm sáng lên cả khoảng tối đang ngự trị, tiếng ‘két’ mở cửa, cánh cửa kính dần mở ra, tiếng bước chân ngày một rõ, một người con trai mặc áo sơ mi màu xanh dương, quần jeans đen và đôi giày trắng, cả con người ấy bước tới, mang theo làn gió đầy nét phong độ và lịch lãm của người con trai đầy nam tính. Anh ấy là Đại Phong, người hội tụ cả một loạt phẩm chất tốt nhất của một người con trai. Anh bước đến, trên tay là một cái bánh kem được điểm sáng bởi ngọn đèn tuổi mười bảy.

“Chúc em sinh nhật vui vẻ!” Đại Phong vừa nói vừa mỉm cười, thứ trời ban cho anh là nụ cười cực điển trai, tiếng vỗ tay không ngừng của Thiên Nghi, Hải Băng, Lam Linh và Tiểu Quỳnh. Còn Ngọc Diệp biết làm gì hơn ngoài việc đứng dậy nhận lấy tấm lòng của người con trai sẵn sàng làm tất cả vì cô, miệng nở nụ cười hạnh phúc không ngớt: “Cảm ơn anh!”

Đại Phong vẫn thế, vẻ phong độ không với bớt, anh chăm chú nhìn Ngọc Diệp đang chấp hai tay cầu nguyện rồi cùng bốn người kia nhìn Ngọc Diệp thổi tắt nến, lại một lần âm thanh phát ra từ những bàn tay nhỏ nhắn. Khi Đại Phong vừa bỏ bánh kem xuống, cùng lúc Lam Linh nhanh tay bật đèn lên. Sau màn trao quà, màn chúc mừng rồi tiếp đến là màn ăn uống, Lam Linh nhìn thấy bạn mình đang đắm mình bên dòng nước ấm của hạnh phúc nên không ngại nói lời ngưỡng mộ pha chút đùa cợt.

“Nhìn ai đó hạnh phúc mà tôi phải tủi thân, làm sao mà không ganh tị đây?”

“Ừ, chắc có anh Phong rồi Diệp không định cho tụi này ăn ké nữa chứ?” Lại là cặp Lam Linh, Tiểu Quỳnh, hai người làm mặt Ngọc Diệp đỏ bừng lên, Đại Phong thì cười rất tươi vì anh không nghĩ bản thân sẽ phải nhận điều gì đó.

“Ê! Diệp có nói sẽ không cho các người mừng sinh nhật đâu... Phải không Nghi?”

Mọi người đưa mắt nhìn Thiên Nghi, cô không châm chọc Ngọc Diệp như mọi người, cũng chẳng để ý đến ánh mắt của bạn dân thiên hạ đang soi mói mình.

“Nghi! Nói gì đi, ăn hoài.” Trong giây lát, Hải Băng liền lấy tay nắm lấy áo Thiên Nghi.

“Lúc nào Thiên Nghi cũng thích ăn, nếu mập ra thì ngựa trắng của em sao dám xuất hiện?” Đến Đại Phong còn lên tiếng thì sao bị cáo im lặng được bây giờ, Thiên Nghi bỏ muống xuống, nhìn mọi người và tỏ ra âm ỉ.

“Mọi người vừa phải thôi, thấy Nghi hiền không nói rồi mặc sức bắt nạt sao? Còn anh nữa, đừng tưởng có Diệp bảo kê là chê bai em, đừng đến ngựa trắng của em, nói cho anh biết, em không hiền đâu.”

Lời biện hộ cho sự ham ăn của Thiên Nghi thật kì quái, làm ai nấy được một trận cười hã hê. Cứ vui chơi như thế, hết nói chuyện rồi chơi trò quẹt bánh kem đầy mặt, còn bia thì chỉ mình anh Đại Phong và Ngọc Diệp uống, những người còn lại đều uống nước ngọt.

Cho đến tận tám giờ rưỡi tối, Thiên Nghi phải chia tay đám bạn, đạp xe một mình về. Cảm giác sợ hãi khi một đứa con gái đi về một mình trong đêm vắng, Ngọc Diệp đã nhờ Đại Phong đưa Thiên Nghi về nhưng Thiên Nghi lại từ chối vì cô biết người cần được đưa về là Ngọc Diệp, hôm nay Ngọc Diệp uống rất nhiều, say đến gục lên gục xuống, nên người Đại Phong lo nhất là Ngọc Diệp.

Con đường ít xe qua lại, tiếng ve sầu kêu mà làm Thiên Nghi tưởng chừng như có một đội binh hùng mạnh đang tiến đến. Có tiếng xe máy đến gần, lần này nó chạy theo sau Thiên Nghi, cứ chầm chậm làm tim cô hốt hoảng lên, một nỗi sợ hãi khiến nó muốn nhảy thót ra ngoài, Thiên Nghi nắm chặt hai tay mình vào tay cầm, tự nhủ rằng: “Không được, không phải sợ...” Tiếng xe ấy không buông tha cho Thiên Nghi, nó vẫn dai dẳng, lúc ấy cô rất muốn dừng xe nhưng không tài nào có dũng khí ấy, đi tiếp không được, dừng cũng không, như đến gần ngõ cụt, con đường trở nên dài hơn rộng hơn, đạp mãi mà vẫn không tìm được nhà.

“Á... Cứu tôi!”

“Nghi à, là mình nè, làm gì la lớn dữ vậy?” Ai đó lái xe lên song song với Thiên Nghi.

“Nãy giờ người theo sau Nghi là Quỳnh sao?” Thiên Nghi mở to mắt nhìn Tiểu Quỳnh, nỗi sợ hãi như tan biến trước gương mặt mạnh mẽ đầy cuốn hút của Tiểu Quỳnh.

“Ừ, chứ Nghi nghĩ ai mà tốt bụng soi đèn cho Nghi đi. Người đó không là mình thì là ai?”

“Cảm ơn Quỳnh.” Thở phào nhẹ nhõm, may mắn rằng những gì Thiên Nghi tưởng tượng không hề xảy ra, không phải là sự xuất hiện của một tên yêu râu xanh biến thái chặn đường như trong phim Thiên Nghi thường xem. Thật may mắn!

Tối về, Thiên Nghi vẫn chưa an phận trèo lên giường ngủ, bật lap top lên.

Nghi Nghi: Hình như dạo này có ai theo dõi Nghi á, linh cảm là thế.

Băng Băng: hìhì, cái đó là do Nghi suy diễn quá thôi, chứ không ai thèm dõi theo Nghi đâu, đừng lo! ^?^

Nghi Nghi: Bộ Nghi tệ thế sao? _Thiên Nghi gõ mạnh xuống bàn phím.

Nghi Nghi: ghét giận luôn.. .hixhix

Từ phía sau, bàn tay Nun vỗ mạnh lên vai Thiên Nghi, làm cô giật phắt mình: “Á...”

3. Chương 1. 2: Cùng Rung Động.

“Á...”

“Nghi thiên tài, mau đi ngủ đi!” Nun lẩm bẩm nhắc nhở.

Nghi Nghi: off nhẹ.

Sau khi đập laptop, Thiên Nghi quay qua Nun đang ngồi trên giường: “Nghe nói có người tỏ tình với Nun hả?”

“Tên đó vừa xấu vừa ngu, em không thích, cóc mà đòi theo chân hạc...Thôi Hai ngủ đi, em về phòng với mami.”

Thấy chưa thấy chưa. Con em nhà tôi nó chẳng kinh khủng.

Nun đôi lúc dễ thương khó tả, đôi lúc thấy ghét khó nói. Thiên Nghi lại nhìn vào quyển tập trắng tinh, thở dài náo nê: “Mối tình đầu của mình bắt đầu từ đâu đây?”

Trong lúc Hải Băng đang say sưa ngồi bên cây piano đặt tay gảy từng phím nhạc thì chị của Hải Băng vào, Lâm An ngồi xuống ghế bên cạnh, nhìn Hải Băng rồi nhìn sang mấy phím đàn.

“Em không biết mẹ nói gì sao? Xướng ca vô loại. Nhà mình ai cũng quan niệm thế đó.”

“Chị à, ai cũng quan niệm như thế là sai rồi, trừ em ra mà, em không thấy vậy tí nào.”

“Em chắc sau này sẽ trở thành ngôi sao không? Hay chỉ định làm mấy ca sĩ, nhạc sĩ quèn ngoài phố để bố mẹ không biết đường mà tìm chỗ trốn?” Lâm An nhìn Hải Băng lộ đầy vẻ khinh thường. Cô em gái vô tích sự này, lại mang mộng tưởng làm ca sĩ.

Cổ kìm nén cảm xúc đang trào dâng trong cơ thể, Hải Băng ngừng đàn và nghiêm túc quay nhìn chị mình.

“Em đã nói rất nhiều lần, đây là ước mơ chứ không phải mục đích, hoài bão như thế chị có thể hiểu sao?”

Bị mĩa mai vậy nên Lâm An chẳng còn cách nào trêu chọc Hải Băng, cô chỉ mỉm cười cho qua chuyện: “Chị biết em giỏi, thôi, học ba cái vở văn này chị không hứng thú...”

Nhóm Ngũ Long Công Chúa của Thiên Nghi mỗi người một cảnh, Thiên Nghi mất bố mẹ nhưng may mắn được cô Lan và dưỡng Nguyên yêu thương như con ruột.

Hải Băng sống với bố mẹ và chị gái trong gia đình khá giả, nhưng luôn gánh chịu nỗi buồn tủi vì sự thiên vị quá đáng của mẹ ruột, cùng nỗi ganh ghét vô cớ của Lâm An.

Còn Tiểu Quỳnh, mẹ Tiểu Quỳnh là một chuyên viên trang điểm, bố làm trong một công ty mỹ phẩm, tuy cuộc sống không có chật vật, nhưng ngược lại Tiểu Quỳnh luôn bị gò bó bởi bố mẹ mình, Tiểu Quỳnh không thích sự nhu mì, dịu dàng nữ tính, cô luôn muốn mình được tự do như cánh chim hải âu thỏa mình bay lượn trên mặt biển bao la, trên bầu trời rộng lớn.

Lam Linh không hạnh phúc gì mấy vì phải sống trong cảnh thiếu thốn về vật chất, ông trời như muốn lấy của Lam Linh tất cả khi tình cảm gia đình cô luôn gặp những cuộc cãi vã vô căn cứ từ bố mẹ, nhưng bù lại Lam Linh luôn nỗ lực về học tập không để bản thân gục ngã như thế.

Như đã nói, Ngọc Diệp là người hạnh phúc nhất, tuy cũng là trẻ mồ côi nhưng cuộc sống Ngọc Diệp dần thay đổi khi được một người phụ nữ nhận nuôi, bà ấy là chủ tịch Hội liên hiệp phụ nữ Thành Phố, vì thế mà từ lúc có tình yêu của người mẹ này, Ngọc Diệp cảm thấy mình như có cả thế giới, gia đình khá giả, Ngọc Diệp lại vô cùng xinh đẹp nên tính tình hơi kiêu kì và luôn muốn chứng tỏ.

Thứ hai, mưa tầm tã, hoa bồ công anh bay không nổi rồi, cũng như Thiên Nghi mất hết hy vọng về ước mơ tìm ngựa trắng. Tại ghế đá trường Trung học phổ thông LB.

“Anh Đại Phong á, vẫn chưa hành động nữa.”

“Băng biết rồi, bộ Quỳnh không biết anh ấy đã nỗ lực bao nhiêu để Ngọc Diệp cho anh ấy cơ hội được bên cạnh nó, nếu bây giờ anh ấy tỏ tình mà bị từ chối thì coi như tiêu.”

Hải Băng nói chuyện với Tiểu Quỳnh mà mặt luôn cúi gầm xuống quyển vở chép nhạc, đánh dấu từng nốt, từng đoạn rõ ràng. Thiên Nghi thở dài, lo cho Đại Phong rồi không biết sẽ ra sao: “Người con trai tốt như anh Đại Phong bây giờ có đốt đuốc tìm cũng không ra đâu.”

“Vậy Nghi nghĩ trên đời này còn người con trai nào chung tình như thế không?” Bỗng dưng Lam Linh quay nhìn Thiên Nghi bằng nét mặt vô cùng nghiêm túc, câu hỏi ấy như đánh thẳng vào tim Thiên Nghi làm cho cô nhói lòng, bao cảm xúc tâm trạng bỗng dưng ứa về khiến lời nói tiếp theo của Thiên Nghi phải ấp úng chẳng rõ ràng.

“Ồ thì...có nhưng nhưng...chung tình khác với hai người yêu nhau mà.”

Để làm không khí bớt căng thẳng, Hải Băng liền bỏ ngay quyển chép nhạc xuống, đột ngột ôm lấy Thiên Nghi: “Chẳng phải chúng ta là một cặp trời sinh sao?”

“Ừ, yêu Băng chết được.”

Thiên Nghi cũng không vừa, sẵn tiện đóng xong vở diễn để không khí xung quanh thoáng hơn, nên Thiên Nghi bám chặt hai tay vào vai Hải Băng, hai người ôm nhau như một cặp tình nhân vậy. Tiểu Quỳnh liền xoa xoa tay vào hai cánh tay nhìn hai người đó rùng mình.

“Hai người kinh tởm quá, làm da heo da bò nổi lên hết rồi nè.”

“Thôi, tôi về lớp, mấy bạn ở lại đi.” Không khí vẫn không chút nào bình lặng lại, Thiên Nghi, Hải Băng, Tiểu Quỳnh cùng nhìn theo dáng Lam Linh đang bước từng bước thật chậm không có chút sức lực, Thiên Nghi và Hải Băng cũng không đùa nổi nữa, buông tay nhau ra, Hải Băng thở dài ngao ngán.

“Lại nữa rồi, mỗi lần nhắc đến chuyện đó là Linh lại thế, phen này chắc nhớ quá mà khóc thôi.”

“Tại Nghi không á.” Tiểu Quỳnh đưa ánh mắt hằn học nhìn Thiên Nghi.

Thiên Nghi biết làm gì khác ngoài lẳng lặng tự lẩm bầm trong miệng: “Gì mà tại Nghi? Nghi có muốn chuyện đó xảy ra đâu...Nghi cũng là nạn nhân chứ bộ...”

Giương mặt chứa bao ánh sáng của buổi sớm bình minh đã vụt tắt chỉ vì một câu hỏi.

Cho đến giữa giờ, Hải Băng hậu đậu phát hiện mình quên quyển chép nhạc tại ghế đá khi này, giả vờ xin đi vệ sinh nhưng cô lại hệt mạng chạy đi tìm, gió đang thổi nhanh qua tóc Hải Băng, người con gái ấy cúi lên cúi xuống tìm vẫn không thấy, vén mớ tóc đang bị gió làm che mắt đôi mắt rạng ngời. Lòng tràn ngập thất vọng, ôi, công sức hai năm trời mình sưu tầm, mình sáng tác coi như xong, lòng Hải Băng nghĩ ngợi đầy lo âu.

Không biết tên nào đáng ghét dám lấy đi công sức đổ bằng mồ hôi và nước mắt của mình.

“Tìm cái này đúng không?”

Giọng nói rất quen thuộc vừa phát ra ngay sau lưng Hải Băng, theo phản xạ cảm ứng của dây thần kinh thì lập tức cô quay người một trăm tám mươi độ về phía sau.

“Tôi...cái đó của tôi.”

Hình như quyển vở đó xuất hiện như một quân bài đáng giá trong tay người kia, Hải Băng rất hồi hộp, rất lo cho quyển vở chép nhạc kia, cũng vì thế mà lần thứ hai Hải Băng bị mắc lừa. Anh chàng kia ôm quyển chép nhạc vào lòng mình, phán ra một câu hết sức đơn giản.

“Tôi nhặt được nên nó thuộc nửa quyền sở hữu của tôi.”

“Bạn ơi! Cái đó rất quan trọng với tôi, trả cho tôi đi, coi như tôi xin bạn đó, làm ơn trả tôi đi!”

Ai nghe giọng nói dịu dàng như một cánh hồng tươi vừa nở của Hải Băng mà chẳng rung động, thật thì anh chàng ấy cũng chẳng muốn mang tiếng ăn cắp vô cớ, chỉ vì tình cờ nhặt được, tình cờ biết chủ nhân và đương nhiên tình cờ lấy nó làm vật trao đổi.

“Muốn tôi trả cũng nên có điều kiện gì chứ?” Anh giương mắt nhìn cô.

“Điều kiện gì bạn cứ nói đi, tôi sẽ đáp ứng mà, miễn bạn đồng ý trả nó cho tôi.” Hải Băng như kẻ chết đuối vớt được phao, cô hớn hở nhìn anh, đôi mắt khẩn khoản.

Nói cô bạn của Thiên Nghi không ngốc thì không đúng tí nào, Hải Băng làm thế chẳng khác đưa mớ ếch, cuối cùng chàng trai kia cũng chịu nhượng, đưa ngay quyển chép nhạc ra: “Nè, công tôi giữ gìn cẩn thận, nên Băng mua cho tôi cây kẹo đi.”

Cầm nhanh quyển vở, Hải Băng bất ngờ trước lời yêu cầu kì lạ của chàng trai đó, cô lấy ngón tay trở tự chỉ vào mặt mình, mắt ngơ ngát: “Tôi...tôi sao?”

Không dừng lại, anh liền nói tiếp, thực hiện kế hoạch đầu đời của mình: “Mai tôi xuống lớp Băng lấy, nhớ mua đó, nhưng đừng mua dâu, tôi ghét mùi vị đó.”

Anh mỉm cười rạng rỡ vì biết mình liên tiếp gián cho người đối diện hai đòn chí mạng, vui vẻ bước lên cầu thang. Hải Băng vẫn chưa hiểu, chưa hình dung ra chuyện gì vừa xảy ra.

”Mình mua sao? Như thế có kì lạ quá không, tự nhiên mua đồ cho trai à?”

“Không phải thế đâu, Băng không cần trả ơn tôi sao, hiểu theo nghĩa chính thôi, Phương Hải Băng.”

Lại ra đòn cuối cùng, lần này anh đi thật, Hải Băng bơ người ngu ngơ đang tò mò lí do sao người đó lại biết tên lẫn họ mình. Nhưng trước hết phải chạy về lớp ngay, nếu không giáo viên hỏi thì ăn nói thế nào khi ở trong nhà vệ sinh gần mười lăm phút.

Ra về, Lam Linh đạp xe song song với Thiên Nghi, im lặng rất lâu, Thiên Nghi không thể lên tiếng, Lam Linh thì im lặng mặt buồn bã. Hôm nay Lam Linh chủ động về cùng Thiên Nghi làm cô vô cùng bất ngờ, bởi nhà của hai người thuộc hai hướng trái ngược nhau. Đoạn đường dài đằng đằng kia trở nên ngắn hơn, sắp đến nhà Thiên Nghi rồi, bỗng Lam Linh dừng xe đột ngột, nên Thiên Nghi cũng dừng theo.

“Sao vậy Linh?”

“Tôi có chuyện muốn hỏi?”

“Hỏi đi, Nghi nghe nè.”

Ánh mắt Lam Linh không có một tia sáng nào lọt qua, mọi thứ như mù mịt tăm tối, nó sâu thăm thẳm không có chỗ để dừng: “Thật là Nghi không có gì hết?”

“Có? Là sao? Mà có gì mới được?” Thiên Nghi nhìn Lam Linh vẫn đang ở trạng thái buồn tẻ, còn Lam Linh nhìn cô với ánh mắt không chút cảm xúc, chẳng vui cũng chẳng buồn, như một người xa lạ.

“Ý tôi nói chuyện của cậu ấy, Nghi không thích cậu ấy chút nào đúng không?”

“Tất nhiên rồi, Nghi đã nói với Linh bao nhiêu lần rồi mà.”

Hai từ ‘cậu ấy’ luôn làm Lam Linh cảm thấy đau nhói, chẳng dám gọi tên cũng không dám nhớ đến ‘cậu ấy’, sợ rằng mối tình đau khổ này sẽ khiến Lam Linh không thể nào thoát ra được.

”Vậy bây giờ tôi phải làm sao?”

“Thì tiến sát mục tiêu và tấn công chứ sao, con trai mà, trái tim đâu phải sỏi đá, Linh cứ đeo theo, quan tâm, trước sau gì đá cũng hóa cát thôi à.” Thiên Nghi hờ hững khuyên nhủ bạn, theo kinh nghiệm học được từ những bộ phim tình cảm Hàn Quốc, Thiên Nghi luôn tưởng tượng phong phú như thế.

“Vậy còn Nghi? Nghi không làm gì khác ngoài tìm ngựa trắng hả? Lỡ người đó không chịu xuất hiện thì thế nào?”

Thiên Nghi nhìn phía xa xăm, nơi những cánh hoa bồ công anh đang vươn mình bay, dường như nó muốn nghỉ ngơi, nhưng có một động lực nào đó khiến nó không thể dừng lại, muốn tìm bến dừng.

“Nghi sẽ chờ, sẽ yêu. Nghi tin rồi đây hoa bồ công anh sẽ tìm được bến dừng bình yên, giống như Nghi sẽ tìm được ngựa trắng và bắt đầu mối tình của Nghi.”

Ánh mắt Thiên Nghi phát lên bao niềm tin, hy vọng, niềm tin cho bến dừng của hoa bồ công anh.

Chiều học trái buổi, gió ngược, xe đạp nặng hơn, cực hơn, sắp trễ giờ nên Nghi phải đạp mau lên, vì là Nghi thiên tài mà, đạp như bay.

Tiểu Quỳnh vừa vào lớp ngồi xuống bàn mình đã quát lớn: “Quốc Bảo!”

Từ phía bảng, người con trai đang đeo tai phone đen vội vàng quay xuống, đôi mắt Quốc Bảo rất đẹp, nó có nét gì đó giản dị nhưng lại mang theo bao yêu thương dành cho ai đó.

“Quỳnh gọi tôi sao?”

“Ừ, lớp này có một Bảo à, không gọi bạn không lẽ mình gọi ma. Mà cái này của ai vậy?” Tiểu Quỳnh chỉ ngay chai trà xanh trên bàn Tiểu Quỳnh, nhìn thẳng vào mắt Quốc Bảo: “Đem ra khỏi đây!”

“Là của tôi mua cho Quỳnh đó.”

“Không cần, bộ mình nghèo đến nỗi không có tiền mua nước sao? Làm ơn đem ra chỗ khác dùm đi.”

Quốc Bảo liền bước xuống lấy chai trà xanh đặt qua bàn mình, ngồi xuống ghé mỉm cười thật tươi.

“Giận tôi sao?”

Tiểu Quỳnh lấy tập ra bày đầy bàn, nhìn Quốc Bảo bằng ánh mắt tinh nghịch ngày nào, ánh mắt ấy khiến trái tim Quốc Bảo bao lần thổn thức.

“Không phải, nhưng sau này đừng đem nước để chỗ mình, mắc công tên khó ưa đó lại kiếm chuyện.”

‘Tên khó ưa’ là biệt danh của Tiểu Quỳnh đặt cho bạn lớp trưởng mới đáng thương.

Đứng tại cầu thang chờ lượt vào phòng kiểm tra tin học, lấy tờ giấy ra ngâm thử bài thơ, trình độ làm văn của Thiên Nghi rất tốt, nhưng còn thơ thì dở tệ, mà người ta nói thiên tài phải giỏi toàn diện, nên Thiên Nghi phải cố tập luyện trình độ làm thơ. Đang có chút cảm hứng, thần gió thì không biết kiêng nể ai, vút một cái vù, tờ giấy thơ nhảm ấy bay xuống cầu thang... làm Thiên Nghi nhà mình phải hồi hã chạy xuống, nếu để ai đọc chắc họ cười lộn ruột ra quá.

Đã đến dưới cầu thang, hình ảnh đập vào mắt Thiên Nghi là người con trai ấy tay đang cầm tờ giấy nháp thơ của Thiên Nghi. Nghe tiếng bước chân, anh ngẩng đầu nhìn Thiên Nghi, tay nâng cao tờ giấy quơ trước cô.

“Cái này của bạn làm hả? Sao nó... ?” Nó sao là sao?

Nói tới đây anh ngập ngừng, mắt không ngừng đưa nhìn vào tờ giấy rồi nhìn vào mặt Thiên Nghi đang đứng trước mình. Đây là định mệnh hay oan trái mà hai người lại gặp nhau?

“Trả tôi!”

“Bạn làm thơ như thế hả?” Anh trả tờ giấy cho Thiên Nghi, cô vội vàng lấy lại chiến lợi phẩm trong giây phút vu vơ của mình.

“Cái...cái này...là do cảm hứng trong lúc chờ đợi thôi, thường ngày không thể đâu.” Thường ngày thơ cô làm không phải dở như thế, mà dở hơn cả thế.

Lòng Thiên Nghi thầm nghĩ con ngựa xanh này đang định chê bai cô đây, không thể tỏ ra vẻ hiền từ để cậu ấy bắt nạt. Ai ngờ anh chàng kia lại cất giọng.

“Hoa kia xanh thắm một màu mưa, cỏ kia héo tàn hai màu nắng. Nếu vần thơ như thế thì tiếp đến sẽ thế nào nữa?”

Tự dưng ban ra hai câu thơ như thế, Thiên Nghi đang rối bởi tâm trạng không biết phải trả lời sao nữa, hay là không trả lời, nhưng nếu thế thì quá vô duyên, thôi cứ liều.

“Tim... tôi say đắm bởi mùa mưa, mắt tôi... tôi... lệ tràn bởi mùa nắng...” Thiên Nghi nói xong, sau đôi lát nhìn anh bạn đứng đối diện mình thì cô mới thấm thía cảm giác lo lắng, thấy bức mình trước thái độ thờ ơ của ai đó. Thiên Nghi muốn nói thẳng ra, tại sao lại mỉa mai mình, chỉ vì mình chưa chuẩn bị, đột ngột như thế dù đây có là Nghi thiên tài thì ứng phó cũng không kịp, huống hồ cô rất ghét thơ.

“Bộ có vấn đề gì sao?”

“Không! Chỉ vì thấy thơ bạn làm nó lãng quá à, mà bạn khác người thật đó, trời mưa vui, trời nắng khóc sao?”

Nét mặt như đang nén cười của anh làm Thiên Nghi tức điên lên, nhưng chẳng thể nào đáp lại cơn tức này vì ngay cả bản thân cô cũng thấy thơ mình làm vô cùng nhảm, không mạch lạc, không bố cục, tất cả mọi thứ rối bời.

“Tại...vì...vì...” Vì gặp bạn nên tôi bối rối.

Nhưng cái đó chỉ là suy nghĩ không nói ra.

“À quên nhắc bạn nữa, giờ này có lẽ top sau đang vào phòng kiểm tra rồi...Còn có thể ở đây tại với bị sao?”

“Kiểm tra? Quên mất rồi...” Hốt hoảng chạy lên cầu thang, lần này tiêu Thiên Nghi thật rồi, cái tội lo tám chuyện phụ bỏ chuyện chính.

Còn Ngọc Diệp, bao giờ cũng hạnh phúc, cũng mỉm cười, không bao giờ phải bận tâm vì chuyện gì, cả chuyện Đại Phong yêu thương mình, cô cũng xem như chuyện bình thường, dù cả thế giới đều khuyên Ngọc Diệp nên giữ chặt anh thì cô cũng chẳng lo đến.

“Ngọc Diệp, mai anh qua đón em, vào ngủ sớm đi, nhớ đắp chăn kín vào, trời đang rất lạnh.”

“Ừm...em biết mà, anh về cẩn thận...”

Ngọc Diệp thấy nụ cười của Đại Phong nên cũng an tâm bước đi, không thèm nhả nhủ gì đến anh, Đại Phong thừa hiểu tính cách ấy của người mình yêu nên cố làm liều thôi, nắm chặt tay Ngọc Diệp và ôm ngay cô ấy vào lòng.

“Anh đang rất lạnh...”

4. Chương 1. 3: Nhớ Hình Bóng Ngựa Xanh.

Ngọc Diệp không bắt ngờ gì mấy trước hành động đột ngột này, chỉ mỉm cười nhẹ nhàng và lấy tay ôm ngang lưng Đại Phong như một lời đáp trả.

“Anh về nhà sớm rồi lên giường ủ ấm lại thì sẽ hết lạnh à.”

Nghe Ngọc Diệp nói thế Đại Phong cũng không biết làm gì hơn ngoài việc buông cô ra thôi, vuốt nhẹ lên mái tóc mượt mà, anh cảm nhận thấy thế là đủ hạnh phúc.

“Vào nhà đi em, anh sẽ về khi thấy em bước vào an toàn.”

Tình yêu của Đại Phong không rõ nguyên nhân nhưng ai cũng có thể đoán trước kết quả, kết quả của việc yêu bằng cả trái tim. Chiếc Yamaha R1 màu xám vụt theo gió nhanh như một con ngựa sắt, biến mất khỏi khu chung cư, biến mất theo làn sương đêm tĩnh mịch.

Thiên Nghi tối về lại lên facebook nhắn tin với Hải Băng, tâm trạng đang vô cùng bức bối, sẵn đây có người không chán khi nghe mình than vãn nên cô tận dụng trút hết nỗi ảm ức ra thôi.

Băng Băng: Sao rồi? Kiểm tra tốt không?

Nghi Nghi: Tất nhiên là cực tốt, nhưng có 6 điểm à... huhu.

Băng Băng: Ừa sao vậy?

Nghi Nghi: Vào trễ 4 phút trừ 4 điểm, mai mà là kiểm tra mười lăm phút, nếu không là tiêu. Thực chất thì điểm của Nghi tốt lắm á, không phải thế đâu.

Băng Băng: Là thật chất chứ không phải thực chất, nói sai hoài... hihi... J

Nghi Nghi: Way!!! ‘Thực’ với ‘thật’ có gì khác đâu? T...

Vừa nhắn được chữ T thì bỗng tối thui, mọi thứ đen như mực, cũng may, còn ánh trăng ngoài cửa sổ rọi vào.

“Chuyện gì vậy?” Cô nhìn xung quanh vẻ hoảng loạn.

Chúa sợ ma như Thiên Nghi làm sao có thể bình tĩnh được trong tình huống này, chưa kịp định thần thì cô Lan bước lên.

“Nghi à, cúp điện rồi, lên giường ngủ đi con.”

“Dạ!” Thiên Nghi ngoan ngoãn trả lời.

Cô Lan tay cầm đèn điện mini, Thiên Nghi vội vàng leo lên giường đắp chăn lại như một con cún ngoan, Cô Lan mỉm cười nhìn cháu gái, sửa chăn ngay ngắn và đặt đèn ngay đầu giường. Bạn Thiên Nghi của chúng ta ngủ là phải có tia sáng, không được thiếu ánh sáng.

“Ngủ đi con!”

Thiên Nghi nhắm mắt lại, nghe tiếng bước chân cô đi xuống gác, cô vẫn cứ nhắm chặt mắt.

Cảm ơn cô, cảm ơn cô đã yêu thương lo lắng đứa cháu gái này như con ruột. Sau khi định thần, Thiên Nghi lại nhớ đến người con trai đó, mở to mắt ra, nhìn lên trần nhà.

“Cậu ấy làm thơ đỉnh thật, mình nên sửa hai câu cuối thế nào đây? Nhưng cậu ấy học lớp mấy? Tên gì? Sao không chịu nhìn phù hiệu, mày ngu quá Nghi ơi!”

Hôm sau trời mưa lất rắt, đường vẫn dài như thế, xe đạp vẫn nặng như bao ngày, nhưng trong lòng Thiên Nghi lại xuất hiện vô vàn cảm giác khác lạ, trong mắt cô giờ đây, nếu trời có mưa thì hoa bồ công anh vẫn bay như thường, dù hiện thực nó đã không xuất hiện được trước mắt cô. Có lẽ lí do đơn giản là vì Thiên Nghi nghĩ, ngựa trắng đời cô xuất hiện rồi...

Trường trung học phổ thông LB.

“Hơi trời ơi! Hôm qua lo luyện võ mà chưa chép bài một chữ, chưa học bài một câu... tiêu rồi...”

“Đừng lo tôi sẽ chỉ bài bạn.”

“Này, mình không chỉ bạn thì thôi mắc mớ gì bạn phải chỉ mình.” Tiểu Quỳnh không thêm quan tâm tới Quốc Bảo nữa, cô chỉ cúi đầu vào quyển vở mà đáp cho qua.

“Hả?” Quốc Bảo ngơ ngát nhìn Tiểu Quỳnh, một chân lí hết sức ngược đời của Tiểu Quỳnh đã làm anh phải đắn đo suy tư vài phút mới đưa ra được kết luận.

Ở hành lang lớp 11D2A...

“Dạ dạ, tôi biết rồi chị, ngày mai tôi sẽ đưa mà, ủa sao cần gấp dữ vậy?” Hải Băng cười tươi nhìn Lam Linh đang loay hoay.

“Tại Diệp nói tối mai sao Kim Ngưu sẽ tỏa sáng, chỉ cần đem một cái túi thơm có tóc của Băng, ngày tháng năm sinh đem đi đốt rồi cầu nguyện thì ước mơ sẽ hoàn thành.”

Đừng chấp nhất, tuổi trẻ mà, ai cũng như thế thôi.

Hải Băng chấp hai tay vào nhau đưa lên trước mặt cười không ngớt, hạnh phúc quá khi một tia hy vọng đã có.

“Gì vậy Băng? Nghe con Diệp có ngày bán thân luôn đó, công sức tôi may cái túi để Băng đốt đơn giản thế hả? Hả?” Tiếng thét kinh hoàng của Lam Linh khiến mọi người chú ý, Hải Băng chỉ còn biết xuýt xoa nhỏ bạn, mong rằng không để nó giận.

“Trời ơi! Tin còn hơn không.”

“Nhưng cái đó...”

“Nghe Băng nói cái đã, chuyện đó là thật mà...”

“Còn chuyện...”

“Đã nói Linh nghe Băng nói cái đi, xen vào hoài sao người ta nói?”

Lam Linh chỉ thẳng tay về sau lưng Hải Băng, mặt không thay đổi: “Tôi có nói gì đâu, là người sau lưng Băng nói kìa.”

“Ai vậy?” Vừa nói Hải Băng vừa quay qua. Là chàng trai đã nhặt dùm Hải Băng quyển chép nhạc, cậu ấy đang nở nụ cười, đường cong trên đôi môi ấy khiến con gái ai nhìn vào đều phải thổn thức con tim.

“Là tôi.”

“Bạn ...”

Nhìn thấy mình làm Hải Băng ngạc nhiên đến không thốt nổi câu gì, anh vẫn giữ nguyên nụ cười ấy.

“Mới không nói chuyện có một ngày mà quên tôi mau vậy hả? Tôi không có chút ấn tượng gì với Băng sao?”

Hải Băng vẫn đơ người ra, miệng há thành chữ o, chẳng biết chàng trai này là ai mà hết lần này đến lần khác xuất hiện một cách đột ngột như thế, Lam Linh thấy bạn mình chưa thể kéo hồn vía về đúng chỗ nên ra tay.

“Băng, người ta hỏi kìa, sao không phản ứng gì hết vậy?”

“A...kẹo.” Cuối cùng Hải Băng cũng nhớ ra mình còn nợ cậu ấy một cây kẹo, chạy vội vào lớp lấy trong tập ra một cây kẹo mút đưa cho cậu ấy.

“Của bạn!”

Anh chàng nhìn cây kẹo nằm vón vện trên tay mình, có chút hụt hẫng, chắc thứ anh muốn không phải kẹo. “Ừ, không ngờ bạn trả tôi kẹo thật.”

“Tôi nợ người ta nên nhớ rõ lắm, dù sao cũng cảm ơn bạn.” Nói xong Hải Băng quay qua Lam Linh: “Nhớ làm cho Băng trước chiều mai...nhớ đó.”

Không để ý đến nét mặt anh chàng bị mình xem như là không khí đang có biểu hiện thế nào, Hải Băng thần nhiên vào lớp.

Lát sau ở căng tin, Lam Linh nhìn Hải Băng với nhiều ngụ ý.

“Tôi không có chút ấn tượng gì với Băng sao?” Lam Linh cố ý nhấn mạnh chữ ‘tôi’ và chữ ‘Băng’, làm cho Hải Băng thẹn thùng mặt đỏ bừng lên.

“Thôi nhe, Băng không giỡn đâu.”

“Gì vậy? Xảy ra chuyện gì rồi?” Thiên Nghi vẫn nhanh nhẩu tiếp chuyện, tính tò mò của cô nàng không bao giờ bỏ được, nhất là chuyện của Hải Băng.

“Thì có một anh chàng cực kì phong độ có tình ý với Hải Băng nhà ta chứ gì nữa.” Lam Linh cười tủm tỉm rồi hướng mắt về phía Hải Băng đang cố cầm đầu vào ly nước vẻ không quan tâm.

“Băng! Hẹn hò mà không cho Nghi biết gì hết vậy?” Mắt Thiên Nghi sáng rực lên, Tiểu Quỳnh cũng không chịu im lặng nữa, cuộc bàn tán về anh chàng kia bắt đầu xôn xao.

“Là thằng nào vậy?”

Hải Băng vẫn im lặng chưa chịu công khai bất cứ chuyện gì, để mọi chuyện cho Lam Linh tiếp tục bị diễn. “Băng còn đem kẹo tặng cho người ta làm vật đính ước.”

“Trời! Linh nói gì vậy? Đâu có...vật đính ước gì chứ, là kẹo thôi mà.”

Thiên Nghi bắt đầu máu sôi sùng sục, cả vật đính ước cũng đưa rồi mà Hải Băng vẫn giấu mình, tức chết đi được.

“Hải Băng! Định giấu Nghi thế sao? Nói nhanh, là ai?”

“Không phải tặng mà là trả, vì Băng có nợ bạn đó cây kẹo nên trả thôi, mọi chuyện đơn giản hết sức mà mọi người làm phức tạp không à.”

Nhưng đôi khi chính cái đơn giản kia mới là cái phức tạp nhất.

Chiều tối trời âm u, mây đen che kín bầu trời, mấy hôm nay mưa liên tục, tối cũng chẳng có ngôi sao nào để ngắm, Thiên Nghi ngồi trên bàn thờ thần, quơ vội bàn phím chẳng biết làm gì nên đóng lại, hình ảnh người con trai ấy lại ùa về, nét mặt như khiêu khích, giọng nói trầm lặng và cuối cùng là ánh mắt cuốn hút, hoàn toàn có dư khả năng đánh đổ bao cô gái, và tất nhiên, trong đó có cả Thiên Nghi.

Tiểu Quỳnh đến nhà Lam Linh ai ngờ trời mưa nên phải ngủ lại đó, nhìn con bạn mình cứ ăn uống không với, Tiểu Quỳnh vội ngăn.

“Trời ơi! Ăn gì mà ăn hoài vậy hả? Đừng có ăn nữa!”

“Chỗ người ta ăn mà phá hoại, biết trời đánh tránh bữa ăn không?” Lam Linh bỏ tô cơm xuống bàn, nhìn Tiểu Quỳnh đang ngăn nghía mình, cô lấy tay sờ khắp mặt: “Mặt tôi dính gì sao?”

“Linh nhìn đi, sắp mập ra rồi đó, đừng ăn nữa, lại có chuyện buồn hả?”

“Tại tôi buồn vậy thôi.”

Tiểu Quỳnh lắc đầu như không hài lòng cho lắm, chẳng biết khuyên thế nào nó mới nghe. Im lặng lâu, Tiểu Quỳnh ngập ngừng như muốn nói điều gì đó.

“Linh...Linh vẫn còn...Là chuyện của Đăng Khôi đó.” Lặng nhìn Lam Linh, Tiểu Quỳnh chờ câu trả lời, tuy không dám hỏi nhưng lần này đành liều một phen, chứ cứ kéo dài hoài không tốt tí nào cho cả ba người.

“Chín năm rồi... Mỗi tình đơn phương của tôi kéo dài suốt chín năm, nụ cười, nước mắt gì cũng có...uỳnh à, chắc tôi ngu lắm đúng không?”

Ánh mắt Lam Linh đã mọng nước, nhưng dòng lệ nghẹn ngào trên khóe mắt có thể rơi xuống bất cứ lúc nào, ánh mắt buồn bã, tuyệt vọng làm người mạnh mẽ như Tiểu Quỳnh cũng cảm thấy đau xót. Tiểu Quỳnh nắm lấy tay bạn, nói lên lời an ủi thật lòng. “Tìm một người khác mà yêu thương đi!”

Với Thiên Nghi thì Lam Linh là người rất trọng tình cảm, đôi khi tính tình đó làm Thiên Nghi phải ngưỡng mộ không nói nên lời. Lam Linh vừa tốt bụng, thật thà, thẳng thắn và hơn hết, luôn nhiệt tình giúp đỡ người khác khi họ cần. Điều đặc biệt nhất ở Lam Linh, một con người vô cùng chung tình, Thiên Nghi cho rằng Lam Linh là người chung tình số một trên thế gian mà cô từng biết. Nhưng cô nào biết, khi yêu, con gái luôn như thế và sau này, cô cũng nằm trong số đó.

Ngày hôm sau, sinh nhật Đại Phong, anh ấy mời mọi người đến tham dự trong một nhà hàng kiểu tây thật sang trọng, nhóm Ngũ Long Công Chúa được ngồi cùng bàn. Vì đã quen biết được gần hai năm, nên Đại Phong hiểu quá rõ tính tình của nhóm, không ai ăn mặc kiêu sa, hoa lệ, ai cũng bình thường như đi một buổi tiệc nào đó. Chỉ có Ngọc Diệp luôn luôn ở tư thế sẵn sàng xuất hiện trước công chúng, váy ngắn ngang gối, giày cao gót màu đỏ sang trọng...

“Trước hết, cảm ơn mọi người đã đến dự buổi tiệc này.” Đại Phong vừa dứt lời tiếng vỗ tay ầm ầm như sóng dậy, anh ngưng đôi lát rồi nói tiếp: “Thật ra, ngoài buổi tiệc mừng sinh nhật, tôi còn muốn nhân cơ hội này thực hiện một ước nguyện mình mong ước từ rất lâu.”

Sự tò mò công chúng bắt đầu vào hồi gay cấn, tiếng xì xào to nhỏ bàn tán, ngay cả bàn của Thiên Nghi cũng không im lặng.

“Thấy chưa, thấy chưa, chiến lược bắt đầu...” Tiểu Quỳnh nhanh chóng làm Ngọc Diệp chú ý, nhưng không ai biết Ngọc Diệp không lo lắng hồi hộp tí nào cả. Chẳng có chút biểu hiện của sự phập phồng vui mừng của người sắp được bày tỏ. Đại Phong bỏ mi rơ xuống, bước đến bên Ngọc Diệp, anh cầm một bó hoa hồng màu hồng phấn được bó cẩn thận từ trên bàn rồi bước đến trước người con gái ấy: “Làm bạn gái anh được không?”

“Anh đang nghiêm túc sao?” Ngọc Diệp ngược mặt nhìn Đại Phong, cô hỏi vẻ bình nhiên, giọng không cảm xúc.

“Con nhỏ này, anh Phong làm thế trước bàn dân thiên hạ mà còn giả được hả?” Hải Băng thấy bạn mình buông ra câu nói quá vô duyên, nên nhanh chóng giúp Đại Phong đánh nhanh rút gọn.

Thiên Nghi cũng không thể ngồi yên bên cạnh bạn, đẩy Ngọc Diệp đứng dậy: “Nhanh đi Diệp, anh Phong mỏi tay lắm rồi đó.”

“Ngọc Diệp! Anh yêu em, chúng ta hẹn hò đi!”

Dư luận đang xôn xao bỗng vì thế mà thét lên, có người còn huýt sáo, người thì hô hào đại khái bảo Ngọc Diệp phải đồng ý.

“Anh chắc là anh yêu em không vậy?” Ngọc Diệp vẫn bình thản buông ra câu hỏi vô nghĩa đó, Thiên Nghi và tất cả ba người còn lại trong nhóm đều có thể khẳng định tình cảm Đại Phong dành cho bạn mình là thật lòng, chỉ có Ngọc Diệp vẫn nghi ngờ điều gì đó.

“Anh tin mình yêu em và mang cho em hạnh phúc.” Đại Phong cười rất tươi, nụ cười đầy tự tin dôi mắt theo Ngọc Diệp.

“Ừm.”

“Ngọc Diệp!” Anh gọi tên cô thật nhẹ nhàng, tựa như chờ câu trả lời ấy từ rất lâu rồi.

Sau tiếng ‘ùm’ đó, tiếng vỗ tay lại lần nữa làm khuấy động không gian, Thiên Nghi mỉm cười nhìn hai người, tin chắc Hải Băng, Tiểu Quỳnh và Lam Linh cũng rất vui khi thấy Ngọc Diệp tìm được tình yêu thật sự.

Đợi người đối diện vừa nhận bó hoa, Đại Phong liền ôm ngay cô ấy vào lòng, Ngọc Diệp cũng lấy tay mình choàng ngang lưng Đại Phong như thường lệ. Ánh mắt trìu mến yêu thương không tồn tại ở người con gái đó, Thiên Nghi nhận thấy trong mắt bạn mình vốn không có sự tồn tại của hai từ hạnh phúc như trong ánh mắt Đại Phong đang hiện hữu.

Đại Phong hơn Ngọc Diệp một tuổi, năm Ngọc Diệp vừa vào trường The First thì Đại Phong học lớp mười một, Ngọc Diệp xinh như hoa hồng, ngay lần đầu thấy Ngọc Diệp, Đại Phong đã xao xuyến lòng, anh chủ động theo đuổi Ngọc Diệp, nhưng không có biểu hiện gì khác ngoài quan tâm. Chuyện này dường như cả thế giới đều biết, chỉ có người trong cuộc là vô tâm, dù có thể cảm nhận được nhưng cô vẫn xem tình cảm của anh như bao người con trai khác.

Vài hôm sau, mỗi lần đến trường ánh mắt Thiên Nghi luôn dò tìm một người. Tại sao cậu ấy lại biến mất như thế?

5. Chương 1. 4: Người Gạt Nước Mắt Cho Hải Băng.

Hôm nay Tiểu Quỳnh không đi xe nên Thiên Nghi phải chờ tiểu thư danh giá ấy về, lớp cô lại vắng tiết nên đành ra sân thể dục đợi Tiểu Quỳnh. Tay cầm quyển tiểu thuyết dày cộm với tên ‘Đi tìm hoàng tử’, Thiên Nghi thích cái tên này, nếu có viết tiểu thuyết, cô cũng định đặt cho nó cái tên tương tự như thế “Đi tìm ngựa trắng”.

Thiên Nghi ngồi xuống ghế đá, nhìn xung quanh sân thể dục: “Lớp của Tiểu Quỳnh đâu mất rồi?”

Đôi mắt đang dạo quanh khắp nơi bỗng dừng lại qua một dáng người ai đó, tim Thiên Nghi đập liên hồi, tay chân lạnh cứng đi, cô như bị đóng băng hoàn toàn.

“Là cậu ấy!” Cô muốn hét thật to, nhưng lí trí bảo phải chỉnh lại đúng âm lượng của mình.

Người con trai đó trông thấy cô nhìn mình đắm đắm, anh liền bước đến trước Thiên Nghi, mỉm cười và nói: “Suy nghĩ ra hai câu thơ cuối chưa?”

“Tôi... tôi...” Tôi lo nghĩ đến bạn không thì làm gì nhớ thơ văn gì nữa.

Lúc ấy, không biết tại sao cô không cất lên nỗi câu trả lời, chỉ biết im lặng nhìn thẳng vào mắt người đang đối diện mình.

“Bạn ở đây làm gì vậy?”

“Tôi đợi bạn!” Cô đứng phắt dậy và trả lời theo phản ứng.

Ôi trời Thiên Nghi nhà mình thật hết thuốc chữa, nói chuyện cũng phải lựa lời chứ, đâu phải thích nói là nói mà không quan tâm đến câu nói của mình nói ra làm người khác bất ngờ đến thế nào.

“Đợi tôi?” Anh nhướn mày vẻ tò mò.

“À... không, không phải, ý tôi nói là tôi chờ nhỏ bạn. Bạn hiểu không vậy?” Thiên Nghi cố giải thích thật rõ ràng để ai đó đừng hiểu lầm mình, cô thật sợ, không biết vì sao lại sợ hãi khi phải nói chuyện với anh.

Bỗng dưng Tiểu Quỳnh từ đâu chạy lại, đi ngang cậu con trai ấy mà nhìn chỉ bằng nửa con mắt, rồi quay sang nhìn Thiên Nghi.

“Thiên Nghi! Có sao không? Tên này bắt nạt Nghi đúng không?” Không cần nghe Thiên Nghi trả lời, Tiểu Quỳnh đã lườm người con trai đó: “Này, đừng thấy Thiên Nghi của tôi hiền mà bạn dám bắt nạt nhe, tôi

không để yên đâu.” Chưa ai phản ứng, chưa ai trả lời thì lập tức, Tiểu Quỳnh xông xông tặng cho anh bạn đó bằng con mắt hình viên đạn.

“Tôi không làm gì cả!” Trả lời ngắn gọn xong, anh chàng vô tội tự dưng bị vu oan, nhún vai rồi bình thản đi ra sân. Ở đây, Thiên Nghi vẫn dõi mắt theo bóng cao gầy đầy cuốn hút của anh chàng ấy.

“Bạn đó học cùng lớp với Quỳnh sao?”

“Ừ, hần ta tên Nhật Hoàng, là lớp trưởng mới đó.”

“Sao? Quỳnh nói lớp trưởng lớp Quỳnh bị gay mà?”

Phản ứng đầu tiên của Thiên Nghi là thế, rõ ràng Tiểu Quỳnh hết lần này đến lần khác mĩa mai lớp trưởng mới, bảo anh ta là gay, là tên biến thái số một thế gian.

Nhật Hoàng, chàng trai chẳng có gì thua kém Đại Phong vậy mà sao có thể là gay, câu hỏi đặt ngay vào đầu Thiên Nghi, Tiểu Quỳnh ghét Nhật Hoàng vì Nhật Hoàng giỏi hơn Tiểu Quỳnh, đơn giản là thế.

“Thì tại cậu ta có làn da trắng mịn, điệu đà, học giỏi mấy môn xã hội...vân vân...vậy không là gay thì là gì?” Tiểu Quỳnh vẫn vô cùng bình thản đưa ra cả đồng lí do vô lí đó khiến Thiên Nghi tức đến muốn nhào đến cho nhỏ bạn một trận.

“Bỏ tay với Quỳnh rồi...”

Thiên Nghi thở dài náo nức, cô biết rõ tính Tiểu Quỳnh, quá ư là kì thị với bọn con trai, nên biểu hiện như thế quá đổi bình thường. Với Tiểu Quỳnh, mấy tên trai đẹp toàn là những tay Sở Khanh lừa tình, tốt nhất là tránh xa và đặc biệt là ghét cay ghét đắng thì tốt hơn.

Ngọc Diệp đi sinh nhật bạn cùng lớp đến tận khuya, bà Lưu – Mẹ cô vẫn thao thức đợi con, vừa nghe tiếng taxi dừng trước cổng, bà đã đi vội ra xem đó có phải con mình không. Ngọc Diệp rất hiếu thảo, rất yêu thương người mẹ này, nhưng tuổi trẻ là thế, mãi mê tìm những thứ xa xôi và bỏ quên những niềm hạnh phúc giản đơn bên cạnh.

“Sao lại đợi con, như thế không tốt cho sức khỏe của mẹ đâu.” Ngọc Diệp đỡ bà Lưu ngồi xuống sofa rồi nhỏ giọng.

“Con là con gái mà, đừng đi khuya như thế.”

Nhìn bà Lưu lo lắng như thế, Ngọc Diệp ôm chăm lấy bà: “Con lớn rồi mẹ yêu à, mẹ đừng lo cho con nữa, mẹ thức khuya làm con cảm thấy mình bất hiếu quá...Nếu mà mẹ bệnh thì con làm sao đây?”

Bà Lưu cười trừ miễn nhìn con gái, thật sự nó lớn rồi, nó xinh đẹp và đầy nét nữ tính, nhưng bà vẫn muốn mình yêu thương con gái như khi nó còn nhỏ, vì với mẹ bao giờ con cái cũng là những sinh linh nhỏ nhoi mềm yếu cần sự che chở.

“Khi này Đại Phong có đến tìm con, chắc nó lo. Trước khi đi ngủ con nhớ gọi điện cho Đại Phong nói một tiếng.”

“Dạ con biết rồi ạ...mẹ yêu bảo mà, con muốn tối nay qua ngủ với mẹ được không?”

Bà Lưu vuốt nhẹ tóc con gái, mái tóc mềm mượt óng ả, Ngọc Diệp xà đầu vào lòng mẹ như bé gái vừa lên bảy. Bà thật sự rất hạnh phúc khi đứa con gái bé bỏng này dù biết chuyện nó cùng bà không cùng máu mủ mà vẫn yêu thương và ở bên bầu bạn cùng bà.

“Con gái lớn mà còn làm nũng với mẹ sao?”

Thứ hai tuần sau, vẫn như thường lệ Thiên Nghi đến trường, ngồi vào bàn và đẩy cây kẹo mút qua bên bàn bên kia. Từ ngày đầu bước chân vào lớp mười một, cây kẹo ấy đã xuất hiện, ngay lúc đó Thiên Nghi đã không thể không khỏi hồi hộp, lo âu,...nhiều cảm xúc xen lẫn. Đôi khi ngồi nhìn cây kẹo tự kỉ, lẽ như cái này là do ai đó yêu thầm mình tặng thì sao? Và kết quả là cây kẹo đó không phải của Thiên Nghi mà tặng cho cô hot girl bên cạnh – Hồng Ngân. Hồng Ngân nổi tiếng xinh nhất toàn khối, Thiên Nghi với Hồng Ngân ngồi cùng bàn, đôi lúc cô còn tưởng tượng mình là hoa sen đang cắm cạnh cây hoa hồng thật rực rỡ, trong khi mình bình thường đơn giản bao nhiêu thì Hồng Ngân lại nổi bật và điệu đà bấy nhiêu.

“Nghị à, nhớ chỉ bài mình đó, nhớ nhe...?”

“Không!”

“Sao lại không, chỉ bài mình đi mà, lần này thôi, không có lần hai đâu...” Người bên cạnh túm lấy tay Thiên Nghi rồi ra sức nài nỉ.

“Lần này là bao nhiêu rồi biết không mà dám nói không có lần hai hả?”

Hồng Ngân không phải là người xấu, cũng không gọi là ‘chảnh chọe’ như biệt danh do các cô bạn lớp khác đặt, chỉ là do từ nhỏ được nuông chiều nên tính tình có chút tiểu thư. Đối với Thiên Nghi thì khác, Hồng Ngân vui vẻ và hòa đồng, không phải vì cô hay giúp đỡ cho Hồng Ngân lúc kiểm tra, mà vì Hồng Ngân thật sự xem trọng cô bạn này, cũng xem trọng cả lời nói của Thiên Nghi. Đáng lẽ Hồng Ngân đã học ở ban B, nhưng không biết vì gia đình hay lí do gì mà với sức ảnh hưởng quây phá của cô nàng vẫn được xếp ngay vào lớp đầu tiên của khối D ban A.

“Mình nói với Nghị rồi mà, tại mấy đứa hôm qua rủ mình đi...đi...” Biết là lỡ miệng nên Hồng Ngân lấy tay tự giữ chặt lấy miệng mình.

“Đi đâu? Lại đánh nhau sao tiểu thư? Chị định khiến bố mẹ chị lo chết hả?” Thiên Nghi thở dài rồi nhìn Hồng Ngân, cô ấy chỉ cười trừ cho qua như mọi khi.

“Không có đánh mà chỉ định cho tụi đó một bài học, nó dám nói xấu mình trước nhiều người, Nghị nghĩ coi sao mình nhịn được? ”

“Ngân...” Bó tay rồi, đánh nhau với ột bài học thì có điểm gì khác?

Còn cây kẹo mút kia, nó không được chủ nhân thật sự nhận, Thiên Nghi ngày nào cũng xử dùm cho Hồng Ngân, không lấy thì phí lắm, bỏ vào thùng rác thì tội nó, qua quá trình suy luận thì cô quyết định nhận lấy đồ chùa dù ai có nói cô mặt dày đi chăng nữa thì vẫn không sợ, vì sự thật mặt Thiên Nghi đã rất dày rồi. Cô luôn muốn tiết kiệm mọi lúc.

Hôm nay Thiên Nghi về sớm, hí hửng chạy ra nhà giữ xe, bên cạnh chiếc Queen trắng của cô là chiếc xe đạp màu xanh dương thật ấn tượng, rất quen thuộc. Nụ cười trên khóe môi Thiên Nghi nở ra một cách vô cùng tự nhiên, chỉ cần nhìn chiếc xe, nhớ tới ánh mắt người đó thì cô đã có thể cười toe toét cả buổi.

“Cho bạn đó, ngựa xanh mục tiêu của tôi...”

Ngay lập tức trong rổ xe của Nhật Hoàng có ngay cây kẹo mút tí tẹo hương coca, sau đó Thiên Nghi vội vàng dắt xe ra về. Tưởng chừng như Nhật Hoàng là ngựa trắng mình tìm, cô mãi mê đắm mình trong sự tìm kiếm vô định, bắt đầu rung động, dỗi mắt và có tình cảm với anh...Bùi Ngô Nhật Hoàng.

Đến tiết năm, Hải Băng đứng trước cổng trường đợi, Thiên Nghi về rồi, Hải Băng lại không biết đạp xe một mình nên đứng đợi Lâm An. Gần nửa tiếng rồi mà bóng dáng của Lâm An không thấy. Đành nhắc máy lên gọi cho chị mình.

“Chị à, chị đâu rồi, em đợi chị gần nửa tiếng rồi đó”

“Chị về nhà lâu rồi, em đi Thiên Nghi về đi, hôm nay chị có việc nên không đợi em được.”

“Không đợi được? Sao có thể như thế? Chị có biết em...”

Tút...tút...tút...Chắc hẳn ai cũng ghét cái âm thanh vô tình ấy, chưa nói dứt lời mà chị gái đã tắt máy nhần tâm. Bề ngoài ai cũng thấy Hải Băng rất mềm yếu nhưng thật chất cô ấy đã cố gắng kìm nén tất cả cảm xúc của mình, bao nhiêu uất ức cũng đều không biểu hiện ra ngoài, vì Hải Băng muốn mình thật mạnh mẽ, mạnh mẽ để đối mặt với mọi thứ và mạnh mẽ để có thể đi trên con đường nghệ thuật mà mình khao khát từ lúc còn là một cô bé sáu tuổi.

Nhưng trong tình hình lúc này thì khó có ai không tức giận, mình là người bị bỏ rơi mà người bỏ rơi mình lại là chính chị ruột mới là khó chịu.

“Thật ra mình có phải là em gái của chị ấy không vậy?”

“Hải Băng!”

Người bị Hải Băng dán vào lá bùa tình yêu, Nhật Hoàng dắt xe đến gần, một bạn gái giờ này không về mà đứng trước cổng trong khi trời thì nắng gay gắt, gương mặt thì chẳng có tí mùa xuân nào. Nên một chàng trai ga lăng như Nhật Hoàng phải đến hỏi thôi. Hải Băng nhìn Nhật Hoàng với đôi mắt ngây thơ ấy.

“Chào...” Giọng nói dịu dàng trầm ấm kia không ai khác mà là Nhật Hoàng, là chàng trai với tên Bùi Ngô Nhật Hoàng: “Lau nước mắt hết đi...” Nhật Hoàng lấy trong túi ra khăn giấy đưa ngay trước mặt Hải Băng. Cô không còn sự tủi khổ khi chị bỏ mình lại, giờ đây sự quan tâm không lí do của Nhật Hoàng làm Hải Băng cảm thấy bình yên.

“Cảm ơn bạn, không cần đâu...”

“Tôi nói mà không nghe sao?” Nhật Hoàng mỉm cười, lại nụ cười như hàng vạn bông hoa mặt trời ấy, làm Thiên Nghi rung động, làm Hải Băng hạnh phúc. Nhật Hoàng quả thật rất đa tình... Sự ga lăng biểu hiện ngay cái hành động bỏ qua lời nói của Hải Băng mà tự tay lau nước mắt nước mắt cho cô ấy. Vừa lau anh ấy còn tự mình nói rất tự nhiên: “Tôi không thích nhìn thấy cảnh con gái khóc trước tôi tí nào... nên Băng đừng khóc nữa, tôi đưa về nhà...”

Sự ưu phiền do cuộc sống đang tồn tại nơi Hải Băng đã không còn, Nhật Hoàng như ánh nắng mang đến cho tâm hồn cô nhiều ánh sáng diệu kì.

“Có phải lại bắt tôi mua kẹo trả ơn?” Nhật Hoàng phì cười, Hải Băng thật ngốc, nhưng chính cái ngốc ngếch ấy mới làm anh cười, Hải Băng cũng cười.

“Chiều nay Băng đi học mà, định đứng đây thật sao? Không sợ nắng hả?”

“Bạn đúng là...” Hải Băng cười rất tươi, không còn bất cứ niềm đau, muộn phiền, nụ cười của cô thật đẹp, họ đứng lặng nhìn nhau, cùng mỉm cười và cảm nhận thứ gì đó từ tạo hóa cho họ.

Ngồi sau lưng Nhật Hoàng, cô không dám chạm tay vào lưng cậu ấy, chỉ biết thẹn thùng nói bốn từ.

“Cảm ơn Nhật Hoàng...”

“Sao biết tên tôi?”

“Phù hiệu của bạn đó... với lại nhà bạn gần nhà tôi mà...”

Chuyện này cũng không giấu được, cô tinh tế về mọi việc, anh hàng xóm mới chuyển lại ở cách đối diện nhà mình một căn mà sao không biết được, việc này Nhật Hoàng định giấu nhưng bị cô phát hiện mất rồi.

“À, giới thiệu với Băng luôn, tên của tôi là Bùi Ngô Nhật Hoàng, chắc Băng chưa biết rõ gì về tôi đâu đúng không?”

“Bạn mới chuyển về sao?”

“Ừm, tôi từ thành phố C chuyển về đây học, bố mẹ tôi còn ở đó nên thuê cho tôi căn hộ, nào ngờ lại chung một khu với Băng.” Nhật Hoàng nói chuyện vô cùng tự nhiên, tự giới thiệu về bản thân như muốn Hải Băng hiểu rõ về mình hơn.

“Nếu vậy thì quê bạn ở thành phố C luôn sao?”

“Ừm bạn có muốn nghe giọng chuẩn từ quê của tôi không?”

Hải Băng gật đầu lia lịa: “Tất nhiên rồi, bạn nói đi...”

“A ha... Băng... nặng thật đó...”

Hải Băng ngay lập tức bật cười, nghe Nhật Hoàng nói giọng đó thật sự rất dễ thương, vẫn âm thanh trầm ấm, không ngờ Nhật Hoàng lại biết nói cả hai giọng của hai miền mà ngược lại còn rất hay...

“Tôi không nặng thế đâu...”

Con đường ngắn hơn, nắng bớt gay gắt hơn vì cuộc nói chuyện ấy cứ kéo dài cho đến hết con đường... Hải Băng bắt đầu mỗi tình thời áo trắng từ đó...

6. Chương 1. 5: Cuộc Tình Tay Ba

Còn Thiên Nghi, về tới nhà đã bay thẳng lên phòng ôm cái máy tính vào lòng, ngồi trên giường vừa để ly sữa bên bàn vừa gặm ổ bánh mì bơ thật ngon... Bùi Ngô Nhật Hoàng, cái tên ẩn tượng với Thiên Nghi, đều trước tiên cô làm là điều tra về cậu ấy.

”Ôi trời ơi!!! Có cần nổi trội đến mức độ này không?”

Thông tin từ mạng của trường LB cho biết: Anh! Bùi Ngô Nhật Hoàng, một học sinh xuất sắc vừa từ thành phố C chuyển về, điểm trung bình các môn là chín chấm bảy, riêng môn văn chín chấm. Một thành tích tuyệt vời, cực chuẩn với học sinh toàn khối cũng như toàn trường...Thiên Nghi nhìn màn hình không rời mắt, nụ cười sâu thẳm trên đôi môi hồng không khép được, niềm hạnh phúc phát ra từ sâu trong đôi mắt, tia sáng của tình yêu đang dần chiếm hữu trong tâm trí người con gái này...

“Nhật Hoàng, ngựa trắng của tôi... cuối cùng bạn chịu xuất hiện rồi, cảm ơn vì đã chịu xuất hiện trong cuộc đời tôi...”

Cô ngả mình xuống giường nhìn lên trần nhà rồi tự cười, càng nghĩ thì càng cười, cười mỗi lúc một tươi. Cái tên bốn chữ ấy dai dẳng đeo theo Thiên Nghi cả trong giấc mơ, chưa bao giờ có một nam sinh nào giỏi như thể xuất hiện trong cuộc sống thật của cô, trước nay chỉ gặp các vị bạch mã trong những cuốn tiểu thuyết ngôn tình lãng mạn, vậy mà hôm nay, lời cầu nguyện của Thiên Nghi cũng thành hiện thực...

Nun đứng ngoài cửa nhìn chị mình tự kỉ, con bé không mải mai mà thốt lên rằng: “May mắn thay, mình không bị nhiễm bệnh từ Hai...” Nó lắc nhẹ đầu rồi quay về phòng.

Nhà họ Lý... mọi chuyện bắt đầu rối loạn.

“Trời ơi bố mẹ đang nói cái gì vậy?” Tiếng Tiểu Quỳnh quát thật lớn, âm thanh vang vọng cả căn nhà rộng lớn, không khí ngột ngạt khi ông Lý bắt đầu lên tiếng.

“Bố đang nói chuyện nghiêm túc với con đó, quát lên cái gì hả? Khoảng một tháng sau nó sẽ về đây, con lo mà chuẩn bị đi.”

Tiểu Quỳnh không thể cãi lời bố mình đành quay sang nhìn bà Lý: “Mẹ à, đừng nói mẹ cũng tán thành chuyện này nhe, không được đâu...” Ánh mắt van xin vô tội và không ai thêm để ý, bà Lý cũng thế, giờ phút này im lặng là trên hết, bà Lý là người vợ, người mẹ đảm đàng nhưng chuyện trong nhà bà chưa khi nào xen vào.

“Mẹ không biết, chuyện này của bố con mà, hỏi mẹ làm gì? ”

“Không thể chấp nhận được, con sẽ không bao giờ chấp nhận chuyện này, thời đại như thế mà còn chuyện đính hôn kiểu phong kiến điên khùng đó hả? Con đang là học sinh phổ thông đó.”

Ông Lý bỏ tờ báo xuống nhìn Tiểu Quỳnh hằn học, giọng nghiêm nghị không có gì nhân nhượng trước những lý lẽ của con gái.

“Bố đâu bắt hai đứa đám cưới ngay lúc này, chỉ nói cho con chuẩn bị thôi, rồi chuyện cưới sinh thì đợi gặp đi rồi tính.”

Bà Lý hiện từ cười dịu dàng, nắm nhẹ tay Tiểu Quỳnh: “Tiểu Quỳnh, nghe lời bố con đi, nghe nói con trai nhà đó giỏi lắm, tốt nghiệp mười hai xong là nhận học bổng du học ngay, bây giờ kiếm đâu ra chàng trai như thế?”

“Con không biết, ai giỏi thì kệ họ, con sẽ không bao giờ chấp nhận chuyện vô lí này... Không! Không! Và mãi mãi cũng không...”

Giờ ra chơi tại trường chuyên The First...

Đại Phong bước vào lớp và nắm tay Ngọc Diệp, hai người ra đứng tại hành lang.

”Sao mấy hôm nay anh không gặp được em vậy?

“Sao em dám làm phiền thiếu gia Đại Phong, bộ anh không biết cô bạn gái cũ của anh đến làm phiền em hết lần này đến lần khác sao?”

Đại Phong thả lỏng tay cô ra nhưng vẫn nắm lấy bàn tay trắng nõn của cô không rời, anh dường như hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Là Diễm My, cô ta làm gì em?”

“Anh biết rõ khi em đồng ý hẹn hò với anh thì em sẽ bị như thế mà, anh không những không bảo vệ em mà còn để người khác bắt nạt em...”

Mắt Ngọc Diệp buồn lại, mặt xụ xuống như nén nhiều ảm ức. Đại Phong thấy vậy nên không kiềm được tức giận, anh không bao giờ muốn chuyện này xảy ra, anh yêu Ngọc Diệp, yêu rất nhiều, vì sự xuất hiện của Ngọc Diệp mà làm các fan nữ của Đại Phong phải ghen tức bao nhiêu.

Nắm chặt bàn tay ấy, anh nhìn thẳng vào mắt người anh yêu: “Chuyện này anh sẽ lo, xin lỗi em, anh biết mình phải xử lý chuyện này thế nào, em yên tâm đi.”

“Anh phải chứng minh bằng hành động, lời nói xin lỗi đó không mang đến cho em sự bình yên đâu, như thế em mới biết anh yêu em đến đâu...”

Đại Phong gật đầu mỉm cười làm dịu lòng Ngọc Diệp, thật ra Ngọc Diệp chẳng hiểu từ gì cả, ai cho cô cái gì cô trả lại cái đó, rất công bằng, nên tin chắc chẳng ai đụng đến được Ngọc Diệp, chỉ là tính nũng nịu của cô không thể bỏ, nhất là khi trước Đại Phong, người lo cho cô từ A đến Z.

“Yêu em đến đâu thì em phải là người biết rõ nhất mới đúng, phải không Ngọc Diệp?”

“Để coi anh chứng minh bằng cách nào?”

Còn Tiểu Quỳnh, thở dài than vãn cho số phận hẩm hiu, vào lớp ngồi lì một chỗ bức tức không thể nào toát ra được. Quốc Bảo thấy vậy nên đến gần hỏi thăm, không dám nói nhiều vì anh hiểu tính tình Tiểu Quỳnh mà, quá ngang bướng.

“Bạn sao vậy? Ở nhà xảy ra chuyện gì hả?”

“Mình không muốn...Tên đáng ghét... Coi mình đi, nghĩ sao nghĩ sao thế?” Cô chỉ thẳng vào mặt mình, nó đã đỏ bừng vì cơn giận.

“Bạn... bạn... sao vậy?” Anh lo lắng hỏi thăm.

Muốn tìm người tâm sự cũng phải tùy, Quốc Bảo quá khờ, không phải có ý nói anh chàng này ngu ngốc mà là anh quá thật thà, nói với Quốc Bảo chẳng thà tìm khúc gỗ tâm sự thì tốt hơn.

“Thôi không có gì...”

Hôm nay Thiên Nghi về một mình, vừa dắt xe ra khỏi trường đã gặp Đăng Khôi – Người cùng Thiên Nghi lớn lên từ nhỏ, cũng gọi là thanh mai trúc mã như người ta thường nói nhưng với cô thì khác, Đăng Khôi là anh trai. Đăng Khôi lái chiếc Novou 6 đời mới, anh lái với tốc độ đều đều để đi theo Thiên Nghi, anh không đi mô tô như trước nữa, vì một người rất ghét.

Hai người im lặng khá lâu rồi bắt đầu lên tiếng.

“Khôi chờ ai sao?”

“Đi theo Nghi thì chờ Nghi chứ chờ ai?”

Thiên Nghi bắt đầu ấp úng, cảm giác hoang mang: “Chờ...chờ Nghi sao?”

Con đường về nhà Thiên Nghi khá xa, Thiên Nghi đạp xe thường ngày thì mệt lã mồ hôi nhưng chẳng hiểu sao hôm nay lại chẳng có cảm giác gì cả, chỉ thấy hai tay mình lạnh cóng, sợ hãi không có lý do...

“Dạo này Nghi khỏe không?”

“À khỏe, tất nhiên là khỏe rồi, Nghi thì lúc nào mà chẳng khỏe...” Thiên Nghi cười lên để phá tan không khí âm u xung quanh hai người, nụ cười gương gạo chẳng đâu vào đâu...

“Việc học thế nào? Còn ý định tìm ngựa trắng không?” Thiên Nghi như bùng nổ, suy nghĩ đưa tới nơ ron thần kinh phân tích ra hàng vạn lý do, sao Khôi lại hỏi thế, mình biết trả lời sao mới được đây...Sau vài phút phân tích Thiên Nghi vẫn chưa tìm ra câu trả lời.

“Nghi sao vậy?”

“Học vẫn bình thường, rất tốt, mấy người kia cũng tốt luôn, còn Khôi thế nào, định không về nhà hả?”

Đặng Khôi cười, cười trong ánh mắt chứa đầy tâm sự, chắc hẳn Đặng Khôi biết Thiên Nghi đang né tránh câu hỏi của mình, nhưng anh không tiếp tục câu hỏi đó mà chuyển sang đề tài mà cô vừa nhắc.

“Cậu của Khôi không thắng Khôi được đâu, Nghi tin Khôi đi, Khôi sẽ thắng trong cuộc đánh cược này, chiều nay Khôi sẽ cùng đám bạn đi Los Angeles, gặp Nghi để nói lời tạm biệt...”

“Cái gì? Đi xa vậy sao?”

“Ừ, có vấn đề gì hả?”

Thiên Nghi thật sự đang bất ngờ, tự nhiên lại đi đột ngột mà người Đặng Khôi nói lời tạm biệt lại là mình nên Thiên Nghi cảm thấy mình khó chịu.

“Không có, mà sao Khôi lại đi đến tận đó, trốn cậu Khôi đúng không?”

Đặng Khôi lại cười, nụ cười có phần tự nhiên hơn khi nãy, nhìn Thiên Nghi đang chăm chú nhìn đường đi, điều đó làm Đặng Khôi cảm thấy vui, niềm vui và hạnh phúc rất đơn giản chỉ thế thôi.

“Đúng là trốn, nhưng không phải trốn cậu mà là trốn Nghi...”

Thiên Nghi lại lần nữa bị dọa, không biết trả lời thế nào, Đặng Khôi biết mình vừa làm cho cô hoảng hốt nên cười thành tiếng để Thiên Nghi coi như câu nói vừa rồi chỉ là đùa.

“Nói đùa thôi, đúng là Khôi đang trốn cậu, nhưng Nghi nhớ, đừng bao giờ quên Khôi, biết không?”

Nhiều dấu thắng, dấu chấm hỏi đang xoay loạn xạ trên não của Thiên Nghi, câu nói cuối cùng của cuộc nói chuyện đó làm cô giật cả mình, nghe rùn rợn làm sao.

Ai cũng biết Đặng Khôi thích Thiên Nghi, nhưng Thiên Nghi vẫn mãi mê tìm ngựa trắng, mơ cho riêng mình một bạch mã hoàn hảo nhất, đôi lúc vì như thế làm cuộc sống của cô thật sự rất mệt mỏi nhàm chán. Chuyện tình cảm thâm kín của Đặng Khôi, Thiên Nghi chẳng mãi mai để tâm đến, cô chỉ biết một điều, Lam Linh yêu Đặng Khôi, thứ tình cảm đó không còn là thích mà là yêu, Thiên Nghi biết thế nên cũng không bao giờ muốn bản thân mình là nguyên nhân làm ai đau lòng. Và cũng chính vì Đặng Khôi mà tình cảm bạn bè của Thiên Nghi và Lam Linh có chút vấn đề, tình bạn của họ không bền vững như mọi người nghĩ, ai cũng ích kỷ và Lam Linh cũng thế.

Vừa về tới nhà, Thiên Nghi đã gọi điện thoại cho Lam Linh báo về việc Đặng Khôi sắp đi.

“Nghi nói Đặng Khôi sắp đi nước ngoài sao?”

“Ừ, hay là Linh điện thoại hỏi thăm, gửi lời nhắn gì đó đi, bây giờ Nghi xuống ăn cơm, chiều nay còn đi học nữa.”

Lát sau, Lam Linh cầm điện thoại đi qua đi lại trong nhà, hết nằm lẫn ra giường rồi lại bật dậy ra hành lang đứng, quyết định cuối cùng là gọi điện, hỏi thăm một câu có chết đâu.

“Alô?” Đặng Khôi bắt máy nhưng không ai lên tiếng ở đầu dây bên kia cả: “Alô, ai thế?”

“Tôi tôi...”

“Linh hả? Gọi cho tôi có chuyện gì không?”

Nghe giọng nói Đặng Khôi làm Lam Linh cảm thấy mình đau khổ, lâu lắm rồi, không gặp, không nghe tiếng nói từ người đó, nước mắt Lam Linh lăn dài trên má, không thể nén lại như sắp vụn vỡ cả con tim yếu mềm.

“Chỉ là...tôi định...”

“Hả? Có chuyện gì Linh cứ nói đi!”

“Không có gì.”

Lam Linh tắt máy đột ngột, ba từ ‘không có gì’ cũng phát ra một cách đột ngột theo, Lam Linh rất muốn nói chứ, nhớ Đăng Khôi, nhớ rất nhiều hoặc mong Đăng Khôi luôn bình an, giữ gìn sức khỏe, nhưng ngược lại ngay lúc ấy, nước mắt quá nghẹn ngào làm Lam Linh không thốt nổi từ nào, tim đau nhói khiến cô tự nhủ lòng mình nên im lặng, và như thế Lam Linh lại lần nữa đánh mất Đăng Khôi.

7. Chương 1. 6: Thư Tình Đầu Tiên.

Sáng thứ bảy, hôm nay không có kiểm tra môn nào cả, không cần trả bài. Tưởng như đây là ngày bình yên, nhưng Thiên Nghi vừa thức dậy đã phát hiện ngày nguyên rằm của mình là hôm nay, cô không thích những ngày như thế, vô cùng khó chịu. Vào nhà vệ sinh làm hết những việc cần thiết, bước ra khỏi đó, khoác vào người bộ đồng phục nữ thật xinh xắn, ngây thơ và đầy nữ tính. Thiên Nghi nhìn vào gương, soi mói gương mặt mình, sao mà lại âm u như thế, không lẽ nào hôm nay lại xảy ra chuyện gì nữa, cô tự hù dọa bản thân mình thường xuyên như thế.

Ngược lại với cô, bầu trời hôm nay trong lành làm sao, từng cánh hoa bồ công anh nhẹ nhàng lướt qua trước mặt Thiên Nghi rất nhiều, thoảng qua cả mái tóc dài, nắng ấm áp làm lòng cô rung động, tim loạn nhịp...đánh sai quỹ đạo.

Lớp 11B1A. Phải khó khăn lắm Tiểu Quỳnh mới gồng mình thi hết sức để đủ điểm theo ý bố mình mà vào lớp đầu khối B ban A. Mà nói ra, hôm thi phân lớp đó cũng nhờ vận may, giáo viên rất dễ, ngồi kế bạn giỏi, được vào lớp này Tiểu Quỳnh cũng cảm thấy là kì tích, sao bỗng nhiên cô thấy mình thích môn Hóa với Sinh làm sao. Nhờ điểm đạt tuyệt đối với bài trắc nghiệm mà Tiểu Quỳnh mới phá kỉ lục hơn mười một năm đến trường, học ở đầu khối.

“Sao hôm nay lên tận đây?”

Thiên Nghi đưa mắt nhìn ngang vào lớp Tiểu Quỳnh: “Không phải Nghi muốn lên đây đâu, chỉ tình cờ ngang qua thôi, mà Quỳnh nè, bạn Nhật Hoàng đó, có người yêu chưa vậy?”

“Hắn ta hả? Dễ gì có ai yêu, tên khó ưa, nên chắc chưa.”

Tiểu Quỳnh nói bằng giọng chua chát, ghét Nhật Hoàng như thế thì Hải Băng và Thiên Nghi phải làm sao, bỗng phát hiện ẩn ý trong câu hỏi của Thiên Nghi, Tiểu Quỳnh giạt mình: “Nghi thích hắn ta hả?”

“Không có, làm gì có, thôi Nghi về lớp bye bye...”

Thiên Nghi cười rất tươi, vừa đi vừa mỉm cười, điều này làm Tiểu Quỳnh nghi ngờ nhưng không xác thực nên cô không nói làm gì.

Lớp Tiểu Quỳnh ở lầu hai, trường LB mỗi lần ra chơi là đông nghẹt người, Thiên Nghi đành đi cầu thang sau của trường, do cầu thang đó là đường vòng nên ít ai đi, gần lớp Thiên Nghi hơn, và lí do đơn giản là vì trong lòng cô cảm thấy bình yên với không gian tĩnh lặng phía sau này. Nếu may mắn gặp Nhật Hoàng thì sao.

“Chưa có người yêu...” Niềm hạnh phúc hiện rõ trên gương mặt của Thiên Nghi, cuối cùng ngựa trắng tình yêu của cô cũng xuất hiện rồi, không cần mỗi mòn chờ đợi những gì xa xôi, mà đây, tình yêu đang chờ Thiên Nghi ngay trước mắt.

Đang mải mê suy nghĩ, đang hạnh phúc đắm chìm, Thiên Nghi chăm chú nhìn xuống từng bậc cầu thang, đột ngột một hình ảnh đập vào mắt mình, một đôi giày đen huyền bí, Thiên Nghi vội nghĩ chắc nó thuộc hàng fashion, trông sang trọng thể cơ mà. Cô dần dần ngược mặt lên, người con trai đó như một vị hoàng

tử bước ra từ truyện cổ tích, cũng khá giống với nam nhân vật chính trong cuốn tiểu thuyết Thiên Nghi mới đọc xong. Anh trắng, không phải trắng như diễn viên Hàn Quốc, mà với người Việt da vàng thì anh là chuẩn quá rồi, mái tóc đen không lẫn chút tạp chất, tóc mái trước trán dài nhưng chẳng che nổi đôi mắt cuốn hút kia, ánh mắt của sự quyến rũ và huyền bí...Đây là ai? Câu hỏi nhanh chóng hiện lên trên trán Thiên Nghi, tại sao lại chặn đường mình, anh ta đẹp trai quá, y như hoàng tử vậy, sao mà đẹp trai quá thế?...Rất nhiều câu nghi vấn, hàng ngàn câu chấm hỏi xoay quanh đầu Thiên Nghi, cô vẫn chăm chăm nhìn anh chàng kia.

“Nhìn gì?”

Thiên Nghi thật sự bị cuốn rồi, vừa nói anh vừa nhẹ mím cười, cô tự biết anh cười rất rất đáng yêu, lộ hàm răng trắng như bông, đặc biệt anh có răng khểnh, điều này làm nụ cười của anh càng dễ dàng làm đắm bao người. Bỏ ngay cái bộ mặt mê trai ngay tức thì, sau đôi lát đấu tranh nội tâm, rốt cuộc Thiên Nghi nhận ra, mình có ngựa trắng rồi.

“Không có gì!” Đẹp nhưng mình chẳng cần, Nghi thiên tài này có ngựa trắng rồi chứ bộ.

Ý tưởng đó đánh thức suy nghĩ tức thời trong vài giây trước, Thiên Nghi chẳng quan tâm nữa, anh đẹp trai kệ anh, tôi lại về lớp.

Thế là cô quay mặt thẳng lại, không nhìn anh nữa và bước đi. Chưa kịp bước khỏi người anh thì một bàn tay vội nắm lấy khuỷu tay Thiên Nghi, kéo cô ấy ngược về đứng trước anh.

“Chưa nói chuyện mà định đi đâu?”

Đúng là sức con trai rất mạnh, kéo Thiên Nghi như thế mà anh vẫn có thể giữ nguyên tư thế chẳng hề choáng tí nào. Còn nạn nhân đáng thương, mất thăng bằng ngay lập tức, ngã nhào nhém tí đập đầu xuống cầu thang, nhưng không phải vậy, bàn tay anh đã giữ được eo cô, ôm ngang đó và giữ cô ngay bên anh. Hai cơ thể trong phút chốc chạm vào nhau, Thiên Nghi mở to mắt nhìn anh, anh thì không phản ứng gì cả, không buồn không vui, ai như Thiên Nghi mặt mũi như quả cà chua chín. Thế cũng phải thôi, từ nhỏ có thằng con trai nào ôm cô như vậy đâu.

“Bỏ...bỏ ra...ra coi!” Nhanh chóng xô anh ra, thoát khỏi sự ức chế lúc đó, hít sâu vào và lấy bình tĩnh. Mất cô chẳng dám nhìn anh nữa, cúi xuống đất và hiện rõ sự lúng túng. Đến bây giờ anh mới cười, nhìn thấy Thiên Nghi vậy anh lại muốn cười và cười ngay trước con người đang lúng túng đến sắp điên lên kia.

“Ê! Bạn là tên biến thái hả? Bị vậy còn cười?”

Bị vậy không cười thì làm gì mới cười. Ấn ý trong mắt anh đã nêu rõ điều đó. Nhưng vì nể mặt lần đầu tiên chính thức gặp mặt, anh ngừng cười, nhún vai nhìn Thiên Nghi bằng ánh mắt vô tội.

“Sorry, chỉ định đỡ, ai ngờ bạn nhào đến tôi như thế.”

“Cái tên này...dám...”

Câu nói của Thiên Nghi bị đâm ngang trước hành động của anh, anh lấy trong túi ra một tấm thiệp màu đỏ rất xinh, đưa ra trước Thiên Nghi.

“Cầm lấy đi!”

“Giữ đây?”

“Thư tình!”

“Hả?”

Hai từ thư tình khiến Thiên Nghi như bị té xuống dưới hồ nước toàn đá lạnh, như bị bay lên Bắc Cực sống với mấy con hải cẩu, chim cánh cụt,...Cô choáng rồi, nghe như có hàng vạn quả bom nguyên tử đang lần lượt nổ tung trong đầu. Đây là lần đầu tiên có người tặng thư tình cho cô, bị như thế cũng quá tự nhiên. Ước mơ từ nhỏ của bạn Nghi thiên tài là ôm toàn bộ khát khao, ước ao, hy vọng rằng tình yêu của mình sẽ bắt đầu từ bức thư tình viết bằng tay của ngựa trắng, và mới hôm qua thôi, Thiên Nghi nghĩ sẽ có ngày Nhật Hoàng tặng thư tình ình, chắc chắn cô sẽ hạnh phúc đến ngất mất.

Bây giờ cô vẫn không định hình nổi mình đang tỉnh hay mơ, rõ ràng trên thư có ghi ba từ rất rõ ‘I LOVE YOU’. Suy nghĩ xem, ba từ thể kỉ đấy có nghĩa là gì?

“Cầm đi, tôi mới tay lấm rồi, nghĩ gì mà lâu kinh khủng?”

Anh lên tiếng, Thiên Nghi giật mình, hồi hộp, đưa mắt chiếu một góc cực chính xác xuống bức thư tình nằm vón vện trên bàn tay đẹp đẽ của anh.

“Thư tình?”

“Ừ, cầm đi!” Chưa thể định thần lần nữa thì anh đã đặt nó vào tay cô, cô vẫn nhìn vào bức thư đó, thư tình của mình, thư tình đầu tiên trong mười bảy năm qua, đôi lát tự kỉ, Thiên Nghi chẳng nói lên lời.

8. Chương 1. 7: Hoàng Khang.

“Này, nhờ bạn đưa tận tay Hồng Ngân.”

“Hồng Ngân?” Cô trở mắt ra nhìn người vừa nói câu đó.

“Ừm, chứ bạn nghĩ tôi đưa cho bạn sao?”

Anh gạt đầu và phán câu làm tổn thương lòng tự trọng của hoa sen kia, Hồng Ngân là hoa hồng, Thiên Nghi nghĩ bản thân chỉ là hoa sen lúc nào cũng đầy bùn đất, hôm nay cô càng hiểu rõ điều đó. Hóa ra từ thiên đường rơi xuống địa ngục chỉ cần một bước thôi.

Bình tĩnh! Hãy bình tĩnh! Che giấu bao cảm xúc cuộn trào, cô chẳng để ai biết mình đang bức xúc đến cỡ nào. Cô phải bình tĩnh, không thể sụp đổ ngay lúc này được.

“Đương nhiên tôi chẳng nghĩ thế, từ đầu tôi đã biết cái này của ai rồi mà.”

Anh tiếp tục cười mỉa mai, gạt nhẹ đầu như hiểu ý Thiên Nghi: “Thế à? Vậy nhờ hết vào bạn...”

Anh bước đi lên cầu thang, lúc ngang qua, vai hai người chạm nhau, Hoàng Khang ngừng lại vài giây nhìn tượng đá bên cạnh mình, môi cong một đường hoàn hảo rồi mới bước tiếp.

Thiên Nghi nơi đây cầm bức thư mà muốn khóc cho ý nghĩ điên khùng của mình khi rồi. Cái gì mà thư tình đầu tiên, tất cả là giả dối, là lừa gạt. Thượng đế! Ông có công bằng không?

Nghe hết tiếng bước chân, cô mới can đảm quay lại, nhìn lên trên, một khoảng trống vô định, hít thật sâu, cô siết chặt tay mình, hàm răng va vào nhau và thét lớn: “Đồ cái tên khó ưa!!!” Cô nào biết, anh chưa rời khỏi đó, vẫn đứng ở trên lầu nhìn theo cô và mỉm cười nhiều ngụ ý.

Ra chơi, Thiên Nghi đem chuyện mất mặt đó kể cho Hải Băng nghe, Hải Băng không phản ứng gì ngoài việc cười liên tục, đến mặt mũi cũng đỏ cả lên mà vẫn không thể nhịn được cười.

“Nghĩ ham hố quá à, nghĩ sao mà suy diễn đó là thư tình của Nghi vậy?”

Mặt Thiên Nghi đỏ bừng lên, đúng là cô điên khùng thật mới nghĩ đó là thư tình của mình: “Chỉ tại lúc đó đột ngột quá không kịp phân tích, Băng nghĩ Nghi muốn thế lắm hả? Đừng để Nghi gặp tên đó lần hai, nếu không ...” Thiên Nghi im lặng không biết sẽ làm gì khi gặp lại tên khó ưa đó, Hải Băng đã lên tiếng.

“Trốn không dám gặp chứ gì...”

“Mất mặt quá đi!”

Cô gục mặt xuống bàn để giấu đi khuôn mặt không còn bề dày, lòng tự trọng bị tổn thương, trong khi đó Hải Băng lại cười không ngớt.

Hôm nay nhà Lam Linh làm tổng vệ sinh, dọn dẹp lại và bỏ những thứ không cần thiết, từ trong hộp bàn, quyển nhật kí của hồi còn là học sinh lớp năm, đọc xong Lam Linh mới cảm thấy mất mình ươn ướt, thì ra

là nước mắt, từ cuối trang của quyển nhật kí, một tấm ảnh của Lam Linh và Đăng Khôi rơi ra, đó là năm vừa hoàn thành bậc tiểu học, ngày tốt nghiệp, Cậu của Đăng Khôi đã chụp cho hai người. Nhìn Đăng Khôi lúc đó thật hồn nhiên, Lam Linh cũng thế, họ không lo không nghĩ chẳng cần bận tâm đến mọi việc sầu muộn.

Bỗng nghĩ tới đó, Lam Linh lại buồn bã thở dài, không lẽ bản thân mình không bao giờ có hạnh phúc? Lam Linh lại khóc, nước mắt muốn rửa trôi mọi thứ, đôi lúc cô nghĩ mình nên quên Đăng Khôi đi, tình cảm đơn phương không kết quả ôm ấp gần ấy năm mà vẫn thế thôi.

“Bao giờ tôi mới được cái quyền hạnh phúc khi không có Khôi đây hả?”

Chiều nay, Ngọc Diệp được nghỉ nên ghé qua nhà Thiên Nghi chơi.

“Ê Nghi, nghe kể chuyện hôm nay rồi, vui quá vậy?”

Lại nhắc chuyện đó, bộ tin xấu truyền đi với tốc độ cao thế sao?

“Mĩa mai bạn bè như thế sẽ có ngày bị quả báo đó...”

Ngọc Diệp ngồi xoa đầu con Boo đang nằm ngủ mê man chẳng biết trời đất, Thiên Nghi thì ngồi mà nhặt rau mỗi cả tay cho con nhỏ bạn tiểu thư ăn.

“Sao khi trước không qua The First học?”

“Không thích là không qua, ở đó phiền lắm, cả nhóm bốn đứa đã học bên LB, tự nhiên Diệp qua đó học.”

“Nhờ vậy Diệp mới biết anh Phong.”

“Bộ anh Phong chưa đủ tốt với Diệp hả?”

Ngọc Diệp ngạc nhiên nhìn Thiên Nghi: “Anh Đại Phong là chuẩn quá rồi, nhà giàu, đẹp trai học giỏi, không chê vào đâu được, với lại Diệp muốn gì anh ấy cũng đồng ý... Mà sao Nghi hỏi thế?”

Thiên Nghi ngừng tay không nhặt rau nữa, nhìn Ngọc Diệp có ý nhắc nhở, vì là bạn nên Thiên Nghi mới làm thế chứ gặp người ngoài thì cô sẽ mặc kệ không nói đến làm gì rồi.

“Vì Nghi thấy dường như Diệp chưa thật sự đối xử tốt với anh ấy, trước giờ Diệp vẫn thế, hẹn hò với ai cũng chẳng thật lòng.”

“Ai thật lòng thì sẽ khổ, bị một lần nên sợ lắm rồi...” Ngọc Diệp cũng buồn theo, ánh mắt xa xăm hướng về một góc tối vô định phía xa, không gian không thể không ngưng đọng.

“Nhưng Nghi nghĩ lần này, anh Đại Phong là thật lòng với Diệp đó, đừng đối xử tệ với anh ấy, Diệp sẽ hối hận...”

Ngọc Diệp ở đó tới gần bảy giờ tối thì lái xe về, cô Lan và bé Nun cũng vừa từ bên nội của Nun về. Dượng Nguyên của Thiên Nghi ít khi ở nhà, lần nào chuyển công tác cũng kéo dài, có khi một tháng ở nhà chỉ một ngày duy nhất, thế mà tình cảm vợ chồng của họ vẫn bền như keo. Dượng làm trong một công ty nước ngoài, còn cô Lan là quản lí trong nhà hàng White của cậu ruột Đăng Khôi.

Tối nay trèo lên giường, Thiên Nghi chẳng thể nào chợp mắt, phần bực tức vụ thư tình, phần khác nhớ Nhật Hoàng, nhưng lúc đó, tức nhiều hơn nhớ.

“Cái tên hồi sáng mình gặp ở đâu rồi thì phải, rốt cuộc gặp ở đâu?”

Những suy nghĩ ấy liên tiếp đánh vào não Thiên Nghi và từ từ màn mi đóng dần.

Sáng chủ nhật, Thiên Nghi thức sớm làm bữa sáng cho Nun, cho Boo ăn, rồi đạp xe sang nhà Lam Linh. Chỉ cách ba kí lô mét nên đạp xe mười phút là tới nơi. Cửa rào không khóa, Thiên Nghi gọi mãi mà không ai trả lời, nên đành dắt xe vào nhà, bước vô đến cửa cũng không thấy ai, xe của Lam Linh vẫn còn đó, Thiên Nghi bước vào phòng Lam Linh thì thấy cô ấy đang nằm trên giường, mặt tái xanh, chắc là bệnh rồi.

“Linh... Linh à.” Thiên Nghi đưa tay lên trán bạn, sốt rất cao.

“Nghị... Sao đến đây?” Giọng Lam Linh thều thào sau khi mở mắt, cô cố gượng ngồi dậy nhưng Thiên Nghi lại ngăn Lam Linh rồi nói: “Linh bị sốt rồi, nằm yên ở đây, đợi Nghị!”

Cô chạy vội xuống bếp tìm nước ấm, tìm tủ thuốc rồi lên phòng lo cho Lam Linh, sau một lát mệt nhọc, cuối cùng Lam Linh cũng hạ sốt và ngủ thiếp đi...Thiên Nghi chẳng quên gọi điện ấy người còn lại.

Trên bàn Lam Linh, một tấm hình của năm đứa chụp cách đây một năm và cả một tấm ảnh của Thiên Nghi, Đăng Khôi cùng Lam Linh. Càng nhìn tâm trạng càng rối bời, cô thở dài não nề.

“Thời gian trôi nhanh thật, thoáng đã hơn mười năm... xin lỗi Linh... Nghị xin lỗi...”

Kí ức hiện về làm Thiên Nghi cảm thấy mình giống như tội nhân, ngày đó... đã rất lâu, lúc cô vừa học xong lớp bốn...

“Khôi hứa đi, đừng giống người đó mà bỏ rơi Nghị.”

“Ừm Khôi hứa đó... Khôi sẽ không lo cho ai khác ngoài Nghị...”

Cậu bé đeo balô hình dũng sĩ siêu nhân nói lớn tiếng trước mặt Thiên Nghi và cả Lam Linh. Còn nhớ rất rõ hôm đó là sinh nhật lần thứ mười, Đăng Khôi vì đi tìm quà cho Thiên Nghi vô tình khiến cô đứng đợi trước cổng trường rất lâu, mọi người về hết, cô vẫn đứng đợi. Vì lúc nhỏ ba gia đình là hàng xóm của nhau, nhà lại chỉ cách trường không xa, mỗi lúc đi học hay ra về, cả ba đều cùng nhau đi chung.

Lúc Đăng Khôi và Lam Linh đến, Thiên Nghi đã ngồi bật dậy nhìn Đăng Khôi rồi ngay lập tức đưa ra lời đề nghị đó.

“Kể cả Lam Linh. Khôi không được bỏ Nghị vì Lam Linh.”

Thiên Nghi nhìn Lam Linh và hỏi Đăng Khôi, từ nhỏ cô bị bỏ rơi nhiều lần rồi, nên cô đã ích kỉ muốn dành thứ gì đó cho riêng mình, và quyết định sai lầm nhất là ở đó, dành Đăng Khôi của Lam Linh.

“Thiên Nghi!” Lam Linh tức giận thét lên, Thiên Nghi nhỏ bé vẫn bình thản quay nhìn Đăng Khôi chờ câu trả lời.

“Tất nhiên, Khôi chỉ lo cho Nghị thôi, được chưa?”

Đăng Khôi không để ý đến còn một cô bé xinh xắn mặc bộ váy hồng ngây thơ đang bật khóc, Thiên Nghi cũng thế, đã không quan tâm gì tới bạn và mỉm cười nhìn Đăng Khôi.

Giờ đây, cô cảm thấy mình sao quá trẻ con, sao lại dành những thứ không phải của mình, nhưng có muộn quá không khi Đăng Khôi quyết định thực hiện lời hứa thuở nhỏ?

“Nghị!” Tiếng gọi của Tiểu Quỳnh làm Thiên Nghi giật mình bừng tỉnh về sự hối hận đó. Tiểu Quỳnh cùng Ngọc Diệp và Hải Băng đi vào phòng, Hải Băng ngồi xuống giường nhìn Lam Linh đang ngủ mê.

“Sao sốt mà không ai hay hết vậy?”

“Hình như bố mẹ Linh không ở nhà.” Thiên Nghi giải thích thêm.

Tiểu Quỳnh tức giận nhìn xung quanh căn nhà trống vắng: “Hai bác quá đáng lắm đó, lỡ hôm nay Nghị không đến thì sẽ thế nào?”

Ngọc Diệp cũng tiếp lời: “Hiểu rõ quá mà, hỏi làm gì, bài bạc với bố Linh là chính, nhan sắc của mẹ Linh là number one, cần gì lo cho Linh.”

Cả ngày hôm đó, bốn người ở lại nhà Lam Linh, mua thức ăn về nấu, đã lâu rồi họ không tụ họp đầy đủ, thật tình những ngày này là kỉ niệm hạnh phúc, khoảng thời gian ấm áp nhất. Nếu cứ giữ mãi những kỉ niệm bình yên ấy thì có lẽ định mệnh của năm người đó đã không ngang trái, đau đớn gì cả...

Lại nhắc đến Nhật Hoàng, ngựa trắng mục tiêu của Thiên Nghi, vài hôm sau ở trường Thiên Nghi lại gặp cậu ấy.

“Thiên Nghi!” Nghe tiếng gọi cô quay lại thì phát hiện Nhật Hoàng đang đi lên bên cạnh mình: “Sao bạn biết tên tôi vậy?”

“Nghe Tiểu Quỳnh nói nhiều về bạn, toàn kể tốt không à, công nhận bạn tài thật.”

“Tài cỡ nào cũng đâu bằng anh chàng nổi tiếng học chuẩn nhất trường...”

Thiên Nghi mỉm cười nhìn Nhật Hoàng, anh cũng cười khiêm tốn, không ngờ lần này gặp, Thiên Nghi lại được Nhật Hoàng bắt chuyện nói trước, có nghĩ Thiên Nghi cũng chưa nghĩ Nhật Hoàng lại hòa đồng và vui vẻ như vậy, cô cứ suy diễn tính tình Nhật Hoàng sẽ giống như mấy anh chàng hot boy trong tiểu thuyết, lạnh lùng hay ít nói, ít cười. Ngược lại, hôm nay Thiên Nghi biết được thêm một phần về Nhật Hoàng, nói chuyện và tiếp xúc trực tiếp với mục tiêu. Cuộc nói chuyện ấy kéo dài cho đến hết hành lang, Thiên Nghi vào lớp còn Nhật Hoàng thì tiếp tục lên lầu.

“Chuyện gì mà mặt tươi như mùa xuân vậy Nghi thiên tài?”

Hồng Ngân còn nhận ra điều gì đó khác lạ từ Thiên Nghi, vào lớp học chưa được ba mươi phút mà miệng cười không khép lại được.

“Gi đâu, tại người ta vui nên cười, vậy cũng có vấn đề sao hả hot girl?”

“Hơi...không nói thì thôi, hot girl này không hỏi nữa...”

Thiên Nghi nhìn Hồng Ngân rồi quay mặt xuống quyển Hóa học, Hồng Ngân biết chắc là có chuyện, một tuần có bốn tiết Hóa, thường ngày nếu là Thiên Nghi bình thường thì sẽ gục lên gục xuống ngáp, dài ngáp ngắn, vậy mà hôm nay lại chăm chú nhìn sách, trả lời câu hỏi, lại còn cười thích thú như đam mê Hóa lắm vậy.

Giờ ra chơi, Thiên Nghi đứng ở trước cửa lớp Hải Băng trao đổi về bài Vật lí cho vụ kiểm tra chung sắp tới, tóc Thiên Nghi rất dài, bay phất phơ trong gió, đối với cô, tóc có lẽ là báu vật, từ năm mười tuổi tới giờ Thiên Nghi không cắt ngắn, mỗi năm chỉ đi tỉa vài xăng-ti-mét.

Lo mãi mê tranh luận bài về dòng điện, cô và cả Hải Băng chẳng phát hiện ai đang đứng phía sau, kiểu này nếu họ có ước mơ làm trinh sát thì bỏ cuộc sớm vẫn hơn.

“Tóc này dài quá rồi...”

Âm thanh đó phát ra từ phía sau, Thiên Nghi cùng Hải Băng nhìn lại, à, thì ra là anh chàng làm ai kia hồ vụ thư tình hôm trước, nhận ra kẻ thù, Thiên Nghi nhìn cậu ấy trân trân, Hải Băng không hiểu gì cũng không khỏi bất ngờ.

“Tóc bạn dài quá nên quơ đầy mặt tôi.” Vừa nói anh vừa túm lấy đuôi tóc dài của Thiên Nghi, Thiên Nghi vội vàng kéo tóc mình lại: “Ai kêu bạn đứng sau lưng tôi làm gì, rình gì hả? Tên biến thái!”

“Tôi chỉ đi ngang qua nên bị tóc bạn quơ lên mặt. Sao không cắt ngắn tí đi! Tóc dài bởi vậy ư suy diễn vắn vơ.” Anh cười, nụ cười ấy, nhưng lần này cô không bị say bởi gương mặt điển trai đó nữa, ngọn lửa hận thù đã phá tan bộ mặt mê trai của cô rồi.

“Mặc kệ tôi, tóc tôi dài thì liên quan gì đến bạn hả? Ghen tị sao? Nếu thích thì để tóc dài đi! Nói tôi làm gì, sao bạn nhiều chuyện quá vậy? Tôi nói cho bạn biết, tóc của tôi, tôi không lo thì thôi, mắc mớ gì bạn lo chứ?” Tự nhiên Thiên Nghi quá kích động, đã cố chôn sự nhục nhã hôm trước rồi mà cái tên khó ưa này cứ xác muối vào vết thương lòng.

“Nghi, bình tĩnh đi, làm gì kích động dữ vậy?”

“Tôi chỉ góp ý thôi, không đồng ý cũng chẳng sao cả...” Anh lắc đầu trong nụ cười ban đầu, rất tươi và đầy hơi ấm mùa xuân. Sau đó lẳng lặng bỏ đi.

Hải Băng nhìn nhỏ bạn mình mặt bắt đầu biến sắc nhìn theo bóng lưng anh chàng đó mà muốn ăn tươi nuốt sống: “Bộ bạn của Nghi sao?”

“Không phải, sao Nghi có thể làm bạn với tên xấu xa đó được?”

Hải Băng cười khi nhận ra được chuyện gì vừa xảy ra, cô hé môi cười châm chọc: “Thì ra là người làm Nghi hồ vạ thư tình, hèn gì...”

“Ừ là tên đó đó, Băng làm ơn đừng nhắc đến chuyện nhục nhã đó nữa, quá khứ rồi... mỗi lần nhắc lại là máu trong người Nghi nó sôi sùng sục à... Con người gì đầu khó ưa, trên đời này Nghi ghét nhất con trai đeo bông tai huống hồ...”

“Huống hồ gì?”

Đang nói Thiên Nghi ngưng lại không nói nữa, Hải Băng thì vẫn nghe bạn mình giảng trình nhiều lí do.

“Chỉ vì ghét vậy thôi...”

Thiên Nghi cười cho qua, Hải Băng cũng không hỏi gì thêm, nhưng sự thật cô biết người đó, nếu theo trí nhớ của Nghi thiên tài thì cậu ấy tên Hoàng Khang, họ Hoàng tên mỗi chữ Khang, nổi tiếng quá mà, nhưng nổi tiếng theo cách khác. Năm trước lớp Thiên Nghi và lớp Hoàng Khang đối diện nhau, năm nay thì chuyển lên lầu hai dãy của ban B nên Thiên Nghi mới chẳng nhớ ra. Hoàng Khang học lớp 11D4B, cái tên không lạ với LB, cái lớp nổi tiếng quậy nhất nhì trường, thiếu gia tiểu thư... thứ gì cũng có, quậy nhất, giàu nhất, hot nhất...chỉ có cái không đạt hạng nhất về thành tích. Và lần đầu tiên Thiên Nghi nhìn thấy Hoàng Khang, cũng tại cầu thang hôm trước, trong một ngày mưa rất to, bộ dạng ấy...khiến cô không ấn tượng không được...

9. Chương 1. 8: Quả Đất Này Quá Nhỏ Nhoi.

Tại lớp 11D2A... Nhật Hoàng đứng đối diện với Hải Băng.

“Cho Băng nè...”

”Hoàng đâu có nợ gì tôi đâu?”

“Tại thấy Băng thích nên tôi tặng cho Băng, lấy đi!”

Nhật Hoàng nhìn Hải Băng cười rất hạnh phúc. Tay anh đang cầm cây kẹo mút hương dâu đưa ra trước Hải Băng.

“Tôi không nhận đồ của Hoàng được.” Cô lắc đầu rồi mỉm cười, từ chối bằng giọng vô cùng nhẹ nhàng.

Nhật Hoàng bất chấp bỏ cây kẹo vào tay người đối diện: “Không lấy thì tôi không đưa Băng về nữa đâu, nghe tôi một lần không được hả?”

Hải Băng rút tay mình lại, mặt bắt đầu ửng hồng.

“Hoàng đâu cần đưa tôi về...”

“Tại tôi muốn đưa Băng về vậy thôi...”

Có lẽ Nhật Hoàng đang đặt tình cảm vào Hải Băng, cũng có lẽ tình cảm ấy có ngay từ ngày đầu anh gặp cô, Hải Băng có đôi mắt tinh tế, to tròn và ngây thơ, tính tình lại dịu dàng đúng nét của cô gái Việt Nam.

“Alô.”

“Là tôi Đăng Khôi nè, nghe nói Linh bệnh giờ khỏe chưa?”

Lam Linh cười hạnh phúc đến híp cả mắt, ngồi ở nhà đang tập trung giải bài tập thì thiên thần trong lòng hỏi thăm, ai mà chẳng phản ứng như thế.

“Khỏe nhiều rồi, cảm ơn Khôi đã quan tâm tôi, mà sao Khôi biết tôi bệnh vậy?”

“Là Tiểu Quỳnh nói, mà Linh nè, dạo này... mấy bạn khỏe không vậy?”

Một sự hụt hẫng, thất vọng đang dâng trong mắt Lam Linh, giọng hờn hờ ban đầu không còn nữa mà nó hạ dần.

“Khôi định hỏi ai? Năm đứa? Ngọc Diệp? Tiểu Quỳnh? Hải Bằng? Tôi? hay là Thiên Nghi hả?”

“Tôi... định hỏi...”

Thấy Đăng Khôi ấp úng chẳng thể nói, Lam Linh đã biết chắc câu trả lời, không cần hỏi nữa, cô tức giận thét lớn vào điện thoại: “Đừng nói nữa, Khôi không cần giải thích, muốn biết Nghi chứ gì, Nghi khỏe, học tốt, và tìm ra ngựa trắng rồi nên sau này đừng hỏi tôi chuyện đó!!!”

Khó khăn lắm mới có cơ hội nói chuyện với Đăng Khôi, Lam Linh chẳng dám chủ động gọi điện thoại, chỉ chờ, ngày nào cũng chờ điện thoại mình reo lên với tên hiển thị là Đăng Khôi. Nhưng dường như những tình cảm, ước mơ và mong chờ đều sụp đổ khi Lam Linh biết rằng mình không phải là người anh quan tâm thật sự, mình chỉ là người liên hệ thông tin cho Đăng Khôi.

Mấy ngày hôm sau, Thiên Nghi cứ ngỡ mình bị hắt ám, người mình ghét thì lúc nào cũng gặp, gặp Hoàng Khang mọi lúc mọi nơi, ra căng tin cũng gặp, ngồi ghế đá cũng gặp, ngay cả ra về cũng thấy. Còn Nhật Hoàng, chẳng thấy được mặt mũi đâu cả. Ông trời thật không công bằng, người nên gặp, muốn gặp lại chẳng nhìn thấy dù một lần, người mình ghét thì xuất hiện trước mặt mình mọi lúc...

Ở quán cà phê Coffee Me...

“Mấy hôm nay mấy em có gặp Ngọc Diệp không?”

“Hai người lại giận nhau sao?” Hải Bằng thấy Đại Phong ủ rũ nên hỏi han, nhìn tình hình này là biết chắc Đại Phong đáng thương đang bị tiểu thư Ngọc Diệp giận hờn vô cớ rồi.

“Vì anh đi chung với cô bạn cùng lớp thôi, mới nói chuyện chưa tới hai mươi câu, Ngọc Diệp đã nói anh bay bướm rồi không gặp anh nữa.”

“Con nhỏ bạn em nó ngang tàn vậy đó, anh đã chấp nhận yêu nó thì bắt đầu cuộc sống cực khổ phía sau đi!” Tiểu Quỳnh vừa cười vừa nói, trong khi Đại Phong đang nóng ruột tìm cách, Thiên Nghi thấy thế đành lên tiếng.

“Anh này, yên tâm đi, đứa em gái Nghi thiên tài này sẽ lo cho anh...Chuyện của Ngọc Diệp cứ để em giải quyết...!”

“Cảm ơn ba đứa em nhe, thật là làm phiền quá...”

“Anh nói gì vậy, tại Ngọc Diệp nó quá bướng mà...”

Trường hợp này một tháng diễn ra không biết bao nhiêu lần, Đại Phong là người tốt nhất trong tất cả những người Ngọc Diệp đã từng hẹn hò. Anh đối với Ngọc Diệp là yêu bằng cả con tim, anh ấy bỏ qua những cô gái còn rực rỡ lấp lánh hơn Ngọc Diệp hàng trăm lần mà chấp nhận an phận sống bên một người..

Qua nhà Ngọc Diệp, Thiên Nghi và Tiểu Quỳnh làm mặt nghiêm túc vẻ giận dữ.

“Gì đây? Ra mặt dùm người ngoài hả?” Ngọc Diệp đang làm bài tập, dự định để mặc hai nội gián nhưng cảm nhận được bốn con mắt cứ nhìn mình như muốn ăn tươi nuốt sống, cô bỏ viết xuống bàn rồi mới hỏi.

“Tội anh Phong quá trời luôn, nhìn anh ấy gầy đi hẳn, lại còn hóc hác xanh xao, sắp bệnh rồi đó Diệp à...” Thiên Nghi ngồi cạnh Ngọc Diệp và than vãn một cách vô tội, nhìn vẻ mặt lúc này cũng không kém phần bi thảm như đã diễn tả về Đại Phong. Ngọc Diệp vẫn không có chút động lòng, nên Tiểu Quỳnh đành chuyển sang bạo lực.

“Con nhỏ này, vừa phải thôi, thấy anh ấy chiều rồi làm tới hả? Nói thật nhe, nếu là mình, mình bỏ Diệp luôn rồi...ở đó mà giận với hờn.” Nói dứt câu, Tiểu Quỳnh đánh cả bàn tay vào bắp chân Ngọc Diệp, Ngọc Diệp thét lên vì đau...

“Á...Anh ấy trắng hoa như thế, nếu Diệp không làm gì thì chắc sẽ bị anh ấy chèn ép đến chết đó, hai người phải hiểu chứ?”

“Nghị không biết, không nghe và cũng không cần biết, Diệp tìm anh Phong mà nói chuyện đằng hoàng đi, nếu không...Nghị sẽ giận Diệp luôn, giận mãi mãi...”

“Mình ủng hộ Nghị!”

“Way!!! Ai mới là bạn của hai người vậy?” Ngọc Diệp đứng phắt dậy phản kháng, bị bạn bên vực người yêu mà định bỏ rơi mình. Lần này thất bại rồi, chắc phải đi tìm Đại Phong trước thôi.

Hai ngày sau, sáng Thiên Nghi phải chở bé Nun đi học. Hôm nay tự nhiên con bé học buổi sáng nên phải làm taxi xế cho Nun. Ngồi sau xe, Nun nắm lấy áo khoác của Thiên Nghi.

“Chạy từ từ thôi, coi chừng bay vấy đó.”

“Biết rồi...”

“Mà Hai ơi, sao không có bạn trai đi?”

Thiên Nghi chở theo đứa em gái có cân nặng bằng ba phần tư mình, bắt đầu mệt, thở hổn hển: “Tại không ai thích nên không có bạn trai.”

“Chẳng phải anh Khôi thích Hai sao? Anh ấy đó...Sao không hẹn hò với anh Khôi đi!”

“Thì tại Hai không thích Đăng Khôi, nhớ đừng nhắc chuyện này trước mặt Lam Linh đó.”

“Em biết mà. Chuyện người lớn phức tạp quá...”

Nun lắc đầu thở dài ra vẻ hiểu chuyện, về việc Đăng Khôi thích Thiên Nghi dường như mọi người ai ai cũng biết rất rõ, còn cô vẫn muốn cố phủ nhận để giữ lấy tình bạn của mình. Đăng Khôi tốt, thật sự rất tốt với Thiên Nghi, cô biết điều đó chứ, thậm chí là người biết rõ nhất, từ lúc nhỏ, bao giờ Đăng Khôi cũng quan tâm lo lắng cho Thiên Nghi nhất, lúc cần, chỉ lên tiếng thì Đăng Khôi đã bỏ qua tất cả để ở bên.

Nhiều lúc, cô muốn chấp nhận tình cảm ấy, trái tim Thiên Nghi cũng bằng xương bằng thịt, cô đã rất cảm động, thậm chí từng cố gắng thử thích Đăng Khôi, nhưng mọi chuyện đều vô nghĩa, tình yêu trong Thiên Nghi không chịu lung lay, và cho đến tận ngày hôm nay, nó lung lay vì Nhật Hoàng.

Ở trường, Thiên Nghi ngồi cùng Hải Băng dưới căng tin trường, Hải Băng vừa ăn trưa xong, còn Thiên Nghi vẫn thích ăn bánh mì. Bỗng Hải Băng nhìn Thiên Nghi, cười bằng đôi mắt lấp lánh niềm tin.

“Nghị! Băng nghĩ Băng thích một người rồi...”

Nhé mắt Thiên Nghi cắn trúng ngón tay của mình, cô la lớn: “Thích ai?”

Cả căng tin ai cũng nghe thấy, mọi người dán mắt vào Thiên Nghi và Hải Băng đang thần người ra, Hải Băng liền lấy tay bịt miệng con nhỏ bạn bị bệnh bất bình tĩnh của mình lại.

“Đừng có la lớn.”

“Úm úm... t... h... ả...r... a.” cô lấy tay mình kéo tay Hải Băng ra, Thiên Nghi thở không ngừng nhưng vẫn nhớ việc chính.

“Băng nói Băng thích con trai hả?”

“Chứ Nghị nghĩ Băng thích con gái sao, biết vậy im luôn rồi...”

Thiên Nghi bỏ ổ bánh mì qua một bên, hớn hờ hỏi chuyện: “Là học sinh trường mình đúng không?”

“Là học sinh vừa chuyển về... Bạn ấy rất tốt, nói chuyện cũng được, lại dễ thương nữa, hôm nào Băng chỉ cho xem.”

Hải Băng then thùng gật đầu, làm Thiên Nghi càng tò mò hơn, tò mò về người làm bạn mình rung động: “Biết thế thì tốt, còn nếu Băng không chỉ thì Nghị và tụi kia tự điều tra sẽ ra thôi.”

“Sẽ chỉ à, nhưng đợi đến lúc Băng tỏ tình xong đi, lúc đó ra mắt luôn... được không?”

Lúc đó Thiên Nghi đã ngây ngô, trông chờ người Hải Bằng thương nhớ là ai, thật chẳng ngờ cuộc đời này quá ngang trái, quả đất này quá nhỏ nhoi. Bạn bè là thế, ai cũng phải vướn vào cảnh này và chính Thiên Nghi cùng Hải Bằng là nạn nhân tiếp theo.

Đại Phong dù bận cỡ nào cũng lo cho Ngọc Diệp, sáng không gặp đã mua thức ăn sáng qua lớp cho cô bạn gái bé nhỏ.

“Của em nè, đừng nhịn đói sẽ dễ đau bao tử lắm...”

“Anh về lớp ôn bài đi, chạy qua chạy lại hoài sẽ bệnh đó, em không vô lương tâm thế đâu.”

Đại Phong cười, anh nắm tay Ngọc Diệp, và nhìn cô ấy bằng ánh mắt đầy tình cảm, ánh mắt chứa đựng vô vàn tình yêu của anh dành cho cô, tình yêu của một chàng trai mong mình dừng lại tại một nơi nào đó, có Ngọc Diệp – tình yêu của anh và cả ngôi nhà hạnh phúc của cả hai.

“Vì em, anh sẽ không để mình bệnh đâu, đừng lo cho anh.”

“Ngày mai anh qua nhà em sớm một tí đi, em có quà tặng anh.”

“Quà gì đây?”

“Bí mật...”

Nói rồi Ngọc Diệp buông tay anh và chạy vào chỗ rồi, anh quấy tay chào tạm biệt cô, hạnh phúc rời khỏi đó.

Tình cảm của Đại Phong là vô bờ bến, chẳng ai hiểu lí do Đại Phong yêu Ngọc Diệp như vậy, sức quyến rũ lạ thường của Ngọc Diệp sao?

Học tin học xong, Thiên Nghi lang thang hàng lang, ai ngờ trời xui quẻ khiến làm sao mà cho Thiên Nghi gặp Hoàng Khang, cô thầm suy luận, chắc hẳn ta đang theo dõi mình, nếu không thì tại sao lúc nào, chỗ nào và bất cứ thời điểm nào cũng gặp hết.

“Nè! Nghi thiên tài!”

Thiên Nghi bất ngờ kinh ngạc và cả chen lẫn sự lo âu khi nghe Hoàng Khang gọi tên độc quyền của miệng của mình. Bao suy luận lại tiếp diễn, chương trình trên não bắt đầu rối tung sau vài giây, sao hẳn ta lại biết tên đó của mình, mình và hẳn ta nói chuyện cùng nhau chưa quá ba lần mà, Thiên Nghi cứ suy nghĩ vu vơ và đưa ra nhiều lí do cho câu hỏi của mình.

“Sao... sao... gọi tôi như thế?”

“Hình như lần nào gặp tôi bạn cũng nói chuyện chẳng ra từ hết, bộ hồi hộp lắm hả?” Hoàng Khang nói bằng miệng và hành động bằng chân, anh bước đến gần Thiên Nghi, từng bước một, cô bị ánh mắt chết người của anh dán vào mắt mình, làm hoang mang và có chút gì đó e ngại. Anh cao hơn cô, bây giờ lại đứng rất gần cô, khoảng cách của hai người chỉ còn tính là xăng ti mét thôi, Hoàng Khang bỏ hai tay vào túi quần và cúi đầu nhìn người trước mặt.

Cô và anh đều mặc đồng phục của LB, sọc ca rô màu đen, cảnh tượng hai người, một cao một thấp, một cúi một ngẩng đối diện nhau, trông thật buồn cười.

“Có...có gì phải hồi...hộp... Nhưng sao gọi tôi là Nghi... thiên tài...vậy? Ai nói với bạn?”

Từ trước đến giờ, nói ra ba từ ‘Nghi thiên tài’, cô luôn dứt khoát, tự tin và lớn tiếng, vậy mà hôm nay lại ú ớ ngu ngơ trước Hoàng Khang.

“Tại nghe người ta gọi nên gọi thử thôi chứ đâu có gì đặc biệt... mà bạn có biết Bùi Ngô Nhật Hoàng lớp 11B1A không?”

“Bùi... Bùi... Ngô Nhật Hoàng?” Cô ấp úng không nói rõ ra mấy từ này được, cái tên bốn chữ đó cả mớ Thiên Nghi cũng thốt ra được mà Hoàng Khang lại hỏi cô biết hay không. Cô muốn thét lên rằng biết rất rõ, nhưng rồi im lặng, vì cô cho rằng người tên Hoàng Khang đó không đáng tin và đang có mục đích đen tối.

“Này! Rốt cuộc biết hay không?”

Thiên Nghi lắc đầu, mặt giả nai non như mình ngây thơ không biết nói dối: “Không.”

“Xạo nè...” Dứt lời Hoàng Khang gõ nhẹ ngón tay lên trán Thiên Nghi, nạn nhân lùi lại ôm lấy trán mình.

“Gi đây? Sao dám đánh tôi?”

“Rõ ràng biết rất rõ mà dám nói không. Lừa tôi như thế bị cú là đáng... sau này...” Ngưng lại đôi lát, Hoàng Khang nhấn mạnh: “Không được lừa tôi, không được, không bao giờ được làm vậy nữa... nhớ không?”

Nói xong, anh bỏ hai tay vào túi quần lại như ban đầu, quay người rồi bước đi, chẳng thèm xin lỗi vì đã tự ý cú vào trán Thiên Nghi.

“Cái tên này...” Thiên Nghi xoa xoa trán mình và nhăn nhó: “Dám đánh Nghi thiên tài hả? Đồ xấu xa...”

Phía xa, anh mỉm cười vui vẻ...

10. Chương 1. 9: Tình Yêu Của Các Công Chúa.

Âm thanh trong trẻo vang lên trong phòng nhạc khiến Nhật Hoàng phải ngừng lại và bước vào trong, Hải Băng đang ngồi cạnh cây piano, chăm chú theo từng nốt nhạc, Nhật Hoàng nhìn theo cô và cười trông dịu dàng.

“Hay lắm.”

Sau khi Hải Băng dứt nốt nhạc cuối cùng thì Nhật Hoàng vỗ tay và bước đến làm cô không khỏi bất ngờ, quá tập trung vào âm nhạc mà chẳng hay biết ai đang nhìn mình.

“Hoàng đến từ khi nào vậy?”

“Không lâu lắm...Băng đàn hay thật đó, nhưng đây là giờ học mà...” Nhật Hoàng ngồi xuống ghế bên cạnh Hải Băng, đúng là cô cúp tiết Thể dục qua phòng nhạc tự ý luyện đàn, kiểu này mà giáo viên biết là Hải Băng không thoát khỏi kiếp nạn dọn nhà vệ sinh đâu.

“Hoàng định tố cáo tôi sao?”

Cô nghĩ anh hẳn tâm tố cáo cô à?

“Để coi...tôi sẽ giúp Băng giấu chuyện này, với điều kiện Băng hát tặng tôi một bài đi!”

“Hát tặng Hoàng? Ngay bây giờ sao?”

“Thì sau này cũng được, bất cứ lúc nào tôi muốn...Được đúng không?”

Còn dám nói không được sao, áp bức Hải Băng như vậy mà, ép buộc mà dám nói điều kiện. Hải Băng biết làm gì hơn ngoài cam chịu gật đầu.

“Ừm...”

“Hôm nay tôi đưa Băng về?”

“Không cần đâu, hôm nay Thiên Nghi đưa tôi về rồi...”

“Thiên Nghi?”

Còn Tiểu Quỳnh gần đây cứ tức giận về việc đi coi mắt vị hôn phu được chỉ phúc di hôn từ hồi trong bụng mẹ, ở lớp cứ lăm lăm làm Quốc Bảo cũng lo lắng theo.

“Cái gì? Quỳnh nói chủ nhật này bạn đi xem mắt sao?”

“Ừ.” Vừa nói Tiểu Quỳnh vừa đập mạnh tay xuống bàn: “Mình ghét nhất chuyện điên khùng này.”

“Trời ơi, thời đại này mà còn ba cái chuyện đó sao? Quỳnh nhất định đừng đi, không được đi.”

Tiểu Quỳnh thở dài nãy nẽ, nằm dài ra bàn: “Không muốn cũng phải đi..”

“Không muốn sao còn đi?” Quốc Bảo chuyển sang hoảng hốt, anh cũng không biết lí do, chỉ cần nghĩ đến Tiểu Quỳnh sẽ có người yêu thì tâm trạng của anh không thể ổn định.

“Bố mình hứa sẽ ỉnh tiếp tục học võ nếu mình chịu đi lần này, nhưng đừng lo!” Tiểu Quỳnh phẫn chấn lên, ánh mắt rực những tia sáng như vừa nghĩ ra điều gì đó: “Tên đó không chịu cưới mình đâu...”

Cô có ác cảm với con trai như một thói quen, ngoại trừ Đại Phong, người mà Tiểu Quỳnh nghĩ thật lòng với Ngọc Diệp, người con trai thứ hai không bị Tiểu Quỳnh ghét bỏ là Quốc Bảo, bạn thân chung lớp. Có vẻ anh bạn thân này đã vượt xa tình cảm bạn bè rồi...

“Lam Linh lấy ẹ hộp phấn coi!”

“Lam Linh ra vào bếp làm vài món cho bố và mấy chú uống với nhau vài ly đi con!”

“Lấy ẹ trước.”

“Cho bố trước.”

“Ông đang giỡn mặt với tôi sao?”

“Bà...”

“Thôi hai người đừng nói nữa...”

Đây là gia đình của Lam Linh, phải sống trong hoàn cảnh như thế, nhà thì chẳng đâu vào đâu, vừa đủ sống nhưng chi phí cho bố Lam Linh ăn nhậu, cờ bạc, ẹ Lam Linh son phấn, mỹ phẩm đã đủ làm cuộc sống cô chật vật không ổn..

“Con qua nhà Tiểu Quỳnh, nếu muốn làm gì thì bố mẹ tự mà làm...” Lam Linh tức giận xách túi đi, bố mẹ cô thì ở đây vẫn chăm chăm nhìn nhau như muốn ăn tươi nuốt sống đối phương.

Đại Phong về nhà thấy cô Hoa đang ngồi đợi, anh bước lại gần bàn ăn, tất cả các món trên bàn đều được dùng cho giới thượng lưu, bỏ ba lô xuống, anh ngồi đối diện với cô Hoa.

“Cô đợi con về hả?”

“Chứ con nghĩ cô đợi ai đây? Sao giờ này mới về, lại đưa con bé kia đi chơi sao?”

Đại Phong cười an ủi cơn thịnh nộ của cô mình: “Ngọc Diệp lớn rồi mà cô gọi con bé hoài, con còn định dẫn cô ấy về nhà ra mắt cô đấy.”

“Dẫn về nhà, lần này con nói nghiêm túc với cô hả Phong?”

“Dạ, con có bao giờ đùa với cô đâu...”

Cô Hoa thở dài lắc đầu, Đại Phong vẫn ngồi ăn cơm thản nhiên, anh chẳng lo chẳng nghĩ, mong ước đơn giản chỉ thế thôi, được bên Ngọc Diệp và cùng cô ấy sống những ngày tháng bình yên trong tương lai.

Đại Phong cũng mất bố mẹ và sống với cô Hoa, là cô ruột của anh ấy, bố Đại Phong mắc bệnh nan y qua đời lúc anh học lớp chín, sau đó không lâu, mẹ anh vì đau buồn mà cũng ngã bệnh và cũng qua đời. Nên với Đại Phong, Thiên Nghi có sự đồng cảm rõ rệt, tình cảm muốn trân trọng và hơn bao giờ hết, khát khao có cuộc sống hạnh phúc không quá xa vời.

Thiên Nghi về nhà vừa bật lap top lên, xem tin tức một lát là lên facebook, hôm nay có yêu cầu kết bạn, không ngoài ai khác, đó là người con trai tên Bùi Ngô Nhật Hoàng, anh để cái avarta với từ Blue màu xanh dương như cả đại dương ủa về, chẳng cần suy nghĩ đắn đo, nút xác nhận nhanh chóng được nhấp chuột vào, Thiên Nghi biết chắc là Nhật Hoàng, anh thích màu xanh dương, có lẽ anh mê màu xanh như Thiên Nghi mê màu trắng tinh khôi của hoa bồ công anh.

Sáng Đại Phong qua nhà Ngọc Diệp, ngồi trên chiếc mô tô sáng bóng màu xám sẫm. Ngọc Diệp từ trong nhà bước ra, tay đang giấu sau lưng cái gì đó.

“Anh!”

“Đi thôi em.”

“Cho anh này.” Cô đưa ra một hộp cơm thật xinh xắn, cái hộp màu hồng, ngay màu mà Ngọc Diệp mê đắm, Đại Phong ngạc nhiên nhìn Ngọc Diệp.

“Là em làm hả?”

“Ừm, do em thức sớm làm đó, thấy em thương anh chưa?”

Ngọc Diệp vừa nói mà cười mủm mỉm thẹn thùng như một cô bé đang tỏ tình hồi còn cấp hai. Đại Phong cầm tay Ngọc Diệp, anh nắm bàn tay ấy thật nhẹ nhàng và nhìn cô bằng ánh mắt đầy tình yêu.

“Biết em thương anh nên anh đã lấy cả tấm thân này mà đền đáp nè...”

Ngọc Diệp nhìn anh rồi lấy tay áp lên má Đại Phong, cô dịu dàng nói với anh: “Anh nhớ giữ gìn sức khỏe, đừng học nhiều quá sẽ bệnh thật đó. Nếu bệnh rồi ai sẽ lo cho em?”

“Bệnh là bệnh, lo cho em là chuyện khác, anh bệnh thì vẫn lo cho em...”

Ngày xem mắt của Tiểu Quỳnh cuối cùng cũng đến. Chỗ hẹn là một nhà hàng kiểu Ý thật sang trọng. Dù rất thù chuyện này nhưng vì sự tự do trong tương lai thì cô vẫn phải ép mình đi tới đó. Gia đình Tiểu Quỳnh đến trước, không khí bên trong nhà hàng rất trong lành, máy điều hòa mở xuyên suốt, không gian tĩnh lặng. Chỉ tại trong lòng lúc này đang bực bội, nên dù ở đây có ra sao thì trước mắt cô không khí mà quái vẫn đang bao trùm. Tiểu Quỳnh giả vờ xin đi vệ sinh nhưng lại thừa cơ hội đến hành lang tản bộ, ngồi trên chiếc xích đu, cô ước ao biết chừng nào tên hôn phu kia ghét cô để khỏi kết hôn với kẻ mà mình chưa từng thấy mặt. Đang suy nghĩ vẩn vơ, tay thì chẳng để yên được, tội nhất mấy cây kiềng trước mặt Tiểu Quỳnh, bị bứt bỏ gần trần trụi cả thân người.

“Bố mẹ lạ thật, nếu bố thích thì bố tự mà cưới anh ta đi, tự nhiên kiếm con à...”

Tiếng bước chân đi lên cầu thang, từng bước một, làm Tiểu Quỳnh bắt đầu cảm thấy hoang mang...

“Không lẽ???”

Từ cầu thang, người con trai với bộ vest đen thanh lịch, áo sơ mi trắng bên trong càng làm nổi bật làn da công tử, tóc anh gọn gàng nhưng đủ để tôn lên nét lịch lãm đầy cuốn hút của người đàn ông. Áo anh trắng thấy nếp, có lẽ đã qua ủi rất kĩ càng. Bỗng ngay lúc đưa mắt nhìn anh, trong ánh mắt Tiểu Quỳnh chỉ còn có mỗi hình bóng anh, gương mặt, dáng đi, điều này làm tim cô xao xuyến khác thường. Anh định đẩy cửa vào nhưng lại dừng lại và quay sang nói với cô.

“Cây kiềng của nhà hàng vừa trồng mà bứt trọi thế sao?”

Tiểu Quỳnh phải tay đứng dậy, trước giờ vẫn thế, người con trai nào đối mặt với cô đều bình đẳng, dù anh chàng này đang làm Tiểu Quỳnh như rối tung lên vì bao xúc cảm.

“Tôi thấy chuyện này đâu liên quan gì đến anh.”

“Không liên quan? Chỉ tại tôi thấy việc cô đang làm sao mà vô ý thức quá...”

Anh cười một cách ngạo nghễ, điều này càng làm cô thêm ghét anh, máu trong người Tiểu Quỳnh đang nóng lên, vốn dĩ Tiểu Quỳnh là người thuộc sao Hỏa mà.

“Vô ý thức hả? Anh dám nói tôi như thế?”

“Có gì mà không dám, sự thật hay mất lòng vậy đó.”

“Đồ con trai nhiều chuyện.”

“Không biết đúng sai còn dám cãi, quét sạch chỗ này đi! Nhanh!” Anh đang ra lệnh cho cô, dám ra lệnh cho Lý Tiểu Quỳnh này. Cô tròn to mắt nhìn anh đầy thách thức.

Sau đó nén lại cơn thịnh nộ, cô đành bỏ qua, hôm nay đến đây không phải cãi nhau hay đánh nhau, cô ngồi xuống xích đu như chẳng nghe thấy gì, anh nhìn cô đôi lát như nhận ra điều gì rồi cười, đến nắm lấy tay cô anh nói bình nhiên.

“Theo tôi!”

“Bỏ tay tôi ra, đồ tên dê sòm!” Tiểu Quỳnh hét lên thật lớn, cô đứng phắt dậy và ngay lập tức tung cho anh một đá. Âm thanh vang lên, tiếng vỡ của thủy tinh, và cảnh tượng là Tiểu Quỳnh ngã nhào lên người anh, Triệu Kỳ Dương, vị hôn phu tương lai của cô.

Chưa bao giờ cảnh tượng này xảy ra trong đời Tiểu Quỳnh, vì cô ít khi tiếp xúc với con trai, không bao giờ tỏ ra thân thiết. Với cô, con trai như liều thuốc độc, tình yêu là thứ cặn bã làm con người rơi xuống địa ngục không đáy. Vậy mà chính hôm nay, tình yêu của cô bắt đầu từ một cuộc chạm trán định mệnh này.

Tối về nhà họ Lý, ông Lý vỗ mạnh xuống bàn rồi mắng lớn tiếng.

“Hôm nay con làm cái gì vậy hả?”

Tiểu Quỳnh đứng trước bàn làm việc của ông Lý, hai tay nắm chặt vào nhau đặt phía trước người, cúi gằm mặt xuống như đang ân hận.

“Con xin lỗi bố!”

“Xin lỗi bố làm gì? Buổi ra mắt bị con phá tan tành rồi, lo mà xin lỗi Kỳ Dương kia.”

“Bố ơi! Tại vì anh ta...”

Ông Lý liền cắt ngang, ông thừa hiểu tính con gái mình: “Lí do gì bố không muốn nghe, nếu ngày mai con không đi gặp Kỳ Dương xin lỗi thì ước mơ gì cũng bỏ hết một lượt!”

Tiểu Quỳnh lằm bằm trong miệng những câu nguyên rủa anh chàng kia. Nếu biết đó là vị hôn phu của mình thì cô đã ra tay nặng hơn tí nữa rồi, cho anh ta sợ mà chạy mất dép luôn.

Nhưng dù có tức giận ầm ục mấy thì Tiểu Quỳnh cũng phải cam chịu vì hoài bão không muốn vào trường Kinh tế như ông Lý yêu cầu. Đúng là lần này gặp vận xui, đánh ai không đánh mà đánh nhằm tên chồng tương lai kia. Điều Tiểu Quỳnh không ngờ nhất là Kỳ Dương có võ, lúc cô tung đá, anh đã đỡ bàn chân của cô một cách nhẹ nhàng làm cả thân người cô nhào đến lang can và vỡ mấy chậu hoa thủy tinh ở đó. Nếu Kỳ Dương không nhanh tay đỡ Tiểu Quỳnh thì có lẽ gương mặt xinh đẹp kia đã không còn rồi.

Thiên Nghi vẫn cứ lo lắng, tò mò xem Nhật Hoàng có người yêu chưa để mình còn theo đuổi, một phần lo âu trước sự xuất hiện như ma của Hoàng Khang hắc ám. Sáng thứ hai, cả năm người ra quán ăn Dream trước trường LB.

“Hôm qua xem mắt thế nào?”

“Chàng có đẹp trai không?”

Lam Linh và Ngọc Diệp liên tiếp hỏi Tiểu Quỳnh, thấy mặt cô bạn xù xụ, Hải Băng liền ghim miếng sườn trên đĩa đưa qua cho Tiểu Quỳnh.

“Nhìn mặt ghê vậy chắc gặp phải ông chú già, đầu hói, bụng phệ rồi.”

“Hay là hần ta thuộc dạng mấy tên trâu già thích gặm cỏ non?” Thiên Nghi cũng tiếp lời theo ba người kia, bây giờ Tiểu Quỳnh mới bỏ muống xuống nhìn bốn đứa bạn.

“Anh ta trẻ, đẹp trai, phong độ,... không tệ như mấy người nghĩ đâu. Mới hai mươi tuổi thôi mà.”

Bốn người kia bắt ngờ đưa mắt nhìn Tiểu Quỳnh rồi lắng nghe cuộc chạm trán hôm chủ nhật. Ai cũng tức cười trước hành vi lỗ mãng ấy, nhưng không dám thể hiện rõ trên gương mặt, nếu không Tiểu Quỳnh sẽ ăn tươi nuốt sống họ mất.

Trường LB, Hải Băng ngồi nói chuyện với Lam Linh.

“Người Băng nói là cái bạn hôm trước hả?”

“Ừ, Hoàng và Băng rất có duyên, ở trường cũng gặp mà trên đường về cũng gặp, mỗi sáng vừa bước khỏi nhà, Băng đã thấy Hoàng đứng ở cửa nhà bạn ấy đợi Băng. Thật tình... Thì Băng chưa bao giờ có được cảm giác bình yên này...” Hải Băng ngừng đôi lát trong nét mặt thẹn thùng không thể diễn tả. Đó là niềm vui mà lần đầu Hải Băng cảm nhận được: “Để Băng coi Nhật Hoàng có bạn gái chưa rồi Băng sẽ tin xem nên làm gì.”

“À, tiểu thư Hải Băng nhà mình biết yêu rồi... Nhưng cẩn thận nhe, hãy xác định coi cậu ấy như thế nào đã...”

Tiểu Quỳnh bước đến đứng cạnh: “Nghĩ xấu xí đâu?”

“Ồ trong lớp học bài rồi, sao Quỳnh không ở trong lớp làm báo tường mà ra đây? Không sợ lớp trưởng phạt hả?”

Tiểu Quỳnh nghe Hải Băng hỏi thế nên bĩu môi: “Mình mà sợ hấn ta sao? Còn lâu! Cái tên Bùi Ngô Nhật Hoàng đó mình chịu đựng quá đủ rồi.”

Nghe tới đây, Hải Băng đứng phắt dậy, mở to mắt ngạc nhiên: “Quỳnh nói lớp trưởng Quỳnh tên gì?”

“Làm gì phản ứng dữ vậy Băng?” Lam Linh trông vẻ biến sắc một trăm tám mươi độ của Hải Băng.

”Bùi Ngô Nhật Hoàng, có gì sao?”

Khi Tiểu Quỳnh thản nhiên trả lời thì đại não của Hải Băng đã bùng nổ, cô ấy đặt tay lên trán mình, tỏ vẻ bối rối.

“Sao kì vậy trời?”

Bỏ mặc hai người kia đứng ngây ra không hiểu gì, Hải Băng lủi thủi đi vào lớp, vừa đi vừa lẩm bẩm.

“Lần này tiêu thật rồi, trước mặt Hoàng mình còn chê tên lớp trưởng cho lảm vào. Làm sao đây?”

Trong lớp Lam Linh có một anh thuộc dạng nằm trong top hot boy của trường, nhưng là hot boy ban B. Trường LB, chia hot boy hot girl ra làm hai nhóm, hot boy hot girl ban A, nghĩa là nổi tiếng nhờ thành tích học lập xuất chúng cùng với dáng vẻ bề ngoài đủ tiêu chuẩn thuộc ban A, ban B còn lại là thuộc dạng beautiful mà với những thành tích quậy có kỉ luật.

Cả chia khối cũng có phân ban A, B. Giống như lấy kí tự cuối cùng để xác định ban nào, còn phần đầu để nói về khối học A, B, C, D.

“Tuấn Nguyên!”

“Ê, kêu tôi ở đây làm bài tập mà trốn đi đâu vậy?”

Lam Linh ngồi xuống bàn, anh chàng tên Tuấn Nguyên ấy đẹp trai không thua kém Nhật Hoàng, Hoàng Khang, Kỳ Dương và Đại Phong. Anh đẹp vì có làn da công tử cực chuẩn, giọng nói ấm áp như nắng mùa xuân. Đây cũng là đôi bạn cùng bàn, cùng tiến với Lam Linh.

“À đi nói vài chuyện với mấy đứa bạn, sẵn tiện hỏi mấy bài tập khó.”

“Kể chậm tiêu như bạn phải để tôi dạy thì mới hiểu được chứ.”

“Này! Sao lần nào tôi nhượng bộ bạn cũng lấn ép hết vậy hả? Tin không?”

Tuấn Nguyên cười lắc đầu rồi quay xuống chép tiếp bài tập, Lam Linh cũng hạ giọng cùng Tuấn Nguyên làm bài. Họ thật là đôi bạn cùng tiến, đi đâu cũng nói chuyện học, thế mà Tuấn Nguyên học chẳng có thành tích, cũng không ai biết lí do, đáng lẽ Tuấn Nguyên phải được xếp vào hot boy ban A nếu có thành tích học chuẩn một tí, anh thân thì ở ban A, còn danh tiếng là hot boy nổi tiếng nhất nhì ban B.

Ra về Hải Băng cứ ngồi ở ghế đá, ngồi suy tư, không ngờ cái người mà cô nói xấu trước mặt Nhật Hoàng lại là người được nghe.

“Biết vậy mình không kể những gì Quỳnh nói cho Nhật Hoàng nghe rồi.”

“Sao không kể?” Nhật Hoàng dắt xe đến, ngồi xuống cạnh Hải Băng: “Làm chuyện gì có lỗi với tôi sao?”

“Hoàng! Sao chưa về?”

“Đợi Băng về chung đó. Lên xe tôi chở về cho.”

“Tôi... tôi đợi Thiên Nghi rồi, Hoàng về trước đi!”

Nhật Hoàng nhìn vào dãy hành lang lớp Thiên Nghi, vẫn còn giáo viên đứng trên bục giảng: “Thiên Nghi chưa về đâu, không về với tôi vì thấy có lỗi hả?”

Anh và cô cùng đi dọc theo con đường ra cổng phụ của trường, Nhật Hoàng dắt xe đạp đi bên cạnh Hải Băng, hai bên cành phượng rơi đầy, nắng luồn lách qua kẽ lá soi xuống mái tóc hai con người ấy.

“Sao Hoàng không nói lớp trưởng là Hoàng?”

“Chẳng phải Tiểu Quỳnh nói tôi là người khó ưa sao? Tôi che giấu việc mình là lớp trưởng chỉ vì muốn Băng thật sự hiểu về tôi. Vì tôi muốn thế.”

“Vậy sao Hoàng không tỏ thái độ này trước mặt mọi người để họ hiểu Hoàng hơn.”

Nhật Hoàng dừng xe lại nhìn thẳng vào mắt Hải Băng: “Băng không biết hả? Băng khác họ.”

Câu nói của Nhật Hoàng làm Hải Băng sững sờ, trái tim đang yên lành bỗng bị câu nói ấy làm rối loạn, cô vẫn không thể biết lời nói này có xuất phát từ tận trái tim Nhật Hoàng không? Anh có động lòng với mình như mình đã đem lòng yêu mến anh không? Hải Băng vẫn chưa thể đặt hy vọng gì ở Nhật Hoàng cả, chỉ đợi thời gian minh chứng cho tất cả.

11. Chương 1. 10: Nghi Ngốc.

Hôm nay lớp Thiên Nghi bị giáo viên chủ nhiệm giữ lại đến gần mười một giờ bốn mươi lăm phút, bụng kêu cồn cào. Ra đến nhà xe, nào ngờ phát hiện trên rổ xe mình có một ổ bánh mì bơ sữa, cô còn tưởng mình nhìn nhầm xe, nghi ngờ nhìn xuống cổ xe, rõ ràng là số xe của cô. Một ý tưởng lóe lên trong đầu Thiên Nghi, là Nhật Hoàng ngựa trắng để vào cho cô, dù chưa chắc chắn nhưng như thế cũng đủ làm Thiên Nghi rất vui và tràn ngập hạnh phúc. Tay cầm ổ bánh mì mà miệng vẫn chưa thể khép lại được... Bỗng dưng một bàn tay ai đó lấy đi ổ bánh mì trên tay cô, nó không cánh mà bay.

“Có bánh mì ăn nữa sao?”

“Sao lại... Tự ý lấy đồ của tôi hả? Trả đây!”

“Bạn đúng là quá biến thái mà, cầm ổ bánh mì vẫn có thể mỉm cười hạnh phúc đến vậy...”

“Tôi đã nói là trả đây!” Thiên Nghi tức giận nói lớn, lấy đồ của cô thì được chứ lần này là bánh mì của ngựa trắng, sao có thể mở to mắt nhìn nó bị cướp đi. Hoàng Khang không nhận thấy điều gì cả, tay giơ cao ổ bánh mì lên.

“Lấy được thì trả. Tới đây!”

Hoàng Khang cười khêu khích, lùi xa Thiên Nghi ra, cô đang tức giận giờ lại thấy mình bị xỉ nhục bởi chiều cao khiêm tốn, đối đầu với con trai là ngốc, huống hồ bây giờ trước mặt Thiên Nghi là một tên dở hơi không ra gì, chẳng thèm nữa, cô lấy bình tĩnh.

“Muốn lấy thì cứ lấy đi, từ nay bạn nợ tôi một trăm ngàn.”

Thiên Nghi thừa hiểu khả năng của mình với tỉ lệ lấy được ổ bánh mì trên tay Hoàng Khang là rất ít, đứng thôi mà cô chỉ chạm vai Hoàng Khang, anh cao quá, chiều cao như một người mẫu trong các cuốn tạp chí cô của Thiên Nghi vẫn hay xem.

Lần này mặc kệ không thèm cãi nhau vô ích, cầm nín mà bỏ tập vào rổ xe và dắt xe đi. Hoàng Khang thấy vậy nên đứng trước cổ xe, lấy tay mình nắm cổ xe lại không để nó tiến thêm tí nào nữa.

“Ồ... Không lấy thật hả?”

“Đại thiếu gia, làm ơn tránh ra dùm...” Giọng Thiên Nghi hẳn học thấy rõ, nét mặt Hoàng Khang vẫn chẳng thay đổi. Vẫn cái kêu ngạo, gương mặt nén cười khi đối diện Thiên Nghi, điều này làm Thiên Nghi tức điên lên mà không làm gì khác được cả.

“Tôi lấy có một ổ bánh mì mà phải trả tới một trăm ngàn, đắt quá đấy. Hay là vậy đi, tôi không có tiền thì lấy thân báo đáp được không?”

“Thân báo đáp? Bạn nghĩ tôi cần sao? Có cho không tôi cũng chẳng thèm.” Cô cũng cười khinh miệt nhìn anh.

“Ok... Là bạn nói không thèm chứ không phải tôi không cho.” Nhìn sắc mặt cô trở nên tồi tệ nên anh đành nhượng bộ: “Không đùa nữa, trả nè.” Hoàng Khang bỏ bánh mì vào rổ xe, mỉm cười và căn dặn: “Đi dọc đường mà ăn đi! Nghi ngốc!”

Chưa kịp phản ứng thì Hoàng Khang đã mang ba lô đi ra khỏi cổng trường, leo lên xe của ai đó chờ sẵn và đi mất. Nghi thiên tài hôm nay bị sửa biệt danh thành Nghi ngốc rồi. Đầu ai đó lại có khói bốc lên, lần này là khói độc.

Tiểu Quỳnh đi học về phải theo địa chỉ trên điện thoại do ông Lý gửi tới, lên gần mười tầng thang máy, cuối cùng cũng tìm được nhà anh, trong một khu chung cư cao cấp, trước nhà ghi số 163, cô lấy can đảm bấm chuông cửa, bỏ cái sĩ diện không đáng đồng xu để đổi lấy tự do. Cửa mở...

“Sao đến đây?”

“Tôi có thể vào nhà một lát được không?”

Lần đầu tiên trong đời Tiểu Quỳnh, phải nói chính xác hơn là trong mười bảy năm qua cô chưa hạ giọng với người con trai nào, cho đến hôm nay, người đầu tiên, anh là Kỳ Dương. Bước vào nhà, Tiểu Quỳnh nhém té ngựa bởi xung quanh nó ngăn nắp một cách lạ thường, còn ngăn nắp hơn nhà của cô. Việc làm cô bất ngờ nhất là trên kệ sách, bàn ti vi đều toàn những huy chương vàng của các giải thi đấu võ thuật cấp khu vực và quốc gia, còn có hình Kỳ Dương mặc áo tuyển thủ, trông rất oai vệ và mạnh mẽ làm Tiểu Quỳnh nghĩ khác về anh. Bấy giờ cô mới nhận ra, lí do mình bị thảm hại như thế.

“Tôi không ngờ em đến đây.” Anh ngồi xuống và rót nước vào ly thủy tinh đặt trên bàn cho cô, Tiểu Quỳnh vẫn chưa hoàn hồn, ngồi xuống sofa màu xám sẫm, cô nhìn qua Kỳ Dương, anh mặc áo sơ mi màu hồng nhạt, quần jeans đen, khác với một Kỳ Dương nghiêm túc và kỉ luật trong lần đầu lần đầu gặp nhau.

“Thật thì tôi chẳng muốn đến, tại bố tôi ép tôi đến xin lỗi anh thôi. Nhưng tôi thấy tôi vô tội đó.”

“Vậy vì sợ bố em nên em mới đến?”

Kỳ Dương cười và dõi mắt theo sát từng biểu hiện trên gương mặt xinh xắn của Tiểu Quỳnh: “Có phần nhỏ như thế, còn một phần vì tôi muốn cảm ơn anh, nếu không có anh chắc tôi tiêu rồi.”

Ghét anh là ghét, nghĩa khí vẫn là trên hết, dù sao Tiểu Quỳnh vẫn còn nợ anh một ơn huệ.

Kỳ Dương gạt nhẹ đầu hiểu ý, anh vẫn điềm đạm nói với cô: “À, biết thế thì nên trả ơn tôi chứ?”

“Trả ơn thế nào?”

“Chúng ta có hôn ước mà, bộ em không định lấy tôi sao?”

Đang giả làm thực nữ mà Kỳ Dương lại nói thế, Tiểu Quỳnh không thể nhịn được thêm nữa, cô đứng bật dậy: “Tưởng tôi hiền nên làm tới sao? Kết hôn? Anh nghĩ gì mà bảo tôi làm thế?” Tiểu Quỳnh cúi người xuống cầm ly nước lên uống hết một hơi rồi bỏ mạnh xuống bàn: “Không! Chết tôi cũng không kết hôn. Người muốn kết hôn là bố tôi. Anh muốn thì kết hôn với ông ấy đi!”

Giận quá nên nói năng cũng lung tung, Kỳ Dương nhú mày nhìn cô. Tiểu Quỳnh ra khỏi căn nhà đó, bỏ lại phía sau người con trai đang dõi mắt theo mình, và những dấu bùn dơ in đầy sàn nhà sạch trơn của anh vì giày của ai đó đã quên cởi ra khi bước vào.

Tuấn Nguyên và Lam Linh học cùng giờ bồi dưỡng Toán, Lam Linh luôn nỗ lực để đuổi kịp mọi người, còn Tuấn Nguyên thì không ngần ngại giúp chẳng có lí do. Đang làm bài toán, bỗng Tuấn Nguyên quát lớn lên.

“Cái này phải chia ra.”

“Từ từ chứ, cái gì cũng phải từ từ, bạn đừng la tôi, hoảng lên là chữ bay hết à, nói từ từ thôi.”

“Bạn không nhớ công thức mà tôi ngày nhớ cái thằng bạc tình đó. Bộ không có hấn ta bạn chết hả?”

“Ừ, chắc sẽ chết thật đó.” Lam Linh thật thà gật đầu, Tuấn Nguyên cũng thản thờ theo, lấy mực quẹt đầy tập trắng.

“Vậy bây giờ tên đó đâu? Bắt cả hai tay rồi bỏ trốn nơi nào rồi? Tôi ghét hạng con trai lừa tình như vậy.”

“Bạn ghét kẻ bạn, người tôi yêu chứ có phải bạn yêu đâu.”

Lam Linh nói mà quên mất để ý đến người bên cạnh đang nhìn mình bằng ánh mắt gì.

Ở nhà Thiên Nghi, dưới bếp rồi bù lên, cũng phải thôi, lần nào ‘Nghỉ ngốc’ xuống bếp mà chẳng vậy.

“Boo à! Đừng ăn cái đó, không được tha đi!!! Boo...”

Con Boo nhà Thiên Nghi nghịch lắm, nó màu trắng đan vàng pha lẫn màu đen, mà người ta hay gọi là chó tam thể. Nhưng vì nó rất mập mạp và háo ăn nên Thiên Nghi đặt tên cho nó là Boo. Đạo gần đây cô Lan hay làm ca đêm. Nhà hàng White nhận nhiều tiệc cưới nên công việc của cô rất nhiều, Thiên Nghi và Nun phải tự lo cho mình. Mới hôm qua, Nun đưa cho Thiên Nghi coi thư tình của thằng bạn cùng lớp tặng cho Nun, Thiên Nghi thì khát khao biết nhường nào thư tình do chính tay ngựa trắng viết, vậy nhưng bé Nun lại chê đó lạc hậu và sến làm sao.

Đêm tối ủa về, cô một mình ngồi trên bàn gỗ đặt cạnh cửa sổ trắng, Nun hôm nay lên gác ngủ cùng Thiên Nghi, bây giờ thì con bé đang chìm vào giấc mơ, ngoài kia sương đêm buông xuống rất nhanh, Thiên Nghi biết thế vì hơi lạnh đang ngày càng thấm dần vào da thịt. Đôi lúc nhớ bố mẹ, tự nghĩ rằng họ đang ở trên thiên đường nhìn theo đứa con gái này.

Ngày đó, Thiên Nghi nhớ rất rõ, gia đình ba người họ sống rất hạnh phúc trong một căn biệt thự rộng lớn, cô được bố mẹ yêu thương chăm lo, ngày ngày được ăn những món mẹ nấu, được nghe mẹ đọc tiểu thuyết vào mỗi đêm để cô đi vào giấc ngủ, không những vậy, cô còn muốn được bố ôm lấy mỗi khi mình bước ra cổng đợi bố tan làm về. Cuộc sống hạnh phúc ấy, những năm tháng ấy in mãi trong kí ức Thiên Nghi, và chính ngày định mệnh đó cũng in sâu vào trái tim non nớt này, trái tim mềm yếu dễ tổn thương nhưng luôn tỏ ra sắt đá và mạnh mẽ.

Tiếng nổ thật lớn, ánh sáng xé tan màn đêm tĩnh mịch, đưa bố mẹ rời xa Thiên Nghi mãi mãi, nó gần như cướp đi nửa mạng sống của cô bé chưa tròn bảy tuổi. Nước mắt đã đọng đầy trên khóe mi, Thiên Nghi cũng chẳng nhận ra mình đang khóc khi kí ức ủa về như sóng dữ, như cơn bão ngày càng dồn dập làm tim Thiên Nghi rung lên vì đau nhói...

12. Chương 2: Vì Ích Kĩ Mất Cả Tình Bạn lẫn Tình Yêu.

***** “Bằng thấy Hoàng Khang thích Nghi đó...”

Thiên Nghi đang ngồi ăn bánh, ôm lap top, nghe Hải Bằng nói thể liền bật cười thật lớn, chẳng quan tâm.

“Đừng nói chuyện không có, trên đời này Nghi chỉ có thể yêu mỗi mình ngựa trắng thôi.”

“Vậy Nghi định không yêu nếu ngựa trắng không xuất hiện hả?”

Thiên Nghi dừng không đưa con chuột qua lại màn hình lap top nữa, đẩy nó lại, bỏ bánh xuống, cô nhìn Hải Bằng, cặp mắt to tròn ngây thơ của Hải Bằng đáng yêu biết mấy.

Tìm gặp ngựa trắng rồi, nhưng đó không phải ngựa trắng của Thiên Nghi. Cô cười trong nhiều cay đắng: “Rồi đây ngựa trắng sẽ lại xuất hiện, Nghi tin rằng trên đời sẽ có thêm ngựa trắng thứ hai.”

“Vậy ngựa trắng thứ nhất Nghi tìm thấy rồi sao?”*****

Tuần sau cây cỏ như thay áo mới, đã gần đến lễ tình nhân. Năm nay chắc Thiên Nghi lại cô đơn lẻ loi ở nhà gặm bánh mì nữa rồi. Nhật Hoàng ngày càng làm Thiên Nghi chú ý, cậu ấy rất có tài và tốt bụng. Nhưng cô đã quá nhút nhát, chẳng dám bày tỏ điều gì hết, khác với trước khi tìm thấy ngựa trắng. Cô từng lớn tiếng hứa trước đám bạn, khi bản thân tìm được ngựa trắng thì cô sẽ thẳng thắn bám theo anh, giống trong mấy quyển tiểu thuyết hay bộ phim Hàn lãng mạn. Khó khăn lắm! Nói thì dễ nhưng làm lại là chuyện khác, nó quá khó khăn.

“Tránh ra!”

“Còn giận hả? Tôi chỉ đùa tí thôi, có cần giận dai vậy không?”

Hoàng Khang nghĩ đó là chuyện nhỏ nhưng người trọng ngựa trắng như Thiên Nghi thì chẳng nghĩ thế, cô bắt đầu thấy Hoàng Khang thật khó ưa vì lúc nào cũng kiếm chuyện với mình, nhưng lí do đơn giản nhất là Thiên Nghi vẫn còn thù vạ thư tình đó. Bước ngang Hoàng Khang, Thiên Nghi tự mình lăm bắm trong miệng.

“Cái tên này, theo mình hoài vậy trời, đồ hắc ám sao chổi xui xẻo.”

“Này gốc, giận thật sao? Nghi!”

“Ê, không thân thích nên đừng gọi tên.”

Hoàng Khang đi theo Thiên Nghi dọc hành lang, bỗng đi ngang một chàng lãng tử trong lớp anh, một sách chuẩn thư sinh nhất trường – Gia Minh.

“Khang!”

“Gi?” Hoàng Khang trả lời ngắn ngủn, khác lúc nói chuyện với Thiên Nghi, luôn nói nhiều và tìm có để nói. Gia Minh quay nhìn Thiên Nghi đang đứng cạnh thằng bạn thân của mình, trông khá thân mật khi Hoàng Khang cứ đứng sát vào Thiên Nghi.

“Bạn gái sao?”

“Không phải!” Thiên Nghi phản ứng ngay tức thì, Hoàng Khang thì mỉm cười đắc chí, đáng lẽ anh phải là người phủ nhận chuyện này, vì anh là hot boy mà, đi hẹn hò với một người không thuộc hot girl ban B cả ban A như cô thì chắc là mất mặt lắm.

“Ừ, không phải đâu... Nghi gốc sao có tiêu chuẩn làm người yêu tôi.” Nhưng làm vợ thì được.

Hoàng Khang nói mà nhìn sang Thiên Nghi, anh lại cười, hình như lần nào gặp cô anh cũng cười, nụ cười rất nhiều ngụ ý, nụ cười như muốn nói lên điều gì đó với Thiên Nghi nhưng không thể.

Thiên Nghi ghét nhất cái tên Nghi gốc, từ nhỏ đến lớn có ai chữ Thiên Nghi gốc đâu, cô thông minh lanh lợi thế cơ mà. Lúc nghe Hoàng Khang nói mình là Nghi gốc, Thiên Nghi đã muốn đấm vào mặt anh một đấm, nhưng lí trí bảo cô không nên làm thế, chuyện gì cũng phải nghĩ tới hậu quả, hẳn ta là hot boy ban B đó, là ban B đấy, không đụng được.

Giờ ra chơi ở trường, Thiên Nghi đang ngồi đọc tiểu thuyết thì Hải Băng đến dựa đầu vào vai cô.

“Lại sao nữa rồi?”

“Băng định tỏ tình.”

“Với ai?”

“Anh chàng hôm trước kể với Nghi đó.”

Thiên Nghi bơ ra khi nghe quyết định của bạn, từ khi quen biết Hải Bằng, Hải Bằng với Thiên Nghi chỉ là người lo cho hoài bão trở thành ngôi sao, không bao giờ Hải Bằng nhắc đến chuyện tình cảm, vốn thuộc típ người không thích vòng vo phức tạp, chuyện gì cũng làm rất gọn gàng nhanh chóng, khác với Thiên Nghi lề mề chậm chạp.

Một tuần qua, ngày nào Nhật Hoàng cũng tìm đến Hải Bằng, hai người nói chuyện với nhau rất hợp, dần dần anh dễ dàng cướp mất trái tim Hải Bằng như đang đánh cắp trái tim Thiên Nghi. Mọi thứ trở nên trở trêu với cả Thiên Nghi và Hải Bằng...

Đến ra về, Thiên Nghi cùng Hải Bằng và Tiểu Quỳnh đi chung với nhau, ra tới cổng mọi người nói chuyện vui vẻ, không học buổi chiều nên cả ba người định qua trường The First gặp Đại Phong cùng Ngọc Diệp đi ăn uống. Ai ngờ vừa khỏi cổng được vài bước thì Tiểu Quỳnh bị ai đó giữ chặt bàn tay.

“Anh đến đây làm gì?”

“Bố em nói hôm nay em đến nhà tôi ăn cơm.”

“Không cần, hôm nay tôi bận rồi...”

Kỳ Dương quay nhìn Thiên Nghi và Hải Bằng đang đứng trơ ra nhìn cả hai người đang níu kéo.

“Hai em có thể cho anh mượn Tiểu Quỳnh một ngày được không?”

“Anh cứ đem nó đi đi.” Thiên Nghi cười nhìn Kỳ Dương và quên rằng Tiểu Quỳnh đang tức tối biết nhường nào.

“Thiên Nghi!” Tiểu Quỳnh tức giận la lên, Hải Bằng cười với Tiểu Quỳnh.

“Nghe lời chồng đi Quỳnh. Bằng với Nghi về à... bye bye...”

Tận mắt nhìn hai đứa bạn lên xe và đạp nhanh ra khỏi đó, Tiểu Quỳnh nhìn theo rồi nhìn sang Kỳ Dương đang nắm chặt tay mình.

“Tôi không đi.”

“Không đi em sẽ hối hận, đến lúc đó đừng tìm tôi.”

“Hối hận?” Tiểu Quỳnh suy tư trước lời nói của anh, đầy ẩn ý. Kỳ Dương trầm tĩnh như một người lớn thật sự, điều đó làm Tiểu Quỳnh bị cuốn hút.

Trưa nay đến nhà Kỳ Dương, Tiểu Quỳnh không quên cởi giày ra, bỏ tập da xuống ghế. Cô nghĩ mình phải chịu cực hình trong bếp rồi, nhưng không, thức ăn được Kỳ Dương chuẩn bị chu đáo trong bếp.

“Em ngồi xuống bàn đi, sắp xong rồi.”

Bao giờ ngang bắt đầu làm đầu Tiểu Quỳnh như lạc vào mê cung: “Bố anh định kết hôn với tôi thật sao?”

“Ừ.” Kỳ Dương cười nhẹ nhưng khi thấy sắc mặt Tiểu Quỳnh thay đổi ngay sau tiếng ‘ừ’, anh đã nói vào ngay: “Đợi em đủ hai mươi tuổi và tất nhiên phải có sự đồng ý của em.”

“Anh nói thật hả? Chắc không lừa tôi chứ?”

Tiểu Quỳnh nhìn Kỳ Dương đầy hoài nghi, Kỳ Dương nghe Tiểu Quỳnh hỏi thế, để cô yên tâm, anh biết chắc cô chưa thể nào tin một người xa lạ như anh, anh cũng thừa biết hôn nhân là hạnh phúc cả đời người. Biết thế nên bây giờ anh đang tìm cách làm cô tin anh đây.

“Ăn đi, tôi không thích em nói tôi là kẻ tiểu nhân lợi dụng em, bây giờ yên tâm mà ăn, trong đây không có độc cũng chẳng có thuốc mê như trong mấy cuốn kinh dị em đọc đâu...” Anh đưa cô cây nĩa, môi hé nhẹ lộ nụ cười dịu dàng tình cảm. Anh nghĩ rằng mình đã Tiểu Quỳnh, cá tính và đầy sức hút, mỗi người mỗi sở thích mà, nếu Đại Phong thích Ngọc Diệp tiểu thư ngang bướng, Nhật Hoàng thích Hải Bằng dịu dàng nữ tính, thì Kỳ Dương lại thích Tiểu Quỳnh mạnh mẽ cứng đầu.

Mọi chuyện xảy ra hoàn toàn trái ngược với cô tưởng tượng, trước kia, cô luôn một mực cho rằng người tên Triệu Kỳ Dương là kẻ xấu xa, xấu xí và là một tên biến thái râu già thích gặm cổ non. Hiện thực, Kỳ Dương – vị hôn phu của Tiểu Quỳnh là một chàng trai lịch lãm, khôi ngô và đầy nét phong độ chuẩn mực.

Hôm nay Valentine lần thứ mười bảy, Thiên Nghi vẫn cô đơn một mình không có ngựa trắng ở bên, nhóm Ngũ Long Công Chúa của Thiên Nghi luôn giữ trọn lời hứa, Valentine phải dành cho nhau, trừ khi nào ba trong số năm đứa đều có người yêu mới hủy bỏ lời hứa đó.

Giờ này, tình nhân ngoài đường bên nhau tấp nập, riêng tại nhà Ngọc Diệp, năm đứa con gái đang cùng nhau chuẩn bị bữa tối để lên sân thượng mở tiệc, mọi thứ đã chuẩn bị, món ngọt món mặn gì cũng có, nước ngọt, nước trái cây và các món ăn linh tinh đã đầy bàn, cái bàn tròn trên sân thượng hôm nay phải mệt nhọc với năm cô gái này rồi. Hải Băng cùng Thiên Nghi đang xếp trái cây ra đĩa, còn Ngọc Diệp thì trang trí các món ăn, có Tiểu Quỳnh và Lam Linh thì lo phần trang trí xung quanh. Họ tổ chức mừng Valentine như mừng sinh nhật, làm thế để an ủi cho mấy người độc thân thôi, chứ Ngọc Diệp thì chẳng quan trọng gì ngày này.

“Diệp, giờ này ở đây không sợ anh Phong đi với cô khác sao?”

Hải Băng giả vờ ngây thơ hỏi Ngọc Diệp đang say mê trang trí mấy món bánh ngọt, nghe Hải Băng hỏi thế Ngọc Diệp chẳng nói gì ngoài việc cười mỉm.

“Trời ơi, Băng lo cho con Diệp làm gì, sợ ai chứ khỏi sợ anh Phong si tình nhà mình. Mình nói phải không Linh?” Tiểu Quỳnh chen vào.

“Tất nhiên, Diệp là có phúc nhất đó.”

“Nghĩ thấy tội anh Phong nhiều hơn...”

Ngọc Diệp liền lên tiếng khi thấy Thiên Nghi nói vậy: “Hẹn hò với Diệp là anh ấy hạnh phúc mới đúng. Mà công nhận anh Phong rất chu đáo, biết hôm nay Diệp không đi được nên cả ngày hôm nay anh ấy dẫn Diệp đi rất nhiều nơi, mua rất nhiều quà.”

“Nghĩ thấy quà hay không đâu có quan trọng, vấn đề là tình cảm kia.”

Ngọc Diệp chưa bao giờ trân trọng thứ gì, điều cô cần là cái kiêu của người con gái, sự hơn kém từng chút một. Cũng có lẽ chính vì cái tính cách đó mà sau này Ngọc Diệp phải giam mình trong hối tiếc và đau khổ.

Ăn uống xong, năm đứa nằm dài ra giường gỗ trên sân thượng, chưa dọn thức ăn trên bàn, ngày mai trước khi bà Lưu về thì phải lau dọn lại nhà cửa.

Chuyện đó là ngày mai, còn hôm nay, nhà tiên tri Ngọc Diệp trở tài bói toán, bộ bài năm mươi hai lá được bày ra đầy giường.

“Cho tôi nè.” Lam Linh lấy tay rút một lá bài, ngay con năm rô: “Sao hử Diệp yêu quý?”

“Số năm tốt lắm, nhưng Linh nên bớt suy nghĩ linh tinh đi, vậy thì trong lòng sẽ nhẹ nhõm hơn nhiều đó. Hiểu không?”

“Ừm... tôi biết rồi.”

“Vậy còn hy vọng thoát khỏi trường kinh tế của mình thì sao hử?”

Ngọc Diệp nhìn xuống lá bài trên tay Tiểu Quỳnh: “Quỳnh hử? Đi lo mà lấy anh Kỳ Dương của Quỳnh đi! Yên phận làm vợ hiền thì tốt hơn.”

Mặt Tiểu Quỳnh xụ xuống còn bốn người kia thì ngả ngửa cười đến không biết trời trăng gì cả. Hải Băng nhẹ nhàng rút in hình một lá bài, là số chín.

“Số chín là số có sao đào hoa chiếu vào đó, lần này chắc anh chàng được Băng để ý sẽ yêu Băng thôi, nhưng sao trong số chín có cái gì đó buồn buồn, tình cảm lần này không ít gian nan đâu...”

Thiên Nghi vỗ tay mình lên tay Hải Băng an ủi bạn, rồi bản thân rút ra một lá, là lá ách, là con ách bích màu đen.

“Sao đen thui vậy... kì quá...”

“Không đen như Nghi nghĩ đâu, đây là may mắn đó, ngựa của Nghi xuất hiện rồi.”

Ngọc Diệp nghiêm túc nhìn vào lá bài rồi nhìn sang Thiên Nghi đang ủ rũ. Bạn nào đó vừa nghe Ngọc Diệp nói vậy thì miệng liền nở nụ cười.

“Thật hả?”

“Nhưng là ngựa đen chứ không phải ngựa trắng.”

Lần này đến lượt bốn người kia chọc quê Thiên Nghi, họ cười còn lớn hơn khi nãy cười Tiểu Quỳnh.

Ngọc Diệp nhìn lại lá bài màu đen đỏ, là tình cảm trong u tối, là đau buồn thâm lương và kết cuộc ngang trái ột mối tình say đắm.

Mãi mãi Thiên Nghi không tin, không tin ngựa đen có thể là hoàng tử, cô ghét màu đen vì nó tắm tối và chẳng có gì cuốn hút người khác cả. Tình yêu ấy... cô dành tất cả cho bạch mã hoàng tử rồi.

“Chiều nay bạn không được vắng mặt.”

“Để tôi cố gắng, nhưng quà tôi sẽ gửi.”

Tuấn Nguyên vỗ mạnh xuống bàn: “Ai cần quà của bạn, bộ bạn nghĩ chỉ có bạn tặng quà cho tôi thôi sao? Tôi cần bạn đi kìa.”

“Bạn nói gì vậy?” Lam Linh bất ngờ nhìn Tuấn Nguyên, anh thường ngày ít tỏ thái độ với ai, luôn trầm tĩnh tìm cách ứng phó với mọi tình huống, tự nhiên trong chốc lát Tuấn Nguyên lại phản ứng mạnh làm ai cũng phải bất ngờ.

“Ý tôi là tôi muốn thấy người tôi mời phải đi, không đi mất mặt lắm.”

Hải Băng thì chìm sâu trong hạnh phúc bên Nhật Hoàng, Nhật Hoàng cũng như Hải Băng, nhẹ nhàng và triu mến với đối phương, tình cảm biểu hiện không kín đáo cũng chẳng rõ ràng đúng nghĩa.

“Tặng cho Băng!”

“Cái này là gì vậy Hoàng?” Hải Băng nhìn xuống tay mình, Nhật Hoàng vừa bỏ tờ vé vào tay cô.

“Đây là vé mời đi xem ca nhạc trong một phòng trà mới mở. Tôi vừa về nên ít bạn, chỉ có mình Hải Băng là thân thiết thôi.”

“Có thật Hoàng nghĩ tôi hợp đi với Hoàng không?”

“Nếu Băng không hợp thì ai sẽ là người hợp hơn đây? Mà dù có người hợp hơn thì tôi vẫn muốn đi cùng Băng.”

Nhật Hoàng, Hải Băng, họ lại nhìn nhau mỉm cười, tiếng sét ái tình ngay lần đầu gặp đã ngày càng kéo họ lại nhau, tình yêu chớm nở như hoa hồng đơm nụ, ngọt ngào sẽ có và đắng cay cũng không thừa.

13. Chương 2. 1: Yêu Nhầm Bạn Trai Của Bạn Thân.

Chiều nay, Đại Phong lại lái con ngựa sắt đời mới chở Ngọc Diệp đi dạo khắp thành phố. Từ từng con phố nhỏ trong chung cư đến những vùng ngoại ô ngạt ngào hương cỏ dại. Rồi hai người dừng lại ở một góc trong khung cảnh chiều tà chốn thị thành người xe.

“Đại Phong! Anh sẽ thi đại học và rời khỏi em đúng không?”

“Sao em nghĩ vậy? Học đại học thì có liên quan gì đến việc chúng ta xa nhau?”

“Em rất dễ thay đổi, nếu anh từ bỏ em mà đến một nơi nào khác không lo cho em, em sẽ không yêu anh nữa đó.”

Đại Phong cười, anh hạnh phúc khi nghe Ngọc Diệp nói thế, Ngọc Diệp biết sợ, sợ anh rời xa cô nên anh mới cảm thấy mãn nguyện làm sao khi nhận ra rằng, cô không phải không có tình cảm với anh.

“Anh không để em có cơ hội ngừng yêu anh đâu.”

Thấy Ngọc Diệp cứ áp hai tay vào nhau, chiếc áo ren mỏng manh kia có thể làm cô bị lạnh và cảm, Đại Phong cởi áo khoác của mình choàng lên cho người yêu. Ngọc Diệp cảm thấy bình yên, lâu rồi cô không cảm thấy thế này, từ rất lâu, hơi ấm bình yên rời xa cô, Ngọc Diệp cứ nghĩ sẽ không có ngày mình tìm lại cảm giác này, nhưng rồi Đại Phong đến bên cô và có thể khiến cô ấm áp bình yên khi yêu anh.

“Em mong mình sẽ hạnh phúc khi bên anh.” Rất mong.

Bản thân Thiên Nghi học trái buổi đến tận năm giờ chiều, từ phòng thực hành Hóa ở lầu ba đi xuống, vừa bước được hai bậc cầu thang thì lại nhìn thấy Hoàng Khang, Thiên Nghi chẳng hiểu tại sao Hoàng Khang lại cứ xuất hiện trước mình như vậy, cô ước gì Nhật Hoàng cũng có thể gặp cô mọi lúc, để cô đuổi Hoàng Khang xấu xa ra cuộc sống của mình. Thiên Nghi không muốn cãi nhau nên tránh gặp anh, cô đứng nép vào tường đợi đến lúc nghe hết tiếng bước chân rồi mới ra. Nhưng đứng mãi, lâu lâu lén nhìn ra, Thiên Nghi vẫn thấy Hoàng Khang đứng lặng ở hành lang nhìn lên phòng thực hành Hóa. Lúc ấy, cô cứ mãi nghĩ người Hoàng Khang đang tìm ở lớp 11D1A là Hồng Ngân, để rồi Thiên Nghi thờ ơ không thể biết một điều, bên cạnh cô, rất gần, còn có một người lo lắng âm thầm quan tâm cô.

Đang suy nghĩ coi tên xấu xa ấy tìm ai, bỗng Hoàng Khang bước lại đứng trước Thiên Nghi, ngay trước mặt, lần này có muốn trốn cũng trốn chẳng được rồi.

“Dám trốn tôi?”

“Ai...ai trốn bạn, tại đến bây giờ...tôi...tôi mới về mà...”

Hoàng Khang nghi ngờ nhìn vào đồng hồ đen trên tay anh: “Bạn làm gì trên đó hơn mười lăm phút?”

“Kệ tôi, mà bạn tìm Hồng Ngân đúng không? Hôm nay, bạn ấy không đến trường.”

Hoàng Khang như không nghe, không hiểu những gì Thiên Nghi nói, anh chống hai tay lên tường, trên vai của Thiên Nghi, và giữ chặt người cô đang nép vào đó.

“Rồi sao đây?”

Cảnh tượng y như trong phim Hàn quốc, nếu theo tình hình này, điều tiếp diễn là hôn, Thiên Nghi giật mình sau khi phản xạ đã truyền đến dây thần kinh trung ương. Cô gạt mạnh tay Hoàng Khang ra và thoát khỏi sự khống chế của anh.

“Sao là sao? Tôi không biết mình bị gì mà cứ bị bạn bám theo, bạn là hot boy mà, đi tìm hot girl mà phá đi, xin hãy tha cho tôi.”

“Sao lại ghét tôi đến thế? Nghĩ tôi không bằng tên Bùi Ngô Nhật Hoàng thần tượng của bạn hả?”

Thiên Nghi bất ngờ trước những vừa nghe được, Hoàng Khang hiểu khá nhiều về cô, chuyện cô thích Nhật Hoàng ngoài cô ra thì chưa ai biết đến, cả nói cũng không. Thiên Nghi bắt đầu lo sợ, Hoàng Khang hiểu về mình nhiều bao nhiêu trong khi mình chỉ biết cậu ấy tên là Hoàng Khang học lớp 11D4B.

“Vì... vì tôi không thích nên ghét bạn vậy thôi.”

“Vậy ở đây tới tối luôn đi, tôi về...”

Vừa dứt lời, Hoàng Khang đã bước đi, giọng anh có phần mất kiên nhẫn và bức tức. Có gì phải tức chứ, sự thật luôn luôn mất lòng mà.

Thiên Nghi quay nhìn lên cầu thang, trời tối dần rồi, cô tưởng tượng những con ma cà rồng sẽ xuất hiện và hút máu mình như trong phim kinh dị của bé Nun hay xem. Càng nghĩ càng sợ, Thiên Nghi la lên và chạy theo bóng Hoàng Khang.

“Hoàng Khang! Đợi tôi!”

Hải Băng về nhà định xin mẹ nhưng bà chỉ lo cho Lâm An, qua phòng bố, thì cô thấy ông đang lo công việc hồ sơ đầy bàn. Hải Băng quay về phòng và tự nhủ lòng mình phải cố chịu. Nhiều khi cô nghĩ sự tồn tại của mình trong căn nhà ấy là vô ích.

Nhật Hoàng đứng đợi Hải Băng trước phòng trà Happiness, anh có chút lo sợ, tay cứ cầm điện thoại.

“Hay là cô ấy không đến?”

“Nhật Hoàng!”

Nghe tiếng gọi Nhật Hoàng quay qua, cô đứng ngay trước mặt anh, mỉm cười nhìn anh. Như một cô công chúa nhỏ bước ra từ truyện cổ tích, chiếc váy tím ngậy thơ ngây gối, không cầu kì nhưng cũng đầy kiêu hãnh. Hải Băng không mang cao gót, thứ cô thích là sự đơn điệu nhẹ nhàng của đôi búp bê màu hồng phấn.

“Tôi cứ tưởng Băng không đến...” Nhật Hoàng cười tràn đầy niềm vui, anh nắm tay Hải Băng cùng vào trong, hai người ngồi ở hàng ghế đặc biệt đầu sân khấu. Một ly nước cam và ly cà phê sữa đá trên bàn, không gian ở đây khác với âm thanh ồn ào bên ngoài, tiếng đàn piano nhẹ nhàng thấm đượm tình yêu.

“Nhém tí không nhận ra Hải Băng tôi quen rồi.”

“Đang khen hay chê tôi đây?”

“Tất nhiên là khen. Băng rất xinh, như công chúa Bạch Tuyết vậy.”

Hải Băng đỏ mặt thẹn thùng e lệ, ngọn đèn màu vàng bật lên, nơi đó người không ít, đẳng cấp nào cũng có, nghe nói phòng trà này do một tiểu thư họ Cao vừa mở để giúp mọi người thoát khỏi thế giới ồn ào mà hòa mình vào tiếng nhạc du dương. Tiếng piano nhẹ nhàng vừa dứt, Nhật Hoàng đột ngột nắm tay Hải Băng lên sân khấu.

“Gi vậy Hoàng?” Bị anh kéo đột ngột lên đến tận sân khấu, cô không biết làm gì hơn.

Một tay Nhật Hoàng cầm micro, một tay vẫn giữ lấy bàn tay nhỏ nhắn của Hải Băng: “Xin lỗi mọi người, tôi biết lên đây thế này là quá đường đột, nhưng do hôm nay tôi muốn nơi đây là sân khấu đầu tiên của cô gái đang đứng cạnh tôi, nên có thể mượn sân khấu của mọi người chốc lát được không?”

Tiếng vỗ tay ở dưới vang lên, anh biết mọi người ủng hộ anh, Hải Băng thì không khỏi bất ngờ: “Hoàng! Tôi...tôi...” Cô nhìn qua anh, ánh mắt tràn ngập tin tưởng vào cô.

“Coi như đây là sân khấu đầu tiên của tôi và Băng, đồng ý đi!” Nhật Hoàng gật nhẹ đầu như thăm dò ý Hải Băng, tiếng vỗ tay lớn hơn, trở thành sự động viên tinh thần khiến cô lấy được tự tin. Nhật Hoàng ngồi xuống ghế đặt ngón tay gầy nhẹ những phím đàn bất động, Hải Băng tay cầm mi rô, tay rịn mồ hôi, nhưng khi nhìn vào đáy mắt anh, nơi đó, tình yêu cuộn trào, cô hít sâu vào và nhìn xuống mọi người, ai cũng đang chú ý đến họ. Đây là sân khấu đầu tiên của Hải Băng... và cũng lần đầu tiên cô biết mình nên làm gì cho tình cảm trước mắt, giữ anh lại bên cô.

What can I do to make you smile?

I'm always here if you're thinking love

The story of the tears from your eyes...

...

What can I do to make you smile?

Bài hát ‘How did I fall in love with you’ được cô trình bày vô cùng diễn cảm, từ ánh mắt, từ giọng hát hết những cử chỉ đều thể hiện tất cả khát vọng trong trái tim. Thỉnh thoảng Nhật Hoàng lại nhìn sang cô, anh mỉm cười.

Tiếng vỗ tay vang lên rất lớn, vang vọng khắp căn phòng, đánh dấu cho sự xuất hiện của một ngôi sao đêm đang dần tỏa sáng. Nụ cười của Hải Băng cùng Nhật Hoàng đã khiến họ cảm thấy hạnh phúc vì bao hoài bão đam mê. Lời bài hát này được chép đầu tiên trong quyển vở nhạc của Hải Băng, bài hát kết nối định mệnh, gắn kết tình yêu của hai con người xa lạ.

Lát sau ra về, Hải Băng cùng Nhật Hoàng đi bộ dọc theo con phố, đường đêm yên tĩnh và phẳng lặng như mặt hồ êm ái. Chốc lát vài người qua lại, đã tám giờ tối, trên trời có hàng nghìn ngôi sao lấp lánh... Ở đây có một ngôi sao cũng đang vươn mình vượt lên số phận.

“Hôm nay vui không?”

“Vui lắm, cảm ơn Hoàng, bây giờ tôi biết mình nên làm gì rồi, trước kia mẹ tôi cản không cho tôi hát, tôi cũng định từ bỏ, nhưng hôm nay, nhờ Hoàng mà tôi mới hiểu tôi yêu âm nhạc rất nhiều, tôi sẽ theo đuổi nó.”

“Băng hát rất hay, khen thật lòng đó.”

Hải Băng đứng lại, nhìn Nhật Hoàng rồi ngập ngừng: “Hoàng! Thật ra tôi muốn hỏi... hỏi Hoàng một chuyện.”

“Chuyện gì, Băng nói đi, tôi sẵn sàng trả lời.”

Hải Băng lấy hết can đảm, dũng khí, cô tin anh cũng có tình cảm với mình, nếu không anh đâu làm nhiều chuyện vì cô như thế.

“Hoàng thích tôi không?”

Ánh mắt Nhật Hoàng hiện rõ sự bất ngờ, đôi mắt to tròn của Hải Băng ngó ra nhìn anh chờ câu trả lời... một giây... hai giây trôi qua, im lặng.

“Thật ra...thì...tôi...”

“Tôi hỏi vậy thôi, không có cũng không sao mà.”

Mặt cô đỏ lên, Hải Băng đang cố giữ bình tĩnh. Chưa có người con gái nào trong tình cảnh như thế mà có thể tỏ ra thản nhiên. Thấy Nhật Hoàng cứ im lặng không thể trả lời, dường như Hải Băng hiểu câu trả lời nên cố mỉm cười và quay lưng đi như chưa từng xảy ra chuyện gì. Một chút hụt hẫng và mất mặt, cô nghĩ mình bị từ chối rồi, có lẽ bị nhầm lẫn gì ở đây về tình cảm của Nhật Hoàng dành mình.

Nhưng không đâu, không phải thế là hết, một bàn tay thật ấm áp nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay bé nhỏ đang lạnh cóng của cô.

“Tôi thích Băng, rất thích, thích Băng từ cái nhìn đầu tiên...”

Hết bất ngờ, cô nhìn anh, nhìn xuống tay mình rồi mỉm môi trấn tĩnh lại tâm trạng và cuối cùng, cô mỉm cười, Nhật Hoàng cũng cười. Từ cái lần đầu gặp tại cửa lớp, Nhật Hoàng đã chú ý đến sự ngây thơ ấy, anh thích cô như một định mệnh do ông trời đặt sẵn. Bàn tay hai người nắm chặt lấy nhau, không còn lạnh nữa dù gió cứ ào ạt không ngừng. Họ bước đi, từng bước chân in dấu kỉ niệm. Một đêm hè đầy ý nghĩa, mối tình đầu của cô và chàng trai tài giỏi ấy đã bắt đầu...

“Dạ?”

“Kỳ Dương đến tìm bố con xin hoãn việc kết hôn lại để con còn chuyên tâm học hành.”

Tiểu Quỳnh nghe mẹ mình nói mà cô tưởng chừng nghe nhầm: “Bây giờ mới thấy anh ta tạm tốt.” Cô cười mủm mỉm nhưng chẳng che giấu cảm xúc vui mừng đang ẩn chứa trên gương mặt trái xoan. Tối đó Tiểu Quỳnh chủ động gọi điện thoại cho Kỳ Dương nói lời cảm ơn, tâm trạng trở nên tốt lạ thường, mọi thứ nhẹ nhõm hẳn đi, cô cảm nhận được vị hôn phu mà bố cô chọn là một chàng trai tốt – khá hoàn hảo. Người đó đang dần khiến Tiểu Quỳnh thích thú hơn về anh.

Sáng sớm, cánh đồng hoa bồ công anh càng nhiều hơn, nó bay hỗn loạn không có bến bờ. Thiên Nghi vào lớp với gương mặt tươi như hoa, một đóa hoa bồ công anh trắng không nhuộm màu nào khác.

Tại một lớp học, lửa đạn đang bùng nổ.

“Sao hôm qua không đi? Tôi đã nói sao hả?” Tuấn Nguyên quát lớn khi thấy Lam Linh vừa bước vào.

“Xin lỗi, tôi biết mình không đi là sai, nhưng tôi có mang quà cho bạn nè...”

Lam Linh lôi trong tập ra một hộp quà được gói cẩn thận, đưa trước mặt Tuấn Nguyên: “Của bạn.”

“Tôi không cần!” Một tiếng quát lớn nữa lại vang lên làm mọi người trong lớp ai cũng hoảng sợ, hộp quà trên tay Lam Linh cũng rơi thẳng xuống đất do Tuấn Nguyên quơ tay ngang, nghe rõ tiếng vỡ của thủy tinh. Lam Linh không biết nói gì hơn, cô nằng hay khóc này lại nước mắt rưng rưng.

“Đúng đó, tôi không thể đến mừng sinh nhật với bạn, tôi nói rồi mà, hôm qua Đăng Khôi nhập viện. Với tôi, Đăng Khôi là tất cả!!!” Dứt lời, Lam Linh bỏ chạy ra ngoài, Tuấn Nguyên đứng lặng khá lâu, không gian trong lớp như bị bóng tối bao trùm.

Cậu ta là tất cả còn tôi là gì?

Một lát sau, Lam Linh vào lớp đã không thấy bóng dáng của Tuấn Nguyên, hộp quà dưới đất cũng biến mất. Giờ ra chơi, Thiên Nghi cùng Tiểu Quỳnh và Hải Băng ngồi ở ghế đá như mọi khi. Hải Băng tươi tắn như hoa mai, nở nụ cười rạng rỡ khoe đầy sắc xuân.

“Băng nói Băng tỏ tình mà, sao rồi?” Thiên Nghi nhìn Hải Băng, tay cô vẫn cầm ly nước chanh đá chưa khuấy đều, Tiểu Quỳnh cũng quay sang Hải Băng: “Đại tiểu thư nhà ta ra tay mà, thành công rồi đúng không?”

“Dạ... bây giờ em không còn F.A nữa đâu ạ.”

Tin Hải Băng tuyên bố làm cả Thiên Nghi và Tiểu Quỳnh phải giật mình, ngơ ngát. Cứ tưởng là Hải Băng nói đùa ai ngờ lần này cô ấy tỏ tình thật.

“Băng nói thật hả? Mình không tin.”

“Kệ Quỳnh đi. Nghi tin không?”

“Tất nhiên là tin. Băng yêu dấu của Nghi thoát F.A rồi, mà anh chàng nào may mắn vậy, tụi này biết không?” Thiên Nghi hớn hờ nhìn Hải Băng chờ câu trả lời, miệng ai cũng cười tươi như hoa, Thiên Nghi rất mong bạn mình hạnh phúc, cũng mong đứa bạn thân tìm được bạch mã hoàng tử của đời mình.

“Băng với bạn ấy quen biết nhau được mấy tháng thôi, nhưng theo trực giác, Băng tin đây là người Băng cần, người con trai hiểu được ước mơ lẫn tình cảm của Băng...”

Tiểu Quỳnh vẫn chưa tin lắm, lắc đầu với Hải Băng: “Là thằng khùng nào vậy? Trường này sao? Tên gì thế?”

Hai cô bạn hồi hộp nghe cái tên của ai đó làm Hải Băng rung động, làm Hải Băng mỉm cười suốt ngày. Thiên Nghi thầm nghĩ anh chắc chắn sẽ rất hoàn hảo mới làm bạn thân của mình yêu thương như vậy, cô trân trọng Hải Băng, quý trọng tình bạn của họ nên người đầu tiên muốn biết rõ hơn về anh chàng kia là Thiên Nghi.

“Bùi Ngô Nhật Hoàng.” Hải Băng cười hạnh phúc nói tên anh, còn Thiên Nghi thì hệt hẩn khi biết tên anh. Cái tên bốn chữ ấy đeo theo cô từ giấc ngủ, từ tiết học hay cả trong cuộc sống thường nhật. Đó là bạn trai Hải Băng, ngựa trắng Thiên Nghi tìm là người yêu của bạn thân của cô, tâm trạng Thiên Nghi lúc này như bị rơi xuống vực thẳm, nụ cười trên khóe môi vụt tắt hẳn. Tuy cô chỉ vừa có tình cảm với Nhật Hoàng, nhưng dù sao thì anh cũng là ngựa trắng mà khó khăn lắm cô mới tìm được. Vậy mà mọi thứ bây giờ đã đổ vỡ, đầu óc Thiên Nghi rối bời, tất cả hết thật rồi.

Khác với người như đáng đui nước kia, Tiểu Quỳnh phản ứng kịch liệt, cô đứng phắt dậy: “Gì hả? Là tên Bùi Ngô đó?”

“Băng biết Quỳnh có ấn tượng không tốt về Hoàng, nhưng mọi chuyện không như Quỳnh nghĩ đâu, Hoàng chân thật và giàu tình cảm lắm.”

“Băng... nói người Băng đang hẹn hò tên Bùi Ngô Nhật Hoàng hả? Lớp trưởng lớp của Quỳnh sao?” Thiên Nghi yếu đuối hỏi lại lần nữa, Tiểu Quỳnh phản ứng mạnh vì Tiểu Quỳnh ghét Nhật Hoàng, còn Thiên Nghi, cô phản ứng mạnh vì bản thân mình thích Nhật Hoàng.

14. Chương 2. 2: Muộn Phiền

Nhật Hoàng ngựa trắng của Thiên Nghi có người yêu rồi, mà người đó không ai xa lạ cả, Hải Băng - người bạn vô cùng thân với cô. Cô tự trách mình sao quá nhút nhát, quá tự ti để rồi mất cơ hội tìm gặp ngựa trắng của đời mình...

“Nun à, cho Hai biết coi bây giờ Hai nên làm gì?”

“Hai buông em ra thì em mới nói được. Ôm người ta chặt như thế nghẹt thở chết rồi sao?”

Thiên Nghi nằm trên giường của Nun dưới nhà. Tự nhiên hôm nay muốn ngủ với con bé. Nằm trên giường, cô ôm chặt Nun vào lòng, Nun nói đúng, rất nghẹt thở. Nhưng làm thế thì Thiên Nghi sẽ bớt khó chịu hơn, giảm đi phần nào những ngỡ ngàng về sự thật. Bao giờ cũng thế, mỗi lần có chuyện buồn thì cô lại ôm Nun, bố mẹ mất năm bảy tuổi, Thiên Nghi ôm Nun bé bỏng suốt ba ngày liền, ngày mất đi người ấy, Thiên Nghi cũng ôm Nun, lúc biết mình không đạt được thủ khoa khi vào cấp ba, Thiên Nghi cũng ôm chặt con bé mà chìm sâu vào giấc ngủ. Và hôm nay, cũng thế...

“Hai gặp chuyện gì rồi?”

“Im lặng chút xíu nữa đi mà...” Thiên Nghi vùi đầu lên tóc Nun, Nun hiểu chị mình nên không nói gì nữa, nó lấy tay vuốt quay tóc Thiên Nghi, cảnh tượng như chị đang vỗ về em gái. Cô Lan dưới bếp nấu canh khổ qua, mùi canh ấy bay ngang mũi Thiên Nghi, nó đắng rất đắng như lòng cô lúc này, quá trống trải cô đơn và đầy hụt hẫng.

“Nghi! Bộ không thích Băng có bạn trai sao?”

“Không phải, Băng có bạn trai thì Nghi còn vui nữa kia, bạn bè mà, ai chẳng muốn nhìn thấy đôi phương hạnh phúc.” Chỉ có điều hạnh phúc đó, Nghi cũng muốn có.

“Vậy sao mấy hôm nay Nghi lạ quá, hay là bệnh?”

“Không có, Băng đừng lo, Nghi vẫn tốt mà.” Cô lắc đầu nhưng gương mặt hiện rõ sự mệt mỏi, chính vì Hải Băng quá tốt với Thiên Nghi, luôn hiểu và lo lắng ân cần, làm cô có lại cái hơi ấm bình yên khi còn bố mẹ ở bên. Hải Băng nhìn bạn như vậy cũng chẳng yên tâm nhưng lại cười để chọc Thiên Nghi vui hơn.

“Hay là sợ Băng với Hoàng quen nhau mà bỏ mặc Nghi. Đừng lo, với Băng, Nghi luôn là số một.”

“Với Nghi, Băng cũng là số một.” Cũng chính vì Băng là số một trong lòng Nghi mà bản thân Nghi phải lựa chọn cách im lặng, dù thích Nhật Hoàng có nhiều đến đâu đi nữa, dù đó có là ngựa trắng Nghi tìm sau mười bảy năm thì Nghi vẫn bỏ mặc. Với bản thân Nghi thiên tài này, Hải Băng chiếm một vị trí không nhỏ.

“Nghi ngốc! Lại đây!”

Thiên Nghi đang nghe thấy hai từ ‘Nghi ngốc’, nhưng lại tỏ ra không hay biết gì, cô đang tập bơi với cái người tên Hoàng Khang kia, mỗi lần gặp anh, Thiên Nghi đều thấy mình toàn xui xẻo, không có chút ánh sáng. Hải Băng nhìn Hoàng Khang rồi lay tay Thiên Nghi.

“Kêu Nghi kia.”

“Nghi là Nghi thiên tài chứ đâu phải Nghi ngốc, tên đó, Nghi không quen, chắc kêu nhầm người á, Băng đừng quan tâm làm gì ệt.”

“Băng nhớ rồi, đây chẳng phải anh bạn mà Nghi hay nhắc với Băng sao.” Hải Băng ngược nhìn Hoàng Khang mỉm cười: “Bạn tên Hoàng Khang đúng không?”

“Chào Hải Băng!”

Thiên Nghi nghe thấy tiếng nói của Hoàng Khang thì cô cảm thấy gai óc nổi lên đầy người, chắc chắn kèm theo lời chào khi nãy lại là một nụ cười lảng tử chết người, Thiên Nghi biết chắc thế dù cô vẫn cúi xuống không nhìn anh một cái.

“Thôi, không phiền hai người, Bằng đi về lớp đây... Nghi tự xử đi!”

Thiên Nghi trách nhỏ bạn mình sao mà vô tình kinh khủng, đây chẳng phải cảm giác của Tiểu Quỳnh lúc trước sao, bị bạn mình bỏ rơi lại khi trước mắt toàn là ám khí của ác ma. Thiên Nghi đứng dậy định sẽ bỏ vào lớp, nhưng lần này Hoàng Khang lại lên tiếng trước.

“Nghe nói Bùi Ngô có bạn gái rồi.”

“Ừ, thì sao? Đâu liên quan gì đến tôi.”

Tự lừa dối lòng mình, thật ra là có liên quan, rất liên quan. Tại trước mặt lúc này là Hoàng Khang nên cô phải ngậm đắng nuốt cay nói thế để bơ với Hoàng Khang, người mà cô cho rằng anh ta là kẻ xấu xa nhất.

Thiên Nghi đang đau khổ còn Tiểu Quỳnh thì hạnh phúc biết nhường nào, vừa ra về đã có người đến đón. Kỳ Dương rất chu đáo và ân cần, đưa cô đến một nhà hàng gia đình để ăn trưa.

“Sao anh không đưa tôi về nhà?”

“Về nhà tôi sao?”

“Ý tôi nói là nhà tôi. Bộ anh không đi học hả? Tối ngày đưa đón tôi.”

“Em chưa đủ tuổi nên đừng lái xe phân khối lớn ra đường, vi phạm pháp luật đó.”

Tiểu Quỳnh bật cười khi nghe anh nói thế, cả bố mẹ cô còn chưa quan đến việc này nữa mà anh đã lo trước rồi: “Xe tôi lái là 50cc mà. Anh chưa làm luật sư mà mắc bệnh nghề nghiệp rồi đó. Anh Triệu à...”

“Tôi chỉ muốn lo cho cô thôi, cô Lý à...”

Cả hai cùng cười và thưởng thức bữa tối, cảnh tượng như đang hò hẹn.

Chiều nay nhóm Ngũ Long Công Chúa không ai học trái buổi nên rủ nhau đến bệnh viện hỏi thăm sức khỏe Đăng Khôi. Đăng Khôi về nước mà không báo cho ai biết, đến khi nhập viện vì sốt thì Thiên Nghi mới được cô Lan nói cho hay.

“Khôi, dạo này sao ông ốm quá vậy?”

“Con nhỏ hỏi vô duyên, người ta bệnh sao không ốm được.”

Ngọc Diệp đâm ngang câu nói của Tiểu Quỳnh, Tiểu Quỳnh là vậy, luôn nói chuyện thẳng thắn theo ý mình chẳng kiên kị chuyện gì hết. Đăng Khôi nằm trên giường bệnh, tay truyền nước biển với sắc mặt nhợt nhạt, xanh xao.

“Cảm ơn mọi người đến thăm tôi, tôi đã nói cậu tôi đừng nói mà vẫn...” Anh thở dài rồi không biết nói gì nữa.

“Khôi nói gì vậy, chúng ta là bạn bè mà.” Hải Bằng đang dọn trái cây lên tủ cho Đăng Khôi, mọi người biết anh thích ăn nho nên mua rất nhiều, nhất là Lam Linh, chuẩn bị mọi thứ đầy đủ cho Đăng Khôi, chưa có ai lo lắng quan tâm Đăng Khôi như Lam Linh. Ai nhìn thấy cũng cảm động.

“Ừ, chúng ta là bạn, Khôi quên nữa...” Đăng Khôi quay nhìn Thiên Nghi và Lam Linh đang đứng xì xào với nhau. Thiên Nghi đã khuyên Lam Linh từ nhà đến bệnh viện, hỏi thăm Đăng Khôi một câu, nhưng mỗi lần gặp mặt Đăng Khôi, Lam Linh chỉ biết im lặng, cứ lặng lẽ mà quan tâm và yêu thương trong chờ đợi.

“Khôi! Mau hết bệnh đi, Khôi như vậy làm nhiều người lo lắng lắm.”

“Thế trong nhiều người đó có Nghi không?”

Mọi người bỗng hướng mắt về cô, tự nhiên lại hỏi câu đó để Đăng Khôi bắt ngược lại làm mình cứng miệng. Cô muốn đập đầu chết cho xong.

“Có... tất nhiên là có rồi, và có cả Linh nữa nè...” Thiên Nghi lập tức quay nhìn Lam Linh, Lam Linh mặt đỏ bừng lên, đôi má xinh xắn như điểm thêm phần hồng.

Ngựa trắng không phải của Thiên Nghi nên đành phải chấp nhận sự thật thôi. Nhưng Nhật Hoàng với Thiên Nghi vẫn rất hoàn hảo, một chút tình cảm vẫn luôn trỗi dậy mỗi khi gặp Nhật Hoàng. Thiên Nghi đang vắn vơ đi bên hành lang, thì Hải Băng cùng Nhật Hoàng xuất hiện trước mắt. Bỗng nhiên bây giờ cô không muốn gặp Nhật Hoàng thường xuyên như trước nữa, thà gặp Hoàng Khang còn hơn, gặp người mình ghét đỡ hơn phải đối diện với người mình đơn phương.

“Nghi! Đây là Nhật Hoàng nè...” Hải Băng ân cần giới thiệu Nhật Hoàng cho Thiên Nghi làm quen, cô đâu biết rằng Thiên Nghi biết rất nhiều và rất rõ về cậu ấy.

“Chào Hoàng.”

“Lâu rồi không thấy, bạn khỏe không?”

“Ừa, hai người biết nhau hả?” Trông Hải Băng vui hẳn lên khi nhìn bạn thân và người yêu quen biết nhau.

Thiên Nghi mỉm cười gượng gạo, như muốn xua đi sự mất tự nhiên và gò bó lúc này: “Đã từng nói chuyện.”

“Đâu chỉ nói chuyện. Tôi với Thiên Nghi cũng thân với nhau lắm, trình độ học Văn của Thiên Nghi thuộc dạng thiên tài đó.”

Thiên tài thì sao chứ? Thiên tài vẫn không thoát khỏi lưới tình đâu.

“Nghi là Nghi thiên tài mà. Đúng không Nghi?”

Nhật Hoàng và Hải Băng thân nhiên còn Thiên Nghi thì vô cùng khó chịu, cũng phải thôi, có bao giờ cô để Nhật Hoàng biết mình đang dõi theo cậu ấy đâu. Dù chỉ một ánh mắt, một cử chỉ quan tâm thì Thiên Nghi cũng không bộc lộ. Cô là thế, luôn nhẹ nhàng âm thầm như cánh hoa bồ công anh, đôi lúc muốn nổi loạn trong trận cuồng phong nhưng sau đó cũng không thể làm gì cả, trở về trạng thái bình yên dưới tán cây nào đó. Học cách chịu đựng, học cách che giấu cảm xúc và âm thầm yêu thương, bây giờ Thiên Nghi mới hiểu được nỗi khổ mà Lam Linh phải chịu, không thể chịu đựng nhưng vẫn cố gắng. Bắt đầu cô thấy cảm phục Lam Linh nhiều hơn, trong khi Thiên Nghi chỉ có vài ngày thì Lam Linh đã chịu đựng gần ấy năm trời mà chẳng oán than. Từ nay, Thiên Nghi không cần đợi Hải Băng trước cổng trường, vì cô hiểu rằng đã có một người thay cô làm việc ấy. Thiên Nghi và Hải Băng lớn cả rồi, gần mười tám tuổi, cũng nên tôn trọng quyền riêng tư của nhau, cô nghĩ mình cũng nên lùi lại để Hải Băng còn thời gian dành riêng cho Nhật Hoàng. Dù là bạn thân cũng nên làm thế.

Trưa nay trời kéo mây mù mịt, những tảng mây đen che đi bầu trời bao la rộng mở... Mưa!!! Thiên Nghi học trái buổi, trên đường về mưa vẫn còn lác rác, nhưng cô chẳng thêm khoái nổi inh cái áo mưa, tâm trạng tồi tệ, dầm mưa một mình càng làm Thiên Nghi khó chịu hơn, nước mưa có thể rửa trôi bao muộn phiền ích kỉ?

“Nghi ngốc!”

Trước Thiên Nghi, trong tầm mắt cô nhìn thấy được là bóng dáng Hoàng Khang phía xa, ai đó đang chở anh trên chiếc Yamaha YZF-R1 màu nâu sẫm. Thiên Nghi không phải mê xe, cô hiểu nhiều về xe vì được Nguyên của Thiên Nghi từng là một tay đua cừ khôi, bây giờ được ấy không tham gia mấy cuộc đua nữa nhưng vẫn sưu tập mấy mẫu xe mô hình thời thượng.

Đồ cái tên Khang xấu xa, cô tự tránh bản thân mình không biết làm gì mà bị hắn ta kiếm hoài, nhìn cái mặt Hoàng Khang, các cô gái khác thì yêu đến chết sống, còn Thiên Nghi thì ghét đến sống chết. Tự nhiên không thân thích lại ra đường gọi biệt danh xấu xí đó.

“Đồ...” Câu cô định nói là đồ xấu xa. Nhưng chưa kịp nói ra hai từ còn lại.

“Cầm lấy!” Xe Hoàng Khang vừa lái lại gần Thiên Nghi, anh đã chen ngang lời nói và ánh mắt căm ghét của cô bằng việc ném vào rổ xe Thiên Nghi một cái áo khoác màu trắng, không để cô nhìn kĩ điều gì, anh và cậu bạn kia lại vụt xe như bay biến mất khỏi con đường vắng.

“Gì đây trời? Đưa mình làm gì?” Cô dừng xe lại và cầm cái áo khoác lên, là áo khoác nam, nhiều suy nghĩ lại chiếm lấy trí óc đó, cô muốn biết lí do. Nhưng chẳng nghĩ được nhiều, nếu đem cái này về mà cô Lan thấy thì coi như xong, mà vứt bỏ thì lại trở thành người vô lương tâm. Nhà Hoàng Khang ở chỗ nào Thiên Nghi cũng chẳng biết, chắc chắn khi Nun nhìn thấy cái áo này, con bé sẽ nói Nghi thiên tài là đưa đem đồ con trai về nhà. Bắt đầu rồi rồi, vì Hoàng Khang mà cô lại phải gánh thêm bao rắc rối.

“Hai! Làm gì hôm nay tập da to thế?”

Đang thay đồ trong nhà vệ sinh, nghe Nun nói vậy, cô lại hoảng lên, Nun luôn ngưỡng mộ Thiên Nghi vì cô không bao giờ có xi can đan về việc yêu đương trai gái. Nếu hôm nay Nun biết đồ con trai trong tập Thiên Nghi thì coi như mọi hình tượng bị phá vỡ.

“Nun, Boo chưa ăn đó, xuống dưới cho nó ăn đi!” Trong phòng tắm vọng lại tiếng thét kinh hoàng của ai đó đang sắp phát khùng. Định đánh trống lảng sang chuyện khác để mình còn kịp mặc đồ vào mà ra ứng phó.

“Mẹ cho Boo ăn ở dưới rồi, làm gì Hai quát to dữ vậy?”

Mau chóng mặc đồ vào và chạy ra ngoài, Thiên Nghi giật lấy cái tập da còn nằm gọn trong tay Nun vào người mình. May mắn chưa mở ra, sự căm ghét với Hoàng Khang và cái áo của này đang lên đến tột độ: “Đi xuống dọn cơm đi!”

“Biết rồi. Vào đó thay đồ làm gì mà Hai mặc lại bộ đồ lúc nãy vậy?”

Bấy giờ Thiên Nghi mới phát hiện ra mình mặc lại bộ thể dục vừa cởi ra, đầu óc bỏ trên mây rồi. Tóm lại Thiên Nghi cầm cái áo khoác ấy trong tay mà muốn phanh thầy nó ra, phanh thầy cả người gây ra cố sự.

15. Chương 2. 3: Có Phải Mình Đã Quá Ích Kĩ?

Trong bệnh viện, Lam Linh vẫn đem cơm điều độ vào chăm sóc Đặng Khôi. Anh nhìn bóng dáng cô bận rộn dọn thức ăn ra bàn nên thở dài.

“Linh nhớ giữ gìn sức khỏe, đừng lo cho tôi nữa.”

“Khôi không cần nghĩ tới tôi làm gì, mau mau hết bệnh đi, Thiên Nghi lo cho Khôi lắm đó.”

“Mà nghe nói Hải Bằng có người yêu rồi sao?”

“Là lớp trưởng mới của nhỏ Quỳnh, nghe nói tài giỏi lắm.”

“Nếu không gặp tôi thường xuyên thì các bạn có còn nhớ đến sự tồn tại của tôi không?”

Cô lặng yên, ngược mắt nhìn anh, từ ánh mắt, anh biết câu trả lời không?

Câu hỏi này như nhát dao xuyên thẳng vào tim Lam Linh, vì dù cô có đi đến nơi rộng lớn hơn, tiếp xúc với hàng vạn người khác đi nữa thì trong tim cô, Đặng Khôi vẫn quan trọng nhất.

Cả năm người trong nhóm Ngũ Long Công Chúa đều bắt đầu số phận của mình. Ai cũng bị vướng vào bấy tình, đúng như Lam Linh nói tình yêu là thiên đường hạnh phúc và chẳng khác Tiểu Quỳnh khẳng định tình yêu là địa ngục trần gian. Cả năm người năm hoàn cảnh, năm tình yêu và các tính cách chẳng trùng lặp. Tình yêu của họ sẽ như thế nào khi định mệnh luôn không nằm trong tay mình.

Thiên Nghi, một cô gái luôn khát khao về giấc mộng ngựa trắng, rồi đây cô có tìm cho hoa bồ công anh của riêng mình một bến dừng bình yên hay không?

Sáng hôm sau...

“Cái gì?”

“Đã bảo bao nhiêu lần rồi, tôi nói mà cô chẳng nghe thì đừng trách, anh Đại Phong là gì chứ? Cô xứng sao?”

Ngọc Diệp vô cùng bình thản khi lúc này chỉ mình cô đứng đối diện với một đám con gái thuộc fan cuồng của hot boy The First.

“Tôi nhớ anh Phong cũng nói rõ với mấy cô rồi mà. Hay nghe không hiểu, có cần tôi gọi điện nói anh ấy đến không?”

“Cô lấy anh ấy ra dọa tôi hả?”

“Tôi có nói vậy khi nào?”

“Lưu Ngọc Diệp!” Tiếng quát của Diễm My làm không gian ở khu chung cư nhà Ngọc Diệp như bị khuấy động. Tiếng mô tô dừng lại tại đó, nghe rõ tiếng phanh xe gấp, mạnh và dứt khoát. Đại Phong tháo mũ bảo hiểm ra, bước đến cạnh Ngọc Diệp, rồi nhìn sang Diễm My.

“Em làm gì ở đây? Lại tìm Ngọc Diệp gây chuyện hả?”

“Em...”

Diễm My áp úng nói chẳng ra lời, Đại Phong nhìn Ngọc Diệp vẫn an toàn nên anh cũng nhẹ nhõm, ánh mắt sắc bén như con dao nhọn đâm thẳng vào tận sâu đôi mắt Diễm My: “Lần cuối cùng, không được đụng đến Ngọc Diệp của anh!”

Nói rồi Đại Phong nắm tay Ngọc Diệp lên xe, anh đội mũ lên cho bạn gái, chẳng quan tâm gì đến những người còn lại. Ngọc Diệp vẫn thái độ đó, cô chẳng sợ hãi, ngược lại nhìn Diễm My đáng thương bị Đại Phong ruồng bỏ, cô cười trong cơn tức của Diễm My. Con ngựa sắt đó nhanh như bay, phóng ra khỏi khu chung cư. Còn làn gió lạnh lẽo như tạc thẳng vào mặt Diễm My.

Ngọc Diệp hạnh phúc, được Đại Phong yêu thương và bảo vệ. Có mơ Thiên Nghi cũng chẳng dám nghĩ bản thân mình sẽ có ngày đó. Với Thiên Nghi, chỉ cần ngựa trắng bên cạnh cô lúc cô buồn, khi cô khóc cho cô mượn bờ vai. Vậy mà cái mơ ước nhỏ nhoi đó khó khăn vô cùng.

Tội nhất là Lam Linh bị Tuấn Nguyên giận vô cớ, ngồi cạnh nhau mà cả hai tiết Lam Linh chẳng dám nói chuyện và cũng không nhìn qua Tuấn Nguyên được.

“Bộ định giận tôi luôn sao?”

“Ừ.”

“Thôi mà, con trai gì mà giận dai quá, vậy sẽ gọi là nhỏ mọn á.”

“Ý bạn nói tôi nhỏ mọn hả?”

“Có chút xiu.” Lam Linh đưa ngón tay lên ra hiệu cho câu nói của mình, miệng cười tươi để xua đi cơn giận trong lòng Tuấn Nguyên, người sĩ diện như cậu ấy tin chắc không bắt chuyện trước nên cô phải lùi một bước thôi.

“Tôi nói rồi, tránh xa Hải Băng ra!”

“Dù là bạn thân thì cũng đâu có ai xen vào chuyện tình cảm của bạn mình, cả Thiên Nghi cũng không nói gì mà bạn lên tiếng làm chi?”

“Băng ngây thơ không biết tên lãng tử đa tình như bạn đã lừa gạt bao nhiêu cô gái, còn tôi, tôi thừa hiểu bạn mà, nên không muốn đưa bạn này của tôi bị bạn lừa tình.”

Tiểu Quỳnh lại tìm Nhật Hoàng gây chuyện, lúc trước Đại Phong quan tâm Ngọc Diệp cũng thế, Tiểu Quỳnh cũng dọa nạt, răn đe... còn có lần nhém tí động thủ với Đại Phong, may mà Đại Phong có võ, nếu không tiêu với Tiểu Quỳnh rồi, cho đến sau này biết rõ về tình cảm của Đại Phong thì cô mới dừng hẳn việc đó. Nhưng lần này chắc Nhật Hoàng phải chịu đựng không kém Đại Phong ngày trước, Nhật Hoàng thư sinh quá, hot boy ban A mà. Mức độ ghét Nhật Hoàng của Tiểu Quỳnh là 99% , nên coi ra tình cảm của Nhật Hoàng và Hải Băng sẽ có chút khó khăn.

Sáng hôm nay, Thiên Nghi vào trường đã chuẩn bị một bụng thơ văn dự định sẽ cho Hoàng Khang một trận. Nhưng vấn đề là Thiên Nghi không thể đến lớp tìm Hoàng Khang, cũng chẳng thể đứng một chỗ hoài để máu mình sôi sục. Và quyết định cuối cùng là ra cầu thang tắt đứng đợi, Thiên Nghi biết chắc Hoàng Khang sẽ đi đường này, lúc đó Nghi thiên tài sẽ ra tay.

“Hoàng Khang!”

Chính xác là Hoàng Khang rất thích đi cầu thang tắt, vừa tính toán mưu kế thì thấy ngay đối tượng, Thiên Nghi gọi thẳng tên và bước đến đứng trước cậu ấy.

“Chuyện gì?”

“Tự nhiên ném cái áo khoác dơ bẩn của bạn vào rổ xe tôi là sao? Bạn có biết hôm qua về nhà, tôi phải khổ sở thế nào khi phải tìm đủ mọi cách để giấu nó không?”

“Tôi biết. Nhưng tại tôi thấy bạn dầm mưa, sợ bạn lạnh nên đưa áo khoác cho bạn thôi. Mà nè, áo tôi sạch lắm đó.”

Tốt thế sao? Trong lòng Thiên Nghi không bao giờ nghĩ thế, cô nghĩ mình hiểu Hoàng Khang và đủ khả năng nhận ra âm mưu của cậu ấy, muốn Thiên Nghi bị cô Lan đánh.

“Đáng ghét!” Chửi xong, cô đá thẳng vào chân Hoàng Khang và bỏ chạy. Đá người khác mà chân Thiên Nghi đau còn hơn bị người ta đá, thật thì âm mưu cô toan tính không phải như thế, chỉ định nói lí, ai ngờ Hoàng Khang giả làm người tốt. Cô bỏ chạy vì Hoàng Khang là hot boy ban B, mà biệt danh của Hoàng Khang là ác ma, anh không bao giờ tha cho ai đụng đến mình, trai gái gì cũng đánh cả. Lần này Thiên Nghi làm anh đau thật rồi, anh khụy chân xuống và ôm chân mình.

“Này! Nghi ngốc... Đứng lại!” Đau quá nên Hoàng Khang ôm chân nhảy lò cò không thể đuổi kịp, chỉ có thể thét lớn. Thiên Nghi đã chạy mất hút khỏi đó.

“Ê Nghi! Chạy đi đâu dữ vậy?”

Thiên Nghi dừng lại trước Hải Băng, người toát mồ hôi, thở hổn hển. Chân ngán mỗi khi muốn tẩu thoát thì phải cần tốc độ: “Không... không... có gì... mà Băng đi đâu vậy hả?”

“Qua coi Nghi đi đâu, sao không ra ghế đá, Linh với Quỳnh đợi Nghi kia...”

“Ừ, đi thôi, tại hồi này có tí việc...”

Hải Băng nắm tay Thiên Nghi và cùng nhau bước đến hàng ghế đá quen thuộc, thật ra Hải Băng không hề biết chuyện tình cảm của Thiên Nghi với Nhật Hoàng, nếu biết, mọi chuyện có lẽ sẽ không êm ả thế này đâu. Nên để mọi việc bình yên, thì tốt nhất Thiên Nghi lựa chọn hình thức im lặng, nếu có buồn thì chỉ mình cô là đủ, đừng lộ liễu cho người khác.

“Chủ nhật này mấy bạn đi với mình nhé?” Tiểu Quỳnh nhìn qua ba người kia rồi cười, chủ nhật Kỳ Dương đấu võ ở trung tâm võ thuật thành phố, không thể đi một mình mà lại muốn đến nên đành nhờ đến sự có mặt của tụi bạn này.

“Nghi không đi đâu, tự mình Quỳnh xử đi!”

“Nghi à, giúp mình đi, mình muốn coi đấu võ.”

Hải Băng cười trêu Tiểu Quỳnh: “Coi đấu võ hay coi chồng tương lai biểu diễn?”

“Nè, không phải chồng nè... Đi đi mà mấy bạn yêu quý của mình, Nghi Nghi à, Nghi thiên tài...” Tiểu Quỳnh cứ dựa người vào Thiên Nghi rồi năn nỉ, nói hết ngọt ngào của mặt sang vị ngọt rắc của đường.

“Được rồi, đi là được chứ gì... Tránh xa ra, thấy ghê quá à...” Thiên Nghi đẩy Tiểu Quỳnh sang cho Lam Linh, thấy mặt Lam Linh vẫn buồn bã nên Hải Băng hỏi thăm.

“Sao vậy Linh? Tuấn Nguyễn còn giận Linh hả?”

“Hết giận rồi, tôi hạ giọng xin lỗi trước...”

Bỗng mọi người đang nói chuyện vui vẻ thì Tiểu Quỳnh la lớn: “Mình đã nói Băng đừng có qua lại với tên Bùi Ngô mà, hần ta không phải người tốt đâu.”

Hải Băng biết rõ phản ứng này của Tiểu Quỳnh, cô chỉ cười nói rõ sự thật: “Hoàng là người xấu vì xử phạt Quỳnh theo quy định đúng không?”

“Cô nương ơi, bạn trai của Hải Băng chứ có phải của cô đâu mà quẩn vậy? Tôi thấy Hoàng quá tốt rồi, Nghi cũng thấy vậy đúng không?”

Lam Linh làm Thiên Nghi giật mình, mỗi lần nghe tới tên người đó thì không biết tại sao cô lại lúng túng: “Hả? Ở ờ Hoàng là người tốt...”

Đã cố gắng hết mực mà vẫn không thể làm được, Tiểu Quỳnh nhìn qua Thiên Nghi bằng ánh mắt nghi ngờ, mong là cô chẳng phát hiện điều gì... Lo lắng tới triền miên...

Ra chơi xong, Thiên Nghi đem bánh vào lớp ăn, ngồi xuống bàn thì Hồng Ngân liền quay qua.

“Nghe nói Nghi đá vào chân Hoàng Khang làm nó gãy chân rồi hả? Phải không?”

Tự nhiên bị vu oan như thế, Thiên Nghi bức xúc bỏ bánh xuống bàn, la lên: “Gì mà gãy chân? Bộ tên đó đến nói với Ngân hả?”

“Thấy nó đi khắp khếnh lên phòng y tế nên hỏi, ai ngờ thủ phạm là Nghi. Nghi ác thật, đền cho nó đi!”

Hồng Ngân cười rất bình thản, không giống như đang hện hò với Hoàng Khang như Thiên Nghi nghĩ.

“Được rồi, muốn bênh vực người yêu thì đánh tôi đi, nè, đầu nè...” Vừa nói cô vừa đưa đầu về phía Hồng Ngân như thách thức, cô không chắc Hồng Ngân không làm gì mình, khi cô đã đụng đến đệ nhất hot boy ban B.

“Có gan cũng chẳng dám đụng đến Nghi.”

Ý này là sao đây?

Hồng Ngân lắc đầu rồi quay lại đeo tay nghe và hát vu vơ.

Từng cơn gió thổi hắc hiu liên tiếp làm lạnh cả người, chiều nay ánh nắng âm thầm lặn vào thẳm phòng Thiên Nghi, nhưng dù có nắng thì mấy cơn gió vẫn ngông cuồng đem đến cho cô cảm giác lạnh đến tận con tim. Bố mẹ không còn, tuy cô Lan luôn xem Thiên Nghi như người nhà, nhưng bản thân Thiên Nghi hiểu ngay lúc này, mình là gánh nặng cho gia đình cô Lan và dưỡng Nguyên. Mong thời gian mau trôi nhanh qua để Thiên Nghi có thể tìm ình được một công việc ổn định, hơn tất cả, xin thời gian trôi nhanh hơn nữa để thời phổ thông biến mất như bọt biển, để Thiên Nghi không cần đối diện với Nhật Hoàng - người con trai làm tim cô rung động và tập cho cô cách chịu đựng, kìm nén xúc cảm trong lòng.

Tối nay Hải Băng đến nhà Thiên Nghi và ngủ lại đó, gia đình Hải Băng ít khi nào quan tâm tới chuyện này, bố mẹ thì đi làm, Lâm An lo thi đại học, có lẽ trong nhà họ Phương ít khi tồn tại thứ tình cảm gì đó thuộc về tình thân. Ngồi trên giường, Hải Băng cứ ghi chặt con gấu bông...

“Băng thấy Hoàng Khang thích Nghi đó...”

Thiên Nghi đang ngồi ăn bánh, ôm lap top, nghe Hải Băng nói thế liền bật cười thật lớn, chẳng quan tâm.

“Đừng nói chuyện không có, trên đời này Nghi chỉ có thể yêu mỗi mình ngựa trắng thôi.”

“Vậy Nghi định không yêu nếu ngựa trắng không xuất hiện hả?”

Thiên Nghi dừng không đưa con chuột qua lại màn hình lap top nữa, đẩy nó lại, bỏ bánh xuống, cô nhìn Hải Băng, cặp mắt to tròn ngây thơ của Hải Băng đáng yêu biết mấy.

Tìm gặp ngựa trắng rồi, nhưng đó không phải ngựa trắng của Thiên Nghi. Cô cười trong nhiều cay đắng: “Rồi đây ngựa trắng sẽ lại xuất hiện, Nghi tin rằng trên đời sẽ có thêm ngựa trắng thứ hai.”

“Vậy ngựa trắng thứ nhất Nghi tìm thấy rồi sao?”

Hải Băng ngồi cạnh sang Thiên Nghi, lúc ấy cô đã muốn nói với bạn mình những gì cô đã và đang nén trong lòng. Vậy mà cái dũng khí đó không đủ, sự tin tưởng vẫn chưa đủ... Cô nghĩ mình có phải đã quá ích kỉ?

“Tìm thấy rồi nhưng đó là nhầm lẫn, người đó không phải ngựa trắng của Nghi, vì cậu ấy đã có bạn gái, một cô gái rất rất tốt và vô cùng xứng với cậu ấy...”

Hải Băng vẫn ngơ ngát nhìn Thiên Nghi, Hải Băng không hiểu những hàm ý trong câu nói của Thiên Nghi. Quan trọng hơn lúc này đây, Thiên Nghi mong tình bạn giữa hai người sẽ cứ như thế, hãy gắn bó và yêu thương nhau nhiều hơn, để có thể xóa bỏ những lỗi lầm sẽ gây ra trong tương lai.

Ánh nắng ban mai tinh khiết, những giọt sương đêm vẫn chưa tan biến, sương mù dày đặc che đi con đường phía trước. Thiên Nghi chở Hải Băng trên con đường quen thuộc, con đường gắn với tình bạn, tình thân và tình yêu của cô... cánh đồng với những đóa hoa bồ công anh trắng... nhẹ nhàng... mơ hồ và đầy yêu thương.

“Nghi nè, sau này chúng ta vẫn thế đúng không? Băng lúc nào cũng mong hai đứa mình sẽ có thể thả mình trên cánh đồng hoa bồ công anh này. Bỏ hết muộn phiền...”

“Sẽ như thế, chắc chắn chúng ta sẽ mãi mãi là bạn của nhau mà. Băng đừng lo...” Hải Băng đừng lo, không bao giờ Nghi bỏ rơi Băng đâu, vì Băng mà Nghi sẽ từ bỏ Nhật Hoàng, không theo đuổi ngựa trắng gì nữa, tình bạn chúng ta sẽ mãi mãi như ánh nắng bình minh hôm nay... chắc chắn...

Những suy nghĩ lằng lằng trong đầu Thiên Nghi mà chẳng thể nói ra...

16. Chương 2. 4: Hot Boy Quyển Rũ.

“Định ăn cắp cái áo của tôi luôn sao?”

“Ừ, tôi muốn giữ nó nên chưa muốn trả.”

“Vậy lấy luôn đi, cho bạn đó.”

“Bạn tưởng tôi nói thật sao, cái áo dơ bẩn của bạn ai thèm lấy... chỉ vì...”

Đang loay hoay tìm cách trả lời thì Hoàng Khang bật cười: “Thần tượng tôi đến đem giấu vào tủ luôn rồi đúng không?”

Đúng là Thiên Nghi còn ngây thơ quá, bất ngờ trước lời dự đoán như thần của Hoàng Khang, cô đã đem nó bỏ vào tủ chưa giặt được, nhưng chẳng phải thần tượng mà vì đợi cô Lan đi làm mới có thể đem ra.

“Sao bạn biết?”

“Thế mới hay... À Nghi, đi xuống căng tin với tôi!”

Nghe Hoàng Khang gọi tên mình, gọi một cách thân mật khiến cô muốn té ngựa vì ngạc nhiên, sống lưng lạnh toát. Hôm nay Hoàng Khang cư xử với Thiên Nghi rất khác lạ, chẳng hiểu lòng dạ con trai, lúc điên lúc khùng... chưa trả lời Hoàng Khang, Nhật Hoàng đã xuất hiện ngay trước mặt, đang tiến gần đến.

“Thiên Nghi!” Anh mỉm cười triu mến, trong mắt Thiên Nghi chỉ còn ánh mắt của Nhật Hoàng, nụ cười của người con trai ấy làm mất đi mọi thứ xung quanh. Tình lại Nghi ơi, tất cả đã qua rồi, người đó không phải của mình, không phải ngựa trắng mình tìm. Con người lương thiện trong não đang khuyên Thiên Nghi nên làm theo lí trí, đừng hành động theo con tim.

“Sao vậy? Đến tìm Hải Băng hả? Băng vừa lên phòng âm nhạc.”

“Tôi biết, chỉ tại đi qua thấy bạn đứng đây nên đến chào hỏi.” Nhật Hoàng gật đầu vui vẻ với Thiên Nghi, anh hòa đồng, nam tính khác với người đứng cạnh cô lúc này, khó ưa và nói chuyện cộc lốc.

“Hai người thân đến thế sao?” Hoàng Khang nhìn Nhật Hoàng rồi hỏi cậu ấy, Nhật Hoàng biết Hoàng Khang, có lẽ hai người biết nhau từ trước, một là hot boy đệ nhất ban B, một là hot boy có thành tích học khủng nhất trường.

“Cũng khá thân, vì Nghi thiên tài nổi tiếng vậy mà, với lại Hải Băng ngày nào cũng nhắc đến Thiên Nghi, như thần chú vậy.”

Nhật Hoàng quá ân cần chu đáo, anh không thua kém Đại Phong của Ngọc Diệp hay Kỳ Dương của Tiểu Quỳnh. Cả thời khóa biểu của Hải Băng mà Nhật Hoàng nhớ hơn lịch làm việc của mình. Còn với Thiên Nghi, chắc Nhật Hoàng chẳng biết gì ngoài việc cô là bạn thân của Hải Băng.

“Không thân lắm đâu.” Có người đang cố phủ định quan hệ.

“Được rồi, không phiền hai người nữa, tôi về lớp đây.” Anh chào hỏi vài câu như thế, nở vài nụ cười như thế rồi quay lưng đi. Thiên Nghi bắt đầu ghét bản thân mình luôn rồi, đã cố gắng rất nhiều nhưng mọi thứ đều đổ vỡ khi Nhật Hoàng xuất hiện trước cô... Cô bây giờ quá mềm yếu, bỗng cô nhớ lại một Thiên Nghi sắt đá của thuở trước, không đau đớn khi người khác vì mình mà tổn thương thật nhiều, cũng chẳng động lòng một tí khi người khác hy sinh tất cả vì mình. Trước kia là thấy có lỗi, còn giờ đây là đau lòng, là rạn nứt con tim.

“Bây giờ xuống căng tin không? Đi mất dạng rồi, nhìn hoài...” Giọng của người bên cạnh lại trở về hần học như trước.

“Không! Đi một mình đi!”

Thiên Nghi lắc đầu quả quyết, Hoàng Khang tỏ vẻ khá bức, chau mày lại chẳng hài lòng rồi bỏ đi. Anh không làm gì Thiên Nghi cả, không đánh đập hay chửi mắng như mấy cái tin đồn về hot boy ban B. Nhưng rõ ràng chân Hoàng Khang khập khễnh thật, Thiên Nghi bắt đầu nghi ngờ về cú đá của mình...

“Hoàng Khang!” Thiên Nghi chạy đến trước Hoàng Khang, cảm thấy có chút gì đó có lỗi nên phải làm rõ chuyện này.

“Lại chuyện gì?”

“Vì tôi mà chân bạn thế hả?”

“Chứ bạn nghĩ vì ai?” Anh không mấy gì kiên nhẫn khi Thiên Nghi hỏi toàn những câu dư thừa đó.

Đúng là tại Thiên Nghi rồi, Thiên Nghi là người rất rõ ràng, ghét là một chuyện nhưng gây tội là một chuyện, cô kéo Hoàng Khang ngồi xuống ghế.

“Định làm gì tôi vậy?”

Chẳng thèm quan trọng lắm cái sĩ diện con gái, cô cúi xuống và cầm lấy chân phải Hoàng Khang, gót chân bằng bột có vẻ khá nặng.

“Sao lại như thế?”

“Sao là sao giờ?”

Thiên Nghi nhẹ nhàng đặt chân Hoàng Khang xuống, ngồi vào chỗ trống bên cạnh ghế. Về mặt vô cùng ân hận, giọng cô nhỏ lại: “Xin lỗi, tôi không muốn làm bạn bị thương.”

“Ồ... Nghi ngốc xin lỗi tôi sao? Không có gì đâu, vài ngày là hết thôi, bây giờ tôi khát nước, dìu tôi xuống căng tin được không?”

Giữa giờ ra chơi người tấp nập, Thiên Nghi mà làm thế thì chỗ đâu mà trốn khỏi lời dị nghị của người đời. Với lại, phải biết Hoàng Khang là ai, Hoàng Khang là ‘hot boy’, là đệ nhất ban B, là hoa có chủ. Cô không suy nghĩ gì thêm, đứng dậy.

“Bạn định uống gì?”

“Cà phê, chi vậy?”

Thiên Nghi liền chạy đi, thà để mình mệt, mình tốn tiền mua nước còn đỡ hơn phải tốn tiền vì nhập viện.

Lát sau, cô chạy lên, may mắn Hoàng Khang vẫn ở đó...

“Uống đi!”

“Ồ? Sao là nước lọc, có cần keo thế không?” Miệng nói thề mà anh vẫn vui vẻ nhận lấy chai nước lọc rẻ tiền.

“Ừ, tôi rất keo, mới biết hả? Uống nước lọc tốt lắm đó.” Hối hận quá, cái chân hại cái thân tổn tiền, Hoàng Khang thì vui vẻ mỉm cười mở nắp ra uống như rất mát mẻ, ngon lành.

Trong giây phút đó, Thiên Nghi cảm thấy Hoàng Khang không còn khó ưa như trước, gương mặt với những đường cong quyến rũ, anh uống nước mà yết hầu lên xuống, vẻ anh tuấn khác thường. Sao anh lại đẹp trai thế, đẹp chết người đấy.

Cô cần môi mình nhầm quên đi cảm giác nhất thời, tuy đẹp trai thật, nhưng có điều quậy quá, học tệ quá, nói chuyện vô duyên quá và quá không hợp làm ngựa trắng... điểm chấm: 1 điểm.

“Uống không?”

“Uống gì mà uống, bạn uống rồi mới đưa tôi, ở dơ vừa phải thôi, kinh tởm...”

Nhiều lúc thầm nghĩ trông mặt mình giống Mr.Bean lắm sao mà mỗi lúc nhìn mình thì tên khó ưa đó lại cười. Thiên Nghi này cũng dễ thương, ngây thơ và xinh đẹp mà... Đó là tự phụ.

“Nghe nói Hoàng Khang lớp 11D4B là bạn của bạn hả?”

Thấy Tuấn Nguyên hay đi chung với người thường bám theo Thiên Nghi nên Lam Linh hỏi xem.

“Ừ, mà sao?”

“Dám trêu chọc Nghi, tên đó đa tình lắm đúng không?”

“Đâu có, năm nay nó không có hẹn hò gì hết, chắc chán mấy vụ yêu đương không kết quả đó...”

Lam Linh nhìn Tuấn Nguyên rồi lắc đầu: “Chơi chung bởi thế chung tính cách là phải rồi, quậy y như nhau.”

Hôm nay chủ nhật, Thiên Nghi chuẩn bị thức ăn sáng cho Nun để nó đi học nhảy múa trong trường. Rồi xin cô Lan đi coi Kỳ Dương đấu võ. Bởi thế có con bạn mê trai cũng rất khổ, lôi kéo cũng mắc bệnh mê trai theo. Nhớ lại, bệnh mê trai của Thiên Nghi trị dứt rồi.

“Cố lên, cố lên!!!” Âm lượng đó là của Ngọc Diệp, to kinh khủng, thế mà ngày nào Đại Phong cũng phải chịu đựng. Ngọc Diệp hăng hái vô cùng, tay cầm hoa, cầm bông cổ động hét vang trời đất. Lam Linh kéo Ngọc Diệp ngồi xuống.

“Chị Diệp xinh đẹp, ngồi yên một tí được không?”

“Đang cổ vũ mà.” Cô nàng còn chu môi lên không đồng tình với các bạn, mình nhiệt tình như thế còn bị nói này nói nọ sao.

“Cổ vũ người không quen còn la lớn.”

Thiên Nghi cùng Hải Băng nhìn về võ đài, Tiểu Quỳnh cũng hướng mắt về Kỳ Dương đang bước ra.

“Người ta phong độ, đẹp trai thế kia mà. Tiểu Quỳnh nhà ta không đắm sao được?” Hải Băng giả không quan tâm nhưng vẫn nói câu trêu Tiểu Quỳnh, Ngọc Diệp càng hét lớn hơn.

“Anh Kỳ Dương, cố lên!! Cố lên!!”

Quả thật Kỳ Dương với dáng người cao và đầy uy nghiêm, trông anh có sức hút lạ thường. Từng cú đâm của anh chuẩn đến mức khiến Tiểu Quỳnh xem mà mồm há chữ o chữ ô, đối thủ bị đánh gục nhanh chóng. Sau khi thi đấu xong, mọi người ra căng tin ở câu lạc bộ...

“Chào anh, em tên Ngọc Diệp, là bạn của nhỏ này...” Ngọc Diệp chỉ thẳng vào Tiểu Quỳnh, chưa tới năm giây thì tiểu thư ấy đã có thể làm quen thêm người bạn.

“Anh có nghe Tiểu Quỳnh nhắc nhiều về các em...”

Hải Băng cười dịu dàng: “Tiểu Quỳnh kêu đi xem anh thi đấu, sẵn tiện nó nói nó ra mắt anh với tụi em luôn.”

“Mình nói khi nào?”

Lam Linh không thèm bên vực Tiểu Quỳnh mà càng nói thêm vào: “Ra tới đây còn chối sao được, anh Kỳ Dương này, nó kể về anh với tụi em quá trời luôn.”

Kỳ Dương hướng mắt về Tiểu Quỳnh: “Nói tốt hay xấu?”

“Mới kể tốt thôi, còn xấu thì tôi sẽ kể sau...”

“Nó toàn kể tốt về anh không à.”

“Tiểu Quỳnh nói về anh mà tụi em tưởng tượng ra hoàng tử trong truyện nàng lọ lem vừa bước ra vậy đó.” Ngọc Diệp và Thiên Nghi không để yên cho Tiểu Quỳnh, hôm nay ai rủ đi thì người đó tự chịu. Kỳ Dương không nói nhiều, anh chỉ gật đầu và cười trong trầm tĩnh.

Mỗi lần đi học về, Nhật Hoàng chỉ đưa Hải Băng đến đầu chung cư, Hải Băng sợ gia đình phát hiện, vì bố mẹ cô luôn tự đề cao gia đình mình và hay xem thường người khác.

“Hay là sau này Hoàng khỏi đưa tôi về đâu.”

“Tại sao vậy?”

Hải Băng ngồi sau lưng Nhật Hoàng, chiếc xe màu xanh dương kia đã bao lần đi ngang con đường này, có lẽ mọi thứ quanh đây đã dần quen thuộc với sự tồn tại của cặp tình nhân ấy.

“Tại tôi sợ... người nhà tôi sẽ làm khó Hoàng.”

“Đừng lo, không ai làm khó được tôi đâu, ngược lại tôi sẽ bảo vệ cho Băng.”

Nhật Hoàng nắm lấy tay Hải Băng đặt ngang eo mình, anh nắm chặt bàn tay cô và mong rằng tình cảm của họ cũng sẽ vững vàng hơn mọi thứ.

Lần đầu tiên Hải Băng biết được tình yêu diệu kì đến thế, nó khiến cô bỏ qua tất cả sự tự ti, mặc cảm mà dũng cảm đối mặt với hiện tại, với tình cảm của mình.

Tối nào Ngọc Diệp cũng được Đại Phong chở đi dạo thành phố, anh đưa Ngọc Diệp về an toàn và tận mắt nhìn cô vào tới nhà thì mới yên tâm.

“Ngọc Diệp! Ngày mai anh đưa em đến chỗ học thêm cho, đường nhà cô vắng quá, em đừng đi một mình.”

“Anh không đi học sao mà còn lo cho em?”

“Vì em là bạn gái anh...” Đại Phong nhìn Ngọc Diệp mỉm cười, Ngọc Diệp hiểu anh lo cho mình nên cô cũng biểu hiện chút gì đó quan tâm.

“Anh vào nhà uống trà không? Hôm qua mẹ em đi tỉnh Q có đem một ít dầu tươi về.”

Đại Phong đặt tay lên mái tóc mượt mà của Ngọc Diệp: “Không cần đâu, em vào ngủ sớm đi, sáng mai anh lại đón em.” Cô gật đầu ngoan ngoãn nhìn Đại Phong, sau đó quay lưng bước vào nhà. Bao giờ cũng thế, Đại Phong lo cho cô từng li từng tí. Mỗi lúc khó khăn, đau buồn chỉ cần gọi một tiếng, anh sẵn sàng ở bên cô bất kì khi nào. Ngọc Diệp luôn có một vị hoàng tử bảo vệ, anh như hộ tinh của thánh nữ. Có ai hạnh phúc hơn cô?

17. Chương 2. 5: Vì Lí Do Gì?

“Nghĩ!”

Thiên Nghi đang loay hoay tìm bóp viết, thì Đăng Khôi gọi tên, cô vô cùng bất ngờ nhìn Đăng Khôi: “Sao Khôi vào đây được?”

“Đến trả đồ cho Lam Linh, đi ra đây thì thấy Nghi. Tình cờ thật.” Anh cười rất vui vẻ, vô cùng dịu dàng tình cảm.

Thiên Nghi đang ở sân bóng của trường, trường có tới bốn sân bóng rổ nên các lớp học rất thoải mái. Giờ này sắp ra về rồi nên cổng sau trường mở, chắc Đăng Khôi vừa vào.

“Khôi gặp Linh chưa? Cần Nghi chỉ đường không?”

“Gặp rồi, gặp ở cổng trường.”

Thiên Nghi nhận ra một chút sơ hở trong câu nói của Đăng Khôi. Nhưng thôi, cô cũng chẳng thể bắt bẻ và nói gì hơn.

“Nghi ngốc!” Bắt đầu hai từ này sao mà quen thuộc quá, khỏi cần nhìn cũng biết đó là Hoàng Khang. Hoàng Khang xấu xa của Thiên Nghi. Anh đang đi đến đó, chỗ Thiên Nghi và Đăng Khôi đứng, chân vẫn thế.

“Căng tin không?”

Anh hay quá, lần nào gặp cũng căng tin, dần dần cả bà chủ căng tin còn cười cười, chỉ chỉ nói đôi tình nhân đó hạnh phúc thật, bao giờ cũng dính với nhau, cô ‘bạn gái’ đỡ cậu ‘bạn trai’ khi cậu bị thương nữa.

Nghĩ tới đây là máu Thiên Nghi lại trào lên: “Không rảnh. Tôi về rồi, tối ngày căng tin.”

“Nghi, ra về đi với Khôi đến Coffee Me đi!” Đăng Khôi nhìn Thiên Nghi cười dịu dàng, mắt chứa đựng bao cảm tình. Thiên Nghi đang suy nghĩ coi có nên đi không thì Hoàng Khang cắt ngang dòng cảm xúc.

“Một lát chờ tôi về, không được đi đâu cả.”

“Cái gì? Chờ bạn về hả?” Sao phải chờ anh về, sao phải chờ khi ở trường cô đã là nô lệ không công cho anh rồi.

“Khôi ra cổng đợi Nghi, có cả bốn người kia và Đại Phong. Nhớ nhanh lên đó.” Lúc bóng Đăng Khôi đã khuất dần, Thiên Nghi không nhìn theo nữa.

“Nghi Khôi. Xưng cả tên nữa, thân mật quá vậy?” Ai kia lại hằn giọng khó chịu.

Có gì mà khó chịu, tôi nói chuyện với bạn tôi thì liên quan gì đến mà khó chịu.

“Bạn của tôi, nhiều chuyện...” Thiên Nghi dọn đồ hết vào tập rồi quay lưng định đi luôn, nhưng tay cô bị Hoàng Khang giữ lại, nắm rất chặt như dồn hết lực vào đó.

“Bộ không định chờ tôi về sao mà bơ luôn thế hả?”

“Bỏ ra coi, bạn làm tôi đau đó.” Thiên Nghi cố kéo tay mình ra nhưng bất lực, Hoàng Khang dần nhận ra mình làm hơi quá nên buông tay cô ra. Hạ giọng mình xuống rồi thở dài buồn bã, nhưng với Thiên Nghi cái buồn bã đó quá giả tạo.

“Xin lỗi.”

“Tất nhiên là tôi không đưa bạn về rồi. Sao có chuyện đó, mơ hả? Tôi bận lắm.”

Hoàng Khang đang cố nén sức chịu đựng của mình, nếu người cư xử với anh lúc này không phải Thiên Nghi thì có lẽ anh không thể đâu. Chỉ im lặng nhìn cô mang ba lô đi khỏi tầm mắt mình mà chẳng làm gì được.

“Em định thi ngành gì? Luật sư phải không?”

“Luật sư sao? Tôi không thích.”

“Vậy không lẽ sau này em để tôi nuôi em hả?”

Kỳ Dương cười nhìn Tiểu Quỳnh, cô đang cùng anh ở nhà họ Lý, dạo này Kỳ Dương cứ hay qua đó, ông bà Lý còn định bảo Kỳ Dương dọn về để tăng tình cảm gia đình.

“Tôi sẽ làm theo những gì tôi thích. Còn anh với tôi thì chuyện đó tín sau. Lỡ trong hai năm tiếp theo tôi yêu người con trai khác thì sao?”

Kỳ Dương gật đầu, anh không phản ứng gì trước câu nói của cô: “Đến lúc đó tôi sẽ cho em tự do, còn bây giờ yên phận làm vợ hôn thê của tôi đi! Được không?” Anh nắm lấy bàn tay Tiểu Quỳnh đang đặt trên bàn, nhìn cô và cười, nụ cười cuốn hút trái tim cô gái đó, tim Tiểu Quỳnh như bị náo loạn, nó đập không ngừng, cô không quát lên hay rút tay mình ra, chỉ nhìn anh ngơ ngát. Đó là bước chân đầu tiên vào cánh cửa tình yêu mà cô từng thề thốt rằng mình chẳng cần.

Hai ngày sau, Thiên Nghi không thoát khỏi được ánh mắt của Hoàng Khang, cô cảm giác mình bị theo dõi, bất cứ cô ở đâu, nơi nào trong trường cũng có sự xuất hiện như ma của anh. Còn về Nhật Hoàng, Thiên Nghi bắt đầu xóa dần cảm giác nhớ thương rung động. Vì cô thừa biết bản thân mình không thể ngày nhớ đêm mong người yêu của nhỏ bạn thân nhất. Bao giờ cũng thế, sự trầm tĩnh trong tính cách làm ngay cả cô cũng thấy khó chịu và căm ghét mình.

“Nghi, mấy hôm nay thất tình sao mà mặt xụ xuống vậy?” Lam Linh đưa cho Thiên Nghi ly nước. Họ đang cùng ngồi ở quán Dream trước trường LB.

“Nghi thiên tài mà thất tình cái gì? Chắc bị anh nào bám rồi.”

“Diệp nói sao á, con Nghi xấu xí nhà mình ai thèm tới.” Cô bạn Tiểu Quỳnh không đồng tình bèn la lên.

“Nghi nhà ta dễ thường chứ bộ, Bằng thấy chắc anh bạn Hoàng Khang làm Thiên Nghi rung động đó thôi.”

Mỗi người một câu, Thiên Nghi chẳng nuốt nổi miếng cơm nào cả, thở dài náo nức trong tâm trạng khó chịu. Ông trời cũng chẳng thương tiết, người buồn rồi cảnh cũng buồn theo, không có nắng, trời cứ âm u như sắp mưa.

Vào lớp học chẳng vô được một chữ, hôm nay Thiên Nghi cảm giác mình bị ma ám, cứ xui xẻo tới triền miên. Cho đến ra về cũng ra trễ, dắt xe ra cổng, thấy Hoàng Khang đứng một mình, định chẳng nói tới nhưng Thiên Nghi không bơ được.

“Sao còn chưa về?”

“Bạn không nhớ gì sao? Hôm nay tôi tháo bột.”

“Rồi sao?” Bạn tháo bột thì liên quan gì đến tôi?

“Đi với tôi đến bệnh viện!”

Thiên Nghi trở mắt ra nhìn Hoàng Khang, biết thế đã chẳng hỏi đến làm gì cho rảnh nợ, bao nhiêu người quen đó sao không rủ mà cứ kiếm ‘Nghi ngốc’ này làm gì. Chắc nghĩ Thiên Nghi là thủ phạm mới đầy đọa cái thân xác này... Dù vô vãn không thích nhưng cô cũng phải làm, đó là trách nhiệm, là hậu quả của một phút tức giận mà gây nên. Trường LB cách bệnh viện không xa, chỉ đi vài phút là tới... Nơi đó hơi thuốc làm cô khó chịu, cứ tạt thẳng vào mũi... Thiên Nghi đâu hay rằng người đi khắp khếnh bên cạnh mình mới là kẻ ghét bệnh viện nhất, chỉ vì muốn có một lí do nào đó đi cùng cô nên anh mới đến nơi mà anh ghét cay ghét đắng này.

“Lại đây coi!”

Thiên Nghi đang đứng trước cửa phòng, nghe tiếng gọi nên bước đến: “Gì nữa?”

“Đưa tay đây?”

“Chi?”

“Tôi nắm, tại tháo bột đau lắm, tôi phải nắm tay ai đó, lúc trước mẹ tôi cũng nắm tay tôi mỗi lần như thế.”

So sánh Thiên Nghi với mẹ cậu ấy? Cô chìa tay mình ra một cách chậm chạp, bàn tay xinh đẹp của Thiên Nghi bị Hoàng Khang nắm lấy.

“Ngoan!”

Tôi có phải chó con đâu mà bạn dám dùng thái độ đó cư xử.

Cô đang cố kìm nén, kìm nén. Bởi vì ngay lúc này, bàn tay mình ‘được’ nắm một cách nhẹ nhàng, không giống như mấy cảnh siết chặt đau đớn như trong phim, hay tiếng thét kinh hoàng của bệnh nhân, nhưng viễn cảnh không giống gì với cô tưởng tượng. Lâu lâu Hoàng Khang lại mỉm cười một mình trông rất hạnh phúc, còn mặt mũi ai kia cứ nhăn nhó khó chịu. Thiên Nghi trách ông bác sĩ sao mà làm việc chậm chạp quá, ông ấy cứ bình nhiên trong khi lòng cô như lửa đốt, Thiên Nghi không hiểu vì sao tim mình ngay lúc này đập phình phịch như muốn nổ tung. Chắc vì lần đầu bị con trai nắm tay lâu như thế. Tự phủ nhận cảm giác này.

Bây giờ đã gần mười hai giờ, Thiên Nghi dắt xe ra khỏi cổng bệnh viện.

“Rồi đó, bây giờ tôi và bạn không nợ gì nhau.” Tôi chính thức thoát khỏi kiếp nô lệ của ác ma. Hạnh phúc ngập tràn, nhất định hôm nay về phải mở party ăn mừng.

“Ừa rồi không định đưa tôi về nhà sao? Tôi chưa đi bộ được đâu.”

Thiên Nghi thở dài: “Tôi chở bạn?”

“Chứ sao nữa, lên xe thôi!!!” Hoàng Khang mỉm cười hào hứng, anh vui mừng còn hơn mình nhặt được vàng. Chưa nói gì đã lên ngồi ở ghế sau xe, Thiên Nghi thầm chê Hoàng Khang sao mặt lại dày như vậy, để con gái chở về. Thật không tin nổi, Nghi thiên tài lại có ngày hôm nay...Cũng không tin nổi, hot boy ban B lại có ngày hôm nay.

Cô không biết nhà Hoàng Khang, cậu ấy hướng dẫn đường mà cứ như lạc vào mê cung, hết rẽ trái, đi thẳng rồi rẽ phải... rồi vào đến đường trong khu chung cư, lại chạy ra sang đường lớn trong thành phố, nếu nhầm tưởng thì người dân sẽ ngỡ rằng hai kẻ điên này trưa nắng đang đi điều hành.

“Sao bạn nặng như voi vậy?”

“Sau này tôi sẽ chở bạn, cũng không nặng lắm.” Chở suốt đời cũng không sao.

“Nói xạo cũng nói, tôi nặng bao nhiêu sao bạn biết.”

“Thế mới là Hoàng Khang, Nghi gốc nặng 45kg.”

Thiên Nghi phanh xe lại ngay, đầu Hoàng Khang theo quán tính đập thẳng vào lưng Thiên Nghi. Cô trèo xuống xe ngay lập tức.

“Bạn là ma hả? Cả chuyện đó cũng biết?”

Hoàng Khang xoa xoa đầu mình: “Bình thường thôi, phanh xe không nói trước, lưng bạn cứng quá.”

“Rốt cuộc nhà bạn ở đâu?” Cô bức xúc nói lớn.

Tôi chịu hết nổi rồi, bạn có biết cuộc đời Nghi thiên tài này chưa bao giờ lái xe chở người con trai nào không hả?

Thiên Nghi nhìn thẳng phía xa con đường, đang tìm chỗ nào là địa bàn cư ngụ của ác ma.

“Tôi có chuyện lừa bạn đó, muốn nghe không?”

Thiên Nghi biết mà, lần nào mà Hoàng Khang chẳng lừa cô, từ cái lần đầu gặp mặt đã thế rồi, còn gì ngạc nhiên nữa: “Nói đi, đừng nói bạn lừa tôi chở bạn lòng vòng thế này sao?”

“Nhớ không giận đó.”

“Dạ, nói đi!”

“Thật ra chân tôi không phải do bạn làm đâu.”

Không bắt ngờ không được, Thiên Nghi nhìn thẳng vào mặt Hoàng Khang. Lần này không còn giận mà là bùng nổ, nếu có súng, cô sẽ không tha cho tên khốn kiếp này.

“Biết ngay mà, tôi có ra tay nặng thế đâu. Vậy sao nó băng bột?”

“Tại lúc tôi lên cầu thang bị trật chân.”

Hoàng Khang cười còn Thiên Nghi thì sắp khóc cho sự ngây thơ khả tin của mình. Công sức làm nô lệ cho cậu ấy gần một tuần nay coi như điên khùng.

“Bước xuống xe thôi, lập tức, ngay bây giờ!!!” Giọng nói trong trẻo vang lên, sao có thể lừa gạt lòng tin của người ta một cách trắng trợn như thế. Hoàng Khang bước xuống xe, để cho xe đứng vững rồi nhìn sang Thiên Nghi.

“Đừng tức giận, tôi không muốn đâu.”

“Vậy mà không muốn hả? Sao tôi lại ngu tới thế, bị lừa như vậy, trời ơi, sao mà mà ngu quá vậy Thiên Nghi?”

Hoàng Khang gạt đầu bằng nét mặt ngây thơ: “Tôi cũng thấy vậy đó, rõ ràng bạn đá vào chân tôi, mà gót chân tôi bị thương bạn cũng không phát hiện ra nó bị gì, bó tay.”

“Đồ điên, về nhà một mình đi!”

Thiên Nghi lên xe và đạp nhanh đi, Hoàng Khang không gọi lại, anh biết mình lừa cô như vậy là rất quá đáng. Trong một tuần qua, đã có người tự trách mình ra sao chắc anh biết rất rõ, ai đã cam tâm làm nô lệ cho anh không phàn nàn nửa lời. Đi căng tin cũng phải đi cùng, lên cầu thang phải dìu, vừa ra chơi cô còn phải bỏ hết thời gian dành cho bạn bè mà đứng đợi kẻ lừa gạt đó ở cầu thang sau. Tóm lại, Thiên Nghi thấy mình bây giờ đúng với biệt danh mới do Hoàng Khang đặt rồi.

Thế nhưng, cô lại vòng xe lại, sắc mặt không chút biểu cảm hướng về người đang đứng bên gốc cây ven đường kia.

“Sao lại quay lại?” Hoàng Khang vẫn đứng yên ở đó như tin chắc rằng Thiên Nghi sẽ quay lại.

“Lên xe, đây là lần cuối cùng tôi làm người tốt!”

Nhà Hoàng Khang không xa, ngay trong khu chung cư đó, chỉ cần đi một đoạn là tới, vậy mà chỉ cho Thiên Nghi đi gần hết cả buổi trưa. Cô đang lo lắng về Hoàng Khang, rốt cuộc vì lý do gì mà cậu ấy phải lừa cô?

Ngày mới, lại thêm bao rắc rối, tưởng đã quên đi người mà mình nên quên, nhưng không, cảm xúc cứ dâng trào trong Thiên Nghi khiến cô khó chịu, nghẹt thở và trở thành một con người khác, một con người mà bản thân cô còn ghét nó cay đắng.

“Nghi đi không?”

“Không, Băng đi với Nhật Hoàng đi, hôm đó Nghi bận rồi.”

“Ừa Băng rủ Nghi mà, nhắc tới Nhật Hoàng làm gì?”

“Xin lỗi... Nghi mệt lắm, không muốn đi đâu cả.” Thiên Nghi gục đầu xuống bàn, Hồng Ngân nhìn qua Hải Băng lắc đầu, chẳng ai hiểu Thiên Nghi cả, tính cách thay đổi đột ngột.

“Băng kệ nó đi, mấy hôm nay nó lên cơn khùng á”.

“Ngân cũng thấy Nghi khác hả?”

Hồng Ngân gạt đầu rồi nhìn xuống Thiên Nghi. Cô úp mặt như thế nhưng biết rất rõ những gì đang xảy ra, Hải Băng và Hồng Ngân đang lo ình. Còn bản thân Thiên Nghi thì không thể dối mặt, không phải Hải Băng cướp Nhật Hoàng, không phải, lý do đơn giản vì Nhật Hoàng không thích mình. Thiên Nghi thường tự an ủi bản thân như vậy để mình không phải lấy những cách cư xử vô lý với Hải Băng. Chỉ còn cách im lặng, chỉ có thể Thiên Nghi mới che giấu được cảm xúc.

Đúng thế, Thiên Nghi không phải thánh nhân, không thể cứ xem như chưa có chuyện gì xảy ra và hơn cả, không thể dối mặt với Hải Băng cùng Nhật Hoàng. Một người là bạn tốt, một người là người cô thật sự rất yêu mến. Bỗng nhiên điều đó làm con người trở nên ích kỷ lạ thường...

Học tin học, Thiên Nghi bước lên cầu thang về mệt mỏi, không gặp Hoàng Khang cũng tốt, không cần cãi nhau hay làm cô tức sắp chết. Nhưng lại gặp Tuấn Nguyễn, cậu cũng đi lên phòng tin học.

“Nghe nói thằng Khang nó phá bạn?”

“Đừng nhắc đến tên khùng đó trước mặt tôi!” Do Tuấn Nguyên hay giúp đỡ Lam Linh nên Thiên Nghi và anh chàng này cũng tạm coi là có quen biết.

“Nó ít phá ai lắm, chắc bạn thuộc dạng người đặc biệt rồi...” Tuấn Nguyên cười cười đầy ẩn ý rồi nhìn mặt Thiên Nghi đang bơ ra.

“Chắc tôi bị sao chổi theo. Mà mấy hôm nay tôi không gặp Linh, bạn giấu nhỏ bạn tôi đâu mất rồi?”

“Còn nói, tại cái thằng tên Đăng Khôi tối ngày kiếm Lam Linh làm bạn ấy bỏ việc học. Tên đó thích bạn mà sao còn kiếm Lam Linh?”

Thiên Nghi bật cười, lần này kiếm cơ chọc được Tuấn Nguyên rồi: “Ừa sao tôi biết, Đăng Khôi đâu có thích tôi, người Khôi thích là Linh mà... Kiếm hoài là phải thôi...”

“Vậy là bắt cá hai tay, cái thằng đó...” Mặt Tuấn Nguyên bắt đầu thay đổi, ngằm ngằm như đang muốn đánh ai đó.

“Bạn ghen đúng không?”

“Trời trời...có vụ đó nữa hả? Đời nào...”

“Có không?” Thiên Nghi bắt đầu chiến dịch tra tấn Tuấn Nguyên, cậu đánh trống lảng sang chuyện khác, nhưng cô đâu vừa, điều tra mãi, đến Tuấn Nguyên muốn bỏ chạy mất mới thôi.

18. Chương 2. 6: Chuyện Vô Lí Nhất.

Ngày từng ngày trôi qua, Thiên Nghi vẫn ước ao tìm thấy ngựa trắng mới, để cưỡi hình bóng ngựa trắng hoàn hảo Nhật Hoàng.

Nhật Hoàng là hot boy đệ nhất ban A, Hải Băng làm bạn gái cậu ấy nên đang nỗ lực rất nhiều. Điều không ngờ nhất là Lâm An, chị gái Hải Băng lại thích Nhật Hoàng, chuyện đàn chị yêu đàn em khối dưới hay xảy ra, nhưng vấn đề là người tỏ tình với Nhật Hoàng lại chính là chị của bạn gái anh. Hải Băng phải khó khăn lắm mới hiểu được tình cảm của mình, và khó khăn lắm mới tìm được hạnh phúc. Ai bảo Nhật Hoàng quá nổi bật, quá hoàn hảo, tiêu chuẩn của bao cô nàng tiểu thư. Nhưng tình cảm của Hải Băng và Nhật Hoàng đều được bảo mật, chẳng ai biết ngoài những thành viên trong nhóm và Đại Phong cùng Kỳ Dương, ngoài ra không biết vì sao Hoàng Khang cũng biết. Vừa mới đây, Nhật Hoàng đã đạt giải nhất cấp quốc gia môn Hóa, cái môn mà Thiên Nghi hay Hải Băng đều rất căm thù.

Ở một góc trường The First....

“Anh định ra trường học ngành gì?”

“Anh sẽ học kinh tế để còn quản lí công ty của bố anh để lại.”

Ngọc Diệp mỉm cười: “Vậy anh là người thừa kế rồi, đi bên cạnh anh nguy hiểm quá.”

“Sao lại nguy hiểm?” Anh xoa xoa tóc cô gái ngồi cạnh mình rồi môi nở nụ cười hạnh phúc.

“Là người yêu của hoàng tử thì em phải làm công chúa mới được. Nếu không nhiều fan của anh tìm em lắm...”

Đại Phong để Ngọc Diệp dựa vào vai mình, tay cô giữ chặt áo Đại Phong. Ai ai cũng thấy rõ họ đang yêu nhau nhưng chẳng làm gì được. Không ai làm gì ngoài việc âm thầm ghen tị với Ngọc Diệp, người có thể làm vị hoàng tử trong mơ của các tiểu thư dừng chân tại trái tim cô. Một số người lại nghĩ tình cảm của Đại Phong lúc này chỉ là một cơn gió thoảng qua, nhưng chính Ngọc Diệp cũng phải dối mặt, không dám phủ nhận nữa, bằng trực giác, cô cảm nhận được tình yêu của Đại Phong dành mình là chân thật.

Thiên Nghi xem Đại Phong như anh trai của cô, nên cô tin Đại Phong sẽ yêu thương và bảo vệ được người bạn này của mình. Ngược lại, cô sợ Ngọc Diệp chỉ xem Đại Phong như những người con trai khác rồi tổn thương anh.

Tiểu thư Tiểu Quỳnh thì khác, không như Thiên Nghi, Tiểu Quỳnh đang hạnh phúc dù cô và Kỳ Dương chưa ai thể hiện tình cảm của mình. Tiểu Quỳnh bị rung động bởi Kỳ Dương, vì anh quá đỗi tài ba và phong độ, chỉ tiếc anh luôn khép mình vào cái khuôn khổ nhỏ bé mà Tiểu Quỳnh thì lại như cánh chim muốn tự do, một cuộc sống như con hải âu dạo mát giữa đại dương bao la.

“Gọi ình có gì không?”

“Hôm nay sao bạn không đến nhà cô? Học thêm mà.”

“Chết rồi, mình đến liền”

Quốc Bảo bao giờ cũng nhắc nhở Tiểu Quỳnh mọi chuyện, tính cô hay quên, nếu không có Quốc Bảo thì có lẽ cuộc sống Tiểu Quỳnh sẽ rối tung lên. Cô dọn tập vào ba lô và chạy xuống lầu.

“Quên cái gì mà gấp vậy?”

“Đi học thêm...tôi đi à, con đi nhe bố mẹ.”

Kỳ Dương đang ngồi đánh cờ với ông Lý, thấy cô đi, anh nắm tay lại.

“Tôi đưa em đi.”

“Ừm.”

Tối rảnh thì Kỳ Dương lại được bố mẹ Tiểu Quỳnh mời đến nhà dùng cơm, bố Tiểu Quỳnh rất xem trọng cậu con rể tương lai này. Tiểu Quỳnh cũng không nói gì thêm vì chính cô cũng muốn Kỳ Dương có mặt trong cuộc sống của mình.

Lam Linh thì gần đây không biết lí do tại sao lại hay nổi nóng với Thiên Nghi, chắc vì Đặng Khôi, có lẽ Đặng Khôi lại nói gì với Lam Linh. Thiên Nghi ghét cái cảm giác đó, đâu phải cô muốn thế, Đặng Khôi cũng là bạn nên cô không thể tránh mặt hoài. Thế nhưng ngay bây giờ, cái làm Thiên Nghi bức mình thì cô đang gây ra cho Hải Băng. Lần nào trước mặt cô, Nhật Hoàng cũng là ngựa trắng, tìm mãi mà không có cách xóa đi bốn chữ Bùi Ngô Nhật Hoàng ra khỏi suy nghĩ... Thiên Nghi bó tay rồi, Nghi thiên tài không có cách nào để khống chế tình cảm của mình nữa...

Ngày tiếp theo, Thiên Nghi gặp Hoàng Khang và điều đầu tiên là ném cái áo khoác vào người cậu ấy.

“Không ai nợ ai nữa.”

Hoàng Khang cầm áo khoác của mình: “Lại thù dai, cái chuyện nhỏ xú à.”

“Lần nào cũng nhỏ, đúng đó, với thiếu gia như bạn thì nhỏ, còn tôi không rảnh để làm những chuyện điên khùng đó với bạn. Làm ơn sau này đừng tìm tôi!”

Mặt Hoàng Khang tối lại, nụ cười vụt tắt, sức chịu đựng của ai cũng có giới hạn, anh không thể kiềm chế bản thân khi hết lần này đến lần khác bị hiểu lầm như vậy.

“Nghe này Nghi ngốc, bạn tưởng tôi thích làm vậy lắm sao?”

“Hả?” Tự dưng lại nói chuyện nghiêm túc như thế, Hoàng Khang làm Thiên Nghi phải sửng sốt.

“Chỉ vì tôi sợ... bạn không nhớ gì đến tôi nên mới làm những chuyện mà bạn cho là điên khùng đó. Hiểu chưa?”

Biết là điên khùng với Thiên Nghi mà Hoàng Khang vẫn làm. Cô không hiểu câu nói của Hoàng Khang, vì người cô ghét nhất bây giờ là cậu ấy. Nhưng Thiên Nghi lại sợ, sợ những gì Hải Băng nói là thật, bản thân thì luôn nghĩ rằng sẽ không bao giờ chuyện đó xảy ra, đó là chuyện vô lí nhất mà cô từng biết.

Nhưng cô có biết không, những chuyện vô lí đó lại ứng nghiệm ngay trong cuộc đời của cô.

“Linh tìn sống thế hoài hả? Cứ ôm mãi cái bóng của Đăng Khôi không tốt tí nào đâu.”

“Tôi biết chứ, nhưng biết sao giờ... giống như Nhật Hoàng vậy đó, khi Bằng thích cậu ấy thì đâu cần được. Tôi cũng thế, thích Đăng Khôi là việc tôi không muốn nhưng tôi không thể làm khác.”

“Hải Bằng!”

Lâm An mang theo một sấp giấy đi đến: “Em biết Nhật Hoàng không?”

“Dạ?”

“Là Bùi Ngô Nhật Hoàng học chung lớp với Tiểu Quỳnh bạn em đó.”

Lâm Linh nhìn sang Hải Bằng đang rối lên. Mọi người im lặng...

“Sao không biết.” Nhật Hoàng từ cầu thang đi xuống, bắt đầu Hải Bằng lúng túng, sợ Nhật Hoàng không thể không giữ kín bí mật.

“Nhật Hoàng!” Vừa trông thấy anh, Lâm An đã thay đổi thái độ, giọng nói dịu dàng hẳn đi.

“Chào chị!”

Lâm An cười chế giễu, tiếng ‘chị’ của Nhật Hoàng thốt lên bình thản.

“Hoàng à...” Trông Nhật Hoàng không có phần gì nhúng nhường nên Lâm An hạ giọng.

Anh kiên định nhìn Lâm An làm Hải Bằng thực sự rất sợ: “Tôi với Hải Bằng là... bạn của nhau, cũng rất thân đó.”

Nghe Nhật Hoàng nói thế, Hải Bằng và cả Lâm Linh thấy nhẹ nhõm hẳn ra. Nếu Lâm An biết chuyện của hai người thì mọi thứ sẽ rối tung lên, bố mẹ Hải Bằng sẽ chia cắt họ, có thể họ lấy lí do Nhật Hoàng không xứng với gia đình họ Phương, nhưng nguyên nhân đơn giản nhất vì Lâm An thích Nhật Hoàng.

“Em với Nhật Hoàng là bạn thân sao chị không biết vậy?”

“Vì...”

“Vì em không cho cô ấy nói, mà tôi thân với ai thì có liên quan gì đến chị? Hay là cả kết bạn chị cũng cần em mình?”

“Tôi không có ý đó.” Chắc Lâm An đã nghe một số người bàn tán về chuyện tình cảm âm thầm của Hải Bằng và Nhật Hoàng. Không khí ngột ngạt quá... Cô chị đó không làm gì hơn được, về bề ngoài lạnh lùng của Nhật Hoàng khiến cô vô cùng mất mặt với đứa em gái kia.

Tối về nhà, Thiên Nghi lại ngắm lên trời cao, cũng một bầu trời, một vầng trăng. Giờ này, ai đó cũng đang cùng cô nhìn lên bầu trời cao ngút ấy, nhìn ngắm những vì sao sáng lung linh rạng ngời... Vừa cảm thấy buồn mà lại có chút vui mừng. Buồn vì nghĩ mình mãi mãi không tìm thấy ngựa trắng, vui vì biết chuyện của Tiểu Quỳnh, Ngọc Diệp và Hải Bằng. Vậy là trong đời Thiên Nghi đã gặp được ba ngựa trắng: một là Nhật Hoàng, hai là Đại Phong và cuối cùng là Kỳ Dương. Chỉ đáng tiếc họ đều không phải ngựa trắng của Thiên Nghi, họ là những con ngựa đã có chủ sở hữu nên không thể nghĩ đến.

Ngựa trắng cô cần phải hoàn toàn thuộc về cô, một con ngựa có khả năng giúp cô lướt như gió qua những vùng thảo nguyên với đại ngàn cây cỏ. Là ngựa trắng duy nhất đưa cô đến nơi bình yên và giúp cô xác định xem hoa bồ công anh bao giờ mới có bến dừng hạnh phúc?

Gần thi tốt nghiệp, Đại Phong dặn dò bạn gái đủ điều.

“Ngọc Diệp! Mai anh phải thi rồi, anh nhờ em lo cho bản thân mình trong vài ngày vắng anh nhe?”

“Em biết, em sẽ lo cho Ngọc Diệp bạn gái anh mà.” Ngọc Diệp hạnh phúc cười tinh quái để trêu Đại Phong, nét mặt cô rạng ngời, cô đang cảm nhận tình cảm của Đại Phong, mong là Ngọc Diệp sẽ hiểu được và cho trái tim mình đón nhận anh thật sự. Đại Phong ôm Ngọc Diệp vào lòng, anh nhắc nhở.

“Anh yêu em. Đừng bao giờ rời xa anh, đừng bỏ rơi anh khi anh không cho phép. Hứa với anh đi, được không em?” Đại Phong rất sợ, anh sợ khả năng của mình không giữ được Ngọc Diệp. Anh yêu cô, yêu từ

lần đầu Ngọc Diệp xuất hiện trong đời anh, dù lúc đó cô không thể là của anh. Còn giờ đây, khi đã ở bên, anh luôn mong tình yêu của mình sẽ dừng ở đây, anh không muốn mình tiếp tục những mối tình không kết quả với những cô gái kia.

Nhưng Ngọc Diệp, cô không hẳn đã thế, lúc nào cũng muốn mình hóa thân thành một con công rạng ngời, đầy màu sắc, dù cô đang là con thiên nga xinh đẹp kiêu sa bên mặt hồ phẳng lặng bình yên.

19. Chương 2. 7: Nước Mắt Phía Sau Nụ Cười.

“Hải Băng!”

Hải Băng đang thần thờ bên hành lang thì Nhật Hoàng đánh thức tâm hồn đang lạc theo cơn gió.

“Sao Hoàng xuống đây giờ này?”

“Tại nhớ Băng nên ghé qua đây coi Băng có nhớ tôi không?”

“VẬY Hoàng thấy tôi có nhớ Hoàng không?”

“Nhớ tôi tới thần thờ luôn mà...” Nhật Hoàng nắm tay Hải Băng, bàn tay nhỏ nhắn hay đặt lên từng phím đàn, bàn tay này anh muốn nắm suốt đời, không bao giờ buông ra.

“Phải nhớ tôi mới được. Tôi không để Băng không nhớ đến tôi đâu...”

Nhìn Hải Băng bên Nhật Hoàng, Thiên Nghi rất vui và cũng rất buồn, vui vì bạn thân đang hạnh phúc, buồn vì người cô thích đang hạnh phúc bên người không phải cô. Cô định bước đến nhưng rồi lại dừng chân nép mình vào góc tường, cố mỉm cười để tự an ủi mình, không sao, không sao đâu mà, mình sẽ thôi thích Nhật Hoàng. Cô chỉ lo nghĩ đến những việc liên quan đến Nhật Hoàng, nên không hề hay biết có người đang đứng trên cầu thang nhìn cô rồi tự chết giổ mình, đến trễ hay sao?

Mười tám tuổi, nhưng mọi thứ với cô còn quá đơn giản, xã hội còn là con đường thẳng tắp không chông chênh như mọi người hay nói. Cô vẫn đang tiếp diễn cuộc sống chán chường ấy, trước kia có Hải Băng tâm sự, dù buồn hay vui thì Hải Băng vẫn mãi mãi im lặng lắng nghe và sẻ chia, giờ thì không, cô đang tránh mặt Hải Băng, thừa biết như vậy là xấu xa và vô cùng đáng ghét.

Đến một chiều thứ bảy... trời đang mưa, buổi chiều những ngày cuối tháng tư là vậy, không có ánh nắng nào trên bầu trời và trong lòng Thiên Nghi cũng thế. Cô đứng ở hành lang của trường, ngắm từng giọt mưa đang lặng lẽ rơi xuống, cơn gió thoảng nhẹ qua rồi đi mất, một nỗi buồn man mác khơi dậy từ đáy lòng... muốn mình biến thành cơn mưa, trở thành một ngọn gió, cô mong tình cảm của mình đến nhanh và đi nhanh như cơn gió ấy... biến mất đi hình bóng của người không phải của mình.

Bất giác Thiên Nghi phát hiện phía sau mình là Nhật Hoàng, cậu ấy đứng đó tự bao giờ, chắc tại cô cứ lo đi theo dòng suy nghĩ vu vơ mà chẳng phát hiện.

“Đợi ai hả?”

“Không! Chỉ đợi ưạ tạnh rồi về, bạn đợi Băng sao?”

“Hôm nay Hải Băng không học, hai người giận nhau sao mà mấy hôm nay không thấy Thiên Nghi đến tìm Hải Băng?”

Người tình ý hay nhận ra điều khác thường. Thiên Nghi không đến tìm Hải Băng nên cô ấy đã nói với Nhật Hoàng, nhờ anh tìm giúp cô nguyên nhân, anh gặp Thiên Nghi ở đây nên hỏi cho bạn gái mình.

Thiên Nghi miễn cưỡng cười cho qua, không lẽ lúc này nói nguyên nhân là Nhật Hoàng, để tránh mặt anh và để kiềm chế tình cảm của mình nên mới không tìm Hải Băng.

“Có gì để giận đâu, chỉ vì gần thi nên tôi muốn mình tập trung, bạn phải cảm ơn tôi không dành thời gian của hai người chứ...”

“Được rồi, áo mưa nè... về đi, trời này không tạnh nổi đâu.” Anh đưa ra một cái áo mưa màu xanh dương được xếp cẩn thận.

“Bạn lấy mặc đi, tôi đợi ở đây một lát nữa thôi.”

“Nhà tôi không xa lắm, Nghi là con gái mà... với lại còn là bạn thân của Hải Bằng nữa...”

Có thể vì là bạn thân của Hải Bằng nên cô mới nhận được sự quan tâm từ Nhật Hoàng. Đặt áo mưa vào tay cô, Nhật Hoàng đi ra nhà giữ xe và lấy xe chạy đi. Trong từng giọt mưa đang lạnh lẽo rơi thì nụ cười ngoảnh lại của Nhật Hoàng như ánh nắng làm ấm lên không khí lúc này.

“Bạn thích cậu ta?”

Thiên Nghi giật cả mình trước sự xuất hiện của Hoàng Khang: “Bạn đúng là ma mà, sao đứng sau lưng tôi mà không lên tiếng, định giết tôi sao?”

“Bạn thích tên Bùi Ngô Nhật Hoàng đó đúng không?” Hoàng Khang nhấn mạnh câu hỏi lần nữa, lần này nêu rõ cả tên.

“Sao?” Cô nhìn vào mắt Hoàng Khang, ánh mắt đó làm Thiên Nghi sợ hãi, như muốn thêu đốt tất cả... rồi cô lắp bắp không biết nói sao: “Nhật Hoàng là bạn trai Hải Bằng, sao tôi có thể...”

“Biết không thể mà vẫn tiếp tục hả?”

Hoàng Khang nói lớn tiếng cắt ngang câu nói đứt đoạn của Thiên Nghi, cô cũng đang bức xúc nên không im lặng: “Vì không thể nên tôi mới im lặng, mà chuyện này thì liên quan gì tới bạn hả? Xấu xa như bạn thì biết cái gì?”

Anh lên cơn thịnh nộ, tức giận quát lớn: “Đúng đó, tôi khùng, tôi xấu xa, đúng là điên mới lo cho người ngu mà óc heo như bạn.”

Không biết vì sao Hoàng Khang lại nổi nóng vô cớ với mình, còn tức giận như chuyện này là chuyện của cậu ấy. Sao có thể nói Nghi thiên tài là óc heo. Cô không hiểu được những gì Hoàng Khang nghĩ, thật thì từ trước tới giờ với Thiên Nghi, Hoàng Khang ngoài vẻ bề ngoài đẹp trai với danh hiệu hot boy ban B thì chẳng có gì nổi bật. Sự vô tâm ấy đã cướp mất rất nhiều thứ của cô mà đến lúc nhận ra thì không thể hối hận vì đã quá muộn màng.

Vài ngày sau, Thiên Nghi ngồi uống nước với Đăng Khôi ở Coffee Me.

“Nghe nói gần đây Nghi bạn lắm, có người yêu rồi sao?”

“Ừ.” Thiên Nghi ‘ừ’ như thế có lẽ làm Đăng Khôi hoảng hồn, mặt cậu ấy tối sầm lại, cô biết tình cảm của Đăng Khôi, và cô cũng rất hiểu cái cảm giác ấy.

“Vậy Nghi định khi nào ra mắt?”

“Không ra mắt được, bạn biết vì sao không?”

“Sao vậy?” Đăng Khôi tò mò dò hỏi qua ánh mắt người đối diện.

“Lần này là tôi thích đơn phương, hình như bao giờ cũng thế, bản thân ngu ngốc đem tình cảm cho người khác quá nhiều.”

Đăng Khôi đau lòng gật đầu, Thiên Nghi hiểu anh đang rất buồn, buồn vì cô thừa nhận mình có người yêu mà còn yêu đơn phương. Thiên Nghi thay đổi cách xưng hô, bắt đầu thay đổi thôi, không thể thân thiết với Đăng Khôi để cậu ấy ôm hy vọng mà đau lòng vì cô. Hơn bao giờ hết, cô muốn mình giữ khoảng cách với Đăng Khôi vì cô muốn cậu ấy chấm dứt ngay cái tình cảm khờ dại dành ỉn. Là bạn nên Thiên Nghi không thể trơ mắt nhìn Đăng Khôi phải đau khổ vì cô thêm một lần nữa.

“Thiên Nghi à... nếu được Khôi mong Nghi theo đuổi hạnh phúc của mình, Khôi rất muốn Nghi sẽ hạnh phúc.”

“Tôi đang cố gắng chấm dứt tình cảm điên khùng đó mà Khôi khuyên tôi làm gì?”

“Quên không được thì đừng ép bản thân làm, sẽ khổ đó.”

Thiên Nghi cười trong nhiều chua xót. Tôi cũng biết là khổ, khổ từ cuộc tình trong quá khứ đến hiện tại, nhưng tại trái tim không nghe lời thì làm gì được đây.

“Tôi không theo đuổi cậu ấy được, vì bên người đó đã có một cô gái rất tốt và xứng đáng rồi.”

Cô không chắc nếu bạn gái của Nhật Hoàng không là Hải Băng thì cô có dũng khí tỏ tình với người tài giỏi như anh không.

Thiên Nghi rất sợ một ngày ai đó phát hiện ra tình cảm của cô dành cho Nhật Hoàng, sợ rồi đây thứ ích kỉ của Thiên Nghi sẽ làm cô mất đi tình bạn của mình và Hải Băng. Tất cả những thứ đó bám lấy Thiên Nghi, bao quanh như màn đêm phá tan thứ ánh sáng rạng ngời...

“Hôm qua Băng đợi Nghi về mà Nghi đâu mất tiêu.”

“Nghi tưởng Băng về với Nhật Hoàng.”

Hải Băng nào nề thở dài: “Đạo này ít gặp Hoàng lại rồi, chị Lâm An cứ theo dõi Băng, bó tay với chị ấy luôn...”

Thiên Nghi nhìn qua Hải Băng, một cách nghiêm túc cô hỏi: “Băng nè, cho Nghi hỏi một chuyện được không?”

“Nghi hỏi đi, làm gì mặt mũi nghiêm trọng vậy?”

“Nếu cho Băng chọn giữa Nhật Hoàng và Nghi, Băng sẽ chọn ai. Chỉ chọn một thôi, không được tóm cả hai đâu.”

“Chọn ai sao?” Hải Băng suy tư, đặt tay lên xoa xoa thái dương: “Tình bạn? Tình yêu? Để coi...”

Còn cô đang cố im lặng nghe câu trả lời, nén hơi thở mình lại. Bỗng Hải Băng nhào đến ôm chặt Thiên Nghi.

“Đương nhiên là Nghi rồi...”

“Vậy sao?” Thiên Nghi hạnh phúc biết mấy khi nghe được câu trả lời này, dù biết đáp án vẫn chưa chính xác hoàn toàn, Hải Băng chưa thật đối diện nên kết quả là thế. Nhật Hoàng ân cần, chu đáo và dịu dàng khi bên Hải Băng, với cô thì Nhật Hoàng vừa là người yêu vừa là tri kỉ luôn hiểu cô như người bạn thân bên cạnh này vậy.

Thiên Nghi tự đặt câu hỏi, liệu Hải Băng có thể buông tay tình yêu mình trân trọng nhất vì người bạn như cô?

Ai ai cũng nhận ra sự thay đổi bất bình thường từ người hoạt bát như Thiên Nghi, mà người nhận thấy rõ nhất là Tiểu Quỳnh.

“Diệp, mấy hôm nay thấy Thiên Nghi có gì khác không?”

“Nó có khác gì đâu, bình thường mà...”

Tiểu Quỳnh suy tư đôi lát rồi nói tiếp: “Nó trầm tư hẳn ra, như đang thất tình vậy, còn Hải Băng nữa, nói mãi mà không nghe riết bực mình.”

Tiểu Quỳnh thở dài còn Ngọc Diệp thì bỏ ngay cây viết xuống, hớn hờ quay qua: “Nhắc tới Hải Băng mới nhớ, công nhận Nhật Hoàng người yêu của Băng á, đẹp trai kinh khủng, lại tài giỏi nữa, ngang ngửa anh Phong của Diệp rồi...”

Mấy hôm trước, Ngọc Diệp có gặp Nhật Hoàng chở Hải Băng đi học nên sẵn tiện điều tra thêm. Ngọc Diệp thì vui mừng cho Hải Băng, còn Tiểu Quỳnh thì bực bội không thể nào chấp nhận.

“Có vẻ bề ngoài thôi, nhìn mặt là thấy ghét rồi, mình khuyên Hải Băng hết lần này đến lần khác rồi mà nó không nghe, tức muốn chết đây nè...”

“Quỳnh vô duyên kinh khủng, người yêu của Hải Băng chứ có phải của Quỳnh đâu, à nghe nói vì Nhật Hoàng xử phạt công tư phân minh với Quỳnh nên mới ghét người ta đúng không?”

“Có đâu... mình chỉ muốn tốt cho Hải Băng thôi.”

“Nếu Diệp mà là Nhật Hoàng, Diệp sẽ xử nặng hơn cho bỏ ghét...”

“Con nhỏ này...” Tiểu Quỳnh nhào đến bóp cổ Ngọc Diệp, hai người la lớn cả căn phòng đến mẹ Ngọc Diệp dưới nhà còn nhìn lên mà cười.

Áo mưa của Nhật Hoàng, Thiên Nghi không mặc, đem về nhà cô đặt nó lên bàn, nhìn mãi, rất muốn giữ lấy thứ đầu tiên ngựa trắng tặng mình nhưng lí trí lại khuyên ngăn. Vậy là Thiên Nghi nhờ Hải Băng trả Nhật Hoàng...

“Sao Nghi lại nói với Đăng Khôi như thế?”

“Sao không thể?”

Lam Linh nhìn Thiên Nghi mà nói bằng giọng hằn học. Còn người đối diện thì nghĩ đáng lẽ Lam Linh phải vui khi mình nói với Đăng Khôi những lời đó, cô làm thế để Đăng Khôi kết thúc tình cảm với mình mà cho Lam Linh một cơ hội.

“Nghi đừng chơi trò đó, tôi không muốn nhận lấy bất kì sự bố thí thương hại của ai đâu, nếu tôi muốn tôi sẽ tự dành lấy.”

“Bố thí, thương hại hả?” Thiên Nghi nhếch môi lên cười, có lẽ cô thấy khó chịu khi Lam Linh nghĩ mình làm vậy để trả Đăng Khôi cho Lam Linh.

“Rút lại những lời Nghi nói với Đăng Khôi đi, Nghi chưa có người yêu mà, nói vậy để lừa Đăng Khôi sao?”

“Được rồi, Linh không là gì nên đừng ra lệnh cho Nghi.”

Thiên Nghi đang cố giữ bình tĩnh, không tức giận và không biểu hiện bất kì cảm xúc nào trên gương mặt. Cảm xúc khó che giấu, ít khi nén được chuyện trong lòng, bây giờ cô lại đang hành hạ bản thân mình vì phải trốn tránh những gì không thể đối mặt.

Hai tuần sau, thi xong mọi người nhẹ nhõm, kết thúc học kì hai rồi nên ai nấy đều rất thoải mái. Còn Thiên Nghi vẫn vậy, đá trong lòng thêm nặng...

“Cái gì?”

“Mình định hỏi từ rất lâu, nhưng để Nghi chuyên tâm thi nên giờ mới hỏi. Đăng nói nghiêm túc đó, có thật không hả?”

“Có cái gì?”

“Tình cảm với Nhật Hoàng.”

Cuối cùng người hỏi Thiên Nghi câu này là Tiểu Quỳnh, cô biết chắc chắn ngày hôm nay sẽ đến, chỉ là nó đến quá nhanh.

“Không.” Thiên Nghi phủ định làm Tiểu Quỳnh càng tức giận, cô ấy nói lớn tiếng: “Nghi lừa ai hả? Chỉ có Hải Băng mới không biết thôi, mình thừa khả năng nhận ra sự khác thường ở Nghi từ lúc Hải Băng tuyên bố hẹn hò với Nhật Hoàng kia.”

Thiên Nghi tỏ ra bực bội, tức giận, thậm chí dùng thái độ không đúng với Tiểu Quỳnh. Cô không hiểu bản thân cô nữa rồi, và cả không thể hiểu những người xung quanh. Cô đâu hay việc mình đang làm tổn thương người khác nhiều như thế nào, con người cô có phải đã sống quá cảm tính và ích kỉ?

“Xin Quỳnh đừng hỏi nữa, muốn Nghi nói sao đây?”

“Muốn Nghi nói thật ỉn biết, thật thì mình chẳng muốn Hải Băng và Nghi có chuyện đâu.”

“Đó là trước kia... còn... giờ thì... không.” Thiên Nghi áp úng nói không nên lời, mặt cô cúi xuống biểu hiện nỗi khổ chẳng thể nói cùng ai.

“Vậy là thật hả? Nghi có biết mình đang làm gì không? Sao có thể như thế...”

“Đừng xen vào chuyện của Nghi!” Giọng Thiên Nghi thét lớn làm náo loạn cả không gian. Sự yên tĩnh vốn có phía sau dãy lớp học bị phá hủy.

“Mình nói cho Nghi biết, đừng vì một thằng con trai mà ảnh hưởng tình bạn của hai người, nhớ điều đó đi!” Tiểu Quỳnh đưa cặp mắt nghiêm nghị mà cảnh cáo. Thiên Nghi đang lo sợ, sợ bản thân mình trở thành con người xấu xa vì những thứ vô nghĩa. Sao mình lại trở nên như thế?

Cô vào lớp nằm dài ra bàn, Hồng Ngân hỏi thăm nhưng cũng không làm gì được. Tự thấy mình như rơi vào bể cut, cuối chân tường đó không còn cánh cửa nào cho cô.

Thời gian trôi nhanh qua, còn vài ngày nữa là tới lễ tổng kết năm học... Ai cũng lo lắng cho Thiên Nghi nhưng cô chẳng chịu hiểu, bao giờ cô cũng cho là mình đúng, Đặng Khôi im lặng không nhắn tin hay gọi điện cho Thiên Nghi thường xuyên như trước, bỗng dưng lại quan tâm tới Hoàng Khang, cậu ấy không chịu xuất hiện trước cô một lần nào nữa. Bây giờ Thiên Nghi cô đơn, để một mình yên tĩnh như thế thì bản thân cô mới hiểu ai mới thật sự là người mình cần mãi mãi....

Hôm nay là sinh nhật Hải Băng, năm nào Thiên Nghi cũng tự tay làm quà và gói lại cẩn thận, năm nay cũng thế, không có gì ngoại lệ, bên trong hộp quà nhỏ nhắn là những con hạt giấy màu hồng phấn thu mình trong lọ thủy tinh trong suốt. Hải Băng không tổ chức sinh nhật như Ngọc Diệp, cô thích cùng đám bạn ăn mừng đơn giản và đặc biệt năm nay, Hải Băng muốn Nhật Hoàng cùng mình mừng sinh nhật.

“Tặng cho Băng cái này, xòe tay ra đi!”

“Lại bày trò...” Hải Băng xòe bàn tay xinh xắn ra: “Tặng gì cho tôi đây?”

“Quà sinh nhật của riêng Nhật Hoàng tặng bạn gái Hải Băng nè...”

Nhật Hoàng đặt vào tay Hải Băng một chiếc nhẫn. Đúng thế, đó là nhẫn cặp, chiếc nhẫn trơn màu bạc đầy cao quý. Hải Băng vẫn còn ngỡ ngàng thì Nhật Hoàng đã nói xen vào.

“Chúc sinh nhật vui vẻ. Tối này nhà tôi có việc nên tôi phải về gặp bố mẹ, không thể mừng sinh nhật với Băng được. Xin lỗi.”

“Không sao đâu... Nhưng còn cái này...”

Nhật Hoàng mỉm cười cầm ngay chiếc nhẫn đeo vào tay Hải Băng, biết chắc Hải Băng sẽ đồng ý và mãi mãi không tháo nó ra, hai người mỉm cười, nhìn nhau bằng ánh mắt ngập tràn tình yêu và hạnh phúc. Thiên Nghi đứng phía xa cũng mỉm cười, nhưng lại nụ cười đầy chua xót. Cô quay lưng đi một cách lặng lẽ, quay đi bao hoài niệm, gạt bỏ tất cả suy nghĩ vu vơ. Đã định tặng Hải Băng món quà mình cực khổ chuẩn bị, nhưng cái tính ích kỷ làm Thiên Nghi mất dũng khí đối diện với người bạn thân.

20. Chương 2. 8: Không Còn Gì Cả.

Thế giới muôn màu muôn vẻ, ngàn vạn mặt trái mà dù đến khi chấm dứt sự sống thì ta vẫn không hiểu hết. Giống như Thiên Nghi chỉ biết nhìn nhận một mặt rồi vội vàng đưa ra kết luận, một quyết định sai lầm. Ra về, Thiên Nghi cũng về trước, thật khổ, thật khó khăn khi kêu cô chọn lựa, cô không thể bình tâm mà đưa ra bất kì quyết định nào. Thiên Nghi có gặp Hoàng Khang nhưng cậu ấy bơ cô luôn, không còn tìm cớ gây chuyện nữa, xem cô như người xa lạ không quen không biết.

Đến chiều, một mình cô ngồi lại ghé đá, hộp quà vẫn còn trong tập. Cô do dự, tuy rất muốn đưa tận tay cho Hải Băng nhưng không có cách nào để đối mặt. Rốt cuộc có nên tìm Hải Băng hay không?

“Sao mày ích kỷ quá vậy Thiên Nghi?”

“Nghị cũng biết thế hả?” Hải Băng đi xông xông đến, Thiên Nghi định lấy gói quà trong tập ra.

“Băng! Tôi có...”

Hải Băng tức giận xen vào: “Vì Nhật Hoàng mà Nghị lại đối xử với Băng thế sao?”

Thiên Nghi sững sốt, Hải Băng biết chuyện rồi, phải cư xử thế nào mới đúng đây?

“Băng à! Chuyện đó tôi... tôi...”

“Không ngờ Nghị lại thế, Băng không thể tin Thiên Nghi bạn mình lại là người bị chi phối bởi những chuyện đó. Vì Hoàng mà Nghị dám thờ ơ với Băng.” Hải Băng quát lớn, chưa bao giờ Hải Băng có thái độ đó, dù chuyện gì xảy ra thì Hải Băng cũng chưa tức giận như vậy, mẹ Hải Băng thiên vị với Lâm An, Hải Băng cũng bình thản, chị cô đối xử không tốt với mình thì bản thân Hải Băng cũng im lặng. Riêng lần này thì khác.

“Rốt cuộc Nghị có xem Băng là bạn không vậy?”

“Xin lỗi.” Thiên Nghi thờ thẩn trả lời. Hải Băng nước mắt rưng rưng trên khóe mi.

“Sao Băng có thể chấp nhận lời xin lỗi này từ Nghị, trước đó Nghị thích Nhật Hoàng mà, có phải Nghị biết Nhật Hoàng trước Băng đúng không, là con ngựa xanh Nghị hay nhắc đến sao?”

“Đúng là Nghị gặp Nhật Hoàng vào ngày hôm đó... nhưng...”

“Vậy lúc thích Nhật Hoàng sao Nghị lại không chịu nói cho Băng biết, sao lúc Băng nói Băng hẹn hò với Nhật Hoàng thì Nghị lại im lặng?”

“Nói ra làm gì? Nói ra để chúng ta như bây giờ hả?”

“Nghị biết Nghị ích kỉ lắm không?”

Đúng là Thiên Nghi biết mình rất ích kỉ nên bản thân cô mới tránh mặt Hải Băng, vì cô ích kỉ nên cô cảm thấy mình xấu xa.

“Nghị ích kỉ vậy đó. Ích kỉ nên không nói ra, mới để điều đó trong lòng để tự mình Nghị khổ, bộ Băng tưởng Nghị là thánh nhân hả, Nghị cũng là con người đó...”

“Chúng ta đã từng là bạn chưa?”

Câu hỏi này làm Thiên Nghi phải suy nghĩ, giọng cô hạ dần xuống theo từng cung bậc: “Hải Băng...”

Tối đó Thiên Nghi ở nhà không đi đâu cả, không lướt facebook như mọi khi, cô đang rất mệt, thân người mềm nhũn, đầu thì nặng trĩu như có cái gì đó khiến mình nghẹt thở. Cô đang lo cho Hải Băng, chắc Hải Băng cũng đang như cô mệt mỗi chẳng còn ăn mừng sinh nhật gì nữa. Buổi tiệc mà Thiên Nghi cùng những người khác định tổ chức dành riêng cho Hải Băng đến đây chấm dứt. Đang nằm trên giường thì điện thoại reo lên.

“Gì vậy Linh?”

“Chuyện mà Hải Băng biết á... là do tôi... sơ ý nói... tôi không ngờ mọi chuyện lại như thế, tại Băng hỏi nên tôi... tôi... xin lỗi Nghị.”

“Không sao... đây là chuyện sớm muộn gì cũng đến mà.”

Tiếng thở dài náo nê của Lam Linh càng làm Thiên Nghi khó chịu.

“Chúng ta đã từng là bạn chưa?”, câu hỏi ấy cứ bám theo Thiên Nghi, cô tự hỏi lòng mình, có chưa? Cô đã từng xem Hải Băng là một người bạn thật sự chưa? Miệng thì nói ra hai từ ‘Bạn thân’ vô cùng đơn giản nhưng trong lòng mỗi đứa lại tồn tại những lo lắng, nỗi niềm riêng không thể chia sẻ. Ngày mai sẽ thế nào khi mọi thứ xung quanh Thiên Nghi đang từng ngày thay đổi trong khi cô chỉ dậm chân tại chỗ mà nơi đó lại là vùng lầy...

“Mọi người đừng xen vào chuyện của hai người đó, Diệp tin họ biết cách xử lí mà.”

“Tự nhiên lại cãi nhau. Tại cái tên Nhật Hoàng đó không á...”

Ngọc Diệp và Tiểu Quỳnh cùng nhau ngồi tại Coffe Me, nghe Lam Linh nói chuyện Hải Băng cùng Thiên Nghi cãi nhau nên Tiểu Quỳnh vô cùng tức giận, Ngọc Diệp thì bình thản tin rằng mọi chuyện sẽ đơn giản hơn.

“Diệp thấy chuyện này không ai có lỗi cả, ai cũng có suy nghĩ riêng đâu cần được... đừng ai trách ai hết, tốt nhất là thế...”

“Ừ, nếu ai cũng nghĩ như tiểu thư Ngọc Diệp thì chắc mọi chuyện trên đời này sẽ đơn giản lắm. Người gì đâu mà vô tâm thấy gớm...” Tiểu Quỳnh đưa mắt sang Ngọc Diệp, Ngọc Diệp chỉ bĩu môi không quan tâm rồi cúi xuống uống ly sữa tươi ngọt dịu. Điện thoại Tiểu Quỳnh reo lên...

“Anh tìm tôi chi vậy?”

“Hôm nay bố mẹ tôi về, họ sẽ đến nhà em xem mắt đó, em chuẩn bị đi!”

“Ê, tôi đồng ý xem mắt khi nào?” Tiếng ‘tút’ kéo dài bên kia làm Tiểu Quỳnh lúng túng.

“Gì vậy Quỳnh?”

“Anh Kỳ Dương dẫn bố mẹ anh ấy đến xem mắt mình.”

“Tội nghiệp Quỳnh quá đi...” Ngọc Diệp cười châm chọc, Tiểu Quỳnh thì cuống cuống chạy về nhà. Kỳ Dương luôn quyết định mọi chuyện theo ý mình, biết Tiểu Quỳnh sẽ phản kháng nhưng anh cũng vẫn làm.

Còn Ngọc Diệp và Đại Phong thì không cần nói, họ hạnh phúc ngày ngày, Đại Phong dù thi nhưng vẫn không quên gọi điện lo cho bạn gái, kiểu này thì dù Ngọc Diệp muốn hóa thành công cũng trở nên khó khăn rồi.

Hải Băng ngồi cùng Nhật Hoàng ở trong phòng nhạc, ngày nào ra chơi họ cũng lên phòng nhạc tập đàn. Hôm nay thì không khí ngọt ngào hẳn ra, Nhật Hoàng vẫn chưa biết chuyện, lúc này Hải Băng nhìn sang Nhật Hoàng.

“Hoàng biết chuyện của Nghi đúng không?”

“Là chuyện gì?”

“Nghi thích Hoàng.”

Nhật Hoàng giữ được bình tĩnh, luôn để tâm trạng ở trạng thái cân bằng. Nghe Hải Băng nói, anh chỉ thay đổi đôi nét, ánh mắt thì vẫn thế, vẫn hướng về Hải Băng với cả mệnh mệnh tình yêu, một biển trời hạnh phúc.

“Như thế thì sao? Tôi thấy việc này bình thường mà, có lẽ Nghi chỉ có chút cảm xúc nhất thời chứ không quan trọng như Băng nghĩ đâu.”

“Hoàng biết không? Tôi sống trong gia đình mình mà chẳng có chút tình thương, bố thì luôn lo cho công việc, còn mẹ và chị An không biết tại sao họ không thích tôi nữa. Chỉ có Thiên Nghi, từ khi làm bạn với Nghi, tôi mới cảm nhận cái hơi ấm của người thân, tôi mới không còn cô đơn... Nghi quan trọng với tôi lắm... Nên... tôi...” Hải Băng ngừng tại đây, ngập ngừng chẳng muốn nói ra điều mình đang nghĩ.

“Băng muốn bỏ rơi tôi?” Nhật Hoàng vừa nói vừa nhìn Hải Băng, nhìn thẳng vào đôi mắt to tròn đã đỏ hoe. Hải Băng thì gạt nhẹ đầu, mặt cúi gằm xuống không thể trả lại ánh mắt của Nhật Hoàng điều gì cả.

“Hoàng chia... tay với tôi đi!”

Nhật Hoàng đứng phắt dậy: “Tôi biết tôi không so sánh được với Thiên Nghi, nhưng có bao giờ Băng đặt mình vào vị trí của tôi mà hiểu cho tôi chưa? Băng không hiểu gì về tôi cả!”

Họ cãi nhau vì Thiên Nghi, chia tay vì đứa bạn xấu xa như Thiên Nghi. Nhật Hoàng tức giận quay lưng đi, chiếc nhẫn trên tay Hải Băng đang đọng đầy từng giọt nước mắt. Hải Băng bật khóc, nước mắt rơi không ngừng. Quả thật người Hải Băng chọn là Thiên Nghi, bây giờ cô thật sự tin rồi, tin quyết định ngày đó của Hải Băng không phải là lời nói đùa.

21. Chương 2. 9: Không Biết Là Ai Đau Lòng Nhất.

Ngồi trong lớp học mà hồn vía Thiên Nghi không đặt tại đó, cả Hồng Ngân vô tư cũng lên tiếng.

“Nghi, tối qua khóc hả? ”

“Gì mà khóc, tại ngủ không được nên mắt mới vậy đó.”

“Nghi với Hoàng Khang cãi nhau đúng không? Mấy hôm nay đâu thấy nó tới tìm Nghi.”

“Tên xấu xa đó không đến càng tốt, toàn gây cho Nghi phiền phức không à...” Câu nói của Thiên Nghi đi quá suy nghĩ của cô, trong lòng lại không hoàn toàn cho là vậy, đôi lúc trái tim ấy cũng bị bắn bởi Hoàng Khang, nhưng vì vị trí của Nhật Hoàng còn quá lớn nên Hoàng Khang không thể tồn tại ở nơi sâu thẳm trong tim. Giờ này, ngay thời khắc cô nói ra câu đó thì Hoàng Khang đang đứng ở cuối cửa lớp, anh nhìn Thiên Nghi, đôi mắt đầy tức giận. Cô thì đáp lại bằng sự hồi hận trên gương mặt, chờ đợi một trận mắng quát thật lớn, hay những hành động kì lạ nào đó của Hoàng Khang. Nhưng không, ngược lại với những gì đang tiếp diễn trong đầu cô thì Hoàng Khang lại im lặng quay lưng đi, không trả lời bất kì câu nào, ném lại cho Thiên Nghi ám khí lạnh giá từ ác ma.

Chuyện Thiên Nghi thích Nhật Hoàng không biết vì sao lại lan đi rất nhanh, nó như cơn sóng tập nập vào bờ. Cả Đăng Khôi cũng biết, cậu ấy vẫn im lặng, không tỏ thái độ như mọi người, vẫn tính trầm lặng như mọi khi.

“Tôi không sao.”

Ngồi ở Coffee Me, thấy Đăng Khôi cứ im lặng nhìn mình chằm chằm nên Thiên Nghi lên tiếng trước. Trông Nghi thiên tài giờ như thế, nét ngây thơ mất đi mà chỉ còn sự hóc hác bất lực, Đăng Khôi nhẹ nhàng lên tiếng.

“Cần gì phải đau khổ như vậy, mắt Nghi đỏ hết rồi, cô Lan sẽ biết đó...”

Thiên Nghi lấy tay xoa lên đôi mắt mình, cố mỉm cười cho qua chuyện: “Đã nói bạn đừng tốt với tôi nữa mà. Tôi lớn rồi nên tự lo inh được.”

“Định bỏ mặc Nghi luôn nhưng giờ thì không làm nữa, Khôi biết Khôi làm không được. Nếu thấy khó chịu thì xem Khôi như không khí đi! Khôi mà có lo cho Nghi thì Nghi cứ mặc kệ.”

“Đăng Khôi, lần này tôi là người sai đúng không?” Cô ngẩn mặt hỏi và chờ đáp án.

Đăng Khôi không trả lời, anh không cho Thiên Nghi câu trả lời nào hết, cô không biết hỏi ai bây giờ, ai có thể cho cô một đáp án chính xác nhất?

Mới đây lớp mười một đã kết thúc rồi, hôm nay là ngày tổng kết năm học, bên ngoài thì nhà trường náo nhiệt sôi động hẳn lên, nhưng Thiên Nghi nhìn đâu đâu cũng ảm đạm làm cô như té xuống vực thẳm ngàn trượng không cách nào trèo lên. Năm nay Thiên Nghi vẫn đạt được thành tích học tập rất cao, cô bước lên bục nhận thưởng theo lời cô dẫn chương trình nêu, tiếng vỗ tay vang lên không ngừng. Cố gắng nở nụ cười miễn cưỡng, cô hiểu rất rõ trong những tiếng vỗ tay kia không tồn tại lời chúc mừng thật sự. Chỉ có Hải Bằng, Tiểu Quỳnh, Hồng Ngân và Lam Linh mới inh hạnh phúc cùng niềm vui từ trái tim. Lúc ấy bỗng cô cần tiếng vỗ tay của Hải Bằng và nụ cười của người bạn ấy biết bao nhiêu, chẳng cần ai ngưỡng mộ mình nữa...cần một người bạn thôi.

Tan buổi lễ, cầm trên tay bằng khen của nhà trường, Thiên Nghi thần thờ ngồi lại một góc sân trường... Dấu chân cô đã in sâu vào từng con đường cô đi qua trong mười bảy năm vừa rồi, in vào con phố nhỏ hay vào tim ai đó. Và trong những bước chân kia, Thiên Nghi biết đôi lúc mình lầm sai và làm tim người khác rất đau. Ngay thời khắc này đây, cô đang đồng thời lầm những bước chân sai lầm làm những người quan trọng quanh cô rất đau đớn.

“Thiên Nghi!” Hải Băng ngồi xuống ghế, hàng ghế góc sân trường mà họ hay ngồi tâm sự, vui đùa...Sao mà tiết trời hôm nay nóng bức quá dù ngoài sân không có ánh nắng nào cả, bầu trời bị che kín bởi những đám mây mù mịt, mặt trời khuất dạng.

“Băng nghĩ kĩ rồi, chúng ta chấm dứt tình bạn này đi!”

“Hải Băng! Nghi biết mình làm Băng khó xử, Nghi thật ích kỉ chẳng thèm nghĩ đến Băng.” Giọng Thiên Nghi lắng nhẹ đôi lát rồi nói tiếp: “Nghi nghĩ rất lâu, nghĩ đến mất ngủ, lúc đầu Nghi không hiểu vì sao chúng ta phải thế này, nhưng cuối cùng cũng có lí do rồi...Đơn giản vì Nghi và Băng chưa là bạn bè một cách chân thật.”

“Ừm. Vì chưa là bạn nên không ai sai trong chuyện này, Nghi không sai, Băng không sai và Nhật Hoàng càng là người vô tội...”

Nước mắt Thiên Nghi bắt đầu rơi xuống, cô rất ít khóc, không bao giờ bỏ giọt lệ vì những chuyện vô nghĩa, hay nói cách khác Thiên Nghi là người thiếu nước mắt. Cho đến bây giờ, cô cảm thấy tim mình đau nhói, nó đau gấp hàng vạn lần khi đơn phương Nhật Hoàng, khóc khi biết tình bạn những năm qua chưa bao giờ tồn tại một cách đúng nghĩa.

“Từ nay về sau Băng không muốn làm bạn với Nghi, nên chúng ta đừng gặp nhau nữa.” Hải Băng đứng dậy, Thiên Nghi thừa hiểu Hải Băng cũng như mình, cũng đang khóc, nhưng sự xấu hổ không cho phép cô ngăn mặt nhìn Hải Băng, cô rất sợ bắt gặp những giọt nước mắt trong trẻo như sương sớm trên khóe mắt ai đó, cũng chính vì Thiên Nghi là nguyên nhân gây nên nước mắt cho người khác nên cô càng không dám đối mặt. Đến lúc bước chân của Hải Băng xa dần thì ở đây Thiên Nghi mới ngược lên trông theo dáng Hải Băng.

Tiếp đến người đối diện với Thiên Nghi là Nhật Hoàng, chắc Nhật Hoàng giận cô nhiều lắm, vì cô mà gây cho tình cảm của Hải Băng và anh nhiều cách trở khó khăn.

“Tôi...”

“Nghi đừng xin lỗi, tôi biết không ai có lỗi cả mà.”

Trong khi Thiên Nghi đang mập mờ bon chen với hàng trăm xúc cảm thì Nhật Hoàng ngồi xuống cạnh cô. Vẫn cái mũ với chữ BOY màu xanh dương to đùng như lần đầu gặp mặt, nhưng trong đôi mắt Nhật Hoàng giờ đây chất chứa bao nỗi niềm.

“Tôi không biết mình nên làm gì mới đúng đây?”

“Sao Nghi lại thích tôi?” Chắc Nhật Hoàng là một người con trai dũng cảm lắm mới có thể đưa ra câu hỏi thế này.

“Vì tôi nghĩ Hoàng là ngựa trắng của tôi tìm.”

Nhật Hoàng nhìn sang đôi mắt lúng túng của Thiên Nghi, tin chắc anh đã nghe Hải Băng kể về giấc mơ ấy, giấc mơ ngựa trắng của cô nàng lọ lem như Thiên Nghi. Mục đích cho cuộc sống đi tìm ngựa trắng, dù có chút điên khùng nhưng Thiên Nghi nghĩ đó vẫn có thể coi là mơ ước.

“Tôi không phải đâu.”

“Phải! Hoàng đúng là ngựa trắng nhưng không phải ngựa trắng của tôi tìm. Hoàng là của Hải Băng.”

Nhật Hoàng thở dài đầy ưu sầu: “Nhưng giờ Băng không cần tôi nữa, người Băng chọn là Nghi, Hải Băng thà bỏ tình yêu với tôi còn hơn vứt bỏ tình bạn của hai người...Vì thế...nên coi như tôi xin Nghi...đừng làm Băng khóc.”

Không khi nào Thiên Nghi nghĩ bản thân mình muốn làm tổn thương Hải Băng và làm cô ấy khóc. Nhật Hoàng mong Thiên Nghi đừng làm Hải Băng khóc nhưng anh có biết rằng lúc này người làm Thiên Nghi khóc lại là anh.

“Không phải tôi cố tình chia rẽ tình cảm hai người đâu.”

“Tôi biết nên tôi không trách gì Nghi cả...Chỉ nhờ Nghi thế thôi...Bây giờ tôi về, Nghi cũng về đi!” Bóng dáng cao gầy của Nhật Hoàng từng chút xa rời Thiên Nghi, thích Nhật Hoàng là sai, cô cảm thấy đó là

chuyện sai lầm nhất mà mình đã và đang gây ra. Cô cứ cúi gầm mặt xuống đất, giọt nước mắt lăn dài trên má và rơi xuống mặt đất, từng giọt, từng giọt... Và rồi, bàn tay ai đó chìa ra trước mặt Thiên Nghi cùng tờ khăn giấy ướt.

“Lau nước mắt đi!” Là giọng nói của Hoàng Khang, cậu ấy nhìn Thiên Nghi, cô không biết tại sao trông đôi mắt Hoàng Khang cũng buồn bã, cũng ảm đạm mịt mù đau thương như mình lúc này. Do cậu cũng buồn hay trong mắt Thiên Nghi giờ toàn đau khổ.

“Không cần!” Vẫn cố tỏ ra cứng rắn, cô muốn chứng tỏ rằng bản thân vô cùng mạnh mẽ chẳng cần sự an ủi của bất kì ai. Hoàng Khang không nghĩ thế, anh muốn an ủi và ở bên cô lúc này, dùng bàn tay mình lấy khăn giấy chạm nhẹ lên khóe mắt Thiên Nghi, má Thiên Nghi, anh đang lau đi những giọt nước mắt còn đọng lại nơi cô, gạt đi phiền muộn và mở cho cô gái ấy cánh cửa bình yên phía chân trời.

“Bạn... Thật sự thích người đó?” Anh khụy xuống trước mặt cô, nhìn thẳng vào đôi mắt vẫn đắm lện, ngập ngừng không muốn hỏi, nhưng rồi lại không thể cứ im lặng, anh chọn cách nói lên những gì mình giấu trong tận đáy lòng, ánh mắt anh nhìn cô chứa đựng bao huyền bí. Thiên Nghi không thể trả lời, chỉ gật đầu nhẹ và khẳng định. Thế là Hoàng Khang thở dài, nỗi thất vọng bao lấy khoảng không.

Ngày hôm nay, Thiên Nghi tận mắt chứng kiến bóng dáng ba con người khuất theo không gian mờ ảo. Thứ nhất là Hải Băng, tiếp đến là Nhật Hoàng... cuối cùng là Hoàng Khang – người lạ lẫm nhất với cô. Hoàng Khang cư xử khác lạ với riêng mình Thiên Nghi, có lẽ vì thương hại hay cậu ấy thực sự là người tốt. Hoặc giả, việc xảy ra đúng như Hải Băng và Tuấn Nguyên nói, Hoàng Khang thích cô.

Giờ này Hải Băng đã về nhà bên cây piano hát vài bản nhạc để vơi cơn sầu, Tiểu Quỳnh thì say sưa bên anh luật sư tương lai tại nhà hàng Ý, Lam Linh chắc vẫn đi đến nơi nào ngắm nhìn bóng dáng của Đăng Khôi, với riêng Ngọc Diệp, hạnh phúc cùng buổi tiệc tốt nghiệp của Đại Phong.

Còn Thiên Nghi, cô không thể quan tâm nhiều như vậy nữa. Vì giờ đây đầu cô đang bị đè nặng bởi sự mệt mỏi, ân hận hòa vào chút xót xa. Trên chiếc Queen trắng, cô lướt nhanh qua con đường với hai hàng phượng đỏ thắm, nó như hàng vạn mặt trời đỏ rực, Thiên Nghi mới hiểu rõ được, hè rồi, hè cô đơn lẻ loi một mình. Nghỉ hè lớp mười, cũng trong những ngày này, Thiên Nghi cùng đám bạn còn lang thang từ quán nước này đến tiệm ăn nọ, hoặc ra công viên hay Coffe Me xơi vài ly kem mát lạnh.

Thế là hết rồi, lớp mười một qua rồi, tình bạn mất rồi, tình yêu đặt nhầm chỗ rồi... Thiên Nghi đạp nhanh qua khỏi cánh đồng hoa bồ công anh, nó vẫn lạc lõng như bao ngày. Về nhà, tối nay Thiên Nghi sẽ ôm Nun thật chặt, bây giờ chỉ còn mình Nun mới mang cho cô hơi ấm gia đình để cô quay lại chính mình... Một Tầng Thiên Nghi của đam mê và hy vọng... Niềm hy vọng mới cho giấc mơ bay theo hoa bồ công anh tìm bến dừng có ngựa trắng.

22. Chương * Bên Lề Tác Giả.

Trong cuộc sống có những lúc chúng ta bị nhầm lẫn tình cảm, để rồi làm người mình yêu thương vì mình mà đau lòng. Con người luôn nhìn về một phía mà quên đi bên cạnh mình luôn có một hạnh phúc chờ đợi sẵn.

Tiếp theo đây, Thiên Nghi của chúng ta sẽ bắt đầu hành trình tìm ngựa trắng mới. Và đương nhiên con đường đó đã thuộc về riêng một người...

Rất dễ đoán mà đúng không?

Là ai đây?

23. Chương 3: Dù Có Cố Gắng, Anh Mãi Không Phải Là Ngựa Trắng.

*****Trong phút chốc, anh nắm lấy tay Thiên Nghi, tay cô đang lạnh cóng giờ thì được sưởi ấm.

“Tay bạn sao lạnh thế?”

Đã định rút nhanh tay mình lại, nhưng không kịp rồi, trái tim thảng lị trí, cô chỉ đành xem như bình thường để che đi cảm xúc nơi lồng ngực: “Trời tối thì phải lạnh thôi.”

“Người ta nói trái tim ấm thì bàn tay mới ấm được, vậy tay bạn thế chắc tim bạn cô đơn lắm...” Anh cúi người xoa xoa bàn tay cô, thổi nhẹ hơi ấm vào đó, Thiên Nghi nhìn anh, nhìn anh đang chăm sóc mình. Mặt cô đỏ bừng bừng không thể ngưng lại.

“Chẳng phải có tôi ở bên sẽ đỡ lạnh hơn không? Vậy mà tối ngày xua đuổi.”

“Không phải đâu...chỉ vì..”*****

Trong một tháng vừa qua, Thiên Nghi cứ ở nhà xuyên suốt, không ra ngoài tìm bạn bè hay xin cô Lan đi chơi. Một tháng hè cô giam mình trong ngục tối, trong sự nuối tiếc khôn nguôi, trong sự xót xa không thể tả. Cô tránh né tất cả vì bản thân chưa đủ can đảm để đối mặt với lỗi lầm của mình gây ra.

“Nun à, mai Hai đi học rồi, ở nhà tự lo cho mình đi, tự nấu cơm mà ăn.”

“Ừa gì kì vậy, học là học, ăn là ăn, hai chuyện khác nhau mà.”

“Khác gì mà khác, năm nay Hai học lớp mười hai rồi, phải lo nhiều thứ lắm, thời gian đâu mà lo cho Nun mãi...”

“À, lớp mười hai rồi, cũng mau thôi thì mười hai sẽ kết thúc, chừng nào Hai mới ra mắt ngựa trắng cho em?” Nun ngừng ăn kem và quay lại Thiên Nghi vẫn đang ngồi cạnh mình ôm lap top. Cô không trả lời câu hỏi đó của Nun nên con bé thở dài chán nản sau đó lại tiếp tục ăn kem, xem phim hoạt hình của nó.

Nun lại nhắc tới ngựa trắng, tự nhiên Thiên Nghi cảm thấy mình dị ứng với hai từ đó, nó trở nên xa lạ và đáng sợ với cô.

Kỳ Dương và Tiểu Quỳnh vẫn thế, hai người bắt đầu không còn căm ghét cái gọi là chỉ phúc di hôn gì đó nữa, ngược lại Tiểu Quỳnh thậm chí cảm ơn bố mẹ đã ban cho con một đối tượng hoàn mỹ như thế. Đại Phong giờ đã tốt nghiệp và là sinh viên trường Kinh tế, anh học rất giỏi, với năng lực này thì công ty nhà họ Dương không sợ không có người kế nghiệp, Ngọc Diệp gần đây ngoan ngoãn hẳn, chẳng còn đua đòi, đang an phận bên Đại Phong tận hưởng tình yêu. Còn Lam Linh thì chẳng ai thay đổi được, không quên Đặng Khôi và cũng chẳng chịu chú tâm gì đến tình cảm Tuấn Nguyên. Về Hải Bằng, cô hoàn toàn tránh mặt Nhật Hoàng, họ ở gần nhà, chỉ cần ra cổng đứng thì có thể nhìn thấy nhau, tối nào Nhật Hoàng cũng ngồi ở ghế đá trước cổng nhà mình chờ ai đó, chờ cô hàng xóm kia có thể xuất hiện dù cho anh chỉ một ánh nhìn, nhưng Hải Bằng không làm thế, cả cơ hội để anh nhìn cô, cô cũng tước mất.

“Nghi, nghỉ hè một tháng rồi, nghĩ kĩ chưa hả?”

“Chuyện của Nghi, Linh đừng quan tâm, Nghi biết mình phải làm gì mà.”

“Nghi!!! Đúng là...” Lam Linh bất lực không còn biết khuyên bạn mình thế nào.

“Cứng đầu đúng không?”

Cô bạn Lam Linh này tình cờ gặp Thiên Nghi ở trường, cũng giọng điệu bất cần, Thiên Nghi làm Lam Linh tức giận. Lần này đúng là cô đã sai, sai với Hải Bằng nhưng không làm gì sai với Lam Linh cả. Nên người Thiên Nghi tránh mặt là Hải Bằng, lớp Hải Bằng đã chuyển lên lầu ba dãy A, khá xa lớp cô nên họ không gặp nhau một lần nào cả, từ ngày kết thúc năm học đến giờ, cả thấy dáng nhau cũng không. Vì sự ích kỉ, nhỏ nhen của Thiên Nghi mà làm Nhật Hoàng và Hải Bằng đau khổ, yêu nhau nhưng lại không thể bên nhau. Ai cũng nghĩ chuyện này đơn giản, Thiên Nghi thích Nhật Hoàng là chuyện khác, Hải Bằng và Nhật

Hoàng yêu nhau thì chẳng liên quan, nhưng với người tình cảm như Hải Băng thì rất liên quan, chỉ người trong cuộc mới hiểu rõ thôi.

Vào lớp ngồi cạnh Hồng Ngân thì Thiên Nghi lại nhớ đến Hoàng Khang, Hoàng Khang cũng giống Hải Băng và Nhật Hoàng, không ai chịu gặp cô cả.

Một buổi chiều, học thể dục xong, Thiên Nghi đi dọc theo hành lang về. Từ phía xa, hình ảnh lọt ngay vào mắt cô là Nhật Hoàng, là người con trai tên Bùi Ngô Nhật Hoàng, cậu ấy ngồi tại ghế đá vẻ buồn bã, hẳn là vì tình cảm với Hải Băng. Riêng đối với Nhật Hoàng, Thiên Nghi cảm thấy có lỗi rất nhiều, nhìn anh ngay lúc này khiến cô không còn rung động mà thay vào đó là sự hối tiếc, đau buồn thay cho Hải Băng, những thứ ấy làm cô mất đi cảm giác yêu thương ngày nào. Định sẽ tránh như bao lần, nhưng Thiên Nghi lại lấy hết dũng khí bước đến.

“Hoàng!” Cô đứng trước mặt anh, không còn vẻ luống cuống của ngày xưa nữa, thay vào đó là sự chững chạc thấy rõ.

Người đó vừa nghe tên mình, anh ngược nhìn Thiên Nghi, cười, nụ cười của ngày nào: “Thiên Nghi sao? Lâu quá không gặp... Bạn khỏe không?”

“Khỏe. Sao Hoàng ngồi đây một mình vậy, không về hả?”

“Ừ... tôi...” Nhật Hoàng ngập ngừng không nói nên lời. Thiên Nghi nhìn thấy mà xót xa, một Nhật Hoàng tĩnh lặng, tự tin mà cô yêu mến đâu mất rồi, bây giờ trước mắt cô chỉ còn là một Bùi Ngô Nhật Hoàng yếu đuối, không làm gì được ngoài ưu sầu, ánh mắt buồn thăm thăm sâu tận đáy lòng.

“Xin lỗi, một tháng qua tôi đã luôn trách bản thân mình, là tôi đặt sai tình cảm nên mới làm hai người ra như thế.”

Ngặt Hoàng nhìn kĩ Thiên Nghi đang đứng trước mình, cô đã nhận hết lỗi lầm về mình, anh chưa từng trách cô, chỉ trách cho tình cảm nhỏ nhoi của mình thôi.

“Không phải tại Nghi đâu, có lẽ tôi chưa đủ tốt để Băng yêu, tình cảm của tôi dành cho Băng chưa thật sự làm cô ấy tin tưởng và ở bên tôi như tôi nghĩ.”

Thiên Nghi đau lòng lắm rồi, một tháng qua đi trong sự cô đơn một mình đã quá đủ để làm cô thức tỉnh, và hôm nay khi nhìn thấy Nhật Hoàng vì mình mà ra như vậy, cô càng hiểu bản thân nên làm gì cho hai người đó. Cuối cùng cái dũng khí khiến Thiên Nghi dám đối mặt với cái tôi của chính mình đã trở dậy.

“Hoàng! Tôi sẽ tìm Băng, tôi nhất định sẽ trả lại cho hai người cuộc sống ngày trước.” Nói xong, chưa đợi anh phản ứng, cô đã bỏ chạy, cô không muốn làm khổ bản thân và làm khổ người bạn thân nhất của mình nữa.

Nếu Nhật Hoàng thường ngày vô cùng mạnh mẽ cũng trở nên như thế thì Hải Băng bạn của cô sẽ như thế nào đây?

“Anh... Thiên Nghi với Hải Băng không gặp nhau hơn một tháng rồi, tin sao giờ?” Cả người vô tư như Ngọc Diệp cũng lo sợ cho tình bạn của họ. Cô ngồi dựa đầu vào vai Đại Phong, họ vẫn thế, thích ra ngắm hoàng hôn ở ngoại ô thành phố.

“Em đừng lo, anh có gặp Thiên Nghi, theo cách nói chuyện của con bé ấy chắc nó biết mình phải làm sao rồi, rồi họ sẽ thông cảm và hiểu cho nhau thôi.”

Vào ngày chủ nhật nào Đại Phong cũng đưa Ngọc Diệp ra đây ngắm hoàng hôn, Ngọc Diệp không giống Thiên Nghi thích mơ mộng, nhưng vì hoàng hôn là khoảnh khắc cô cảm thấy hạnh phúc nhất nên cô muốn Đại Phong ở bên mình trong thời khắc này. Ngọc Diệp không cần như Thiên Nghi mãi mê tìm hoàng tử thì Đại Phong đã bên cạnh bảo vệ cô vô điều kiện. Vậy mà cô lại không biết nắm giữ.

Chiều nay, Thiên Nghi cầm điện thoại lên, nhìn vào số điện thoại trên màn hình chiếc Galaxy đó, số máy lâu rồi không gọi đến và gọi đi... Nắm chặt nó, bỏ đi cái sĩ diện xấu xa khiến Thiên Nghi rụt rè, cô đưa tay lên nút màu xanh... bao tiếng chuông vang lên kéo dài ngồi ngưng động...

“Hải Băng!” Thiên Nghi lên tiếng khi bên kia có ai đó bắt máy, nhưng đầu dây ấy vẫn im lặng. Cô cắn chặt răng, hít sâu vào và nói tiếp: “Ngày mai Nghi qua nhà đón Băng nhe, chúng ta cần nói chuyện với nhau một lần nữa...”

“Ừm... Băng cũng muốn nói chuyện với Nghi” Giọng Hải Băng có phần ghen ngào, Thiên Nghi thừa biết chắc chắn Hải Băng sắp khóc. Người bạn này của Thiên Nghi là vậy, hay khóc cũng dễ cười... Họ cuối cùng cũng chịu nhúng nhường một bước.

Lớp mười hai rất quan trọng nên Thiên Nghi phải tìm nơi học thêm nhiều để ôn thi, cô không thích xe máy, dù mệt như cô bé này vẫn đều đều đạp chiếc Queen trắng tình yêu đi học. Giáo viên Anh văn của Thiên Nghi là do Ngọc Diệp giới thiệu, cô giáo đó tên Phương dạy chuyên Anh bên The First, Ngọc Diệp và Thiên Nghi học chung với nhau tại nhà cô Phương. Hôm nay cô nói sẽ có bạn mới xin vào học cùng nhóm, Thiên Nghi mong người này là con trai để tỉ suất ngựa trắng cô tìm tăng lên 0.001 phần nghìn.

Quả nhiên ông trời không phụ lòng người. Đúng là con trai, cậu ấy mới bước vào đã mỉm cười nhìn cô rồi nhìn sang mọi người. Đó là một chàng rất đẹp trai, áo sơ mi kẻ ca rô xanh đen, quần jeans phong cách, mang balô đen, anh trắng, không phải trắng như diễn viên Hàn Quốc, mà với người Việt da vàng thì anh là chuẩn quá rồi, mái tóc đen không lẫn chút tạp chất, tóc mái trước trán dài nhưng chẳng che nổi đôi mắt cuốn hút kia, ánh mắt của sự quyến rũ và huyền bí... Đây là ai? Đúng thế, là anh, là Hoàng Khang xấu xa của Thiên Nghi... Hoàng Khang hot boy đệ nhất ban B trường LB.

Cái tên này, mới không gặp có bao lâu đâu mà lại thành ra như thế? Sao lại tới nỗi hại nước hại dân thế kia? Không được rồi...

“Ngồi xuống đó đi Hoàng Khang.” Cô Phương chỉ vào chỗ trống ở góc phải khi thấy cậu học trò vẫn nhìn xung quanh.

Không ngờ ông trời lại trêu đùa với Thiên Nghi, cả cơ hội tìm ngựa trắng cũng không cho. Giọng cô Phương phát ra càng làm Thiên Nghi lúng túng, khiến ánh mắt cô chú trọng tâm vào gương mặt điển trai ấy. Anh cũng đã nhìn thấy cô, bốn mắt chạm nhau. Như một cảm giác khác lạ, Thiên Nghi liền tránh ánh mắt sang nơi khác.

“Em ngồi đây được không cô?” Anh lên tiếng.

“Chỗ nào trống em cứ ngồi.”

Thiên Nghi lại nghĩ xấu về Hoàng Khang, anh tìm cơ hội ngồi sau lưng cô, chỗ trống rất nhiều nhưng chỗ anh đề nghị lại là sau Thiên Nghi.

“Nghi chép bài đi, sao vậy?”

“Ồ... Đang chép nè...”

Ngọc Diệp không phát hiện ra điều gì khác lạ từ Thiên Nghi, lúc đầu cô cũng nhìn Hoàng Khang rồi mỉm cười chào hỏi, Thiên Nghi tin chắc nếu bây giờ Ngọc Diệp mà không có Đại Phong thì chỗ bên cạnh cô đã là chỗ trống rồi. Vì đã có Đại Phong nên Ngọc Diệp bắt đầu bỏ qua tất cả những người con trai quanh mình như Đại Phong đã bỏ qua những người con gái xinh đẹp quanh anh vì cô.

Thiên Nghi tay chép bài mà đầu bần suy nghĩ xem Hoàng Khang đang làm gì sau lưng mình, rõ ràng biết nhau mà tỏ vẻ không quen, hay anh còn giận chuyện cô nói xấu anh lúc còn học lớp mười một, Hoàng Khang trẻ con thế sao?

“Nghi à, Diệp về trước nhe, hôm nay anh Đại Phong đến nhà chờ mà Diệp lại quên mất... Đi nha!”

Thiên Nghi gật đầu ảm ức, nhỏ bạn mình tàn nhẫn kinh khủng, không biết mình đang đối diện với quỷ thần sao mà lại bỏ về ngay khi cô Phương mới dứt lời.

Kể nhát gan như cô cũng mau mau dọn hết đồ vào tập da rồi tìm cách chạy thôi. Buồn cười thật, tự nhiên phải trốn phải chạy, nhưng không chạy không được, không biết vì sao cô lại cảm thấy mình còn nợ Hoàng Khang điều gì đó.

Thiên Nghi dắt xe ra khỏi nhà cô Phương, leo lên và chuẩn bị đạp nhanh khỏi nơi đây ám khí này.

“Đứng lại!” Hoàng Khang chặn trước xe cô, giữ lấy rổ xe, cô luống cuống hỏi anh: “Bạn... bạn làm gì vậy? Buông ra nhanh!”

Anh nói chuyện với cô rất tự nhiên, đưa ra lời yêu cầu cũng không lấy gì ngại ngùng: “Chở tôi về đi!”

“Gì hả? Xe bạn đâu?”

“Tôi nhờ thằng bạn chở lại, bây giờ nó bận rồi, cho tôi có gian về nhà tôi nhe, hay là tôi chở bạn?”

“Không! Điện thoại kêu ai chở về đi, bạn giao lưu rộng rãi mà...” Mặt Thiên Nghi kiên quyết, không thể nhu nhược mềm lòng nữa, tuy hơi tàn nhẫn nhưng chỉ có vậy mới an toàn ỉn.

“Vậy để tôi đi bộ về... Tối rồi bạn về cẩn thận!” Hoàng Khang mỉm cười bước đi bình thản, đi rất từ tốn, chẳng chậm chạp cũng không lấy gì gấp gáp, gương mặt điềm tĩnh không nhăn nhó hay quát tháo như trước kia. Thiên Nghi cũng biết mình là đứa con gái ngốc nhất trên đời, sao lại quá nhu nhược, quá tốt bụng và thương người để thiệt thòi luôn là mình.

“Hoàng Khang! Bạn phải chở tôi đó.” Cô nói vọng theo khi không thể nhẫn tâm hơn được nữa.

Hoàng Khang quay lưng lại thấy Thiên Nghi đã bước xuống xe nhìn theo anh: “Tất nhiên!” Anh lại cười, nụ cười đó đã từng làm tim Thiên Nghi rời quỹ đạo. Lúc nào mà nụ cười bot boy chẳng thể, Nhật Hoàng, Đại Phong hay Hoàng Khang chẳng khác gì nhau. Đó là nụ cười tựa thiên thần, nụ cười ấm áp trong khi sương đêm đã rơi đầy từng thềm cỏ quen đường.

Trên đường về, Thiên Nghi ngồi bất động sau xe, rất lâu rồi không có người con trai nào chở cô thế này, hai tay cô nắm chặt dây ba lô của mình.

“Trong một tháng qua bạn sống thế nào?”

“Vẫn bình thường như mọi khi.”

“Còn chuyện của Hải Băng?”

“Cũng bình thường. Mà nè... bạn đạp chậm lại đi. Nhanh quá tôi lọt xuống xe luôn bay giờ.”

“Ừ... Nhưng mà bạn không muốn biết tôi sống thế nào sao?”

“Hình như không liên quan đến tôi thì phải?” Cô ngẫm nghĩ xem xem cái tên này nói thế là có dụng ý gì, thì anh lại nói trước: “Thật ra... ngày nào tôi cũng muốn gặp bạn...”

Bàn tay giữ dây ba lô càng siết chặt hơn, cô ngẩng đầu nhìn tấm lưng vững chắc trước mặt, ấp úng: “Thật... thật sao?”

“Làm gì căng thẳng dữ vậy... Sao tôi nói gì bạn cũng tin hết thế?”

Biết ngay mà, tên này thiếu gì người để nhớ nhung, trò chuyện, cần gì để tâm đến ‘Nghi ngốc’ như cô chứ.

Thiên Nghi biết Hoàng Khang đang cười mình, có gì đáng buồn cười đâu, lừa người khác là sở trường của anh. Họ như thế, lang thang trên chiếc Queen trắng theo màn đêm giữ lại bao kỉ niệm. Cứ nói hết chuyện này, Hoàng Khang lại chuyển chủ đề sang chuyện khác, chỉ mười lăm phút ngắn ngủi thôi... Đến nhà Hoàng Khang, cậu ấy vào nhà, còn Thiên Nghi vì lòng tốt nên giờ phải gánh lấy hậu quả là đạp một mình trên con đường dài vắng vắng ấy... Thật kinh tởm, vừa sợ những thứ linh tinh vừa tự nhát mình...

“Sợ ma hả?” Tiếng xe máy song song xe Thiên Nghi phá tan không khí yên lặng bất thường trên đường đi. Là Hoàng Khang, chiếc Suzuki Hayabusa màu đen đèn sáng rực.

“Sao bạn theo tôi?”

“Ai kêu bạn sợ, vì bạn sợ nên tôi phải theo bảo vệ.”

Vừa nói Hoàng Khang vừa cười, anh lại cười với cô nhiều ẩn ý, Thiên Nghi rất muốn giải mã ngay những ẩn số sau nụ cười đầy ma lực của Hoàng Khang, nhưng chẳng tài nào tìm ra đáp án.

“Nhìn gì nữa... lo mà đạp xe đi! Quay!!! Ổ gà đó Thiên Nghi!!!”

“Ổ gà? Á áá...”

May mà Hoàng Khang quát lên làm cô tỉnh mộng sau khi chết chìm trong nụ cười đó. Đường bây giờ lổm chổm như đường mòn khi cô còn nhỏ, cứ lo nhìn những thứ khó có thể hiểu hết mà quên rằng mình đang là người đạp xe.

“Cười gì hả? Không cười... không được cười!”

“Đâu có, tôi đâu có cười bạn...”

Cô bị vậy mà Hoàng Khang vẫn cười, nhém tí nằm đo đường rồi. Nhưng cũng nhờ Hoàng Khang mà con đường về nhà Thiên Nghi ngắn hơn, cô cũng không sợ gì nữa... cảm giác được ai đó bảo vệ mình, người đó lại là người mình ghét nhất, cảm xúc đan xen. Hoàng Khang đưa Thiên Nghi tới đầu hẻm nhà cô, anh dừng xe tại đó.

“Vào trong đi!”

“Bạn về đi!”

“Tôi nói bạn vào nhà trước.”

“Vào thì vào làm gì dữ vậy.” Nhấn nhó đạp xe vào trong, cách đó vài hộ là tới cổng nhà Thiên Nghi, Hoàng Khang thấy cô mở cổng vào nhà, anh lên ga xe và phóng như bay ra khỏi đó, y như Đại Phong, tốc độ của gió.

Tối nay trời lạnh dần, đáng lẽ Thiên Nghi phải ôm gấu bông mà ngủ một giấc ngon lành, ngược lại, không sao cô chợp mắt được. Những hình ảnh khác nhau liên tiếp hiện lên trong đầu cô, nước mắt trên má của Hải Băng, nỗi buồn trong mắt của Nhật Hoàng và nụ cười mang theo tia sáng rạng ngời của Hoàng Khang. Thật ra vì lí do gì mà làm cô mất ngủ?

24. Chương 3. 1: Vẫn Chưa Chấm Dứt

Bước sang tuần thứ ba của năm học, Thiên Nghi và Hải Băng không gặp nhau cũng gần hai tháng rồi. Sáng nay, nắng rất sớm, chỉ vừa sáu giờ mà tia nắng ban mai đã lên vào cánh đồng hoa của Thiên Nghi – hoa bồ công anh trắng tinh khôi. Đến nhà đón Hải Băng, cô ấy đã chờ sẵn ở cửa, bóng dáng quen thuộc ấy Thiên Nghi đã không nhìn thấy trong khoảng thời gian rất lâu, bây giờ bỗng thấy nhớ, nhớ hơn cả thời gian vô tận lúc hè. Hai người cũng im lặng như thế, không ai lên tiếng cả, chỉ nhìn nhau rồi lặng lẽ nói lên nỗi buồn của mình trong đôi mắt. Hàng ghế đá góc sân trường đã ẩm lại sau hơn một thời gian vắng bóng, thì hai cô gái này lại tìm về đây.

“Còn giận Nghi hả?”

“Ừ. Đương nhiên là giận rồi, rất giận.”

“Mới biết Băng giận dai vậy đó.” Thiên Nghi ngây thơ nhìn Hải Băng, Hải Băng đưa mắt sang cô bạn vẻ không hài lòng, người có lỗi mà giờ lại dám trêu lại người vô tội.

“Bộ tín giận Nghi luôn sao? Không nói gì hết vậy?”

“Biết nói gì đây?” Lại im lặng, trong lòng hai người vẫn không tháo được mối thắt, sự thật thì họ rất nhớ nhau, cũng phải thôi, chơi chung, đi chung, học chung... Chuyện gì cũng làm cùng nhau, trải qua hết sáu năm tình bạn mà. Đúng! Như thế mới gọi là học sinh, có chút tình nghịch, có chút hồn dỗi vu vơ... Hải Băng và cả Thiên Nghi chỉ dừng lại ở đây, chưa trở về như trước được.

Lúc đang ngồi ở trong lớp làm bài thì thấy có người ngồi ở bàn trên quay xuống mình, những ngón tay khẽ gõ gõ vào vở cô.

“Hôm qua về nhà thế nào?”

Thiên Nghi vừa nghe tiếng đã biết ngay đó là Hoàng Khang, chỉ có anh, giọng nói đó, không muốn nhưng cũng phải thừa nhận là vô cùng hay.

“Thì đâu có gì khác lạ.”

“Không biết cảm ơn tôi một tiếng.”

“Ừa, đáng lẽ bạn là người cảm ơn tôi mới đúng. Tôi vì bạn nên mới về trễ.”

“Chứ không phải vì tôi mà ngủ không được hả?”

Nghe câu nói đó, cô bất ngờ nhìn Hoàng Khang, lại nghi ngờ trong phòng mình có ca ma ra của Hoàng Khang đặt vào, sao mọi việc cô làm, cô nghĩ anh điều biết hết vậy?

“Tôi làm bài, bạn về lớp đi, Hồng Ngân ra ngoài rồi.”

Sao Hoàng Khang tìm cô, cô lại nghĩ rằng anh tìm Hồng Ngân, anh vào lớp cô, cô cũng nghĩ anh tìm Hồng Ngân? Có lẽ đó mới là sự thật Thiên Nghi muốn. Cô tránh né cúi đầu tiếp tục làm bài, cầm máy tính bấm loạn xạ để ra vẻ mình đang bận rộn, anh không nói gì thêm nữa, chỉ nhìn theo những hành động linh tinh không có mục đích kia mà mỉm cười mãn nguyện, hai người không cãi nhau thường xuyên nữa, họ đều lớn rồi và chán cái cãi vã vô căn cứ đó.

“Ê Linh, bộ nhóm Công Chúa của bạn giải tán rồi hả?”

“Ai nói thế? Giải tán khi nào?”

“Thì tại lâu quá không thấy mấy người đi chung nên hỏi thôi.” Tuấn Nguyên quan tâm Lam Linh mọi người đều thấy rất rõ, người ngoài nhìn vào thì rất dễ nhận ra tình cảm đó, còn Lam Linh thì luôn xem Tuấn Nguyên như một người bạn thân mà tâm sự, lúc nào trong câu nói của cô cũng có Đăng Khôi, điều đó làm Tuấn Nguyên đôi lúc tức giận nhưng không thể làm gì ngoài mang cơn tức trút lên người khác.

“Hải Băng!” Nhật Hoàng nắm chặt tay Hải Băng giữ cô ấy lại. Lần nào Hải Băng cũng bước ngang anh mà chẳng quan tâm gì đến, anh hết lần này đến lần khác mang gương mặt hệt hắc dơi theo bóng cô. Nhưng anh có biết, bước đi như thế, cô còn đau hơn anh, nhưng cô luôn có cách giữ cảm xúc và nén tình cảm mình dành cho người cô yêu.

“Hoàng buông tay tôi ra đi, ở đây là trường đó.”

“Tôi cứ muốn nắm như thế.”

“Nhật Hoàng!”

Nhật Hoàng im lặng bỏ tay ra khi nghe Hải Băng gọi mình như thế: “Tôi muốn giận Băng lắm, rất muốn, nhưng lại không làm được. ”

“Hoàng cứ giận tôi đi, hay ghét tôi luôn cũng được. Đừng tìm tôi nữa, chị Lâm An đang nghi ngờ đó.”

Nhật Hoàng thở dài đầy tức giận: “Mặc kệ chị ấy, dù sao cũng ra trường rồi mà, Băng sợ chị ấy vậy sao? Hay là chuyện của Thiên Nghi?”

“Cả hai.” Hải Băng lạnh lùng buông nhiều câu nói làm Nhật Hoàng tổn thương, người con trai nào sức chịu đựng cũng có giới hạn, Nhật Hoàng đã quá nhúng nhường, nuông chiều Hải Băng đến cô không còn biết mình sai ở đâu nữa rồi.

Đại Phong đứng ở trường cổng trường LB, thấy Thiên Nghi vừa ra anh liền đi đến.

“Đại Phong, sao anh đến đây giờ này?” Nhìn thấy anh, cô không khỏi bất ngờ.

“Anh có chuyện muốn hỏi em. Qua quán cà phê bên kia nhé?”

Thiên Nghi gật đầu ngơ ngát đi cùng Đại Phong, đúng lúc Hoàng Khang ra đến. Bóng dáng nhỏ kia vừa phớt qua anh đã khẳng định ngay, nhưng vẫn nghi ngờ nhìn lại: “Thiên Nghi...???” Anh bất ngờ nhìn cô đang đi cùng một chàng trai quá phong độ, đành đi theo sau. Ra đến quán Dream...

“Ngọc Diệp sao? Nó đi đến khu du lịch T rồi mà... Anh không biết hả?” Thì ra lại là chuyện của đại tiểu thư đó, Thiên Nghi vì thế mới được mời ăn kem miễn phí.

“Khu du lịch T? Đi khi nào?”

“Hôm qua, trường nó tổ chức đi, em tưởng nó nói với anh rồi...”

“Anh vừa đi thành phố B học mới có hai ngày thôi vậy mà Ngọc Diệp lại đi mất.” Đại Phong bắt lực uống một ít cà phê.

Thiên Nghi bật cười khi nhìn hot boy Đại Phong giờ bắt lực với tính trẻ con của bạn mình.

“Em cười gì vậy, thấy anh bị bạn em cho leo cây còn cười.”

“Em nói rồi mà, Ngọc Diệp nó trẻ con lắm, anh phải chịu khổ nhiều rồi.”

Hoàng Khang ngồi ở một góc trong quán nhìn qua, thấy Thiên Nghi cùng Đại Phong nói chuyện rất vui vẻ, nếu là Hoàng Khang của trước khi biết Thiên Nghi, anh sẽ bước đến hỏi rõ, nhưng đây là Hoàng Khang sau khi biết Thiên Nghi, nên anh chỉ biết ngồi đây tò mò.

“Thiên Nghi!”

“Gì vậy anh?” Đang yên đang lành, Đại Phong bỗng gọi nguyên văn tên cô, nghe có phần nặng nề.

“Anh bạn bên kia nhìn em hoài kìa.”

“Ai?” Vừa định quay qua thì Đại Phong lấy tay giữ cô lại.

“Đừng quay qua đó, chắc là bạn của em, người này để ý Thiên Nghi nhà mình rồi.”

“Bạn em hả? Anh không cho em nhìn thì sao em biết?”

Đại Phong đưa mắt qua Hoàng Khang đang ngồi ở cách đó không xa, lâu lâu lại nhìn sang hai người với vẻ tò mò, Đại Phong vừa cười vừa tả: “Chàng trai đó rất đẹp trai, tóc không nhuộm màu, cao hơn em khá xa, nguyên một style màu đen, áo đồng phục của LB. Chắc lại là thiếu gia rồi đây...”

“Style đen? Sao quen quá vậy?”

Môi Đại Phong lại hé nhiều hơn: “Nhận ra ai chưa? Gương mặt anh tuần hơn người, đôi mắt rất đẹp đấy.”

“Hoàng Khang!”

Lát sau Đại Phong tính tiền xong ra ngoài trước, còn Thiên Nghi ngồi lại đây một lát rồi mới rời đi. Cô ra khỏi quán cà phê, nhìn xung quanh: “Chắc không phải đâu...” Chuẩn bị lên xe đạp về nhà, trong lòng nghi ngờ chàng trai Đại Phong thấy có phải Hoàng Khang hay không. Ai ngờ cô vừa đi được một đoạn thì bắt gặp Hoàng Khang đứng ở gần đó.

“Thiên Nghi!”

“Giờ này bạn còn chưa về?” Nhìn xung quanh, không ai có vẻ đợi Hoàng Khang cả.

Anh thở vài hơi nặng nề rồi nói ngập ngừng: “Tôi... đợi bạn.”

“Ồ... đợi tôi làm gì?”

“Chỉ là... đợi vậy thôi, sao không về nhà, đi học mà còn lang thang quán này quán nọ...”

Hoàng Khang nói kiểu giận hờn, Thiên Nghi lúc này mới biết suy đoán lúc nãy của mình hoàn toàn chính xác, người ngồi trong Dream mà Đại Phong nhìn thấy là Hoàng Khang.

“Hôm nay lại kêu tôi đưa về hả?”

“Không cần, trễ rồi nên bạn về nhà đi, trưa như thế mà không chịu về nhà, sẽ đau bao tử đó.”

“Ồ...” Những lời đó làm cô không khỏi ngạc nhiên, rồi Thiên Nghi gạt nhẹ đầu, sau đó suy tư một lát rồi mới dắt xe đi, được một đoạn còn quay lại nhìn, anh vẫn đứng đó.

Hành động kì lạ của Hoàng Khang bắt đầu từ khi vào học mười hai, anh khác hẳn, không hay gây chuyện cãi nhau, trêu chọc Thiên Nghi hay gọi cô ấy là Nghi gốc nữa. Ngược lại, sự quan tâm của anh dành cho người con gái này ngày càng thể hiện rõ hơn.

Ông Lý thấy Tiểu Quỳnh vẫn thản nhiên rồi xuống bàn ăn nên ông hắng giọng rồi chỉ trích con gái: “Tiểu Quỳnh, bố kêu con làm cơm mà.”

“Con có biết làm đâu, bởi vậy anh ấy mới làm...”

“Không sao đâu bác.” Kỳ Dương ngồi trên bàn ăn cùng Tiểu Quỳnh và ông bà Lý.

“Kỳ Dương, con nói gì vậy, con là khách mà, ai đòi để khách xuống bếp làm cơm. Lại còn làm bữa cơm hoành tráng thế này nữa.” Ông Lý dùng mắt đưa ngang đưa dọc mấy món ăn trông rất hấp dẫn trên bàn, ông nhìn Tiểu Quỳnh bằng con mắt hằn học: “Con tập nấu ăn như mẹ con được rồi đó. ”

“Mai mẹ dẫn con đi chợ nhé Tiểu Quỳnh.”

“Con không đi đâu...”

“Được rồi hai bác, mọi người ăn cơm đi, coi thức ăn con làm có hợp khẩu vị hai bác không?”

Tiểu Quỳnh ngược mặt qua Kỳ Dương, nhìn anh rồi cười cảm tạ. Cuộc sống cô ghét nhất là công việc nội trợ, cứ mỗi lần cầm con dao lên là tay cô run cầm cập, khác với khi đánh nhau với người khác, rất tự tin và đầy bản lĩnh.

“Thiên Nghi à, xuống ăn cơm đi con!” Tiếng cô Lan dưới nhà vọng lên, Thiên Nghi tắt lap top rồi nhanh chân chạy xuống để còn phụ cô dọn thức ăn ra: “Ngày mai đừng về phải không cô?”

“Ừ... có lẽ mai bố bé Nun sẽ về.”

“Bố về sao mẹ?” Nun vừa đi học thêm về, chạy vào nhanh tay lấy quả cà chua trên bàn ăn. Thiên Nghi đánh mạnh lên bàn tay Nun: “Đi rửa tay! Một lát Hai cho nhện luôn giờ...”

“Đau Hai này... cái gì cũng phải từ từ chứ.” Nun bỏ tập qua một bên, mở vòi rửa tay mà mắt luôn hướng về Thiên Nghi đầy ảm ức. Cô Lan lắc đầu cười hai chị em còn quá trẻ con.

Tối đến, sau khi ngắm xong những ngôi sao trên bầu trời, Thiên Nghi nén mình trong chăn, úp mặt vào gối bông.

“Mình còn thích Nhật Hoàng không?” Cô tự đặt ình câu hỏi đó một ngày không biết bao nhiêu lần, bởi vì bây giờ gặp Nhật Hoàng, cô bình tâm hẳn, không còn cái cảm giác tim đập như sắp nổ tung nữa. Nhật Hoàng trước mắt Thiên Nghi bây giờ khác hẳn so với trước kia, tuy vẫn nét phong độ, chuẩn mực ngựa trắng, nhưng dường như cảm giác yêu thương ngày nào đang dần phai mờ theo kí ức...

Mấy tuần nay học chung với Nhật Hoàng, nhìn anh ta vẫn như chưa hề có chuyện gì, Tiểu Quỳnh lại không thể kiềm chế, đợi khi tan học, mọi người về hết thì cô chặn ngang đường đi của Nhật Hoàng.

“Vì bạn mà Thiên Nghi và Hải Băng không nói chuyện luôn rồi đó, vừa lòng chưa?”

“Bạn nghĩ tôi muốn chuyện này xảy ra lắm sao?” Nếu anh muốn thì anh đã không phải đau khổ suốt thời gian qua.

“Ai biết được.”

“Nếu tôi là người muốn xảy ra chuyện đó thì giờ này đâu bị Hải Băng tránh né, ruồng bỏ như thế. Bạn không biết gì thì đừng nói linh tinh...”

“Bùi Ngộ Nhật Hoàng!” Tiểu Quỳnh tức giận định cho Nhật Hoàng một trận ra hồn, Nhật Hoàng cũng chẳng tỏ ra chút gì sợ hãi.

“Tiểu Quỳnh!”

“Thiên Nghi...” Nhìn Thiên Nghi từ cầu thang chạy đến, Tiểu Quỳnh thả lỏng nắm đấm đã chờ sẵn trên tay ra.

Thiên Nghi chạy lại kéo Tiểu Quỳnh lùi xa Nhật Hoàng hai bước: “Quỳnh định làm gì?”

“Ngoài đánh tên này ra thì làm gì nữa?”

“Bạn có sao không Nhật Hoàng?”

Nhật Hoàng mỉm cười rồi lắc đầu: “Không có gì, dù sao Tiểu Quỳnh cũng không làm gì tôi được.”

“Bạn!”

Thấy tình hình không ổn nên Thiên Nghi kéo Tiểu Quỳnh ra khỏi đó, không ai chắc chắn Tiểu Quỳnh sẽ không làm gì Nhật Hoàng, dù là ai mà dám chọc tức cô nàng này thì mọi thứ cũng như nhau. Tiểu Quỳnh là tuyển thủ taekwondo nổi tiếng, tuy chỉ thua Kỳ Dương một ít nhưng với năng lực của cô thì dư sức đánh hạ Nhật Hoàng.

“Nghi kéo mình ra đây làm gì?” Tiểu Quỳnh bị nhỏ bạn kéo đến cầu thang cách đó khá xa. Lúc này Thiên Nghi mới dám buông tay Tiểu Quỳnh ra.

“Quỳnh không biết Hải Băng bây giờ sao hả mà còn đòi đánh Nhật Hoàng?”

“Biết chứ, vì tên Bùi Ngô mà Hải Băng phải khổ biết bao nhiêu, không nghe lời mình mới vậy đó.”

“Quỳnh đang trách Nghi sao?”

“Mình không có ý đó, đang nói Nhật Hoàng mà. ”

Thiên Nghi ngồi xuống cầu thang, gương mặt chùng xuống lộ rõ sự ân hận, Tiểu Quỳnh thấy vậy nên ngồi bên cạnh vỗ nhẹ lên vai cô: “Đừng có như vậy, chuyện cuối lớp mười một đó, ỉn xin lỗi nhe, mình không có ý trách gì Nghi đâu.”

“Nghi biết mà... Mấy tháng hè không gặp được ai cả, nhớ mọi người chết được.” Cô tựa đầu mình lên vai người bên cạnh, Tiểu Quỳnh vuốt vuốt tóc Thiên Nghi.

“Hai người làm hòa đi!”

“Băng còn giận Nghi.”

“Vậy Nghi còn thích Nhật Hoàng không?”

“Nghi... không biết... Nhưng Nghi sẽ làm cho Hải Băng và Nhật Hoàng trở lại như ban đầu.” Ngay cả bản thân cô hiện tại còn chưa thể chứng thực tâm tư, tình cảm của mình. Tuổi mười bảy còn quá nhỏ để khiến mình có thể quyết định điều gì đó một cách chính xác.

Trên cầu thang có người đang quan tâm đến chuyện này, nghe Thiên Nghi trả lời chưa dứt khoát, anh cảm thấy khó chịu. Nắm chặt thanh sắt rồi nhìn hai cô gái đang ngồi ở bậc thềm cầu thang than vãn.

25. Chương 3. 2: Tình Bạn Và Tình Yêu.

Hai ngày sau, khi đi thành phố T về, Ngọc Diệp bước xuống máy bay cùng đám bạn, tay kéo vali.

“Lưu tiểu thư...”

“Anh...” Ngọc Diệp ngẩng người nhìn anh chàng đứng trước mặt mình, anh có vẻ không hài lòng. Cô thấy bạn mình nhìn anh cũng im lặng nên mỉm cười quay qua.

“Mấy bạn đi đi, tôi có việc rồi...”

“Vậy tụi này đi nhe... bye Diệp.”

Bạn của Ngọc Diệp cùng nhau rời khỏi đó, lúc này cô mới nhìn sang Đại Phong: “Anh về khi nào vậy?”

“Đưa đây!”

“Đưa gì?”

“Vali của em cho anh.”

Ngọc Diệp bất ngờ nhưng rồi cũng đưa valì nặng trĩu cho anh kéo, tưởng anh sẽ giận lắm khi mình đi mà không nói trước một tiếng, khiến anh về mà phải chạy đi tìm cô khắp nơi, hôm nay Đại Phong lái xe hơi, chiếc xe màu ánh kim thật lộng lẫy. Anh mở cửa xe cho cô, rồi đặt valì vào sau xe. Trên đường đi anh im lặng, mặt mũi bí xị không thèm cho cô một lời quan tâm.

“Anh à, em xin lỗi mà...”

“Anh... Đại Phong của em à... em xin lỗi...” Cô hạ mình nài nỉ, thấy Đại Phong cứ im lặng mãi, người ta nói con trai thường ít ai chịu được tính nhõng nhẽo của con gái, nhưng trong trường hợp này sao mãi không tác dụng thế. Nói hết lời mà Đại Phong vẫn chỉ tập trung lái xe, Ngọc Diệp chuyển phương án.

“Em biết anh giận em lắm, em cũng đâu cố tình. Nếu anh giận em vậy thì bỏ em dọc đường đi, ngồi mà cứ im lặng hoài làm sao em chịu được.”

Cô giả hờn trách quay mặt nhìn ra cửa xe, Đại Phong đưa mắt sang nhìn Ngọc Diệp rồi dừng xe lại.

“Xuống xe thôi!”

Ngọc Diệp bất ngờ quay qua Đại Phong. Cô không thể tin cơn giận của anh có thể biến anh thành một người tàn nhẫn đến thế, cả việc bỏ bạn gái dọc đường cũng làm.

“Anh định cho em xuống xe thật sao hả?”

“Em bước xuống xe trước đi!”

Lần này cũng không đùa, cô mở cửa xe thật mạnh, nếu có võ cô đã dùng chân đá toan cái cửa xe hiệu này ra rồi. Quay lưng định đi thì Đại Phong gọi lại.

“Em đi đâu vậy?”

“Thì anh bỏ em ở đây nên em phải đi bộ về chứ sao?”

Đại Phong mỉm cười, bước xuống xe, anh nắm lấy tay Ngọc Diệp: “Anh bỏ em một mình khi nào?”

“Thì anh đang bỏ em đó.”

“Nhìn vào trong kia...” Anh chỉ ngón tay thẳng về phía nhà hàng sang trọng, hai bên đầy hoa loa kèn.

“Rồi sao? Nhà hàng của người ta chỉ em làm gì?”

“Anh đưa em đến đây ăn trưa mà, ai kêu em xuống xe về nhà đâu...”

“Em tưởng anh giận em.”

Lát sau vào trong, Đại Phong gọi sẵn những món Ngọc Diệp thích ăn, anh chu đáo như thế mà vẫn chưa hài lòng cô đại tiểu thư này. Tình cảm của anh làm ai cũng ngưỡng mộ, đôi lúc có chút hờn dỗi mới gọi là yêu.

“Sau này em có đi thì báo cho anh một tiếng đi, anh về mà nhà của em không có một ai cả, nếu không hỏi Thiên Nghi chắc giờ này anh còn lang thang đi tìm em đó.”

“Em biết rồi... anh đừng giận nữa nhé?” Ngọc Diệp mau chóng lấy nụ cười xinh như thiên thần xoa đi cơn giận của Đại Phong, mặt anh vẫn thế, vẫn chưa chịu cười: “Ngoan đi mà... cười lên đi anh...” Cô lấy tay đặt lên má Đại Phong, bẹo má anh làm đủ trò.

“Được rồi... anh có giận nữa đâu mà xin lỗi...”

“Vậy mới là Đại Phong của em chứ...”

Họ ngồi trong nhà hàng đó, ngoài trời thì nắng gay gắt, còn trong nhà hàng không khí mát mẻ như đang ở khu nghỉ mát. Lại tiếp tục cười nói vui vẻ, họ là cặp có tình yêu thắm thiết ngọt ngào nhất trong nhóm. Bởi lẽ, Đại Phong chẳng đòi hỏi gì nhiều ở Ngọc Diệp, dù cô có là trẻ mồ côi cũng chẳng sao, ngược lại như thể anh yêu cô và muốn mình là chỗ dựa vững chắc cho Ngọc Diệp sau này.

“Chuyện của Thiên Nghi sao rồi Linh?”

“Ừ thì cũng thế đó.” Lam Linh miễn cưỡng trả lời câu hỏi của Đăng Khôi, lần này là Đăng Khôi hẹn Lam Linh gặp mặt. Dù có bận tới đâu cô vẫn có dư thời gian dành cho anh. Đăng Khôi đang làm việc trong một nhà hàng bình thường, chẳng lớn như White của cậu ruột của anh, từ nhỏ tính khí của anh đã như thế, dù gia đình giàu có, cuộc sống của cậu ấm chẳng cần mà lại bỏ học theo làm đầu bếp quen trong một nhà hàng bình thường. Có lẽ đó là ước mơ, là khát vọng của con người, ai cũng thế, theo đuổi mơ ước của chính bản thân mà quên đi nỗi lòng của những người xung quanh.

“Khôi gặp tôi chỉ để hỏi về Thiên Nghi thôi hả?”

“Tôi... không có ý đó đâu... tôi cũng hỏi về Linh nữa mà.”

Lam Linh bật cười chua xót, không có nỗi đau nào cay đắng hơn khi người mình yêu thương đem cả trái tim cho người khác, Lam Linh không nhân từ như thế, đôi khi cô cũng muốn bản thân mình ghét Thiên Nghi lắm, muốn Thiên Nghi đừng xuất hiện trên thế gian để mình có thể chiếm một vị trí xác định trong lòng Đăng Khôi. Nhưng nghĩ lại, Lam Linh cảm thấy mình sao mà có thể tồn tại nhiều suy nghĩ vô lí như thế, tình cảm con người là không có chữ ‘nếu’.

“Khôi luôn thế, bao giờ cũng đặt Thiên Nghi ở vị trí đầu tiên... cả danh bạ điện thoại vẫn vậy, cả trái tim cũng thế.”

“Lam Linh... xin lỗi...”

Từ ngày mà Lam Linh phát hiện mình thích Đăng Khôi, đó cũng là ngày cô phát hiện tình cảm của mình chỉ từ một phía, vốn dĩ tưởng rằng tình yêu sẽ tốt đẹp, có ai ngờ khi vướng vào lại mang nhiều khổ đau đến thế.

Thiên Nghi mong tìm tình và Hải Băng một con đường khác để trở về trạng thái ban đầu, bây giờ cô thấy hối hận khi đặt sai tình cảm, nhìn lầm ngựa trắng không phải của mình. Tình yêu của cô mong ước là một giấc mơ đầy màu hồng bên cánh đồng hoa bồ công anh trắng, bên bạch mã mà tận hưởng vị ngọt của tình yêu. Đó là một chuyện, Thiên Nghi đã từng ghép tình bạn và tình yêu thành một rồi đem nó so sánh. Đến tận lúc trải nghiệm những nỗi khổ khi phải chọn lựa, cô mới phát hiện rằng, hai loại tình cảm đó khác nhau, đơn giản là nó không có lựa chọn. Vì hai loại cảm xúc khác nhau, như nước với lửa, tuy khác về trạng thái nhưng trong tâm linh lại đối đầu không ngừng.

“Hải Băng, định giận nhau với Thiên Nghi hoài hả, nó biết lỗi rồi mà...”

“Diệp lúc nào cũng bênh vực Thiên Nghi.”

Ngọc Diệp ngồi phá cây piano trong phòng Hải Băng, còn chủ nhân của nó thì lo chép cho xong bài tập Hóa mới mượn người học giỏi nhất nhì The First, Ngọc Diệp giỏi Hóa học, còn Hải Băng thì giỏi thanh nhạc cùng những môn năng khiếu.

“Diệp không bênh vực Nghi, chỉ là Diệp thấy Nghi tội nghiệp quá, Băng với Nhật Hoàng chia tay nó cũng cho đó là lỗi của nó nữa, bây giờ nó cứ dằn vặt mình kìa.”

“Phá một hồi âm nhạc bị Diệp làm mất giá trị giờ...”

Ngọc Diệp không biết đàn hát, đơn giản vì cô không thích. Còn Hải Băng thì luôn tôn sùng cái đẹp của âm thanh, từ tiếng ve kêu mỗi tối, đến tiếng chim hót sáng ban mai,... nhưng gần đây cái giá trị quan trọng nhất đời mình đang bị cô coi thường, đó là tiếng gọi của tình yêu, tiếng nói của Nhật Hoàng.

“Thiên Nghi!”

“Ừa hôm nay bạn cũng đi thực hành hả? Linh đâu?”

“Lam Linh nghỉ học mà, bạn không biết sao?”

Thiên Nghi cùng Tuấn Nguyên đi theo dãy hành lang lầu ba, quả thật gần đây cô ít quan tâm tới Lam Linh, cứ lo chuyện của Hải Băng với Nhật Hoàng, Đăng Khôi cũng thế, đã lâu rồi cô không thấy mặt mũi đâu. Giờ đây với Lam Linh, Thiên Nghi còn thua cả anh bạn Tuấn Nguyên vừa quen biết hơn hai năm.

“Bạn lo cho Linh dùm tôi nhe, đôi lúc tôi không hiểu Linh lắm, tôi nghĩ bạn sẽ hiểu.”

“Lo cho Lam Linh thì tôi sẽ lo mà, bạn đừng bận tâm nhiều quá, còn chuyện Hoàng Khang thì thế nào?”

“Là sao?”

“Bạn còn giả bộ ngây thơ nữa, ai nhìn cũng biết nó đặc biệt quan tâm bạn rồi.”

Thiên Nghi vẫn giữ được bình tĩnh vì cô tin Hoàng Khang không bao giờ thích mình, có lẽ những gì mọi người thấy và cô cảm nhận đều thuộc về một phía. Hoàng Khang không phải ngựa trắng của Thiên Nghi.

Cuộc sống đâu ai lường trước được điều gì, dù mình có cố gắng thế nào thì vẫn không thắng nổi sự sắp xếp của ông trời. Thiên Nghi cũng thế thôi, dù cô có mong ngựa trắng cô tìm là chàng trai hoàn hảo như thế nào thì chưa chắc sau này anh ấy sẽ như trí tưởng tượng của cô.

Chuyện của Nhật Hoàng và Hải Băng vẫn chưa thể giải quyết, họ thật sự thương yêu nhau, vấn đề bây giờ không còn nằm ở Thiên Nghi nữa, là Hải Băng, cô không chịu cho anh cơ hội, tình cảm mà Hải Băng cảm nhận chưa sâu sắc như Nhật Hoàng đã nghĩ, anh cứ ngỡ cô cũng cảm mến anh như anh đã đem cả trái tim yêu cô. Nhưng không ai hiểu được người khác bằng chính bản thân họ, Hải Băng hiểu mình cần gì nên cô mới đưa ra quyết định này.

“Hải Băng, sao ngày nào chị cũng thấy Nhật Hoàng ngồi ở cổng nhà anh ấy nhìn qua đây hết vậy?”

“Chuyện của bạn ấy sao em biết.”

“Hai người không có hẹn hò yêu đương gì thật sao?”

Hải Băng bỏ quyển tập xuống, nhìn qua Lâm An đang có vẻ như điều tra mình: “Nếu có thì sao? Mà không thì thế nào, chị có cần giám sát em như tội phạm vậy không?”

“Hai ngày trước chị có tìm Nhật Hoàng nói chuyện, nhưng anh ấy lại nói có người yêu rồi...”

“Bộ Nhật Hoàng có người yêu là chị kiểm em hả?”

Nói xong thì bỏ ngay lên phòng, cô sắp chịu đựng không nổi tính tình của Lâm An, người chị lúc nào cũng xem em mình như kẻ thù, Hải Băng không hiểu, nhiều lúc cô cứ tưởng mình là con rơi do bố mẹ nhặt từ đâu đó về nuôi, sao lại có sự thiên vị quá đáng như thế. Giờ chuyện Thiên Nghi và Nhật Hoàng đang lấn ép gần hết cả khối óc, mà Lâm An cứ hay hỏi kiểu dò ý thì sao cô có thể chịu nổi.

Lâm An, người con gái vốn mạnh mẽ về mặt tình cảm, dù đã ra trường thì Nhật Hoàng vẫn ở trong tâm ngấm của cô ấy, Lâm An trước kia cũng thuộc dạng hot girl ban B, cô đẹp lại lấy hết uy thế nhà họ Phương. Vậy mà phút chốc bị Nhật Hoàng từ chối thật là vô lí, không nuốt trôi cơn giận nên đành tìm cách moi ra người cướp mất trái tim Nhật Hoàng.

26. Chương 3. 3: Nhưng Nhớ Nửa Đêm.

“Kỳ Dương, anh từng yêu ai chưa?”

“Chưa.”

“Sao vậy?” Tiểu Quỳnh cùng Kỳ Dương, hai người đi dạo trong công viên, chiều nào cô cũng thích chạy bộ, Kỳ Dương thấy vậy nên mỗi lần học xong lại sang nhà cô rồi cùng ra công viên chạy cùng ai kia.

“Tại vì không ai để mình yêu.”

“Ai kêu tiêu chuẩn anh cao quá làm gì.”

“Vậy em yêu ai chưa?”

“Không phải tiêu chuẩn tôi à vì tôi không thích vướng vào tình cảm.”

Tiểu Quỳnh thừa hiểu Kỳ Dương hỏi cho có vậy chứ anh là người biết rõ cô chưa đặt tình cảm vào ai mà. Sống gần mười tám năm mà chưa một người con trai nào đủ tiêu chuẩn làm người yêu của cô, thậm chí cả nhìn cũng chẳng chịu. Nếu thượng đế không để Kỳ Dương xuất hiện thì có lẽ cuộc đời của cô gái ấy sẽ mãi cô đơn trôi nổi với dòng đời trôi nổi.

“Thế thì bắt đầu từ hôm nay tập yêu đi!”

“Anh định kêu tôi yêu anh chứ gì, đừng có suy nghĩ đó nữa, tôi không muốn yêu, không yêu và chẳng cần tình yêu...” Tiểu Quỳnh nhấn mạnh ba chữ ngôn đó, Kỳ Dương là người con trai chuẩn mực, đầy nam tính, anh có hàng vạn khả năng tìm kiếm một cô gái yêu anh, đồng ý ở nhà giúp anh lo cho gia đình nếu sau này có kết hôn. Thế mà anh lại cảm thấy người anh cần là Tiểu Quỳnh, là một người con gái chẳng biết gì công việc nội trợ, chẳng thích nói chuyện yêu đương và hay xem lời nói của anh không ra gì. Bởi thế, sở thích con người là thay đổi theo số phận.

Gần đây, Đại Phong khá bận vì vừa phải học ở trường vừa phải lo cho công ty giúp cô Hoa. Anh dành nhiều thời gian cho công việc quá mà cứ sợ làm mất đi vị trí của mình trong lòng Ngọc Diệp, người yêu của anh hay thay đổi, từ tính cách, sở thích, ước mơ và những suy nghĩ vu vơ, Ngọc Diệp không thích tính mộng mơ của Thiên Nghi, cô thường bảo Thiên Nghi phải sống thực tế, đừng mãi chìm mình vào mấy quyển tiểu thuyết cùng các chàng ngựa trắng mà ngoài đời chẳng bao giờ xuất hiện.

Nhưng ước mơ tìm ngựa trắng như máu thịt của Thiên Nghi, nó ăn sâu vào tiềm thức, vào trí óc và từng giấc mơ của cô... Mãi mãi một hy vọng, tìm gặp anh, cùng anh dựng nên tình đời đẹp như tiểu thuyết mộng mơ.

Buổi chiều nào học thêm Thiên Nghi cũng cho Hoàng Khang có gian về nhà, và cũng như thành thói quen, anh vừa vào nhà đã lấy chiếc Suzuki Hayabusa đen chạy theo cô, đưa Thiên Nghi tới đầu hẻm. Hoàng Khang bây giờ lặng lẽ, âm thầm, anh dần không nhận ra bản thân mình bắt đầu thay đổi rất nhiều, trái tim không còn của anh, nó ngự trị ở một nơi nào rất gần. Người con gái ấy không có gì gọi là sức hút của các nữ thần, cũng chẳng phải thánh nữ trong truyền thuyết, đơn giản vì cô quá bình thường, bình thường đến không có gì nổi bật. Đó là một thế giới mới mà anh cần, anh mong cô sẽ xóa đi đêm tối sắp chiếm hết tim anh, anh khát khao tình yêu từ một người chẳng thể yêu mình....

Chiều Ngọc Diệp qua nhà cùng Thiên Nghi đi đến nhà cô Phương học thêm, ngồi trên giường, cô nhìn Thiên Nghi qua cái gương ột mét bảy đặt ở cửa, nơi Thiên Nghi đang vuốt ve mái tóc đen dài.

“Hoàng Khang thích Nghi hả?”

“Gì nữa vậy?” Gần đây ai ai cũng nói với cô về vấn đề này, bởi thế khi nghe người tiếp theo thứ n nói, Thiên Nghi không khỏi hoảng hốt.

“Tại Diệp thấy thế đó.”

“Diệp nghĩ sao mà nói vậy, tên đó là hot boy đệ nhất ban B ở LB đó.”

“Thì sao, có liên quan gì đâu. Nếu vậy thì càng giống trong tiểu thuyết của Nghi thường mơ, hot boy yêu lạ lem.”

Thiên Nghi chải xong tóc mình, quay lại dọn tập trên bàn chuẩn bị đi học cùng Ngọc Diệp: “Hoàng Khang thích Hồng Ngân, chắc tiếp cận Nghi vì biết Ngân thân với Nghi á...”

“Ai biết đâu... vậy mà tưởng Hoàng Khang thích Nghi, thấy Khang tốt quá trời...”

“Tốt? Có nhầm không vậy?”

Người kia không trả lời, có nhầm hay không thì Nghi tự mình mà biết đi.

Chuẩn bị xong, Thiên Nghi cùng Ngọc Diệp ra cổng định đi học.

“Diệp chờ Nghi!”

“Nghi chờ đi!”

“Anh chờ em.” Cả hai cô gái nhìn sang Đại Phong trân trân bằng cặp mắt ngây ngô.

“Sao anh lại đây?”

“Ngày mai anh phải qua Úc kí hợp đồng, định đưa em với Thiên Nghi đi đâu chơi.”

“Anh đừng có thêm em vào, em phải đi học, rủ con nhỏ này được rồi...”

Đại Phong đặt tay lên gáy cười, bị Thiên Nghi lật tẩy của mình, anh đang chờ câu trả lời của Ngọc Diệp.

“Thiên Nghi... Nghi thiên tài.” Tiểu thư của chúng ta bắt đầu chiến lượt tấn công Thiên Nghi, cô đành gật gật đầu rồi xua tay với Ngọc Diệp: “Biết mà... Nghi xin cô cho.”

“Cảm ơn Nghi nhe...”

“Cảm ơn em, Thiên Nghi!”

“Được rồi, hai người đi đi, còn bảy tiếng nữa là qua ngày hôm sau đó.”

Ngọc Diệp nắm tay Đại Phong, hai người tạm biệt Thiên Nghi, anh mở cửa xe cho Ngọc Diệp vào. Chiếc xe hơi đắt tiền đó làm sáng lên khu phố nhà Thiên Nghi, khiến hàng xóm xung quanh phải ghé mắt ra nhìn ngó.

Vẫn như thế, chỉ một mình Thiên Nghi đi ngang cánh đồng hoa màu trắng ấy, cô đạp chậm rãi, muốn cảm nhận ánh tà dương buổi chiều nay... Mặt trời sắp ngủ rồi, mọi hoạt động đi vào khoảng tối. Đến nhà cô Phương, hôm nay chỗ trống của Ngọc Diệp bị Hoàng Khang dành mất. Ngồi cả tiết học, cô luôn bị mất tập trung bởi Hoàng Khang, anh cứ đều đều nhìn sang Thiên Nghi, bốn con mắt chạm nhau như thiên thạch va vào vũ trụ, mọi thứ lung lay.

Làm ơn tập trung học!

Thì đang tập trung này.

Bạn nhìn lên bảng không nhìn, quay qua đây làm gì, tôi không chờ bạn về bây giờ... hừhừ

Ừ...biết rồi... tôi chỉ quay nhìn coi bạn có học không thôi. OK...học ngay!

Tốt...vậy đi!!!

Cô cứ đưa tập mình qua rồi Hoàng Khang đưa tập mình lại, ai mà không biết nội dung cứ ngỡ là họ viết thư tình cho nhau. Hoàng Khang gật gật đầu cười rồi nhìn lên bảng chép mấy công thức tiếng anh vào, mặc dù anh chẳng hiểu gì cả. Thiên Nghi thở dài bỏ chuyện đó qua, chép cho xong phần bài đang dở vì Hoàng Khang.

Vẫn như thường lệ, cô ngồi sau lưng Hoàng Khang vào mỗi buổi đi học về, cảm giác thân quen, không ngỡ như lần đầu tiên. Hoàng Khang khiến Thiên Nghi quên mất trước kia mình đã có mong ước gì. Cô thậm chí mong một ngày ngựa trắng có thể chở cô trên phố, cảm nhận hơi lạnh của mỗi khi sương xuống. Thế thì lúc này, Hoàng Khang có thể xem là ngựa trắng không?

Tối đang ngủ rất ngon, ngủ bên chú gấu bông cực kì dễ thương, cửa rèm đã đóng kín, gió không thể ngóng cuồng khi Thiên Nghi đang cuộn tròn mình bên cái giường trắng ấm áp. Đột nhiên...

Well I wonder could it be

When I was dreaming 'bout you baby you were dreaming of me

Call me crazy call me blind

To still be suffering is stupid after all of this time...

“Gi...v...ậ...y...?” Nạn nhân của cuộc khủng bố nửa đêm mệt mỏi đưa tay mình vỗ tìm cái điện thoại trên bàn đang náo loạn, cảm nhận thấy nó, cô đưa xuống tai, người vẫn lười biếng nằm đó: “A...lô...” Giọng Thiên Nghi kéo dài như người say rượu, cũng đúng thôi, nếu một giờ sáng mà ai gọi vào điện thoại mình thì sao mà không như thế được.

“Nghỉ giấc!”

“Ồ...ai...vậy?” Thiên Nghi ngu ngơ trả lời, dường như hai từ ‘Nghỉ giấc’ bắt đầu quen thuộc với cô, phản xạ bình thường của não là trả lời khi người khác gọi và Thiên Nghi đang làm thế.

“Tôi bị mất ngủ...sao giờ?”

“Ừm...cứ nhắm...mắt lại và ngủ đi!”

“Không được...tôi...nhớ bạn nên ngủ không được”

“Ừm...cố ngủ đi...mai gặp...tôi...đang ngủ...”

“Bạn kể chuyện cho tôi nghe đi!”

“Chuyện...gì?” Ai đó cứ quên là mình đang nói chuyện trong khi còn mê ngủ, vì cứ nghĩ là mình ngủ nên cô quên luôn việc bây giờ là một giờ sáng, dù không biết người bên kia là ai nhưng vẫn trả lời, thậm chí còn trả lời rất chân thật. Nếu qua lần này chắc cô phải xem mình có bị bệnh mộng du không mà điên khùng trả lời điện thoại trong khi còn đang ngủ.

“Gì cũng được...bạn ngủ rồi sao...? Thức dậy đi! Đừng có ngủ, sáng rồi....Nghỉ giấc!Nghỉ!”

Mặc cho người bên kia gọi thế nào thì Thiên Nghi ở đây đã chìm vào giấc ngủ mới, điện thoại vẫn đặt bên tai, còn người kia, anh không tắt máy, anh ngồi đó, tay cầm điện thoại, nếu có thể, anh muốn mình nghe được nhịp thở của Thiên Nghi, hoặc được ngồi đây mà nhìn thấy gương mặt ngây thơ kia đang ngáy ngủ thế nào...Giữ máy đến lúc nào anh cũng không hay...Cho đến tận lúc chiếc Galaxy của Thiên Nghi hết pin và tắt nguồn thì ở đây cũng mang theo tiếng ‘tút’ kéo dài. Chợp mắt đôi lát để sáng mai còn có thể nhìn thấy cô dù biết là không yên với cô rồi.

Sáng sớm mà kẻ đáng ghét nào dám đánh thức người khác như thế, ai mà la lối um sùm thế kia.

“Hai...thức dậy đi!”

“Còn...sớm mà...đừng có phiền Hai...” Thiên Nghi vẫn mơ màng mê ngủ không chịu mở mắt, Nun nắm cả cái chăn màu trắng đang ủ ấm cho Thiên Nghi xuống.

“Sáu giờ rồi mà còn sớm gì nữa trời...”

“Sáu giờ? Cái gì?” Ngay lập tức, người còn ngáy ngủ kia ngồi bật dậy nhìn xung quanh. Thấy Nun đang đứng dưới chân giường mình chống hai tay lên hông: “Sáu giờ rồi sao?”

“Đồng hồ nè...” Nun quơ lấy cái đồng hồ mini trên bàn học, đưa đến gần Thiên Nghi, đúng thật là sáu giờ sáng rồi. Cô phóng nhanh ra khỏi giường, chạy vội vào nhà vệ sinh, còn Nun thì biết làm gì hơn ngoài nhìn theo bóng chị hậu đậu của mình mà lắc đầu...Từ nhà vệ sinh, cô kêu Nun đưa đồng phục in hình rồi mau chóng mặc nó vào, ai nói cô ở dơ cũng kệ, miễn sao không trễ học là được.

“Sao kì vậy, rõ ràng có cái giờ báo thức mà...”.

Thiên Nghi nhăn nhó, lăm lăm ngay trong lúc đang dọn tập vở, Nun thì vẫn đứng đó trông theo chị mình. Nghe đến điện thoại, Nun nhìn lại giường thấy chiếc Galaxy trắng kia đã tắt nguồn tự khi nào.

“Tối qua nói chuyện với ai mà hết pin rồi nè.” Nun cầm điện thoại lên, lấy dây sạc rồi cắm vào ổ điện. Thiên Nghi hối hả chạy xuống lầu không thèm trả lời câu hỏi đó. Nhìn qua bàn, Nun đã chuẩn bị sẵn bánh mì bơ và hai ly sữa tươi thật ngon, tiết rằng hôm nay đi trễ nên không thể thưởng thức, cô uống vội ly sữa, tay quơ ngay ổ bánh mì.

“Đi nhe...”

“Mà hồi tối điện thoại Hai sao reo lúc nửa đêm vậy?”

“Reo gì? Thôi kệ nó...Hai đi à...trễ rồi...”

27. Chương 3. 4: Không Thể Ghét Bỏ

Ra chưa đến cửa, Thiên Nghi mang giày vội vã, tay cầm bánh mì, mang ba lô, buộc dây giày, trông dáng vẻ quá ư tồi tệ. Sau đó còn biết làm gì hơn ngoài việc phóng như bay đến trường, chẳng còn thời gian đâu mà tận hưởng buổi sáng nữa, mọi thứ bị phá hủy bởi giấc ngủ lơ đãng...

Vừa vụt xe vào cổng trường, bác bảo vệ vừa đóng kín cổng, nhém tí nữa sinh linh nhỏ bé này đã bị bỏ rơi ở ngoài rồi, vào lớp cô ngồi cạnh Hồng Ngân, mắt thì ngờ nghệch vì giấc ngủ chưa tan biến, Hồng Ngân nhìn con mắt to tròn của Thiên Nghi rồi liên tiếng.

“Tối qua ăn trộm sao mà sáng mặt mũi như người thiếu ngủ vậy?”

“Có đâu...”

“Còn nói không...sáng diện cho Nghi có được đâu.”

“Điện thoại hết pin.”

Hồng Ngân cười rạng rỡ như tràn trề xuân xanh, ngồi mới tiết đầu mà mắt Thiên Nghi đã sụp xuống, muốn nằm gục xuống bàn nhưng không thể để giáo viên ghi là ngủ trong lớp. Giờ Thiên Nghi thích nhất còn như vậy thì tin chắc mộng ma đang đeo cô thể nào rồi, bắt đầu chịu không nổi, Thiên Nghi từ từ gục nhẹ xuống quyển tập Văn đang chép dang dở bài Việt Bắc của Tố Hữu.

“Thiên Nghi!” Tiếng thầy Văn vang vọng khắp lớp, hồn vía Thiên Nghi sắp bay đi vội vội vàng vàng ủa về, cô bật người dậy, đưa mắt mê ngủ nhìn thầy: “Dạ?”

“Em ra ngoài rửa mặt đi!”

“Dạ...” Cô bỏ tập xuống nhìn Hồng Ngân đang cười mình toe toét, rồi lê từng bước chậm chạp ra khỏi lớp học, đến nhà vệ sinh, Thiên Nghi tạt thẳng nước lên mặt mình để lấy lại tỉnh táo, hôm qua rõ ràng ngủ rất sớm nhưng sao lại thiếu ngủ trầm trọng đến thế. Những giọt nước tinh khiết bắt đầu khiến cô bừng tỉnh, nhìn thẳng vào gương, mặt hốc hác tự hỏi.

“Tối qua... không phải là mơ sao... điện thoại mình còn nhiều pin lắm mà...”

Lúc này cô mới phát hiện điều gì đó, điện thoại trước khi đi ngủ đã đầy pin, tối qua lại ngủ sớm nên không có lí do nào mà sáng nay phải lâm vào tình cảnh như vậy. Con mê ngủ đã dần tan biến, tối qua không phải là mơ, đó là thật, có người đã gọi điện cho mình vào nửa đêm...

“Nghi ngốc? Sao quen quá? Nghi... ngốc...” Vừa nghĩ tới đây, mặt Thiên Nghi bừng tỉnh, cuối cùng cũng có đáp án rồi, giữa nhà vệ sinh cô không kìm nổi cơn giận, sự bức xúc của lòng mình mà thét lớn: “Hoàng... Khang! Ta giết người!!”

Đúng vậy, người tối qua gọi cho Thiên Nghi là Hoàng Khang, anh đánh thức cô trong khi trời chưa hé rạng, anh giữ máy đến điện thoại Thiên Nghi không chịu nổi mà tắt nguồn nên báo thức mới không reo. Tất cả lí do đều bắt nguồn từ một người, chính Hoàng Khang đã làm cô thức trễ, nhém đi trễ, ngủ trong giờ học... Muốn ghét người này quả thật là chuyện vô cùng khó khăn...

Giờ ra chơi, với chùm sát khí đằng đằng, Thiên Nghi đi lên lầu hai, lần này cô là người chủ động tìm Hoàng Khang, lần đầu tiên mình chủ động tìm đến người mà mình cho là không ai xấu xa bằng, thật không thể nuốt trôi cơn giận, trong mười lăm phút cuối của tiết một mà lòng Thiên Nghi như lửa đốt, muốn tiếng reo chuyển tiết mau mau đến để mình cho có thể xé xác Hoàng Khang đó ra.

“Hoàng Khang... lần này bạn chết với Nghi thiên tài này...”

Bước đến cửa lớp 12D4B, Thiên Nghi ngỡ ngàng trước cảnh tượng của cái lớp quây nhất nhì trường, đúng không hổ danh với biệt danh, xưa nay chưa khi nào cô ghé ngang cái góc ngách cuối dãy lầu hai, hôm nay là lần đầu trong ba năm cô đặt chân đến trường này. Lớp thuộc hàng vip, chắc vì ở đây toàn tiểu thư và thiếu gia nên đầy đủ tiện nghi, chỉ thiếu mấy lạnh là nhà trường còn chưa đồng ý lắp vào. Bàn trước, bàn sau học sinh toàn làm việc không ra gì, con gái thì xem đây như salon làm đẹp, còn con trai chẳng có một bóng người ở trong, tất cả đều ra hành lang tụ họp chơi trò vô bổ, chẳng liên quan gì đến việc học, người thì cầm cái Ipad hàng chục triệu lướt web chơi game cảm giác mạnh, người thì cặp kè bạn gái như ở công viên, khác với không khí của dãy ban A, học tập tích cực, nếu ở ban B này toàn ma khí thì không gian ban A như ở thiên đường của tiên giới.

Cảm giác hoang mang bắt đầu, bước chân Thiên Nghi dừng lại đó, muốn bước vào gọi thẳng tên Hoàng Khang, nhưng lại chẳng đủ dũng khí này, dù sao Hoàng Khang cũng là người nổi tiếng nhất ban B, đứng đến cậu ấy chẳng khác nào đưa thư khiêu chiến với toàn ban B. Cơn giận bị sự nhút nhát làm tan biến... Nếu hiểu đơn sơ, Thiên Nghi có thể là người thuộc ban A, lên đây là địa bàn của người khác mà còn đòi đánh Hoàng Khang như suy nghĩ thì nguy mất, chính tà không phân mà, như nước với lửa, lần này làm sao đây?

“Bạn tìm Hoàng Khang hả?” Tiếng của Gia Minh làm Thiên Nghi bình tĩnh sau khi tưởng tượng nếu lúc mình ra tay với Hoàng Khang thì bản thân còn toàn mạng mà về lớp hay không. Gia Minh đang ngồi trên ghế ở hàng lang đọc sách thì thấy Thiên Nghi đứng sững gần đó nên bước đến.

“Ừ... ừ... Hoàng Khang có đây không?”

“Nó vừa xuống căng tin, tìm nó chi vậy?”

“Có chút việc...”

Gia Minh trông thư sinh chứ không giống như mọi người đang ở đây, ai cũng đầu tóc bị lấn tạp chất, chắc Hoàng Khang với Gia Minh là hai người khác nhất trong lớp vì có mái tóc đen óng. Ai cũng không hiểu vì sao một sách Gia Minh lại ở lại ban B để bị người khác bàn tán, vốn dĩ Gia Minh học giỏi cũng chẳng ăn chơi, lí do thì có mình cậu ấy hiểu thôi. Cặp kính ngổ trên mắt Gia Minh theo hướng mắt cậu đưa nhìn về phía sau Thiên Nghi.

“Có người tìm...”

“Biết rồi...” Hoàng Khang nghiêm túc trả lời Gia Minh, không có chút gì của Hoàng Khang nghịch phá mà Thiên Nghi hay tiếp xúc. Cô nghe giọng của Hoàng Khang nên quay lại.

“Tên xấu xa!” Vừa nhìn thấy gương mặt ấy thì cơn giận lập tức sôi sục khắp người, nghĩ tới cảnh tối qua mình điên khùng trả lời điện thoại thì cô lại không chịu nổi.

“Lên đây tìm tôi để chửi thế hả?”

“Ừ.” Thiên Nghi lạnh lùng đáp, Gia Minh hiểu Hoàng Khang nên nhún vai rồi tiếp tục về chỗ cũ, quay lại trạng thái ban đầu. Ở đây Hoàng Khang lại chuyển sang bộ mặt khác, lại là Hoàng Khang mà Thiên Nghi quen.

“Tôi làm gì bạn?”

“Tối qua...” Thiên Nghi ngừng tại đây, cô cũng chẳng biết diễn tả cơn giận mình sao bây giờ, không lẽ thừa nhận mình khờ dại bắt máy, nghĩ lại thì tại mình ngu ngốc nên mới lãnh hậu quả.

“Bạn nói có hai từ ‘tối qua’ thì sẽ khiến người khác hiểu lầm đó. Tối qua làm sao?”

Anh vẫn giả ngây thơ vô tội, trước mặt Thiên Nghi lúc này là kẻ đáng ghét nhất trên đời, Hoàng Khang trở về tên xấu xa hay tìm cớ phá cô lúc còn học lớp mười một. Thiên Nghi im lặng, chỉ dùng ánh mắt như phun lửa dán vào Hoàng Khang, anh cũng cười như vậy và tiến càng gần cô.

“Xảy ra chuyện gì?”

“Tôi nói cho bạn biết... tôi...”

Hoàng Khang đã đứng chặn mặt Thiên Nghi nên cô xô anh ra, làm anh lùi lại hai bước.

“Tránh ra! Tốt nhất đừng gây chuyện với tôi, tôi không hiền đâu... đồ xấu xa.”

“Giận nữa rồi... cho kẹo nè.”

Hoàng Khang tưởng Thiên Nghi là trẻ con sao mà dùng cách này để mua chuộc cô, cô do quá bức xúc nên đã dùng tay gạt ngang, cây kẹo mút hương dâu rơi xuống, Hoàng Khang nhìn theo nó rồi nhìn lên Thiên Nghi.

“Tằng Thiên Nghi!!!!” Anh gần từng chữ một.

“Kêu cái gì, rõ ràng bạn là người có lỗi mà, chuyên gây phiền phức... đừng đem xui xẻo cho tôi!” Thiên Nghi quay lưng đi, chẳng thèm quan tâm tới cây kẹo mút đang nằm ở dưới sàn, Hoàng Khang nhìn theo cô, mặt anh hiện lên nỗi tức giận nhưng chẳng làm gì được, còn Gia Minh ngồi chú tâm vào sách nhưng nhìn rõ được mọi việc và nhìn rõ cả sự thay đổi bất thường của Hoàng Khang. Nếu là người khác thì giờ này trường đang có chuyện xem rồi.

“Thiên Nghi! Cẩn thận!” Hoàng Khang thét lên và chạy đến, còn cô, khi nghe tên mình nên quay lại, định mắng Hoàng Khang nữa, nhưng chưa kịp thì người cô đã ngã lên người anh, một cảnh tượng thật khó coi, quả bóng ném tí nằm gọn trên đầu Thiên Nghi giờ đã bay thẳng vào tường và dội ngược về hướng khác. Mọi người tập trung tầm mắt vào hai con người đang làm chuyện lạ giữa hành lang, Gia Minh bật cười, lắc đầu rồi chẳng quan tâm gì nữa mà tiếp tục đọc sách của mình.

“Có sao không?” Hoàng Khang quan tâm hỏi, dù người hỏi câu này phải là Thiên Nghi, tám thân bốn mươi lăm kí đang như quả tạ khiến Hoàng Khang không cử động được. Cô ngồi dậy trong phút chốc thần thờ, rời khỏi vòng tay Hoàng Khang, chưa hiểu chuyện đã trách lầm anh.

“Bạn làm gì vậy? Kéo tôi xuống làm gì hả?”

Hoàng Khang cũng không yên phận nằm đo sàn, đứng dậy đối diện với cô, anh chỉ im lặng dù tay đang rỉ máu.

“Sao không nói, bạn giải thích hay lắm mà...”

“Tôi đã cứu bạn đó.”

“Cứu tôi? Bạn tưởng tôi ngây thơ dễ lừa vậy sao, không có lần hai đầu Hoàng Khang, bạn muốn gây cho tôi nhiều phiền toái mới vừa lòng sao? Tôi ghét bạn!” Cô bỏ đi một mạch, cô không chịu nhìn xuống tay Hoàng Khang, anh không biện hộ gì cả, dù rất tức giận nhưng cũng phải im lặng, cô đang làm anh cảm thấy khó chịu mà cô thì không hay biết gì. Bóng Thiên Nghi khuất sau cầu thang, cô đã đi khỏi đó, mọi người im lặng chẳng dám lên tiếng, chỉ có Gia Minh gọi tên để anh bình tĩnh.

“Khang!”

“Đừng hỏi tao!” Hoàng Khang thét lên trong cơn giận, anh dùng chân đá mạnh vào tường làm mọi người ở đây đó cũng bắt đầu sợ hãi. Anh nóng nảy đi vào lớp, ngồi vào bàn mình và nhìn thẳng lên bảng, không ai có thể biết Hoàng Khang nhìn thấy gì trên bảng xanh cả, công thức hóa học, ngọn lửa trong người, hay ánh mắt của người làm anh ra như vậy mà anh không thể ghét bỏ?

Hoàng Khang biết vừa rồi Gia Minh định hỏi mình lí do, họ là bạn nên Gia Minh khá hiểu Hoàng Khang, người chưa bao giờ nhịn nhục chuyện gì, dù đó có là bổ ruột của mình, vậy mà trước mắt Gia Minh, hôm nay Hoàng Khang lại để yên cho Thiên Nghi mắng đến không có cơ hội trả lời... Lòng bàn tay của anh, nơi những giọt máu đang bắt đầu lan tỏa, nó giải phóng khỏi làn da anh, nhưng có lẽ lúc này anh thấy đau lòng hơn, lòng anh đau nên vết thương này không là gì cả.

“Gia Minh, nó bị gì vậy?”

“Đau...”

Tuấn Nguyên ngạc nhiên khi vừa lên đã thấy mặt Hoàng Khang chẳng có sắc xuân mà chỉ toàn ám khí, Gia Minh vẫn bình tĩnh ngồi đó, Tuấn Nguyên bước vào ngồi ở bàn trên, nhìn lên bảng, chỗ mà Hoàng Khang cứ để mắt mình trân trân tại đó.

“Mày nhìn gì ở đó vậy? Khang! Nè... ê!”

“Mày ra chỗ khác đi!”

Anh gãi đầu không hiểu chuyện gì vừa xảy ra, bỗng thấy tay Hoàng Khang chảy máu nên cầm nó giơ lên: “Trời, chảy máu nè, sao không lên phòng y tế băng lại đi?”

28. Chương 3. 5: Bút Rút

“Kệ tao!” Hoàng Khang gạt tay Tuấn Nguyên ra, bỏ bàn tay bị thương vào túi quần xem như không có chuyện gì xảy ra, rồi lại tiếp tục nhìn về nơi nào đó xa xăm.

“Sao mày bị thương vậy Khang? Tao đang nói chuyện với mày đó, Hoàng Khang! Té hử? Khang?”

“Mày phiền quá.” Anh bực bội khi Tuấn Nguyên cứ dồn dập hỏi chuyện không đâu, thế là đứng dậy bỏ ra ngoài. Tuấn Nguyên bước ra đứng cạnh Gia Minh.

“Sao nó bị thương vậy?”

“Đi mà hỏi người tên Tăng Thiên Nghi á.”

“Thiên Nghi sao?” Lần này anh bất ngờ nhìn Gia Minh, không thể tin được Hoàng Khang lại bị thương vì Thiên Nghi, hay là bị Thiên Nghi đánh? Nhiều suy luận trong Tuấn Nguyên đang trỗi dậy.

Về phần Thiên Nghi, sau cơn giận của mình cô bắt đầu lấy lại thăng bằng, đi khỏi nơi đó cô quay về lớp học, mặt cũng như Hoàng Khang chẳng có mùa xuân. Hồng Ngân đang nghe nhạc thấy Thiên Nghi vào với đàng đàng sát khí thì thào tay nghe ra: “Gì vậy Nghi?”

“Không có gì.” Thiên Nghi lấy tập ra cứ cặm cụi chép tất cả bài tập, ngoan ngoãn làm xong cả bài tập thầy cho về nhà, làm để quên đi việc khi ở lâu hai, nhưng chẳng biết vì sao gương mặt của Hoàng Khang cứ đeo theo mình, chưa bao giờ có ai tức giận gọi ba chữ ‘Tăng Thiên Nghi’ lớn như thế, nghĩ kĩ lại cũng do lỗi của cô, nếu không nghe máy thì đâu có chuyện gì xảy ra. Nhưng tối qua Hoàng Khang đã nói gì? Mất ngủ? Rồi còn gì nữa? ‘Tôi nhớ bạn’, đúng rồi tối qua Hoàng Khang đã nói thế, vừa nghĩ tới đây đầu Thiên Nghi bắt đầu rối loạn.

“Không phải đâu...”

“Không cái gì Nghi?”

“Chắc là không phải.”

Cô tự mình lẩm bẩm, tự phủ nhận những gì mình nhớ lại được, chắc chắn là cô muốn bản thân mình nghe nhầm, Hoàng Khang sẽ không bao giờ nói câu đó, mà nếu có thì tối qua anh bị mộng du nên mới vậy. Nhưng nghĩ đến gương mặt ấy, chẳng biện hộ ỉn dù một chữ, tình cảnh lúc đó là thế nào cả Thiên Nghi cũng chẳng nhớ nữa. Lúc này cô cảm thấy rối ren nhiều hơn sợ hãi.

“Nghi xấu xí sao vậy?”

“Đâu có gì... Hải Băng không xuống hả? Lam Linh nữa?”

“Hải Băng bận học, còn Lam Linh thì không gặp, mà Nghi sao vậy, cứ thơ thẩn, cả nước vẫn chưa uống nè.” Tiểu Quỳnh đẩy ly nước cam tươi về phía Thiên Nghi, họ đang ngồi ở ghế đá tại sân trường, nơi trước kia cả bốn người học tại LB hay tụ họp, nhưng giờ chỉ còn Thiên Nghi và Tiểu Quỳnh.

“Nghi làm hơi quá đúng không?”

“Chuyện của Hải Băng hả? Đã nói Nghi đừng tự trách bản thân nữa mà, bây giờ Nghi còn thích tên đó không? Nói đi!”

“Nghi không phải nói chuyện đó... chuyện... là...” Cô ngập ngừng không biết phải nói với Tiểu Quỳnh thế nào, còn Tiểu Quỳnh cứ ngơ mặt Thiên Nghi khó coi như vậy là vì chuyện của Hải Băng và Nhật Hoàng.

“Hơi... Nghi à, chuyện đó mình đã nói là không còn do lỗi của Nghi mà, buồn hoài...”

Tiểu Quỳnh cười rất tươi, vỗ nhẹ lên tay Thiên Nghi, tay cô đang lạnh cóng, chắc vì thấy có lỗi, qua cơn giận con người ta mới nhận ra mình đã làm sai chuyện gì, giờ thì cô muốn im lặng để Hoàng Khang giải thích, ngược lại muốn gặp Hoàng Khang để nghe anh nói chứ không phải cãi nhau, nhưng không thể nào chủ động tìm anh nữa, nếu còn thế sẽ có chuyện mất.

Ngồi hết giờ ra chơi, đã nhiều lần Thiên Nghi muốn nói cho Tiểu Quỳnh biết để cô xem việc đó do lỗi của ai, Thiên Nghi lại không cách nào mở lời, Tiểu Quỳnh nóng tính chắc chắn sẽ chẳng làm gì khác ngoài việc đến mắng Hoàng Khang một trận. Nếu có Hải Bằng thì hay biết mấy, Hải Bằng luôn suy nghĩ đắn đo khi đưa ra quyết định nào đó. Cô bắt đầu rất nhớ Hải Bằng, mong rằng tình bạn khi xưa trở về để hàng ghế đá này không lạnh lẽo giữa mùa đông buốt giá nữa.

Vào tiết ba, Thiên Nghi không còn muốn ngủ, cô đang vô cùng tỉnh táo để xem mình xử Hoàng Khang như thế có quá nặng không? Anh chưa bao giờ muốn gây cho Thiên Nghi bất cứ phiền phức nào, nếu có thì điều anh làm chỉ có một nguyên do vô cùng đơn giản, giống như Hoàng Khang đã từng nói, vì muốn cô nhớ đến anh nên anh phải lựa chọn làm những chuyện mà cô cho là điên khùng. Hồng Ngân ngồi bên cạnh nhận ra những biểu hiện trên gương mặt Thiên Nghi chứng tỏ rằng cô đang vô cùng khó chịu, mọi người im lặng nghe giáo viên giảng bài thì Thiên Nghi đứng dậy xin đi vệ sinh, đây là lần thứ mười một trong ba tiết cô rời khỏi lớp.

Nhà vệ sinh nam và nữ đối diện nhau, giữa bức tường là bồn rửa tay dành chung cho tất cả học sinh, Thiên Nghi chỉ đứng ở đó cứ thần thờ mở vòi nước mà đưa tay vào, dù lúc này thời tiết đang rất rét lạnh. Tuấn Nguyên từ phía sau đi lại, thấy bóng dáng nhỏ nhắn đang đứng cạnh bồn rửa tay mà như người mất hồn, anh đến vỗ nhẹ lên vai Thiên Nghi.

“Thiên Nghi!”

“Hả?” Cô giật mình quay người lại, thấy Tuấn Nguyên đang ngơ ngát nhìn mình, Thiên Nghi cố mỉm cười che giấu những mối thất vọng đang chôn chứa trong lòng: “Bạn gọi tôi có gì không?”

“Bạn với thằng Khang nó...”

Như một phản xạ, cô xen ngay vào: “Không có gì cả, tôi với Hoàng Khang không có gì.”

“Bạn làm gì vậy, ý tôi muốn nói là bộ hai người cãi nhau hả?”

“Không... phải.”

“Vậy bạn làm tay nó chảy máu sao?”

“Máu?”

Tuấn Nguyên gạt đầu đưa lòng bàn tay mình lên trước Thiên Nghi để minh họa: “Ở đây này, tay Hoàng Khang bị chảy máu ở đây, tôi kêu nó lên y tế mà nó có chịu đâu, còn nổi điên nữa.”

“Không phải tại tôi.”

“Gia Minh nói tại bạn, nó nói vì đỡ quả bóng cho bạn nên Hoàng Khang mới bị vậy.”

Nghe những lời Tuấn Nguyên nói xong càng khiến lòng Thiên Nghi như có lửa đốt, không biết bắt đầu từ bao giờ mà vị trí của Hoàng Khang trong lòng cô lại lớn tới nỗi có thể làm Nghi thiên tài bị lung lay? Ngồi vào lớp, cô lấy trong bóp viết ra một bảng cá nhân, cầm mãi nó trên tay mà không biết để làm gì bây giờ, cảm thấy có chút ân hận, cơn giận khiến con người ta trở thành người nóng nảy và hay xem mình lúc nào cũng đúng. Giờ ra chơi tiết tư, Thiên Nghi vẫn thế, vẫn tâm trạng bi thảm đầy ưu sầu và trên lòng bàn tay vẫn giữ lấy miếng băng cá nhân thật chặt, chân đặt từng bước lên cầu thang, đột nhiên phát hiện lúc này mình đang đứng ở lầu hai, đang đứng trước lớp 12D4B, dường như mọi người ở đây đã biết mặt Thiên Nghi, người được Hoàng Khang cứu, người dám mắng Hoàng Khang chỉ có một, là Tăng Thiên Nghi lớp 12D1A.

“Mình...lên đây làm gì vậy?” Có ai trả lời thay cô được không? Thiên Nghi muốn lê thêm vài bước để đến cửa lớp mà nhìn xem Hoàng Khang có bị thương như lời Tuấn Nguyên nói hay không, nhưng lại bị cái nhút nhát ấy làm cô chẳng nhắc nổi bước chân nào nữa. Dù có can đảm mấy thì cũng chẳng dám đi đến đó mà

đổi mặt với Hoàng Khang, anh sẽ mắng cho cô một trận à xem, có lẽ khi này vì quá bất ngờ nên anh mới quên việc chửi thẳng vào mặt cô, còn bây giờ thì chắc anh sẽ làm thế thật. Thiên Nghi tự kỉ đứng đó suy tư, nghĩ đi nghĩ lại vẫn chưa ổn nên đành quay lưng đi.

“Đi tìm Hoàng Khang nữa sao?”

Cô vừa quay lưng lại định sẽ lặng lẽ rời khỏi đó mà chạy thẳng về lớp, nhưng Gia Minh liền xuất hiện ngay sau lưng cô, cặp kính ngổ đang dán bốn con mắt vào Thiên Nghi.

“Tôi... tôi...”

“Bạn là người đầu tiên dám đối xử với nó thế đó.”

“Hả?”

Gia Minh gật đầu khẳng định lần nữa câu nói của mình, anh nhìn xuống tay Thiên Nghi, người luôn nhìn nhận sự việc một cách chu đáo như Gia Minh không bỏ lỡ bất kì sơ hở nào của đối phương.

“Tay nó bị thương vì bạn, nên lấy hết can đảm, bỏ đi sĩ diện mà xin lỗi nó đi, nếu không nhờ nó thì giờ này bạn đang ở phòng y tế vì ăn quả bóng lúc đó rồi.”

“Tôi... có lỗi sao?”

“Tất nhiên.”

Hoàng Khang không ở trong lớp, từ khi bị Tuấn Nguyên quấy rầy thì bóng dáng anh chẳng ai nhìn thấy cả. Nghe Gia Minh nói, Thiên Nghi bỗng nhớ ra một nơi, tự dừng trong đầu cô lại xuất hiện chỗ mà Hoàng Khang hay ghé qua, đó cũng là nơi cô hay đến – cầu thang tắt ở cuối dãy.

Từng bước chân chậm chạp bước đến cầu thang, tay chân Thiên Nghi đều rất lạnh lẽo, không phải vì sợ Hoàng Khang mắng hay đánh mình như lời đồn về ác ma ban B nữa, tất cả vì thấy mình có lỗi, thấy sao mình lại nông nổi chửi Hoàng Khang trong khi lời nên nói với anh là hai từ ‘cảm ơn’. Cô không thể đối diện với anh ngay lúc này nhưng lại không cách nào tránh né lỗi lầm của mình, đã làm người khác vì mình bị thương nên giờ dù không muốn cũng phải gặp.

Thiên Nghi nhìn xuống ghế ở cuối chân cầu thang, không có ai, sự nhẹ nhõm nhưng lại đầy hụt hẫng, trái tim đang điều khiển cả lí trí, không ai biết được giờ này vì sao cô lại muốn nhìn thấy anh. Đôi giày trắng của cô bắt đầu chuyển động.

Không gặp Hoàng Khang rồi, chắc cậu ấy giận mình nhiều lắm đến nỗi cả gặp cũng chẳng cần...

Quay về lớp thôi, chuông reo báo hiệu tiết học bắt đầu...

“Định đi đâu?” Là Hoàng Khang, anh đứng chỗ góc khuất tại bức tường, chắc vì nghe tiếng bước chân của ai đó nên đi ra, Thiên Nghi không ngờ Hoàng Khang lại gọi mình, cô cứ ngỡ anh giận đến nỗi không thèm nhìn đến cô nữa rồi.

“Hoàng... Khang...”

Nghe cô gọi tên mình, anh chẳng phản ứng gì mà ngồi xuống ghế, không cười như mỗi lúc Thiên Nghi xuất hiện, nụ cười mà cô cho rằng nó ấm áp hơn nắng ban mai đã vụt tắt, chứng minh một điều, lần này anh sẽ chẳng thể tha thứ cho cô.

“Không vào học ra đây làm gì?”

“Tôi tìm bạn.”

“Tìm tôi? Chẳng phải bạn ghét tôi sao? Tôi là sao chổi chuyên đem phiền phức cho bạn mà, tìm tôi để làm gì nữa?” Lại cái giọng dỗi hờn đó. Nhưng lần này cô không khinh thường anh nữa mà bước đến đứng trước Hoàng Khang, cô nhìn anh bằng đôi mắt đầy sự hối hận.

Hoàng Khang ơi! Hãy tha thứ cho Thiên Nghi luôn nhìn nhận mọi việc ngay tức thời này đi.

29. Chương 3. 6: Bỏ Ngõ

Ánh mắt cô lúc này muốn nói với anh điều đó, còn miệng thì vẫn bím chặt vào nhau chẳng chịu hở răng.

“Sao không nói? Tìm tôi làm gì? Hả Nghi thiên tài?”

“Tôi... tôi...xin lỗi.” Cuối cùng câu xin lỗi cũng thoát thành tiếng, chẳng biết lúc này Hoàng Khang nghĩ gì, anh chăm chú nhìn vào gương mặt làm anh phải mất ngủ nhiều đêm: “Bạn có lỗi sao?”

“Hoàng Khang, tôi biết mắng bạn vô cớ là tôi sai, xin lỗi, đáng lẽ tôi phải xem xét tình hình trước mới đúng...”

“Ngồi xuống đây!” Anh nhìn Thiên Nghi rồi đưa mắt sang chỗ trống bên cạnh mình, cô im lặng làm theo, tự nhiên trở nên ngoan ngoãn nghe theo lời của Hoàng Khang làm anh rất muốn bật cười thành tiếng, nhưng nếu đã đóng kịch giận thì phải làm cho chót.

“Hoàng Khang, xin lỗi mà... sở dĩ tôi như vậy cũng tại vì bạn thôi.”

“Vì tôi?”

“Ai kêu nửa đêm nửa hôm gọi điện phá tôi, khiến điện thoại tôi hết pin nhém tí trễ học rồi, còn nữa, vì bạn nên tôi bị mất ngủ, vào lớp nhém bị thầy ghi luôn.” Cô âm ức phân trần sự thật cho người kia nghe.

“Chỉ nhém thôi mà, tất cả chỉ nhém tí chứ chưa xảy ra. Ủa, bạn đang xin lỗi hay hỏi tội tôi?”

Thiên Nghi biết Hoàng Khang đã vui đi cơn giận, cô nở một nụ cười ngây thơ, đẹp và trong sáng như đóa hoa bồ công anh trắng đầy sức hút: “Tôi có lỗi được chưa? Tha lỗi cho tôi đi, bạn là Hoàng Khang lương thiện rộng lượng mà.”

“Chứ không phải tôi là Hoàng Khang xấu xa sao?”

“Trước kia thôi.”

“Tạm thời cho bạn nợ.”

Chợt nhớ đến lời của Tuấn Nguyên, tay Hoàng Khang đang chảy máu, nên cô hỏi ngay lập tức: “Tay bạn bị thương đúng không?”

“Không có.”

“Đưa tôi coi.” Thiên Nghi bất chấp Hoàng Khang đang cố giấu đi vết thương, cô quay qua nắm lấy tay anh, nhìn vào lòng bàn tay kia, máu bắt đầu khô rồi, vết xước do va chạm, đúng như Tuấn Nguyên và Gia Minh nói, Hoàng Khang đã cứu Thiên Nghi, tay anh bị thương vì xay sát với mặt sần.

“Sao không lên y tế?”

“Tôi ghét chỗ đó.”

Thiên Nghi mở miếng băng cá nhân ra, mắt mãi mê nhìn vào vết thương, cô lấy trong túi mình ra vài miếng khăn giấy ướt lau nhẹ lên đó, Hoàng Khang dùng ánh mắt chứa đựng nhiều tâm sự mà hướng về người con gái đang lau vết thương ỳnh.

“Hoàng Khang, bạn phải biết tự lo cho bạn chứ, mai mà không nặng đó.”

“Bạn nhớ tối qua tôi nói gì không?”

“Nói gì?”

“Cố nhớ đi!”

Thiên Nghi đã nhớ lại, thậm chí nhớ rất rõ, ‘tôi nhớ bạn’, là giọng nói của Hoàng Khang, tối qua anh đã nói thế, nhưng tốt nhất lúc này không nên để anh biết cô đã nhớ ra chuyện gì, cứ để cậu ấy ngỡ Thiên Nghi mãi quên những lời nói đó chìm vào giấc ngủ kia.

“Một bạn quá, không nhớ nổi đâu. Sắp xong rồi, đợi khi tôi băng lại thì bạn nhớ về lớp học nha. Đừng có trốn tiết nữa.”

“Thiên Nghi!”

“Chuyện gì?”

“Ngược lên đi!”

“Chuyện gì nói đi!”

“Thiên Nghi!”

Hoàng Khang gọi tên đó rất nhẹ nhàng, giọng anh trầm lắng đầy tình cảm có phần giống Nhật Hoàng và Đại Phong, Thiên Nghi vẫn không biết từ khi mình lo cho vết thương của anh thì anh đã dõi mắt theo từng đường nét trên mặt của cô thế nào.

“Thiên Nghi!”

“Gì...v...” Lần này Thiên Nghi ngược mặt lên, hai tiếng ‘gì vậy’ chưa kịp nói ra trọn vẹn thì Hoàng Khang đã khiến nó ngưng lại, cô như bị đóng băng toàn thân, anh đang làm gì, môi anh đang giữ yên trên trán cô. Tay Thiên Nghi cũng không còn giữ chặt tay Hoàng Khang nữa, tay chân cô bất động, Hoàng Khang thì đứng dậy, rút tay mình ra, đưa bờ môi ấy ra khỏi vầng trán của cô gái đó, anh cười, lại là ánh nắng sáng bình minh trở về.

“Về lớp à... bạn cũng về lớp học đi đó, đừng lang thang nữa... bye Nghi ngốc.” Anh nhìn Thiên Nghi vẫn chưa làm tan được mấy tảng băng trên người, cô như thế mà ai đó vẫn cười hạnh phúc, ngọt ngào hôn người ta mà vẫn bình thản như chưa có chuyện gì. Hoàng Khang bước lên cầu thang và đi ra khỏi tầm mắt Thiên Nghi.

Thiên Nghi ơi mau tỉnh lại nhanh, đừng ngồi yên như trời dán có được không.

Dường như con tinh linh trong đầu nạn nhân này bắt đầu hoạt động lại, cô giật phắt mình, nhìn lên cầu thang nhưng chẳng còn ai, cô đưa tay ôm lấy trán, không ngừng lẩm bẩm: “Nghi à, chuyện gì vừa xảy ra vậy?” Như người bị tự kỷ, Thiên Nghi tự hỏi mình rồi tự đưa ra câu trả lời, Hoàng Khang vừa hôn mình, môi cậu ấy chạm vào trán mình, chưa có người lạ nào dám hôn lên trán cô, trước giờ chỉ có bố mẹ mới có quyền làm việc đó với cô, thế nhưng hôm nay Hoàng Khang lại làm vậy... Thiên Nghi kích động la toáng lên: “Á... á á á... á...” Cô chạy đi ra khỏi nơi đó, cô sẽ phát khùng lên mất nếu còn ở đó để bị ám ảnh bởi đôi môi của Hoàng Khang.

Riêng Hoàng Khang đứng lặng nhìn theo cô gái kia, anh cười mãn nguyện.

Ra về Thiên Nghi đã chạy thẳng vào nhà gửi xe và nhanh chóng lên xe đạp nhanh về nhà, tránh mặt Hoàng Khang để bản thân còn có thể bình thản.

Tiểu Quỳnh khác với Thiên Nghi, cô thì vui vẻ ra đến cổng trường chờ một người, đang nhìn ngó qua lại thì Quốc Bảo đến.

“Tiểu Quỳnh à.”

“Sao vậy?”

“Tối nay tôi qua chở Quỳnh đi học nhé?”

“À... cảm ơn bạn, nhưng không cần đâu. Không cần phiền tới bạn như thế.”

“Tiểu Quỳnh!” Không ngờ ngay lúc này Kỳ Dương lại xuất hiện, anh rời khỏi chiếc xe hơi sáng rạng ngời, nhìn lướt ngang Quốc Bảo rồi mỉm cười quay lại Tiểu Quỳnh.

“Anh tới rồi sao? Trễ đó.”

“Xin lỗi, chỉ có hai phút thôi, tại tôi bị kẹt xe.”

Quốc Bảo chú ý ngay tới Kỳ Dương, người con trai thứ ba ngoài anh và Đại Phong ra mà Tiểu Quỳnh nói chuyện với giọng điệu như vậy. Cố che giấu nhiều nỗi lo trong lòng, anh dùng nụ cười miễn cưỡng hỏi Tiểu Quỳnh: “Đây là...?”

“Đây... là...”

“Chồng tương lai.” Kỳ Dương lập tức chen vào câu trả lời của Tiểu Quỳnh, cô sững sờ nhìn anh, còn Quốc Bảo tỏ vẻ khó chịu khi anh nói thân phận của mình một cách thẳng thắn đến vậy.

“Anh nói gì vậy hả? Chồng gì mà chồng?”

“Bộ không phải sao hả?” Kỳ Dương cười lịch lãm, Tiểu Quỳnh không cãi nữa, cô biết không tài nào cãi lại anh luật sư này đâu. Còn Quốc Bảo, trái tim khờ dại vụn vỡ, Tiểu Quỳnh trước kia luôn nói ghét người gọi là chồng tương lai, nhưng giờ những biểu hiện của cô cho thấy cô rất hài lòng về chàng trai này. Điều ấy khiến Quốc Bảo thất vọng bao nhiêu khi bấy lâu nay anh không bao giờ có sự lo sợ gì, anh nghĩ Tiểu Quỳnh sẽ không thích ai khác ngoài người bạn thân này, cô gái này ghét con trai, nhất là con trai đẹp, Quốc Bảo chỉ sợ điều đó, anh có nét thu hút của các chàng lãng tử, ai cũng nhận ra việc này, nên từ trước đến giờ chưa khi nào Quốc Bảo có cái can đảm nói với người anh yêu thương gần ba năm về tình cảm của trái tim, Quốc Bảo sợ tình bạn tốt đẹp sẽ bị sự hấp tấp của mình phá hủy, hãy từ từ để Tiểu Quỳnh còn có thể cảm nhận thành ý, nhưng giờ thật là đã quá muộn màng.

30. Chương 3 .7: Hoàng Khang Nói Tiếng Yêu

Hải Băng thần thờ đi dọc theo hành lang, đã rất lâu không tâm sự với Thiên Nghi, đã rất lâu không cùng Nhật Hoàng tận hưởng những giai điệu nhẹ nhàng của âm nhạc, hai người họ có chung niềm đam mê về thanh luật, bởi thế, đó không những là duyên phận mà còn là định mệnh của cả hai. Giờ thì cô cảm thấy nhớ Nhật Hoàng, lạnh lắm khi mùa đông không có anh bên cạnh chở che...

“Hải Băng!” Nhật Hoàng tình cờ xuất hiện trước Hải Băng, anh lặng lẽ đưa đôi mắt vô thần về phía cô. Hải Băng rất muốn ngay lúc này đây, có thể chạy đến ôm chầm lấy anh, nói với anh cô đang buồn bã cô đơn thế nào, nhưng không, cô quay lưng không thèm cho Nhật Hoàng một lời hồi âm. Tiểu Quỳnh nói rất đúng, giờ thì vấn đề không còn ở Thiên Nghi, nó thuộc về phía Hải Băng, quan trọng quá vấn đề đôi khi cũng khiến con người ta đưa ra nhiều quyết định sai lầm.

“Tôi xin Băng đấy, đừng đối xử với tôi như thế nữa.”

Hải Băng dừng bước chân chậm rãi lại, không thể đi tiếp nữa, người đó đang gọi mình, người làm cô nhưng nhớ đến từng đêm thao thức nhìn qua cửa kính xuống nhà, người con trai có thể kiên trì đợi cô mỗi đêm dù trời có lạnh giá, Hải Băng im lặng cũng chẳng nhìn lại anh, Nhật Hoàng bước đến, anh giữ lấy bàn tay nhỏ nhắn kia: “Băng làm tôi đau lòng rất nhiều... Băng hiểu không?”

Sống mũi cay cay, Hải Băng sắp bật lên thành tiếng, nước mắt cũng đọng đầy trên mí mắt, cô không còn biết ngay lúc này phải nói gì bây giờ, phải biện hộ cho sự ngang bướng của mình ra sao để Nhật Hoàng có thể tha thứ.

“Băng nói đi, tôi đã làm gì sai mà để Băng phải đối xử với tôi tệ đến thế, cả nhìn Băng cũng chẳng cho tôi một cơ hội nữa? Hả? Hải Băng? Sao Băng không nói gì? Băng lên tiếng đi! Xin Băng đó!” Lời nói tha thiết kia làm cô rất đau lòng, có phải cô đã quá nhẫn tâm với anh.

“Tôi nhớ Hoàng!” Hải Băng không thể chịu đựng thêm nữa, cô quay người lại và ôm lấy Nhật Hoàng, ôm anh thật chặt, hai bàn tay cô giữ lấy bờ vai vững chắc của anh, nước mắt Hải Băng lăn đều trên má rồi rơi ướt vai áo người con trai này, anh thật sự rất hạnh phúc, vui mừng xen lẫn chút xót xa, đau lòng lúc này không phải của riêng Nhật Hoàng, anh đau thay cho Hải Băng, anh cứ ngỡ cô chẳng còn yêu thương anh nữa nên mới tỏ ra nét lạnh lùng ấy, thế nhưng những hành động lúc này làm anh biết rất rõ cô cũng yêu anh.

“Đừng khóc... Băng khóc làm tim tôi đau lắm.”

“Nhật Hoàng à, xin lỗi, xin lỗi Hoàng...”

“Ngoan... đừng khóc nữa. Tôi không trách Bằng đâu.”

Họ đã có thể hiểu cho nhau, Hải Bằng rút cuộc đã để trái tim mình mở cửa đón nhận anh, một người con trai tốt như thế mà nếu cô còn cứng đầu không hiểu anh thì đến lúc mất đi mới thấy hối hận chắc đã quá muộn màng.

“Bố mẹ làm ơn đi! Muốn con rời khỏi căn nhà này mới vừa lòng hai người sao?”

“Lam Linh!”

“Mẹ đừng nói gì hết, hai người làm khổ con chưa đủ hả?” Lam Linh với tay qua lấy tập da rồi lại ra ngoài, ông bà Trần ai ngồi vào chỗ người nấy, nhìn nhau rồi tỏ ra bức bối, ngày nào họ cũng cãi nhau, không ít cũng nhiều, đứa con gái như Lam Linh phải lớn lên trong một gia đình như thế thật bất công. Cô lang thang trên con phố rồi dừng tại một bến xe buýt quen đường, một mối dựa đầu vào thanh sắt, bầu trời đêm tối sẫm, cô cảm thấy mình vô cùng nhỏ bé, nhỏ đến mức một cơn gió nhẹ đã có thể cuốn cô đi, đã rất yếu đuối rồi, Lam Linh chẳng còn cách nào khiến bản thân mình có thêm ý chí vươn lên, nhiều lúc nghĩ thầm, chắc tại kiếp trước mình mang nhiều tội lỗi lắm nên giờ mới lãnh hậu quả.

Thật tức cười, từ khi nào cô tin vào số trời như Ngọc Diệp vậy? Giá như mình sinh ra trong một gia đình giàu có, giá như hai con người ấy không phải bố mẹ mình, giá như trái tim Đăng Khôi có thể do mình nắm giữ. Lam Linh đã nhiều lần, rất nhiều đặt mình vào hai từ ‘giá như’, nhưng đó chỉ là mơ, tất cả mọi thứ quanh cô đều phủ phàng, tất cả sức sống của tuổi mười tám đã bị đánh đổ bởi trái tim đang từng ngày héo mòn theo nghịch cảnh.

“Sao... sao... bạn ở đây giờ này?” Chiếc xe ngừng hẳn tại bến xe buýt.

“Tuấn... Nguyên!” Lam Linh yếu đuối gọi tên Tuấn Nguyên, anh đang ngồi trên chiếc Novo màu xanh dương, tháo mũ ra, anh bước xuống đến gần Lam Linh: “Sao vậy?”

“Tôi... tôi...”

“Lam Linh!” Anh cảm thấy mình hoảng loạn khi nhìn từng giọt nước mắt Lam Linh rơi đầy trên má, người con trai nào cũng rất sợ nhìn thấy nước mắt con gái, nhất là nước mắt của người mình yêu. Tuấn Nguyên vội gạt đi nước mắt của Lam Linh: “Sao lại khóc? Xảy ra chuyện gì rồi?”

“Tôi...” Lam Linh nức lên từng tiếng nghẹn ngào, đôi mắt đong đầy những ánh sáng mờ ảo rồi long lanh bởi nước mắt, cô không cất nổi lên thành tiếng, điều này càng làm Tuấn Nguyên cảm thấy sợ hãi, anh không biết làm gì khác ngoài hoảng lên.

“Lam Linh, đừng khóc, có gì bạn nói tôi nghe đi!”

“Đưa tôi đi đi!”

“Đi đâu?”

“Nơi nào cũng được.” Miễn có thể rời khỏi cuộc sống đau thương này.

Lam Linh lên xe Tuấn Nguyên ngồi, dù không hiểu gì nhưng anh cũng làm theo những gì Lam Linh nói, anh cùng cô dạo bóng trong thành phố, ngọn đèn xanh đỏ chớp nháy giữa thị thành khiến con người ta đôi lúc vô cùng mệt mỏi, gió đêm thì ào ạt như nước mưa xông thẳng vào mặt cả hai, Tuấn Nguyên không nói gì cả, anh chẳng biết an ủi con gái, Lam Linh cũng vậy, cũng chẳng thốt lên từ nào nữa, không gian chìm vào đêm tối trong sự im lặng ấy...Cho đến tận khuya, cô nhờ anh đưa đến nhà Tiểu Quỳnh.

“Bạn ổn không?”

“Ừ... cảm ơn bạn, Tuấn Nguyên! Về cẩn thận nhé.”

Lam Linh quay lưng vào bấm chuông cửa nhà Tiểu Quỳnh, Tuấn Nguyên nhìn theo dáng một mối của cô mà thở dài, anh thừa hiểu gia đình Lam Linh như thế nào để biến cô trở nên như vậy.

Đêm xuống, lòng Thiên Nghi càng rối tung, cô không biết bản thân mình bây giờ mang tâm trạng gì, nụ hôn của Hoàng Khang cứ ám ảnh theo mỗi suy nghĩ của cô. Anh bắt đầu biến cô thành con người khác,

anh dần chiếm hữu hết mọi suy nghĩ của cô và cuối cùng anh đã xóa được hình bóng người không nên có trong trái tim Thiên Nghi.

Trường vắng người, ngoài kia mưa rơi rớt, khung cảnh này sao quá quen thuộc, Thiên Nghi vẫn ngồi đó, nhưng sao cô không thấy ai cả, trường hôm nay vắng hẵn ra. Từ phía xa, Hoàng Khang dần bước đến, anh im lặng, Thiên Nghi cũng im lặng. Ánh mắt đó mãi dõi bóng của cô, anh vẫn phong độ, đường hoàng, dáng người cao ráo đủ tiêu chuẩn của một hot boy thực thụ. Sao lại có cảm giác hư ảo như thế, Hoàng Khang ngồi cạnh Thiên Nghi, sao cô không phản ứng gì cả? Nhưng quả tim lại không ngừng náo loạn, cô quay sang nhìn anh về mặt ngơ ngát. Chẳng biết hôm nay lại định giở trò gì nữa mà lại đem bộ mặt nai tơ đó ra. Không thêm quan tâm đến cảm giác của người bên cạnh, anh nhìn sang cô và thốt lên từng chữ một.

“Anh...yêu em...”

Thiên Nghi hoảng hốt. Như có luồng điện xẹt ngang đầu. Ôi...cô không thể nói ra từ nào cả, anh đưa mắt đến gần cô...trong phút chốc...

“Á...á...á...” Xung quanh là căn phòng màu trắng, đèn ngủ vẫn còn thấp sáng. Mồ hôi trên trán cô đầy vãi, thì ra chỉ là một giấc mơ. Thật kinh hoàng, may mắn đó không phải sự thật, nếu không cô sẽ chết mất. Đồng hồ đang chỉ ba giờ sáng, qua ngày mới rồi, cô lại nằm xuống gối...mất mơ màng cố quên đi Hoàng Khang nhưng vẫn không điều khiển được bản thân...Và từ từ màn mi đóng dần...

Sáng sớm hôm sau, Nhật Hoàng đứng trước cổng nhà mình đợi Hải Băng, anh lo lắng sợ bạn gái nhỏ của mình lại trở về một cô gái băng giá hay lạnh lùng với anh.

“Hoàng!” Một nụ cười buổi sáng làm tan biến mọi lo âu trong anh, cô nhanh nhẹn, xinh xắn trong bộ đồng phục của LB.

“Cuối cùng Băng cũng ra, Băng làm tôi lo quá.”

“Sao lại lo?”

“Sợ Băng lại lạnh lùng với tôi.”

Hải Băng ngọt ngào cười xua đi bao nghi ngờ trong anh, bây giờ cô không sợ Lâm An phát hiện gì nữa, cũng chẳng nghĩ sẽ che giấu gia đình, Nhật Hoàng bây giờ quan trọng với Hải Băng, không có cái lí do gì để khiến cô phải làm tình yêu của mình tổn thương cả.

Vẫn chiếc xe đạp màu xanh dương, không phai nhòa theo thời gian, anh rất đam mê xanh dương, màu của những khát vọng rộng lớn của biển cả, trong đó có nhiều khao khát do Hải Băng dựng nên cho anh.

“Hải Băng, sao không thấy Thiên Nghi vậy?”

“Thiên Nghi hả? Không đi học sao?”

Ngọc Diệp ngồi ở Dream trước cổng LB, cả bốn người đều có mặt đủ trừ Thiên Nghi. Tiểu Quỳnh lo lắng cứ nhìn ra ngoài cửa quán rồi nhìn lại trước cổng trường: “Hôm nay nghe Hồng Ngân nói lớp nó kiểm tra, chắc nó không nghỉ được đâu.”

Hải Băng lại lo hơn Tiểu Quỳnh, cô cứ nghĩ chắc Thiên Nghi biết chuyện mình và Nhật Hoàng quay lại nên mới tránh mặt, lần này vì cô, vì Thiên Nghi và cả Nhật Hoàng nên Hải Băng quyết định không tránh né nữa, dù Thiên Nghi không đến tìm cô thì Hải Băng cũng sẽ gặp Thiên Nghi mà nói rõ chuyện này một lần.

Ngọc Diệp nhìn Lam Linh thần thờ chẳng có chút biểu hiện, Lam Linh còn thời gian lo cho Thiên Nghi sao, cả chuyện của bản thân mình còn giải quyết chưa xong thì thời gian đâu mà lo lắng cho người bạn đó.

“Sao Linh không nói gì vậy?”

“À... tôi mệt.”

Ngọc Diệp không hài lòng lắm thái độ thờ ơ đó, người như cô luôn nhìn nhận thực tế, Ngọc Diệp luôn đứng về phe Thiên Nghi mà hiểu cho cô ấy, còn với Ngọc Diệp, Lam Linh quá trọng tình cảm mà lại bỏ quên nhiều khía cạnh khác của đời mình.

Nghi thiên tài của chúng ta giờ này còn nằm dài ở nhà, cô chẳng còn can đảm mà bước đến trường để rồi gặp lại Hoàng Khang. Hải Bằng đã hiểu lầm cô ấy, Thiên Nghi chưa hề biết chuyện của Nhật Hoàng, mà dù có biết, thì chắc cô cũng chẳng nói gì, vì giờ đây, tình cảm của Thiên Nghi đã đặt về một nơi nào khác, rời khỏi ngựa trắng nhằm lẫn về Nhật Hoàng.

“Nghi, con bệnh sao?”

“Dạ... con... con thấy hơi mệt ạ.”

Cô Lan vuốt lên tóc Thiên Nghi, cô sờ vào vầng trán trắng ngần đó rồi lắc đầu: “Con nóng đó.”

“Dạ?” Cô gái nhỏ bất ngờ hỏi cô Lan, cô cũng chẳng biết mình bệnh từ khi nào, hay vì tối qua thao thức gần hai giờ sáng mới chợp mắt nên sáng nay nóng hổi lên, dưỡng Nguyên vừa về nên cũng ghé lên phòng xem cháu gái.

“Bé Nghi nhà ta bệnh rồi sao?”

“Dưỡng à... con lớn rồi.”

Cô Lan bật cười, lúc nào dưỡng của Thiên Nghi cũng xem cô như một đứa trẻ, còn Thiên Nghi luôn phủ nhận điều đó. Dưỡng Nguyên bước lại xoa xoa tóc Thiên Nghi, dưỡng cười đôn hậu: “Con bé này, sao bao giờ cũng ỉnh lớn vậy? Con nghỉ đi, dưỡng xin cô chủ nhiệm cho.”

“Cảm ơn cô, cảm ơn dưỡng.”

Thiên Nghi trằm chằm lại kín cổ, cô cảm thấy lạnh, nhưng mỗi lần không gian trống vắng thì người xấu xa ấy lại đến, bóng dáng anh phong tỏa mọi suy nghĩ, đôi mắt anh xua đi bao tăm tối, anh như thiên thần chẳng mời mà đến khiến trái tim cô gái đó thổn thức.

Tại trường LB, Hồng Ngân chưa biết chuyện gì xảy ra, cứ nghĩ là Thiên Nghi bệnh, nếu cô mà biết lí do thì chắc hẳn mọi chuyện sẽ rất náo nhiệt.

“Thiên Nghi đâu?”

“Nghỉ học rồi!”

“Sao nghỉ?”

“Ai biết.”

Hoàng Khang với Hồng Ngân luôn nói chuyện chông nhau như thế, anh đứng trước cửa lớp nhìn vào bàn trống cạnh Hồng Ngân rồi nhẹ nhàng bước đi khỏi nơi đó. Dọc đường tình cờ nghe được cuộc nói chuyện của Hải Bằng cùng Nhật Hoàng.

“Tôi lo cho Thiên Nghi.”

“Thiên Nghi không nghỉ học vì chuyện này đâu.”

“Ngày mai nếu Nghi đi học thì Hoàng cùng tôi đến gặp Nghi nhé?”

“Ừm... Bằng yên tâm về lớp học đi!”

Nắm chặt tay Hải Bằng, Nhật Hoàng rất vui vì anh hiểu Hải Bằng đã dần cảm nhận những gì mình nghĩ, mình đắn đo. Còn Hoàng Khang thì hoang mang, anh luôn cho rằng bản thân có thể làm Thiên Nghi quên đi Nhật Hoàng, nhưng khi nghe Hải Bằng cùng Nhật Hoàng nói chuyện, anh lại thấy mình sai, anh không thể khiến một người mang khát khao tìm ngựa trắng bỏ mục tiêu của mình vì anh.

Gia Minh nhìn Hoàng Khang thơ thẩn bước vào lớp, ngồi yên vị tại chỗ không lên tiếng cũng chẳng nghe ai nói gì cả.

“Mày sao vậy?”

“Không có gì.”

“Thiên Nghi hả? Bộ hai người còn giận nhau sao?”

“Chuyện của tao mà đừng xen vào.”

Gia Minh đắn đo suy nghĩ rồi im lặng, càng ngày anh càng cảm nhận rõ sự thay đổi đột ngột đó, từ lúc cái tên Tăng Thiên Nghi xuất hiện trong cuộc sống của Hoàng Khang, trước kia Hoàng Khang chẳng bao giờ biết lo cho ai kể cả bản thân, Hoàng Khang cũng chưa khi nào vì ai mà để mình thiệt thòi, vốn dĩ trong trí nhớ của Gia Minh và mọi người xung quanh thì Hoàng Khang là người ngang tàn, không xem trọng bất kì thứ gì kể cả tình thân, nhưng giờ đã khác, đã có người khiến anh xem trọng và thứ đáng anh bận tâm.

31. Chương 3. 8: Lẩn Trốn Để Thôi Nhưng Nhớ

Vào lớp Lam Linh cũng tỏ ra vẻ bình thường, chứng tỏ để mọi người biết cô không thể gục ngã, không ai có quyền đánh gục Trần Lam Linh, Tuấn Nguyên quan tâm Lam Linh, anh ngồi bên cạnh cứ nhìn qua cô: “Hôm qua bạn ổn không?”

“Ồn, cảm ơn bạn.”

“Không cần cảm ơn tôi.” Chỉ cần bạn để tâm đến những gì tôi làm vì bạn là được rồi.

Đó là suy nghĩ, suy nghĩ của riêng Tuấn Nguyên mà anh không hề nói ra được. Bắt đầu từ lúc vào lớp mười hai, họ ít cãi nhau, Tuấn Nguyên cũng không hay tìm cớ làm Lam Linh phải tức giận, bây giờ anh muốn mình sẽ chia cùng cô nhiều hơn, để đôi mắt đó không mang bao nỗi buồn nữa, để hàng mi kia ngừng rơi lệ mỗi lúc đêm về và hơn hết anh muốn bản thân đủ khả năng chữa lành vết thương ở trái tim của cô, con tim mang nhiều thương tổn và đắng cay.

Ngọc Diệp học ở The First rất tốt, thành tích cũng nổi bật, nhiều chàng đẹp trai nhất nhì trường đã hay có ý tỏ tình nhưng mọi chuyện đều bị Đại Phong ngăn cản, Đại Phong yêu Ngọc Diệp và muốn cô là của riêng anh, anh không cho phép bất cứ ai có ý định với người anh yêu. Nhưng nếu không có Đại Phong cản thì Ngọc Diệp cũng chẳng đồng ý với bọn con trai, vì chính cô là người hiểu hơn ai hết về sự khác biệt giữa họ và Đại Phong, chẳng ai có thể so sánh với Đại Phong lúc này.

“Diệp không hẹn hò với mấy anh hot boy trường mình sao?”

“Hot boy hả?” Ngọc Diệp cười chế giễu khi một cô bạn cùng lớp lên tiếng tò mò.

“Ừ... mấy người tỏ tình với Diệp toàn người nổi tiếng không đó.”

“Họ chẳng là gì cả.” Cô gái này hay như vậy, xem thường người khác và ỉnh là tất cả, nếu ai không hiểu Ngọc Diệp thì hay cho cô là tiểu thư, là ngang tàn chảnh chọe, nhưng cũng không ai dám đụng đến Ngọc Diệp, kể cả những người bạn gái cũ của Đại Phong, anh đã từng nói, người con gái của anh, đừng ai đụng vào. Quả thật lời nói của Đại Phong rất có uy với người khác, trước kia ở trường, giờ ở trên các bìa tạp chí kinh tế, công ty của Dương gia – tập đoàn Dương Nam, một thương hiệu không lạ trong ngành dược, Đại Phong kinh doanh công ty rất tốt khiến Cô Hoa vô cùng hài lòng, anh là người tài giỏi, là thiếu niên xuất chúng.

Ngày hôm sau...

Không thể tìm bất kì lí do nào để nghỉ học nữa, sáng thức từ sớm mà Thiên Nghi vẫn ngồi ở trên giường, chuẩn bị đầy đủ mọi thứ nhưng không chịu dậy xe sớm đến trường.

“Hai! Sao không đi học, không sợ trễ hả? Sáu giờ năm rồi đó.” Bé Nun bước thẳng vào phòng, tưởng Thiên Nghi lại ngủ trễ nên định đánh thức, nhưng lần này Thiên Nghi ngồi thừ ra đó.

“Không đi học một ngày nữa được không?”

“Em nói mẹ đó. Hai cúp hoài vậy, đi đi trời...”

Cô chậm chạp mang balô, mặc áo khoác vào, bước xuống nhà thừa cô Lan và dưỡng Nguyên rồi dắt xe ra khỏi cổng, đã một ngày không nhìn được cánh hoa bồ công anh, hôm nay lại thấy nó rồi, cảm giác vô cùng bình yên, không sao đâu, Hoàng Khang không phải cố tình, đó chỉ là tai nạn, hãy trở lại như không có chuyện gì xảy ra.

Mấy ngày nay Tiểu Quỳnh có cảm giác như cậu bạn thân của mình cứ tránh né điều gì đó. Không chịu đựng được nữa nên cô bèn hỏi thẳng: “Quốc Bảo! Bạn sao vậy? Tránh mặt mình hả?”

“Không phải tránh mặt đâu.”

“Vậy sao bạn xin cô chuyển chỗ?”

“Tiểu Quỳnh à, Quỳnh không sợ chồng Quỳnh ghen hả?”

“Chồng mình? Bạn nói ai? ” Tiểu Quỳnh bất ngờ khi cả Quốc Bảo cũng hiểu lầm mình, cô không phủ nhận tình cảm của mình với Kỳ Dương nhưng nếu cứ để mọi người nghĩ cô là phụ nữ có chồng thì chắc cô sẽ khủng lên mất. Đợi mãi mà Quốc Bảo cũng không chịu trả lời, anh cứ ngồi đó cúi mặt xuống.

“Bạn nói Kỳ Dương hả? Trời ơi! Anh ta là bạn của mình mà, chồng đâu mà chồng.”

“Tôi không chuyển chỗ là được chứ gì? Đừng giận tôi!”

“Vậy mới là bạn thân.” Như thường lệ, cô quay qua lấy tay quàng lên cổ Quốc Bảo, không bao giờ kiên kị việc nam nữ thọ thọ bất thân như Thiên Nghi hay Hải Băng. Tiểu Quỳnh sống hòa đồng và xem Quốc Bảo như huynh đệ nên có những hành động quan tâm không đúng mức bạn bè, điều này đã làm Quốc Bảo ôm ấp bao hy vọng trong ba năm để rồi anh phải vỡ mộng khi nhận ra hiện thực.

Thiên Nghi từ nhà giữ xe bước ra, nhìn xung quanh hành lang rồi nhìn ngó thật kĩ mọi góc ngách có thể ẩn trốn, cô sợ gặp lại anh, anh giờ như khắc tinh khiến cô có thể mang bệnh tim.

“May quá...” Nhanh chóng đưa ba chân bốn cẳng chạy về lớp mình, không gặp, may mắn là không gặp anh, cô bỏ tập vào chỗ và ngồi xuống cạnh Hồng Ngân.

“Nghĩ sao không đi học?”

“Bạn tí việc...” Ngân không biết Nghi bận thế nào đâu, bạn tránh mặt bạn trai của Ngân đó.

Thiên Nghi cười không cảm xúc làm Hồng Ngân càng nghi ngờ, Hồng Ngân đưa tập hôm qua để Thiên Nghi chép bài lại rồi quan sát từng hành động khác lạ của cô bạn, người nào đó cứ cách năm phút là nhìn ra cửa lớp.

‘ Ra chơi chuông vừa reo, cô đã nhanh chân phóng thẳng vào nhà vệ sinh, đứng ở trong đó chẳng ai biết cô đang làm gì, bỗng điện thoại reo.

“Băng muốn gặp Nghi, được không?”

“Bây giờ sao Băng? Chắc không được đâu...về đi nhe?”

“Băng đợi Nghi tại phòng nhạc, nhớ đến, không đến thì chắc Nghi không xem Băng là bạn rồi”

“Ừm... được rồi, Nghi sẽ đến.”

Cô bạn có nghĩa khí ấy đi một cách lén lút âm thầm đến phòng nhạc, nhẹ nhàng mở cửa bước vào, là Hải Băng, không những thế, còn có Nhật Hoàng, Hải Băng cùng Nhật Hoàng ở đó, họ nhìn Thiên Nghi vừa bước vào bằng ánh mắt đầy hy vọng, hy vọng Thiên Nghi sẽ hiểu cho tình cảm của họ.

“Hai người đợi Nghi hả?” Thiên Nghi vô cùng bình tĩnh, chẳng có chút gì bất ngờ hay xót xa khi nhìn ngựa trắng mơ ước đang tay trong tay cùng cô gái khác. Hải Băng không nhận ra điều gì khác lạ trong ánh mắt

Thiên Nghi sau hai tháng qua đi, ánh mắt đó không còn nhìn Nhật Hoàng bằng tất cả trái tim, bằng hy vọng tình yêu nữa.

“Thiên Nghi à... tôi và Hải Băng... tôi...” Nhật Hoàng biết Thiên Nghi là người bạn vô cùng quan trọng của Hải Băng nên anh sợ làm Thiên Nghi đau lòng, Hải Băng càng không đủ can đảm để nói với Thiên Nghi rằng hai người đã quay lại, đang yêu nhau và cần nhau.

“Hai người sao Hoàng?”

Anh giữ chặt tay Hải Băng, rồi nhìn sang bạn gái bằng tình yêu mình dành cho cô. Sau đó anh nhìn lại Thiên Nghi, dừng cảm thừa nhận điều mình muốn nói và để Thiên Nghi chấm dứt tình cảm với mình: “Tôi... cùng Hải Băng yêu nhau... cần nhau... nên chúng tôi... quay lại rồi...”

“Ồ... Nghi biết.”

Không gì bất ngờ hơn khi cả hai cùng nghe Thiên Nghi nói câu này, họ còn tưởng mình đang nghe nhầm, nhìn nhau, nhìn Thiên Nghi.

“Hai người sao vậy? Đâu cần bất ngờ đến thế, Hồng Ngân nói Nghi biết đó.”

Hải Băng buông tay Nhật Hoàng ra, bước đến gần Thiên Nghi, nắm lấy tay cô ấy: “Nghi... không giận Băng sao?”

“Giận? Sao phải giận?”

“Nghi à...” Hải Băng lo lắng không thể tin rằng Thiên Nghi có thể nói ra những từ này, cô cứ ngỡ Thiên Nghi đang ẩn chứa nỗi buồn trong lòng, để cô và Nhật Hoàng quay lại, Thiên Nghi từng nhiều lần khuyên Hải Băng và nhiều lần tỏ ra mạnh mẽ, việc này làm Hải Băng cảm thấy xót xa và có lỗi.

Thiên Nghi giờ mới phát giác cảm xúc và suy nghĩ của hai người đó, cô bật cười: “À... Nghi hiểu rồi... Hoàng nè, để tôi nói chuyện với Băng một chút được không?”

“Tất nhiên là được rồi.” Nhật Hoàng đi ra ngoài, trước khi đóng cửa, anh nhìn Hải Băng, có chút hoang mang và phát lên niềm tin từ ánh mắt cho Hải Băng, bảo cô phải tin anh, tin tình yêu của hai người. Cánh cửa khép lại, Thiên Nghi và Hải Băng cùng ngồi xuống ghế.

“Băng tưởng Nghi giận Băng hả? Sao gốc quá vậy?”

“Băng không nghĩ mình sẽ quay về với...”

Thiên Nghi cắt ngang câu nói khi biết Hải Băng định giải thích điều gì: “Với Băng, Nghi là người nhỏ mọn vậy sao? Tuy là Nhật Hoàng từng ở trong tâm trí Nghi, thật thì Hoàng tốt quá đi được, ai mà không thích, nhưng Nghi là ai chứ, Nghi là Nghi thiên tài mà, với lại Nghi không tranh dành những gì không thuộc về mình đâu.”

“Nghi đang đau lòng đúng không? Nói Băng biết đi! ”

“Nghi nói thật! Việc thích Hoàng chỉ là trước kia thôi, còn bây giờ Nghi có... à có ước mơ về ngựa trắng khác rồi.”

Hải Băng vẫn chưa tin, tính tình Thiên Nghi không thể quên ngựa trắng mục tiêu nhanh như vậy, Hải Băng luôn nghĩ mình đang làm tổn thương Thiên Nghi trong âm thầm nên cô xúc động.

“Băng từng nói không muốn làm bạn với Nghi, không phải thật đâu, Băng cần người bạn như Nghi lắm, đó chỉ là tức giận thôi nên Nghi đừng để trong lòng.”

“Gọi Băng là Băng ngây ngô quá đúng rồi, không biết Hoàng thích cô lọ lem khờ này ở điểm nào nữa...”

Thiên Nghi mỉm cười hạnh phúc, đây là nụ cười thật chứ không giả dối hay miễn cưỡng như ngày trước nữa, khi nghe Hồng Ngân ấp úng nói về việc Hải Băng cùng Nhật Hoàng hẹn hò thì Thiên Nghi đã rất vui, đó là niềm vui chân thật xuất phát từ tư cách của một đứa bạn, khi mất tình bạn của Hải Băng, Thiên Nghi đã dần hiểu rõ tình yêu là tự nguyện, còn tình bạn là phải chân thành. Mất Nhật Hoàng để có Hải Băng là lựa chọn đúng nhất trong đời Thiên Nghi.

“Nghị này... còn đùa.”

“Nghị xin lỗi vì trước kia đã lừa Băng, sau này Nghị mà thích ai, Nghị sẽ nói cho Băng biết trước. Nghị không cần ngựa trắng của Băng đâu, ngựa trắng Nghị tìm có tiêu chuẩn đầu tiên là phải yêu Nghị trước. ”

Hải Băng ôm lấy Thiên Nghi làm cô ấy vô cùng bất ngờ, mọi suy nghĩ của tuổi trẻ nhiều lúc lệch lạc, khi bình tâm mới biết và nhận sai, nên giờ sửa sai là việc chẳng muộn tí nào.

“Băng nhớ Nghị lắm, mấy tháng không gặp rồi, ngày mai đưa Băng đi học đó.”

“Băng có nặng ra không vậy?”

Thiên Nghi cười hỏi, Hải Băng liền buông Thiên Nghi ra, cứ làm giọng điệu dằn không chịu, giờ phải là Hải Băng hung dữ với Nghị thiên tài rồi: “Nói cho Nghị biết, Băng sẽ làm ngôi sao đó, làm sao tăng cân được, phải giữ dáng.”

“Biết rồi... ca sĩ thần tượng của Nghị....”

Hai người đã đập tan bức tường vô hình ngăn cách tình bạn tốt đẹp của họ, giờ đây hàng ghế đá đó sẽ âm lại thôi, tình bạn của Thiên Nghi cùng Hải Băng lại trở về quỹ đạo, nhận ra lỗi của mình và can đảm đối mặt đã giữ lại một tình bạn đúng nghĩa. Thiên Nghi hạnh phúc và hài lòng về quyết định của mình, tìm ình ngựa trắng khác thôi. Cô quên mất, giờ đang có người đang cướp hình tượng ngựa trắng trong tim cô.

Nhật Hoàng đứng phía ngoài, thấy Thiên Nghi cùng Hải Băng mở cửa bước ra nên anh nhìn hai người chăm chú, muốn xem cuộc nói chuyện của họ ra sao.

“Hải Băng!”

“Hoàng tưởng tôi sẽ bắt Băng mất sao?”

“Ý tôi không phải vậy. Nhưng... chuyện...”

Hai cô nàng làm mặt nghiêm túc, Hải Băng thở dài nãy nê còn Thiên Nghi nhìn Nhật Hoàng: “Nếu giờ tôi nhờ Hoàng đừng yêu Băng, Hoàng làm được không?”

“Tôi không làm được, Thiên Nghi, tôi tin bạn sẽ tìm ình được bạch mã hoàng tử như ý mà.”

“Làm sao đây? Tôi chưa tìm được ngựa trắng như thế, nhưng...” Tiếng ‘nhưng’ của Thiên Nghi làm Nhật Hoàng hoảng hốt, tim anh như ngưng lại, anh sợ Hải Băng lại vì Thiên Nghi mà bỏ mặc anh lần nữa: “Nhưng tôi không dành Nhật Hoàng của Hải Băng đâu.”

Khi cả hai người đó bật cười, đến giờ Nhật Hoàng mới biết mình bị lừa, Thiên Nghi nghiêm túc lấy tay Hải Băng đặt vào tay Nhật Hoàng: “Trân trọng và thật lòng với bạn của tôi nhé. Nếu không, tôi để Hoàng chết không đất chôn đó.”

“Cảm ơn Thiên Nghi, tôi nhất định sẽ yêu Hải Băng bằng cả trái tim.”

Nhật Hoàng nắm lấy tay Hải Băng thật chặt, cô mỉm cười ngập tràn hạnh phúc, mọi chuyện cuối cùng cũng giải quyết xong.

“Nghị ngốc!” Là Hoàng Khang, anh bình thần bước đến gần Thiên Nghi, vừa nghe tiếng gọi ấy, tim cô như sắp rơi ra ngoài, không can đảm nhìn sang nhưng lúc bất chợt lại bắt gặp ánh mắt ai đang dần tiếng gần về phía mình, anh đang cười rất tươi tiến về phía cô.

32. Chương 3. 9: Không Biết Ai Mới Là Người Có Lỗi

Đầu óc Thiên Nghi bắn lên, hai chân muốn lên tiếng rằng phải chạy nhanh khỏi nơi này, cô nói gấp: “Hải Băng, Nhật Hoàng! Tôi về lớp.” Bây giờ không còn cách nào tốt hơn việc bỏ chạy, chưa để Hải Băng trả lời thì Thiên Nghi đã chạy mất, Hoàng Khang không hiểu gì, anh nhìn theo rồi cũng chạy đến.

“Thiên Nghi!” Chạy ngang Hải Bằng và Nhật Hoàng, Hoàng Khang cười giao tiếp rồi anh nhanh chân đi theo tiếng gọi của con tim, đuổi theo người con gái đó, Hải Bằng ngạc nhiên nhìn họ đang chơi trò mèo vờn chuột: “Họ làm sao vậy?”

“Chắc lại cãi nhau.”

Nhưng hai người chưa phát hiện gì từ phía Thiên Nghi, Hải Bằng cũng không thể tin Thiên Nghi lại có tình cảm với Hoàng Khang, lí do đơn giản vì Hoàng Khang không phải ngựa trắng. Cô cùng Nhật Hoàng về lớp, vắn tay trong tay hạnh phúc ngập tràn cả thế giới.

“Đứng lại!” Hoàng Khang nắm lấy tay Thiên Nghi, giữ ngay cô lại, anh chưa hiểu gì khi thấy trên gương mặt cô đan xen bao nhiêu hoảng hốt khi nhìn thẳng vào anh.

“Sao lại tránh mặt tôi?”

Thiên Nghi im lặng, gạt mạnh tay Hoàng Khang ra, cô dường như không còn chú tâm đến lời nói của anh, cảm xúc nơi lồng ngực khiến cô khó chịu và chẳng nói được gì nữa, đành quay mặt sang phía xa hành lang. Anh bắt đầu cảm thấy mình bị cô xem thường, chẳng lẽ cô khinh anh đến nỗi không dám nói chuyện với người như anh – học sinh vừa vào top một trăm người học tệ nhất trường.

“Tặng Thiên Nghi!”

“Đừng kêu tên lẫn họ.”

“Bạn chịu lên tiếng rồi sao? Tưởng bạn sẽ không dám nói chuyện với một thằng như tôi chứ?”

“Tôi bận lắm, có chuyện gì không?”

Thiên Nghi lạnh lùng đáp, Hoàng Khang đau thắt lòng, anh chưa hiểu rõ những lời nói lúc này xuất phát từ nguyên nhân gì.

“Bạn?” Anh nhếch môi cười, chua xót, phút chốc cây răng khểnh lộ ra. Nhìn thẳng vào ánh mắt không cho anh lí do mà lạnh lùng đến muốn anh biến mất, Hoàng Khang vô thần: “Vậy không làm phiền.”

Tiếng bước chân ấy rời khỏi, Thiên Nghi mới có đủ dũng khí quay nhìn lại, bóng anh không còn nữa, cô hít vào thật sâu, giải tỏa mọi áp lực, đáng lẽ phải thoải mái khi anh không hỏi thêm gì mà cất bước đi, nhưng không, có cái gì đó muốn giữ anh lại và cô đã không thể khống chế mình nữa, Hoàng Khang – người chẳng là gì với Thiên Nghi giờ vì sao lại khiến cô bấn loạn. Cô đuổi theo, chạy theo lên đến lớp 12D4B và mọi thứ ở đây dường như rất náo nhiệt. Ánh mắt kiếm tìm một ai đó, một bóng dáng quen thuộc, mái tóc đen huyền và gương mặt điển trai khó tả.

Gia Minh từ trong lớp bước ra, mọi hỗn độn trong lớp quá ồn ào khiến chàng thư sinh này có phần khó chịu, thấy Thiên Nghi, anh vô cùng bất ngờ: “Thiên Nghi?”

“Tôi tìm Hoàng Khang.”

“Nó hả? Mới đi rồi...”

“Bạn có biết cậu ta đi đâu không?”

“No.”

Thiên Nghi quay lưng lại bỏ về lớp mình, Hồng Ngân xinh đẹp như hoa hồng lại quan tâm đến cô bạn: “Sao gần đây Nghi bơ bơ vậy?”

“Vậy hả? Có sao?” Tâm trạng tồi tệ có phần làm không khí xung quanh Thiên Nghi trở nên tăm tối, tất cả dường như xa xôi và mù mịt, càng trốn tránh thì sự thật lại càng trở ra đó.

“Ngọc Diệp xinh đẹp, em làm ơn nghiêm túc tí đi!”

“Em có bao giờ không nghiêm túc đâu, anh cứ nói, em đang nghe nè.”

Đại Phong cầm cây bút bi gõ nhẹ vào đầu bạn gái, anh sợ tình yêu bé bỏng của anh đau nên mọi cử chỉ đều nhẹ nhàng. Tối nào Đại Phong rảnh lại quay sang chỉ bài cho Ngọc Diệp, chẳng cần đi học đâu xa xôi, ở đây chẳng phải đã có một thầy giáo dạy miễn phí môn Toán rồi sao?

“Em học mà không nghe anh nói.”

“Em có nghe mà. Anh tiếp tục đi, không phá anh nữa là được rồi...” Nụ cười của thiên thần, Ngọc Diệp xinh đẹp tựa những thiên thần áo trắng trong những bức tranh nghệ thuật, một nét đầy thuần khiết và tinh tế. Đại Phong không thể cưỡng lại tình yêu của mình, anh yêu cô quá rồi, yêu đến chết đi sống lại, làm sao có thể để cô xa anh đây?

Mỗi lần anh bắt đầu giảng thì Ngọc Diệp lại lấy bút quậy phá, lấy tay chống cằm nhìn anh như chưa tìm hiểu hết tất cả trên gương mặt lịch lãm đó.

“Anh ngưng tí đi! Em mệt rồi, giảng hoài vậy? Khát nước không?”

“Ừm... khát.”

Ngọc Diệp đứng dậy đi thẳng xuống nhà, bà Lưu đang ngồi xem phim, khi nhìn con gái đi xuống, bà mỉm cười, bà vô cùng an tâm khi để Ngọc Diệp bên Đại Phong, anh luôn biết giữ khoảng cách cần có giữa một nam và một nữ, dù yêu cô nhưng anh không thích cái gọi là tình yêu xác thịt, có Ngọc Diệp ở bên là quá đủ rồi. Lát sau quay trở lại phòng mình, thấy Đại Phong mệt mỏi tựa đầu vào ghế, đôi mắt nhắm ghìm. Ngọc Diệp nhẹ nhàng đặt ly nước xuống bàn, ngồi xuống đưa mắt nhìn Đại Phong, lòng mình đầy tâm sự.

Chủ nhật, Thiên Nghi vẫn chưa bình tĩnh được, cứ nghĩ tới Hoàng Khang là tức, là khó chịu, ngồi tại lớp học tăng cường, cô cứ ghi rồi chép chẳng ngừng, đến về, đi với đám bạn học chung lớp.

“Thiên Nghi hôm nay bị gì vậy?” Mộc Tâm nhìn Thiên Nghi vui tươi thường ngày mang gương mặt bí xị nên hỏi hăng. Đây là hot girl chuẩn nhất ban A, học giỏi, nhà giàu lại tài năng, người Thiên Nghi mãi mãi cũng sánh không kịp.

“Tại tôi còn mệt, chắc thức khuya quá.”

“Bạn mệt mỗi còn con Hà nghỉ học hẹn hò luôn rồi.”

Thu Hà, người đứng sau Mộc Tâm về bảng xếp hạng hot girl ban A, cô gái ấy có mái tóc ngắn khá xinh và đầy cá tính.

“Hà hẹn hò sao? Từ khi nào vậy?”

“Mới thứ sáu thôi, nghe nói là đệ nhất hot boy ban B.”

“Ban B?” Cái tên ấy? Cô không lí giải nổi lí do vì sao người mình run lên, cảm giác lạnh lẽo xâm nhập, danh hiệu đệ nhất ấy chẳng phải là người đó hay sao, Thiên Nghi không tin vào những gì mình nghe, nhìn thẳng vào Mộc Tâm. Còn cô gái kia vẫn thản nhiên gật đầu.

“Là Hoàng Khang, bạn biết người đó không? Nổi lắm đấy.”

“Tôi không biết.” Tài nói dối của Thiên Nghi đạt đến đỉnh cao, nói dối không hề chớp mắt. Cô không muốn biết gì đến con người đó nữa.

Đạp xe lang thang trên con đường cũ, lòng mênh mang như chính cái đặng đặng của thời gian, mọi thứ đang có gì xáo trộn, tất cả chẳng đâu vào đâu.

Thì ra chỉ là mình ảo tưởng, Thiên Nghi tự trách bản thân sao quá dại khờ đem thứ linh cảm không căn cứ ra mà quyết đoán, sai rồi, cánh hoa trắng kia lại bay ngang khi tâm trạng đầy ưu sầu. Mang đi hết đi những muộn phiền không đáng có.

Thiên Nghi vừa về tới nhà, giờ học mệt mỏi khiến đầu óc quay cuồng, mở cổng dắt xe vào, trước nhà là chiếc Ducati màu đỏ đen, sao mà quen thuộc quá, chẳng phải trước kia đã bao lần ngồi phía sau.

“Hai à, có người đến thăm.”

“Ừ.”

Nun nói vọng ra khi Thiên Nghi vẫn còn loay hoay tháo giày giầy, nhìn con bé lớn rồi mà vẫn ngồi trước tivi xem phim hoạt hình, đúng là vẫn trẻ con, ai như Thiên Nghi, mê phim Hàn quốc siêu điển, cứ ngồi mười tiếng mà vẫn không chán. Bỏ tập xuống cái ghế gỗ dài ở phòng khách, cô bước vào bếp, người con trai tóc ngả màu bạc đang đeo tạp dề quay lại nhìn cô, anh cười: “Chào.”

“Chịu về rồi sao? Tưởng Khôi đi luôn chứ?”

“Cô Lan sợ Nghi không biết nấu cơm nên nhờ Khôi làm đầu bếp cho nè. Có muốn đi thì cũng phải lo cho Nghi cái đã.”

“Cảm ơn Khôi.” Nụ cười nhẹ trên môi không kém phần mệt nhọc, Thiên Nghi lấy lại tập da đi lên gác. Mỗi lần cô Lan đi công tác đều hay dặn dò này nọ, sợ Thiên Nghi và Nun không tự lo, lần nào cũng ăn cơm với trứng, có khi cô đi một tuần là Thiên Nghi và Nun ăn gần hết mấy chục trứng gà rán.

Đăng Khôi dọn ra một bàn cơm thật ngon, đầy đủ hương vị, những món ăn chỉ toàn xuất hiện trong những nhà hàng sang trọng. Hôm nay Thiên Nghi và Nun có lộc ăn nhưng bản thân ai kia đang ở trên gác lại không còn chút tâm trạng. Sau khi giúp Đăng Khôi dọn xong bàn ăn, Nun ngồi xuống ghế, chấp hai tay lại miệng nở nụ cười tươi tắn.

“Oa... Ngon quá đi...”

“Ngon thì em ăn nhiều vô, ồm quá đấy. Mà hôm nay Thiên Nghi sao vậy?”

“Em không biết, nhưng em tin không phải chuyện của chị Hải Băng, hôm qua chị ấy vừa sang chơi, hai người đó quay về như trước kia rồi.”

Đôi mắt Đăng Khôi chất chứa nhiều muộn phiền mà chính Thiên Nghi là người mang đến, anh định lên phòng gọi Thiên Nghi thì cô gái ấy đã đi chậm chạp xuống gác, kéo ghế ra, nhìn Đăng Khôi bằng cặp mắt vô thần.

“Khôi ăn cơm đi, đừng nấu nữa.”

“Nghi ăn đi!” Đăng Khôi mỉm cười nhẹ nhàng, anh đưa chén cơm trắng tinh, khói đang bay nghi ngút đặt trên bàn trước Thiên Nghi. Nun nhanh tay gấp vào bát chị ít thịt bò xào rau chua ngọt thật ngon.

“Hai ăn đi, thịt bò Hai thích đó.”

“Ừm... Nun không cần lo cho Hai.”

Đăng Khôi tháo tạp dề ra khỏi người, anh kéo ghế ngồi đối diện Thiên Nghi, nhìn mặt cô buồn bã, anh cũng chẳng sung sướng gì. Nhìn cô gái anh một mực yêu thương dùng đũa xới từng hạt cơm trắng mà mặt chẳng chút biểu cảm, anh biết rằng đang có chuyện xảy ra nhưng chẳng thể nào cất tiếng lên hỏi cô được.

Well I wonder could it be

When I was dreaming 'bout you baby you were dreaming of me

Call me crazy call me blind

To still be suffering is stupid after all of this time...

Đang trong không khí tĩnh lặng của nhà bếp, mùi thịt sườn vẫn phả phát đâu đây, tiếng chuông từ chiếc Galaxy trắng của Thiên Nghi reo lên trên gác, âm thanh vang vọng. Cô bỏ chén cơm xuống rồi đi lên gác, Nun và Đăng Khôi chỉ biết nhìn theo.

“Alô? Alô?” Thiên Nghi lên tiếng hai lần mà bên đầu dây kia không có một âm thanh, cô định đập máy ngay nhưng rồi.

“Nghe tôi nói.” Giọng nói của Hoàng Khang đối với Thiên Nghi giờ đây sao mà vừa thân quen, vừa có cảm giác đau nhói khi nghe anh đang thốt lên từng chữ.

“Chuyện gì?”

“Chiều nay tôi qua nhà đón bạn đi học.”

“Không cần, hôm nay Đăng Khôi về nên tôi nghỉ, Ngọc Diệp xin cô Phương cho tôi rồi.”

“Đăng Khôi? Đăng Khôi là gì chứ?” Người kia hét lớn trong điện thoại, anh tức giận như muốn đánh tung khoảng không gian quanh mình, anh muốn ngay lúc này theo sóng truyền của hai chiếc Galaxy ấy mà đứng ngay trước cô để nói rõ.

“Bạn không cần biết, đó là chuyện của tôi.” Cô dập ngay máy và tắt nguồn điện thoại, mặt tối hẳn, một chút ánh sáng cũng chẳng len lỏi qua được nét băng giá trong ánh mắt kia. Cô quay người lại định tiếp tục xuống ăn bữa cơm do Đăng Khôi bỏ công chuẩn bị, nhưng lúc ấy, anh đang đứng ngay sau cô.

“Là ai vậy?”

“À...một người bạn thôi, hai người ăn xong chưa? ”

“Bé Nun còn ăn, Nghi nghỉ ngơi đi, trông sắc mặt Nghi kém quá.”

“Ừm...” Đăng Khôi lùi lại và đóng hẳn cửa phòng, nhìn hình bóng người con trai ấy khuất sau cánh cửa mà làm Thiên Nghi có chút xót xa, từ nhỏ đến lớn, Đăng Khôi vẫn thế, chẳng bao giờ ép buộc Thiên Nghi dù chỉ một lần, anh âm thầm lắng nghe, chia sẻ cùng cô những vui buồn trong cuộc sống và hơn hết, bao giờ Đăng Khôi cũng mong ước một điều: Ngựa trắng Thiên Nghi tìm đường bao giờ xuất hiện.

Nhưng lúc này đây, bóng dáng Đăng Khôi chỉ thoáng qua trong phút chốc, còn tất cả không gian trong căn phòng đều tràn ngập nụ cười, ánh mắt của một người.

“Đồ đáng ghét...xấu xa.” Bất giác Thiên Nghi thốt lên những câu nói này mà không thể hiểu được mình vừa nghĩ gì.

33. Chương 3. 10: Khoảng Cách

Tiểu Quỳnh có thói quen thức sớm ngủ sớm, và ngủ trưa rất lâu. Gần như toàn bộ thời gian đều dành trọn vẹn cho việc ngủ, ngoại trừ giờ học, giờ đi gặp nhóm Ngũ Long Công Chúa ra thì cô vô cùng trân trọng từng giây từng phút để ngủ. Vẫn như thường lệ, buổi chiều khi ánh hoàng hôn đang tràn ngập trên các con đường phố thị, giờ này Tiểu Quỳnh mới chui ra khỏi chăn. Bộ đồ ngủ cô đang mặc trên người đủ để tôn lên nét quyến rũ của người con gái vừa tròn mười tám, chỉ là bộ đầm chưa đựng gối, tay lưng thừng lưng chùng giữa khoảng vai, mái tóc ngắn của cô không thể che được cánh vai trần trắng mịn. Cô cứ thế mà thần nhiên bước xuống nhà.

“Mẹ ơi! Con...đói quá...”

“Ra ngoài ăn không?”

“Con không ra ngoài đâu... mẹ... mẹ...” Tiểu Quỳnh cắn răng, câu nói kia cũng bị cắt ngang khi nhìn thấy Kỳ Dương đứng dậy từ ghế sofa nhà mình, người vừa trả lời câu hỏi ấy là Kỳ Dương, anh quay người nhìn cô. Đôi mắt ánh hiện lên sự kinh ngạc thấy rõ, thường ngày cô bé tính nghịch Tiểu Quỳnh có bao giờ chịu nữ tính như thế, còn ngay thời điểm này, trước mắt anh là một Tiểu Quỳnh đầy đủ các tiêu chuẩn của phái nữ.

“Sao... sao anh ở đây giờ này?”

“Bố mẹ em đi ra ngoài từ trưa, họ nhờ tôi tối nay đưa em đi ăn.” Anh dường như lấy lại được bình tĩnh, bỏ cuốn tạp chí xuống, tiến thẳng về phía Tiểu Quỳnh: “Thay đồ đi, tôi chở em đến nhà hàng.”

“Đứng tại chỗ!” Cô dùng tay chỉ thẳng vào Kỳ Dương, anh đứng sững lại nhìn cô, mọi vật trong ngôi nhà như lắng đọng, hoàng hôn xuyên qua cửa kín lọt thẳng vào hai gương mặt đang đứng nhìn nhau. Tiểu Quỳnh bất chợt nhận ra ánh mắt Kỳ Dương có gì khác thường, cô nhìn lại người mình, chẳng ra làm sao cả, tự mình nhủ thầm rồi cô tuôn ra một loạt câu chữ.

“Anh đi khỏi nhà tôi ngay, không thấy nhà có con gái sao, hướng hồ... tôi đang ăn mặc thế này mà anh còn dám tiến lại gần. Anh định làm gì hả?”

“Tôi không biết.”

Kỳ Dương không biết mình sẽ làm gì khi trước anh bây giờ là một cô gái đang đưa tấm thân ra quyến rũ lấy mình, thử sức chịu đựng của chàng trai tuổi hai mươi.

“Nhưng... em không đi ăn sao?”

“Không. Anh là tên biến thái, tự mà đi ăn uống gì đi.” Cô tức tối bỏ vào phòng, đóng mạnh cửa và cuộn mình vào chăn. Nằm ở đó, cô không khỏi tỏ ra sự thẹn thùng trên gương mặt gần như chỉ toàn màu hồng, má ửng hồng, gương mặt đỏ mọng lên mà cô cũng không biết. Sao lại vô ý vô tứ để người khác nhìn thấy bộ dạng đó, Tiểu Quỳnh đang muốn đắm ình một cú nhưng chẳng nổi, cô vẫn biết thương hoa tiếc ngọc. Từ phía cửa, có tiếng nói ở ngoài kia, nơi bị ngăn cách bởi cánh cửa gỗ chắc chắn.

“Tiểu Quỳnh!”

“Tôi nói là không đi ăn. Anh tự đi đi!” Cô vùi đầu vào trong chăn sâu hơn nữa.

“Có một nhà hàng Ý mới mở rất ngon, em không đói sao? Với lại chiều nay tôi phải đi công tác, sẽ không gặp nhau một thời gian khá dài đó.”

Câu nói Kỳ Dương vừa dứt thì cánh cửa kia đã mở toang ra, Tiểu Quỳnh đưa mắt nhìn vào gương mặt của chàng lãng tử Kỳ Dương.

“Anh đi sao?”

“Khoảng hai tháng.”

“Lâu... quá... vậy?”

Kỳ Dương nở nụ cười rạng rỡ, anh nhẹ nhàng đặt tay mình lên mái tóc ngắn mượt mà kia, anh nói: “Không lâu đâu... em nhớ tôi không?”

“Không. Nhưng sẽ có luyến tiếc, mà anh đợi tôi ngủ từ trưa đến giờ sao?”

“Ừm, em ngủ say thật.”

“Vậy để tôi thay đồ, anh xuống dưới chờ thêm ít phút được không?” Cô đưa chum tay nhỏ nhắn trước Kỳ Dương, ra hiệu cho anh chờ giây lát. Anh gật đầu và khép cửa. Lát sau, cô gái ấy lại trở về một nét Tiểu Quỳnh mạnh mẽ kín đáo với áo pull trắng hình doraemon cùng quần jeans dài. Ngay buổi ăn tối đó, dưới những ngọn đèn lung linh, từ trên cao của tầng mười bảy, Tiểu Quỳnh ngó ra khỏi cửa màn đã thu cả thành phố với hàng nghìn ánh sáng khác nhau vào tầm mắt. Họ ăn uống, trò chuyện rất vui vẻ, vô cùng hợp ý và lần đầu họ cùng nói chuyện mà không hề cãi nhau.

Đạo này Ngọc Diệp ít gặp Đại Phong nhiều hơn, tình cảm gặp trắc trở đôi chút về thời gian, nhưng tối nào Đại Phong cũng không quên gửi một dòng tin nhắn ngủ ngon cho bạn gái. Tình yêu như những nốt nhạc, có trầm có bổng, có yêu thương cũng tồn tại giận hờn trách móc, giống như tình yêu của Đại Phong và Ngọc Diệp, hết lần này đến lần khác cãi nhau, nhưng chỉ vì một chuyện.

“Em đã nói em không đi!”

“Ngọc Diệp, cô anh nói muốn gặp em một lần. Sao em cứ từ chối hoài thế?”

“Tại em chưa chuẩn bị tâm lí ra mắt gia đình anh, với lại tình cảm chúng ta chưa có gì để chắc chắn, gặp làm gì.”

Ngọc Diệp buộc miệng phải nói ra tất cả những suy nghĩ, Đại Phong thờ thẩn nhìn cô. Anh yêu cô nhiều như thế, hy sinh cho cô nhiều như thế mà vẫn chưa có gì chắc chắn sao? Có đôi lúc, Đại Phong cảm thấy mình chỉ xuất phát từ một phía, một mình đem cả trái tim yêu thương Ngọc Diệp nhưng chẳng nhận được bất cứ hơi ấm tình yêu nào từ cô.

Anh mệt mỏi tựa đầu vào ghế, quán cà phê sang trọng đang ngập màu u tối, Đại Phong thất vọng: “Em... chưa yêu anh đúng không?”

“Đại Phong...” Người tinh ý thông minh như cô đương nhiên nhận ra sự thay đổi trên khuôn mặt anh, không quá đột ngột nhưng đủ khiến cô cảm thấy đau xót, nhưng cô là Lưu Ngọc Diệp, là một đại tiểu thư chẳng thích nhận mình sai và không dám đối diện với mình. Cô nâng giọng, đôi chân mài lá liễu khẽ cong nhẹ: “Anh cần thời gian suy nghĩ về chuyện này, em tin mình không sai.” Ngọc Diệp quả quyết và đứng phắt dậy, quơ lấy túi xách rồi từng bước rời khỏi đó, cô để lại anh với tất cả niềm đau mà từ rất lâu bị hạnh phúc và yêu thương vùi sâu tận đáy lòng.

“Phương Hải Băng!” Giọng la cẩu gấu đó không của ai khác, đó là Lâm An. Hải Băng ngồi trên giường xem ca nhạc thấy Lâm An xô cửa vào, cô ngơ ngát.

“Gì vậy chị?”

“Cô nói đi! Cô quyến rũ Nhật Hoàng đúng chứ?” Mặt Lâm An tức giận thấy rõ, cô ta nghiêng răng ken két không thêm chú ý đến hình tượng mình hay gìn giữ.

“Em sao?” Hải Băng bình tĩnh thả con gấu bông màu tím sen ra, cô biết trước sau gì chuyện này cũng đến, trước kia còn che giấu, sợ hãi, nhưng giờ trải qua nhiều chông gai, cuối cùng cô cũng hiểu tình yêu mà mình có được, không có bất kì lí do nào để che giấu ai nữa.

“Ừ. Tôi vừa gặp Nhật Hoàng... tại sao... trong điện thoại anh ấy toàn hình của cô vậy hả?”

Nhật Hoàng hay bị Lâm An làm phiền, hết đòi vào nhà của anh lại hẹn ra quán nước, nếu đó không phải chị ruột Hải Băng thì anh đã mắng ột trận, vì Hải Băng nhiều lần nhờ Nhật Hoàng cố gắng đừng làm Lâm An mất mặt nên anh mới bỏ qua hết lần này đến lần khác việc trước mặt anh, cô ta luôn nói xấu Hải Băng. Ngay buổi trưa, Lâm An tình cờ thấy trên màn hình điện thoại của Nhật Hoàng là hình của Hải Băng, cô bé mái tóc ngố môi hồng xinh tựa thiên thần.

“Em và Nhật Hoàng yêu nhau.”

“Mày...” Lâm An tức đỏ mặt, tay run lên mà không thể làm gì khác, cô đâu phải vợ hay người yêu của Nhật Hoàng mà có quyền đánh Hải Băng.

“Chị à, tình cảm không miễn cưỡng được đâu.”

“Tao nói cho mày biết, từ nhỏ tới giờ mày không dành lại tao thứ gì cả, bây giờ cũng thế, Nhật Hoàng sẽ mau chóng bỏ con nhỏ như mày thôi. Tao không tin tao thua mày.”

“Tùy chị.” Hải Băng bước xuống giường, mở tủ quần áo, lấy ra bộ đồ đơn giản. Lâm An nghi ngờ nhìn theo rồi nói giọng hằn học: “Mày đi đâu đó?”

Cô em gái quay người lại, mệt mỏi trả lời mà gương mặt không chút sắc thái: “Em không tìm Nhật Hoàng giờ này đâu, bạn ấy học ở trường rồi. Em qua nhà Thiên Nghi.” Bỏ mặc Lâm An tức đến phát điên, Hải Băng bình nhiên vào nhà vệ sinh đóng cửa lại.

Buổi chiều, Hải Băng ngồi trên gác nhà Thiên Nghi, Thiên Nghi vẫn thế, ngồi chăm chút từng ngón tay.

“Nghi này, Hoàng Khang á...”

“Đừng nhắc tới con người đó.” Ai kia bất chợt nói lớn, mặt nóng phừng phừng. Hải Băng dường như đã phát hiện ra điều gì đó từ Thiên Nghi, ánh mắt khác lạ khi nhắc đến Hoàng Khang, nụ cười hồn nhiên hạnh phúc khi bên cạnh Hoàng Khang.

“Nghi... thích Hoàng Khang đúng không?”

“Cái gì?” Phản ứng càng mạnh thì suy đoán càng chính xác. Thiên Nghi giật mình nhìn Hải Băng trân trân, cô ấy vẫn đưa đôi mắt to tròn chăm thật kĩ từng biểu hiện khác lạ của Thiên Nghi bấy giờ.

“Có không?”

“Đương nhiên là không, Hoàng Khang đâu phải mẫu người thích hợp làm ngựa trắng của Nghi... với lại tên đó... vừa hẹn hò rồi.” Giọng cô ngưng lại, có gì đó thắt chặt con tim, gương mặt thẫn thờ khi nhắc về chuyện này. Hải Bằng thở dài rồi cho qua, xem như chưa từng hỏi chuyện gì, nhưng thực chất, ngay cả người ngoài cuộc cũng đã rõ sự tình.

Đặng Khôi rất lâu không về thăm cậu của mình, ông Mộc đang ngồi ở bàn giám đốc, vừa thấy cháu trai bước vào, ông hạnh phúc, vui mừng, nhưng sĩ diện lại khiến ông không bao giờ thú nhận nỗi nhớ thương của mình với đứa cháu cứng đầu.

“Về đây làm gì?” Tiếng nói hằn học của ông làm cả không khí xung quanh choáng ngợp, Đặng Khôi ngồi xuống bộ sofa đắt tiền, nói như bắt cần: “Con về coi cậu khỏe không?”

“Tao khỏe sao? Khỏe nổi không hả?”

“Con không định cãi nhau với cậu nữa... anh... con sao rồi?”

“Nó vẫn ổn. Còn mày kia, đi làm ba cái vợ vẫn ở mấy nhà hàng nhỏ thế sao, mày không nghĩ gì tới sĩ diện nhà này hả?”

Đặng Khôi thở dài, đứng dậy nhún nhẹ vai rồi nhìn sang ông Mộc: “Con đi đây, cậu giữ gìn sức khỏe.”

“Đứng lại!”

Đặng Khôi vừa quay đi thì ông Mộc rời khỏi ngay chiếc ghế giám đốc đó, ông nhìn Đặng Khôi từ phía sau, đứa cháu mình lớn rồi, nó lớn tới nỗi cứng đầu không làm theo những gì mình muốn nữa.

“Mày... có đi đâu nữa không?”

Đặng Khôi nhẹ nhõm mỉm cười, anh biết ông Mộc rất lo ình, nhưng lòng tự trọng của anh cũng không cho phép anh nói được một lời nhẹ nhàng với ông.

“Con sẽ không đi, khi nào Thiên Nghi còn nơi này thì con vẫn ở đây.” Anh nhanh chân đi ra khỏi phòng giám đốc, đến cửa chính nhà hàng lại đụng mặt Lam Linh. Hai người nhìn nhau, Đặng Khôi vẫn tự nhiên nhưng Lam Linh lại nhìn anh mà rưng rưng, không biết anh có phải khắc tinh của đời cô không mà lần nào gặp nước mắt cô lại cứ rơi thành dòng, không ngăn được.

Hai người cùng nhau đi khỏi White và đến một ghế đá quen khu đường đó ngồi, im lặng lâu, Đặng Khôi lên tiếng, nhưng chưa mở miệng nói được hai từ thì Lam Linh ngăn ngang.

“Đừng hỏi tôi Thiên Nghi khỏe không!”

“Tôi không định hỏi thế đâu, chỉ muốn nói với Linh là tôi sẽ ở lại đây, không đi nữa.” Đặng Khôi nhếch nhẹ đôi môi lên, nụ cười ẩn hiện trong đêm tối, anh hít sâu vào và tận hưởng bầu không khí trong lành.

“Khôi cuối cùng cũng chịu ở lại nơi này rồi... tốt quá.” Mọi khơi nguồn hạnh phúc trong Lam Linh bùng nổ, cô rất muốn được gặp Đặng Khôi mỗi ngày, giấc mơ ấy có từ lúc chỉ là một cô bé nhỏ. Giờ đây, Đặng Khôi đang nơi này, ngồi bên cạnh cô và cùng cô ngắm những chiếc lá đang rơi nhẹ trong đêm tối. Họ cứ như thế... Bình yên và tĩnh lặng. Được một lát, Đặng Khôi đưa Lam Linh về. Không nói thêm bất cứ chuyện gì nữa, Đặng Khôi đã trốn tránh suốt gần mười năm, anh hay đi đây đó để tránh mắt Thiên Nghi, để trốn việc đối diện với tình cảm của mình, nhưng giờ anh đã thông suốt và chịu đối mặt. Nhưng có lẽ mọi thứ quá muộn màng.

Sáng hôm sau, Thiên Nghi vừa đi dọc hành lang vừa cúi đầu cầm cây viết chì ghi chú gì đó trên quyển sách toán. Không biết là xui xẻo hay may mắn mà lại gặp Hoàng Khang, đã mấy ngày rồi cô không nhìn thấy anh, giờ đã được gặp nhưng lại trong một hoàn cảnh éo le. Giờ đây bàn tay của Hoàng Khang đang bị cô gái khác giữ chặt, cô gái đó chính là Thu Hà.

“Nghi!” Thu Hà hớn hở khi nhìn thấy Thiên Nghi, muốn nói rằng anh chàng đẹp trai bên cạnh là người yêu mình. Thiên Nghi đã định tránh mặt, xem như chưa từng quen nhưng lần này lại không thể tránh.

“Chào Hà...” Cô vội vàng gấp quyển sách lại, nhìn ngang Hoàng Khang rồi nở nụ cười rạng rỡ với Thu Hà.

“Giới thiệu với Nghi, đây là Hoàng Khang... người yêu của Hà...”

Gương mặt Hoàng Khang cũng chẳng dễ coi, ánh mắt anh dõi nhìn Thiên Nghi, anh chưa khi nào dành cho người mang tiếng là người yêu kia một ánh mắt chứa đựng tất cả tình cảm như thế, giờ anh phải đối diện với Thiên Nghi trong tình cảnh này.

“Rất vui được biết bạn... Hoàng Khang!” Che đi bao cảm xúc trong người, từ trước đến giờ vẫn thế, cô luôn là người che giấu tình cảm của mình một cách chu đáo.

“Ừ... chào...” Người kia cũng nói những lời vô tình đó.

Màn chào hỏi không cần thiết qua đi, Thiên Nghi vội quay qua Thu Hà, cô sợ bắt gặp ánh mắt ai kia nhìn mình, điều ấy có thể khiến tim cô loạn nhịp, khiến cô thấy khó chịu, cô sợ rằng mình sẽ không chịu đựng được khi anh đang tỏ ra thân thiết với người con gái khác.

“Thôi... tôi về lớp trước... tạm biệt.”

“Tạm biệt...” Thu Hà đang đắm mình trong sự vinh quang, mang tiếng là người yêu của hot boy ban B đối với cô thật vẻ vang, cô giữ tay Hoàng Khang như không muốn rời.

34. Chương 3. 11: Anh Như Bóng Đêm Mãi Không Nhìn Rõ

Sau khi Thiên Nghi đi, trong lòng Hoàng Khang mới cảm thấy nhức nhối, tại sao mình lại chơi trò này, cần gì đem tình yêu ra thách thức cô ấy. Anh bỗng dưng hối hận và anh đã quyết định dừng lại.

“Thu Hà... em về lớp đi, anh có tí việc.”

“Anh định đi đâu vậy?”

“Xin lỗi...” Câu xin lỗi của Hoàng Khang có thể khiến anh nhẹ nhõm vì phút chốc nông nổi, nhưng lại vô tình làm tổn thương người khác. Nói rõ vẫn tốt hơn, anh thề rằng sau này không bao giờ vì tức giận mà làm chuyện mình không muốn lần hai. Anh chạy theo con đường về lớp 12D1A... bóng dáng nhỏ nhắn kia vẫn cứ chậm chạp...

“Nghĩ ngốc!”

Thiên Nghi đứng hẩn lại, cô quay nửa người nhìn anh bất ngờ: “Kêu tôi là gì hả?” Mối Thiên Nghi bím chặt vào nhau, mắt dữ tợn nhìn Hoàng Khang. Còn anh thì vui vẻ tiến đến gần cô.

“Nghĩ ngốc chứ gì. Bạn ngốc thì kêu ngốc không lẽ kêu ngếch?”

“Bạn Hoàng Khang này, có chuyện gì quan trọng không?”

“Tối nay, đừng nghỉ Anh văn nữa!”

“Tôi biết.”

Lúc này Hoàng Khang đã đứng ngang Thiên Nghi, anh vẫn vẻ lảng tử khiến bao cô gái phải lòng, ánh mắt đa tình khiến ai nhìn vào cũng như bị thôi miên: “Tôi đưa bạn về nhé?”

“Cảm ơn, nhưng tôi có xe. Rảnh thì chở bạn gái bạn đi dạo thành phố đi, đừng phiền tôi.” Rõ ràng là đang ghen, đang ghen mà sao lại không chịu thừa nhận.

“À... thì ra là thế.” Hoàng Khang gật gật đầu như hiểu ý, gương mặt lại chứa đầy bí ẩn.

“Ngày, bạn đang nghĩ gì thế?”

“Không có gì, nhưng mà Thiên Nghi, bạn ghen đúng không?” Anh cúi người, đưa gương mặt kia gần lại mặt cô, mắt chạm mắt. Tim Thiên Nghi suýt rơi ra ngoài, mỗi lần Hoàng Khang ở bên đều thế, nếu cứ tiếp tục chắc cô bị bệnh tim mất.

“Ghen... ghen... sao?” Cô sẽ ngắt mắt, anh đang ở gần cô, giữa họ gần như không còn khoảng cách nào nữa.

“Ừm.” Hoàng Khang gật đầu, anh khẳng định làm Thiên Nghi nhớ ra điều gì đó. Cô đang giận anh, nhưng với lý do gì nhỉ? Cô cũng không biết mình tại sao lại giận Hoàng Khang, vì anh hôn cô, vì anh có bạn gái hay vì cô đang dần đem anh vào tim mình?

“Không...không bao giờ! Bạn tránh ra coi!” Lấy sức đẩy Hoàng Khang lùi lại, cô đứng thẳng người, mặt nghiêm nghị: “Tôi nói cho bạn biết. Hoàng Khang... bạn là sao chổi của tôi, mấy ngày nay không gặp bạn tôi vô cùng vui vẻ, hạnh phúc, nên sau này tốt nhất cũng thế đi, tránh xa tôi ra! Nhé?”

Mặt Hoàng Khang đơ ra, anh thừa biết cô toàn nói những lời nói dối, anh cười. Thiên Nghi tức đến đầu muốn bốc khói, mặt khế nhăn lại và bỏ vào lớp một mạch. Làm sao để hiểu người con trai đó? Anh như bóng đêm mãi mãi không nhìn rõ, anh như ánh sáng làm chói cả mắt cô và anh như hoàng tử có đôi cánh thiên thần chữa dần vết thương lòng của cô.

Tối về, đêm nay Nhật Hoàng dùng chiếc xe đạp xanh dương ấy để đưa công chúa của mình dạo cả thành phố lồng đèn, Hải Băng không cần con ngựa sắt rạng ngời như xe của Đại Phong, cô chỉ cần có Nhật Hoàng, có người tình yêu mình thật lòng là quá đủ.

“Hải Băng...”

“Hử?”

“Hải Băng...”

“Chuyện gì vậy?”

Cô ngược đầu về phía trước, Nhật Hoàng thì mỉm cười dùng tay mình nắm lấy bàn tay cô: “Em có muốn đi xe hơi không?”

“Không.”

“Sao thế?”

“Em cũng không biết nữa... chắc tại không có anh, em thấy đi xe đạp với anh là vui rồi... với lại...” Hải Băng ngưng lại cười nhẹ và cuối cùng hai người cùng đồng thanh: “Không gây ô nhiễm.” Cả hai cười khúc khích trong niềm vui, có những hạnh phúc phải đánh đổi bằng vật chất sa hoa, còn có những hạnh phúc chỉ thật như thế, nếu ai hỏi cô còn tin tình yêu thời @ có một căn nhà tranh hai quả tim vàng không, chắc chắn cô sẽ tin, vì giờ đây, hạnh phúc, tình yêu của cô đều ở nơi anh – chàng trai trắng tay nhưng có cả một tình yêu cháy bỏng chỉ dành riêng cho cô.

Lát sau, hai người dắt xe dọc theo đường về nhà, khu phố giờ này vắng vẻ, chẳng có ai, chỉ còn đôi tình nhân này thôi.

“Nhật Hoàng... anh thấy Thiên Nghi có gì lạ không?”

“Hoàng Khang?”

“Sao anh biết thế?”

“Anh cũng có con mắt tinh tế chứ bộ, bởi vậy mới chọn được cô bạn gái như em nè.”

Tay cô và tay anh đang đưa trong khoảng không, bóng dáng hai người càng hiện rõ trong đêm tối, nó không khuất dần như ta nghĩ, có lẽ tình yêu là trường cửu, điều ấy có thể mang đến cho thế giới này ánh sáng duy nhất.

Về đến cổng nhà Nhật Hoàng, anh muốn tiễn Hải Băng đến tận nhà cô nhưng cô lại không muốn Lâm An làm ồn nên thôi.

“Em vào nhà đi!”

“Anh ngủ ngon.”

“Muốn anh ngủ ngon mà thờ ơ thế sao?”

Hải Băng nén cười để Nhật Hoàng phải khỏi lên mặt, cô giả ngây ngô: “Gì nữa đây? Em nói trước, anh đừng bảo em hôn anh đó.”

“Anh đâu bảo em phải hôn anh... Nhưng anh hôn em là được mà.” Vừa dứt lời, môi anh đã không để Hải Bằng nói thêm từ nào nữa, Hải Bằng nắm chặt lấy vạt áo của anh, một vị ngọt dịu không ai có thể cảm nhận, tình yêu là thế, nước mắt đắng chát, còn nụ hôn thì dịu dàng.

Trong cả tiết học Thiên Nghi không ngó ngang gì đến Hoàng Khang, anh ngồi bên cạnh dù làm trò thế nào cũng bị cô cho là không khí. Đến tận ra về, Thiên Nghi đứng trước cổng nhà cô, Hoàng Khang bước ra.

“Nghi ngốc... xe đâu?”

“Xe gì?”

“Xe của bạn.”

“À... tôi không đi xe.”

“Vậy bạn...” Hoàng Khang ngơ ngát hỏi chưa hết câu, ánh đèn xe Ducati chói vào mắt anh. Đăng Khôi dừng trước Thiên Nghi, anh bước xuống xe, cười rạng rỡ: “Xin lỗi, tại kẹt xe nên Khôi đến trễ.”

“Không sao... về thôi!”

Đăng Khôi nhìn Hoàng Khang đang giữ khuôn mặt toàn ám khí, bốn con mắt của hai chàng trai ấy nhìn nhau, chợt có mùi khét xung quanh.

Thiên Nghi lên xe Đăng Khôi, anh dịu dàng quay lại đội mũ vào, nhưng dù Thiên Nghi định phục thù Hoàng Khang thì vẫn còn biết giữ khoảng cách với người không nên có quan hệ hơn mức bạn bè.

“Để tôi được rồi...” Cô cười miễn cưỡng, đội mũ vào, không nhìn gì đến Hoàng Khang. Và khói xe bay ngút lên, Hoàng Khang nắm chặt hai tay mình, người con gái đó chưa từng cho anh chút nào yêu thương, nhưng ngược lại hết lần này đến lần khác tổn thương anh.

Về phần Thiên Nghi, cô dù đã cố giữ khoảng cách tránh tiếp xúc thân mật với Đăng Khôi nhưng vẫn khó có thể như thế, chiếc xe này, nếu không ôm lấy anh thì cô sẽ lộn xuống đất mất.

“Người khi này là ai vậy Nghi?”

“Một người bạn.”

“Người bạn này không bình thường tí nào đó.” Chút phím chỉ sơ sài của Đăng Khôi làm Thiên Nghi khó chịu, cô ở cho qua rồi im lặng suốt quãng đường.

Tối nay anh không chợp mắt, cô cũng mất ngủ, trong lòng ai cũng có ngọn lửa sôi sục khiến họ không thể nào không tức giận và oán trách lẫn nhớ thương.

Ngọc Diệp vì cãi nhau với Đại Phong mà tâm trạng không vui nên cứ ở trong nhà không chịu ra ngoài. Cô tiểu thư ấy chưa bao giờ xuống giọng với ai, dù lần này người sai là cô hay anh thì cô nhất quyết không hạ mình, đã ba ngày Đại Phong không nhắn tin, gọi điện hay đến tìm cô. Thật ra với cô vị trí của Đại Phong là gì?

Buổi sáng, cô bước ra khỏi nhà, một bó hoa hồng nhung trên tay anh xuất hiện đột ngột ném làm cô bật té. Lát sau mới lấy được thăng bằng, lòng cô cảm thấy vui mừng nhưng lại không thèm chú ý tới anh.

“Lưu tiểu thư! Tha lỗi cho anh đi!”

“Anh là ai vậy?”

“Em định giả làm người xa lạ với anh sao?”

“Dương Đại Phong, em nói cho anh biết... em...” Đại Phong hôn ngay vào khóe môi Ngọc Diệp, anh ân hận làm mặt tội nghiệp: “Cho anh xin lỗi, anh biết mình sai rồi, em tha thứ cho anh đi, được không?”

“Anh... lợi dụng em hả?”

“Cái này đâu phải lợi dụng. Là nỗi nhớ của anh sau ba ngày đi công tác không được nói chuyện với em đó.”

Ngọc Diệp cúi đầu thẹn thùng, cô cũng không kém phần nhớ anh, tối nào cũng cầm điện thoại chờ tin nhắn.

“Trường anh đeo theo cô nào luôn rồi.”

“Đâu có... anh qua Châu Phi quyên góp tiền ủng hộ trẻ em ở đó, em nghĩ anh còn tâm trạng mà ngắm ai?”

Câu nói của Đại Phong dễ dàng xua đi bao ảm ức trong lòng cô trước đó, cô bật cười, còn Đại Phong đưa bó hoa ra: “Của em.”

“Không biết sao lần nào anh cũng dùng cách này xin lỗi em mà em vẫn bị lừa...”

Cô ôm bó hoa vào lòng, Đại Phong vội mở cửa xe, cúi người như những tay tài xế chuyên nghiệp đang phục vụ tiểu thư: “Mời Lưu tiểu thư.” Anh nguyện làm nô lệ cho cô cả đời.

Ngọc Diệp ngang nhiên đi đến, cô bước vào xe, xem anh như chàng tài xế thật: “Đưa tôi đến The First nhé.” Miệng vẫn không ngớt nụ cười.

Buổi sáng ngày mai...gió thổi rất mạnh...Trong quán Dream...

“Quỳnh sao vậy?”

“Nghĩ hồi nó làm gì? Nhớ anh Kỳ Dương của nó chứ sao?”

Ngọc Diệp liếc xéo Tiểu Quỳnh và cười châm chọc. Kỳ Dương đi cũng gần một tuần, không gọi điện hay nhắn tin gì cho cô, phận con gái sao Tiểu Quỳnh có thể tự gọi điện cho anh, cô gái này bắt đầu biết mắc cỡ vì có Kỳ Dương rồi.

“Không có đâu...sao mình phải nhớ anh ta...” Cô giả vờ giận dỗi, mặt bí xị, cầm nĩa xới mấy miếng sườn mà không vững, Hải Băng ngó ra cửa rồi quay sang hỏi mọi người: “Lam Linh đâu?”

“Nó hả? Chắc vào trường luôn rồi...”

“Sao dạo này Nghi ít thấy Linh quá đi được.”

Tiểu Quỳnh thở dài, Ngọc Diệp thì nảo nề lắc đầu, hai người kia cũng chẳng chú ý tới. Mỗi người một suy nghĩ, ai cũng lớn cũng biết lo cho suy tính riêng tư của mình, để rồi sau này mới hối hận về thời áo trắng mộng mơ mình đã bỏ lỡ.

Đại Phong bỗng nhiên bước vào, làm mọi thứ có sức sống hẳn.

“Chào buổi sáng các công chúa...”

“Chào anh...” Tiểu Quỳnh, Thiên Nghi và cả Hải Băng giơ tay lên đồng thanh chào hỏi. Còn Ngọc Diệp vẫn im lặng, dọn đồ vào tập và đứng dậy.

“Đi học nhé?”

“Ừa...ủa hai người giận nhau mà.” Tiểu Quỳnh nhém tí quên mất chuyện trêu Ngọc Diệp cùng Đại Phong, cô nắm ngay áo khoác Ngọc Diệp. Đại Phong mỉm cười im lặng, chỉ có Lưu tiểu thư quơ tay Tiểu Quỳnh ra, kênh mặt: “Tình yêu có giận có hòa, không giận sao gọi là yêu hả?”

“Ồ... giận vô cớ có ngày mất bạn trai nhé?”

“Anh Đại Phong giờ muốn có người yêu mới là chuyện dễ như trở bàn tay đó.”

Ngọc Diệp nghe Thiên Nghi cùng Hải Băng phân trần, cô quay thót người sang Đại Phong: “Anh! Có không?”

“Hả? Sao có được, anh như thế mà ai thèm để tâm...” Rồi anh nhìn sang Thiên Nghi đang tủm tỉm cười cùng Hải Băng, Tiểu Quỳnh cũng giả ngơ nhìn Đại Phong: “Ba đứa em phá hoại hạnh phúc của anh mới vừa lòng sao?”

Tiếng cười giòn rộ cả quán ăn.

Vào trường, mắt Thiên Nghi dù không muốn nhưng vẫn kiểm tìm ai đó, Hải Băng khảy tay cô.

“Kiếm ai thế?”

“À... đâu có ai đâu...” Miệng nói mà mắt vẫn kiểm bóng lưng của con người xấu xa ấy.

Nhật Hoàng tình cờ đi từ nhà xe đến, hai vai mang balô xanh: “Chào buổi sáng...”

“Chào...”

Thiên Nghi hết đùa với Đại Phong giờ chuyển sang Nhật Hoàng, cô nhìn Hải Băng rồi lại lên giọng với Nhật Hoàng: “Nè... nghe nói Hoàng bắt nạt Hải Băng đúng không?”

“Không có... Sao tôi bắt nạt Hải Băng được...”

Hải Băng kéo kéo vạt áo Thiên Nghi: “Nghi...” Làm Băng đỏ mặt thẹn thùng rồi.

“Đừng kéo mà... thôi hai người tâm tình đi, Nghi thiên tài này không làm kì đà cản mũi...” Lùi vài bước rồi Thiên Nghi giơ tay chào Nhật Hoàng cùng Hải Băng. Hải Băng đảo ánh mắt xung quanh như có chút e ngại, rồi bước cùng tình yêu.

“Lâm An còn làm khó em không?”

“Thì cũng như thế... nhưng anh đừng lo, chị ấy không làm gì được em đâu, anh thi có kết quả chưa?”

“Em nghĩ xem?” Anh tự tin nhìn cô miệng nở nụ cười.

“Sao anh giỏi thế nhỉ?”

35. Chương 3. 12: Góc Khuất Của Anh

Thiên Nghi vào lớp vừa bỏ tập xuống đã thấy Hồng Ngân sáp vào mình.

“Nè Nghi... thằng Khang á... nó..”

“Nghi đã nói đừng nhắc đến tên đó mà.”

“Nhưng mà hôm nay...”

“Mặc kệ, Nghi không thèm biết.”

Hồng Ngân bĩu môi, nhún vai rồi lảng sang chuyện khác. Lát sau, Tuấn Nguyên đem quyển tập bước vào: “Trả bạn.”

Thiên Nghi đang cầm cúi chép bài, ngược lên nhìn Tuấn Nguyên: “Bạn lấy của tôi khi nào vậy?”

“À... là Lam Linh lấy chứ không phải tôi, tôi trả dùm.”

Phút chốc Thiên Nghi phát hiện có điều gì khác lạ đang xảy ra, gương mặt Hồng Ngân tắt hẳn, nụ cười với dần và gương mặt tối sầm lại, Tuấn Nguyên cũng chẳng khác gì. Anh quay sang gạt đầu chào, Hồng Ngân rồi nói lời tạm biệt với Thiên Nghi, mắt Hồng Ngân có gì mọng nước, Thiên Nghi cũng không dám hỏi gì thêm.

Học hai buổi, đến tận chiều Thiên Nghi dắt xe ra khỏi cổng lại bắt gặp Hoàng Khang đứng đó, giữ xe cô lại.

“Đi với tôi!”

“Tôi đang bận...”

“Sao lúc nào cũng bận hết vậy?”

“Tóm lại hôm khác nói, bây giờ tôi phải đi, buông ra nhanh!”

Hoàng Khang với tay mình ra khỏi rổ xe, anh lùi lại, mặt thần thờ. Còn Thiên Nghi thì chạy vụt mắt, không nói không rằng lại làm tim anh nén chặt xót xa.

Một bóng hình nhỏ bé xuất hiện tại nghĩa trang, nơi hai hài cốt được đặt cạnh nhau, một người đàn ông và người phụ nữ nét mặt hiền từ. Thiên Nghi cô độc đứng lặng lâu, mắt đã rưng rưng, cô nhẹ nhàng thốt lên từng chữ: “Ba... mẹ... con về đây... hôm khác con lại đến thăm hai người...”

Cô vội vàng lau đi hai dòng lệ, ra khỏi nơi này lại trở về một Tầng Thiên Nghi nhanh nhẹn, hoạt bát. Ra đến khuôn viên nghĩa trang, cô dừng người khi thấy anh, người con trai đó giờ đây bao quanh toàn nỗi buồn, anh ngồi trên ghế nhưng người lại cúi thấp đặt hai tay lên gối, còn bàn tay lại đặt trước trán. Tong mắt Thiên Nghi lúc này, Hoàng Khang như mang đầy đau thương ngọt ngào của bóng tối. Ngang ánh mắt anh, nỗi buồn phơ phất theo làn gió. Cô bước đến gần.

“Hoàng... Khang...”

Nghe tiếng gọi, anh cố lấy lại ngay bình thần, ánh mắt u buồn lập tức biến mất. Vì không biết đối phương là ai nên anh mới thế, nhưng khi bắt gặp gương mặt xinh xắn tựa thiên thần của Thiên Nghi, anh cũng giật mình: “Sao bạn ở đây?”

Gương mặt như ngậm bồ hòn đó làm Thiên Nghi quên đi tất cả những đau đớn cô đã và đang chịu đựng, cô ngồi xuống cạnh anh: “Theo bạn.”

“Thật sao? Bạn thấy gì rồi...”

“Bạn khóc.”

“Không phải khóc, chỉ là...”

Thiên Nghi khẽ thấy run mình. Cô nhanh như chớp quay qua nhìn anh: “Bạn khóc thật sao?”

“Hả? À...ừm...nhưng bạn đến đây làm gì vậy?”

“Tôi đến đây thăm bố mẹ tôi...hôm nay là kỉ niệm ngày cưới của họ. Còn... bạn?” Giọng Thiên Nghi ngập ngừng, không biết sao cô lại muốn khơi sâu vào tiềm thức của Hoàng Khang, anh như một mật mã khiến cô muốn tìm tòi. Không biết anh có quá khứ thế nào, sao đôi lúc anh vô cùng đáng yêu như một thiên thần, đôi lúc lại mang sự giận dữ của loài quỷ.

“Hôm... nay là giỗ của mẹ tôi.”

Thiên Nghi nhém không che giấu được cảm xúc của mình, cô cứ ngỡ Hoàng Khang sinh ra trong gia đình giàu có và đầy đủ bố lẫn mẹ, không ngờ giữa anh và cô cũng tìm ra một điểm chung.

“Bạn vào trong đó chưa?”

“Tôi...không có can đảm bước vào...không thể.”

“Đi với tôi, tôi vào thăm mẹ bạn cùng bạn. Được không?” Nụ cười trên môi hồng hén nở, cô nhìn anh chờ câu trả lời, Hoàng Khang ngơ ngẩn gật đầu. Hai người bước vào trong, một căn phòng riêng biệt, mở cửa bước vào, cô thấy ngay tấm di ảnh của một người phụ nữ mang đầy yêu thương, người này và mẹ của cô có phần giống nhau.

“Chào bác!” Thiên Nghi cúi đầu chào rồi nhìn vào tấm hình mỉm cười: “Bác là mẹ của Hoàng Khang đúng không ạ? Bạn ấy ngoan lắm nên bác đừng lo, con sẽ quản bạn ấy dùm bác.”

Hoàng Khang bất ngờ nhìn Thiên Nghi, cô làm giọng tức giận kéo anh lại gần cái bàn đặt tấm ảnh ấy hơn: “Còn nhìn gì nữa...bạn nói đến thăm mẹ bạn mà, nói gì đi chứ.”

Hoàng Khang nhìn sang hình của bà ấy, người luôn yêu thương anh bằng tất cả tình thương bà có. Kí ức trong anh trỗi dậy...

“Mẹ ơi...con...xin lỗi.”

Bóng dáng người mẹ mà anh yêu nhất trong cuộc đời khuất xa mãi mãi, anh chẳng có cách nào tìm được hương vị của hơi ấm tình thân.

“Bảo bối à... sao người con bần vậy nè...”

“Con té dưới vũng lầy...”

“Con có sao không? Đưa tay ẹ xem nào... con có đau ở đâu không, nói ẹ biết đi!” Bà xem đi xem lại từng chi tiết trên người thằng bé mới vừa lên bảy... Bà hiền từ, đôn hậu và cả lòng bao dung cho những lỗi lầm mà bất cứ người đàn bà nào cũng không thể tha thứ.

“Hoàng Khang!” Tiếng gọi của người bên cạnh khiến anh bừng tỉnh hẳn: “Hả?” Lần nào nhớ về mẹ thì tâm trạng của anh cũng mập mờ như thế, từ lúc ra khỏi nghĩa trang, anh cùng Thiên Nghi đi theo con đường dẫn lối về trung tâm thành phố. Hoàng Khang dắt chiếc Queen trắng của Thiên Nghi, còn cô tay ôm ba lô không dám lên tiếng.

“Bạn... đi bằng gì đến đây vậy?”

“Taxi. Bạn cũng gan thật, dám đến đây một mình sao?”

“Ồ... quen rồi, tháng nào tôi cũng đến đây mà.”

“Bạn hay thật... đây là lần thứ ba tôi đến đây đó... kể từ ngày mẹ mất... năm năm trước...”

Cô nhận ra được nỗi buồn trong tim anh, Thiên Nghi hít thở thật sâu, thật đều, cô không thể hỏi gì thêm, chỉ biết giờ có lẽ lòng anh rất đau khổ, cô quên rằng mình và anh đang chiến tranh lạnh. Hoàng Khang nhanh chóng leo lên xe, giục cô: “Lên xe tôi chở về.”

“Ừm.” Thiên Nghi lên xe ngồi sau lưng anh, tay vẫn ghì chặt balô, đến đoạn ghồ ghề, cô bắt buộc phải giữ lấy áo anh, tim vẫn không thể đập bình thường, Hoàng Khang mỉm cười: “Ngồi sau tôi mà sợ đến thế hả?”

“Có sợ gì đâu. Nhưng tôi... có điều muốn hỏi.”

“Bạn hỏi đi!”

Giọng Thiên Nghi ngập ngừng khó nói, nhưng nếu thắc mắc để lâu trong lòng thì khó mà dễ chịu được: “Thật ra... lúc chiều có phải bạn kêu tôi đi cùng bạn tới đây không?”

“Ừ.”

“Nhưng... tại sao lại... là tôi?”

“Tôi cũng không biết nữa. Chắc vì bạn có ý nghĩa đặc biệt với tôi...”

Từ khi Hoàng Khang nói câu đó, Thiên Nghi không hỏi gì thêm, không thể hỏi và chẳng có can đảm để hỏi. Anh đưa cô về tới đầu hẻm, đã gần tám giờ tối.

“Bạn về bằng gì?”

“Thì taxi.”

“Vậy bạn gọi taxi rồi về đi!”

Hoàng Khang lấy điện thoại ra nói vài tiếng rồi quay lại nhìn cô: “Rồi đó, bạn vào nhà nhanh lên.”

“Khi nào thấy bạn lên taxi tôi sẽ về.”

Hoàng Khang cảm giác trong người như có luồng hơi ấm đang ngự trị, anh nén lại hạnh phúc, không để Thiên Nghi biết mình đang đắc ý thế nào: “Sao phải đợi tôi?”

“Thì tại tôi muốn cảm ơn bạn đã đưa tôi về...” Trước kia anh hay đưa cô về mỗi khi học thêm, có bao giờ cô đứng chờ anh đâu.

Trong phút chốc, anh nắm lấy tay Thiên Nghi, tay cô đang lạnh cóng giờ thì được sưởi ấm.

“Tay bạn sao lạnh thế?”

Đã định rút nhanh tay mình lại, nhưng không kịp rồi, trái tim thẳng lí trí, cô chỉ đành xem như bình thường để che đi cảm xúc nơi lồng ngực: “Trời tối thì phải lạnh thôi.”

“Người ta nói trái tim ấm thì bàn tay mới ấm được, vậy tay bạn thế chắc tim bạn cô đơn lắm...” Anh cúi người xoa xoa bàn tay cô, thổi nhẹ hơi ấm vào đó, Thiên Nghi nhìn anh, nhìn anh đang chăm sóc mình. Mặt cô đỏ bừng bừng không thể ngưng lại.

“Chẳng phải có tôi ở bên sẽ đỡ lạnh hơn không? Vậy mà tối ngày xua đuổi.”

“Không phải đâu... chỉ vì...”

Hoàng Khang vừa ngược lên định nghe câu trả lời, chiếc taxi không biết lựa thời điểm đến liền chiếu đèn vào hai người. Hoàng Khang vẫn tiếp tục hỏi.

“Chỉ vì cái gì?”

“Đâu có gì. Tôi vào nhà đây!” Cô vội vàng rút tay mình lại, dắt xe chạy thẳng vào trong.

Anh nhìn theo, nụ cười vương vẩn, hạnh phúc trào dâng...

Bước vào xe, anh ngồi tựa vào ghế sau, người ngồi chỗ tài xế không phải chú hay bác taxi, đó là anh chàng lịch lãm, tóc vuốt keo bóng lới, áo quần bảnh bao như các công tử nhà giàu, trên cổ anh đeo sợi dây chuyền bạc hình đầu lâu trông thật đáng sợ. Anh cử động tay, chiếc xe hơi sang trọng liền như gió đi khỏi.

“Tao thành tài xế của mày khi nào vậy?”

“Nhờ có chút xiu mà nhỏ mọn quá.”

“Mày với cô gái đó là sao? Định trêu con người ta đến khi nào, cô ấy là người ngây thơ đó, đừng tổn thương người khác như thế.”

“Tao không rảnh nói chuyện với mày, khi nào đến kêu tao.”

Người ngồi sau nhắm chặt mắt, trông rất mệt mỏi nhưng cũng đầy phấn khởi. Người ngồi trước nhìn sang kính chiếu hậu: “Nhưng đi đâu?”

“Về nhà.” Nói xong, anh thở dài một tiếng rồi không để tâm đến chuyện gì nữa.

“Hồi này anh Khôi có đến tìm Hai.”

“Rồi Nun nói sao?”

“Anh ấy định đưa hai đi thăm cậu, nhưng em nói Hai đi rồi nên anh ấy cũng đi luôn, chắc đến đó tìm Hai, Hai có gặp không?”

“Không có. Nun ăn gì chưa?”

“Đợi Hai chắc em đói chết, anh Khôi có đem mì Ý đến, còn một phần của Hai ở sau bếp á.”

Thiên Nghi xách balô lên phòng, cô không thấy đói tí nào. Không phải không đói mà vì cô đã ăn rồi nên còn đói gì nữa, có lẽ bánh mì dạo phố cùng ăn với Hoàng Khang ngon hơn mì Ý sang trọng kia.

Đêm về, sau khi đóng laptop, Thiên Nghi lại đưa đầu ra cửa sổ...hít sâu và nhìn lên bầu trời. Hôm nay chỉ có hai vì sao trong mắt cô, lúc này đây trên bầu trời kia chỉ chứa đựng đôi mắt long lanh của anh chàng ấy, nên không có gì khác, dẫu đêm nay có hàng vạn ngôi sao đang lấp lánh rạng ngời.

Hoàng Khang bước vào phòng, ném điện thoại xuống bàn rồi nằm dài trên giường, phòng anh giờ tối om như mực, anh không bật đèn, chỉ để ngoài kia ánh sáng đưa nhau chen vào khung cửa.

“Em là thiên thần. Sao em lại khiến tôi ra thế này hả?” Rồi anh quay sang nhìn tấm hình người đàn bà có gương mặt đôn hậu ấy, anh lại cười trong hạnh phúc lẫn xót xa: “Mẹ thích cô ấy không?”

Có lẽ chính định mệnh đã khiến họ gặp nhau, khiến họ gần nhau và cũng nên tin, chính bố mẹ Thiên Nghi và mẹ Hoàng Khang đã tạo cơ hội cho hai người. Nếu họ không hiểu thì có phải đã chống lại định mệnh?

36. Chương 4: Khi Tình Yêu Lên Tiếng

****Hai người đi ngang cánh đồng hoa bồ công anh, hoa bay loạn xạ. Lần đầu trong đời Hoàng Khang thấy được loài hoa đẹp như thế, hoa bồ công anh, anh đã nhìn rất nhiều trên phim ảnh, tạp chí, nhưng đây là lần đầu anh biết nó đẹp. Đẹp vì có người con gái ấy ở bên....****

Ngày mới, cây cỏ khoe sắc, cánh hoa bồ công anh bay theo làn gió tìm nơi dừng inh, Thiên Nghi nhìn chúng mà mỉm cười, có phải bản thân mình đã có bến dừng rồi không?

Còn Nhật Hoàng cùng Hải Băng, hai người này ngày nào cũng đi trên khu chung cư của dãy nhà ấy, toàn trường ai cũng biết chuyện họ hẹn hò. Nhưng vì Nhật Hoàng nổi tiếng và tài ba như thế, có cô gái nào mà không mong ước được ở bên. Hải Băng không nghĩ thế, cô chưa hề ghen tuôn một cách vô cớ, có người lại nghĩ Hải Băng không yêu Nhật Hoàng, có người lại cho rằng tình cảm họ quá vững chắc chẳng ai có thể chia lìa.

“Nghe nói có người tỏ tình với anh?”

“Cô...ấy chỉ muốn làm bạn với anh thôi. Em đừng có nghĩ gì... sâu xa quá.”

“Em đâu có nghĩ gì.” Hải Băng để gương mặt bình thường, không có gì là tức tối hay ghen tuôn.

“Em không ghen hả?”

“Trời... chúng ta có phải con nít đâu mà em phải ghen.” Hải Băng bắt chợt nhìn sang Nhật Hoàng, vẻ hoài nghi: “Anh có ý gì vậy?”

“Không có ý gì hết... nhưng ít ra em cũng nên hỏi này nọ một hai tiếng chứ?”

“Em không như anh ghen tùm lum đâu nhé...”

Hải Băng cười ranh mãnh, nhắc lại chuyện cũ là mặt Nhật Hoàng lại ngượng ngịu không thể trả lời. Mấy tuần trước, có người đưa Hải Băng một tờ giấy, đúng lúc Nhật Hoàng nhìn thấy, anh cứ ngỡ họ đưa thư tình cho Hải Băng nên bước đến lấy tờ giấy đó và xé ngay lập tức và bức xúc tuyên bố với tên kia rằng Hải Băng là bạn gái của anh. Một lúc sau mới biết đó là lời bài hát của cô giáo nhờ bạn nam kia đưa Hải Băng. Điều bất ngờ hơn, người con trai kia là gay. Sau vụ mất mặt đó, anh ít khi ghen lung tung. Sỡ dĩ, anh ngày càng lo xa, ngày càng nóng vội vì anh quá yêu cô rồi, yêu cô gái Hải Băng ngày nào cũng lo cho người khác mà quên mình.

Thiên Nghi hôm nay khá mệt nên ngồi hắt trong lớp, chỉ mình Tiểu Quỳnh đến lớp tìm Lam Linh. Cô ngồi cạnh Lam Linh.

“Linh học tối ngày vậy? ”

“Học thế mà vẫn chưa đủ đâu.”

“Hả?”

“Không có gì... Tôi chỉ nói vậy thôi, Quỳnh đừng để ý. Đạo này mấy người kia sao rồi?”

“Họ thì bình thường, Hải Băng Nhật Hoàng, Ngọc Diệp Đại Phong, Thiên Nghi với Đăng...” Tiểu Quỳnh ngừng ngay câu nói và tự trách mình vô ý, Lam Linh ngừng bút và nhìn Tiểu Quỳnh cười.

“Đăng Khôi.”

“Mình không phải cố ý đâu.”

“Không sao... quen rồi.”

Tuấn Nguyên từ cửa sau bước vào, anh đặt ly nước xuống bàn Lam Linh. Tiểu Quỳnh chú ý đến anh, ánh mắt anh chàng này nhìn Lam Linh có vẻ khác lạ, Lam Linh thần nhiên nhận lấy, lát sau đợi Tuấn Nguyên ra ngoài, Tiểu Quỳnh hỏi khẽ: “Tên đó có ý đồ với Linh sao?”

“Tôi cũng không biết nữa... chắc không đâu...”

Nếu Đăng Khôi tốt với Lam Linh bằng phân nửa Tuấn Nguyên thì cô có lẽ sẽ không như bây giờ, cả người thay đổi, không còn chút vui tươi của ngày xưa. Tình yêu đúng là có ma lực...

Ra về, Hồng Ngân thấy Thiên Nghi vẫn nằm gục xuống bàn, cô vội vỗ nhẹ lên vai Thiên Nghi.

“Để tôi đưa Nghi về...”

Thiên Nghi vẫn không chịu ngước mặt lên, cứ lắc lắc đầu rồi ra hiệu cho Hồng Ngân về: “Không sao. Ngân về trước đi, tôi nằm đây chút nữa...”

“Nhưng...” Hồng Ngân chưa nói xong câu nói đó thì đã có bàn tay đặt lên vai cô, cô quay sang nhìn người đó rồi yên tâm nói với Thiên Nghi: “Vậy tôi về đây.”

“Ừm.”

Tiếng bước chân Hồng Ngân đi khỏi, Thiên Nghi vẫn không chịu ngước lên, mặt cứ cúi gằm xuống balô đặt trên bàn. Tay lại ôm bụng. Anh nhú mồm không hài lòng.

“Định chết luôn sao?”

“Hoàng... Khang?” Cô tự lẩm bẩm rồi giật mình ngước lên. Đúng là anh, anh ngồi cạnh bàn cô từ bao giờ cô còn không hay biết. Mặt Thiên Nghi xanh xao, tái nhợt.

Hoàng Khang tỏ ra khó chịu: “Bị gì thế?”

“Chỉ là đau bao tử thông thường thôi...”

“Ừ... biết đau bao tử nguy hiểm lắm không? Đi về... ngồi đây hoài không được đâu.” Hoàng Khang nói vừa dứt lời đã đứng dậy cầm balô Thiên Nghi lên: “Cần tôi bế lên không?”

“Ồ... Không! Tôi tự đi được.” Cô cúi theo sau anh, Hoàng Khang dắt xe ra, anh leo lên yên trước, bỏ balô mình vào rổ, đưa tập cho Thiên Nghi ôm để đỡ đau rồi chở cô về.

Trưa hôm nay không nắng, trời dịu nhẹ đầy mây mù, họ đạp xe dưới bầu trời ấy, con đường ấy và dần chớm nở tình yêu ấy...

Mỗi lần lên cơn đau, tay Thiên Nghi lại nắm chặt áo anh, Hoàng Khang nhận ra nhưng lại im lặng, lát sau anh mới lên tiếng. “Đỡ chưa vậy?”

“Ồ.” Thiên Nghi nhẹ nhàng từ từ tựa đầu mình vào lưng anh, Hoàng Khang bất giác hoảng hốt rồi chưa đầy hai giây đã lấy lại được thăng bằng. Cây răng khểnh trắng muốt lại hé lộ, hiện Nghi một mỗi, thở dốc nhưng may mà có anh đã lo cho cô nên cô còn điem tựa trong lúc này.

Hai người đi ngang cánh đồng hoa bồ công anh, hoa bay loạn xạ. Lần đầu trong đời Hoàng Khang thấy được loài hoa đẹp như thế, hoa bồ công anh, anh đã nhìn rất nhiều trên phim ảnh, tạp chí, nhưng đây là lần đầu anh biết nó đẹp. Đẹp vì có người con gái ấy ở bên....

Về đến nhà, Thiên Nghi bước xuống xe...

“Cảm ơn bạn...”

Hoàng Khang không thềm nói gì, chỉ tiện tay bấm chuông, Thiên Nghi bất ngờ trở mặt ra: “Bạn làm gì vậy?”

“Đưa bạn vào nhà.”

“Không... không cần đâu... cô tôi sẽ...”

Không kịp rồi, cô bé xinh xắn trong nhà đã ra mở cửa, Thiên Nghi bé nhỏ đứng sau Hoàng Khang nên bóng anh đã che mất cô. Nun nhìn anh trân trân: “Anh tìm ai vậy ạ?” Có bao giờ nó lễ phép với chị mình vậy đâu.

“Anh đưa chị của em về.”

“Dạ?”

Hoàng Khang né qua một bên, Thiên Nghi mặt trắng bệch thở dài nãy nê đứng đó. Nun không khỏi ngạc nhiên nhưng con bé thông minh ấy nhanh nhảo mời.

“Anh vào nhà uống nước không?”

“Nun!” Cô chị trợn mắt nhìn bé Nun. Nếu để Hoàng Khang vào nhà, kèm theo con bé nhiều chuyện ấy thì coi như xong. Thiên Nghi lại chờ Hoàng Khang nói lời từ chối, nhưng ngược lại, anh tự nhiên dắt xe vào cổng.

“Cảm ơn em...” Trả lời bình thản với Nun, anh quay đầu nhìn pho tượng phía sau lưng mình: “Thiên Nghi sao không vào nhà, còn uống thuốc nữa...”

Mồ hôi trên trán cô toát ra nườm nượp, tháo giày ra để đó, Hoàng Khang đi thẳng vào trong, Thiên Nghi liếc xéo Nun, sao lại dám mời người lạ vào nhà mà không hỏi ý kiến mình. Nhưng vì cơn đau đang dần vặt nên cô không nói không rằng mang tập đi lên gác. Nun rót cho Hoàng Khang ly nước ép trái cây có sẵn trong tủ.

“Anh uống đi, chắc chờ Hai của em nặng lắm...”

“Anh quen rồi.”

Nun ngơ ngát nhìn Hoàng Khang, con bé muốn khẳng định lại lần nữa: “Anh hay chở Hai đi lắm sao?”

“Ừm...”

“Hai của em tìm đâu ra hoàng tử vậy... em tưởng Hai em ế rồi.”

Hoàng Khang bật cười, anh cảm thấy bé Nun thật đáng yêu, nói chuyện cũng có đôi phần giống Thiên Nghi: “Chị của em không ế đâu... có anh mà.”

“Anh thích Hai hả?” Nun ngồi xuống cạnh Hoàng Khang, hỏi thẳng vấn đề, Hoàng Khang gật đầu rồi cười.

“Ừ... em đồng ý không?”

“Đương nhiên rồi... anh dễ thương quá chừng mà, bạn em mà biết em có anh rể đẹp trai như thế chắc nó sẽ ranh tị chết mất.”

“Đừng khen anh thế chứ... nhưng em nhớ đây là bí mật đó, đừng cho chị của em biết. Ok?” Hoàng Khang đưa tay ra móc méo với Nun, nói chuyện vài câu, xem ra Nun rất thích Hoàng Khang, đôi lát anh nhìn lên gác.

“Thiên Nghi bị đau bao tử nặng lắm sao Nun?”

“Hai hả? Tại cái tội tuyệt thực.”

“Tuyệt thực sao?”

“Em nghe mẹ em kể, hồi nhỏ Hai giận chuyện gì là bỏ ăn mấy ngày liền, có lần, cả bốn ngày không ăn rồi cái nhập viện luôn.”

Đã gần nửa tiếng trên gác không có động tĩnh, Hoàng Khang sốt ruột bèn hỏi: “Anh lên trên đó thăm chị em được không?”

“Dạ... anh coi Hai uống thuốc chưa dùm em luôn nhe... đến giờ em đi học rồi... Nhưng anh này, cảm anh làm gì Hai của em.”

Hoàng Khang cười cười lấy tay xoa lên tóc Nun: “Yên tâm... anh chỉ lo cho Hai của Nun thôi, ngoài ra không làm gì cả. Mà sao em còn nhỏ nhưng hiểu chuyện người lớn quá vậy?”

“Em lớn rồi!” Nun vào phòng chuẩn bị đồ, Hoàng Khang bước nhẹ lên gác, cố không gây tiếng động, mở cánh cửa gỗ, đập vào mắt anh là căn phòng toàn một màu trắng, anh cười, không biết có suy nghĩ gì mà lại khiến anh cảm thấy vui đến thế. Thiên Nghi đã nằm yên vị trên giường, cô trùm chăn kín hết người, mặt quay qua bên kia giường, Hoàng Khang đi vào nhìn xung quanh, từng chi tiết một, anh muốn nhớ tất cả. Hộp thuốc trị đau bao tử đặt trên góc bàn học, anh thở dài rồi đi xuống gác, Nun vừa ra ngoài, còn ngoài

đầu lại cười chào anh. Hoàng Khang xuống bếp rót nước lọc vào ly rồi đem lên gác, đến ngồi cạnh giường Thiên Nghi.

“Thiên Nghi.”

Người đó đã ngủ say, anh bắt đầu chạm nhẹ bàn tay lên má cô, nghiêng nghiêng đầu chăm chút từng nét trên gương mặt ngây thơ ấy. Một lần nữa, vầng trán rộng của cô nàng bị làn môi anh chạm vào, nhưng lần này Thiên Nghi không hay biết gì, nếu không chắc cô lại lên cơn giận anh vài tuần. Cứ thế, anh ngồi đợi cô, năm phút, mười phút,... Có điều gì khác thường, trán Thiên Nghi đầm mồ hôi, Hoàng Khang vội giục cô dậy: “Nghi à... Tỉnh lại coi, đừng ngủ nữa...”

Cô dần mở mắt: “Sao... bạn... còn ở đây?”

“Còn đau lắm hả? Bạn ăn chút gì không? ”

“Tôi không ăn... bạn đừng nấu đó, đỡ lắm tôi ăn không được đâu...”

“Giờ này còn đùa...” Hoàng Khang nhìn ngang tô canh gà nóng hổi còn vương khói trên bàn: “Ăn canh gà nhé? Để còn uống thuốc...”

“Không cần... tôi không uống thuốc đâu...” Mặt Thiên Nghi tái hẳn hơn khi về, chắc cô đau nhiều lắm. Anh đỡ Thiên Nghi dậy, sau khi kéo cái chăn màu trắng ra, anh mới phát hiện cô đang mặc trên người bộ đồ ngủ hình kitty xinh xắn màu hồng. Anh bật cười ngay, dù đã cố nén.

“Cười gì chớ... tôi là người bệnh đó.”

“Không ngờ còn có cô gái mười tám tuổi mặc mấy bộ đồ trẻ em... Đừng nói bạn mặc đồ của Nun nhá?”

Do Nun cao ráo người nên dù hơn kém năm tuổi nhưng cô em đã cao bằng cô chị, điều này khiến Thiên Nghi ngày nào cũng than khổ, sao có thể như thế, sao cô lại y như củ khoai lùn trong khi đứa em của mình lại cao lên từng ngày.

“HOÀNG KHANG!” Hần giọng để nhấn mạnh hai từ này ý cảnh cáo, anh liền mím môi, không cười nữa. Hoàng Khang ột ít canh gà vào bát, đưa đến gần Thiên Nghi: “Ăn nhanh! Không ăn không uống thuốc thì sẽ phải đi bệnh viện, bạn chọn đi.”

“Để tôi tự ăn.” Cô đỏ bừng mặt, nhanh ăn cho xong mấy miếng canh gà, mấy củ sen hầm. Mùi vị rất ngon dù cô còn có chút lặc miệng. Ăn được đôi muỗng, Thiên Nghi mới phát giác: “Bạn mua khi nào vậy?”

“Lúc bạn ngủ, tôi nhờ người ta giao tới. Thuốc này, uống vào!” Hoàng Khang lấy bát đặt lại bàn, tay cầm ly nước và vài viên thuốc.

“Gì vậy? Đây phải thuốc của tôi.”

“Thuốc trị bao tử rất tốt, uống đi, tôi không giết bạn đâu.”

Sau khi ăn uống xong, Thiên Nghi lại nằm xuống giường, nhưng không còn muốn ngủ nữa, cô đưa mắt theo dõi từng cử chỉ của anh.

“Bạn về đi!”

“Đừng có đuổi, bạn khỏe tôi sẽ về.”

“Tôi khỏe rồi...”

“Im lặng và ngủ nhanh lên!”

Lúc Hoàng Khang bước ra khỏi phòng, lòng Thiên Nghi mới cảm giác xốn xang, cô đặt tay lên lồng ngực, nó đang đập thành thịch. Nhiều ý nghĩ chen lấn nhau. Hoàng Khang... Hoàng Khang... trong đầu cô chỉ còn hai chữ đó.

37. Chương 4. 1: Khi Con Người Ta Có Tình Yêu

Khoảng nửa tiếng sau, khi anh bước lên, Thiên Nghi vờ nhắm mắt, anh ngồi lên giường cô, cô đang cảm nhận rất rõ hơi ấm từ người anh phát ra. Còn anh, dạo mắt xung quanh phòng một lượt nữa, rồi nhìn vào gương mặt trẻ con ấy.

“Ngủ say vậy sao?” Hoàng Khang đưa tay lên vuốt lại mớ tóc đã che phủ vầng trán, Thiên Nghi run người giật phắt mình. Hai mắt cô mở to ra, lại mắt chạm mắt, mặt chạm mặt, tìm hai người đang thổn thức từng nhịp rõ ràng, chưa có cảm xúc gì thay thế được tình cảm lúc này, Hoàng Khang hay cả Thiên Nghi, từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên mới biết cảm giác bị người khác cướp mất trái tim là thế nào.

“Thức rồi hả? Còn đau không?”

Bây giờ cô mới phát hiện bụng mình đã không còn đau, thuốc Hoàng Khang đưa quả thật rất hiệu quả. Cô gật đầu, mắt trốn tránh tia sét ái tình.

“Sao không dám nhìn tôi?”

“Tôi...” Tay Thiên Nghi nắm chặt vào nhau, đang đặt trong chăn nhưng Hoàng Khang vẫn biết nó lạnh lẽo thế nào. Anh nghiêm túc nhìn Thiên Nghi.

“Có phải bạn ghét tôi lắm không? Tôi là khắc tinh, là sao chổi. Xin lỗi... nếu thế sau này tôi hứa sẽ tránh xa bạn ra, không làm phiền đến cuộc sống tươi đẹp của bạn nữa...”

Thiên Nghi ngồi ngay dậy, cô không kiềm chế được cảm xúc: “Không phải.”

Anh biết tay Thiên Nghi đang nắm lấy bàn tay mình, anh không phản ứng gì, cũng không nhìn xuống, chỉ nhìn cô rồi đợi xem cô sẽ nói thế nào. Bàn tay anh cũng đan chặt vào bàn tay nhỏ bé, lạnh lẽo ở cô.

“Hoàng Khang... tôi không có ghét bạn. Bạn cũng không phải sao chổi hay khắc tinh gì hết...Thật đó...”

“Vậy bạn thích tôi không?”

Câu hỏi như gián đòn chí mạng vào Thiên Nghi, suýt nữa không giữ được bình tĩnh mà trả lời. Cô dù bệnh nhưng còn đủ tỉnh táo để nhớ, Hoàng Khang có bạn gái. Giọng cô ngập ngừng, lấp khoảng: “Bạn... có... bạn gái rồi mà...”

“Bạn nói gì?” Hoàng Khang trêu chọc cô, anh nghe rất rõ, dù cô nói nhỏ nhưng cũng đủ để anh biết, cô đang ghen.

“Tôi nói... Thu Hà... là bạn gái bạn... mà...”

“Cô ấy hả? Chúng tôi chia tay rồi.”

“Tình yêu của các công tử ai cũng thế, xem con gái chúng tôi là gì đây?”

“Tằng Thiên Nghi... tôi không phải hạng người đó. Tại bạn tôi mới hẹn hò với Thu Hà.”

Thiên Nghi ngược nhìn anh: “Gì mà tại tôi?”

“Ai kêu bạn đuổi tôi, khinh thường tôi học không giỏi như ngựa trắng của bạn.”

“Này... tôi khinh thường bạn khi nào. Cả việc bạn nằm trong một trăm người đó tôi chỉ mới biết thôi... Có bao giờ tôi khinh thường bạn đâu...”

Mắt Hoàng Khang sáng rực, anh thật nông nổi khi muốn cô biết, các cô gái học giỏi như cô cũng đang đeo đuổi anh, anh không đáng bị khinh như thế. Hôm ấy khi vừa cãi nhau với Thiên Nghi, Hoàng Khang về lớp đúng lúc Thu Hà bày tỏ, do nông nổi nhất thời nên gây ra cho họ bao nhiêu hiểu lầm. Hoàng Khang hối hận vì suy nghĩ không đầu óc, giờ muốn khẳng định, anh hỏi lại: “Thật sao?”

“Ừ. Tôi tránh bạn tại bạn... tại... bạn...” Gương mặt cô lại đỏ bừng, hai má như có phấn hồng, khó nói thật, chuyện quá khứ ấy là kỉ niệm suốt đời cô mãi mãi nhớ.

“Sao thế?”

“Tại... bạn... hôn lên trán tôi làm gì...”

Không thể tin được, cô bé này quả thật vô cùng trẻ con. Chỉ hôn trán thôi đã giận dai suốt mấy tuần liền.

“Chuyện... đó... tại tôi sơ ý... lỡ trúng bạn...”

Thiên Nghi gật đầu, lòng lại thất vọng, cứ ngỡ vì lí do khác, nhưng giờ anh nói thế thì có lẽ cô đã lầm.

“Nhưng... tôi muốn chăm sóc bạn...”

Thiên Nghi ngược nhìn Hoàng Khang, anh nhẹ nhàng giữ chặt tay cô hơn. Gương mặt tiến tới gần cô, hơi thở phả phất nơi cô.

“Hai ơi! Em về rồi...” Tiếng nói trong trẻo của bé Nun dưới nhà phá ngang bầu không khí, Thiên Nghi giật mình tránh khỏi nụ hôn của anh. Hoàng Khang cũng mỉm cười cho qua chuyện. Cô không nói gì mà nằm ngay xuống giường, lại trùm chăn kín tận cổ. Nun bước lên: “Anh! Hai sao rồi?”

“Khỏe nhiều hơn rồi nên em đừng lo...”

Để Thiên Nghi lại căn phòng đó, Hoàng Khang cùng Nun xuống nhà, anh mở tủ lạnh.

“Sao nhà em toàn trứng gà không vậy?”

“Tại Hai thích ăn... Mà anh định nấu ăn sao?”

“Ừm... Anh sẽ nấu cơm tối cho hai chị em ăn...”

Nun không tin cho lắm, nhưng cũng phụ Hoàng Khang những việc lật vật như nhặt rau, rửa củ,... Mùi thơm phả phất lên tận phòng, Thiên Nghi vào nhà vệ sinh rửa mặt xong thì bước xuống... Cô không thể tin vào mắt mình, Hoàng Khang đeo tạp dề. Ôi! Đây là chuyện lạ nhất thế giới, trong mắt cô, anh luôn giữ gìn cái vẻ công tử bột, giờ lại đeo tạp dề nhà mình mà dọn đầy một bàn cơm canh còn ngút khói.

“Hai! Ăn... cơm nè.” Nun rạng rỡ mời gọi Thiên Nghi đến bàn ăn.

Hoàng Khang quay qua thấy cô đang ngơ ngẩn, anh gọi: “Ngồi xuống đó đi!”

Thiên Nghi cũng làm theo như mệnh lệnh, cô kéo ghế ngồi xuống, nhìn một lượt ngang bàn thức ăn. Thịt xào, rau luộc, canh hầm,... Có phải người đó nấu không? Một câu hỏi lớn xuất hiện ngay trong đầu. Sau khi anh tháo tạp dề ra, Nun đưa Hoàng Khang bát cơm, rồi đưa Thiên Nghi một bát.

“Ăn thôi! Để em xem anh Khang nấu như thế nào...”

Nun thử một miếng thịt, con bé cười tít mắt khen ngon, rồi cúi đầu ăn liên tiếp.

“Sao không ăn?”

“Là bạn nấu?”

“Tất nhiên... bạn ăn thử đi!”

“Hai ơi... em có thể làm chứng, những món này anh Khang nấu đó.” Nun đưa thức ăn đầy miệng mà vẫn còn lè mép chen ngang. Thiên Nghi im lặng, tay vẫn không cầm đũa. Bỗng Nun xót mỗi thứ một ít vào chén rồi xin phép hai người kia ra ngoài xem tivi. Gần bảy giờ nên hoạt hình Doraemon đang phát sóng.

Hoàng Khang gấp thức ăn vào bát của Thiên Nghi: “Ăn cơm rồi còn uống thuốc... nhìn hoài vậy?”

“Tại tôi không ngờ bạn biết nấu ăn.”

“Là mẹ tôi dạy.”

Có lẽ khá vô lí, mẹ nào mà dạy con trai mình nấu ăn. Bà làm thế chắc vì có lí do riêng, nhưng nhờ thế mà anh không chết đói khi không ai nấu cho ăn, hoặc giả bà muốn Hoàng Khang có thể giữ lại hương vị của người mẹ này trên người anh.

Thiên Nghi cầm đũa lên, ăn thử một ít thịt, quả thật rất hợp khẩu vị.

“Rất ngon! Bạn cũng ăn đi!” Cô lại cười rất tươi, Hoàng Khang cầm đũa lại gấp vào bát Thiên Nghi nhiều thức ăn nữa, anh để lộ rằng khềnh mỗi lúc cười, đó là nét đẹp đầu tiên ở anh ấn tượng nhất nơi cô. Thiên Nghi không quên gấp lại cho anh vài lát khoai tây hầm hoặc thịt xào chua ngọt... Bữa cơm đầu tiên ấy vui vẻ và hạnh phúc bao nhiêu...

Từ rất lâu Hoàng Khang không biết bữa cơm gia đình là thế nào.

Đến hôm nay Thiên Nghi mới tìm được tình yêu trong suốt khoảng đời mình từng trải qua.

“Trông hai người y như vợ chồng mới cưới vậy...” Nun đứng ở lối vào bếp, cầm bát nhìn cả hai. Thiên Nghi lại không nói gì, chỉ Hoàng Khang dám lên tiếng: “Nun no chưa? Ăn nữa không hả?”

“Em sẽ thành heo mất... không ăn nữa đâu...”

Chín giờ tối... Thiên Nghi đứng ở cửa tiền Hoàng Khang, Nun ngồi trên chiếc ghế ở phòng khách xem phim, lên nhìn ra không để hai người lớn đó biết.

“Bạn về cẩn thận.”

“Giữ gìn sức khỏe.”

“Ồ... Nhưng ai đưa bạn về nhà vậy?”

“Đi bộ.”

Thiên Nghi nhủ mãi: “Để tôi gọi taxi cho.”

“Nói đùa thôi... có Tuấn Nguyễn đón mà... Nó đang ở ngoài đầu hẻm.”

“Vậy về đi!”

“Nun nói cô của bạn đi thăm bên nội vài ngày mới về... Ngày mai... tôi đến đón bạn đi học. Sức khỏe yếu... đừng đạp xe nữa.”

“Tôi đạp xe quen rồi... bạn lo cho bạn đi!”

Hoàng Khang cảm nhận sương đang rơi rất nhanh, anh lại sợ Thiên Nghi đứng đó hoài sẽ cảm nên thôi. Nếu không anh thà không ngủ mà đứng đây nói chuyện đến sáng. Hoàng Khang lùi lại cho Thiên Nghi đóng cổng... Anh ghé đầu vào...

“Anh về nhé Nun...”

“Dạ...” Nun hùng hăi trả lời. Thiên Nghi trêu mếu nhìn anh, nén thở quay lưng lại.

“Thiên Nghi!”

“Hả?” Cô quay người lại ngay. Hoàng Khang dịu dàng cười với cô và nói lên hai từ: “Ngủ ngon!”

“Bạn cũng vậy...”

Sau khi kết thúc màn chia tay kéo dài hơn nửa tiếng, Thiên Nghi đóng cửa, khóa chốt rồi bị Nun kéo xuống ghế.

“Ngựa trắng đây sao?”

“Đừng hiểu lầm... Hai với Hoàng Khang chỉ là bạn bình thường thôi.”

“Hơi... còn che giấu. Nhìn vào đã biết tình trong như đã mặt ngoài còn e...” Nun giả bộ đọc câu thơ trong truyện Kiều vào, Thiên Nghi vỗ nhẹ lên vai Nun: “Hai đi ngủ... tắt tivi nhanh, nếu không Hai cho ngủ một mình đó.”

Tuấn Nguyễn thấy bóng Hoàng Khang bước ra, liền lên mặt nói lớn tiếng: “Cái thằng này... mày biết mấy giờ chưa? Tao đợi mày hơn nửa tiếng rồi đó.”

“Xin lỗi...” Hoàng Khang ít khi nào nói hai từ đó với ai, hôm nay anh vừa nói mà miệng lại cười. Tuấn Nguyễn lắc đầu: “Con người ta có tình yêu nên vui vẻ hẳn ra...”

“Kệ tao!” Hoàng Khang đội mũ vào rồi leo lên xe, chiếc Yamaha YZF R1 màu nâu sẫm bay theo gió ra khỏi đó. Còn vương hơi ấm của hai chàng trai giàu tình cảm.

38. Chương 4. 2: Lời Tiên Tri

Vừa sáng...Trong khi Nun còn ngủ nướng thì Thiên Nghi phải chuẩn bị đi học. Nấu xong bữa sáng, nhìn đồng chén đĩa là cô lại nhớ đến một người, tự mình cười tủm tỉm trong niềm vui. Làm hết mọi việc cần thiết, cái nơ sọc ca rô đen vừa buộc vào cổ áo. Hôm nay niềm vui đến hẳn, con người tâm trạng thoải mái thì cái gì cũng dễ dàng. Cô mang balô khỏi cửa, thấy ngay anh chàng đó. Đồng phục cùng trường, giày đen huyền bí...

“Bạn đến thật sao?”

“Tất nhiên.”

“Đến bằng gì vậy?”

“Taxi...” Anh vui vẻ trả lời, sau cánh cổng là người con trai đã đánh thức tình yêu nơi cô.

“Giàu quá...đi taxi hoài...”

“Định đến chỗ bạn đi học...”

Thiên Nghi dắt xe ra cổng, Hoàng Khang phụ đóng cổng. Như một thói quen, bỏ balô mình vào rổ xe rồi ngồi lên yên trước: “Xe bạn lùn quá.”

“Vừa phải thôi. Ai mượn bạn đến giờ thì chê.”

“Nói đùa mà...”

Họ đi qua cánh đồng hoa màu trắng ấy...Anh và cô cùng tận hưởng bầu không khí trong lành của buổi sớm ban mai. Dịu dàng, tinh khiết...

“Hoa đẹp không Hoàng Khang?” Thiên Nghi đưa đầu lên hỏi người ngồi phía trước đang chở mình.

“Rất đẹp...bạn thích lắm đúng chứ?”

“Ừ. Tôi yêu hoa bồ công anh...Bạn đoán thử xem loài hoa này là biểu tượng của cái gì?”

“Lời tiên tri...”

“Vậy bạn có biết hoa bồ công anh sẽ bay về đâu không?” Từ rất lâu rồi cô muốn tìm ra câu trả lời, không biết sao cô lại mong kết quả từ Hoàng Khang.

“Tôi không biết nữa... Để tôi nghiên cứu, khi nào ra rồi sẽ nói với bạn.” Anh đắc ý trả lời, sẽ có một ngày anh cho cô trả lời xứng đáng nhất.

Vì cô yêu nên anh cũng sẽ yêu...

Đến gần trường, Thiên Nghi bảo Hoàng Khang dừng lại, có vẻ không khí thay đổi ngột ngạt.

“Sợ người ta biết tôi đưa bạn đi học sao?” Anh không hài lòng rồi nghiêm mặt nhìn cô đã bước xuống xe.

“Ồ...chúng ta không có gì nên đừng để ai hiểu lầm cả.” Cô ấp úng không thể che giấu suy nghĩ trước anh được.

Nếu để tin đồn về cô và Hoàng Khang thì không hay lắm, dù Hoàng Khang không có gì thì làm sao Thiên Nghi đối mặt với Hồng Ngân đây. Nghĩ thế nhưng cô cũng không nấn tâm tới mức để anh đi bộ một mình. Cô cùng đi bộ với anh, tâm trạng trở lại như ban đầu.

Tiểu Quỳnh gần đây cứ buồn bã nhớ thương, Quốc Bảo thấy mà nóng ruột xót xa: “Quỳnh...nhớ anh ta sao?”

“Có một chút. Tại bạn không biết thôi...từ khi có anh ấy cuộc sống của mình không nhạt nhẽo nữa...”

Câu nói như con dao đâm thẳng vào tim Quốc Bảo: “Vậy lúc trước cuộc sống Quỳnh nhạt nhẽo lắm hả?”

“Cũng không hẳn...mà nè...có người thích bạn đúng không? Cần mình làm may thì mình sẽ giúp...”

“Không cần.” Quốc Bảo cúi đầu xuống rồi nhìn sang nơi khác. Dưới cẳng tin đông người, ồn ào, Tiểu Quỳnh nghe mập mờ câu nói gì đó.

“Bạn nói gì?”

“Chỉ lảm bảm thôi chứ đâu có gì.” Quốc Bảo muốn thét lớn lắm chứ, anh muốn cô làm may người tên Lý Tiểu Quỳnh ỉnh, nhưng yêu mà lặng lẽ như thế có phải là sai lầm?

Hải Băng cùng Thiên Nghi bước xuống, cả hai ngồi cùng bàn. Hải Băng vui vẻ chào hỏi: “Làm gì mặt mũi Quốc Bảo bí xì vậy? Có chuyện gì sao?”

Quốc Bảo gượng cười: “Không có gì...Hình như dạo này tôi ít thấy Lam Linh.”

“Nói mới nhớ...dạo này Lam Linh sao sao á.” Tiểu Quỳnh trầm ngâm suy tư. Thiên Nghi và Hải Băng nhìn nhau.

“Băng thấy Lam Linh có chuyện gì không vui...có lẽ hỏi Tuấn Nguyên sẽ biết...”

Vừa nhắc đã thấy ngay. Tiểu Quỳnh giơ tay gọi lớn: “Cao Tuấn Nguyên.”

Tuấn Nguyên đang đi thì quay người lại, bên cạnh anh còn một người. Thấy nhóm đó...Tuấn Nguyên cùng anh kia đi đến.

“Chuyện gì thế?”

Hải Băng ngồi qua ghế của Tiểu Quỳnh: “Hai người ngồi xuống đi.”

Tuấn Nguyên là người vô cùng nhanh trí, anh chiếm chỗ cạnh Quốc Bảo, còn anh chàng kia phải ngồi cạnh Thiên Nghi. Lại thế rồi, Hoàng Khang hí hửng nhìn Tuấn Nguyên có ý cảm ơn.

“Bạn thấy Lam Linh có sao không?” Nghe Tiểu Quỳnh hỏi, Tuấn Nguyên trầm tư đôi lát, anh nghiêm túc hơn: “Có lẽ có...Lam Linh luôn tìm cách che giấu cảm xúc...đôi lúc tôi còn phát hiện cô ấy khóc một mình nữa...”

Hai người, Hoàng Khang cùng Thiên Nghi chỉ im lặng, sao hôm nay cái ghế này lại chật đến thế, dù cô ngồi xa nhưng hai cánh tay vẫn chạm vào nhau được. Quốc Bảo cũng hiểu đôi chút về nhóm Ngũ Long Công Chúa nên góp ý: “Thế thì chuyện của Lam Linh có liên quan gì đến người tên Đăng Khôi không?”

Nghe đến tên này, bao nhiêu cặp mắt đổ dồn vào Thiên Nghi. Nạn nhân phản ứng ngay lập tức, không biết biện hộ cho ai nghe: “Đừng nhìn Nghi...chuyện đó không can hệ gì đến Nghi thiên tài này đâu nhe.”

Tiểu Quỳnh lại tiếp tục thở dài: “Không phải nói Nghi...hay là Nghi kiểm Đăng Khôi hỏi đi! Coi ổng có nói gì cho Linh buồn không?”

“Tôi thấy không ổn.” Hoàng Khang lên tiếng làm ai cũng không khỏi bất ngờ, năm người nhìn anh chăm chăm. Hải Băng bật cười lấy tay che đôi môi nhỏ, Thiên Nghi cố tình quay mặt sang nơi khác để tránh né. Quốc Bảo cùng Tuấn Nguyên có lẽ vì là con trai nên hiểu được ý Hoàng Khang, hai người cũng cúi đầu cười. Chỉ mình Tiểu Quỳnh gan dạ hỏi lại.

“Tại sao không ổn?”

“Vì...chuyện của Lam Linh thì đâu có liên quan đến Thiên Nghi.”

“Thiên Nghi? Bạn là ai mà dám gọi tên bạn tôi thân mật đến vậy?”

Không khí xung quanh căng thẳng hẳn, mọi người im lặng, thấy Hoàng Khang định lên tiếng cãi lại thì Tuấn Nguyên vội hỏi lớn: “Thiên Nghi! Trà Nghi đang uống là trà gì vậy?”

“Trà Khang!” Mọi con mắt đổ dồn vào Thiên Nghi lần nữa, đâu phải, đâu phải cô muốn nói thế, cô đang nghĩ, đang nghĩ về Hoàng Khang, đang nghĩ nên nói nhằm thôi. Hoàng Khang cong tay thành nắm đấm rồi đặt lên khoe môi che đi nụ cười ranh mãnh. Thiên Nghi đứng phắt dậy: “Trà dâu! Tôi uống trà dâu. Tới tiết kiểm tra rồi... Nghi vào lớp trước đây!” Nhanh chân đi khỏi đó, nếu còn ở lại sẽ rơi vào tình trạng khó cứu vãn. Hoàng Khang nhìn theo Thiên Nghi, không thém chú ý đến ánh mắt của tất cả những ai còn xung quanh. Hải Bằng ngăn sự tò mò của Tiểu Quỳnh.

“Hoàng Khang là bạn của Bằng và Nghi. Quỳnh đừng hỏi dồn dập như thế...”

“Hoàng Khang? À... hot boy ban B mà.”

“Cảm ơn quá khen.” Chàng trai này đâu phải người dễ bắt nạt, anh trả lời đính kèm với nụ cười lãng tử. Tiểu Quỳnh nghiêng răng nhìn Hoàng Khang cảm tức. Tuấn Nguyên lại đánh trống lãng sang chuyện khác: “Nghe nói Hải Bằng tham gia thi hát đôi với Nhật Hoàng hả? ”

“Ồ...bây giờ Bằng với anh ấy đang tập...”

“Hạnh phúc quá ta.” Quốc Bảo chen vào vài câu để giúp mọi người giải tỏa áp lực...Thế là xong, Tiểu Quỳnh lại có thêm kẻ thù.

Đại Phong bận bịu công việc đến đầu óc quay cuồng, tất cả công việc của công ty Dương Nam hầu như cô Hoa đã giao quyền quản lý cho anh. Chủ nhật, anh đưa Ngọc Diệp lên du thuyền để giải tỏa áp lực sau mấy tuần kí kết hợp đồng. Chiếc du thuyền sang trọng ấy trôi nhẹ trên mặt sông, ngọn đèn lung linh chiếu rọi xuống làm sáng lên cả một vùng nước nơi ấy, trên mũi thuyền, một bàn tiệc được chuẩn bị chu đáo, những đĩa thức ăn được bày biện trông long lanh y như các bữa tiệc của hoàng gia.

Anh ngồi đối diện cô, khoác trên người một áo sơ mi màu xanh da trời làm nước da anh càng tôn lên được nhiều ưu điểm, anh đã bỏ bộ đồ vest buộc anh vào công việc, đi với Ngọc Diệp, anh mới là Dương Đại Phong, một chàng trai sống bằng xương bằng thịt, bằng tình yêu. Ngọc Diệp xinh đẹp như nàng công chúa trong bộ đầm cách điệu màu cam nhạt, gương mặt trang điểm nhẹ với hai bên má hồng làm cô càng long lanh trong đêm nay.

“Anh có cần làm trang trọng thế không?”

“Em không nhớ hôm nay ngày gì sao?”

Ngọc Diệp cúi đầu mỉm cười, lộ hàm răng đều và trắng như những viên ngọc trai: “Kỉ niệm ngày chúng ta quen nhau.”

“Anh cứ tưởng em không nhớ...” Đại Phong hạnh phúc nhìn cô say đắm, anh nâng ly rượu vang lên: “Cùng chúc mừng kỉ niệm một năm chúng ta yêu nhau...”

Tay cô cử động, môi hai người nhấp nhẹ ít rượu, anh cứ gấp cho cô toàn những món mà cô thích. Ngọc Diệp cũng tìm vô số đề tài nói cùng anh, hai người thật sự rất hợp nhau, cô cảm thấy bình yên và vô cùng hạnh phúc. Bỗng đôi lát bất chợt nhớ về một kỉ niệm trong quá khứ đã từng khiến cô hạnh phúc như hôm nay.

“Em sao vậy?”

“Không...chỉ là...”

“Anh nói với em rồi mà...” Nhận ra sự thay đổi trên gương mặt cô, Đại Phong ưu sầu.

Bỗng không khí trĩu nặng vì đôi mắt lạnh lẽ của Ngọc Diệp làm Đại Phong cảm thấy khó chịu, trong người anh có một luồng khí xuất phát từ trái tim khiến anh ngột ngạt khó thở.

Ngọc Diệp đứng dậy đứng cạnh mũi thuyền, cô nãy nê nói khẽ: “Em xin lỗi...”

Cần gì phải xin lỗi anh, vì chính anh là người đã cam tâm ở bên em khi biết em vẫn chưa thể nào quên nỗi đau mà yêu thương anh thật lòng.

“Ngọc Diệp...” Anh cũng bỏ ly rượu xuống, bước đến gần.

Ngọc Diệp định nói tiếp câu nói còn lấp lửng, nhưng trông sắc mặt anh lại nặng nề thế nên không đành lòng: “Đừng nhắc đến chuyện đó... hôm nay là kỉ niệm ngày chúng ta yêu nhau mà.” Cô lấy lại nụ cười rạng

ngồi, quay lại chạm lấy ánh mắt anh. Anh cũng không thể cứ như thế, nắm chặt tay cô, anh nói: “Tình yêu này... em thật là không nghe lời anh gì hết.”

“Em ngoan lắm rồi đấy...”

Đại Phong ôm lấy cô, tựa đầu mình vào gáy cô, tóc cô phơ phất trước mặt anh: “Anh yêu em...”

“Đại... Phong...”

Đôi mắt Ngọc Diệp như có gì đang tuôn ra, là nước mắt, tim cô không thể nhớ về quá khứ mãi. Bắt buộc cô phải bỏ đi cái hạnh phúc ảo kia, phải quên thì mới có thể chấp nhận tình yêu to lớn của người con trai này – anh, một chàng trai có thể đem cho cô tình yêu, nụ cười và hạnh phúc.

“Em sao thế?”

“Tại em cảm động...”

Đại Phong buông cô ra nhẹ nhàng, anh gạt đi hai dòng lệ còn vẩn vương trên màn mi, môi khẽ hở, ánh mắt trìu mến dịu dàng mang hơi ấm của thần tình yêu: “Yêu anh không?” Vẫn biết câu trả lời mà anh cứ hỏi.

“Em... cũng không biết...”

“Ngọc Diệp... anh làm cho em chưa đủ sao em?” Nếu có thể làm nhiều hơn nữa, anh sẽ làm cho em tất cả, làm hết những thứ em muốn để được em yêu thương.

“Không phải thế đâu anh... anh yêu em, em biết... em cũng sẽ yêu anh...”

Đại Phong cười đau đớn, anh nén chặt lòng mình: “Sẽ? Em chỉ có thể sẽ yêu anh thôi sao?”

Ngọc Diệp nghẹn ngào nhớ đến lời nói của Thiên Nghi. Đúng là không ai trên thế gian này có thể khiến cô hạnh phúc ngoài Đại Phong, chờ đợi chỉ mãi một hình bóng không nhớ đến mình, cô sẽ yêu Đại Phong, nhất định cô có thể yêu anh ấy. Tay cô đặt lên má anh, cô kiên quyết: “Đại Phong... em... yêu anh!”

Thời gian như lắng đọng, mọi thứ xung quanh anh như ngừng trôi chảy. Bao lâu nay, anh chỉ chờ câu nói này, cuối cùng anh cũng nghe được ba từ ấy thoát ra từ miệng Ngọc Diệp. Anh ôm chặt cô lần nữa, bàn tay cô cũng luồn ngang lưng anh, cô nhắm chặt mắt và nghĩ về hạnh phúc xa xăm.

“Cảm ơn em... cảm ơn đã yêu anh...”

“Đừng nói như thế... em không đáng nhận lấy lời cảm ơn đó đâu...”

Lát sau, mọi thứ yên tĩnh hơn, cô dựa đầu vào vai anh, bầu trời đêm nay thật đẹp. Bởi thế Ngọc Diệp mới hiểu vì sao cô bạn kia của mình lại thích tìm sao đêm như thế...

“Đại Phong này... sau này em không ngang bướng nữa đâu.”

“Nếu em không ngang bướng thì không phải Ngọc Diệp rồi... Nhưng nếu anh là kẻ trắng tay thì em yêu anh không?”

“Em không biết.”

“Sao lại không biết?”

“Vì nếu anh trắng tay thì anh không phải Dương Đại Phong rồi...”

Đại Phong bật cười, đó gọi là gây ông đập lưng ông. Gió mạnh dần rồi... Đại Phong khoác lên cho Ngọc Diệp thêm một chiếc áo lông màu trắng ngà, cô y như các vị nữ hoàng đang ở bên cạnh bậc đế vương. Đại Phong nhìn cô: “Nếu không có em, anh sẽ ra sao đây?”

“Thì không có em, anh vẫn còn có cơ hội yêu những người khác hơn em...”

“Anh nghĩ mình không yêu ai được nữa đâu... em lấy mất linh hồn anh rồi...” Kết thúc câu nói, anh đặt tay lên hai bên má cô, anh hôn cô, nụ hôn say đắm bằng tất cả tình cảm anh đã nỗ lực có được trong những năm qua. Ngọc Diệp trao cho anh nụ hôn còn ngọt ngào hơn những mật ong lời lả, cô biết mình nên yêu anh bằng trái tim thật rồi.

Hải Băng tìm được chỗ làm của Đăng Khôi nên đến, đáng lẽ người đến phải là Thiên Nghi nhưng cô nghĩ cô đến sẽ dễ nói chuyện hơn. Từ phía trong, anh phụ bếp tháo bỏ tạp dề, anh rửa tay sạch sẽ bước ra lấy lại phong độ của anh chàng Đăng Khôi mạnh mẽ.

“Băng tìm tôi có chuyện gì vậy?”

Hải Băng ngồi trong nhà hàng ấy, anh ngồi xuống ngay trước cô, không gian nhẹ nhàng nhưng không thích hợp cho hai người này.

“Khôi khỏe chứ?”

“Ừ. Cũng được... Thiên...”

Cô lập tức cắt ngang câu hỏi như một thói quen kia: “Thiên Nghi rất khỏe.” Hải Băng hiểu ngay ý của Đăng Khôi, dù sao cũng từng là bạn trong suốt khoảng thời gian dài. Đó như thói quen khó sửa của Đăng Khôi, lần nào gặp cũng hỏi thăm tình hình của Thiên Nghi đầu tiên.

“Vậy hôm nay Băng đến đây?”

“Băng đến vì Lam Linh.” Mặt Hải Băng nghiêm trọng hơn: “Thật ra Khôi nói gì với Lam Linh vậy? Băng biết, Băng không có quyền xen vào cuộc sống của Khôi, nhưng Băng tin Thiên Nghi rất lo cho Lam Linh. Đừng để mọi người đổ dồn mọi trách nhiệm vào Nghi.”

“Không nói gì cả. Khôi chỉ khuyên Lam Linh đi tìm hạnh phúc của cô ấy... đừng vì một thằng chẳng ra gì mà hủy hoại tương lai.”

Cô gái dịu dàng ấy nói vô cùng chậm rãi nhưng mỗi câu mỗi từ đều chắc chắn cho người đối diện thấy rõ ý của mình: “Lam Linh bây giờ rất khác trước đây, ít nói chuyện, ít giao tiếp, cả gặp nhau cũng không được mấy lần nữa.”

Đăng Khôi nhìn ra cửa kính, người ngoài kia tấp nập, Hải Băng nghe rõ tiếng thở dài từ Đăng Khôi. Anh không có quyền lựa chọn... Yêu ai, anh thật không thể lựa chọn.

39. Chương 4. 3: Ánh Sáng Trong Đêm

“Linh à...”

“Sao?”

Khó khăn lắm mới đuổi kịp Lam Linh, giờ đến tận nhà cô ấy. Thiên Nghi nhanh bước xuống xe: “Cho Nghi vào nhà tí được không?”

“Cũng được.”

Lam Linh mở cổng. Thiên Nghi bước vào trong, ngồi xuống ghế, cô lấy lại nhịp thở đôi lát, chờ Lam Linh thay đồ. Nhìn xung quanh, ngôi nhà trở nên tối tẻ hẳn, mọi thứ không ngăn nắp gọn gàng nữa. Lam Linh từ trong phòng bước ra, an vị tại ghế rồi đưa mắt nhìn Thiên Nghi.

“Nghi tìm tôi chi vậy?”

“Tại lâu quá không đến... nên ghé qua đây coi Linh khỏe không.”

“Tôi rất khỏe.”

“Hai bác đâu rồi?”

“Đi làm.”

Lam Linh trả lời dứt khoát mọi câu hỏi của Thiên Nghi đưa ra. Nói chuyện được vài câu, cô bắt đầu tỏ thái độ: “Còn việc gì không?”

“Nghỉ chỉ định quan tâm Linh. Sao dạo gần đây ít khi gặp Linh, mấy đứa kia muốn nhóm mình bữa nào tụ họp lại.”

“Để khi rảnh đi!”

Bỗng có tiếng quát của một đám người ngoài cửa. Thiên Nghi định bước ra thì Lam Linh cản lại: “Nghỉ ngồi đây đi... chuyện của nhà tôi để tôi giải quyết.”

“Ồ.”

Lam Linh bước nhanh ra mở cổng, tụi người đó mặt ai cũng kinh hãi, dằng dằng sát khí. Thấy cuộc nói chuyện không tốt, Thiên Nghi đành đứng dậy, cô vừa đến cửa thì Lam Linh đã bị tụi người đó xô té xuống sân.

“Linh!” Nhanh tay đến đỡ Lam Linh, Thiên Nghi không quên lớn tiếng, trừng mắt hỏi tụi người kia: “Các người làm gì vậy?”

Một trong mấy tên đó nhìn Thiên Nghi thắc mắc: “Con nhỏ này ở đâu ra thế?”

Sau khi đỡ Lam Linh đứng dậy, Thiên Nghi bị Lam Linh đẩy lùi về sau lưng mình, cô ngang nhiên trợn mắt to tròn vào tụi giang hồ ấy: “Chuyện này không liên quan đến bạn tôi.”

“Lam Linh!” Thiên Nghi hốt hoảng khi dần nhận ra đây không phải những cuộc cãi vã bình thường. Cô lấy điện thoại bấm số gọi cảnh sát, chưa kịp nhấp nút gọi đã bị một tên giang hồ giữ chặt tay.

“Mày định làm gì?”

“Tôi...”

Lam Linh trông mạnh mẽ hẳn ra, cô lấy lại điện thoại và đẩy tên kia ra: “Tôi nói các người đi đi. Chuyện tôi hứa tôi sẽ làm.”

“Linh hứa gì với bọn người này vậy?”

Lam Linh bình thản quay lại: “Nghỉ làm ơn im lặng đừng gây chuyện nữa.”

“Nghỉ...” Thiên Nghi chưa kịp biện minh thì đám người đó đã lên tiếng: “Được rồi. Nhớ những gì mày nói đó...”

Trước khi đi, bọn chúng cảnh cáo bằng cách ném bể mấy chậu hoa trước nhà. Lam Linh lại trở giọng nhẹ nhàng.

“Nghỉ về đi!”

“Thật ra đã xảy ra chuyện gì? Linh làm ơn đừng tự quyết như thế!”

Lam Linh bước vào nhà lấy balô của Thiên Nghi, bỏ điện thoại vào ấy rồi đẩy trả cho người Thiên Nghi: “Về đi!”

“Lam Linh!” Thiên Nghi không có cách nào để thuyết phục cô bạn này, từ nhỏ đã thích che đi nỗi đau mà sống. Cô bị Lam Linh đẩy ra khỏi cổng rồi chủ nhà khóa cửa, dù có gọi lớn thế nào cũng vô ích. Bí thế... đành quay về trước rồi tính.

“Cái gì hả?”

“Nghỉ không chắc nhưng xem ra chuyện này không bình thường tí nào.”

Tiểu Quỳnh đứng bật dậy khi nghe Thiên Nghi kể về chuyện lúc nãy. Nun run người, trợn to mắt: “Em thấy trong phim ư có mấy cảnh đòi nợ thế lắm...có khi còn...”

“Nun!” Thiên Nghi liếc ngang làm Nun im bật, con bé tiếp tục ăn bánh, xem phim. Ngọc Diệp không nói tiếng nào từ đầu câu chuyện, giờ thì cô mới lên tiếng: “Đừng đến tìm Lam Linh.”

Hải Băng giật mình khi thấy Ngọc Diệp vô cùng bình thản: “Nhưng tại sao?”

“Vấn đề là giờ Lam Linh giấu tụi mình, dù có hỏi thì nó cũng không chịu trả lời đâu. Tốt nhất là...tự điều tra.”

Tiểu Quỳnh, Thiên Nghi gật đầu đồng ý. Bốn người nhìn nhau chán nản, rồi cùng thở dài nài nỉ khi nhìn vào tấm hình năm đứa chụp chung đặt tại phòng khách nhà Thiên Nghi.

Ngày hôm sau...Giáng sinh của năm Thiên Nghi mười tám tuổi, vẫn không tìm được ngựa trắng để cùng cô đến nhà thờ. Bởi thế nên đành đến trường dự tiệc mừng Giáng sinh hoành tráng.

Trường LB! Hai bên cổng trang trí đầy những cây thông Noel sáng rực, những quả châu lấp lánh ẩn hiện trên cành lá, các cô cậu học sinh tấp nập quần nầy áo nọ chen nhau vào trong, ghé ngồi ở hội trường rộng lớn được đặt ngay ngắn và quét dọn sạch sẽ. Không gian trường LB quả thật rất rộng, hội trường ấy có thể chứa hơn ngàn người mà vẫn còn chỗ thở, màn sân khấu, ánh sáng, âm nhạc được chuẩn bị rất kĩ lưỡng...Mọi người an vị vào chỗ.

“Thiên Nghi đâu?”

“Nhà có chuyện vào trễ...”

Ngọc Diệp ngồi bên cạnh Tiểu Quỳnh lên tiếng, Đại Phong cũng đến tham gia, anh ở bên bảo vệ bạn gái suốt những giây phút trôi qua trong toàn hội trường đông nghẹt người. Lam Linh ngồi cạnh Hồng Ngân mà mắt vô thần vẫn không biểu lộ chút xúc cảm...Tiểu Quỳnh cùng Quốc Bảo kẻ ngồi hàng ghế đầu, kẻ ngồi hàng ghế thứ hai khiến anh chàng khó chịu vô cùng.

“Anh có tham gia vụ này đúng không?”

“Chỉ làm chút ít chuyện thôi mà...” Đại Phong cười đáp. Ngọc Diệp đang hỏi anh về việc các mạnh thường quân ủng hộ đêm giáng sinh tối nay, công ty Dương Nam không ngoại lệ trong số các nhà đầu tư...Hôm nay Đại Phong vào trường cùng Ngọc Diệp khiến bao cô gái ở LB ghen tị với cô công chúa đi bên cạnh vị lãng tử đa tình. Bao người ngồi xung quanh Đại Phong thì thảo to nhỏ, nhìn anh rồi cười khiến Ngọc Diệp cũng có chút khó chịu. Có người yêu đẹp trai phong độ làm gì để bản thân phải ghen lên ghen xuống. Hồng Ngân nghiêng đầu nhìn Đại Phong: “Anh này...bạn trai Ngọc Diệp sao?”

“Ừm...Anh là bạn trai Ngọc Diệp.” Đại Phong gật đầu chào, còn Hồng Ngân nở nụ cười tựa hoa hồng kia: “Không ngờ con nhỏ này cũng có người yêu đẹp trai thế cơ.”

Ngọc Diệp dù không ngồi gần Hồng Ngân nhưng vẫn cố nhìn bằng ánh mắt náy lửa: “Tin không hả?”

Đại Phong nén cười kéo Ngọc Diệp ngồi đằng hoàng lại. Hồng Ngân vẫn tiếp tục trêu: “Anh tên Đại Phong đúng không? Em là hot girl nổi tiếng nhất LB đấy.”

“Anh có nghe Ngọc Diệp nhắc đến em.”

Ngọc Diệp bắt đầu lên cơn thịnh nộ, con nhỏ bạn Hồng Ngân này, thật quá đáng khi bắt cô phải nổi máu xông thiên lên: “Lâu quá mà không bị tao đánh hả?”

“Ừ... cũng lâu rồi mà không đi với tao, hay là có anh Phong đẹp trai nên dám bỏ bạn bè?”

“Mày...”

Hồng Ngân phá lên cười khi khiến mặt Ngọc Diệp nóng phừng phừng, Đại Phong nắm lấy tay cô an ủi, anh không thể lên tiếng biện hộ vì anh biết Hồng Ngân cùng Ngọc Diệp đang đùa với nhau. Hồng Ngân là thế, hay đùa quá đà, nếu ai không hiểu lại nghĩ cô là hạng con gái lăng lơ không ý tứ. Tiểu Quỳnh xua xua Hồng Ngân ra xa: “Hai người gặp lần nào cũng cãi... đúng là... oan gia.”

Trong khi đó, có một con rùa chậm chạp đến trễ nên đành ngồi ở hàng ghế cách xa sân khấu gần chục mét. Hàng ghế thứ mười hai, coi ra còn hên khi chen vào tận đây mà còn chỗ trống, cô cố thu mình chen chút vào chỗ trống kia, bấy giờ mới biết lùn cũng có lợi.

“Xin lỗi... cho tôi vào...” Cuối cùng cũng chen được vào trong và ngồi tại chỗ, cô thở dài. Ôi! Đi xem ca nhạc với thân phận FA khổ thật. Cầm lại điện thoại, thăm cảm ơn tin nhắn điện mừng của Hoàng Khang ‘12’. Cô dường như phát hiện ra điều gì đó, nhìn sang tay phải, nhém tí chết rồi.

“Bạn... ở đâu ra vậy?”

“Có gì sao?” Người nào đó quay sang nhìn cô đang trơ bộ mặt nai tơ ra. Thiên Nghi bỏ điện thoại vào túi áo: “Không có gì... bạn dành chỗ cho tôi hả?”

“Tôi đâu rảnh đến thế. Chỗ này của Tuấn Nguyên, chỉ là nó không ngồi nên thương tình cho bạn ngồi thôi.”

“VẬY MÀ TƯỜNG TỐT LÀNH LẮM...” Thiên Nghi tự mình lẩm nhẩm mấy câu không ra lời, Hoàng Khang tựa đầu vào ghế để cô không thể thấy anh cười vui đến thế nào. Bỗng...

“Á á á...” Tiếng la đầu tiên không của ai khác mà đó chính là của Nghi thiên tài. Như một phản xạ, cô run mình hoảng hốt giữ chặt thanh ghế. Mọi thứ xung quanh tối om, không có một ánh sáng. Hoàng Khang cảm nhận được sự sợ hãi nơi cô, anh quay qua bắt lấy tay Thiên Nghi, nó lạnh cóng và run lên cầm cập.

“Nghi ngốc! Sao vậy?”

Mắt cô nhắm nghiền lại, không thể nhìn bóng tối ấy, thứ đáng sợ nhất trong đời cô. Có lẽ Hoàng Khang hiểu ý, anh nhanh tay rút điện thoại trong túi quần ra, bật đèn lên rồi nhỏ giọng dịu dàng: “Không sao rồi... mở mắt ra đi!”

Thiên Nghi nắm chặt tay anh, mi mắt mở dần, trước cô chỉ có Hoàng Khang, chỉ có gương mặt ấy, ánh mắt và đôi môi ấy.

“Khang à...” Bỗng dưng cô bật khóc và ôm chầm lấy anh. Hoàng Khang bất ngờ đến không nói nên lời, anh không thể hình dung mình đang trong tình cảnh thế này, anh nhẹ nhàng ôm lấy cô. Dần dần tất cả điện thoại cũng bật đèn lên, như những ngôi sao lấp lánh giữa màn đêm tĩnh mịch, hàng nghìn ngôi sao bao quanh anh và cô. Do trời tối nên chắc chẳng ai để tâm đến việc gì, giả thiết nếu có ai nhìn ra Hoàng Khang thì mọi chuyện có lẽ sẽ rối tung lên. Ngày mai bảng thông báo sẽ có tin hot đây!

Thiên Nghi dần lấy lại bình tĩnh, cô biết phải buông anh ra, dù lòng muốn giữ chặt bờ vai ấy: “Xin lỗi... tôi không cố ý.” Vuốt lại tóc mình, lau đi nước mắt còn đọng lại, Thiên Nghi cúi đầu nói.

Hoàng Khang vẫn hướng về cô: “Không sao.”

“Đừng có nhìn tôi.”

“Bạn không nhìn tôi sao biết tôi nhìn bạn?” Cả hai đều quay mặt sang hướng khác. Không thể đáp lời tiếp được nữa. Tất cả chìm vào khoảng lặng. May mắn thay, màn mở đầu của tiết mục đã giúp Thiên Nghi giải vây.

Trên sân khấu rạng ngời ấy, anh bước ra cùng cây guitar. Mọi tiếng vỗ tay vang lên ầm ĩ. Anh! Quần jeans bò, áo jeans xanh, giày boot nâu sẫm. Trông khá ư là ‘bụi’.

“Tuấn Nguyên...Tuấn Nguyên...Tuấn Nguyên!” Tiếng hét kinh hoàng của các bạn trong trường, có lẫn nam và nữ. Đại Phong cười thầm khen về nam tính mạnh mẽ kia, một nhân tài. Tiểu Quỳnh bặm chặt môi.

“Tên này trông đa tình quá thế?”

Trên tay Lam Linh vẫn giữ chặt điện thoại, cô chẳng thèm chú tâm đến người đang đứng trên kia. Chỉ riêng mình Hồng Ngân có nhiều chuyển biến tâm lý nhất, chợt xót xa lòng, tim quặn đau và cô nhìn anh như thể cả thế giới chỉ còn mỗi mình anh.

You 're insecure

Don't know what for

You 're turning heads when you walk through the door

Don't need make up

To cover up

Being the way that you are is enough

You don't know

You don't know you're beautiful

Tiếng vỗ tay ngân theo từng âm vang, Thiên Nghi nhìn theo Tuấn Nguyên mà cô không thể tin vào mắt mình. Anh chàng bao giờ cũng nói đùa và không nghiêm túc với bất cứ chuyện gì, hiện tại, trước mắt cô, anh trở thành một ca sĩ thực thụ đứng trên sân khấu. Với bài What makes you beautiful.

Oh oh

But that's what makes you beautiful...

Dứt câu hát, tiếng vỗ tay, hò hét vang dội khắp hội trường, nghe rất rõ cả tiếng huýt sáo của một khán giả.

“Không ngờ Tuấn Nguyên hát hay đến thế đó...”

Hoàng Khang lấy giọng, cố gây sự chú ý cho cô: “Tôi cũng hát hay lắm...hôm nào hát cho nghe.”

Cô ngây thơ nhìn anh: “Bạn đang nói chuyện với tôi hả?”

“Chứ tôi nói chuyện với ai?” Anh bực bội trả lời, Thiên Nghi bật cười: “Ừ.”

Tất cả các bài hát đều được biểu diễn rất thành công. Đến khi cô MC đọc tên của Hải Bằng-Nhật Hoàng. Ngọc Diệp, Tiểu Quỳnh mới đứng phắt dậy la toáng lên, gây sự chú ý của mọi người. Cặp tình nhân ấy bước ra sân khấu, họ sinh ra có thể thuộc về nhau. Hải Bằng vấy trắng như một con thiên nga tung cánh bay khỏi mặt nước, Nhật Hoàng đứng bên cạnh như một hoàng tử bước ra từ tiểu thuyết. Anh cũng vest trắng, mang chút nét công tử nhưng không kém phần cuốn hút của chàng trai bình dị. Hoàng Khang nhìn Thiên Nghi đang chăm chú nhìn người trên sân khấu, lửa trong người đang nhen nhúm nhưng bị gương mặt gây thơ kia đôi lúc mỉm cười vụt tắt.

Bài Last Christmas được cả hai song ca vô cùng thành công, từ nốt trầm nốt bổng họ đều thể hiện rất hoàn hảo. Tay hai người đang chặt vào nhau, mọi khán giả phía dưới cũng hát theo nhịp nhạc cùng cặp tiên đồng ngọc nữ ấy...Đó cũng là bài hát kết thúc tất cả chương trình tối nay, những khói trắng tung tóe trên sân khấu, Nhật Hoàng – Hải Bằng cúi đầu rồi mỉm cười rạng rỡ nhìn xuống khán giả của họ.

Mọi người bắt đầu giải tán. Thiên Nghi đứng dậy thì Hoàng Khang giữ lại, chột ngồi phệt xuống ghế. Ôi! Chết cái mộng.

“Gì thế hả?”

“Cầm lấy...”

Thiên Nghi quay qua nhìn xuống tay mình, anh đã đặt bức thư vào đó.

“Lại định nhờ tôi trao thư tình cho ai nữa. Hồng Ngân hay Thu Hà?”

Rút kinh nghiệm lần trước, Thiên Nghi không để mình mắc mưu Hoàng Khang. Cô vẫn cầm bức thư nhưng tâm trạng lại vô cùng khó chịu, tức tối.

“Lần này là của bạn.”

“Giống sao?”

“Ai giống?”

Nhìn lại bức thư, dù đèn không sáng lắm nhưng cô đủ thị lực để nhìn ra hai từ ‘Nghi Ngốc’ được viết in đậm ngoài bìa.

“Bạn khùng sao mà tặng tôi?”

“Về không?” Hoàng Khang như không nghe thấy gì, anh đứng lên và hỏi cô. Thiên Nghi cũng cho qua chuyện này, không thể hỏi anh thêm nữa. Cô lắc đầu: “Tôi về với Tiểu Quỳnh, hôm nay nó đến đó ngủ.”

Sau đó cô đứng dậy và bước đi, được vài bước, cô cảm thấy mình nên làm gì đó. Quay đầu lại, cô phát hiện anh vẫn dõi theo cô dù giữa hai người đang có rất nhiều trở ngại. Bèn đi từng bước chèn đến đối diện anh.

“Cảm ơn!” Kéo tay anh ra, cô bỏ vào một thứ gì đó rồi đóng tay anh lại: “Đợi tôi đi mới được xem.”

Nói rồi, Thiên Nghi bỏ đi thật nhanh. Hoàng Khang tự mình cười rồi mở từ từ bàn tay ra...Thật là....

“Giờ đây?” Mặt anh nhăn nhó nhìn món quà ấy.

Từ lúc bước ra khỏi hội trường thì cô im lặng hẳn, rất tò mò về nội dung bức thư ‘đích thực’ của mình, nhưng lại không dám đọc. Tiểu Quỳnh lái xe đưa Thiên Nghi về, nói rất nhiều chuyện nhưng người phía sau không chịu lắng nghe, khá bực.

“Nè... Nghi có nghe mình nói không vậy hả?”

“Hả?” Lúc này âm lượng của Tiểu Quỳnh mới kéo được người ngồi phía sau về.

“Nghi làm gì vậy? Bơ bơ...”

“Chắc tại Nghi buồn ngủ quá... mà nè, anh chàng luật sư của Quỳnh chưa chịu về sao?”

Nhắc đến Kỳ Dương thì mặt Tiểu Quỳnh lại sáng hẳn lên. Cô có rất nhiều chuyện để kể: “Chưa... nhưng anh ấy có điện thoại về... ngày nào cũng thế.”

“Quỳnh thích anh ta không?”

Tiểu Quỳnh lái xe chậm lại, ngấm ngấm câu hỏi của Thiên Nghi rồi quyết đoán: “Ừ.”

40. Chương 4. 4: Dụ Dỗ Nữ Sinh

Nhật Hoàng vẫn đeo Hải Băng trên chiếc xe đạp tình yêu ấy, đến trước nhà cô, anh lấy ra một gói quà không lớn lắm, nhưng trông nhỏ nhắn vô cùng xinh xắn.

“Anh tự làm đó.”

“Có cần phải vất vả thế không? Em cũng có quà cho anh nè.”

Cô cũng lấy ra một đĩa DVD đưa cho anh. Nhật Hoàng bất ngờ: “Đĩa sao?” Có vẻ thú vị, anh nghiêng nghiêng đầu cười rồi chọt ôm cô vào lòng.

“Vào ngủ ngoan đó.”

“Em lúc nào cũng ngoan mà...”

“Hai người tình tứ quá rồi đấy.” Lâm An bước ra làm phá tan bầu không khí lãng mạn. Hải Băng buông Nhật Hoàng ra, hạ giọng: “Anh về trước đi!”

“Ừm.”

Cả hai xem sự hiện diện của Lâm An là không có, Nhật Hoàng buông tay Hải Băng ra mà vẫn còn tiếc nuối. Hải Băng đi thẳng lên phòng, nếu không bà chị ấy lại nói lời không hay. Cô nằm bẹp trên giường rồi mở hộp quà ra. Hai người tuyết tí hon ở trong ấy, dưới một lớp giấy the màu cát mỏng tựa như rơm cỏ, những bông tuyết cũng do tự tay anh làm lấy, còn có cây thông noel được anh trang trí thật chu đáo. Hải Băng cầm hai người tuyết lên.

“Sao anh ấy làm được thế?” Ngắm kĩ thì trông thật là đáng yêu, sự tỉ mỉ của anh, tình yêu của anh.

Lâm An bước vào xông xông đến cầm hộp quà lên. Hải Băng lập tức đứng dậy: “Chị đi ra ngoài đi!”

“Quà sao?” Cô nghiêng rằng giận dữ, ném hộp quà xuống đất, giấy rơi tung tóe, cây thông bị đổ gãy. Món quà do Nhật Hoàng dày công sắp xếp đã tan thành gió rồi.

“Chị đang làm gì vậy?” Cô em gái đến giờ không chịu đựng được nữa mà quát lên.

“Tao không có được anh ấy thì mày đừng mong mà có được. Hiểu không?”

“Ra ngoài! Chì ra ngoài cho tôi! ” Hải Bằng hét lớn, có ai mà chịu đựng được sự vô lý thái quá đó. May mà tối nay ông bà Phương đều đi vắng, nếu không trong nhà đã ầm ĩ lên rồi. Thấy mình đã thỏa cơn tức, Lâm An cười khinh miệt rồi ra ngoài, không quên để cho Hải Bằng ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống.

Cô cúi người nhặt lại từng mảnh giấy vụn, người tuyết tí hon vẫn không sao, cô hứa sẽ bảo vệ nó tốt hơn. Bỗng điện thoại reo lên, là Nhật Hoàng.

“Em thích không?”

“Thích... cảm ơn anh!” Nước mắt Hải Bằng đã rơi lã chã, cô cố để anh không nhận ra việc mình đang khóc. Nhưng dường như tình yêu có linh cảm, anh không phải kẻ ngốc mà không nhận ra được giọng nghẹn ngào chua xót của người anh yêu.

“Lâm An lại làm gì rồi đúng không?”

“Không có... em mà muốn ngủ thì giọng ư nghẹn nghẹn thế lắm. Anh xem quà của em chưa?”

“Đang chuẩn bị xem... thôi em ngủ sớm đi! Mai anh qua đón...”

“Anh cũng ngủ sớm... đừng thức khuya quá...”

Tắt máy, Hải Bằng bật khóc thành tiếng, bao ảm ức cứ để trong lòng sao có thể kìm nén được nữa. Nước mắt ướt đầm những mẫu giấy the còn rơi rớt đâu đó...

Nhật Hoàng bật laptop, anh đưa đĩa vào và bật lên xem, là một đoạn ghi âm.

“Anh này! Em vừa sáng tác một bài hát, dành riêng cho anh đấy... Giáng sinh vui vẻ nhé!”

Anh mỉm cười khi nghe giọng nói tràn ngập sức sống của Hải Bằng, nhịp nhạc đầu tiên bắt đầu...

Người yêu ơi, tình đôi ta... một lần yêu thương kia vẫn vương.

Tình yêu ơi, vì yêu anh...vì thương anh em đâu tiếc chi..bao dẫu yêu, nay nhớ thương...dành cho anh...

Em vẫn mãi mong chờ, ngày tháng ấy ta mãi chung đường....mãi yêu anh...

Kết thúc bài hát Mãi yêu anh, trái tim Nhật Hoàng thao thức càng nhiều, anh bắt đầu lo lắng vì những gì mình đã và sẽ mang đến cho cô. Dù rằng sau khi nghe xong tất cả bao gửi gắm của Hải Bằng dành ỉnh qua bài hát này, Nhật Hoàng như có được cả thế giới, tình yêu như phép màu giúp anh có dũng cảm hơn.

Hoàng Khang bước vào phòng, anh đặt món quà Thiên Nghi tặng vào một chiếc hộp nhỏ, càng ngắm anh lại càng ảm ức, bức thư tình ấy mà chỉ đổi lại cái này thôi sao?

“Bồ công anh...” Anh lắc đầu nhưng miệng vẫn giữ nguyên nụ cười. Thiên Nghi thật hết cách để nói, chỉ tặng anh vồn vẹn một nhánh hoa bồ công anh. Chắc sang ngày mai nó sẽ héo mất, anh nên giữ gìn sao để có thể giúp nó mãi mãi tươi tắn đây?

Sau khi vào trường, Hoàng Khang đứng đợi ở nhà xe để nhìn thấy bóng dáng cô học trò trẻ con đó. Thiên Nghi gửi xe xong, mang balô vào và đi tung tăng bước từ trong nhà gửi xe ra, chợt đến cửa, anh bước ra.

“Á...”

“Là tôi.”

Thiên Nghi giật mình lấy tay che mặt, nghe tiếng Hoàng Khang, cô bỏ hai tay xuống, quát lớn: “Định giết tôi sao?”

“Không ngờ bạn bị yếu bóng vía...”

Hoàng Khang đi theo Thiên Nghi từ từ dọc hành lang trường: “Đọc chưa?”

“Đọc gì?” Còn gì khác ngoài cái kia chứ: “À chưa đọc.”

“Sao không đọc?”

“Kệ tôi!”

Hoàng Khang nắm tay Thiên Nghi lại: “Này... bạn nhất định phải đọc.”

“Ừa gì lạ vậy? Tôi muốn đọc hay không là chuyện của tôi chứ. Bỏ ra!”

Hoàng Khang vẫn ngang nhiên nắm chặt tay cô. Mặt anh tỏ vẻ ngây thơ khiến Thiên Nghi tức điên lên, sao trên đời lại có người mặt dày đến thế: “Bỏ ra nhanh. Bỏ ra!” Cố kéo tay mình ra nhưng vẫn không thể. Sao cô có thể thẳng nỗi sức anh, một mồi Thiên Nghi hạ giọng nhỏ nhẹ: “Hoàng Khang! Buông tôi ra...”

“Kêu tôi bằng gì?”

“Hoàng Khang.”

“Khang à... Phải gọi thế mới đúng.” Hoàng Khang nhắc lại để Thiên Nghi còn nhớ mình đã nói điều gì sai.

“Tự nhiên kêu tôi gọi vậy à?”

“Thì tối qua bạn gọi tôi thế mà... nghe cũng hay hay.”

“Tại... tối qua tôi hoảng quá nên gọi nhầm.”

“Bạn vẫn xưng hô bằng tên với Đăng Khôi đúng không? Khôi và Khang cũng gần giống nhau... Gọi đi! Tôi sẽ bỏ ra.”

“Khang...” Hoàng Khang lắng nghe Thiên Nghi kéo giọng chữ ‘à’, ai ngờ cô lại đột ngột la lên: “Khùng.”

“Hai người làm gì vậy?” Hồng Ngân đi đến, mặt có chút mờ ám, nhìn xuống bàn tay của hai người kia.

“Bỏ ra!” Thiên Nghi lúc này mới kéo tay mình ra được, Hoàng Khang nhún vai đáp câu hỏi của Hồng Ngân: “Có gì đâu.”

“Gia Minh đâu?”

“Ai mà biết. Đi kiếm nó đi!”

Thiên Nghi nhìn Hồng Ngân rồi quay sang nhìn Hoàng Khang. Theo giọng điệu họ nói chuyện với nhau trông không giống hai người đã từng yêu nhau, cô bắt đầu thắc mắc về bức thư tình năm xưa.

Lam Linh ra đứng ở hành lang, mắt nhìn xuống dòng người đi lại dưới lầu. Tuấn Nguyên bước ra đứng cùng, anh vươn vai tỏ ra như không có chuyện gì.

“Học bài rồi hả?”

“Ừ.”

“Linh này... nếu có gì khó khăn nhất định phải cho tôi biết đó.”

Lam Linh nhìn sang Tuấn Nguyên: “Bạn sẽ giúp tôi chứ?”

“Đương nhiên.”

Vài ngày sau vẫn chưa có chuyện gì quan trọng xảy ra, cánh hoa bồ công anh của Hoàng Khang đã héo tàn, nhưng anh vẫn giữ nó, vẫn xem nó như báu vật. Còn Thiên Nghi, cô không đủ can đảm để mở bức thư đó ra, chỉ có thể cất nó vào một góc nào đó.

Giờ học thể dục, Thiên Nghi ngồi ở ghế đá nhìn ra, sao hôm nay không thấy bóng Hoàng Khang, cô đưa mắt khắp sân. Nếu trước kia trong mắt cô chỉ có Nhật Hoàng thì giờ đây, Hoàng Khang lại như một ngọn lửa sáng hơn và nó muốn sáng mãi.

“Tìm ai?”

“Này! Sao lần nào bạn xuất hiện cũng như ma hết vậy?” Rõ ràng là tìm anh mà khi đối tượng xuất hiện thì cô lại tỏ vẻ bức tức như không muốn nhìn thấy.

Hoàng Khang bỏ quả bóng xuống, ngồi cạnh cô, anh đưa chai nước cam cho Thiên Nghi: “Uống không?”

“Lại nữa hả? Uống rồi mới cho tôi.”

“Tôi mới mua đó... có lòng tốt còn không được báo đáp. Hối lần nữa, lấy không?”

“Lấy.” Ngu sao mà không lấy chứ.

Thiên Nghi cầm chai nước trên tay Hoàng Khang, mình cũng đáng được hưởng thôi, trước kia chẳng phải vì anh mà cô đã đổ bao nhiêu mồ hôi cho việc chạy đi mua nước sao.

Hoàng Khang bật cười: “Lấy tôi hả?”

“Chai nước. Tôi có nói gì tới hai từ Hoàng Khang không?”

“Lại gọi như thế. Bạn đổi cách xưng hô không được sao?”

“Không.” Hết chuyện nói, nếu không gặp, họ lại muốn ngồi cạnh bên nhau mà nói thật nhiều, đến khi gặp lại chẳng còn gì để nói. Sợ nói nhảm, nói sai rồi khiến đối phương hiểu lầm thì không phải vô ích rồi chẳng.

Anh thấy cô không mở được chai nước nên đành lấy, dùng sức và một cách đơn giản mở được nắp chai. Anh đưa cho cô: “Không có tôi thì ai mở?”

“Thì không uống là được thôi.” Lần nào Thiên Nghi cũng nói chớ khiến Hoàng Khang không còn cách nào tiếp chuyện. Không phải cô không muốn nói hàng hoàng với anh, chỉ vì mỗi lần anh nói, anh nhìn cô, từng cử chỉ ấy đều có thể đơn giản khiến tim cô đập như người mắc bệnh tim. Hoàng Khang nhìn ra sân bóng, như cố tránh ánh mắt cô: “Tối nay...bạn đến Lorial... với tôi được không?”

“Chỗ nào thế?”

Nhém tí nữa là ai kia té ngựa khi Thiên Nghi ngây thơ hỏi anh. Cả một nhà hàng tình nhân nổi tiếng như thế mà cũng không biết.

“Bạn không biết thật sao?”

“Chưa từng nghe.”

“Nhưng có đi không?”

“Chỗ nào thì mới đi được, mà đi để làm gì?”

“Tóm lại không dẫn bạn đến địa ngục là được rồi. Tôi sẽ nhắn địa chỉ cho.”

“Gì mà địa chỉ? Tôi không đi đâu hết á... dù đồ nữ sinh sao?”

Hoàng Khang thấy nét mặt ngượng ngùng của Thiên Nghi, anh há hốc mồm: “Bạn đang nghĩ chuyện gì thế. Đó không phải khách sạn đâu. Ôi trời... sao trong cuộc sống lại có người ngốc như bạn?”

Thiên Nghi đứng dậy, kênh người, giọng nói dứt khoát: “Dám chửi tôi nữa hả?”

“Nói trúng tim đen của cô gái từ trên núi xuống nên tức giận rồi... Tầng Thiên Nghi, tôi trình trọng nói cho bạn biết. Lorial là nhà hàng, là quán ăn, là chỗ để con heo ham ăn như bạn đến ăn đó.”

“Tôi không đi ăn với bạn, mắc công đau bụng. Rủ người khác đi đi!”

“Bạn mà không đi tôi sẽ... KHÔNG BAO GIỜ THA THỨ CHO BẠN!” Câu này nghe nghiêm trọng quá.

Anh tuông một lời cảnh cáo rồi đi khỏi nơi đó. Thiên Nghi phân vân não nề. Nhìn đồng hồ, đã gần bốn giờ.

“Mày đi đâu vậy?” Một chàng trai chắn ngang đường đi của Hoàng Khang.

“Về.”

“Hôm nay không đi đâu sao? ”

“Tao về nhà ngủ, không thích đi nữa. Tụi mày tự đi chơi đi.”

Tuấn Nguyễn bước đến, tay cầm chìa khóa xe: “Chuyện gì thế?”

Anh chàng mang kính ngó lấy tay nâng gọng kính: “Nó định ở nhà.”

“Hả?” Tuấn Nguyễn cũng không thể xem như chưa nghe chuyện gì, đây là chuyện vô cùng bất bình thường..

“Về nhà ngủ vẫn vui hơn. Tao về đây.” Hoàng Khang cười với Gia Minh, Tuấn Nguyên nhìn theo dáng Hoàng Khang, họ dần không hiểu thằng bạn mình, có nhiều thứ đổi thay quá. Có ai ngờ anh chàng ấy đã có hẹn với người khác rồi.

41. Chương 4. 5: Có Phải Tôi Yêu Anh Ấy Rồi Không?

Đồng hồ ở nhà kêu tít tít tít tít, cây kim ngắn chỉ đúng số sáu còn kim dài vừa đúng số mười hai. Cô vẫn đi qua đi lại trong phòng, hết bút tóc, gỡ đầu, đến nằm lăn ra giường, bật dậy tựa vào cửa sổ. Nun thì ở dưới nhà làm bài tập, nhìn lên trên gác khi nghe nhiều tiếng động nên lắc đầu. Điện thoại Nun reo lên, trên màn hình phẳng rộng là nụ cười của Hoàng Khang.

“Chị em đâu rồi?”

“Vẫn ở trên phòng, mà anh ơi, chắc Hai không đến đâu.”

“Tin anh đi, sẽ đến mà, nhưng khi nào Hai em ra khỏi nhà thì bảo đi ra đầu hẻm đó, có taxi đỗ sẵn. Đừng cho cô ấy đi một mình lang thang tối, nguy hiểm lắm. Nếu có gì thì nói là anh Hoàng Khang kêu.”

“Dạ em biết rồi.”

“Cảm ơn Nun nhiều nhe...”

Nun tắt máy, công nhận họ làm thân nhanh thật, mới gặp có một lần Hoàng Khang đã có thể mua chuộc Nun. Nếu Thiên Nghi biết, cô sẽ phát khùng lên thôi.

Đã mười lăm phút trôi qua... Thiên Nghi ngồi bật dậy.

“Đi thì đi... mình sợ sao?” Nhìn vào tủ đồ, Thiên Nghi lựa đi lựa lại hết bộ này đến bộ khác. Kết quả, áo sơ mi sọc caro trắng đen và quần jeans ôm. Tệ hại hơn, cô mang giày.

Theo lời Nun, Thiên Nghi ra đến taxi và an toàn vào cửa của Lorial. Có người mở cổng cho cô bước vào, đến tận trong, cô muốn tìm chỗ mà chui ngay, biết thế đã chú trọng cách ăn mặc hơn tí rồi, ai ai ngồi trong các bàn ăn cũng đầm ngắn, váy dài, cũng áo pull sang trọng hay mang guốc cao ngất. Nhìn cô giờ y như cô phục vụ vừa nhận việc. Bởi thế khi cô đi vào phòng ăn riêng, lại có người gơ tay lên.

“Phục vụ!”

Thiên Nghi nhìn xung quanh mình, lấy tay tự chỉ vào mặt: “Gọi tôi sao?”

“Lại đây nhanh... tôi muốn gọi thêm món.”

“Tôi...”

Hoàng Khang xuất hiện từ đâu nắm tay Thiên Nghi lại: “Làm gì ở đây vậy?”

“Hoàng Khang!”

“Xin lỗi... cô ấy không phải phục vụ đâu.” Hoàng Khang tự tin nhìn cô gái kia rồi dắt tay Thiên Nghi đi, bước vào thang máy, chỉ có hai người, Thiên Nghi mắt nhắm không lên tiếng, Hoàng Khang cũng im lặng đôi lúc nhìn sang cô, lên gần mười tầng thang máy.

Reng...

Cửa mở, trước mắt cô là không gian hoàn toàn khác với khí chất nhộn nhịp lúc ở phòng ăn. Cô ngại ngần đặt chân ra khỏi, cánh cửa thang máy đóng chặt. Đây chẳng phải sân thượng hay sao? Chưa khỏi ngỡ ngàng, sân thượng này lại vô cùng sạch sẽ, xung quanh lan can móc đầy đèn dây, hết chớp rồi tắt, chỉ có ngọn đèn trên cây cột là bình yên mà chiếu rọi cho hai người. Trên bàn không có bất cứ thứ gì ngoài một cái bánh kem bình thường, hai lon nước giải khát có gas.

“Đưa tôi đến đây làm gì?”

Hoàng Khang - áo sơ mi màu đen ở trong và khoác vào một cái áo khoác da đen, anh mang giày boot có phần giống Tuấn Nguyên lúc biểu diễn, nhưng lại là màu đen. Chút suy nghĩ vẫn vơ xuất hiện khi Thiên Nghi nhìn Hoàng Khang mãi miết.

“Không thấy sao?” Anh chỉ tay về phía bánh kem.

Thiên Nghi lật đặt đi lại đó, trên bánh kem không có khắc bất kì chữ nào ngoài hai từ ‘Nghi Ngốc’.

“Sao lại để tên tôi?”

“Rảnh thì để tên bạn lên.”

“Nè... sao bạn thích đùa kiểu này quá vậy? Tôi không rảnh ở đây làm trò vô bổ với bạn đâu...”

“Đùa hả? Tôi còn chưa nói bạn, đến đây mà ăn mặc kiểu gì vậy? Đến nỗi người ta tưởng mình là phục vụ. Đi với bạn mất mặt thật.” Lời nói lúc nhất thời này khiến lòng tự ái của cô nàng kia bị tổn thương trầm trọng.

“Mất mặt?” Sắc mặt Thiên Nghi tối sầm lại, tay run run lên, giọng cô nghẹn ngào.

Hoàng Khang cũng không thèm nói gì nữa, bắt buộc bản thân thốt lên những từ đó khi tức giận, anh nào muốn: “Không...”

Cô cắt ngang ngay lời biện hộ mà cô không muốn nghe: “Đúng thế, tôi đâu phải như mấy cô tình nhân sang trọng của bạn. Ai đã kêu tôi đến đây hả? Biết trước là mất mặt thì kêu tôi đến đây làm gì... bạn thật quá đáng... sao có thể nói như vậy với tôi... Hả Hoàng... K...” Hoàng Khang ôm Thiên Nghi ngay vào người, anh hôn cô, anh đang dùng môi mình chạm vào bờ môi của Thiên Nghi, anh không để cô nói thêm bất cứ từ nào nữa, chỉ còn cách để cô biết tình yêu của anh đã kìm nén bao lâu nay. Thiên Nghi như ngạt thở, anh không để cô có cơ hội phản kháng, dù đã cố xô anh ra nhưng hai tay anh vẫn giữ chặt bàn tay yếu ớt của Thiên Nghi. Môi kề môi, cả thân người bị anh giữ lấy, cô yếu ớt như con cá nhỏ đã đặt trên thớt. Nụ hôn ấy kéo dài đến khi Thiên Nghi sắp chết ngạt, anh rời môi mình khỏi làn môi đã bị anh làm phai mất lớp son hồng.

Không có cách nào để nén cơn giận...

Bốp...

Gương mặt điển trai bị gián thẳng xuống một bạt tay, anh nghiêng mặt, tay Thiên Nghi vẫn còn cảm giác tê tái khi đã tát anh, anh không dùng tay mình ôm lấy mặt, chỉ nhúu mày với ánh mắt đau khổ. Thiên Nghi thở hồng hộc như vừa chạy đua với tử thần vài trăm mét, cô lấy tay quẹt ngang môi mình, nhưng dù cố thế nào thì cũng không thể xóa những cảm giác từ đôi môi đến cuống lưỡi anh đã vừa gây ra cho cô.

“Tôi hận bạn!” Thiên Nghi quay đầu bỏ chạy, nước mắt vẫn còn rơi xuống, ướt cả bàn tay còn ửng đỏ do anh dùng lực. Vừa đến cửa thang máy, cô nhấn nhiều lần nút màu đỏ, nó vẫn không mở. Có cầu thang bộ, cô định chạy vụt xuống thì anh lên tiếng.

“Hôm nay... sinh nhật tôi.”

Bước chân Thiên Nghi dừng hẳn lại, cô cũng không quay người nhìn anh, sợ bắt gặp ánh mắt, đôi môi của anh. Từng bước, anh đi thật chậm rãi đến bên cô...Và... từ phía sau ôm lấy cô.

“Đừng đi!” Giọng nói yếu ớt không chút sức lực, bàn tay anh ôm ngang vòng eo thon thả của Thiên Nghi, anh giữ thật chặt, áp gương mặt mình vào bờ cổ trắng ngần, anh thì thào: “Xin bạn đó... đừng đi, đừng bỏ rơi tôi, đừng bước ra khỏi đời tôi!”

Nước mắt Thiên Nghi lúc này còn đủ để tay anh cảm nhận, anh dựa mãi dựa mãi vào vai cô... Cứ như thế, thời gian trôi qua...

Sau khi lấy lại được trạng thái tâm lí cân bằng, Thiên Nghi lên tiếng: “Tôi không đi... nhưng bạn có thể buông tôi ra không?”

Hoàng Khang buông Thiên Nghi ra, bước đến trước cô, lấy tay lau đi hai dòng nước mắt: “Xin lỗi... tôi làm bạn đau đúng không?”

Thiên Nghi nấc lên từng tiếng, cô ngồi bệt xuống sàn nhà, hai tay ôm gối và khóc. Ôi uất ức quá!

“Thiên Nghi...tôi xin lỗi... tôi biết lỗi của mình rồi... xin bạn đừng khóc nữa mà...Thiên Nghi...Thiên Nghi à...”

Người kia mếu máo ngược mặt lên, y hệt đứa trẻ mất mẹ mà không nhéo cùng anh: “Ai kêu... bạn... hôn tôi... huhu...” Tiếng khóc ngày một lớn hơn: “Nụ hôn đầu của tôi...”

Hoàng Khang như thông suốt, anh ôm cô vào lòng: “Xin lỗi... ngoan đi, đừng khóc nữa... xin lỗi Thiên Nghi mà...”

Anh còn tâm trạng mỉm cười nhưng Thiên Nghi còn đâu nụ cười nữa. Đương không cãi nhau làm gì để mất nụ hôn đầu ngang xương thể kia. Y như trong mấy cuốn tiểu thuyết cô hay đọc... cưỡng hôn mà còn ngang tàn bạo lực.

Khăn giấy rơi đầy sàn sân thượng, Hoàng Khang lần này đúng là đụng nhầm người rồi, chộc ngay cô gái ngây thơ, cô đã gìn giữ nụ hôn đầu của mình chu đáo thế nào, vậy mà lại bị Hoàng Khang cưỡng hôn trắng trợn. Còn ai kia thì thỏa mãn với hành động vừa rồi. Nụ hôn đầu sao? Cô thật không nhớ gì về anh? Về nụ hôn đầu đích thực của mình?

Hơn nửa tiếng sau...

“Nói gì đi!” Hoàng Khang nài nỉ mãi mà Thiên Nghi vẫn không chịu lên tiếng. Nước mắt đã khô mà lòng vẫn còn ướt át.

“Thiên Nghi... hôm nay là sinh nhật của tôi, lúc trước mẹ hay cùng tôi mừng sinh nhật lắm, nhưng giờ mẹ mất rồi... ai cũng bỏ rơi tôi, không ai chịu mừng sinh nhật với tôi, năm nào tôi cũng một mình ở nhà.”

“Vậy còn Gia Minh với Tuấn Nguyên?” Cô khịt khịt mũi, giọng vẫn còn nghèn nghẹn.

Người kia thở dài, vẻ mặt đầy buồn bã: “Tụi nó có công việc ăn chơi của tụi nó, làm gì có thời gian quan tâm đến tôi sinh ngày mấy chứ... vì bạn đặc biệt với tôi nên tôi mới muốn cùng bạn mừng sinh nhật. Những gì tôi nói vừa rồi chỉ do lỡ lời, chưa bao giờ tôi thấy mất mặt khi đi với bạn, nếu tôi có như thế thì đã không đứng trước những người sang trọng dưới kia mà nắm tay bạn rồi. Hiểu không?”

Thiên Nghi biết đây là những lời thật lòng của Hoàng Khang, lúc đó cô cũng có lỗi, tức giận vô cớ. Cô cũng mất mẹ, may mà có nhóm bạn mừng sinh nhật cùng cô, còn Hoàng Khang, anh cô đơn, không ai ở bên.

“Hoàng Khang... tôi lỡ tay tát bạn... xin lỗi.”

“Không. Tôi đáng bị thế mà...”

Cả Thiên Nghi cũng không hiểu vì sao cô không thể giận anh, nhưng nếu tinh mắt, ai cũng có thể biết được lý do.

“Được rồi... tôi không muốn nhắc tới chuyện đó nữa.” Cô quay lại bánh kem, nhìn hai từ ‘Nghi Ngốc’ cũng đáng yêu, cô nở nụ cười: “Bánh kem đẹp thật!”

“Tôi tự làm đấy!” Hoàng Khang tự tin nói.

“Bạn làm?”

“Ừ. Muốn học không?”

“Ừm...” Thiên Nghi gật gật đầu. Cô thấp nển lên và nhìn Hoàng Khang: “Cầu nguyện đi!”

“Không cần đâu.” Thấy Thiên Nghi xụ mặt, anh liền thay đổi: “Được rồi...” Anh nhắm mắt lại hướng về bánh kem và cầu mong người con gái bên cạnh anh lúc này sẽ mãi mãi yêu anh. Điều ước ấy có đúng không? Hay đó là sự ích kỷ của riêng mình anh để sau này cô phải mang vô vàn đau khổ.

Sau khi anh thổi nến, Thiên Nghi hé môi cười rồi cùng anh cắt bánh kem, thử thưởng thức bánh kem của Hoàng Khang làm, anh có thể làm đầu bếp nếu thất nghiệp. Quả thật tất cả món anh nấu, món nào cũng rất ngon, cả bánh cũng y như mua trong các tiệm lớn.

“Không tặng quà sao?” Hoàng Khang vờ hỏi dù anh rất rõ Thiên Nghi sẽ không mang quà.

“Tôi có biết hôm nay là sinh nhật bạn đâu mà đòi quà.” Thấy Hoàng Khang nhìn mình chăm chăm, cô lấy hai tay che trước người: “Đừng nghĩ đến chuyện xem tôi là quà của bạn đấy.” Trong phim lúc nào cũng thế.

“Bạn đâu thể tặng tôi. Vì vốn dĩ bạn là... của tôi mà.” Mọi thứ im bật, có thể nghe rõ tiếng gió thổi xào xạt. Hoàng Khang lại nhìn Thiên Nghi, cô cũng thơ thẩn đưa mắt nhìn anh.

“Thật ra bạn chịu đến... tôi đã rất vui rồi. Sau này... chỉ cần thể thôi.” Hai người nói chuyện vui vẻ trên sân thượng Lorial, còn đám bạn chí cốt của Hoàng Khang lại phải đứng ngoài cổng.

“Điện thoại cho nó chưa?”

“Tao điện rồi... nó không bắt máy.” Tuấn Nguyên nhìn lên ban công phòng Hoàng Khang, mọi thứ tối om: “Chắc cũng không có trong nhà đâu.”

“Nó nói về nhà ngủ mà. Đi đâu được...”

“Thiên Nghi?” Cả Gia Minh và Tuấn Nguyên cùng giác ngộ.

Sau khi xong buổi tiệc sinh nhật đơn giản ấy, Hoàng Khang gọi taxi cùng đưa Thiên Nghi về. Ngồi trên xe, anh quay mặt ra cửa, Thiên Nghi cũng thế, nhưng có ai ngờ hai bàn tay đan chặt vào nhau... Trái tim ấm áp hơn.

Về tới cổng, bác tài xế tốt bụng vẫn nhẫn nại ngồi đợi Hoàng Khang ba mươi phút, anh cùng cô đi bộ vào trong hẻm.

“Sao bạn còn không chịu về?”

“Tôi muốn nhìn bạn vào nhà an toàn.”

“Giờ này mà ai làm phiền tôi nữa mà bạn sợ.”

Hoàng Khang hướng mắt về phía cổng nhà Thiên Nghi: “Có chứ.”

Cô nhìn theo liền thấy chiếc Ducati đỗ ở ngay đó. Đăng Khôi ngồi tựa vào yên xe, thấy Thiên Nghi, gương mặt Đăng Khôi liền xóa bỏ nét lạnh lùng, anh nở nụ cười lộ rõ hàm răng trắng muốt. Nhưng khi thấy Hoàng Khang đi bên cạnh Thiên Nghi, mặt anh lại trở về trạng thái ban đầu.

“Sao Khôi đến muộn vậy?” Thiên Nghi cất tiếng, Hoàng Khang im lặng dõi theo.

“Mua đồ ăn khuya đến cho Nghi. Nghi đi đâu về trễ thế?”

“À... đi có chút việc. ”

Nghe tiếng chị mình, Nun từ trong nhà đi ra. Từ khi Đăng Khôi đến, Nun đã kêu Đăng Khôi vào nhà ngồi nhưng anh kiên quyết đứng đây hứng sương đợi cô.

“Cảm ơn đã đưa Thiên Nghi về.” Đăng Khôi chuyển hướng sang Hoàng Khang.

“Đâu cần cậu phải cảm ơn. Trách nhiệm của tôi mà.”

Thiên Nghi đứng giữa hai người, Nun rùn mình khi ngửi được mùi điện đang xẹt ngang.

“Hai người về đi! Tôi vào nhà. Tạm biệt.”

Nun nhanh tay mở cổng cho Thiên Nghi vào rồi tươi cười lên tiếng: “Chúc hai anh ngủ ngon.”

Hoàng Khang, Đăng Khôi cùng gật đầu nhìn Nun. Rồi họ lại nhìn nhau, ánh mắt cứng như sắt đá.

Lại thao thức nhớ thương, Thiên Nghi nằm trên giường, vuốt lại tóc Nun rồi nhìn ra màn đêm tĩnh mịch kia. Tự mình đặt câu hỏi: Có phải tôi yêu anh ấy rồi không?

42. Chương 4. 6: Bạn Bè.

Tuần sau. Cô Lan từ bên nội Nun về, mang cả Boo về, mấy tuần nay không có Boo nhà yên tĩnh nhưng lại buồn hẳn ra. Giờ nó về lại gây chuyện với Thiên Nghi, Nun không biết từ lúc nào đã không hay mách lẻo

với mẹ, cô Lan có hỏi thì Nun chỉ nói toàn chuyện tốt. Làm Thiên Nghi sợ đến muốn rút tim, sợ Nun lại nhắc đến chuyện Hoàng Khang ở lại nhà cả ngày. Cô Lan mà biết, chỉ còn cách dọn đồ ra đường.

Chủ nhật Ngọc Diệp cùng Thiên Nghi đi mua đồ Tết tại siêu thị C-N. Hai con rồng nhỏ đi săn lùng cả đồng đồ đẹp, nhất là Ngọc Diệp, bộ nào vừa mắt là ôm không tiếc tiền. Thiên Nghi vẫn còn chút tính trùm sò, không dám chi nhiều tiền dù cô Lan và đương Nguyên đã mở cho cô một tài khoản ngân hàng riêng.

“Nghi à... cái này đẹp nè. Để coi anh Đại Phong mặc vừa không?” Ngọc Diệp hí hửng vào trong shop áo nam lựa đồ cho Đại Phong, Thiên Nghi chỉ nhìn ngang qua, bỗng thấy một cái áo sơ mi kẻ sọc đen. Cô bước đến gần, sờ lên nền vải: “Mặc vào chắc đẹp lắm.” Rồi cô tự cười tủm tỉm khi tự hình dung ra dáng người ấy mặc áo sơ mi này.

“Cho ai đây?”

Thiên Nghi giật mình khi Ngọc Diệp đưa đầu vào hỏi: “Có cho ai đâu, chỉ thấy nó đẹp thôi.” Đánh trống lảng và cô lùi ra ngoài, Ngọc Diệp cuối cùng cũng lựa được một cái áo cho Đại Phong, tính tình cô ấy quá là khó chịu, cái nào không vừa ý dù chỉ một chút đã chẳng thèm.

Khi vào trong quán ăn nhanh tại siêu thị, Ngọc Diệp tinh mắt liền nhìn thấy Nhật Hoàng, ngồi đối diện lại là Lâm An.

“Coi kìa Nghi.”

“Nhật Hoàng sao?” Thiên Nghi mở to mắt khi phát hiện Lâm An: “Lâm An?”

Ngọc Diệp dù tay xách cả đồng đồ nhưng vẫn kéo tay Thiên Nghi đến đó, vẫn còn dư hai chỗ. Cô phóng nhanh ngồi xuống cạnh Nhật Hoàng, Thiên Nghi bắt buộc phải ngồi cùng Lâm An.

“Xin lỗi nhe, thấy hai người nên đến chào hỏi. Có thể cho em ngồi đây được không chị?”

Lâm An đầu thấp từ chối: “Tùy thôi.”

Nhật Hoàng gượng cười: “Hai người mua đồ mới sớm vậy sao?” Sáng sớm anh bị cô gái kia khủng bố là quá mệt mỏi rồi.

“Diệp định rủ Hải Băng nhưng hình như Băng bệnh gì á.”

Nhật Hoàng lộ rõ vẻ quan tâm, anh hỏi ngay, giọng có phần hoảng hốt: “Bệnh sao? Nặng không?”

Thiên Nghi thầm nghĩ lí do, rõ ràng Hải Băng đang rất tỉnh táo đi tập hát ở trường mà. Lát sau mới phát hiện ý đồ của Ngọc Diệp.

“Diệp không biết nữa, Hoàng còn thời gian ở đây trò chuyện sao? Vậy mà không chăm sóc Hải Băng...”

“Tôi thật tình không biết Hải Băng bệnh...”

Thiên Nghi thấy mặt Nhật Hoàng hoảng lên, cô cười để anh yên tâm: “Hải Băng đang ở trường, có gì lát Hoàng ghé qua đó thử đi!”

“Lâm An này, chị hẹn em rảnh tương lai ra làm gì thế?”

“Hai cô lo nhiều quá rồi đó. Tôi về đây.” Lâm An khó chịu bỏ đi một mạch.

Nhìn tướng đi ẻo lả của chị ta mà Ngọc Diệp buồn nôn, trông y như mấy ả yêu tinh chuyên lừa tình người khác. Cô thoải mái trò chuyện với Nhật Hoàng hơn.

“Hồi nãy Diệp giỡn đó. Hải Băng rất khỏe.”

Anh thở phào nhẹ nhõm. Thiên Nghi chân thành hỏi thăm: “Chị ấy ưa làm phiền Hoàng lắm sao?”

“Tôi đâu thể không gặp. Nếu tôi làm cứng quá sợ Hải Băng sẽ bị cô ta bắt nạt. Nhưng nếu cứ bị làm phiền hoài chắc tôi sẽ khủng thật.”

Tiếng Yamaha YZF-R1 màu nâu sẫm dừng tại trước nhà Lam Linh. Cô tháo nón đưa cho Tuấn Nguyên.

“Cảm ơn!”

“Bạn vào nhà ngủ sớm đi. Ngày mai tôi sẽ đến.”

“Ngày mai tôi muốn nghỉ, bạn xin cô dùm được không?”

“Vây cũng được, nhưng bạn ổn chứ?”

“Ừ... Về an toàn.” Lam Linh quay lưng bước vào nhà. Tuấn Nguyên gọi lại: “Mà Lam Linh này...”

“Chuyện gì?” Cô vẫn không chịu quay mặt nhìn anh vì sợ đối diện với gương mặt chân thành ấy.

“À... ngủ ngon.”

Lam Linh mở cửa bước vào trong, cô nén lòng không để tình cảm của Tuấn Nguyên ảnh hưởng tới mình. Bởi vì, cô mãi biết người mình yêu là ai, dù người trước mắt có tốt, có yêu mình thì trái tim khờ dại kia vẫn không thể vâng lời. Việc làm duy nhất là tránh xa anh ra, đừng để anh yêu cô. Tuấn Nguyên lên ga, tiếng rồ của mô-tô mang anh đi khỏi khu nhà lụp sụp ấy... Một chút xót xa và lạnh lẽo.

“Con ăn nhiều vào.”

“Dạ được rồi ạ.” Đăng Khôi cúi cúi người trước cô Lan, mắt đôi lúc vẫn lén nhìn người đối diện. Từ nhỏ cô Lan đã rất thương Đăng Khôi, đứa trẻ mồ côi tội nghiệp, giờ lại mời anh đến nhà dùng cơm khiến Thiên Nghi khó xử vô cùng.

Nun cầm bát cơm lên, mắt liếc nhìn Thiên Nghi rồi liếc sang ánh mắt tình cảm của Đăng Khôi. Nun lắc đầu.

Hôm trước ăn cơm với anh Khang còn cười nói vui vẻ mà, đúng là ăn cơm cần lựa người mới được.

“Nun, con lắc đầu cái gì?” Cô Lan nhìn Nun đầy hoài nghi.

“Dạ... con đang nghĩ... đến chuyện trong phim.”

“Con nhé, phim tối ngày đi!” Bà lấy tay gõ nhẹ lên trán Nun.

“Đau... mẹ này...”

Thiên Nghi bỏ đĩa xuống: “Mọi người ăn đi, tới giờ con đi học thêm rồi.”

“Để Khôi đưa Nghi đi.” Đăng Khôi liền bỏ đĩa xuống, đứng dậy.

“Phiền Khôi lắm, hôm nay xe Nghi không hư. Cảm ơn Khôi, nhưng Khôi ngồi ăn cơm với cô đi!”

Ngồi ở lớp học Anh văn mà hồn vía Thiên Nghi cứ cho nó rong chơi nơi nào. Ngọc Diệp hôm nay bệnh nên lại xin ở nhà. Hoàng Khang lại hay nhìn Thiên Nghi, như một thói quen nhìn lén khi người khác mất tập trung. Anh cũng suy tư theo. Ngồi một tiếng rưỡi, sau khi cô giáo thông báo kết thúc tiết học, Hoàng Khang đã nhanh tay dắt xe cho Thiên Nghi. Lại trở về như thường lệ, anh chở cô trên chiếc Queen trắng, đạp chậm rãi và nhẹ nhàng, hơi gió đêm cuồn cuộn chặt hai người, Thiên Nghi lấy hai tay ghì chặt dây balô.

“Hôm nay sao thế?” Hoàng Khang hỏi thăm.

“Tôi lo cho Lam Linh, không biết nó có ổn không nữa.”

“Cũng tại Đăng Khôi hết thôi. Mà Thiên Nghi, bạn nói ghét mô tô mà sao lúc giận tôi bạn lại leo lên xe Đăng Khôi vậy?”

“Hôm đó xe tôi hư, không ai chở, đúng lúc Đăng Khôi tiện đường nên đưa đi và đón về thôi.”

“Sao này nếu có chuyện thì gọi cho tôi.”

Thiên Nghi đưa đầu lên nhìn Hoàng Khang: “Làm gì?”

“Tôi sẽ giúp bạn. Nếu đã không thích người ta thì đừng tỏ ra thân mật quá, sẽ gây hiểu lầm đó.”

“Bạn nói bạn đó hả?” Thiên Nghi cười trêu Hoàng Khang.

“Ý tôi nói là tên Đăng Khôi đó.”

Thiên Nghi nghe Hoàng Khang nhắc nhở, cô lại thở dài sầu não: “Khôi cùng lớn lên với tôi, tôi cũng không biết phải đối mặt làm sao nữa? Tôi không muốn làm Khôi tổn thương.”

“Vấn đề là bạn có tình cảm với Đăng Khôi không? Tình yêu thì phải có sự rõ ràng.” Hoàng Khang nói liên tiếp như đây là chuyện của mình.

“Đối với Khôi, chỉ có thể có tình bạn, tình anh em, không thể nào có tình yêu được... vì...” Thiên Nghi ngập ngừng nhìn ra phía đường đầy màu sắc. Hoàng Khang thắc mắc: “Vì cái gì? Lam Linh hả?”

“Không phải... chỉ vì tôi... sợ... sợ bản thân mình.”

Đêm ở thành phố A đẹp lộng lẫy, tình yêu của anh và cô liệu có thể đẹp thế không? Hay nó cũng giống những ngôi sao trên trời, mất màn đêm, không còn ai nhìn thấy nó nữa...

“Người yêu ơi...Tình yêu ơi...” Nhật Hoàng dạo vài nốt nhạc trên cây piano nhà mình, Hải Băng nhìn anh bật cười.

“Cảm xúc quá vậy?”

“Em là nguồn xúc cảm vô tận của anh.”

“Anh uống nước đi!” Cô đặt ly nước mát lên bàn, anh cầm lên uống rồi lại nắm tay cô.

“Lâm An còn làm khó em không?”

“Cũng như thế, nhưng anh đừng lo... em không sao.”

“Lúc nào cũng nói thế.” Anh lấy tay gõ nhẹ lên trán Hải Băng.

Ngôi nhà Nhật Hoàng vô cùng đơn giản, một phòng ngủ, phòng khách và phòng ăn, gọn gàng đến kinh ngạc. Hải Băng như quen thuộc mọi thứ trong nhà anh, nhìn lúc cô vào bếp là anh lại muốn lấy ngay cô làm vợ. Chẳng biết tình yêu sẽ đi đến đâu nhưng anh chắc rằng cô gái này đã cướp mất cuộc sống anh rồi.

“À... Anh hát hay thế sao lại làm bác sĩ?”

“Tại anh thích cứu người. Hơn nữa... anh hát chỉ vì em thôi, em là âm nhạc của anh mà.”

Hải Băng bất giác ôm lấy anh: “Anh à... không biết tương lai chúng ta sẽ ra sao nữa?”

“Đừng nghĩ đến chuyện đó. Dù thế nào, anh cũng sẽ bên em.”

Anh cũng vòng tay ôm lấy cô. Niềm hạnh phúc duy nhất họ có là khi được bên nhau, yêu nhau và cùng nhau hạnh phúc.

Ngày nghỉ Tết, cả đám nhóm Ngũ Long lại định hẹn nhau đi du lịch. Mọi kế hoạch đã được sắp xếp sẵn, bởi thế, Hoàng Khang, Đại Phong hay Nhật Hoàng chẳng có cách nào rủ người mình yêu đi chơi Tết. Nhưng trong số đó, chỉ có mình Lam Linh là không chịu đi. Làm tâm trạng ai nấy cũng bị phân vân.

Đêm giao thừa....

“Hay là đến nhà Lam Linh đi!” Hải Băng đề nghị khi cả đám ngồi ở quán Dream lo lắng.

“Thì hồi nãy đến rồi đó... nó đi đâu mất tiêu rồi, điện thoại lại không bắt máy.” Tiểu Quỳnh tay vẫn xoay tròn chiếc điện thoại để chờ tin nhắn từ Lam Linh hay anh chàng luật sư phải ăn Tết tại xứ người.

Đại Phong bước vào Dream. Cả bốn đứa quay nhìn anh, mặt anh trầm tư như sắp xảy ra chuyện.

“Sao anh đến đây? Chưa tới giờ hẹn mà.” Ngọc Diệp đứng dậy khi thấy Đại Phong đến.

“Các em nhờ anh điều tra... anh làm rõ mọi chuyện rồi...”

Không gian chùn xuống...

Lên xe của Đại Phong, anh vừa đi vừa giải thích: “Thám tử nói bố mẹ Lam Linh đều trốn nợ cả rồi... bây giờ số nợ mấy trăm triệu đổ dồn vào Lam Linh.” Thấy gương mặt ai cũng hoảng hốt, Đại Phong ngừng đôi lát rồi nói tiếp: “Còn nữa... bây giờ Lam Linh đang làm nhân viên của một quán rượu để trả nợ.”

Ai cũng giật phắt mình, tay Hải Băng run lên nắm chặt tay Thiên Nghi, mọi người nhìn nhau để tự lấy lại bình tĩnh, bởi lẽ, trong cái thế giới đó chẳng có máu, khi đã bước chân vào thì khác nào tự sa chân vào địa ngục. Huống hồ Lam Linh chỉ là học sinh phổ thông, bao cạm bẫy vẫn chờ đợi cô mắc vào.

Chiếc xe hơi đắt tiền dừng trước quán rượu Lik – một nơi chỉ dành riêng cho các tay đại gia, các vị công tử ăn chơi. Bốn cô gái bước xuống xe, nhìn vào tấm ảnh một cô gái chân dài tay nâng ly rượu tại biển quán, sợ hãi càng ngày càng nhiều. Đại Phong cùng họ bước vào trong, vừa mở cánh cửa kính khá dày, tiếng nhạc ầm ầm khiến tim như rung theo, âm thanh nơi đó làm người ta có thể bị ù tai. Theo bước Đại Phong, bốn người len lỏi vào dòng người xô đẩy. Một nhân viên nhìn thấy Đại Phong liền cúi đầu.

“Anh Dương.”

“Cô gái tôi nói qua điện thoại có phải làm ở đây không?”

“Dạ... mời lên lầu hai... thưa anh.”

Giọng anh trầm ấm nhưng đủ khiến người khác rùn mình. Đúng là gia thế của thiếu gia Dương Đại Phong cũng không vừa, anh cũng từng là tay chơi thứ thiệt trên các sàn nhảy này. Coi ra, Ngọc Diệp cũng có công trong việc giúp một con sư tử hoang đã tự cam tâm vào lồng sắt.

Ngồi trên dãy ghế cạnh tường ở lầu hai, nhìn những bóng hồng lắc lư theo nhạc, những đóa hồng rực rỡ mau nở cũng chóng tàn. Có lẽ đôi lúc làm một cành hoa dại cũng tốt, không rạng ngời nhưng có sức sống mạnh liệt. Bỗng Hải Băng đứng bật dậy nhìn theo một cô gái, tay cô giữ chặt lan can. Dáng người cao gầy, trông mảnh mai như cây tre non vừa vươn cành. Cô mặc bộ đồng phục của nhân viên, tay nhanh nhẹn rót rượu.

Những người kia cũng đứng đó, cũng nhìn rất rõ, là Lam Linh, là cô bé thường ngày khoác lên người bộ đồng phục nữ sinh ngây thơ. Giờ vấy ngấn ấy như vết bùn khiến cô biến thành một trang vở đầy những lem lố của mực.

“Nhanh lên!” Một ông khách quát lớn, Lam Linh run người cổ rớt thật nhanh, nhưng ai ngờ lại làm tràn cả rượu vào quần ông ta. Ông nóng giận đứng dậy, xô đổ cả một bàn rượu.

“Con nhỏ này... mày đang làm gì thế hả?”

“Xin lỗi...xin lỗi ông...” Lam Linh cúi người lấy khăn đưa cho ông. Người đàn ông râu ria rậm rạp, áo quần bảnh bao ấy cầm lấy khăn và trừng mắt nhìn cô.

“Quản lí đâu?”

Một người phụ nữ khác, áo hai dây, quần bò ôm sát, để lộ cả cặp đùi to như đùi ếch. Bà nói chuyện nhỏ nhẹ với vị khách, nhưng lại mắng nhiết thậm tệ với cô phục vụ đáng thương: “Mày làm việc vậy đó hả? Vào trong nhanh! ĐI!”

Lam Linh còn phải nhặt những mẩu vụn của thủy tinh, những giọt nước mắt đọng đầy trên mắt bốn gái ấy. Gương mặt trong sáng lại phải nhìn bạn mình gánh chịu nỗi xỉ nhục đó. Tiểu Quỳnh nắm chặt hai tay, khi này cô đã muốn chạy xuống vun một cho ông già kia và bà quản lí lẳng lơ một cú đấm nếu Đại Phong không cản. Đại Phong hiểu rõ mọi chuyện nên tốt nhất nhẫn nhịn ngay lúc này, không thể gây chuyện trên địa bàn của họ, nếu muốn giúp Lam Linh thì không thể nào làm thế. Thiên Nghi đau đớn không biết nói gì hơn, chỉ đành lặng lẽ gạt đi hai dòng nước mắt. Tiếng nạt ghen ngào của Hải Băng, cô ôm Ngọc Diệp và cùng cô ấy xót xa cho Lam Linh. Một cuộc sống chật vật chẳng tìm thấy ánh sáng.

Trong khi mọi người đang náo nhiệt ăn mừng giao thừa thì họ – năm số phận khác nhau giờ lại như gắn chặt hơn.

Lam Linh về nhà, bỏ túi xách xuống rồi tựa đầu vào ghế mà rơi nước mắt. Từ phía cửa, bốn người bạn ấy bước vào.

“Sao mọi người đến đây trễ vậy?” Lam Linh nhanh tay gạt nước mắt và nhìn mọi người vô cùng bình thản như mọi khi.

Đại Phong ngồi ở trong xe không muốn làm phiền họ chuyện trò, anh nhìn vào, bóng dáng những cô gái nhỏ nhắn, những bông hoa không rực rỡ nhưng chất chứa bao tình yêu mà tất cả loài hoa khác không tài nào có

được.

Hải Bằng ngồi xuống và ôm ngay Lam Linh vào lòng. Cô khóc lên thật to, nước mắt rơi đầy vai Lam Linh: “Linh à... Sao lại giấu bọn này hả? Sao như thế được?”

“Mọi người nói gì thế?” Lam Linh không hiểu chuyện gì vừa xảy ra, cô vẫn ngơ ngát. Tiểu Quỳnh tức giận quát lên mà nước mắt không ngừng trào ra.

“Linh thật ích kỉ, bọn này thấy Linh bị người ta xỉ nhục ở Lik rồi. Việc lớn như thế mà dám ôm trọn một mình sao?”

Lam Linh thấy đầu mình quay cuồng, mặt mũi nào mà có thể mở lời. Ngọc Diệp nắm chặt tay Thiên Nghi, cùng cô ngồi xuống ghế, mắt ai cũng ửng đỏ và mặt mũi đều ướt đẫm. Lam Linh buông Hải Bằng ra, thờ thẩn nhìn xung quanh.

“Làm sao nói đây? Làm sao tôi có thể nhờ các bạn? Hà?”

“Dù không giúp được, dù không giải quyết cho Linh được tất cả nhưng Diệp thề sẽ không để bạn mình phải rơi vào tình cảnh này đâu.”

“Đừng làm ở đó nữa. Mọi người sẽ nghĩ cách giúp Linh.” Thiên Nghi đau lòng cất tiếng.

Lam Linh ngồi tại đó mà khóc, tiếng khóc ngày một to hơn, làm cả đám bạn cũng không thể kìm được nước mắt. Năm người chụm đầu ôm chặt nhau và như thế mà khóc, khóc để xóa hết muộn phiền.

Thời gian sau đó, Lam Linh dọn đến nhà sống cùng Tiểu Quỳnh, bố mẹ Tiểu Quỳnh cũng rất quý Lam Linh. Giờ mọi người còn nhận lời giúp Lam Linh giải quyết việc nợ nần. Dù có cảm giác mắc nợ nhưng cô đâu thể từ chối. Mẹ Ngọc Diệp đã lấy danh nghĩa của mình mà giúp Lam Linh vay ngân hàng, vì cô cương quyết không lấy tiền của ai cho cả, cô không muốn mọi người bỏ thí ỉnh, giờ thà nợ ngân hàng còn đỡ hơn phải ngày ngày đối mặt cùng bọn cho vay. Số tiền ấy đợi đến lúc ra trường cô mới thanh toán sau.

43. Chương 4. 7: Người Yêu Cũ

Sau mấy ngày nghỉ, tâm trạng mọi người vui hẳn...

“Alô!”

“Em nhìn thẳng đi!”

Tiểu Quỳnh đứng giữa cầu vượt dành cho người đi bộ. Tay cô cầm điện thoại, mắt vẫn kiếm tìm anh. Trong lúc này, trước mắt cô là Kỳ Dương, tay anh cầm một đóa hoa hồng thật lớn, đếm kĩ có thể đến một trăm hoa. Anh đứng cách cô khoảng khá xa, giữa hai người đang có vô số người đi lại.

“Anh yêu em!” Kỳ Dương nói lớn, lớn hết mức để cô có thể nghe thấy.

Tiểu Quỳnh dãn thả lỏng tay mình xuống, bên tai cô nghe rõ ba từ đó. Cô gái mạnh mẽ ấy đã bị anh chinh phục. Anh phong độ bước lại gần, giữ trọn hình tượng chàng luật sư xuất chúng của hai tháng trước.

“Làm bạn gái anh đi! Anh yêu em!” Mọi người chú ý đến cặp tình nhân này, ai ai cũng đứng lại chỉ chỗ vào Tiểu Quỳnh lẫn Kỳ Dương. Vẫn chưa thể tin anh vừa mới xuất hiện đã tỏ tình ngay với cô.

“Anh nói với tôi sao?”

“Tiểu Quỳnh... Anh yêu em.” Kỳ Dương chân thành trao cho cô bó hoa hồng đỏ thắm.

“Kỳ Dương...” Nghe ngào nhìn anh, lần đầu cô gọi hai từ đó.

“Một trăm hoa... anh yêu em bằng tất cả trái tim anh. Làm người yêu của anh được không em?”

“Ừm... em yêu anh... em yêu anh...” Cô nhận ngay bó hoa và ôm chặt anh. Sau hai tháng xa cách, cô không thể hình dung cuộc sống của cô đã chán ngảm thế nào đâu, xa anh, nhớ anh, bao đêm nhớ mãi bóng hình anh. Khi anh quay về anh đã cho cô một bất ngờ mà cả nằm mơ cô cũng không dám nghĩ đến.

Lý Tiểu Quỳnh. Cô gái mạnh mẽ, phóng khoáng, không câu nệ lễ tiết. Chỉ sống cho hôm nay, không bao giờ lo cho ngày mai và lật về những trang kí ức nằm gọn trong góc tối. Giờ cô đã yêu anh thì tất nhiên sẽ giữ anh bên cạnh, đã yêu anh thì đương nhiên cô sẽ cho tất cả những gì bản thân có thể làm cho anh.

Lại thêm một người thoát kiếp cô đơn.

Ngày hôm sau, tin cô hẹn hò cùng Kỳ Dương đã được cả nhóm biết đến, một tin vui, đã có người quản công chúa ngang bướng này thì mọi người sẽ bớt thêm nhiều rắc rối. Chẳng hạn như Nhật Hoàng và Hải Băng, gần đây lo chuyện yêu đương nên Tiểu Quỳnh cũng ít khi cấm cản Nhật Hoàng ‘dụ dỗ’, ‘lừa gạt’ Hải Băng. Mong là Kỳ Dương sẽ để cô biết tình yêu của bản thân, người khác không bao giờ chen vào chia cắt được.

Hải Băng từ phòng nhạc về, đi vòng dây sau lớp học thì thấy Quốc Bảo đang ngồi trên ghế, ánh mắt vô thần như mất sự sống. Cô vui vẻ đến ngồi bên cạnh.

“Sao rồi?”

“Hải Băng hả? Tôi đâu có gì.” Khi thấy nụ cười của Hải Băng, anh dần quay lại trạng thái bình thường.

“Đừng giấu tôi, tôi biết bạn thích Tiểu Quỳnh nhiều lắm, tôi cũng muốn người chăm sóc Tiểu Quỳnh sẽ là bạn và tôi tin rằng bạn làm được, nhưng bạn thấy đó...”

“Tôi hiểu.”

“Quốc Bảo! Tình yêu là mong người mình yêu hạnh phúc. Bạn cũng thế nhé? Chúc phúc cho Tiểu Quỳnh.”

Mất anh rối loạn, anh không biết mình có bao dung đến độ đó không: “Tôi sẽ cố gắng... cảm ơn Băng đã lo cho tôi.”

Trường LB hôm nay bỗng dưng náo động, mọi người xì xào to nhỏ.

“Cô ta sao?”

“Ôi trời...Về làm gì thế?”

“Các người đang nói tôi hả?” Một cô gái bước đến, mái tóc màu hạt dẻ khiến da cô trắng nõn nà. Tóc cô ngang vai, không lấy tóc mái mà thả dài nữ tính. Tai đeo tai phone đỏ.

“Không... xin lỗi chúng tôi đang nói người khác mà.”

Hai cô gái nhiều chuyện bỏ đi ngay sau đó. Cô gái ấy quay lại nhìn về khinh bỉ, cặp mắt màu nâu mang đậm chất Tây. Định bước đi tiếp nhưng cô lại dừng lại khi nghe phía sau mình có tiếng vỗ tay từng nhịp.

“Khá lắm...” Tóc Hồng Ngân cũng không kém phần hấp dẫn như cô gái ấy. Hồng Ngân móc line màu tím than ở sau gáy, mỗi lúc buộc tóc là trông rất rõ, bởi thế mà cô hay bị thầy giám thị bắt lên văn phòng làm việc, nhưng chẳng có lợi ích gì.

“Ngân sao? Lâu quá không gặp.”

“Quách An An.” Hồng Ngân bước đến trước cô gái kia. Quách An An - con nuôi của một tập đoàn đá quý lớn nhất nhì nước. An An cười xinh hơn cả một đóa hoa đang nở rộ.

“Có cần gọi tôi thế không?”

“An về làm gì thế?”

“Chuyện này Ngân không cần biết. Tôi muốn gặp Gia Minh.”

“Lầu 2 phòng cuối.” Nói rồi cô đi qua An An để lại cho cô gái ấy nỗi hậm hực không thể nói nên lời. An An tiếp tục đi dọc theo hành lang, bỗng dưng cô đứng sững lại, mắt nhìn về phía xa, một đôi trai gái đang nói cười vui vẻ, tay anh cầm một gói bánh snack giơ cao lên, còn cô gái kia cuống cuống với lên mãi mà không thể bắt được, anh cười rạng rỡ thích thú, cô ấy tỏ ra tức giận không mãn đến. Họ hạnh phúc.

“Hoàng Khang!” An An lên tiếng, Hoàng Khang theo phản xạ quay sang, vừa chạm gương mặt điểm chút phần hồng. Anh tắt hẳn nụ cười, tay hạ thấp xuống và như người mất hồn nhìn cô. Thiên Nghi cũng không còn cười vui nữa, đứng bên cạnh Hoàng Khang, cô là con gái, một cô gái khá tinh tế nên dễ dàng nhận ra ánh mắt yêu thương dạt dào mà An An đang nhìn Hoàng Khang, cũng như sự đau đớn biểu hiện ngay khi Hoàng Khang bắt gặp cô ấy.

“Bạn nói chuyện đi! Tôi về lớp.” Thiên Nghi biết điều mình nên làm là tránh mặt khỏi nơi này. Cô quay lưng nhưng đột ngột anh giữ tay cô lại.

“Đi đâu? Bạn vắng tiết mà quên hả? Hứa sẽ qua phòng nhạc với tôi còn gì.”

An An ngày càng bước đến gần: “Em muốn nói chuyện riêng với anh.”

“Để hôm khác đi, anh đang bận.”

Thiên Nghi ngược nhìn sắc mặt tồi tệ của Hoàng Khang, cô rút tay mình ra nhưng anh vẫn giữ rất chặt.

“Hoàng Khang.” An An lên giọng, cô tỏ ra bức bối rồi nhìn về phía Thiên Nghi như muốn đuổi đi.

“Hoàng Khang... bạn nói chuyện đi, hôm khác lên phòng nhạc sau.” Thiên Nghi vẫn không rút tay mình ra được.

“An An, em về thì đi tham quan trường đi! Anh có việc đi đây.” Giao tiếp ngắn gọn xong, anh kéo tay Thiên Nghi đi một mạch lên cầu thang. An An ngược mặt nhìn anh như oán hận. Xa nhau có bao lâu đâu mà anh lại lạnh nhạt với cô như thế.

Lên đến phòng nhạc, Hoàng Khang thả lỏng tay Thiên Nghi ra, nhìn tay cô đỏ ửng, anh xoa xoa.

“Xin lỗi... lại làm tay bạn đau rồi.”

“Cô gái đó là ai vậy?” Cô cố nắn nót ra từng chữ một, Hoàng Khang ngược lên trả lời vô cùng thật thà: “Bạn gái cũ.”

“À... thì ra là vậy... hèn chi... có ai còn tiếc tình cũ nên xót xa.” Sự hờn ghen khi con người ta yêu luôn biến họ trở nên ngu ngốc quên đi những gì mình nên và không nên nói.

“Tại tôi không muốn dai dẳng với cô ấy nên bạn phải giải vây chứ. Sao mà đòi đi hoài.”

“Thì người ta muốn nói chuyện với bạn trai cũ, không lẽ bạn kêu tôi đứng đó làm kì đà.”

Hoàng Khang đưa mặt đến gần Thiên Nghi: “Lại ghen?”

“Không bao giờ.” Cô bị anh ép đến phải ngồi sụp xuống ghế. Hoàng Khang chấp tay đi qua đi lại trước Thiên Nghi.

“Chuyện tình thời còn nhỏ, không biết thế nào là yêu nên đặt hết hy vọng, nhưng bây giờ khi lớn rồi, biết mình nên làm gì cho tình cảm hiện tại.” Anh liếc mắt nhìn Thiên Nghi, cô giật mình quay sang chỗ khác như không chú tâm. Hoàng Khang bỗng đi lại gần, nói lớn.

“Mà sao bạn không đọc tẩm thiệp đó?” Sao tự nhiên đánh trống lảng sao chuyện khác thế? Rõ ràng Hoàng Khang có tẩm thiệp mình.

“Không thích đọc. Tôi biết chữ bạn xấu nên đọc chỉ mỗi bị cận thôi.”

“Ngay tối nay. Về nhà đọc liền đi!”

“Không!” Thiên Nghi quả quyết nói chặn giọng anh, tiếng nói thanh thót của cô làm phòng nhạc vọng lại y như đứng giữa hai vách núi. Hoàng Khang đành phải đợi.

“Hải Băng! Sao con lại làm thế với chị mình hả?” Bà Phương lớn giọng trước mặt Hải Băng. Cô chỉ đứng ở đó mà im lặng cho bà mắng chửi, không đáp lại lời biện hộ nào cho mình.

Lâm An ngồi chéo chân lên ghế cười khẩy: “Mẹ coi con gái yêu của bố mẹ đấy... dành cả người yêu của chị mình.”

“Con hết biện hộ rồi chứ gì, trời ơi... yêu đương chi ba cái thằng chẳng ra gì đó. Thằng đó gia đình nó ra sao? Giàu nghèo gì con có biết không mà bày đặt yêu đương với nó?”

“Anh ấy không giàu đâu.” Lâm An tiếp lời, cô quyết định phải ngăn cản cho được tình cảm ấy, thứ cô không có thì đừng ai hòng lấy được.

“Hả? Hải Băng ơi là Hải Băng... con có bệnh không mà đi yêu cái thằng nghèo xơ xát đó?”

“Mẹ.” Hải Băng hằn giọng: “Người ta nghèo là không có quyền yêu ai sao? Nếu tình yêu cứ đi đong đem cân tính thì đó là tình yêu hả?”

Bà tức giận đứng dậy chỉ thẳng vào gương mặt đang rưng rưng: “Mẹ nói à biết. Mau chia tay ngay cái thằng đó. Nếu không chúng ta không có mẹ con gì hết.”

“Con không làm được.” Hải Băng bỏ chạy ra ngoài, cô chỉ mặc bộ áo pull trắng mỏng manh, gió thổi lạnh, chạy ngang nhà Nhật Hoàng, nhìn vào trong, đèn vẫn sáng nhưng cô không muốn làm anh lo. Nên nén nước mắt mà chạy nhanh hơn nữa.

Một lát sau.

“Nhật Hoàng! Bạn ra quán Coffee Me gần sân vận động được không?”

“Giờ này hả?”

“Ừ. Hải Băng đang ở đây... bạn ra an ủi Băng đi!”

Nghe tới Hải Băng, anh lại lo lắng cho cô bạn gái yếu đuối, mặc nhanh áo khoác vào. Anh gọi taxi và đi ngay đến đó.

“Băng đừng khóc nữa mà...” Thiên Nghi ôm Hải Băng vào lòng, cô đã khóc suốt gần một tiếng, Hoàng Khang ngồi cầm hộp khăn giấy mà thầm nhủ ‘Con gái sao nhiều nước mắt thế?’.

“Nghi không biết đâu, Băng đã cố gắng rất nhiều để mình có thể tốt, vậy mà mẹ Băng vẫn không hề hài lòng.”

“Tôi thấy tại bác ấy thiên vị thì đúng hơn.” Hoàng Khang lắc lắc đầu khi ngồi nghe hết mọi chuyện và biết rõ ẩn tình bên trong. Nhật Hoàng từ phía cửa chạy thẳng vào, Thiên Nghi đứng dậy nhường chỗ cho anh.

“Nhật Hoàng khuyên Băng đi! Tôi phải ghé qua chỗ Ngọc Diệp lấy đồ.”

“Cảm ơn hai người.” Nhật Hoàng ngược lên nhìn cả hai rồi cười chân thành.

Khi thấy bóng Thiên Nghi khuất xa, anh ôm chầm Hải Băng vào lòng: “Đừng khóc nữa...có anh đây...”

“Nhật Hoàng!”

“Tình yêu của anh à...anh sẽ bảo vệ em, nhất định!” Mắt anh đầy những nỗi niềm nhưng lại lóe lên một tia sáng, một quyết định và hy vọng mới để có thể khiến cô và anh không còn trắc trở.

Hôm nay Thiên Nghi không đạp xe, khi đến chỗ học thêm là cô Lan tiện đường đưa, về thì nhờ taxi, nhưng anh chàng này lại rất muốn làm tài xế, anh nhìn bầu trời đêm nay rồi muốn cùng đi dạo với cô.

“Hoàng Khang này...bạn cũng thích tìm sao đêm hả?”

“Tại bạn thích mà.”

“Lúc nào cũng đùa.” Thiên Nghi đưa tay qua lại.

“Tôi đùa khi nào hả? Nói thật đó.”

Mặt Thiên Nghi đỏ bừng, người cảm giác nóng ran, cô lại tò mò về cô gái xinh đẹp không chút khuyết điểm ấy.

“Bạn kể cho tôi nghe về An An đi! Mỗi tình đầu chắc có nhiều kỉ niệm lắm.”

“Tôi và cô ấy là thanh mai trúc mã từ nhỏ, lớn quen nhau, rồi chia tay.”

Thiên Nghi quay phắt nhìn Hoàng Khang, cô nhắc nhở: “Kể chi tiết mà.”

“Có gì chi tiết đâu, thì cũng như bao cặp tình nhân khác thôi.”

Như những cặp tình nhân khác là sao? Cô cố lục lại tất cả những gì mình thường thấy của các cặp tình nhân rồi mới ngập ngừng: “Thế... có...”

Tự dưng cô lại muốn giải mật mã từ anh để cô hiểu anh hơn, vấn đề là cô muốn biết cô có phải nụ hôn đầu của anh không. Anh đứng lại khi nghe cô cứ cúi gầm mặt mà ấp úng: “Có gì?”

“Thì như bao cặp tình nhân khác.” Không lẽ anh bắt cô phải nói ra từng chữ một, thật là Hoàng Khang đang không hiểu thật hay giả bộ như không hiểu.

“Muốn biết lắm sao?”

“Tôi chỉ tò mò thôi.”

Hoàng Khang nén cười khi nhìn gương mặt mộc mạc đang thẹn thùng hóa đỏ, anh đi tiếp và không quên nắm tay cô. Thiên Nghi nhanh tay rút ra nhưng lại không thể kháng cự anh.

“Cái này không phải lần đầu tiên. Còn những cái kia thì nói sau, trời lạnh rồi...” Anh muốn nắm mãi tay người con gái ấy để bản thân anh và cô không còn lạnh giá nữa...tình yêu sẽ ấm áp hơn khi hai trái tim thắt chặt vào nhau.

Lần nào Tiểu Quỳnh cũng đi trễ, dù lớp trưởng như Nhật Hoàng nể mặt Hải Băng cũng không thể không phạt, một tuần đi trễ bốn lần. Lau dọn sân khấu hội trường, Tiểu Quỳnh trốn to mắt nhìn Nhật Hoàng khi anh nói với cô giáo về hình phạt. Anh không còn cách nào khác để cứu cô, ai bảo đi trễ làm gì cho khổ thân thì gắng mà chịu.

“Cái tên Nhật Hoàng đáng ghét...bổn tiểu thư sẽ phục thù sau...chờ đó.”

Vừa làm mà miệng cô phải bận rộn lắm bẩm chữ Nhật Hoàng vô tội, thật khó xử cho anh. Cô nhìn xung quanh sân khấu, ôi trời, mỗi lần tổ chức tiệc thì sạch đến nỗi cần lau, khi vắng bóng người lại như nhà cũ để cả trăm năm. Thở dài tiếp tục trách Nhật Hoàng, Tiểu Quỳnh phát hiện Quốc Bảo cũng cầm giẻ lau đi đến.

“Bạn cũng bị phạt hả?”

“Ừ. Tôi đi trễ.”

Tiểu Quỳnh hí mắt ra cười, cô chạy đến lau chỗ mà Quốc Bảo đang loay hoay: “Cúi cùng cũng có đồng minh rồi...Chúng ta cùng làm sẽ mau hơn đó.”

“Bạn nghỉ chút đi, tôi lau cho.”

“Không được. Có họa phải cùng chịu chứ...Sau này chúng ta cùng trả thù Nhật Hoàng sau nhé?”

Quốc Bảo gật gật đầu cười, anh thở phào nhẹ nhõm, nhưng cam đoan sẽ không bao giờ anh tìm Nhật Hoàng báo thù như Tiểu Quỳnh đã nói. Nếu không nhờ Nhật Hoàng, Quốc Bảo có thể vào đây giúp Tiểu Quỳnh sao. Cũng tại anh cam tâm tình nguyện làm bức chắn vô hình của cô, tình yêu anh đơn giản là dõi theo và chia sẻ.

Ngồi trong nhà hàng, anh liên tục cho vào chén cô những món mà cô thích nhất.

“Em ồm đó.”

“Em thấy vẫn vậy mà.” Ngọc Diệp đặt tay sờ lên má, anh nắm lấy bàn tay còn lại đang đặt trên bàn: “Đừng lo chuyện của Lam Linh nữa. Giải quyết ổn thỏa rồi mà.”

“Không lo sao mà được, em lại sợ bố mẹ nó về kiếm nó nữa. Mới chừng ấy tuổi đã phải bôn ba kiếm sống, em thấy mình hạnh phúc nhất rồi, có mẹ, còn có anh nữa...”

Đại Phong cười chỉ để hé vài cây răng đủ làm sáng lên khoảng trời trong cô: “Một lát muốn dạo thành phố không?”

“Ừm...từ ngày anh đi làm, em không còn cơ hội nhìn thành phố ban đêm trong gió nữa.”

“Vậy mau ngoan ngoãn ăn hết chỗ này đi!”

“Anh cũng ăn nhiều vào.” Cô lại dùng nĩa ghim miếng thịt đưa trước anh, anh há miệng thưởng thức món ăn ngon lành. Đêm nay, cô ngồi sau ôm chặt anh, chiếc Yamaha R1 màu bạc lại sáng rực như ngày nào. Lâu rồi anh không lái mô tô, muốn được ở bên Ngọc Diệp chỉ còn biết làm những việc nhỏ nhỏ thế này đây. Tay cô ôm ngang vùng bụng rắn chắc của anh, đầu áp chặt vào tấm lưng vững chãi. Anh nhanh tay cử động mô tô, nó len lỏi qua từng con phố với tốc độ kinh người...

44. Chương 4. 8: Hạnh Phúc Sắp Đặt

“Cô gái đó từ đâu ra vậy?”

“Trong truyện tranh.” Gia Minh bình thản trả lời An An, điều này làm tóc cô muốn dựng ngược lên trên. Ngồi ở lớp 12D4B, An An cố tìm cho ra chuyện này, người con gái thua cô về mọi mặt ấy là ai mà dám cướp Hoàng Khang của cô. À, nói đúng hơn là bạn trai cũ, vì Hoàng Khang đã không còn là của cô từ ngày cô từ bỏ anh rồi. Chàng trai đeo cặp kính gỗ vẫn dán chặt mắt vào quyển sách khoa học dày cộm, An An tức giận giật lấy nó, anh nhìn lên vẻ không hài lòng: “Trả cho anh!”

“Em muốn biết cô ta là ai?”

“Tầng Thiên Nghi!”

“Sao tên lạ quắc thế, chắc không phải người mới nổi chứ? Với dáng vấp đó?”

Gia Minh hiểu An An đang nghĩ gì, chắc trong mắt cô toàn là hình tượng siêu mẫu như mình thì Hoàng Khang mới tiếp cận được, ai như con vẹt xấu xí kia, chẳng tài nào đem so sánh được. Anh đứng dậy dành lại quyển sách từ tay cô nhưng không đọc nữa, mặt nghiêm túc, anh tuyên bố.

“Hoàng Khang không còn yêu em nữa. Nên đừng phiền nó.”

“Quách Gia Minh!”

Anh bỏ đi không hề thương tiếc.

Cô mặt nóng bừng bừng, nhất quyết phải tìm Tầng Thiên Nghi để nói cho rõ mọi chuyện, rốt cuộc cô ta là gì mà dám dành Hoàng Khang với người từng là hoa khôi số một của trường và là người con gái duy nhất khiến Hoàng Khang chú tâm đến. Với cả chùm sát khí đằng đằng, An An bước đến cửa lớp, nhìn một lượt các gương mặt xem xem có ai quen thuộc. Đồng tử màu nâu dừng tại góc bàn bên cạnh góc tường. Mau chóng bước đến, gây sự chú ý của mọi người, Thiên Nghi chăm chú chép bài cũng bị chi phối mà ngược lên. Một sự ngỡ ngàng không nhỏ.

“Cô là Tầng Thiên Nghi?” Người con gái xinh đẹp kia nhìn Thiên Nghi chăm chú, quan sát cả những nốt ruồi nhỏ nhất trên gương mặt kia.

“Ừ. Có chuyện gì hả?” Thiên Nghi bỏ viết xuống bàn rồi đứng dậy, mặt ngơ ngát như chú nai vừa lạc vào rừng sâu.

“Cô và Hoàng Khang đang hẹn hò?” Một cách tự nhiên cô hỏi.

“À... Tôi cùng Hoàng Khang chỉ là bạn bè bình thường thôi.”

An An hạ giọng xuống, ‘hừ’ một tiếng, sắc mặt cũng không còn phức tạp nữa, cô ta điềm đạm từ từ suy tư. Làm sao Hoàng Khang có thể thích cô gái này? An An dạo mắt nhìn Thiên Nghi từ đỉnh đầu đến gót chân, áo quần bình thường, mặt mày cũng không thanh tú mấy, chân lại ngắn, đi học thì mang giày thể thao không chút kiểu cách, tóm lại chẳng charms được dù là nửa điểm. Cô tự mình khẳng định lại cho bản thân. Đúng thế, Hoàng Khang đâu thể yêu một con vẹt mãi mãi không thể bay lên trời.

Đúng lúc này, Hồng Ngân bước vào, tay vẫn còn cầm hai ly nước mát, một ly là của Thiên Nghi. Nhìn không khí căng thẳng, Hồng Ngân vẫn mặc nhiên đi vào đặt ly nước xuống bàn Thiên Nghi rồi kéo cô ấy ngồi xuống ghế cạnh mình.

“Nước của Nghi!”

“Cảm ơn...” Hai cô bạn tự nhiên cười cùng nhau. An An tự phát giác rồi không thèm quan tâm đến Thiên Nghi nữa, lo chi một người chẳng chút nổi bật.

“Ngân!”

“Chuyện gì?” Hồng Ngân hồn nhiên đáp khi miệng vẫn còn ngậm ống hút mà ngược nhìn An An. Cô gái kia hất tóc: “Tôi nhất định sẽ quay về với Hoàng Khang!”

Nói xong, một phút chốc sau khi bóng cô biến khỏi lớp thì mọi thứ trở về như cũ. Hồng Ngân cười nhạt khi nghe An An nói bằng giọng đầy tự tin, còn Thiên Nghi thì nhói lòng khi nỗi sợ đang tiềm ẩn hằn sâu nơi đáy tim.

Ngay lúc này, Hoàng Khang tựa đầu vào bức tường ngắm nghĩ vu vơ rồi tự mỉm cười trong giây lát. Gia Minh bước xuống cầu thang tắt, nơi mà đại ma đầu ban B thích độc chiếm cho riêng mình. Một bàn tay vỗ lên đầu Hoàng Khang làm anh chúi nhủi.

“Mày làm gì vậy?” Hoàng Khang lớn tiếng quát lại, may là anh vẫn không ngã vì biết tự giữ thăng bằng.

“An An vừa tìm tao hỏi chuyện Thiên Nghi.”

“Mày nói thế nào?”

“Không nói gì cả, chỉ là... mày tin sao?”

“Thế thôi!” Anh nghiêm nhiên để gương mặt như muốn tùy vào số phận. Không lo không nghĩ nhiều, vì anh biết, bất cứ một ai cũng đừng hòng phá đám những gì anh đã sắp đặt cho hạnh phúc chính mình. Gia Minh lại lần nữa vỗ vào gáy Hoàng Khang, anh phóng nhanh ra khỏi ghế.

“Lại sao nữa?”

“Cái này là do mày dám cho tao leo cây vì gái hả? Nhớ hôm sinh nhật không? Tao với Tuấn Nguyên đợi ở ngoài lạnh muốn chết. Cái thằng trọng sắc khinh bạn.”

“Ê... Mày cũng từng như thế mà sao dám chửi tao. Tất nhiên phải ưu tiên cho Thiên Nghi rồi...” Hoàng Khang giật giật khóe môi cười chọc tức Gia Minh, sau này Gia Minh hứa sẽ không mừng sinh nhật với thằng bạn xấu ấy nữa. Có phải ở nhà nghiên cứu thiên văn vẫn vui hơn không?

45. Chương 5: Tình Cũ Quay Về Bắt Đầu Cho Tình Mới

*****Cô đã từng nghĩ thế, đã từng tự an ủi bản thân đừng ôm giấc mộng với người như Hoàng Khang, ngay cả một đóa hồng anh cũng bỏ rơi được, huống hồ cô chỉ là một cánh hoa bồ công anh nhỏ dại, mau héo dễ tàn.

Cô sai rồi... khi không hiểu anh.

“Anh yêu Thiên Nghi... yêu rất nhiều...”

Lời nó ấy như cú sét đánh vào tim hai người con gái. Một người thì hoàn toàn thờ thẩn, là anh nói, là anh nói, anh đã nói như thế. Cô còn dám nói cô và anh không là gì của nhau nữa à?*****

Buổi chiều vào những ngày vẫn còn lấm tấm hơi xuân như thế này mà được tận hưởng cảnh biển thì hạnh phúc nhường nào.

“Sao hôm nay đưa em ra đây?” Câu hỏi ngớ ngẩn của Tiểu Quỳnh làm anh phì cười.

“Thì... lâu lâu cho em đi chơi một lần, còn thời gian còn lại phải dành cho việc học.”

“Xì.” Cô bĩu môi thật ngộ nghĩnh.

Những dấu chân in sâu và lưu giữ trên bãi cát trắng mịn, cặp tình nhân này cũng tay trong tay như bao người khác, còn bàn tay kia của cô phải cầm theo đôi búp bê vải màu trắng, cô thích nghịch nước, đi được vài bước lại thuận chân đá vài cái. Anh dừng lại, mắt chăm chú hướng về cô: “Em có phải con gái không thể? Sao mà nghịch quá vậy?”

“Đúng đó... em là con trai.” Cô cười khúc khích khi thấy mặt anh dần ra, hai ống quần cô đã xoắn đến gối mà tất cả mọi thứ trên người anh vẫn vẹn nguyên, không có chút động tĩnh. Ít ra anh cũng nên cởi đôi giày da màu đen kiểu công sở gò bó ấy ra, hay tháo đi một lớp áo vest ngoài có phải hơn không. Ngày đi chơi cùng người yêu mà anh còn ăn mặc y như sắp phải bước vào phòng làm việc vậy. Dù sao, yêu rồi thì biết làm thế nào nữa, đành chấp nhận thôi.

“Anh không tin. Dám lừa anh hả?” Phút chốc anh ném anh mắt hờ nghi vào cô, tiếng cười giòn giã của Tiểu Quỳnh phát ra theo phản xạ, cô mau chóng bỏ chạy khi đã vun nước biển ướt người anh.

“Kỳ Dương... đuổi theo em đi này!” Ngoái ngoái lại khoác tay như bảo anh đuổi theo mình, anh lắc đầu: “Anh không làm chuyện con nít.”

Tiểu Quỳnh dừng lại, đi xông xông đến đá mạnh vào chân anh: “Vậy ra đây anh định ngấm hoàng hôn thôi sao?”

Cũng may thay, anh có chút võ nghệ nên chân tay rắn chắc, thân hình lực lưỡng tỏ vẻ đầy nam tính nên cú đá của cô gái như Tiểu Quỳnh không thể phá tan tấm áo sắt của anh. Nghe Tiểu Quỳnh nói, Kỳ Dương khẽ giọng: “Hoàng hôn đẹp thế mà.”

“Bỏ tay!” Cô bỏ mặc anh, tiếp tục bước về phía trước, anh vẫn đi theo phía sau nhưng lại không chịu hạ giọng xin lỗi cô. Tính gia trưởng quá đà có phải đã buộc anh vào khuôn khổ mà xung quanh toàn lồng sắt khó có thể ra ngoài.

“Hoàng Khang! Anh ra mở cửa cho em!”

An An vỗ mạnh lên cánh cửa khi bấm chuông mãi mà anh không chịu mở. Tiếng thét của cô làm dao động cả vùng trời.

“Em cảnh cáo anh, nếu còn không chịu mở cửa em sẽ... đi tìm con nhỏ Tăng Thiên Nghi đó ngay bây giờ.”

Vừa nghe tới đây, cánh cửa cổng bằng gỗ được sơn hai màu trắng đen liền mở ra, anh đứng tựa người vào một bên tường, tay bỏ vào túi quần.

“Chuyện gì?” Hoàng Khang biết ngay là An An sẽ bay thẳng vào nhà nên ngay lập tức, sau khi cô xông đến anh đã biết dùng tay kéo lại.

“Đừng có phá nữa.”

“Sao lại không cho em vào nhà? Đâu có phải đây là lần đầu đâu. Đó cũng là nhà của em mà...”

“Nhà này là của anh, đâu liên quan gì đến em.”

An An mặt không được tốt lắm, trước kia mỗi ngày cô đều đến đây, dù sao cô mang tiếng là con nuôi của bố mẹ anh, vậy mà giờ đây anh nói đó là nhà anh, không liên quan gì đến cô hay sao? Cô nhìn anh trân trân: “Thật ra anh với con nhỏ kia là sao?”

“Như em thấy đó.”

“Em cho anh biết... em không để anh yên đâu.”

“Tùy em thôi. Về đi, anh phải đi học nữa.”

Một chiếc taxi lao đến, Hoàng Khang bước ra khỏi cổng rồi khóa cổng lại, mặc cho An An còn đứng nguyên tại ấy. Anh bước lên xe dù An An có gọi to thế nào.

“Hoàng Khang! Em bảo anh ở lại đây nói cho rõ đã! Hoàng Khang!”

“Đi đi bác tài.” Hoàng Khang tựa đầu vào ghế rồi quay mặt hướng khác.

An An vô cùng tức giận khi chiếc xe vẫn đi mất, người con trai ấy thờ dãi không thể nhìn lại phía sau. Một chút xót xa đang dâng trào trong kí ức, anh hứa là quên cô từ rất lâu rồi.

Ngày trước, anh chỉ một lòng một dạ yêu thương Quách An An. Tuy là hot boy của trường từ cấp một cho đến cấp ba nhưng chưa bao giờ anh quan tâm ai khác ngoài cô. Từ lúc còn là một cậu bé, anh đã đặt ỉnh mục tiêu phải cưới bằng được cô, họ cũng yêu nhau rồi hạnh phúc như những cặp đang yêu thương khác. Nhưng cũng vì anh ngu ngơ đặt tình cảm ở một chỗ mà tự làm tổn thương bản thân mình, đến giờ vẫn còn hối hận cho bao suy nghĩ lệch lạc của quá khứ. May nhờ có cô gái ngốc nghếch kia mà anh dần lấy lại niềm tin cho cuộc sống và dám can đảm bước đi tiếp sau một khoảng thời gian đau khổ khi chọn sai con đường. Liệu con đường lần này anh chọn là đúng?

Đặng Khôi đã nghe chuyện của Lam Linh, không ngờ cô phải gánh chịu nhiều cực khổ mà anh đây lại làm tổn thương về mặt tinh thần của cô thêm nữa. Dù có cảm thấy tội lỗi nhưng Đặng Khôi vẫn không thể làm gì khác cho Lam Linh, chỉ đành ở bên xem cô như một đứa em gái mà chăm lo.

Tối nay, ở quán cà phê Coffee Me, họ ngồi đối diện nhau mà ánh mắt ai cũng ngập tràn tâm sự, ngồi cạnh nhau mà mắt ghen ngào, lòng xót thương cho những gì đã qua và tình cảm sai lầm đặt không đúng chỗ.

“Khôi vừa vào làm tại một nhà hàng mới.”

“Dù thế nào cũng nên tự lo cho sức khỏe. Đừng làm quá sức rồi lại bệnh đấy.”

Khi Đặng Khôi bắt chuyện thì cũng cùng lúc Lam Linh mở lời, Lam Linh lo cho sức khỏe của anh, trông thế kia những tình trạng không ổn lắm, từ nhỏ Đặng Khôi đã hay đau bệnh ốm yếu, người thì cao to nhưng vi-ta-min bao giờ cũng thiếu. Trước kia, Lam Linh hay gọi điện nhắc nhở, nhưng bây giờ thì khác, người một lớn thì tình cảm cũng vì thế mà lớn dần, một khi tình cảm không ngăn được, việc tốt nhất nên làm là trốn tránh khi một nửa ấy không hề yêu mình.

“Lam Linh à... còn thích ăn mì do Khôi làm không?” Khi nhìn sắt mặt nhợt nhạt của Lam Linh, Đặng Khôi lại nhắc đến món mà cô ấy thích nhất.

“Tất nhiên còn rồi... hình như rất lâu Khôi không làm đó, nhưng liệu còn ngon không ta?”

“Tài nấu nướng của Khôi ngày càng điêu luyện mà. Để hôm nào Khôi làm xong đem lại nhà Tiểu Quỳnh cho Linh. Được không?”

“Ừm.” Lam Linh gật đầu mà mặt vẫn cười ngây ngất, cô hạnh phúc, niềm hạnh phúc mà cả nước mắt cũng muốn trào ra. Uống thay Tuấn Nguyên vì Lam Linh làm nhiều việc như thế, còn Đặng Khôi chỉ cần làm một suất mì đã có thể khiến Lam Linh rơi lệ. Bao năm trôi qua... Mong rằng mọi chuyện đừng đổi thay quá nhiều để sau này khi gặp lại họ vẫn biết mình từng yêu thương nhau.

Vài ngày sau, Tiểu Quỳnh, Ngọc Diệp, Hải Băng cùng Thiên Nghi đánh cầu lông tại sân cầu lông của trường LB.

Thiên Nghi và Hải Băng ra sân đánh rất nhiệt tình, chơi mãi mà vẫn không biết chán là gì. Còn Ngọc Diệp phải ngồi lại nghe tiếp Tiểu Quỳnh ảo não ối tình với anh chàng luật sư bị bệnh gia trưởng trầm trọng.

“Diệp coi đó. Có phải anh ấy quá đáng lắm không?”

“Quỳnh hối hận hả?”

“Sao mà hối hận được, lỡ yêu rồi nên đành chấp nhận thôi. Tự nhiên mình ngưỡng mộ Diệp quá, nếu Kỳ Dương đối xử với mình bằng phân nửa Đại Phong đối với Diệp thì mình cũng cam tâm. Thế mà...” Tiểu Quỳnh gục xuống vai Ngọc Diệp, cô bạn ấy vỗ nhẹ lên vai bạn mà mắt thì cười đến híp cả hai mí. Thiên Nghi và Hải Băng lát sau mệt mỏi đi vào, ngồi xuống uống vài ngụm nước, Hải Băng nhìn Tiểu Quỳnh khuyên: “Băng thấy anh Kỳ Dương làm vậy cũng tốt, để Quỳnh khỏi tội ngày đầm đá.”

“Mình còn chưa tin số với anh bạn trai tốt bụng của Bằng đó. Ác cũng ác vừa phải thôi chứ.”

Thiên Nghi bật cười thành tiếng. Cô vỗ mạnh lên vai Tiểu Quỳnh làm cô ấy đau điếng: “Cho cái tội đi trễ... Phải học Nghi thiên tài này nè, ít đi trễ lại đi, à phải nói chính xác là không đi trễ nữa.”

Ngọc Diệp đi một vòng qua ngồi bên cạnh Thiên Nghi, cô xuýt xoa hỏi dò ý: “Nghi à... chuyện với Hoàng Khang sao rồi?”

Sao lại thế? Đang nói đề tài này mà lại chuyển chuyện khác vậy?

“Bình thường.” Thiên Nghi tay đang đưa chai nước để che đi một cảm giác khác lạ khi nhắc về người đó.

“Bình thường mới sợ, chẳng phải hôm trước thấy hai người đi chung hả? Còn nữa, Nghi dám vì Hoàng Khang mà không chở Bằng về.”

Có phải không đó. Rõ ràng là Nhật Hoàng một hai dành Bằng với Nghi mà. Chuyện gì cũng nên công bằng chứ.

Cô đứng phắt dậy trước Ngọc Diệp và Hải Bằng để biện minh ỉn: “Nói à biết, Nghi tìm ngựa trắng, ngựa trắng biết không?”

Tiểu Quỳnh tinh ý xen ngay vào: “Nghe Quốc Bảo nói tình đầu Hoàng Khang về rồi, mọi người bàn rằng trước kia họ yêu nhau thắm thiết lắm. Giờ chắc tên Hoàng Khang đó sẽ nối lại tình xưa thôi, nên Nghi tốt nhất đừng dính liếu đến hắn ta. Không tốt đâu.”

“Nghi biết mà.” Sự hoảng loạn trong Thiên Nghi đã bị Hải Bằng cùng Ngọc Diệp nhìn thấu, hai cô liếc nhìn nhau hiểu ý rồi im lặng chờ kết quả. Để xem ngựa trắng Thiên Nghi tìm sẽ là ai? Tình yêu với hoa bồ công anh của Thiên Nghi do ai nắm giữ, rất nhiều người muốn biết.

An An tìm Hoàng Khang cũng không được, tìm Gia Minh lại bị anh ấy xem như vô hình, chỉ còn cách đến quán bar tìm thiếu gia Tuấn Nguyên hỏi cho rõ.

“Tuấn Nguyên, anh nói cho em biết đi, rốt cuộc Hoàng Khang bị gì vậy?”

“Anh đâu biết, tâm lý của nó thì em tự đi hỏi nó, anh có phải con sâu trong bụng nó đâu mà em hỏi anh.” Tuấn Nguyên lau lau cây bi da rồi cúi người nhắm thẳng quả bi màu đỏ đang lơ lửng trên bàn bi da xanh. Một phát! Như thần, anh nhắm bi da rất chuẩn, bởi thế mỗi lần chơi trò này Hoàng Khang đều phải tốn tiền bao anh một bữa ăn. An An ngồi trên bàn không yên lại đến kéo kéo áo Tuấn Nguyên làm anh mất tập trung.

“Em đừng phiền anh!” Mắt anh vẫn chăm chú nhìn ngắm quả bi tiếp theo.

“Cho em hỏi câu cuối cùng thôi!”

“Nói nhanh.” Tuấn Nguyên đứng nghiêm chỉnh để trả lời câu cuối cùng ấy rồi anh sẽ tự do.

“Theo anh thì Hoàng Khang có thích con nhỏ Tăng Thiên Nghi không?”

“Em muốn nghe anh nói thật hay nói dối?”

“Đương nhiên là thật.” An An gật đầu nhìn như một con mèo lớn đang chờ thức ăn.

“CÓ.” Phán một câu rồi anh quay lại tiếp tục đùa nghịch cùng mấy quả bi nằm lăn lóc trên bàn chơi.

An An nhìn xung quanh, tiếng nhạc ồn ào khiến cô mất phương hướng, đi về đâu đây khi một lần lầm lỡ đã đánh mất anh thật rồi? Nhưng sao cô có thể cam tâm để Thiên Nghi cướp mất Hoàng Khang, đối với An An, Thiên Nghi chẳng ra gì cả, từ ngoại hình lẫn vào tính cách, điểm nào cũng thua cô, nhiều đêm nằm trằn trọc mãi mà vẫn không thông. Rốt cuộc vì sao mà ai cũng thích Tăng Thiên Nghi hơn cô, chỉ trong vòng hai năm ngắn ngủi thôi mà đã có nhiều việc đổi thay thế rồi sao.

46. Chương 5. 1: Yêu Thương

Một buổi chiều khi đang trên đường đạp xe về nhà, tối nay Thiên Nghi phải đi học thêm nên tâm trạng vui hẳn. Đã gần ba ngày không thấy mặt mũi Hoàng Khang nơi đâu, mọi lần anh chủ động đến tìm cô dần như một tập tính học được, cô có thói quen phải bị anh làm phiền. Đang đạp chậm rãi trên khu phố dẫn lối về nhà, lòng còn hưng phấn nhiều niềm vui. Ánh chiều tà buông xuống thật nhanh, mọi thứ bắt đầu chuyển sang trạng thái về đêm... ngấm mãi từng con phố nhỏ mà vẫn không biết chán.

ẦM... Hai bánh xe như chong chóng quay lòng vòng, Thiên Nghi ngã nhào xuống đất nhưng may mắn vẫn không ở tình trạng tồi tệ nhất. Khuỷu tay cô va mạnh xuống lòng đường, vẫn chưa hết đau, chưa kịp đứng dậy, điều đầu tiên là nhìn chiếc xe đã ép mình té vào lề.

“Này...” Cô nhú mồm rồi thét lên khi chiếc xe dừng lại cách đó không xa, người lái nó quay người nhìn cô mà không hề lên tiếng, nhưng do mũ đã che gần hết khuôn mặt. Một chiếc mô tô màu đỏ rực, là nữ. Thiên Nghi giật mình khi thấy mái tóc màu hạt dẻ còn lộ ra do mũ bảo hiểm không che hết, chuyện khá lạ với cô khi thấy con gái lái mô tô. Chưa kịp nhìn rõ nữa thì chiếc xe vụt mất, Thiên Nghi tự mình lồm cồm ngồi dậy, dựng xe lên và nhặt tập da bỏ lại vào rổ, Queen trắng vẫn ổn, chỉ có tay cô là chảy máu do xây xát. Đúng lúc, Tiểu Quỳnh chở Ngọc Diệp đi đến, phanh thật gấp, Ngọc Diệp trèo xuống xe trước và đến cạnh bên Thiên Nghi.

“Nghi bị gì vậy?”

“Lúc nãy có chiếc mô tô đi ngang ép xe Nghi nên mới ngã.”

“Ép xe sao?” Tiểu Quỳnh tức giận quát lớn: “Đứa nào vậy? Nghi nhìn thấy mất nó không? Nhớ số xe không hả?”

“Kệ đi!” Thiên Nghi phui phui hết bụi còn lấm tẩm trên quần thể dục, Ngọc Diệp cũng giúp cô nhặt đi mấy cọng rác vô tình dính vào quần áo.

“Tay Nghi chảy máu kìa...” Ngọc Diệp hốt hoảng cầm tay Thiên Nghi đưa lên, mặt cô nóng lên hừng hực. Tiểu Quỳnh cũng giận đến mặt mại như Quan công: “Không kệ được, chuyện này mình mà không làm rõ thì không yên đâu. Chắc chắn là người quen.”

“Thôi đưa xe cho Tiểu Quỳnh nó đạp đi, qua đây Diệp chở Nghi!”

“Ê! Xe của mình nhé.” Tiểu Quỳnh ừ hử nhìn Ngọc Diệp: “Để mình chở Nghi!”

“Thôi trời, bị cái tay có chút xú mà hai người xé cho to chuyện lên.”

Đứng bàn luận một lát, rốt cuộc Tiểu Quỳnh vẫn phải nhường xe mình cho Ngọc Diệp chở Thiên Nghi, còn cô phải lê từ từ xe Thiên Nghi về nhà. Cả ba đứa thừa cô Lan xong là vụt thẳng vào phòng Thiên Nghi để cô Lan dừng phát hiện mà làm lớn chuyện hơn, vết thương nhỏ không ảnh hưởng gì, Ngọc Diệp thoa thuốc xong rồi dán băng cá nhân lại thì yên tâm. Tiểu Quỳnh vẫn ngồi đó suy tư.

“Mà Nghi biết con trai hay gái không?”

“Con gái. Nhưng kệ đi, dù sao cũng không định giết Nghi mà.” Cô nhăn nhăn cười trước nỗi bức tức của Tiểu Quỳnh. Ngọc Diệp thoa thoa ít dầu vào cổ tay Thiên Nghi rồi xoa nhẹ nhẹ để phòng khi nãy ngã bị chát gân: “Nghi có gây thù oán với ai không vậy?”

“Hai cái người này, Nghi đã nói thôi mà. Dù muốn tìm cũng tìm không ra đâu, mà dù có ra thì định làm gì người ta?”

Tiểu Quỳnh vỗ mạnh xuống bàn thét lớn: “Cho nó một trận chứ sao?”

Ngọc Diệp nhanh tay ném cái gối vào người cô ấy: “Nhỏ nhỏ thôi chị hai!”

“Xin lỗi... tại bức xúc quá...”

Thiên Nghi bật cười nhìn Tiểu Quỳnh rồi nhìn Ngọc Diệp, trông tính tình họ như trẻ con, lúc nào gặp nhau cũng cãi hay tranh luận bằng thắng mới được. Nun ở ngoài cửa nghe hết mọi chuyện, bé bặm môi thật chặt rồi bay thẳng về phòng lấy điện thoại ra. Mọi chuyện sau đó.

Reng...reng...

Bây giờ tại LB... các lớp tập trung vào học tiết một, mọi người hớn hở dọn hết điện thoại ra đầy bàn, lấy bóp viết che mắt giáo viên. Giờ đầu của lớp 12D1A là tiết Giáo dục công dân, cái giờ học mà cả lớp toàn những học sinh ưu tú như 12D1A còn muốn chán sắp chết. Hôm nay Thiên Nghi mặc áo len trắng ở ngoài, phải che đi vết thương nhỏ kia nếu không Hồng Ngân mà thấy thì cô ấy lại xé chuyện nhỏ ra thành chuyện to.

Hồng Ngân luôn đối tốt với Thiên Nghi, xem cô như chị em trong nhà, tuy có chút nóng tính, bộc trực, ít khi nghĩ tới lời nói ra sẽ ra sao nhưng lại không thích sống hai mặt đối với đời.

Do tối qua về nhà mệt quá, Ngọc Diệp cùng Tiểu Quỳnh lại ở lại tới khuya nên Thiên Nghi nào đi học thêm Anh văn được, Ngọc Diệp cũng trốn luôn. Bởi vậy mà giờ đây có người muốn gặp Hoàng Khang tới nhường nào. Giờ ra chơi, mặc kệ ai làm việc ai, Thiên Nghi lại lẳng lặng đi cầu thang tắt. Đúng như dự đoán, Hoàng Khang ngồi ở ghế gỗ cũ đặt tại một góc nơi đó, nhưng coi ra hôm nay tâm trạng anh không tốt cho lắm. Thiên Nghi định bước lại vờ như tình cờ đi ngang nhưng khi thấy ánh mắt lạnh như tảng băng của Hoàng Khang đang nhìn chằm chằm xuống đất, cô lại thôi và quay lưng về.

“Ra tới đây còn đi?” Anh phát hiện ra cô đến từ khi nào thế? Rõ ràng là không ngẩng đầu lên mà. Thiên Nghi lấy can đảm quay lại, nở nụ cười cùng anh. Phút chốc, bao nhiêu ưu tư muộn phiền trong anh tan biến nhanh như sóng biển vỗ vào bờ rồi mau chóng cuốn về đại dương.

“Chào.”

“Ngồi đây đi!” Hoàng Khang nhích qua một bên để dư chỗ cho Thiên Nghi ngồi, cô cũng ngoan ngoãn đi đến, ngồi xuống rồi nghiêng nghiêng đầu nhìn anh.

“Mặt bạn sao vậy? Khó coi quá, giận ai hả?”

“Bạn có sao không?”

“Tôi thì làm sao được?” Hoàng Khang nhanh tay xoắn tay áo Thiên Nghi lên, vết xây sát mau chóng lộ ra, tuy đã được băng cá nhân che khuất nhưng cũng đủ để anh nhận ra những vết hằn đỏ trong da do va đập mạnh.

“Tôi hỏi cái này.”

“Làm gì vậy?” Thiên Nghi kéo tay mình về, xoa tay áo xuống rồi nhìn xung quanh. Không có ai. Nếu họ tỏ ra thân mật như vậy mà người khác phát hiện thì không hay lắm.

“Thì quan tâm nên hỏi.”

“Sao biết tôi bị thương?”

“Kệ tôi. Miễn tôi có cách riêng của tôi. Nhưng bạn còn đau không?”

Thiên Nghi lắc đầu rồi môi hồng lại nở, cô nhìn anh bằng ánh mắt vô cùng mạnh mẽ khiến anh yên tâm hơn.

“Không sao. Nghi thiên tài này đâu thể vì vết thương nhỏ mà bị ảnh hưởng.”

“Chứ không phải Nghi ngốc sao?” Anh nhướn mày buông lời châm chọc.

“Này! HOÀNG KHANG!” Thiên Nghi trợn to hai mắt liếc anh, môi giữ chặt vào nhau. Cô và anh lại nhìn nhau, anh cử động đôi môi với những đường viền hồng hào tự nhiên. Cô lùi người về sau rồi bắt giắc đứng dậy.

“Về lớp đây!”

“Tôi đưa bạn về...” Hoàng Khang cười cho qua rồi đứng dậy theo, đi song song cô cùng đi về lớp, nhưng là lớp của đa số học sinh ban A.

Thế giới của họ hoàn toàn khác nhau, ngoài đời anh nhận nhịp cô êm ả, trong kiến thức, cô sôi nổi anh lại bị nhấn chìm. Có thật tình yêu sẽ đến với hai con người đến từ hai vũ trụ khác nhau?

Sau khi đưa Thiên Nghi về lớp, tâm trạng Hoàng Khang vui hẳn ra, mọi sự bực tức đã không còn, bỏ đi ngay sự ân hận do những gì anh đã gây ra cho cô. Gần vào đến lớp thì Hoàng Khang bị Gia Minh kéo ra hành lang.

“Chuyện là sao?”

“Tao chỉ muốn đòi lại công bằng cho Thiên Nghi thôi.”

“Hoàng Khang!” Gia Minh dùng ánh mắt như van xin anh đừng đối xử với An An thế nữa.

Hoàng Khang lại trở về con người lạnh lùng đó, anh tức giận nói lớn: “Mày nên hiểu những gì tao làm đã rất nề tình rồi. Nếu lần sau An An còn dám gây chuyện với Thiên Nghi thì đừng trách tại sao tao lại vô tình như thế.”

“Tầng Thiên Nghi quan trọng thế sao?”

“Ừ.” Hoàng Khang bỏ đi vào lớp ngay, anh lôi quyển tập ra đặt lên bàn rồi cắm đầu vào ghi chép những thứ không liên quan. Gia Minh quay lại phía sau, An An đang đứng bơ phờ nhìn theo anh mà đôi mắt lại đỏ hoe.

Chuyện từ tối hôm qua...

Sau khi nhận được điện thoại của nội gián, Hoàng Khang mặc ngay áo khoác vào rồi lái chiếc Suzuki Hayabusa màu đen bóng loáng như gió đi thẳng đến khách sạn năm sao Nhất Thống. Từ tầng trệt anh đứng trong thang máy lên đến tầng mười ba, cánh cửa mở ra, anh nhấn chuông. Từ trong một phòng vip sang trọng, cô xuất hiện trông bộ dạng vẫn đầy sức hút, tóc hạt dẻ uốn lọn nhẹ, cô mặc một áo crop top ngang bụng màu tím nhẹ, quần đùi màu đỏ càng nổi bật làn da trắng như bông tuyết ấy. Nhìn thấy gương mặt điển trai của người yêu cũ, cô trở đôi mắt ra nhìn anh đôi lát cho khỏi bất ngờ rồi miệng cô nâng lên và lộ cả hàm răng đều đặn.

“Anh đến tìm em sao? Vào trong đi!”

Mang cả giày mình vào, anh ngồi xuống bộ sofa màu tím than sang trọng, tâm trạng anh có phần nghiêm trọng hơn khi thấy một tấm ảnh được đóng khung cẩn thận đặt trên mép bàn, hình ngày xưa của anh và An An, trong bức ảnh đó, cô tựa sát vào vai anh cười rạng rỡ. An An gọt một ly nước mát rồi ngồi cạnh anh: “Khuya như thế mà còn đến thăm em sao?”

“Không phải thăm em, anh đến để hỏi em tại sao lại làm vậy?”

“Làm gì?” An An tỏ ra vô tội với Hoàng Khang.

“Thiên Nghi bị xe quệt, em còn dám nói người đó không phải em.”

“Hoàng Khang!” Cô đứng dậy, máu trong người cô như muốn trào ra, không ngờ Hoàng Khang lại đến đây vì người con gái đó, đến tận nơi cô ở chỉ để hỏi xem tại sao lại tổn thương Thiên Nghi của anh hay sao?

“Sao anh lại nghĩ là em, bộ cô ta chỉ gây thù với mình em thôi hả?”

Hoàng Khang nhìn qua bàn rồi đứng dậy đến đó lấy một bao tay da màu đen, ném xuống ngay trước mặt An An.

“Không phải mỗi lần lái mô tô thì em lại đeo bao tay sao?”

“Em...” Không ngờ tìm mọi cách để phá Thiên Nghi mà vẫn bị Hoàng Khang phát hiện, bởi vì cô quá hiểu Hoàng Khang, hiểu anh đã không còn yêu cô như ngày nào, cũng bởi vì họ đã cùng lớn lên nên Hoàng Khang rất hiểu tính tình của An An. Thiên Nghi xưa nay không bao giờ đắc tội với ai, chỉ trừ một người là An An.

“Tại sao vậy?” Hoàng Khang rất tức giận, anh quát lên.

“Vì em không muốn anh ở bên người khác.”

“Anh cho em biết, nếu còn có lần hai thì đừng trách anh!”

“Anh thật nhẫn tâm như thế?” Nước mắt An An còn rưng rưng nhưng mặt Hoàng Khang vẫn giữ nguyên nét lạnh lùng khó tả, anh như một tảng băng khó ai có thể làm tan chảy ngoại trừ người tên Tăng Thiên Nghi.

“Do em ép anh thôi.”

Cô chỉ có thể cố gắng tỏ ra bình thản đến mức độ này, nhưng khi thấy anh như thế thì làm sao trái tim nhỏ nhoi có thể không tan vỡ. Trái tim Hoàng Khang xa cô rồi, cả một chút tình cảm còn sót lại của anh cũng chẳng thể nào dành cho cô. An An la lớn thể hiện rất rõ niềm đau mà cô đang chịu: “Em không cho nó yên đâu.”

“Quách An An! Em quậy đủ chưa?” Mặt anh sa sầm xuống, nổi tức giận không chịu nhún nhường, nhưng rồi khi thấy gương mặt đầm đìa nước mắt của cô, anh cũng hạ giọng: “Nếu đã ra đi thì đừng về đảo lộn cuộc sống của anh.” Quay lưng đi không chút luyến tiếc, An An giữ tay Hoàng Khang lại, nước mắt hối hận không ngừng giàn xé tâm hồn cô, nếu thời gian quay lại, cô hứa rằng sẽ không bao giờ rời xa anh.

“Hoàng Khang... anh không được yêu nó hơn em, em không cho nó cơ hội đó được.”

Anh hất tay cô ra. Vô tình làm ngã bức ảnh đôi của hai người, nó rơi xuống sàn mà vỡ ra từng mảnh, Hoàng Khang cũng không quay lại, anh chỉ đứng đó nói cho rõ một lần: “Cái gì đã vỡ thì sẽ mãi mãi không lành lại được, chỉ còn cách tạo ra một thứ mới mà tự mình trân trọng không cho nó vỡ nữa thôi. Anh và em là thế, hãy cho anh cơ hội tìm hạnh phúc ỉnh.”

Để lại phía sau cánh cửa bao giọt lệ không ngừng đổ xuống, và thế anh bước đi.

Có những lầm lỡ có thể chuộc lại và xây dựng lại, nhưng lại có những lỗi lầm vẫn mãi là lỗi lầm, không bao giờ có quyền hối hận.

47. Chương 5. 2: Ngựa Trắng Của Em Về Rồi.

Tối đến...Ngọc Diệp cùng Tiểu Quỳnh cũng đến lầu mười ba khách sạn năm sao Nhất Thống. Không biết An An xui xẻo hay là Tiểu Quỳnh tình ý, người duy nhất để Tiểu Quỳnh có thể nghi ngờ chỉ có mình An An, thêm chuyện nghe được giữa Hoàng Khang và Gia Minh càng khiến cô khẳng định lại dự đoán của mình. Lại gặp Ngọc Diệp là người trắng đen phải rõ, khi nghe Tiểu Quỳnh tìm được thủ phạm cô nhất quyết đòi theo, khó khăn lắm mới nhờ Lam Linh hỏi Tuấn Nguyên về chỗ ở của An An. Giờ thì chỉ cần bấm chuông.

“Hai cô là ai vậy?” An An bơ ra khi thấy hai cô gái xa lạ.

Tiểu Quỳnh cùng Ngọc Diệp không ngần ngại bước vào nhà khi chưa có sự đồng ý của gia chủ, cô ta khép cửa lại và tức tối đứng trước hai vị khách không mời mà đến.

“Hai cô là ai hả? Sao vào nhà tôi? Có tin tôi báo cảnh sát không?”

“Có cần tôi giúp gọi cảnh sát không hả? Sẵn tiện tôi nói với họ học sinh phổ thông lái mô tô ép xe người khác luôn.” Ngọc Diệp ngang nhiên hùng hổ đáp lại.

Nghe Ngọc Diệp nói, mặt An An không dễ chịu lắm: “Thật ra hai cô là ai?”

Tiểu Quỳnh bước đến lấy tay mình giữ chặt cổ tay An An: “Tôi là bạn của người mà cô ép xe hôm qua đó. Nhớ không hả?”

“Tăng Thiên Nghi? Thì ra là đồng bọn của nó, cô bỏ tôi ra nhanh...” Người An An ngã theo hướng mà Tiểu Quỳnh giữ tay, mặt cô nhăn nhó do đau. Tiểu Quỳnh vì thế cũng nể mặt mà tha cho, Ngọc Diệp thì chẳng nể tình, ai bảo cô dám bắt nạt Thiên Nghi - chị em tốt của tiểu thư nổi tiếng ngang bướng lẫn hung dữ nhất nhóm. Nhanh như cắt, ngay lúc Tiểu Quỳnh thả tay An An ra thì Ngọc Diệp đã cho cô ta một bạt tay thật mạnh để giúp Thiên Nghi thỏa cơn giận. An An ôm mặt gào lên: “Cô dám đánh tôi sao?”

“Sao lại không dám?”

“Nói cho cô biết, Thiên Nghi là chị em tốt của tôi, nếu còn dám gây chuyện thì tôi sẽ không để Ngọc Diệp ra tay nữa đâu.” Tiểu Quỳnh vừa nói vừa cười, cô hất cằm lên, làm An An cũng kinh hoảng.

Dù sao một cái tát đó đã quá đủ để phục thù, Ngọc Diệp, Tiểu Quỳnh quay lưng ra khỏi cửa, An An định xông đến thì đột ngột Tiểu Quỳnh quay mặt lại làm An An cũng đứng yên như tượng.

“Nếu có âm úc thì nhớ tìm tôi, tôi cũng học ở LB đấy. Tôi tên Lý Tiểu Quỳnh... Quên nữa, cho cô biết, tôi là tay đen Taekwondo từng đoạt chức vô địch toàn thành phố.”

Ngọc Diệp bật cười khi nghe người đi cùng mình bắt đầu liên khúc vàng đỏ, nhưng do đang ở trong hoàn cảnh này nên cũng không chặn họng Tiểu Quỳnh làm gì. Ra khỏi cửa, hai cô gái tung tăng lái xe đến thẳng nhà Hải Băng xem xét chuyện phức tạp của gia đình họ Phương. An An lòng đầy oán hận nhưng biết làm gì hơn khi cả anh trai cô cũng không thể binh vực cho cô.

Trước kia đã từng có người thống trị cả tâm tư tình cảm của Thiên Nghi, nhưng giờ Hoàng Khang lại xuất hiện xóa dần hình bóng của người đó, hình như thời gian quá dài đã làm bản thân cô quên người kia có còn tồn tại trên thế gian này hay không?

Hôm nay học buổi chiều xong, Hoàng Khang lại rủ Thiên Nghi qua quán Dream ăn kem, cô cũng đã đồng ý, đối với con gái, ai mà chẳng thích ăn kem, mấy cặp tình nhân trong tiểu thuyết cũng thường hay dùng kem để bộc lộ tình cảm.

Vừa ra đến cổng thì Hải Băng chạy nhanh ra nắm lấy tay Thiên Nghi, Hoàng Khang đứng bên cạnh đành phải nhích sang một bên dành chỗ cho cô bạn thân ấy.

“Nghi đi đâu đấy?”

“Nghi định qua Dream ăn kem. Đi chung nhé?”

“Nghi đi với Hoàng Khang mà.” Hải Băng nhìn sang Hoàng Khang như đang tỏ ý châm chọc.

Hoàng Khang phì cười giả ngây thơ, Thiên Nghi ho sục sùi để Hải Băng bỏ qua chuyện. Điện thoại Thiên Nghi reo lên, là số của Đăng Khôi, bỗng cô nhìn Hoàng Khang rồi nhìn Hải Băng, sau đó lấy dũng khí bắt máy.

“Chuyện gì vậy Khôi?”

“Nghi về chưa, có ra khỏi cổng chưa?”

“Đang ra. Mà có chuyện gì hả?”

“Đừng ra ngoài, Nghi ở trong trường đi! Một lát Khôi sẽ giải thích, Khôi đang trên đường đến đó.”

“Nhưng mà chuyện gì mới được?”

“Tóm lại là đừng bao giờ ra khỏi cổng...nghe lời Khôi đi, Nghi đừng ra ngoài.” Đăng Khôi tắt máy ngay nhưng có vẻ anh điện thoại báo tin khá trễ, Thiên Nghi vừa bỏ điện thoại vào túi thì chân cũng đã đặt ra khỏi cổng. Đăng Khôi dự đoán hoàn toàn chính xác, khi Thiên Nghi vừa ra khỏi cổng trường thì chắc chắn sẽ có chuyện. Trước mắt cô, Hải Băng hay cả Hoàng Khang đã có sự xuất hiện của một người, Thiên Nghi không thể nhìn ra đó là ai, trông rất quen nhưng cảm giác như người xa lạ. Anh áo vest nâu ôm sát người, mang giày da, mái tóc được chải gọn gàng làm lộ phần trán đầy đặn, đôi mắt anh hướng về Thiên Nghi, đôi mắt mà ngày nào cô đã từng chết lên chết xuống vì vẻ lãng tử đa tình của nó, anh đứng bên chiếc xe hơi mới tinh làm tất cả học sinh đều chú ý. Ai cũng nhìn anh rồi nhìn về hướng Thiên Nghi - hướng ánh mắt đầy ý cười của chàng trai kia. Một sự bất ngờ khiến Thiên Nghi bàng hoàng chẳng nói nên lời, tay chân cô như đã rã rời cả, không nhích nổi bước chân nào dù chưa dám khẳng định đó là anh.

Anh là Hà Gia Huy – người vừa đi du học tại Mỹ về chuyên ngành Kinh tế. Một nhân vật như thế sao mà Thiên Nghi quen được, chuyện càng lạ.

“Nghi Nghi!” Giọng anh khá trầm, nhưng cũng đầy ấm áp, yết hầu cử động phát ra từng từ một, tiếng gọi này đã giúp Thiên Nghi càng khẳng định một trăm phần trăm. Anh bước đến bên cô, Thiên Nghi vẫn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, Hoàng Khang cũng khá bất ngờ khi thấy anh chàng ấy.

“Anh...” Cô không nói nổi ra từ nào, chỉ cứng họng như có gì nghẹn ngào khiến cô không thể phát ra được những từ tiếp theo. Ngay lập tức anh ôm chặt lấy Thiên Nghi làm mọi người lại một phen thất kinh bất đảo.

“Anh nhớ em quá...”

“Anh Huy...” Cúi cùng Thiên Nghi cũng có thể nói ra tên anh, nhưng cô nào biết khi cô đứng yên để Gia Huy ôm chặt như thế thì đang có một người nhíu mày khó chịu, hai tay nắm chặt như muốn đâm vào cái tên ôn thần từ đầu ra mà tỏ vẻ thân thiết. Hải Băng liếc thấy sắc mặt Hoàng Khang, cảm nhận được sự bất ngờ từ Thiên Nghi. Cô kéo Thiên Nghi ra khỏi Gia Huy: “Nghi à...”

Gia Huy còn chưa chịu buông Thiên Nghi nhưng do Thiên Nghi giờ đã tỉnh táo nên cũng ra sức thoát khỏi vòng tay anh.

“Anh về rồi sao?”

Gia Huy như bị té xuống bên bờ vực thẳm, không ngờ câu đầu tiên Thiên Nghi nói ra sau gần mười năm xa cách chỉ vắn vện bấy nhiêu thôi.

“Anh muốn nói chuyện với em. Đi theo anh đến một nơi được không?”

“Nhưng...” Thiên Nghi nhìn sang Hoàng Khang, cô thừa biết hành động lúc này đã vô cùng quá đáng, dù không là gì của Hoàng Khang nhưng cảm giác đang phản bội anh cứ đeo theo cô. Gia Huy nhìn Hoàng Khang đang để lộ ánh mắt như không muốn cô đi, người thông minh như anh ta liền nhận ra ngay: “Nghi Nghi này... anh vừa xuống máy bay đã về đây tìm em đầu tiên rồi. Làm ơn nể mặt anh tí đi. Không lẽ em đành lòng từ chối sao?”

Thiên Nghi hít thật sâu vào, thật thì không thể từ chối Gia Huy, anh từng có một vị trí xác định trong lòng cô.

“Hoàng Khang, Hải Băng, hai người đi ăn kem đi. Tôi phải đi rồi... Xin lỗi...”

Người nào đó không nói không rằng bỏ đi qua bên kia đường, Hải Băng nhăn nhó rồi hiểu ý Thiên Nghi, giúp Thiên Nghi đuổi theo Hoàng Khang. Còn nơi này, Gia Huy mở cửa xe cho Thiên Nghi bước vào, cô còn ngoái đầu nhìn lại nhưng Gia Huy không để cho cô cơ hội ngắm bóng dáng ai quá lâu. Anh ta lái xe đi mất.

Bước vào Dream, Hoàng Khang gọi nhanh ly kem sữa tươi thật mát rồi xơi một hơi hết nhanh, gọn. Hải Băng đi vào cũng gọi kem, ngồi đối diện Hoàng Khang, cô chẳng dám lên tiếng cho đến lúc Nhật Hoàng cũng ghé qua. Nhật Hoàng ngồi cạnh Hải Băng rồi nhìn sắc mặt vô cùng ngọt ngào của Hoàng Khang.

“Hoàng Khang sao vậy?”

“Không sao.” Rồi anh liền nhìn lên Hải Băng: “Nhưng bạn biết anh ta là ai không, Hải Băng?”

“Là anh của Đăng Khôi, và... cũng là... người mà... Thiên Nghi từng vô cùng thích.”

Nhật Hoàng không hiểu chuyện nên quay sang Hải Băng: “Mọi chuyện là sao?”

“Lúc bố mẹ Thiên Nghi còn sống... họ là hàng xóm của gia đình nhà họ Hà, là nhà của Đăng Khôi và Gia Huy đó... rồi...”

Hải Băng ngồi kể hết mọi chuyện cho hai người đó nghe. Hoàng Khang thở dài vì biết mình lại có thêm tình địch nặng kị, Nhật Hoàng lắc đầu vỗ vai Hoàng Khang an ủi.

Chắc ai cũng biết về giấc mơ ngựa trắng của Thiên Nghi, một giấc mơ ảo mà cô bé ấy ôm ấp ngay từ thuở còn tấm bé. Mẹ Thiên Nghi rất thích đọc tiểu thuyết, nên từ nhỏ Thiên Nghi đã bị ảnh hưởng khá nhiều từ những câu chuyện tình có trong những quyển tiểu thuyết mà từng đêm mẹ hay đọc trước khi cô ngủ. Rồi như một duyên cớ, Gia Huy hoàn hảo về tất cả mọi mặt trong cuộc sống Thiên Nghi, anh chăm sóc Thiên Nghi tận tình, học xuất sắc và mang một vẻ đẹp như tạo hình của các chàng trong tiểu thuyết. Trái tim nhỏ dại đã đặt ình mục tiêu là phải yêu anh và cương quyết sau này làm vợ anh, cho đến lúc bố mẹ Thiên Nghi qua đời, anh lại lần nữa như một vị thần mà thượng đế dành riêng cho cô, điều đó càng khiến Thiên Nghi đặt nhiều hy vọng ở chàng ngựa trắng đó. Nhưng anh lại không để tâm gì đến, ngược lại còn vì tương

lại xa vời mà nhẩn tâm vứt bỏ mọi thứ để theo những cánh chim hải âu bay về bên kia nửa vòng trái đất, để lại cho cô một nỗi sợ hãi khôn cùng.

“Em sống ra sao?”

“Em vẫn tốt. Sao anh lại về?” Lần nữa Thiên Nghi gieo rắc trong lòng Gia Huy một cây kim nhọn. Cô hỏi anh sao lại về? Hỏi những hai lần, anh cũng muốn biết mình vì ai mà về. Gia Huy ngồi cùng cô trong nhà hàng White, định nói chuyện xong sẽ vào ra mắt ông giám đốc đó.

“Anh về vì em.”

“Em không dám nhận.” Thiên Nghi cúi đầu miễn cưỡng cười.

“Còn giận anh sao? Bé Nghi lớn rồi cũng nên hiểu cho anh chứ.”

Gia Huy nắm lấy tay Thiên Nghi, dù cô không muốn làm anh khó xử nhưng buộc lòng, cô phải rút tay mình lại: “Anh Huy. Em không giận anh, chuyện đó hồi còn nhỏ mà, em quên cả rồi.”

“Thật là em quên sạch hết sao?”

Tiếng thở dài của Thiên Nghi làm anh cảm thấy xót xa, cô không trả lời bất kì câu hỏi nào nữa. Bởi lẽ giờ thì trong tim cô, anh đã không còn vị trí nào nữa rồi, như một người xa lạ đã từng bước qua đời cô và để lại vô vàn kỉ niệm khó quên nhưng chẳng còn muốn nhớ. Đăng Khôi thở hổn hển chạy xông vào, nhìn Gia Huy rồi kéo Thiên Nghi đứng dậy.

“Đi thôi!”

“Đăng Khôi! Em đang làm trò gì vậy?” Gia Huy kéo tay Thiên Nghi lại rồi trợn to mắt nhìn Đăng Khôi.

“Em đang làm gì hả? Đương nhiên là không để Thiên Nghi ở gần anh rồi.”

“Hà Đăng Khôi!” Người anh trai liền lên giọng trong gương mặt giận dữ.

“Hai người đừng cãi nhau, từ nhỏ tới lớn cãi chưa đủ giờ vẫn còn muốn cãi.”

Khi thấy ánh mắt như ngọn lửa ngày càng cháy càng lớn, Thiên Nghi rút tay mình về, mọi người trong quán ăn nhìn cả ba. Cô xem xung quanh rồi thở phào khi biết giờ này cô Lan đã tan ca về nhà.

“Hai anh em đừng cãi nữa, em tự mình về.”

Gia Huy ngoan cố nắm lại tay Thiên Nghi, anh cao lớn đứng trước Đăng Khôi vẻ thách thức: “Đăng Khôi, anh nghe Thiên Nghi nên không muốn cãi nhau với em. Chuyện này em đừng xen vào.”

“Anh Hai! Bộ anh tưởng mình thanh cao lắm sao mà dám ra lệnh cho em.”

Từ phía cửa, anh chàng kia vẫn mặc bộ đồng phục của trường LB. Anh đi thẳng đến chỗ ba người, trong khi mọi người vẫn chưa biết gì đến hiện tại đang xảy ra thì anh đã kéo Thiên Nghi về phía mình.

“Tôi sẽ đưa cô ấy về.”

“Hoàng Khang!” Mắt Thiên Nghi không còn vẻ bức bối khi nghe anh em nhà họ Hà cãi vã.

“Cậu là ai vậy?” Gia Huy lên tiếng trong khi Đăng Khôi chỉ im lặng vì biết rõ người này sẽ cản trở mình như thế nào.

“Tôi là ai cũng đâu cần báo cáo riêng với anh. Thiên Nghi, đi về không?”

“Ừm.” Cô gật đầu rõ mạnh. Hoàng Khang và cô cùng mỉm cười nhìn nhau. Theo bước anh, cô đi khỏi White, còn hai anh em kia chỉ nhìn Hoàng Khang đầy căm tức rồi lại nhìn nhau với gương mặt không chút tình cảm.

Trên taxi, Hoàng Khang không chịu nổi cơn giận nên hỏi: “Còn xem anh ta là ngựa trắng sao?”

“Không có.” Không biết sao cô lại không muốn anh hiểu lầm mà ra sức phủ nhận.

“Vậy sao còn nín kéo với người ta như thế.”

“Hải Bằng kể cho bạn nghe rồi đúng không?” Thiên Nghi nghiêng đầu hỏi Hoàng Khang, thấy anh im lìm nhìn cô như muốn cô nói thêm điều gì: “Chỉ là tự dưng gặp lại nên nhớ về cảnh tượng mười năm trước... ở sân bay tôi đã gào thét như một đứa trẻ đòi anh ấy ở lại, tôi cố giữ chặt bàn tay kia nhưng nó không đủ mạnh để níu lí tưởng của một người luôn mang niềm khao khát mãnh liệt về thành công.”

Nghe giọng Thiên Nghi đã nghẹn ngào, anh biết cô kể ra mà lại sắp khóc: “Thì lúc đó còn là đứa trẻ mà, có tám chín tuổi thôi mà bày đặt yêu đương sao?”

“Kệ tôi! Ai như bạn, tình cũ vẫn không dứt...”

“Lại nói chuyện đó, tôi luôn có cảm giác bạn ghen...”

“Tôi đâu có khùng.” Thiên Nghi quay mặt sang cửa xe, miệng khẽ cười, anh mới đúng là người mang cho cô niềm vui, dù mỗi lần còn nhắc đến chuyện cũ thì cô lại lòng đầy tâm sự nhưng khi ở bên Hoàng Khang, nghe giọng anh nói thì ngay lập tức mọi nỗi đau do Gia Huy để lại liền như cát bụi bị chôn vùi.

“Con chào cô.”

“Đây là?” Cô Lan thần người khi thấy Hoàng Khang đưa Thiên Nghi về, bé Nun cũng đứng bên cạnh nhìn Thiên Nghi rồi cười với Hoàng Khang, hai anh em không cùng máu mủ này có nhiều âm mưu quá.

“Dạ... là bạn cùng lớp của con...”

“Không phải cùng lớp đâu ạ.”

Cô Lan nghe Hoàng Khang đáp hoàn toàn khác với Thiên Nghi: “Hả?”

Thiên Nghi muốn đá cho Hoàng Khang một cú, Nun cũng giật mình khi tưởng Hoàng Khang định khai hết mọi chuyện, ai ngờ đến lúc cao trào, anh lại phì cười: “Trước kia khác nhưng bây giờ cùng...”

“À... vậy cảm ơn con đã đưa Thiên Nghi nhà bác về...”

“Cô không cần cảm ơn bạn ấy đâu... là do con giúp bạn ấy nhiều việc nên phải trả ơn con thôi.” Hoàn toàn nhẹ nhõm sau trò đùa không thú vị của Hoàng Khang.

“Thôi xin phép cô con về... anh về nhe Nun.” Hoàng Khang nhanh nháy mắt ra hiệu cùng Nun.

“Dạ.” Con bé phối hợp rất ăn ý.

Thiên Nghi đóng cổng lại, không quên dùng gương mặt mình để thể hiện sự cảnh cáo với anh, Hoàng Khang cười rồi đưa tay tạm biệt.

48. Chương 5. 3: Đùa Giỡn Tử Thần

Sáng ngủ thức dậy, một ngày lại phải đối mặt với nhiều rắc rối, xuống dưới nhà thức ăn đã được cô Lan chuẩn bị sẵn.

“Cô đi nữa sao?”

“Ừ. Cô đi hai ngày rồi sẽ về, con nhớ ở nhà lo cho Nun đó.”

“Con không cần Hai lo đâu mẹ ơi, có con lo ngược lại cho Hai thì đúng hơn.” Nun đang ăn sáng mà vẫn xen lời vào.

Cô Lan vỗ vỗ vai cho Thiên Nghi ngồi xuống rồi lấy cho cô một bát canh sườn thơm ngon. Đó là gia đình mà Thiên Nghi vô cùng xem trọng, một ngôi nhà đã dành cho cô bé mồ côi ấy tất cả tình thương, như một điểm tựa tinh thần vững chắc lúc cô lạc bước.

Đặt xe ra cổng, ai ngờ lại gặp Gia Huy, anh đứng đó vẫn áo vest sang trọng: “Đặt xe vào đi, anh đưa em đi học.”

“Không cần đâu anh, em đạp xe quen rồi.”

Cô Lan nghe tiếng nên bước ra, Gia Huy cúi đầu lễ phép: “Chào cô.”

“Đây... không phải Gia Huy sao?” Miệng mấp má nụ cười khi cô nhận ra cậu bé ngày nào đã trở thành chàng thanh niên đứng mực.

“Dạ... con về rồi ạ. Hôm qua con cũng định đến thưa cô nhưng do tối quá nên hôm nay mới đến luôn.”

“Ừ... về thì tốt rồi... con chuẩn chặc hơn lắm đó...” Cô Lan bước ra nói chuyện rất hợp ý với Gia Huy, Thiên Nghi không thể đứng đó nên đánh liêu xen ngang.

“Hai người trò chuyện đi, con đến trường.”

“Anh nói anh đưa đi mà.”

“Để Gia Huy đưa con đi đi, nó mới về đã đến thăm con rồi... không biết lễ phép gì hết.”

“Nhưng...” Thiên Nghi suy nghĩ lại rồi dắt xe vào trong, Nun đứng đó nhìn ra lại cong đôi chân mày. Thiên Nghi biết rằng không thể nào đấu lí thắng Gia Huy cũng như cô Lan, đành đi với Gia Huy vậy.

Anh đưa cô đến trường bằng xe hơi, đến gần trường cô nhờ anh dừng lại nhưng anh hình như muốn chứng tỏ gì đó nên không thèm nghe cô. Đỗ xe ngay trước cổng, Gia Huy bước ra mở cửa xe cho Thiên Nghi, rồi vuốt nhẹ lên tóc cô.

“Anh sẽ đón em!”

Thiên Nghi né đầu mình qua để tránh khỏi bàn tay anh, cô luôn có cảm giác xa lạ với anh, dù trước kia có thể nào thì giờ cũng đã hoàn toàn là quá khứ, sao anh luôn muốn khơi gợi những kí ức không vui đó.

“Em sẽ về với Tiểu Quỳnh... anh cứ làm việc của anh đi, đừng lo cho em.”

“A... da... Ai đây?” Cô gái mái tóc màu hạt dẻ tình cờ nhìn thấy nên thừa cơ hội đến chiêm chọc. Cô ta liếc ngang liếc dọc Gia Huy rồi quay lại Thiên Nghi: “Người yêu sao?”

“Không phải.”

“Ừ.” Gia Huy lấy tay mình giữ chặt vai Thiên Nghi, anh kéo cô tựa sát mình rồi ngang nhiên nói với An An.

“Bắt cá hai tay sao bạn Thiên Nghi?”

“Tôi vào lớp.” Thiên Nghi không để Gia Huy làm tới, cô thoát khỏi anh và mang ba lô vào trong, An An nhìn theo cười rồi quay lại Gia Huy.

“Coi ra con người ta không đồng ý rồi.”

“Cô ấy là vị hôn thê từ nhỏ của tôi.”

“Ồ... ra là vậy...”

Chuyện mất mặt lúc sáng Hồng Ngân cũng chứng kiến, Thiên Nghi cứ than ngắn thở dài, Hồng Ngân liền quay sang thăm dò.

“Anh chàng đó là sao vậy Nghi?”

“Là... hàng xóm cũ.”

“Anh ta có lẽ không nghĩ thế đâu... Anh ta dám khẳng định Nghi là vị hôn thê từ nhỏ đó.”

“Kệ anh ấy đi! ”

Khi ra chơi, Thiên Nghi tình cờ gặp Hoàng Khang trên đường xuống căng tin, anh đi bên cạnh. Cảm giác như được che chở, thứ tình cảm mà Thiên Nghi cần chỉ có Hoàng Khang có khả năng mang lại cho cô.

“Sao rồi? Nghe nói lúc sáng anh ta đưa bạn đi học?”

“Tại cô Lan muốn thế.”

Hoàng Khang đứng lại làm Thiên Nghi cũng đứng theo: “Vậy nếu cô muốn bạn yêu anh ta bạn cũng làm sao?”

“Đâu có. Hai chuyện hoàn toàn khác mà.” Thật ra đưa nhau đi học với yêu nhau khác xa một trời một vực mà.

“Vậy thì tốt... Ăn gì chưa?”

“Rồi...”

Hai người ngồi dưới căng tin, Thiên Nghi thì uống nước còn Hoàng Khang ngồi ăn cơm rất ngon.

“Bạn ăn cơm có cần kêu tôi ở đây nhìn bạn không?”

“Ai kêu bạn sợ mập... Tôi chưa ăn sáng đó, chỉ muốn bạn ngồi cùng cho vui thôi.”

“Sao sáng không ở nhà tự nấu ăn?” Cô quan tâm đưa khăn giấy khi thấy Hoàng Khang dính cơm tại mép miệng.

Hoàng Khang lên tiếng với vẻ ngờ nghệch: “Gì vậy?”

“Cơm...” Rất tự nhiên, cô ân cần lau sạch cơm cho anh.

Hoàng Khang mỉm cười lấy tay mình chạm lên má Thiên Nghi: “Ngoan quá...”

“Làm gì vậy... bỏ ra.” Cô đánh mạnh vào tay Hoàng Khang, anh vẫn đùa giỡn cầm chặt tay Thiên Nghi, cô rút nhanh tay mình ra, cười thích thú khi biết trước âm mưu của anh.

“Đừng đùa nữa... ăn nhanh!”

“Mà Thiên Nghi này, tôi không biết nấu đồ ăn, bạn nấu cho tôi ăn đi!”

“Không!” Cô gái nhỏ chu miệng ra trêu anh.

“Vậy thôi... tôi nhịn đói luôn. Chết luôn.”

Thiên Nghi bật cười lộ rõ niềm vui. Bạn chết chứ có phải tôi chết đâu mà hăm dọa. Cô lắc lắc đầu: “Thử coi bạn làm được không?”

Bỗng điện thoại Hoàng Khang reo lên, nhìn vào màn hình, anh nhăn nhó, miệng ngừng nhai cơm rồi nhìn lên Thiên Nghi.

“Sao vậy?” Thiên Nghi ngậy thơ hỏi.

“Không có gì...” Anh tắt máy, tin nhắn liền gửi lại, Hoàng Khang mở tin nhắn lên xem xong thì sắc mặt không tốt lắm. Nhưng lại cố mỉm cười với Thiên Nghi. “Để tôi đưa bạn về lớp.”

“Nếu có việc thì đi đi, tôi ngồi đây đợi Hải Băng luôn.”

“Vậy tôi đi đây.”

Hoàng Khang bỏ điện thoại vào túi, uống ngụm nước, lau miệng xong rồi đứng dậy, trước khi đi anh vẫn có thể cười với Thiên Nghi.

Bỗng dưng trực giác mách bảo cho cô biết đang có chuyện không lành xảy đến, gương mặt Hoàng Khang hoàn toàn thay đổi khi nhận được cú điện thoại đó. Ngồi suy tư ít lâu, cô quyết định xem Hoàng Khang giờ ở đâu. Chạy thẳng lên 12D4B, cô nhìn vào đã không thấy Hoàng Khang, cũng chẳng có mặt Gia Minh, người trong lớp nói Gia Minh hôm nay nghỉ học, còn Hoàng Khang vừa rời khỏi. Lòng phập phồng nhiều nỗi lo, cô không còn cách nào nên đi về lớp mà hồn vía lại bay tìm cho được Hoàng Khang. Lướt ngang mặt Thiên Nghi là Tuấn Nguyên, anh tay cầm một cái mũ bảo hiểm kiểu mô tô trông hơi hắc.

“Tuấn Nguyên!” Lúc này cô chạy nhanh lại chặn đường Tuấn Nguyên, anh chàng ấy vừa thấy Thiên Nghi đã giấu ngay cái mũ về phía sau, cố làm mặt cười: “Thiên Nghi... có chuyện gì sao?”

“Hoàng Khang đâu?” Thiên Nghi nghiêm mặt nhìn Tuấn Nguyên.

“Tôi không biết.” Tuấn Nguyên vẫn vẻ cười cười kín miệng.

“Lúc này có người gửi tin nhắn cho Hoàng Khang, tôi nghĩ sẽ có chuyện đó. Làm ơn cho tôi biết Hoàng Khang đang ở đâu đi! Chắc bạn không muốn Hoàng Khang gặp nguy hiểm chứ.” Sự nài nỉ, van xin đánh trúng vào tâm lý Tuấn Nguyên, anh không còn giấu cái mũ bảo hiểm nữa, ánh mắt cúi gầm xuống đất, mặt cũng chẳng có khí chất.

“Hoàng Khang không cho tôi nói với bạn.”

“Kệ bạn ấy đi, bây giờ Hoàng Khang đang ở đâu?”

“Nó chuẩn bị... đưa mô tô ở quốc lộ sau trường.”

“Cái gì?”

Tuấn Nguyên nhìn lại Thiên Nghi với sự bất lực: “Đua thì không sao, tại mấy ngày trước tay nó bị trật nên tôi sợ... nó gặp nguy hiểm. Nhưng dù tôi can thiệp thế nào nó cũng không nghe.”

Nghe đến đua mô tô là sắc mặt Thiên Nghi không còn một giọt máu, tim cô như giật thót lại, tất cả quay cuồng, cô nín ngay tay Tuấn Nguyên.

“Đưa tôi ra đó đi! Tôi sẽ khuyên Hoàng Khang!”

“Nhưng Hoàng Khang nó...” Giọng Tuấn Nguyên ngập ngừng vì lời mình hứa sẽ không cho Thiên Nghi xen vào chuyện này.

“Nhanh đi Tuấn Nguyên... bạn không muốn Hoàng Khang gặp chuyện đúng không?”

Tuấn Nguyên ngược lên đây can đảm, anh cùng cô đến quốc lộ sau trường, Thiên Nghi không quên điện thoại nhờ Hồng Ngân xin giáo viên rằng cô về nhà có việc, Hồng Ngân không hiểu chuyện gì xảy ra mà làm giọng Thiên Nghi gấp gáp đến thế, nhưng rồi cô cũng giúp.

Quốc lộ 1A, nơi những tay đua tung hoành ngang dọc, nhưng cũng là chỗ nằm xuống của không ít những kẻ thích đùa với tử thần. Từ xa đã nhìn được dáng người của Hoàng Khang, áo anh bỏ ngoài quần, cà vạt lại xộc xệch không ngay ngắn, đứng chật của một tay đua.

Bước xuống xe của Tuấn Nguyên, Thiên Nghi chạy đến nắm ngay tay Hoàng Khang: “Đừng mà.”

Khi giật phắt mình nhìn lại, anh bắt gặp Thiên Nghi, ánh mắt cô đầy van xin, mang hy vọng nhìn chăm chú vào anh.

“Sao... bạn đến đây?” Anh có chút hoảng loạn, phân tâm.

“Đừng đua xe, xin bạn đó.”

Tuấn Nguyên thở dài cầm mũ bảo hiểm đi lại, Hoàng Khang mở to hai mắt dán vào Tuấn Nguyên. Anh chàng kia liền ngắt ngang: “Thiên Nghi cương quyết đến cho bằng được, tao không còn cách.”

Một đám học sinh mặc đồng phục trường khác đứng đối diện Hoàng Khang, trong số đó có một tên lên tiếng: “Sao đây? Đua xe mà dắt người yêu theo hả?”

“Đợi đi!” Tuấn Nguyên nói như ra lệnh.

Thiên Nghi kéo Hoàng Khang ra xa đám người đó, cô vẫn nắm chặt tay anh, vẫn cố van xin: “Hoàng Khang! Tuấn Nguyên nói tay bạn đang bị trật mà, không đua được đâu.”

“Bạn về trường đi, đừng xen vào chuyện này.”

“Bạn nghe tôi được không?”

“Xin lỗi. Hôm nay nhất định tôi phải đấu với hắn...” Hoàng Khang rút tay mình lại, một nỗi thất vọng tràn ngập cả ánh mắt long lanh kia, tay anh rời khỏi cô, trái tim cô như có một sợi dây đang buộc chặt nó, làm cô nghẹt thở, làm cô đau nhói. Cả lời van xin này Hoàng Khang cũng không chấp nhận, anh vẫn bước về phía mà thần chết đang giương lưới hái chờ đợi.

“Hoàng Khang! Tôi xin bạn... đừng đi lại nơi đó.”

Anh nghe thấy, nghe rất rõ những gì cô nói và cũng hiểu nỗi lo của cô, nhưng anh vẫn bước đi, cầm lấy mũ bảo hiểm trên tay Tuấn Nguyên, rồi nhìn sang đám người hống hách kia” “Bắt đầu đi!”

“Khang!” Tuấn Nguyên có ý nhắc nhở.

Thiên Nghi đứng lặng người, cô không thể một lần nữa chứng kiến cảnh người quan trọng trong đời cô gặp chuyện từ những trận đua vô ích này. Nhanh như cắt cô chạy ngang Hoàng Khang, đến bên chiếc mô tô to đùng như một con hà mã, cô leo lên xe và bật chìa khóa, chiếc xe liền khởi động máy.

“Thiên Nghi!” Hoàng Khang kinh ngạc đến đơ người.

Mọi người bất ngờ trước hành động ấy, Thiên Nghi đầu vẫn không đội bảo hiểm, tóc phất phơ bay trong gió, Hoàng Khang định chạy lại giữ lấy cô nhưng cô lại la lên: “Đừng đến đây!”

Anh đứng sững lại cách cô khoảng chục mét, đám người kia thì đứng chống tay ngẩn ngía như đang xem phim hành động, mép môi luôn giật giật đầy kiêu căng. Cũng may hôm nay là thứ bảy nên lớp 12D1A mặc đồng phục thể dục, nếu không với cách ăn mặc váy của LB thì không biết cảnh tượng sẽ khó xem thế nào, chiếc xe đua ấy lên đến hơn trăm kí, Thiên Nghi khó khăn lắm mới chống chân tới nó. Không biết động lực nào đã giúp cô có được sức mạnh đó, chứ thường ngày kêu cô nâng một cái bàn cũng vô cùng khó khăn.

Quay lại tâm trạng rối như tơ của Hoàng Khang: “Bạn có biết lái không mà dám leo lên đó? Xuống ngay!” Anh mặt đỏ phừng phừng quá lớn.

Tuấn Nguyên cũng sợ hãi, anh ấy sợ rằng nếu không may Thiên Nghi lên tay ga mà không biết cách dừng thì hậu quả sẽ ra sao khi con hà mã của anh chẳng biết vâng lời: “Thiên Nghi... xe này không đùa được đâu.”

Thiên Nghi vẫn bỏ mặc, dù cô thừa biết khả năng mình lái được chiếc mô tô này là không phần trăm. Cô vẫn van nài Hoàng Khang: “Hoàng Khang! Dừng tôi đã vì mô tô mà chịu cảnh tàn phế cả đời, tôi không muốn người bên cạnh tôi tiếp cận những thú chơi vô bổ này... Nó không đem lại lợi ích đâu... ngược lại sẽ hại chết bạn đó.”

“Bạn xuống đây cái đi rồi nói. Nguy hiểm lắm. Đừng lên ga...”

“Tôi không biết... bạn hứa đi! Đừng bao giờ đua mô tô nữa.”

Tên cầm đầu bên kia không nhin nổi nên đành lên tiếng: “Nếu mày không đua với tao thì để bạn gái mày làm thay đi! Coi bộ dạng đó có lái nổi chiếc xe này không?”

“Im cho tao!” Hoàng Khang giận dữ nhìn thẳng vào tên kia làm hắn ta im bặt, rồi anh lại quay nhìn Thiên Nghi bằng ánh mắt dạt dào, tới lượt anh van nài cô: “Thiên Nghi... xuống đi! Nghe tôi đi được không hả? Đừng đùa nữa.”

Dù thế nào cô cũng cương quyết nhìn vào đáy mắt anh, tay cô vẫn giữ chặt tay ga: “Tôi không biết, bạn hứa đi! Đừng bao giờ đua xe, đừng bao giờ chơi trò này nữa. Nếu không... hôm nay, coi như tôi sẽ thay bạn làm chuyện nguy hiểm này... tôi không muốn bạn gặp nguy hiểm đâu...”

Tuấn Nguyên biết rõ sự nguy hiểm đang rình rập trước mặt Thiên Nghi, chỉ cần cô sơ ý tí thôi đã có thể dang mạng cho tử thần.

“Hoàng Khang! Muốn trút giận thì có cách khác mà, không lẽ mày muốn Thiên Nghi chết? Mất mẹ mày chưa đủ sao hả thằng điên!”

Thiên Nghi bắt đầu thở thật gấp, trán cô lấm tấm mồ hôi, tay thì lạnh cóng nhưng vẫn không buông tay ga. Bên kia, tên hống hách đó đã đội mũ bảo hiểm rồi bước lên xe, lên ga phát ra tiếng rồ thật lớn.

Hoàng Khang phải đứng ở giữa, nhìn tên đó rồi nhìn sang Thiên Nghi. Cuối cùng... Anh vẫn chọn.

“Được... tôi hứa sẽ không bao giờ chạm tới mô tô nữa.” Anh chọn cô. Mãi mãi chọn cô, vì cô giờ chính là tất cả của anh. Anh thà không chứng minh mình với những tên kia mà chọn cô. Anh thà mất mặt, bị người khác chê cười còn hơn là mất cô.

Khi nghe câu nói đó, cả Tuấn Nguyên và Thiên Nghi đều thở phào nhẹ nhõm, Thiên Nghi mỉm cười muốn chắc chắn hơn: “Thật không?”

“Tin tôi đi!” Còn nhanh hơn cô lúc chạy đến mô-tô, Hoàng Khang dùng hết tốc độ đến tắt ngay chìa khóa, bế thốc cô xuống và ngay lập tức ôm chặt cô vào lòng: “Đừng bao giờ làm thế nữa... Ngốc ạ.”

“Ừm.” Thiên Nghi cũng dựa chặt vào vai anh, gật đầu trong niềm hạnh phúc không thể tả.

Tên đứng đầu bên kia thất vọng bước xuống xe, đi xông xông đến, tay hắn cầm mũ bảo hiểm, mặt đầy sát khí. Tuấn Nguyên không chú ý đến việc hắn định làm gì, Hoàng Khang thì chẳng hay biết, chỉ mình Thiên Nghi la lên khi thấy hắn giơ ư bảo hiểm ngay khi đến gần Hoàng Khang, mắt cô mở thật to và theo phản xạ.

“Cẩn thận!”

Rầm...

Cái mũ bảo hiểm vẫn nằm chặt trên tay tên đó, mọi người rùng mình, tất cả những chuyển động xung quanh như ngừng lại.

“Bạn... có... sao... không?” Nhẹ nhàng áp tay lên má Hoàng Khang, cô nói lên từng chữ mà khó khăn vô cùng, trong mắt cô giờ còn có chỉ mỗi gương mặt Hoàng Khang, mọi thứ dần tối đen, cảm giác như có thứ gì đó đang lan tỏa ra trên trán cô. Đó là màu đỏ thẫm của máu.

“Thiên Nghi!!!” Hoàng Khang hét lên thật lớn, dùng hết âm giọng để gọi tên cô. Chỉ chưa đầy một phút từ lúc cái mũ đập thẳng vào đầu Thiên Nghi, cô ngã xuống và đôi mắt nhắm nghiền lại, chỉ toàn bóng tối.

“Thiên Nghi... Thiên Nghi à.” Anh dùng tay mình nâng lấy mặt cô, tay còn lại đỡ lấy đầu cô, người anh cũng khụy xuống theo Thiên Nghi. Tuấn Nguyên phần nộ đi đến tên cầm đầu kia, chỉ một cú đấm làm hắn ta sịt máu mũi ngã nhào xuống đất, đám đàn em của tên đó cùng nhau xông đến đều bị Tuấn Nguyên đánh gục.

“Tội khốn kiếp.” Anh đấm đá không ngừng, không thể chịu đựng nổi tội này nữa, dám chơi hèn như thế sao. Anh sẽ ‘chăm sóc’ đám người kia, một mình anh thừa khả năng đối phó.

Chỉ có Hoàng Khang chẳng biết làm gì, Thiên Nghi đã bất tỉnh, anh gọi mãi mà cô chẳng trả lời, lại một nỗi ám ảnh dâng lên cao xé linh hồn anh, máu trên đầu cô đã làm dẫm cả tay anh. Không biết rằng vừa rồi mình đã hứa sẽ bỏ mô-tô, bây giờ trong đầu anh chỉ còn mỗi suy nghĩ là cứu cô, cứu Tăng Thiên Nghi, cứu người con gái duy nhất của anh. Bế cô lên con hà mã của Tuấn Nguyên, anh ngồi phía trước cho cô dựa vào lưng mình, một tay giữ lấy tay cô đặt ở trước eo anh, một tay lên ga xe và nhanh như gió, đi khỏi quốc lộ 1A.

Sau khi giải quyết đám thích gây sự kia, Tuấn Nguyên đi thẳng về LB, điện thoại mãi mà Hoàng Khang chẳng thèm bắt máy, anh chỉ còn cách về trường, nào ngờ gặp ngay nhóm của các tiểu công chúa.

“Cái gì hả?” Tiểu Quỳnh lớn tiếng.

“Vậy bây giờ Thiên Nghi đâu rồi?” Hải Băng ân cần hỏi, cô không như Tiểu Quỳnh hay nóng nảy, chỉ trầm tĩnh nhưng đủ để yêu thương.

“Không biết nữa, chắc Hoàng Khang đưa đến bệnh viện, nhưng điện thoại lại không ai nghe cả, điện thoại Thiên Nghi cũng thế.”

Lam Linh im lặng lắng nghe rồi đứng dậy: “Ra về chúng ta tìm đi!”

“Nhưng biết bệnh viện nào mà tìm?”

“Chắc chắn một lát Hoàng Khang sẽ gọi lại.” Hải Băng suy nghĩ thấu đáo từ từ phân trần: “Mong là Thiên Nghi không sao...”

49. Chương 5. 4: Quên Yêu Thương, chấp Nhận Hạnh Phúc

Ngồi trong bệnh viện, tay Hoàng Khang cứ nắm chặt tay Thiên Nghi, nhìn cô nhắm chặt mắt, đầu lại quần ngang trán một mảnh băng thật to, lòng anh ân hận và không ngừng trách mình, nếu như anh không cứng đầu ra ngoài đó kết thúc cuộc đua hai năm trước, nếu anh nghe cô rời khỏi đó từ sớm, nếu anh bảo vệ cô được, hàng vạn từ nếu hiện lên. Thì tên đó cũng không có cơ hội làm chuyện này, giả như anh cẩn thận hơn thì người nằm ở nơi đây không phải Thiên Nghi...

“Thiên Nghi... xin lỗi...” Mắt anh rưng rưng từng giọt nước mắt. Người ta hay nói con trai không bao giờ để cho bản thân phải rơi lệ, chỉ ngoại trừ người đó là người quan trọng nhất trong đời mình thôi. Từ khi thấy Thiên Nghi ngã xuống ngay bên cạnh anh, câu cuối cùng cô nói vẫn chỉ vền vền ‘Bạn có sao không?’, nước mắt anh đã không tài nào ngăn lại, có cái gì đó khiến anh đau, đau như ngày mẹ anh rời xa anh mãi mãi. Hoàng Khang không muốn Thiên Nghi cũng thế, gọi mãi mà cô không chịu trả lời, anh sợ cảm giác kinh hoàng đó, rất sợ.

“Đừng khóc...” Thiên Nghi lấy bàn tay mình chạm nhẹ vào má anh, nước mắt từ từ lăn xuống các ngón tay, cô có thể cảm nhận. Anh chỉ lo giằng xé mà quên đi việc Thiên Nghi đã mở mắt nhìn anh, dù chưa bao giờ đôi mắt anh rời khỏi cô.

“Bạn tỉnh rồi sao? Còn đau không?” Anh hỏi hă hởi.

“Không đau...” Cô nghiêng người muốn ngồi dậy, Hoàng Khang cũng giúp cô tựa người vào gối, tay trái Thiên Nghi đang vào nước biển, trông nhiều dây quá, vướn víu vô cùng. Cô sờ lên đầu mình.

“Chắc không mất trí chứ?”

“Biết tôi là ai không?” Anh khẽ cười.

“Hoàng Khang xấu xa!” Dù có quên hết mọi thứ thì cô tin mình vẫn không quên anh.

“Mặc kệ bạn có mất trí hay không, chỉ cần bạn nhớ mình tôi là đủ rồi... Sau này không bao giờ được làm thế nữa... hết dành mô tô lại còn dám... đỡ... cho tôi. Bác sĩ nói may mà tên đó nhẹ tay nếu không là phải phẫu thuật đó.”

“Tôi chỉ không muốn bạn gặp nguy hiểm thôi.” Thiên Nghi cúi đầu, mặt lặng buồn bã.

“Nghi à... Sao ngốc thế hả?” Anh lại lần nữa ôm cô vào lòng, lấy tay mình đặt lên tóc cô, mái tóc đen dài óng ả vẫn còn ươn ươn mùi máu tươi. Thiên Nghi cũng lấy tay mình vòng lấy lưng anh, ôm anh thật chặt như thể vừa trải qua một ải sinh tử. Cô tựa đầu vào bờ vai vững chắc, thì thầm: “Tôi cũng không biết nữa... Nhưng bạn nhớ là hứa sẽ không lái mô tô nữa đấy.”

“Ừm... tôi sẽ giữ lời, một lời hứa đánh đổi quá nhiều. Nhưng lúc này do lo lắng quá mà tôi đã đưa bạn đến đây bằng mô tô đó. Lần cuối cùng...”

Thiên Nghi an tâm, nhưng cô vẫn không hiểu lý do vì sao anh lại nhất định muốn đua với tên lưu manh đội lớp học sinh đó. Cô buông anh ra từ từ, mặt đối mặt.

“Có thể nói vì sao bạn lại đấu với tên đó cho bằng được không?”

“À... hai năm trước tôi và hắn ta có nợ nhau một trận đua, nhưng... khi đó cuộc đua chưa bắt đầu thì đã kết thúc... ừ... à... lúc đó...” Không thể nói tiếp nữa, mặt anh cúi gầm xuống.

“Là vì An An?”

Anh im lặng như đồng ý. Thiên Nghi đoán không sai, lúc đó anh vì An An mà bỏ cuộc đua.

Năm đó, anh vẫn còn là một chàng trai hiếu thắng, không phân biệt tốt xấu, chuyện gì cũng muốn chứng tỏ, anh đua xe cũng vì muốn để mọi người biết rằng anh giỏi. Nhưng cuộc đua kia chưa bắt đầu được vì lúc ấy Hoàng Khang phải đuổi theo An An, ngày đó, cô bỏ anh ở lại đây, anh đã chạy ra sân bay, nhưng cô đi mất mà chỉ để lại lời chia tay lạnh nhạt trong điện thoại. Hoàng Khang lái mô tô về, anh đã té xe... Cả người đầy vết thương.

Đúng thế, đó cũng là lần đầu tiên Thiên Nghi nhìn thấy anh, anh mình đầy máu, những vết xước, tóc anh lúc ấy ngã màu vàng nâu. Ngày đó, mưa rất to, anh ngồi một mình tại cầu thang tắt kia, cúi đầu lấy tay ôm trán mình. Cô chỉ là nữ sinh vừa vào trường nên khi trông thấy cảnh đó liền hoảng sợ, đi đến lấp ba lấp bắp hỏi. Nào ngờ, anh không thèm nhìn lấy, chỉ lạnh nhạt xua đuổi, mặt vẫn cúi xuống. Lát sau, khi cô đi gọi cô giáo đến thì cầu thang tắt đó vắng tanh, anh đi mất. Lần đầu tiên thấy anh trong tình trạng đó, hỏi sao trước kia cô luôn có ấn tượng xấu về anh. Nhưng chuyện đó...chỉ mình cô biết thôi.

Khi anh ân hận không dám nhìn cô, giọng cô càng nhỏ hơn, càng ảm áp hơn: “Hoàng Khang này... chuyện đó qua rồi, dù hôm nay bạn muốn đưa thì bạn cũng nên nghĩ cho những người xung quanh chứ, mẹ bạn sẽ không bao giờ muốn nhìn thấy con trai bà phải mạo hiểm đâu... Với lại, bạn cũng nên nghĩ... ỉn... có thể là... vì tôi không?” Bàn tay cô áp sát vào má anh, Thiên Nghi nhìn Hoàng Khang bằng ánh mắt dịu dàng.

“Ừm... trước kia tôi sống vì mẹ tôi, còn bây giờ...tôi sẽ sống tốt hơn...vì bạn!” Anh cũng tựa má mình vào tay Thiên Nghi mãi, miệng thấp thoáng nụ cười.

Không biết họ nhìn nhau bao lâu, dành tình cảm cho nhau bao lâu, cho đến lúc Hải Băng cùng Tiểu Quỳnh xô cửa vào.

“Nghỉ!” Lập tức Hải Băng chạy đến ngồi cạnh giường Thiên Nghi, Hoàng Khang phải rời khỏi bàn tay ảm áp mà đứng dậy, Tiểu Quỳnh đi ngang Hoàng Khang, dùng cặp mắt đầy nóng giận đánh vào anh, chuyện đó tính sau, giờ chỉ còn biết lo cho Thiên Nghi.

“Nghỉ sao rồi?”

“Chỉ bị nhẹ thôi! Một lát về nhà ngủ là khỏi rồi.”

“Con nhỏ này, đi đâu đến bị như vậy hả?” Tiểu Quỳnh đến trước Thiên Nghi làm ầm lên.

“Là lỗi...”

“Thì lỡ đi bị xe tông...” Nạn nhân ấp úng tìm cách biện minh, ngăn không để Hoàng Khang trả lời. Hoàng Khang nhìn Thiên Nghi, cô chỉ cười cho qua rồi không muốn nhắc đến chuyện đó nữa.

Đến tối Tiểu Quỳnh và Hải Băng đều có việc, trước khi đi, Hải Băng ân cần nhờ Hoàng Khang chăm sóc Thiên Nghi, còn Tiểu Quỳnh cộc cằn cảnh cáo anh.

“Nói à biết, nếu Thiên Nghi không về nhà an toàn thì ngày mai bạn khỏi đi học luôn nhé Hoàng Khang?”

“Không cần lo, tôi sẽ đưa Thiên Nghi về nhà, hơn nữa còn chăm sóc Thiên Nghi thật chu đáo, không để cô ấy xảy ra bất cứ chuyện gì.”

“Nói được thì phải làm được, đừng chỉ biết hứa suông.”

Sau khi làm xong thủ tục xuất viện, anh dìu Thiên Nghi ra taxi rồi đưa cô về nhà. Nun ra mở cửa, vừa thấy đầu chị mình có thêm mảnh vải trắng, con bé la lên: “Hai bị gì vậy?”

“Xe quệt...”

“Anh...” Nun quay sang định hỏi Hoàng Khang nhưng thấy anh gật đầu ra hiệu nên thôi.

Gừm... gừm... Boo chạy từ trong nhà ra khi bắt hơi được mùi của chủ, lẫn mùi của kẻ lạ mặt. Thấy Hoàng Khang, Boo đã sủa vang trời đất, nhưng chân nó lại lùi về phía sau.

“Boo... đừng có sủa...”

Hoàng Khang mắt sáng rực nhìn con chó đang yêu đang dựng hai tai lên nghe ngóng: “Nhà nuôi chó sao? Nhưng mà sao nó nhát gan quá thế?”

Nun cùng Thiên Nghi bật cười, Boo chỉ sủa được vài câu đã im lặng nằm xuống dưới ghế mà ngủ, ham ăn, ham ngủ, sao giống chủ nó quá nhỉ... Cái này là suy nghĩ của khách.

Đỡ Thiên Nghi nằm xuống giường xong, Hoàng Khang ngồi bên cạnh: “Ngủ đi, mai tôi sẽ đem thức ăn đến sớm, đừng đi học đó, nghỉ vài ngày cho khỏe hẳn đã.”

“Tôi biết mà. Cảm ơn!”

“Không được nói hai từ đó...”

“Ừm.”

Anh đắp chăn lại cho Thiên Nghi, nhìn thấy cô dần dần chìm vào giấc ngủ rồi mới rời khỏi, trước khi đi, Hoàng Khang còn căn dặn Nun nhiều thứ.

“Sáng mai anh sẽ đến, em nhớ chăm sóc chị mình nhé.”

“Em sẽ lo cho Hai, nhưng anh ơi... Hai bị gì vậy?”

“Là do anh không tốt... nhưng em đừng lo, sau này sẽ không bao giờ xảy ra chuyện tương tự. Anh cam đoan với em...” Vốn dĩ anh muốn bảo vệ cô, ngược lại giờ chỉ vì bảo vệ anh mà chính Thiên Nghi là người bị thương. Bao nhiêu tâm trạng cứ dồn xuống khiến anh chẳng tài nào chớp mắt, xưa nay chưa có ai ra sức lo lắng cho anh nhiều đến thế, ngoại trừ người mẹ thiêng liêng ấy, Thiên Nghi là người thứ hai.

Sáng ngày hôm sau, Hoàng Khang đã đến từ rất sớm, anh chuẩn bị luôn bữa sáng cho Nun, thay thuốc cho Thiên Nghi rồi an tâm đến trường, cô không muốn vì cô mà Hoàng Khang phải trốn học hay nghỉ học vô cớ. Ngọc Diệp biết chuyện thì ra sức mà chửi nhau với Tiểu Quỳnh, bảo tại sao lại không báo cho cô biết sớm, rồi cũng lo lắng cho Thiên Nghi rất nhiều, hết hỏi thăm đến chăm từng chút một. Lam Linh từng ghé qua nhưng chỉ qua loa vài câu để thể hiện sự quan tâm. Hai anh em nhà họ Hà cũng chen vào chuyện này, nhưng do Thiên Nghi diện lí do là bị xe quệt nên ai cũng im lặng dù không tin cho lắm...

“Đưa anh xem nào...”

“Em nói không cần mà.” Cô ngồi dựa vào ghế gỗ ở nhà mình, cô Lan đã về, vừa nghe Thiên Nghi bị xe quệt liền hầm cho cô một nồi thịt hầm để bồi bổ. Gia Huy cho rằng cô Lan xem trọng nên càng ngày càng làm quá, khiến ngay cả Thiên Nghi cũng vô cùng khó chịu, ngọt ngào trước sự ân cần thái quá của anh. Nun ngồi bên cạnh cứ bị Thiên Nghi nhích đến sắp rơi xuống sàn.

“Anh Huy à... Hai em nói không sao mà anh ép hoài vậy? Anh coi đi, đầu của chị em lành đến không còn vết tích rồi...” Rồi nó lẩm bẩm trong miệng: “Dù có lo thì cũng chưa đến lượt anh...”

Gia Huy có phần ngượng nghịu nên bỏ tay mình ra khỏi trán của Thiên Nghi. Cô Lan bước ra cùng một tô thịt hầm nóng hổi đặt xuống bàn.

“Nè Nghi... con phải uống hết phần canh này đó.”

“Cô ơi! Mai con đi học được không?”

“Con bé này sao cứ đòi đi học hoài thế? Cố mà khỏe đi... mai cô chở đến trường...”

Thiên Nghi phấn khởi mừng thầm, bụng cả bát canh lên uống một hơi một đến quên cả việc nó nóng thế nào. Nun tủm tỉm cười lấy tay che miệng, còn anh – Hà Gia Huy, anh chỉ lẳng lặng mà nhìn từng cử chỉ của cô, Tăng Thiên Nghi ngày xưa xa anh mãi rồi. Cô bé hay nghịch phá đến quên đường về nhà bắt anh phải đưa đón, cô bé ngày nào cũng bám chặt anh gọi mãi hai từ ‘Anh Huy’ mà không biết chán, giờ có lẽ cô quên điều đơn giản ấy và chấp nhận hiện tại với một người khác rồi.

50. Chương 5. 5: Người Quan Trọng Nhất

Mọi chuyện lại trở về quỹ đạo khi Thiên Nghi lành vết thương và đi học lại. Chuyện của Thiên Nghi coi như tạm ổn, nhưng tình cảm của Hải Bằng cùng Nhật Hoàng lại đến hồi trắc trở, khó khăn hơn là lúc bà Phương tìm đến Nhật Hoàng. Bà bước qua tận nhà anh, ngồi xuống ghế và nhìn xung quanh, chẳng có gì nổi bật, điều này càng khiến bà muốn Hải Bằng tránh xa chàng trai này hơn.

“Cậu muốn lừa gạt Hải Bằng đến khi nào?”

“Dạ thưa bác, tình cảm của cháu hoàn toàn là thật, chưa bao giờ cháu nghĩ tình yêu của mình dành cho Hải Bằng là một trò lừa gạt.”

Bà Phương trừng mắt lên để cảnh cáo Nhật Hoàng: “Tình yêu của cậu có thể khiến con gái tôi giàu sang sao? Với lại tôi cũng chẳng muốn kết thông gia với một nhà bình thường.”

Từ đầu anh đã biết về tính thực dụng của bà Phương qua lời kể của Ngọc Diệp, nhưng anh lại chẳng thể ngờ bà lại tới độ đó. Hải Bằng sao lại có thể là con gái của người phụ nữ thích đem tình cảm người thân để trao đổi, trông khác một trời một vực.

” Thưa bác! Cháu và Hải Bằng yêu nhau, chúng cháu sẽ không vì bất cứ lý do gì mà xa nhau đâu, kể cả việc bác là mẹ của Hải Bằng thì vẫn không thể nào khiến cháu lùi bước.”

Bà ta đứng dậy tạt mạnh ly nước vào mặt Nhật Hoàng, một con người hơn nửa cuộc đời chỉ sống vì danh lợi như bà thì sao có thể không thấu những lời Nhật Hoàng nói. Bà khinh tất cả những người nghèo khó, chẳng thể nào chấp nhận mất mặt vì đứa con gái lại qua lại với một thằng nhà chẳng có nhà, gia thế thì bình thường không hơn ai được.

“Tôi không nhiều lời với cậu được, nhất định tôi không thể để Hải Bằng và cậu ở bên nhau. Cậu cứ chờ đi!”

Nhật Hoàng ngồi đó lặng thinh, bà Phương đã ra khỏi cửa tự lúc nào, anh vẫn ngồi đó, mặt còn lấm tấm bởi những giọt nước đầy mùi vị đồng tiền. Lòng nặng trĩu, phải làm cách nào để cứu vãn tình hình, làm sao để anh và Hải Bằng tìm được cho cả hai một chân trời mới, một nơi không có vinh hoa, không bị tiền làm xóa nhòa tất cả.

Trường LB bước sang học kì hai của năm, lại tổ chức đưa du học sinh sang nước ngoài. Vừa nghe thấy, Thiên Nghi đã vui đến nhường nào, đó là ước mơ mà cô ấp ủ từ bấy lâu. Trường tổ chức thi tuyển, chọn ra mỗi khối một học sinh ưu tú nhất để nhận học bổng sang Úc. Khối cần hỏi ý kiến của cô Lan, Thiên Nghi đã chạy vào ngay văn phòng mà đăng kí hồ sơ. Về lớp báo cho Hồng Ngân biết tin vui, nhưng mặt Hồng Ngân lại chẳng hợp tác tí nào.

“Nghi đi sao?”

“Tất nhiên rồi, đó là ước mơ Nghi ấp ủ từ rất rất lâu rồi...”

“Vậy còn Hoàng Khang?”

“Gi? Hoàng Khang sao?” Giờ cô mới chợt nhớ là cô còn có Hoàng Khang, nếu lần này cô được tuyển thì có lẽ phải xa anh?

Ra về Thiên Nghi chưa kịp chờ Tiểu Quỳnh ấy xe ra đưa mình thì Gia Huy đã đứng đó. Cô nhiều lần muốn nói rõ để anh bỏ cuộc nhưng anh cứ chen ngang như không muốn nghe. Lấy cớ đầu Thiên Nghi chưa khỏe nên anh lại có cơ hội đưa Thiên Nghi về. Ngồi trên xe của Gia Huy, Thiên Nghi lấy can đảm và nói.

“Anh Huy à... đừng bao giờ làm vậy nữa...”

“Em đi ăn không?” Gia Huy vẫn cười rất tươi như chưa từng nghe Thiên Nghi nói gì.

Lại đưa Thiên Nghi đến White dùng cơm, Thiên Nghi đâu có thời gian đi với anh mỗi ngày, đôi lúc để từ chối mà cô hỏi anh sao không đi làm, anh lại nói được nghỉ phép. Mỗi lần như vậy, càng làm cô khó xử, nếu không còn cảm giác, cô biết mình nên nói rõ, nhưng dù hết tình vẫn còn nghĩa, làm sao Thiên Nghi nói ra thẳng thừng để anh tổn thương được.

Anh đưa cô đi lòng vòng cho đến bảy giờ tối, sau khi đỗ xe ở ngoài hẻm, còn muốn đưa cô vào tận nhà.

“Anh về đi!”

“Anh sẽ về nhưng đưa em vào nhà đã.”

Đến cổng, hai người bắt gặp Đặng Khôi, vừa thấy Gia Huy, mặt Đặng Khôi hằm hằm: “Em đã nói với anh rồi mà, đừng bao giờ tiếp cận cô ấy.”

“Mặc kệ anh.”

Mỗi lần gặp là mỗi lần cãi, biết nói sao hơn khi người khó chịu nhất là Thiên Nghi: “Em vào nhà đây... hai người chia nhau về đi.”

Đăng Khôi đứng ngay trước Thiên Nghi, anh lớn giọng: “Bị anh ấy tổn thương nặng nề như thế mà vẫn còn luyến tiếc sao?”

“Hà Đăng Khôi!” Lập tức, Gia Huy đâm thẳng vào mặt Đăng Khôi. Thiên Nghi giật mình la lớn: “Đừng mà...” Cô chạy lại kéo Đăng Khôi ra khi thấy anh nhào ngay đến trả đũa Gia Huy, Nun đang mặc bộ đồ ngủ hình Kitty đáng yêu, nghe tiếng động cũng chạy xô ra xem chuyện gì, thấy cảnh tượng ấy nên mở cổng giúp Thiên Nghi kéo hai kẻ đó ra.

“Hai người thôi đi!! Đăng Khôi buông ra nhanh...” Vừa nói, Thiên Nghi kéo mạnh tay Đăng Khôi, lại quay sang Gia Huy: “Anh mau buông ra đi! Đừng đánh nữa.”

“Hôm nay tôi sẽ để anh bỏ cuộc...” Người em đâm thẳng vào má anh mình và nói lớn.

“Mày im ngay!” Xô Đăng Khôi ngã nhào xuống đất, Gia Huy lại lên thêm một cú đâm nữa.

Nun đã kịp chạy lại đỡ Đăng Khôi đứng dậy, còn Thiên Nghi đã thở theo nhịp khi dùng hết sức lôi Gia Huy ra.

“Hai người làm cái gì vậy?” Nóng giận quá, Thiên Nghi không kiềm chế được.

Đăng Khôi chỉ thẳng vào mặt Gia Huy: “Anh tưởng mình là anh tôi thật sao? Anh quên rồi hả... anh chỉ là...” Câu nói Đăng Khôi lại bị đứt đoạn bởi một cú đâm bất ngờ của Gia Huy, hai tên đó lại siết chặt cổ áo nhau.

“Trời ơi... hai anh ơi...” Nun bắt lực chỉ còn biết kéo ai được thì kéo.

“Buông ra đi!” Thiên Nghi nắm chặt tay Gia Huy kéo ra, ai ngờ anh vô tình hất mạnh tay làm cô ngã nhào xuống đất. Hai người hoảng lên đỡ lấy Thiên Nghi, Nun ngăn lại, xô hai người ra: “Hai anh tránh ra đi!” Nun đỡ Thiên Nghi ngồi dậy: “Hai có sao không?”

“Tôi vào nhà, hai người muốn làm gì thì làm đi, muốn đánh nhau cũng nên đi chỗ khác mà đánh.” Cô đi một mạch vào nhà, không nói thêm lời nào nữa, Nun bậm môi mình khó chịu rồi đóng cổng, đóng cửa và chạy lên phòng cùng Thiên Nghi.

Ở đây, hai người nhìn nhau, mặt ai cũng đầy vết bầm, áo quần nhăn nhúm chẳng vào nếp nữa.

Nói về anh em nhà họ Hà thì phải trách ông Hà, Gia Huy là con riêng trước khi ông kết hôn với mẹ Đăng Khôi. Hai bà vợ đều mất cùng một ngày do một vụ nổ máy bay trong chuyến đi về nước giải quyết việc gia đình tay ba. Gia Huy được ông Hà đưa về nhà sống với ông cùng Đăng Khôi, nhưng hai anh em đã đủ lớn để biết chính người cùng sống một nhà với mình là kẻ đã gián tiếp giết chết mẹ ruột. Ông Mộc là cậu ruột của Đăng Khôi, nhà hàng White được giao cho ông ấy khi ông Hà cũng mắc bệnh và qua đời. Nhưng do ân oán của mẹ mà Gia Huy lúc nào cũng phải gánh chịu sự thiên vị của người cậu không ruột thịt, anh có tài giỏi hơn Đăng Khôi bao nhiêu thì vẫn không được quản lí White. Do đó năm anh mười sáu tuổi, ông Mộc đã tìm cách đẩy anh sang Mỹ, vì căm thù sự ruồng bỏ ấy mà Gia Huy quyết định đi, quyết định bỏ rơi Thiên Nghi dù cô có van xin thế nào... Giờ anh quay về để quản lí lại White, dành lấy những gì thuộc về riêng anh mà vốn dĩ không bao giờ Đăng Khôi có khả năng làm được.

Trong giờ học thêm, Ngọc Diệp đã nhiều lần hỏi Hoàng Khang về tình cảm với Thiên Nghi, anh chẳng cần che giấu chỉ cảm xúc của mình. Với con mắt nhìn người yêu của Ngọc Diệp thì cô cho rằng Hoàng Khang là người đáng để Thiên Nghi dựa dẫm cả đời, anh thâm lặng yêu thương, chỉ dùng những hành động chẳng đầu vào đầu để bày tỏ cùng Thiên Nghi, nhưng vẫn đủ tốt hơn tên Gia Huy kia, Ngọc Diệp cho là thế.

Khi đến trường, Hoàng Khang lại đến lớp tìm Thiên Nghi, anh nắm tay cô ra hành lang, Hồng Ngân nhìn theo rồi mỉm cười.

Lam Linh đứng trên lầu nhìn xuống, chăm chú nhìn từng cử chỉ của Thiên Nghi.

“Thiên Nghi thích cậu ta sao?”

“Tôi không biết nhưng Hoàng Khang thì có đó.” Tuấn Nguyên cũng đứng cạnh mà dõi theo.

“Nhưng Hoàng Khang đâu phải mẫu người của Thiên Nghi...” Lam Linh vẫn nghi ngờ về lời đồn của mọi người.

Dưới hành lang, Hoàng Khang chỉ nhìn sơ ngang đã tỏ vẻ khó chịu khi thấy vết thương ở bàn tay Thiên Nghi.

“Người ta đánh nhau thì kệ đi, lo làm gì?”

“Sao chuyện gì bạn cũng biết hết vậy?” Thiên Nghi giấu tay mình ra phía sau để anh khỏi tìm cách bắt bẻ.

“Chuyện của hai anh em nhà đó bạn đừng lo nữa. Mà nghe tôi hỏi này, bạn có chịu chấm dứt hoàn toàn với cái người kia không?” Hay là muốn chấm dứt với tôi? Ai kia đang gào thét trong lòng.

Thiên Nghi cúi cúi đầu, mắt nhìn về một phương trời xa. Cô sao có thể mở lời với Gia Huy, anh từng chịu nhiều đau khổ vì cảnh gia đình, anh từng là ngựa trắng cô yêu thương, từng là vị hộ tinh che chở, giúp cô vượt qua những tháng ngày đau đớn nhất trong cuộc đời.

“Hoàng Khang... tôi không thể nói những lời làm anh Huy đau lòng được...”

“Vậy bạn biết tôi sẽ đau lòng không?”

“Chúng ta là gì của nhau mà bạn phải đau lòng?” Thiên Nghi quay lại nhìn thẳng vào mắt Hoàng Khang, không cho anh nói tiếp: “Không là gì cả đúng không? Thật ra... bạn không hiểu tôi đâu.”

“Tôi không hiểu bạn hay vì bạn còn yêu anh ta?”

Hai người rơi vào trạng thái trầm lặng, Thiên Nghi mặc kệ câu hỏi của anh mà đi thẳng đến lớp 12D3A.

Tựa đầu vào vai Hải Băng, cô muốn gạt bỏ hết bao khó chịu trong lòng.

“Sao vậy?” Hải Băng ngừng tô mấy nốt nhạc

“Mệt mỏi...”

“Cái nhau với Hoàng Khang đúng không?”

“Sao Băng biết?” Thiên Nghi bất ngờ nhìn Hải Băng.

“Trên mặt ghi kia...”

Như phản xạ, cô tự sờ lên khắp mặt mình rồi tự nhẩm: “Không lẽ dạo gần đây những gì mình nghĩ đều ghi trên mặt sao?”

Thiên Nghi ngồi đó xem Hải Băng vẽ mấy nốt đô rê để quên đi tâm trạng buồn chán. Hoàng Khang dần đi vào chiếm hữu hầu hết tâm tưởng của cô, anh đi sâu vào trái tim và mãi mãi không chịu cho tim cơ hội để anh đi, nhưng nghĩ lại, cô cần nên xác định xem có nên suy nghĩ lại lời đề nghị của Hoàng Khang, phải làm cho rõ cùng Gia Huy, nếu cứ dai dẳng như thế, cả cô, Gia Huy, Đăng Khôi đều không tốt, vấn đề lớn hơn là cô không muốn Hoàng Khang đau lòng như lời anh nói.

Vào tiết ngồi được vài phút thì cô lại xin đi vệ sinh, thầy dạy Lịch sử lại vuốt đi vuốt lại cái râu cằm dài nhẵn.

Tình cờ lúc đi ngang hành lang, Thiên Nghi lại nghe thấy tiếng của anh, cô nép mình vào vì biết chắc anh còn giận nhiều lắm.

“Anh cho em biết đi, anh yêu nó sao?”

“Em có cần phải biết không?” Hoàng Khang tựa người vào lan can.

An An vẫn kiên trì, cô đã quyết tâm phải hỏi rõ một lần, nếu cứ lo lắng không yên, cứ đau khổ quằn quại khi thấy anh bên Thiên Nghi thì thà một lần, đau một lần là đủ.

“Anh nói đi! Em muốn biết, chỉ cần anh nói, em sẽ bỏ cuộc.” Sống mũi An An đã cay cay nhưng vẫn cố gắng nhìn anh bằng gương mặt ngang ngạnh không khuất phục.

Thiên Nghi vẫn đứng đó, cô thật muốn biết mình và anh là gì của nhau, trong lòng anh, cô có vị trí như thế nào. Hay cũng như mọi người nói, hot boy ban B chẳng khi nào yêu ai thật lòng, vốn dĩ chỉ là một con bướm đa tình lướt ngang những bông hoa rồi vội vàng rời bỏ. Cô đã từng nghĩ thế, đã từng tự an ủi bản thân dùng ôm giấc mộng với người như Hoàng Khang, ngay cả một đóa hồng anh cũng bỏ rơi được, huống hồ cô chỉ là một cánh hoa bỏ công anh nhỏ dại, mau héo dễ tàn.

Cô sai rồi... Khi không hiểu anh.

“Anh yêu Thiên Nghi... yêu rất nhiều...”

Lời nó ấy như cú sét đánh vào tim hai người con gái. Một người thì hoàn toàn thơ thẩn, là anh nói, là anh nói, anh đã nói như thế. Cô còn dám nói cô và anh không là gì của nhau nữa à?

Còn An An, trái tim như vụn vỡ, nước mắt đã bị anh đánh đổ, sự mạnh mẽ, ngang tàn của cô tiểu thư từ nhỏ đã không thiếu bất kì thứ gì đã không còn. Nước mắt cô rơi đầy gương mặt xinh đẹp như một công chúa Bạch Tuyết, đồng tử màu nâu trên mắt giờ long lanh hơn cả ngọc trai...

“Anh... không yêu em nữa vì em... dám đùa với anh đúng không? Em chỉ là tức giận nhất thời thôi Hoàng Khang... anh phải biết em yêu anh chứ...”

“Anh biết, biết em yêu anh, nhưng An An à, anh lỡ yêu Thiên Nghi rồi, biết làm sao đây?” Hoàng Khang đứng nghiêm chỉnh lại trước An An, anh nói: “Thật thì Thiên Nghi chẳng có điểm nào bằng em, cô ấy không phải đẹp nghiêng nước nghiêng thành, gia đình cũng không nổi bật, nói chuyện đôi lúc rất cộc cằn, nhưng với anh, Thiên Nghi thế là đủ rồi, người luôn cho anh nụ cười, cô ấy như thiên thần vậy, xua đi tất cả tăm tối trong anh... anh thật sự... cần Thiên Nghi...” Nhắc đến Thiên Nghi là sự hạnh phúc được biểu hiện rất rõ ở Hoàng Khang, An An nghe thấy những lời này thì cô không còn cách nào để níu giữ anh nữa, cô gật gật đầu, môi vẫn có nụ cười, nhưng lại chua chát đầy cay đắng.

“Em hiểu rồi... hiểu... rồi...” Từng bước chân đi lên cầu thang, bước đi yếu đuối đến mức không nghe được tiếng guốc nhọn của cô tiểu thư ấy đang mang. Hoàng Khang nhìn theo, tự biết mình đã làm An An đau lòng nhưng anh không còn cách nào hơn. Yêu Thiên Nghi nên đành phải chọn, chỉ mong An An mau chóng xua đi nỗi buồn mà để bản thân không bị ràng buộc bởi tình cảm trong quá khứ.

Còn cô gái kia lại đứng yên nơi đó, không cử động gì cả, đầu cô tựa vào tường, lòng thầm tự hỏi mình rất nhiều lần.

Hoàng Khang! Có thật là với bạn, tôi quan trọng thế không?

51. Chương 5. 6: Cảm Xúc Đầu

Lâm An luôn tìm mọi cách chia rẽ mà vẫn không sao tách Hải Băng ra khỏi Nhật Hoàng. Cơn tức ấy biến cô thành một con quỷ dữ có thể gây nguy hiểm cho Hải Băng bất cứ lúc nào. Sáng đi học, ngay lúc cô em gái vừa bước xuống nhà đã nghe thấy tiếng la in ỏi.

“Phương Hải Băng! Cả lời của mẹ mà mày vẫn không nghe, mẹ đã bảo mày đừng yêu Nhật Hoàng nữa mà.” Lâm An đi thẳng lại Hải Băng chửi tới tấp khi thấy bóng Nhật Hoàng vẫn đứng đợi trước cổng nhà anh.

“Em đã nói trước rồi... dù bây giờ bố có lên tiếng cũng thế thôi.”

“Rốt cuộc mày muốn sao mới trả Nhật Hoàng cho tao?”

Nghe đến ông Phương, An An có phần kiêu ngạo, trong gia đình này có ông là người công bằng nhất, không xem Hải Băng như con rơi ở đâu nhật về. Hải Băng vẫn nhẫn nại nhắc cho Lâm An hiểu: “Nhật Hoàng vốn chưa từng là của chị? Kêu em trả thế nào?”

“Con nhỏ này!” Bàn tay Lâm An tát mạnh vào má Hải Băng, nó nhanh chóng in dấu cả năm ngón tay.

Hải Băng bật khóc, cô không nất nghẹn ngào thành tiếng, chỉ có nước mắt có quyền rơi nhưng bản thân lại chẳng đổi dời, ánh mắt kia vẫn dán vào làm Lâm An sợ hãi.

“Cô làm gì thế?” Nhật Hoàng bỏ chiếc xe đạp ngay ở cổng và chạy thẳng vào trong, anh đến bên Hải Băng rồi vô cùng tức giận hướng mắt về Lâm An: “Sao lại đánh cô ấy?”

“Nhật Hoàng... em...”

Người có lòng dạ độc ác như rắn đỏ vừa thấy Nhật Hoàng, cả giọng nói lẫn sắc mặt đều thay đổi hoàn toàn, cô ta định bước đến nhưng anh lại dìu Hải Băng lùi lại.

“Trách xa cô ấy ra!”

“Nhật Hoàng... em không sao.” Gạt bỏ nước mắt, Hải Băng cố kiên cường nhìn anh.

“Như thế mà còn không sao. Đi theo anh!” Nói rồi, anh nắm tay Hải Băng đi ra ngoài, gương mặt Lâm An lập tức trở về như cũ, cô ta quay theo hướng cửa.

“Hai người không thể sống chung nếu còn có tôi đâu!”

Anh đạp xe thật nhanh, thật nhanh, cô ngồi phía sau anh chỉ biết rơi lệ, chỉ biết đau lòng ỉn, cho anh và tình yêu nhiều trắc trở ấy.

“Nhật Hoàng... anh đừng như vậy mà...”

Anh chỉ im lặng, từ khi rời khỏi nơi đó, anh chưa từng cất lên bất cứ từ nào.

“Nhật Hoàng... anh trả lời em đi...”

Lát sau, anh dừng xe lại, bước nhanh xuống xe và đi đến bên bờ sông nhìn xuống dưới với nỗi lòng man mác thương tâm. Hải Băng dựng xe đằng hoàng rồi đi lại, cô ôm chặt anh từ phía sau, tựa đầu mình lưng anh, nước mắt vẫn còn đủ để làm ướt áo anh.

“Xin anh đừng như thế...”

“Em biết không... điều khiến anh đau đớn nhất không phải bị mẹ em xỉ nhục mà là khi nhìn thấy em bị Lâm An hành hạ...”

“Nhật Hoàng... em hiểu mà...” Nước mắt rơi càng nhiều cô tựa vào càng chặt.

Nhật Hoàng nắm lấy tay Hải Băng, anh quay người lại, mắt cũng đỏ hoe: “Anh nói sẽ yêu em, bảo vệ em, anh đã từng thề với chính mình như thế. Nhưng hôm nay chính mắt anh lại nhìn em bị cô ta đánh mà không làm gì khác được, em không biết anh bất lực thế nào đâu...”

“Không phải tại anh... anh đừng tự trách mình...”

“Sao em lại quá bao dung vậy hả?” Vòng tay anh có thể chở che cho Hải Băng, chắc chắn. Nhật Hoàng ôm Hải Băng vào lòng, anh muốn mình có thể là vỏ bọc tốt nhất cho đời cô, không có bất kì ngoại lực nào có khả năng làm tổn thương tình yêu nhỏ nhắn đang ở trong lòng anh lúc này. Nhất định! Anh sẽ chứng minh ọi người thấy, ở bên anh, Hải Băng sẽ hạnh phúc.

Cuối tiết buổi chiều, sau khi gửi xe xong thì Thiên Nghi lại gặp được Gia Minh lúc đang lựa sách trong thư viện trường, cô đặt cả đồng sách về lịch sử xuống trước bàn Gia Minh rồi ngồi đối diện.

“Gia Minh!”

“Thiên Nghi sao?” Gia Minh úp quyển sách lại, đôi môi hồng như có ai đã điểm son nhếch nhẹ. Nhìn anh chàng này, quá là thư sinh.

“Hình như lúc nào cũng thấy bạn đọc với đọc?”

“Thói quen. Mà Thiên Nghi à... rốt cuộc bạn xem Hoàng Khang là gì?”

“Tôi...” Mặt cô đỏ bừng lên khi Gia Minh lại hỏi trực tiếp đến thế: “Hoàng Khang... là người... quan trọng với tôi.”

“Vậy còn người tên Gia Huy?”

“Hả? Sao lại có anh Huy ở đây? Bạn gặp anh ấy rồi sao?”

“Lúc ra về... anh ta có tìm Hoàng Khang. Nhưng bạn tin tôi không?”

“Tin.”

Gia Huy luôn ình là tài ba, làm theo ý định của bản thân mà chưa khi nào suy nghĩ, ngay cả việc về nước để níu kéo tình cảm với Thiên Nghi cũng thế, anh cương quyết phải dành lại cô cho bằng được.

“Cậu yêu Thiên Nghi?”

“Ừ.”

“Nhưng cô ấy đâu yêu cậu.” Gia Huy tự tin như thể mình là người hiểu Thiên Nghi nhất.

“Anh là cô ấy sao mà biết?”

Mỗi Gia Huy hiện lên nụ cười đầy ẩn ý, anh đan hai tay vào nhau đặt lên bàn, ly cà phê trước mặt hai người vẫn chưa ai uống một giọt.

“Tôi là ngựa trắng của Thiên Nghi... Từ nhỏ đã thế rồi, Thiên Nghi vẫn còn yêu tôi, nếu không thì cô ấy đâu phải khó xử vì sự đeo bám của cậu và thằng em Đăng Khôi của tôi.” Thấy Hoàng Khang im lặng, Gia Huy tiếp lời: “Cậu chẳng là gì cả... Với Thiên Nghi, tình yêu của cô ấy chỉ thuộc về tôi mà thôi.”

“Tôi không tin!”

“Chúng ta dám cá cược không?”

Hoàng Khang không chấp nhận vụ cá cược gì đó với Gia Huy, anh luôn ghét mấy trò chẳng đâu vào đâu đó, nhưng có lẽ lý do đầu tiên khiến anh tức giận từ chối chỉ vì anh sợ, sợ anh là người thua cuộc, vì ngay đến thời điểm này, anh vẫn chưa biết được rốt cuộc với Thiên Nghi, anh là gì trong tim cô. Nếu lần này đánh cược mà anh thua, anh chắc sẽ không có dũng cảm đối mặt với thất bại vì vốn anh luôn trốn tránh nó.

Sau khi nghe câu chuyện của Gia Huy, Thiên Nghi lại rối như tơ vò, cô muốn tìm Hoàng Khang, tìm anh để giải thích cho rõ.

Theo lời Gia Minh, Thiên Nghi đến sân vận động của trường, nơi đó chỉ còn mình Hoàng Khang, anh đang tập bóng rổ trong nhà thi đấu. Thiên Nghi bước lại nhưng cửa lại khóa kín.

“Hoàng Khang! Mở cửa ra coi!”

Hoàng Khang đã khóa chốt ở trong, nhà thi đấu này được bao quanh toàn cửa kính trong suốt, bên trong chỉ dành cho người thi đấu tập trung, không nghe bất kì tiếng động từ phía ngoài. Thiên Nghi bực bội ngồi xuống ghế của khán giả bên cạnh nhìn vào trong, Hoàng Khang cứ nhồi bóng rồi ném vào rổ. Nửa tiếng trôi qua, anh vã mồ hôi ướt đầm đìa, Thiên Nghi thở dài ngao ngán nên bước đến vỗ mạnh cửa.

“Cái tên này... sao lại khóa chốt hử... mở ra!”

Dù cô có quát to thế nào anh cũng chẳng nghe thấy đâu, ngay cả khi dùng micrô gọi thì với Hoàng Khang lời nói của cô không đáng đồng xu. Bỗng lúc dừng lại, Hoàng Khang nhìn ra phía cửa, anh thấy Thiên Nghi.

“Mở cửa cho tôi đi!” Cô ra hiệu chỉ về phía cửa kính. Nhưng anh lại tiếp tục tập bóng, chơi một cách điên cuồng chẳng biết ngừng nghỉ. Thiên Nghi ở ngoài càng vỗ lên cửa và la lớn hơn: “Mở cửa đi... bạn tập hơn nửa tiếng rồi Hoàng Khang à... đừng tập nữa... Hoàng Khang! Nghe tôi không... Hoàng Khang!”

Cô bắt đầu sợ hãi khi thấy dáng Hoàng Khang đã loạng choạng, phía ngoài đây, tay chân cô bỗng dưng lạnh cóng, anh sắp ngã rồi.

“Hoàng Khang!”

Quả bóng theo từng hồi đập xuống sàn, Hoàng Khang đã buông nó ra và khụy xuống đất, anh nằm dài chẳng động đậy. Điều này khiến cô nằng căng hoảng loạn, cô vỗ mạnh hơn nữa, mắt đã rưng rưng vì sợ hãi: “Hoàng Khang! Tỉnh lại đi... Hoàng Khang...”

Đầu óc chẳng nghĩ ra thêm chuyện gì nữa, tới giờ Nghi Ngốc mới phát hiện trong phòng bảo vệ của sân vận động có chìa khóa, cô nhìn Hoàng Khang rồi chạy nhanh ra đó lục lọi, cả một chùm gần mấy chục cái chìa khóa to nhỏ, là cái nào, Thiên Nghi như người chạy trốn khỏi sóng thần, núi lửa, tay chân lè mề rung rẩy. Sao cô mở hoài mà không cái nào hợp hết vậy?

“Sao kì vậy... mở ra đi... tao xin mày đó...” Đôi lát lại nhìn vào Hoàng Khang rồi miệng méu máo tiếp tục mở cửa: “Hoàng Khang ơi... Hoàng Khang... bạn đừng có chuyện gì đó... Hoàng Khang...”

Bật... Chốt cửa liền bẻ ra, cánh cửa bị Thiên Nghi xô ngay vào trong, cô tức tốc chạy về phía Hoàng Khang, nâng đầu anh lên, nước mắt rơi đầy mặt anh.

“Hoàng Khang... bạn sao vậy... Hoàng Khang à...” Cô còn khóc nhiều hơn lúc mà Gia Huy rời khỏi sân bay, mắt mũi hay gò má đều đã đỏ ửng lên. Thiên Nghi hít hít vào rồi để đầu anh xuống, hai tay cô giữ lấy mũi Hoàng Khang, còn môi lại chạm ngay vào môi anh. Một lần, hai lần, cô lấy một ngum hơi thật to để tiếp ôxi cho kẻ đang giả bộ đó.

Nhưng tại sao cô bé ngốc này lại nghĩ ngay đến chuyện hô hấp nhân tạo khi thấy người ta ngất thế? Cái này, phải hỏi tiểu thuyết.

Mắt Hoàng Khang đã mở ra nhìn chằm chằm Thiên Nghi mà cô thì nào đâu phát hiện, cứ méu khóc rồi tự gạt nước mắt mà hô hấp nhân tạo cho nạn nhân gian xảo ấy. Bất chợt, anh lấy tay kéo cô vào người.

“Á...” Cô chúm nhũi tựa vào ngực anh mà chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra, hai mi chớp chớp vẫn còn đầy những giọt lệ.

“Yêu tôi không?” Hoàng Khang khẽ nói lên từng từ một. Anh ôm chặt cô vào người.

Giờ là buổi xế chiều chủ nhật nên trường không còn ai vào đây nữa, nếu không thầy hiệu trưởng mà biết thì chắc đôi tình nhân này bị kỉ luật mất.

Quay lại Thiên Nghi, cô ngơ ngẩn vẫn không biết mình đang làm gì.

“Bạn... bạn có sao không?”

“Có... tôi sắp chết rồi...” Anh cười tinh ranh.

Nghe giọng anh khỏe mạnh như thế thì làm gì có chuyện bất tỉnh ở đây, cô cố xô anh ra rồi ngồi bật dậy: “Chết luôn đi!”

Hoàng Khang lồm cồm ngồi dậy, đặt hai tay chống ra sau, vẻ rất thoải mái: “Tôi mà chết thì ai đó sẽ khóc làm bão cấp bảy mất.”

“Còn giỡn được sao? Bạn... thật quá đáng mà...”

“Mít ướt quá... ngoan nào...” Lần nữa anh kéo Thiên Nghi xà vào lòng mình, anh ôm cô không buông dù Thiên Nghi có vùng vẫy xô anh thế nào.

“Khang xấu xa... buông tôi ra... buông ra chưa?”

“Nghi à...” Một giọng nói trầm ấm vang lên, cô ít khi nghe anh hạ giọng nhỏ nhẹ như vậy, điều này khiến cô vô cùng bàng hoàng, cô chỉ im lặng, tay không còn đùn đẩy nữa, lắng nghe lời anh.

“Nghe tôi nói này... đừng quay về với Hà Gia Huy. Hứa với tôi được không?”

“Tại sao?” Biết câu trả lời nhưng cô vẫn muốn đích thân anh là người nói ra.

“Vì tôi không thích thế... bạn chỉ có thể là của Hoàng Khang này thôi, chỉ có thể như thế, nên không được làm trái những gì thượng đế đã sắp đặt cho chúng ta.”

Thượng đế sao? Chính thượng đế sắp đặt hay đó là do con người cố tình tạo ra để mai này, họ vẫn ngỡ ngàng về những gì mà bản thân cho rằng là do thượng đế sắp đặt.

“Tôi không yêu anh Huy nữa...”

Môi anh lại hở cây rằng khênh chuẩn nét phong độ đầy sức hút. Anh không biết tại sao mình thích tựa vào Thiên Nghi như thế, cô mang cho anh cả bầu trời ấm áp, làm tan nhanh tảng băng ngự trị khiến tâm hồn anh luôn lạnh giá.

Vì em... Vì có em mà cuộc sống anh có thể bước sang một con đường mới, con đường với những bông hồng trải thẳng tắp với hai bên là ánh sáng tình yêu diệu kì.

“Mưa rồi... sao về đây?” Giả ngây thơ, anh quay gương mặt như chú nai non vừa bước vào đời sang cô.

“Tại bạn không á... ngồi cả buổi trời...” Phải nói là ôm cả buổi trời.

“Vậy ngủ lại đây luôn...”

“Không được, cô sẽ bầm tôi thành thịt hầm mất.”

Hoàng Khang méo mó mặt mày như đang khổ sở tìm cách giải quyết nhưng thực chất anh thích thú biết bao nhiêu. Đã gần sáu giờ mà mưa vẫn rơi đầy ngoài kia, bỗng dừng đầu tháng hai mà có mưa thật lạ, do thời tiết dạo gần đây thất thường nên con người cũng thay đổi theo, Hoàng Khang lấy trong ba lô của mình ra một chiếc ô màu đen khi thấy gương mặt bi thảm của Thiên Nghi lúc nhìn trời sập tối mà mưa chưa thể tạnh.

“Về!”

“Đâu ra vậy?” Cô lật đi lật lại xem cái ô đen thui ấy.

“Trong ba lô.”

“Vậy mà nãy giờ sao không lấy ra. Bạn cũng rảnh ghê đó...”

Vươn ô ra, anh đứng trên bậc thềm: “Ai đi cùng không?” Anh ngoái đầu nhìn lại phía Thiên Nghi, nháy mắt với cô.

“Sao để tôi mang ba lô to thế này, lờ lờ thêm vài tắt rồi sao?”

“Dù sao bạn cũng chỉ có một khúc thôi, sợ gì nữa.”

“Này! Tôi lờ lờ thôi.”

Dù cần nhằn nhưng cô vẫn mang ba lô của Hoàng Khang vào, do hôm nay vào trường đọc sách nên chẳng đem gì theo, cả đi cũng nhờ Tiểu Quỳnh đưa đến mà, giờ về thì có Hoàng Khang. Cô nhìn lên anh hậm hực, bước đứng bên cạnh: “Rồi!”

Bốn bước chân cùng sánh đôi đi chậm rãi trên con đường ấy, ra khỏi trường, họ lại dám đi bộ trong mưa mà chẳng thèm đón taxi về. Mưa mỗi lúc một to, vai anh ướt, vai cô cũng chẳng thua gì. Mặt Thiên Nghi như con tôm vừa trong nồi nước sôi ra, anh luôn bình thản mà miệng khẽ cười chẳng muốn cô biết. Nhìn qua vai Thiên Nghi, chiếc áo len màu hồng đã ướt đẫm, anh vòng tay qua vai cô, ghé cô nép vào mình. Chỉ trong phút giây ấy, tim cô đã đập loạn xạ, không biết đâu là nhịp là mạch, đừng ai nói anh không biểu hiện, chỉ vì yêu cô, được bên cô như thế anh có cả thế giới, bởi thế, thế giới anh luôn đẹp, tim anh luôn bình yên đúng chỗ của nó. Chưa có niềm hạnh phúc nào để anh phải trân trọng và lưu luyến thế này, trừ người mẹ vĩ đại đã qua đời.

“Làm gì mà run dữ vậy?”

“Có đâu...tôi lạnh mà.”

“Vậy đứng cạnh tôi vào hơn nữa là không lạnh à.” Dứt lời, Hoàng Khang càng để Thiên Nghi sát vào lòng mình, khiến cô cảm nhận được rõ tim anh đang thao thức, đang mong chờ tình cảm từ cô nhiều đến mức nào. Cảm ơn cơn mưa tình cờ này, cảm ơn đã mang họ lại gần nhau, để họ biết bản thân mình cần gì và trái tim mình đã không còn cơ hội chọn người khác nữa.

Chiếc ô che cho anh, cho cô, che chở cho tình yêu mỏng manh như pha lê ấy.

52. Chương 5. 7: Bạch Mã Hoàng Tử

Đừng ai nghĩ tình yêu của Ngọc Diệp và Đại Phong sẽ hạnh phúc duyên mãi, bao giờ bao quanh mỗi tình của tiên đồng ngọc nữ ấy cũng có sự rình rập của phù thủy. Và có lẽ, cô Hoa chính là người đầu tiên muốn chia cắt họ, cô ngồi trên chiếc xe hơi trị giá hàng tỉ đợi Ngọc Diệp trước The First.

“Cô Lưu! Bà chủ tôi muốn gặp cô!”

“Bà chủ các người là ai?”

“Bà ấy là cô ruột của cậu Đại Phong...”

Nghe tới Đại Phong, Ngọc Diệp ngược qua nhìn bóng dáng bà đang nhìn ra cô phía sau tấm kính cửa xe quyền quý. Bà đưa Ngọc Diệp đến một nhà hàng rất sang trọng, ngồi đối diện cô và lịch sự gọi rất nhiều món đắt tiền. Đúng là phong thái của chủ tịch tập đoàn Dương Nam.

“Cô ăn đi!”

“Cảm ơn cô, nhưng con không đói. Chẳng hay hôm nay cô tìm con có chuyện gì?” Người thông minh như Ngọc Diệp chắc hẳn hiểu rất rõ mục đích của bà Lương. Lương Thiết Hoa, người cô nuôi dạy Đại Phong khôn lớn và có vai trò không nhỏ trong việc đào tạo anh thành một nhân tài xuất chúng. Bà không bao giờ bỏ ra thời gian kiếm tiền mà đi tìm Ngọc Diệp để ăn tối.

“Cô đúng là rất thông minh. Tôi chỉ muốn hỏi, trò chơi của Đại Phong và cô định khi nào mới kết thúc được?”

“Trò chơi? Cô so sánh cũng hay thật, nhưng nếu cô đã xem nó là trò chơi thì sao lại tìm con, cô phải đi hỏi cháu trai yêu quý của cô chứ. Xem anh ấy có nghĩ đây như một trò chơi không?”

“Lưu Ngọc Diệp! Mẹ cô cũng rất có danh tiếng, đừng làm bà ấy mất mặt.”

Nếu bà Lương nói cô thế nào cô cũng chỉ bỏ ngoài tai, nhưng nhất quyết đừng bao giờ đụng đến người mẹ duy nhất của cô. Nghe bà Lương nói thế, Ngọc Diệp đứng dậy, giọng nói không kiêng nể: “Bà Lương! Lưu Ngọc Diệp tôi chỉ có một người mẹ, nên bà đừng lôi mẹ tôi vào chuyện này. Nếu Đại Phong muốn chấm dứt thứ trò chơi như bà nói thì cứ bảo anh ấy đến làm rõ với tôi một lần.” Mối cô nhếch lên đầy kiêu ngạo: “Thiếu anh ấy tôi vẫn là tôi... nhưng coi ra... thiếu tôi thì Dương Đại Phong không là mình nữa đâu.”

Nói xong, Ngọc Diệp lấy túi xách rồi bỏ ra ngoài. Mặt bà Lương co giật lên tục theo từng hồi đập của tim, nhưng dù bà có nổi nóng thì vẫn không làm khác được, đúng như Ngọc Diệp nói, thiếu cô, Đại Phong sẽ không còn là Dương Đại Phong nữa.

Ra ngoài, Ngọc Diệp gọi taxi và leo lên, cô chẳng hề ghê sợ trước những hành động cảnh cáo ngầm này, vì vốn cô đã ngang bướng và cứng đầu rồi. Cô tin Đại Phong và biết khả năng của mình đi đến đâu để có thể đương đầu với những trở ngại nhỏ ấy.

Cuối cùng ngày lễ tình nhân của năm mười tám tuổi cũng đến, có lẽ hôm nay sẽ là một Valentine đầy ý nghĩa với những cặp đang yêu nhau và là một ngày đầy hứa hẹn với các cặp sắp yêu nhau. Dù cả nhóm vẫn chưa có đủ người hẹn hò nhưng dự tính hôm nay sẽ không họp mặt ở nhà bất cứ ai nữa mà đến thẳng trường ăn mừng. Hầu hết các trường dân lập như LB hay The First đều tổ chức Valentine tại trường, nhưng Ngọc Diệp lại không ở lại trường mình ăn mừng mà ngược lại, đến thẳng LB dự tiệc cùng nhóm Ngũ Long Công Chúa. LB hôm nay lại náo nhiệt hơn, với các tiết mục văn nghệ hoành tráng như đêm Noel. Nhưng lần này là tổ chức ngoài sân lễ, mọi người có thể hò hét theo tiếng nhạc hoặc ăn những món ăn vừa đoạt giải trong cuộc thi nấu ăn vừa tổ chức buổi chiều của các giáo viên.

Nhật Hoàng cùng Hải Băng lại song ca bài ‘My Love’ để bày tỏ lòng nỗi lòng của mình. Họ lại đứng trên một sân khấu, dưới một ánh đèn, vẫn tay trong tay như ngày yêu đầu. Điều này đã làm bao đôi lứa ở LB phải ranh tị.

An empty street,

An empty house,

A whole inside my heart.
I'm all alone.
The rooms are getting smaller.
I wonder how,
I wonder why,
I wonder where they are.
The days we had,
The songs we sang together.
Oh, yeah.

Cô một câu, anh một câu, tình yêu của anh, tình yêu của em. Mãi mãi là trường trường cửu cửu.

Tiểu Quỳnh ở trường nhưng bên tay lúc nào cũng có điện thoại, anh luật sư Triệu Kỳ Dương hay nhắc nhở kia luôn theo sát cô. Hôm nay cô diện một áo crop top màu hồng nhạt tay dài cùng quần ôm sát người, còn Ngọc Diệp xinh xắn trong bộ váy ngắn màu hồng cam thật nổi, cô gái này luôn lộng lẫy trong đám đông và che mờ những người khác.

“Em biết mà, khi nào tan tiệc em sẽ gọi... Ừm...bye.”

“Hạnh phúc quá ta ơi!” Ngọc Diệp bước đến và trêu ngay làm mặt Tiểu Quỳnh ửng hồng.

“Một lát Đại Phong đến, Diệp coi mình sẽ trả thù thế nào đây...”

“Kệ Diệp đi, sợ Quỳnh sao? Nhưng Thiên Nghi đâu?”

Lam Linh mặc bên áo pull nâu quần jeans xanh cùng đôi giày cao gót tôn lên những đường cong quyến rũ, nhìn về phía Thiên Nghi đang bị Hồng Ngân lôi kéo, cô liền chỉ cho Ngọc Diệp.

“Đằng kia!”

“Hồng Ngân nó làm gì vậy?” Ngọc Diệp tò mò đến chỗ của Hồng Ngân đứng cùng Thiên Nghi: “Mày lôi kéo Thiên Nghi làm chuyện gì nữa hả?”

“Ê... ở đâu xen vào vậy con kia?” Hồng Ngân liếc mắt nhìn Ngọc Diệp.

Thiên Nghi áo sơ mi xanh cổ viền trắng đơn giản như những ngày khác, vì với vai trò còn FA thì ăn mặc làm gì cho nổi bật. Hồng Ngân thì khác, cô cũng diện bộ váy ngắn đẹp không thua gì Ngọc Diệp, hot girl của LB cùng hoa khôi bên The First đang đụng mặt nhau.

Lát sau Hải Băng đi xuống, Nhật Hoàng lại bị cô để quên sau đám bạn tri kỉ. Cả nhóm Ngũ Long Công Chúa tụ nhau ngồi cùng bàn, lần này lại thêm Hồng Ngân, trở thành sáu con rồng con đáng yêu trong mắt người đời. Ngọc Diệp giơ cao ly nước ngọt, hét lớn: “Va-len-ti-ne vui vẻ!!!” Những người còn lại cũng lần lượt giơ cao ly của mình và hét cùng Ngọc Diệp. Tội cho Nhật Hoàng, Hoàng Khang và Đại Phong ngồi một bàn cùng Gia Minh, Tuấn Nguyên, Quốc Bảo. Sáu chàng trai tay cũng nâng ly nước ngọt.

“Chúc mọi người có valentine hạnh phúc.” Tuấn Nguyên nói mà giọng uể oải chẳng sức lực. Năm người kia cũng tự mình uống nước, ăn bánh rồi đôi lát nhìn sang vị nữ thần của mình.

“Quốc Bảo này, sao bạn không theo đuổi Tiểu Quỳnh?” Nhật Hoàng có kinh nghiệm nên muốn giúp.

“Cô ấy có Triệu Kỳ Dương rồi...”

Đại Phong cũng được xem như là đàn anh của nhóm, anh vỗ vai Quốc Bảo động viên: “Đừng nghĩ như thế, trước hết cậu phải xem Tiểu Quỳnh có hạnh phúc khi ở bên người kia không, nếu không thì nhất định phải giành lấy còn nếu...”

“Nếu có thì em sẽ thế nào?” Quốc Bảo cúi đầu không đủ can đảm.

“Mặc kệ, người mình yêu thì mình giữ chứ, mắc gì phải buông tay cho kẻ khác, nếu yêu thì tin chắc mình mới là người mang cho cô ấy hạnh phúc!”

Năm người bàng hoàng trước Hoàng Khang, anh hùng hổ tuyên bố khiến ai cũng chuyển sang trạng thái vui tươi.

“Mày kinh nghiệm đây mình đúng không?” Gia Minh nâng nâng ly nước và hỏi. Hoàng Khang vâng vâng sống mũi, mắt vẫn sáng như sao đêm: “Thì coi Thiên Nghi trẻ con nhà tao là biết rồi... Bao giờ cũng không chịu hiểu những gì tao nói. Chắc chết quá... lại thêm cô ấy đào hoa, hết có Đăng Khôi giờ lại tìm đâu ra thanh mai trúc mã Gia Huy... Trận đánh này hao binh tổn tướng mà chưa chinh phục được con nít tiểu học mang bộ dạng nữ sinh như cô ấy.”

Người vui tính như Đại Phong tất nhiên là kẻ cười lớn nhất trong đám. Anh cười đến mặt đỏ tía tai: “Hoàng Khang phải cực khổ rồi... Từ trước Thiên Nghi đã thế...”

“Thiên Nghi gần đây đã biểu hiện rất rõ đó thôi, tại cậu không nhìn thấy hay vô tâm vậy?” Lời của Nhật Hoàng như cảnh tỉnh Hoàng Khang.

“Ta quen nhau đã bao lâu rồi, hồi đêm đêm có hay, mà giọt buồn hoà vương trên môi mặn đắng...” Tuấn Nguyên cao hứng liền lên giọng.

Phút chốc, không khí được làm nóng lại bởi màn tự hát của các anh chàng, làm những nữ sinh ở đó hồn vía phách siêu, họ hát ngân vang ca khúc ‘Nơi tình yêu bắt đầu’, không nhạc, không trống. Trên sân khấu im lặng liền vang lên âm điệu của bài hát ấy. Tuấn Nguyên tự tin cầm micrô đưa cho năm người kia và cùng bước lên sân khấu. Sáu con người với sáu tính cách khác nhau, sáu tình yêu và cách yêu cho riêng mình, giờ nhìn sân khấu còn nổi trội hơn những màn trình diễn lớn của các Idol.

Ta quen nhau đã bao lâu rồi, hồi đêm sao vẫn mãi đêm dài để mình ta với con tim khô cạn giá băng.

Đêm hôm qua bỗng nhiên anh nhìn thấy em trong giấc mơ, mình ngồi cạnh thật lâu bên nhau lặng lẽ.

Đêm nay mơ bỗng nhiên anh lại nhớ em trong cơn gió đông về.

Phải chăng khi biết yêu, giấc mơ là nơi bắt đầu.

“Họ làm gì vậy?” Lam Linh trơ trơ đưa mắt lên sân khấu.

“Nhóm sáu con ngựa ấy mà.” Sau câu nói của Thiên Nghi là bao cặp mắt biết cười, các cô nàng cùng nhìn lên sân khấu, nhìn ngắm người yêu của mình rồi tự nhủ lòng phải biết hạnh phúc, chỉ trừ Lam Linh, cô nhìn Tuấn Nguyên rồi chỉ quay mặt sang hướng khác, lòng nặng trĩu những lo âu.

Đã có vô số người nói với Thiên Nghi rằng trên thế gian này không bao giờ có ngựa trắng, nhưng hôm nay cô đã nhìn thấy ngựa trắng, không chỉ một mà có rất nhiều, chỉ là cách nhìn nhận khác nhau từ những cặp mắt khác nhau. Sáu chàng trai mang đầy nét riêng ình với những trái tim biết yêu thương sâu lắng.

Tiếng vỗ tay, tiếng la lối, họ lấp lánh như ngôi sao, rạng ngời trong bóng tối cuộc đời. Họ nhìn về phía những con rồng nhỏ đang mỉm cười hạnh phúc vì họ. Mọi người ai ai cũng ngạc nhiên trước những ca sĩ nghiệp dư mà quá đỗi tài ba.

Kết thúc tiệc, đường ai nấy về. Đại Phong lại lái mô tô chở Ngọc Diệp sau lưng mình, anh lái tốc độ nhưng tay lái lại rất điêu luyện, không bao giờ anh để cho tình yêu bị bất kì tổn thương nào, Ngọc Diệp gần đây đã chịu lắng nghe tiếng gọi của trái tim Đại Phong, thời gian dài cô đã quên rằng mình còn cảm hận như thế nào với người cách xa chân trời.

Kỳ Dương đến đón Tiểu Quỳnh, anh vừa giải quyết xong công việc thì liền đến LB đón Tiểu Quỳnh và đưa cô đến nhà hàng sang trọng, một không gian chỉ dành riêng cho các cặp tình nhân, anh tuy có gia trưởng nhưng xem ra cũng tương đối tốt với Tiểu Quỳnh, khiến cô ngày một chìm sâu trong tình cảm không lối thoát ấy.

Còn Lam Linh, cô được Tuấn Nguyên đưa về tận nhà Tiểu Quỳnh, Tuấn Nguyên không thể mở lời, mà dù Tuấn Nguyên có nói thì chắc hẳn Lam Linh cũng không bao giờ cho anh cơ hội, ngay khi từ biệt Tuấn

Nguyên, cô lại đến chỗ Đăng Khôi làm, đứng lặng nhìn anh đang phục vụ bận rộn trong quán ăn, mắt lại đắm lệ vì anh.

Về phía Hải Bằng, cô nàng lại cùng anh đi lang thang về nhà, họ nắm chặt hai tay nhau, mắt nhìn theo con đường phía trước, lại vu vơ hát bài ‘My Love’. Tình yêu đơn giản chỉ thế, chỉ cần có anh, chỉ cần có em thì đã trọn vẹn lắm rồi, chẳng mong ước gì hơn.

53. Chương 5. 8: Valentine Ngọt Ngào

Quan trọng hơn vẫn là...

“Đi thôi!”

“Tôi về nhà...”

“Mới có tám giờ à, bạn hứa về cô Lan mười giờ mới về mà.”

Thiên Nghi quay mặt sang hướng khác, miệng lẩm bẩm: “Thật là nhà mình có camera của Hoàng Khang không vậy?” Cô nói nhỏ trong miệng mà Hoàng Khang vẫn có thể nghe, anh phì cười rồi đứng đưa tay cô: “Đi nhanh đi, định đứng đây hóng gió đêm sao?”

“Biết hôm nay là ngày gì không mà dám rủ tôi đi, lễ tình nhân đó, đi mà hẹn hò với người yêu của bạn kìa.”

“Thì chẳng phải đang hẹn hò đây này...” Nụ cười đầy phấn khởi ẩn hiện trên môi anh.

Chưa kịp nói gì thì tiếng còi xe đã làm in ỏi cả cổng trường, đèn chiếu thẳng vào mắt hai người. Nhìn từ xa đã biết dáng của ai rồi.

“Đi với anh!”

“Anh Huy...” Thiên Nghi lại phải đổi mặt.

Hoàng Khang thay đổi ngay sắc mặt, anh nghiêng rằng đầy tức giận nhưng lại im lặng, anh cho Thiên Nghi quyền lựa chọn, chỉ hôm nay thôi. Thiên Nghi giờ mới nhớ ra hôm nay là sinh nhật của Gia Huy, anh sinh ngày rất đẹp, lễ tình nhân cho đôi lứa hò hẹn yêu đương. Cô cảm thấy vô cùng khó xử, kỉ niệm thời thơ ấu ùa về.

“Em...”

“Thiên Nghi... Anh cần em hơn bất cứ ai...”

‘Em cần anh hơn bất cứ ai’, đó là câu nói ngày mà bố mẹ Thiên Nghi bị tai nạn qua đời, cô đã ngồi khóc suốt trong bệnh viện, anh cũng không chợp mắt dù một giây để ở bên an ủi, chăm sóc cô vượt lên khó khăn. Chính anh đã động viên cô, khiến cô có nghị lực mà sống khi bên cạnh mất điễm tựa tinh thần. Sao hôm nay cô có thể làm ngơ trước lời nói ấy.

Hoàng Khang rất quan trọng với Thiên Nghi, nhưng Gia Huy lại mang tình nghĩa vô cùng sâu nặng, đầu óc cô quay cuồng, các dây thần kinh đua nhau hoạt động, phân trần. Cuối cùng, cô nhìn sang Hoàng Khang, mặt đầy ăn năn: “Hoàng...”

“Đi đi!” Hiểu rõ những gì cô lựa chọn, anh nói xen vào và buông luôn tay cô ra.

“Xin... lỗi...”

Tiếng thở dài đầy bi thương của Hoàng Khang, anh nhìn sang hướng khác, gương mặt sắt lạnh như không muốn nghe bất kì lời giải thích nào. Gia Huy ngay lập tức nắm lấy cơ hội, anh nắm tay và kéo Thiên Nghi lên xe, đóng cửa lại, không quên đưa mắt về phía Hoàng Khang – sự thất bại nặng nề.

Gia Huy lên ngồi chỗ của mình, anh đau đớn bao nhiêu khi thấy mắt Thiên Nghi vẫn hướng đến người phía sau, cô đặt tay lên cửa xe và nhìn Hoàng Khang, nhìn gương mặt vô thần ấy cho đến khi Gia Huy điều khiển tay lái. Chiếc xe đi mất, Hoàng Khang mới quay mặt lại, đứng im lặng nhìn theo, hai tay vẫn nắm chặt.

“Á... á... Tại sao? Tại sao vậy?” Anh thét lớn gần như thất thanh, mắt phá lên bao nỗi buồn lan tỏa. Tại sao anh đã làm nhiều như thế mà vẫn không níu giữ được Thiên Nghi, chẳng lẽ anh không thể nào tìm lại cơ hội làm ngựa trắng tình yêu của người con gái tàn nhẫn kia. Tự trách bản thân quá đặt hy vọng để rồi hôm nay thất bại hoàn toàn.

“Anh à... Dừng xe lại đi!”

Chiếc xe ấy dừng ngay bên vệ đường, Gia Huy cố nén lòng để tiếp tục trốn tránh sự thật. Thiên Nghi vẫn nhìn về phía trước: “Chúc anh sinh nhật vui vẻ!”

“Cảm ơn em...” Anh quay sang nhìn cô, nhìn gương mặt ngây thơ đã bị anh ép buộc phải chứa đựng bao phiền muộn.

“Anh Huy... em xin lỗi...” Tiếng nói nặng nề của Thiên Nghi làm tim Gia Huy càng chua xót: “Em biết anh rất yêu thương em... nhưng anh à, tình cảm của em đã bay theo chiếc máy bay ấy luôn rồi, chiếc máy bay đưa anh đi xa em, tình cảm đó cũng xa em...” Sự ghen ngào khiến tim Gia Huy thắt chặt, anh muốn thời gian quay lại để anh chọn lựa, thà rằng ngày xưa ở lại nơi này, không có sự nghiệp mà có em, giờ anh sai lầm và chẳng còn cơ hội lấy lại trái tim của Tầng Thiên Nghi.

“Là do anh... anh sai rồi... anh thua Hoàng Khang... anh thua người đó rất nhiều, cậu ta không tài giỏi nhưng cậu ta chỉ biết yêu em... còn anh...”

“Xin anh tha thứ cho em, em phải quay về, phải tìm lại Hoàng Khang... vì người con trai ấy... rất quan trọng trong đời em...” Cô mở cửa xe và chạy vụt đi mất, anh nơi đây mình ân hận cho quyết định sai lầm. Nước mắt anh rơi chỉ vì hối tiếc cho bản thân, tự trách ông trời đã dùng quy luật của vũ trụ cướp mất cô ấy - Thiên Nghi nhỏ nhắn bé bỏng ngày nào luôn đeo theo anh không rời nửa bước.

Con đường giờ vắng người hằn, Thiên Nghi cố chạy thật nhanh quay về LB. Dù mệt, dù rất khó thở nhưng cô vẫn dốc sức mà tìm cho bằng được Hoàng Khang. Đến cổng trường, anh không còn đứng đó...

“Hoàng Khang... Hoàng Khang!” Cô đảo mắt xung quanh, giữa không gian rộng lớn, cô như cô độc một mình khi không có anh.

Vô ích thôi, anh đi mất rồi, anh trách cô, hận cô đã không chọn anh trong thời khắc đó. Những bước chân Thiên Nghi sải dài trên phố, cô kiên quyết phải tìm anh, nhìn lướt khắp nơi mà chẳng thấy bóng dáng quen thuộc, sự mệt mỏi khiến lòng Thiên Nghi càng náo nức đau đớn. Ánh sáng đời cô đâu mất rồi, sao xung quanh chỉ toàn khoảng không, sao chẳng còn ai tồn tại quanh cô hết, mặc cho con phố ngoài kia đang tấp nập người xe... Cô đứng cạnh cột đèn báo hiệu, mọi người chờ đèn để qua bên kia đường, còn cô mãi đứng đó mà chờ anh.

“Hoàng Khang... bạn đâu rồi? Hoàng Khang?” Chợt phía bên kia đường, bóng dáng ấy sao quá quen thuộc, gương mặt sao đầy những yêu thương. Hoàng Khang đang ngồi tại ghế đá ở quảng trường công viên, vẫn dáng vẻ lúc cô nhìn thấy anh tại nghĩa trang, hai tay chắp vào nhau đặt lên gối, mắt nhắm hờ nhìn chăm chăm xuống mặt đất. Mặt Thiên Nghi phấn khởi sáng lên đầy hạnh phúc, cô chen nhanh trong dòng người để đến bên cạnh anh. Đứng ngay trước mặt Hoàng Khang, cô nén sự vui mừng hân hoan trong đôi mắt.

Xuất hiện trước mắt Hoàng Khang là đôi giày vải cổ àu trắng, cách buộc dây giày này, khá quen, chẳng phải là do anh dạy Thiên Nghi buộc để dây khỏi tuột khỏi nhau sao. Anh ngược mặt lên, đây bắt ngờ.

“Thiên Nghi?”

“Chào...” Cô ngồi xuống cạnh bên anh, trên quảng trường có rất nhiều cụ già bà lão vẫn đi bộ tập thể dục, lại có các em bé tập lái xe đạp, mặt chúng hồn nhiên biết nhường nào. Đâu đó lại có không ít đôi tình nhân đang ngồi tâm sự, chỉ có cô và anh, tại ngay ghế đá.

“Bạn không đi với Gia Huy hả?” Vẫn chưa khỏi ngạc nhiên, anh hỏi tiếp.

“Muốn tôi đi với anh ấy lắm sao?”

“Không có... nhưng... nhưng tôi giận bạn rồi.” Như một đứa trẻ, Hoàng Khang quay mặt sang hướng khác, lại không thèm nhìn cô.

“Giận thật hả?”

“Giận.”

“Ừ... giận thì thôi... tôi đi bộ về nhà, dù sao mình cũng độc thân, giờ này ở đây làm gì...” Đến lượt Thiên Nghi tìm cách phục thù Hoàng Khang sau bao lần anh trêu đùa với cô, cô gái ấy cười thầm rồi đứng dậy và bước đi theo vệ đường. Anh nghĩ rằng cô sẽ ra sức xin lỗi, ai ngờ lại dám bỏ đi như thế. Hoàng Khang đứng dậy, chạy đến đi cạnh Thiên Nghi: “Nè...”

“Ừa... giận mà...”

“Nể tình bạn ra đây với tôi nên tạm thời nghỉ giận bạn đó...”

Tình cờ đi ngang khu du lịch, Thiên Nghi lóe sáng mắt và chợt kéo mạnh anh vào trong.

“Đẹp quá...” Cô la lớn trong niềm hạnh phúc khi được nhìn ngắm khung cảnh phía dưới chân mình.

Hai người ngồi riêng trên xe cáp treo giữa vùng trời rộng lớn, ở trên đây mà nhìn cảnh đêm cùng nhiều khuôn mặt khác nhau thì thật là tuyệt vời. Đúng là học sinh tiểu học đội lớp nữ sinh phổ thông, cô thì thích thú cứ ngó qua ngó lại, ai như Hoàng Khang ngồi yên một chỗ không nhìn gì cả, chỉ ngắm mỗi mình cô.

“Này... tự nhiên vào trong cái lồng chim này vậy?”

“Lồng... chim sao?” Tiếng cười Thiên Nghi phát ra làm ù cả tai anh, cô hào hứng nói chuyện cùng Hoàng Khang, ngắm cảnh bao nhiêu đủ rồi: “Bạn đừng nói với tôi không biết cái này là gì nhé?”

“Ai nói không biết, cái xe cáp treo chứ gì, nhưng nhìn y hệt cái lồng chim, chán chết.” Anh vỗ vỗ lên cửa kính

“Trò này vui vậy mà chê, bạn may mắn lắm mới được đi chung với tôi đó... Không biết hưởng phước gì hết.”

Cũng lạ thật, ‘Nghi Ngốc’ luôn luôn thích chơi trò trẻ con như thế này. Hoàng Khang lớn từng tuổi này, mùa yêu nào cũng cùng đám bạn đi lang thang đến những nơi đầy màu sắc vui chơi, chỉ có năm nay là anh được biết thế nào là trò của trẻ con. Nhưng không, anh miệng nói chán mà lòng lại đầy những khung bậc cảm xúc khác nhau, từ ngập tràn niềm vui đến dâng trào hạnh phúc.

“Nhưng sao... bạn quay lại, tôi nghĩ bạn đi rồi.”

“Vì với tôi bạn cũng... rất quan trọng.” Chỉ một câu nói đã làm không khí thay đổi hoàn toàn, nụ cười của cả hai vụt tắt, họ nhìn nhau, nhìn mãi...

“Thật không?”

“Ừ...”

Mọi thứ xung quanh như vô hình, anh đặt hai tay lên vai Thiên Nghi, từ từ ghé sát mặt mình gần mặt cô, càng gần. Tim của cả hai dần hòa làm một, cùng chung nhịp đập, cô đỏ mặt thẹn thùng không dám đối diện với làn môi ấy nên nhắm chặt mắt lại, tay vẫn ghì giữ ly bắp rang bơ thơm ngon.

Bing.. bing...

Xe cáp treo bỗng dừng trệt trệt đứng đưa vài cái, cô giật mình mở mắt, Hoàng Khang ngã nhào vào người Thiên Nghi. Anh chưa kịp hôn cô thì đã được thượng đế giúp sức, ông ấy tìm cách để chính cô gái phải đối diện với nụ hôn của chàng trai. Bốn con mắt lại tìm thấy cơ hội nhìn nhau, môi kề môi, nhưng cú va chạm này khá mạnh khiến môi cô có cảm giác đau rất, thế mà anh vẫn không chịu buông.

“Buông ra...” Cô xô Hoàng Khang ngã vào thanh cửa, anh la lên, xoa xoa tay mình: “Làm gì mạnh tay quá vậy? Con gái gì đâu... không biết nhỏ nhẹ...”

“Đau quá...” Thiên Nghi lấy tay đặt lên mép môi, có máu rỉ ra: “Chảy máu rồi nè... bạn cần tôi sao?”

“Máu hả?” Anh ngồi xích lại gần cô, nhìn vết thương trên khóe môi rồi nhăn nhó. “Sao lại chảy máu...?”

“Đồ dã thú...”

“Hả?” Đây là lần đầu có người mắng Hoàng Khang thậm tệ như thế, anh nhìn cô trân trân. Thiên Nghi gạt ngang: “Bộ tôi nói sai sao? Đau muốn chết.”

“Đưa xem...” Hoàng Khang lấy tay mình sờ lên vết thương, vừa đụng vào cô đã la đau, anh lấy khăn giấy trong túi ra rồi ân cần dịu giọng: “Ngước mặt lên.”

“Con trai mà để khăn giấy trong người? Bạn giới tính gì vậy?”

“Muốn biết không?”

“Thôi khỏi, tôi là Nghi thiên tài chứ có phải Nghi gốc đầu... Dung nhan bị bạn hủy hoại rồi...”

Thấy Thiên Nghi định lấy tay quẹt máu, Hoàng Khang ngăn lại, anh nhẹ nhàng dùng khăn giấy chậm nhẹ nhẹ lên đó.

“Để tôi làm cho...” Từng cử chỉ quan tâm của anh càng hút lấy hồn cô: “Xin lỗi... đau nhiều lắm hả?”

“Ồ.” Mắt cô cứ nhìn vào gương mặt với những đường cong hoàn hảo như được vẽ nên, chắc hẳn thượng đế dành rất nhiều ưu ái cho anh mới khiến anh trở thành bạch mã hoàn mỹ nhất trong mắt cô.

“Hoàng Khang này.”

“Hả?” Anh trả lời mà mắt vẫn chăm vào vết thương của cô.

“Tôi... tôi...” Bất ngờ cô hôn vào trán anh, lần này đến lượt Hoàng Khang đứng hình, Thiên Nghi vội quay mặt nhìn sang cửa kính bên kia. Cô lấy tay bỏ bắp rang bơ vào miệng thật nhiều, không chịu chú ý tới anh dù tim cô sắp rơi ra ngoài vì sự nồng nức của mình.

“Thiên Nghi...”

“Ăn bánh nè.” Tay cô giơ ly bắp rang lên, mặt vẫn giữ nguyên trạng thái.

Hoàng Khang bật cười ngồi quay mặt sang bên kia, hai người chống tay lên thanh cửa nhìn ra bên ngoài, Hoàng Khang cũng vơ lấy một nắm bắp rang bơ vào miệng, đôi lúc cây răng khểnh lại có cơ hội lộ ra...

Anh ho lên vài tiếng, làm Thiên Nghi cũng ho theo, họ cùng cười nhưng lại không nhìn nhau... Hai bàn tay lại có cơ hội sưởi ấm cho nhau...

Hoàng Khang... có anh, em rất hạnh phúc...

Tầng Thiên Nghi, em là mặt trời, là mặt trăng, là ngôi sao trong lòng anh...

Hai dòng suy nghĩ đan xen, một Valentine đầy ý nghĩa của tuổi mười tám.

Sương đã rơi làm ướt ngọn cỏ bên thềm nhà, Thiên Nghi ngồi bên khung cửa thật lâu rất lâu, cây kim ngắn của đồng hồ mini chỉ vào số mười một. Cô cứ nhìn mãi bầu trời đêm, khi cô Lan và Nun đã ngủ rất ngon, những người kia chắc cũng đã chìm sâu vào giấc mộng của họ, khó khăn lắm Thiên Nghi mới giấu được vết thương trên khóe môi, mong là ngày mai sẽ mau lành để cô Lan không hỏi thêm gì nữa. Cô nghiêng đầu nhìn mãi hai ngôi sao sáng trên màn đêm đen kịt, cô đâu hay rằng, anh cũng đang cùng cô tìm sao đêm, anh cũng đang thao thức không thể chợp mắt. Hoàng Khang nhìn sang tấm hình của mẹ mình.

“Mẹ ơi... có thiên thần đến đưa con ra khỏi địa ngục rồi...” Nói rồi anh lại nhìn bức ảnh bên cạnh, người con gái mái tóc đen huyền đang say sưa dán mắt vào quyển sách. Anh cười.

Con đường này là anh chọn và nhất định anh sẽ làm mọi cách để nó có thể vươn đến nơi bình yên nhất, để cô và anh có thể dạo chơi trên cánh đồng hoa bồ công anh mà cô yêu, để loài hoa trắng mỏng manh ấy sẽ không cô đơn lẻ loi một mình đi tìm bến dừng nữa...

54. Chương 5. 9: Bức Thư Tình Thế Kì

Một quyết định làm thay đổi vận mệnh của Thiên Nghi, cô sẽ đọc bức thư của anh. Giữ mãi rồi, cũng nên đọc nó, cũng đến lúc để tìm cho cô và anh một tình yêu mới, cô không dám trốn tránh tình cảm của mình nữa, tình yêu to lớn của Hoàng Khang đã giúp Thiên Nghi có được dũng khí để vứt bỏ giấc mơ ảo của mười tám năm nay mà quay về hiện tại, để có thể yêu anh – Hoàng Khang!

Nghi ngốc!

Nói thật thì đây là lần đầu tôi viết thư cho người ta đấy, mà nè, sao bạn cứ thích đọc thư tình vậy, thời đại tiến tiến chỉ cần pm một cái có phải thuận tiện hơn không, mắc công tôi phải hao mực tốn giấy.

Nhưng không sao, vì bạn tôi có thể làm bất cứ điều gì, nếu bạn muốn thì ngày nào tôi cũng sẽ viết cho bạn một bức thư như thế này. Nói trước, tôi rất dở văn đấy, đọc xong không chê, không cười, tóm lại là ngàn chữ không bình luận vào, chỉ được đọc và hiểu thôi. Biết không?

Tôi là Hoàng Khang, cao 1m81, nặng 55kg, hiện tại đang học lớp 12D4B trường LB.

Trước khi biết bạn: tôi thích lang thang đến quán ba, thích những cô gái xinh đẹp, thích làm những trò vô bổ, không thèm để tâm đến suy nghĩ của người khác. Về đêm.. .nhớ về mẹ.

Sau khi biết bạn: tôi bỏ tất cả những sở thích không ra gì ấy, chuyển sang học cách quan tâm bạn, học cách để bạn vui, bạn cười nhiều hơn nữa. Giờ đây tôi chỉ còn mỗi sở thích là ngắm bạn, là lắng nghe và luôn muốn chia sẻ cùng bạn những buồn vui trong cuộc sống của bạn. Về đêm, tôi cũng nhớ mẹ... nhưng lại thầm nói với mẹ rằng tôi cũng đang nhớ bạn.

Thiên Nghi à... tôi đã chú ý đến bạn từ rất rất lâu rồi, nhưng có lẽ trong mắt bạn tôi chẳng là gì cả, chỉ là một thằng học sinh cá biệt chẳng đâu vào đâu. Nhưng bạn biết không, từ lúc muốn mình có thể tồn tại trong mắt bạn được, tôi đã thay đổi rất nhiều, bạn bè nói thế, và ngay bản thân tôi cũng nhận ra điều đó. Tôi – Hoàng Khang đã và đang nỗ lực thật hoàn hảo vì bạn. Lớp 11, tôi chỉ biết dỗi mắt nhìn bạn, âm thầm đi theo bạn, ngắm nhìn bạn, nhưng từ lúc Nhật Hoàng xuất hiện, tôi lại sợ hãi khi bạn luôn nghĩ cậu ấy là ngựa trắng, tôi sợ đến mức muốn ngay lập tức cho bạn biết rằng, tôi đây, không bao giờ muốn bạn yêu người khác. Nên tôi đã tìm nhiều cách khác nhau để đến bên bạn, có lẽ như bạn từng nói, đó là những trò điên khùng, nhưng không đâu Thiên Nghi à, tôi thật lòng quan tâm bạn đấy.

Từ nhỏ tôi chỉ biết có mẹ, mẹ là người duy nhất trong cuộc sống của tôi, nhiều lúc tôi không lo không nghĩ, sống cuộc sống vô tư lự cũng vì có mẹ, nhưng kể từ lúc mẹ tôi qua đời năm tôi mới mười ba tuổi. Tôi như sụp đổ hoàn toàn, sau đó bạn gái cũ của tôi lại rời bỏ tôi, tôi đã nghĩ mình không còn gì cả, cứ lao vào cuộc sống điên cuồng, vật vờ của loài quỷ. Đúng thế, tôi là ác quỷ, tôi biết mình không bao giờ xứng đáng là bạch mã hoàng tử trong lòng bạn, tôi thật không thể hoàn hảo như thế dù có cố thể nào đi nữa. Tôi không tài giỏi như người khác... nhưng tôi cam đoan, tôi chỉ biết lo cho bạn hơn cả bản thân tôi.

Thiên Nghi! Anh yêu em!

Người như anh mãi mãi không thể nào xứng với một ngôi sao sáng như em, anh biết chứ. Em là thiên thần ngự trị trên thiên đường, còn anh là ác quỷ luôn tồn tại chốn địa ngục. Xin em hãy cứu vớt anh, hãy tìm cho anh một lối thoát, anh không muốn sống cuộc sống mà không có ngày mai. Em sẽ giúp anh tìm ánh sáng đúng không em?

Kết thúc dòng thư, nước mắt cô rơi đầy trên đó, nó làm lem nhem những chữ ngã nghiêng do Hoàng Khang viết, chữ anh không đẹp, so với chữ cô thì thua một trời một vực. Đúng thật là cô và anh là người của hai thế giới khác nhau, nhưng có ai biết rằng tình yêu chính là cầu nối gắn kết con đường để họ xuyên không mà đến bên nhau. Đây, bức thư tình đầu tiên và cuối cùng trong đời Thiên Nghi, là bức thư khiến cô phải ngồi đó khóc suốt suốt như mưa, lấy khăn giấy bên bàn lau đi nước mắt, cô nhìn thẳng vào dòng chữ kia.

“Hoàng Khang... em sẽ cứu anh, sẽ không ai nói anh là ác quỷ đâu... vì anh luôn là thiên thần trong lòng em.” Sự quả quyết được ánh mắt đầy lòng tin của Thiên Nghi biểu hiện rất rõ, cô muốn mình giúp anh, dù

anh không van xin thì cô cũng sẽ giúp anh. Đó không chỉ là giúp Hoàng Khang, mà còn để Thiên Nghi tìm được tình yêu đích thực trong đời mình. Cô biết rằng... mình cũng yêu anh.

Một buổi sáng rất trong lành, cô bước ra khỏi nhà và đạp xe đến trường như thường lệ, không quên dùng tay quơ lấy những cánh hoa bồ công anh đang bay lang thang trước mặt mình. Lòng đầy những yêu thương, hôm nay cô sẽ tìm Hoàng Khang, gặp anh chỉ cho anh biết anh không cô đơn, anh còn có ‘Nghi ngốc’ của riêng anh mà.

“Bạn biết Hoàng Khang ở đâu không?” Đạo gần đây cánh cửa lớp 12D4B luôn có khách là Thiên Nghi, cô đứng ở ngoài nhìn vào, thấy Tuấn Nguyên đã kịp kéo lại hỏi. Anh chàng ấy vừa từ trong lớp ra, cũng vừa nói chuyện với Gia Minh xong.

“Nó ở nhà.”

“Sao không đi học?”

“Gia Minh nói tối qua nó sốt rất nặng nhưng lại không đến bệnh viện, nên sáng nay nằm ở nhà á.”

Mặt Thiên Nghi biến sắc, không còn sự phấn khởi nữa, cô hỏi vấp vả: “Rồi sao không ai đưa Hoàng Khang đi bệnh viện, sốt nguy hiểm lắm đó, mà bạn có đến xem chưa?”

“Tôi mới vừa biết, ra về chắc Gia Minh sẽ qua thăm nó.”

Sau khi biết Hoàng Khang bị bệnh, Thiên Nghi bồn thần hẫ hẫ ra, ngồi dưới căng tin cùng đám bạn mà hồn ví lại bay đi chốn nào.

“Nghi!” Lam Linh quơ tay qua lại trước Thiên Nghi.

“Chuyện... chuyện gì?” Cô giật mình nhìn xung quanh, Tiểu Quỳnh cũng nhìn với vẻ hoài nghi.

“Nhớ tới ai rồi?”

“Không nhớ ai cả. Thôi Nghi về lớp nhé?”

“Sao lần nào đang nói chuyện cũng đi hết vậy?” Tiểu Quỳnh khó chịu kéo Thiên Nghi lại.

Còn tâm trạng đầu mà ăn uống với hai cô bạn kia, Hoàng Khang đang bệnh nằm ở nhà chẳng ai lo kìa

Nhật Hoàng qua tận lớp Hải Băng cùng cô học, người ta hay nói khi yêu ít cặp nào giúp nhau tiến bộ, có lẽ Nhật Hoàng cùng Hải Băng là một trong các tỉ lệ vô cùng nhỏ đó.

“Hiểu không?”

“Ừ... tạm thời ổn. Nhưng Nhật Hoàng, em... có thể làm ca sĩ không?”

“Sao lại hỏi anh câu đó?”

“Tại vì em muốn anh cho ý kiến, em sẽ tôn trọng anh.”

“Anh luôn ủng hộ em.” Anh gật đầu tin tưởng cô.

Hải Băng chủ động nắm lấy tay Nhật Hoàng, anh cười, lại tiếp tục giúp cô học. Dù sao ông trời cũng không quá bất công, ông đã đưa Nhật Hoàng đến bên Hải Băng để còn có người bảo vệ cô, anh thì quá tài hoa, học giỏi, lại đẹp trai vô cùng, bởi thế làm sao trước kia Thiên Nghi không hiểu lầm được. Giờ nghĩ lại, Thiên Nghi cũng không hiểu lý do vì sao trước đó lại thích Nhật Hoàng nhiều đến thế, trong khi bây giờ gặp anh, cô luôn luôn ở tâm trạng vui tươi, hoạt bát.

Ra chơi xong, Thiên Nghi vào lớp lại ngồi trầm tư. Hồng Ngân biết ngay đáp án là ở đâu nên bèn lên kế hoạch. Chỉ chưa đầy mười phút sau, Gia Minh đã đến trước lớp Thiên Nghi, xin thầy bộ môn cho gặp riêng cô ấy.

“Hoàng Khang bị gì hả?” Lần nào gặp Gia Minh, câu đầu tiên cũng có ẩn ý hỏi thăm Hoàng Khang.

“Chắc nó sốt nặng lắm, tôi định sẽ đến thăm nó, nhưng tại hôm nay học hai buổi nên chắc không được rồi... Mà để nó nằm trong nhà như thế hoài, liệu nó có sao không Thiên Nghi?”

Cô có phải bác sĩ đâu mà hỏi.

“Tôi... tôi... cũng không... biết nữa.” Cô hoảng lên trước những lời ngăm cảnh báo của Gia Minh.

“Hôm nay bạn vắng hai tiết cuối mà, lại không học buổi chiều. Hay là... đến xem nó có sao không đi!”

Đi lòng vòng rớt cuộc Gia Minh cũng nói ra ý chính, chẳng phải anh nói dối diện đủ lí do cũng vì muốn Thiên Nghi đến chăm sóc Hoàng Khang sao. Việc nghỉ học đối với Gia Minh thì có khó khăn gì, vấn đề là anh phải làm mặt bì thương để Thiên Nghi tự suy diễn rồi sốt ruột thể thôi.

“Tôi... sao?”

“Ừ, chứ Hoàng Khang có thân thích với ai đâu, ngoài bạn ra thì tôi nghĩ nó không cần ai nữa. Nếu bạn không đến cũng không sao, để chiều tôi đến thăm nó luôn vậy.”

Thiên Nghi suy nghĩ mau chóng rồi đưa ra quyết định, cô tự mình lo xa, nếu để Hoàng Khang không ai lo tới chiều tối, chắc anh sẽ thành xác ướp mất. Vừa reo chuông hai tiết cuối, Thiên Nghi xách ba lô chạy thẳng ra ngoài, Hồng Ngân nhìn theo.

“Bởi thế... nói tình yêu mạnh quả thật chẳng sai tí nào...” Cô lắc đầu.

Lấy được chiếc Queen ra, Thiên Nghi đã leo lên nó mà đạp thẳng đến nhà Hoàng Khang, chẳng thèm nghĩ đến sĩ diện gì nữa, con gái đến nhà con trai với nhiều người thì không có liêm sỉ, nhưng cô đâu lo nhiều như thế, ai nghĩ gì mặc họ, chỉ cần anh không sao.

Réng rềng... Réng rềng... Réng rềng...

Cô bấm chuông cả ba bốn lần mà ở trong kia không có bất kì động tĩnh nào. Thật ra anh có sao không? Hay là ngắt luôn trong nhà rồi?

55. Chương 5. 10: Câu Nói Anh Chờ Mong

Hoàng Khang ngồi bật dậy, anh nghe tiếng chuông chứ, nhưng lại mệt mỏi lấy chăn trùm kín đầu để khỏi ra tiếp chuyện tên Tuấn Nguyên và Gia Minh lăm lờ. Nhưng chuông cứ reo hoài, tức giận, anh thẫn thờ sẽ ra chữa cho hai tên kia một trận, sáng sớm đã lã nhãi, giờ cũng không để yên cho người bệnh nghỉ ngơi.

“Chuyện gì?” Hoàng Khang nói lớn tiếng mà không thèm nhìn mặt người đối diện.

“Bạn có sao không?”

“Không sao cũng bị...” Lời nói của anh đứt đoạn khi thấy Thiên Nghi, cô ngơ người nhìn anh. Đỉnh chính lại lần nữa, Hoàng Khang nhìn thẳng vào cô, đúng là Thiên Nghi rồi: “Bạn đến thăm tôi hả?”

“Gia Minh nói cậu ấy phải học nên không lo cho bạn được, thế nên tôi mới thử qua xem. Bạn có ổn không?”

“Tôi...” Anh dừng lại sau ít giây suy nghĩ, được một lát, anh đặt tay lên trán: “Đau đầu quá... đầu tôi đau chết rồi...”

“Đầu... sao? Bạn vào nằm nghỉ đi!” Cô cứ như thế đấy, bị lừa hoài mà vẫn mắc lừa mãi. Bước vào nhà, Thiên Nghi đóng cổng lại rồi chạy theo Hoàng Khang vào trong. Sau khi đi vào tắm rửa kính lớn, một sự ngỡ ngàng không nhỏ.

Mọi thứ xung quanh trống rỗng, nhà anh không có gì cả, bốn bức tường bao quanh, ở một góc nhà chỉ có một ghế sofa dài màu đen và một cái bàn kính thật lớn, trên bàn cũng chẳng có thứ gì hết, Thiên Nghi nhìn xung quanh một lượt, máy điều hòa, máy giặt, tủ lạnh. Nhà bếp chỉ mỗi nhiều thôi, trên tủ bếp đã bị đóng rất chặt, cô nhìn thẳng vào trong, bát đĩa được sắp ngăn nắp nhưng chẳng bày biện ra bếp, bếp gạch màu đen cũng trống trơn.

“Xuống đây ngồi nè.” Hoàng Khang vỗ vỗ lên ghế chừa chỗ cho cô ngồi.

Theo lời anh, cô ngoan ngoãn đến đó ngồi xuống, trên sofa có một cái chăn bông màu đen khá dày, cô kéo nó qua một bên.

“Nhà bạn không còn ai sao?”

“Tôi sống một mình.”

“Nhưng... sao xung quanh... không có gì hết vậy, trông ngôi nhà... không cân xứng tí nào. Còn cái tủ chén nữa, bao lâu rồi bạn không động đến nó vậy?”

“3 năm.”

“Hả?”

Thiên Nghi vô cùng bất ngờ trước câu trả lời vô tư lự của Hoàng Khang. Nhưng rồi cũng phải ép lòng bình thần để còn lo cho anh, cô đứng dậy, mở hộp cháo trên tay ra.

“Đi rửa mặt rồi ra ăn cháo này. Gia Minh nhờ tôi đem đến đó.”

Hoàng Khang gật đầu rồi đứng dậy bước vào trong, coi ra thằng bạn Gia Minh cũng rất hiểu ý bạn bè.

Nói xong, cô đi thẳng lại nhà bếp, không tin lời anh cho lắm, nếu ba năm không đụng vào thì chắc nó sẽ lên lớp bụi, nhưng ở đây rất sạch sẽ, Thiên Nghi mở tủ lấy một cái tô thủy tinh màu trắng cùng một cây thìa sứ. Cô đổ hết cháo mình vừa mới mua ra, trộn lại một lần cho nó thấm vị, định mở tủ lấy chai nước, ai ngờ khi mở cái tủ lạnh được âm vào tường ấy, tủ hai ngăn to đùn, tất cả mọi thứ bên trong không có gì khác, toàn pizza và những thức ăn nhanh, lúc này Thiên Nghi mới phát hiện phía góc bếp toàn mì ăn liền. Lòng cô chợt xót xa...

“Xong rồi...”

Lúc Hoàng Khang tỉnh táo bước từ trong nhà vệ sinh ra thì thấy mặt Thiên Nghi cứng đờ, tay vẫn còn giữ lấy cửa tủ lạnh, mắt cô đỏ hoe. Anh không hiểu chuyện gì vừa xảy ra: “Sao thế?”

“Thường ngày bạn ăn những cái này thôi sao?”

“À... cũng ngon mà...”

“Ngon?” Định nghĩa từ ngon với Thiên Nghi không thể chấp nhận, cô ghét nhất là ăn thức ăn nhanh, dù bạn đến lúc nào cô cũng phải ăn cơm, dù là cơm trắng. Bỗng nhớ lại những gì trong bức thư của Hoàng Khang viết, có câu ‘Xin em hãy cứu vớt anh, tìm cho anh một lối thoát’, lúc đọc xong, cô vẫn chưa hiểu lắm, người hay nói hay cười, lúc nào cũng lạc quan như anh thì cần gì cô cứu vớt. Nhưng đến giờ cô mới biết, cuộc sống mà anh phải đối mặt vô cùng khó khăn, anh cô đơn và đầy tăm tối trong căn nhà rộng lớn này. Cô đâu hay rằng, chỉ khi nào có sự tồn tại của Tầng Thiên Nghi thì Hoàng Khang mới là người vui vẻ, thoải mái như cô nghĩ, còn tất cả những khoảng thời gian khác, anh luôn nhốt mình trong bóng tối, một con đường xa khuất đi mãi mà không bao giờ tìm được bến đỗ.

“Tôi không biết! Sau này bạn không được ăn những thứ linh tinh thế này nữa...”

“Bạn đến nấu cho tôi sao?”

Hoàng Khang nghiêm túc nhìn Thiên Nghi, anh muốn biết rốt cuộc cô có lo cho anh không, hay chỉ vì lời nhờ vả của Gia Minh mà cô mới ép mình đến đây.

“Tôi chỉ biết chiên trứng thôi.”

“Tôi sẽ ăn.”

Không gian chùng xuống hẳn, Thiên Nghi bỗng nhìn về tô cháo, cô nâng nó lên và đặt trước Hoàng Khang: “Ăn cho nóng.”

Anh ngồi lên ghế tại bàn ăn, ít khi nào anh chịu ngồi tại đây, thời gian ở nhà anh cứ cắt miếng pizza, lấy một lon nước rồi đi lên phòng lẳng lặng mà ăn. Thiên Nghi ngồi đối diện nhìn Hoàng Khang, cô không ngại ngừng gì nữa, chỉ biết ngẩng nhìn anh, Hoàng Khang ăn được vài thìa thì nhăn nhó nhìn về cô: “Bạn làm tôi ngượng đấy.”

“Cứ ăn đi.” Cô quay sang hướng khác.

Chỉ trong vài phút anh đã xử lí xong tô cháo, vậy mà đau đầu sao? Anh đã khỏe hẳn từ lúc sáng, chẳng qua là do Gia Minh bịa chuyện để dụ Thiên Nghi đến nơi này, tạo cơ hội cho họ. Ăn xong, anh uống mấy ngụm nước rồi cười cười với cô.

“Sao bệnh mà không đến bác sĩ?”

“Nói ra... bạn không được cười đó...”

“Đừng nói với tôi là đến từng tuổi này bạn còn sợ bác sĩ?” Thiên Nghi hoài nghi dọa hỏi.

“Ừ.”

Bỗng cô không thể nén cười, môi cô đã biểu hiện rất rõ nhằm trêu chọc anh. Hoàng Khang xụ mặt: “Có gì đáng cười đâu chứ?”

Thiên Nghi lắc đầu đưa tay lên ra hiệu: “Được... không cười... không cười nữa. Nhưng bạn chưa trả lời tôi? Sao nhà to thế này mà không có gì hết vậy?”

“Tôi đem bán hết rồi? Không ai nuôi thì phải bán mấy vật dụng trong nhà để sống. Nếu thêm vài tháng nữa, tôi sẽ bán luôn cái nhà này.”

“Thật không?”

Anh gật đầu với gương mặt thật thà không dối trá, nhưng có ai mà không nhìn thấy sự gian xảo trong đôi mắt anh.

“Đến lúc đó, tôi sẽ đến sống cùng bạn!”

“Giờn... nữa rồi...”

“Sao lúc nào bạn cũng cho là tôi giờn hết vậy. Chuyện tối qua...”

Ngắt ngang câu chuyện của Hoàng Khang, Thiên Nghi xen ngay vào: “Tôi về đây! Bạn giữ gìn sức khỏe.” Dù trước khi đến đây, Thiên Nghi đã nhiều lần hứa với bản thân rằng sẽ dám đối mặt cùng Hoàng Khang, tuy nhiên, lúc gặp anh, cô lại không thể nào đủ can đảm ấy. Bỏ qua gương mặt thất thần của Hoàng Khang, cô quay lưng đi, hãy cho cô thời gian.

“Thiên Nghi!” Hoàng Khang bất chợt đến ôm chầm lấy cô, từ phía sau, anh như muốn giữ lấy Thiên Nghi mãi mãi, cũng cảm giác này đây, chỉ có cô mới đem lại được cho anh. Thiên Nghi thì mập mờ cảm xúc, cô đặt tay mình xuống hai bàn tay đang vòng lấy eo cô, định gỡ nó ra, nhưng rồi đứng lặng khi.

“Anh yêu em!” Đó là câu mà Hoàng Khang đã muốn nói ra từ rất rất lâu, nhưng cho tới tận hôm nay thì anh mới thốt lên được, cô muốn có thời gian nhưng Hoàng Khang đã chờ quá đủ.

“Em đọc lá thư đó chưa?”

“Ồ... r...ồi.” Từng tiếng nói vang lên chậm chạp.

“Đồng ý không?”

“Hoàng Khang... tôi...”

Hoàng Khang càng ôm chặt cô thêm, anh thích tựa đầu vào cổ cô để nhận lấy hơi ấm ấy, để sưởi ấm trái tim anh. Đến giờ mà Thiên Nghi vẫn chưa quyết đoán, cô cứ do dự, chần chừ mãi mà không đưa ra lựa chọn. Cô đã chọn rồi mà, sao vẫn không dám nói ra. Cô sợ gì chứ? Cô không yêu anh sao? Không đúng, Tầng Thiên Nghi đã yêu Hoàng Khang, yêu từ lúc nào cô cũng không hay biết, cô chỉ có thể nói, mình đã xem anh là một mảnh ghép đẹp nhất cả cuộc đời.

“Anh không tốt đúng không?”

“Không phải.”

“Hay là em còn tình cảm với Gia Huy?”

Lại càng không phải, sao anh đưa ra nhiều lí do vô lý thế?

“Không!”

“Vậy vì lí do gì?”

Thiên Nghi đã tháo tay Hoàng Khang ra, cô suy nghĩ rất kĩ rồi nên mới quay lại, mặt đối mặt cùng anh: “Tôi... tôi... về đây!” Cô chạy nhanh ra khỏi căn nhà kia, để mặc anh cô đơn ở lại. Sao lúc nào cũng chỉ là anh ở lại, lúc nào cô cũng bỏ lại anh, để anh phải đứng đó nhìn theo bóng dáng cô càng ngày càng xa. Thất vọng nào nề, anh thở dài rồi quay lưng định trở về phòng. Rồi bước chân kia không thể tiếp tục khi nghe tiếng bước chân chạy càng gần, anh quay đầu nhìn cô đang thở hổn hển mà vẫn cố nói ra rành mạch từng từ một.

“Hoàng Khang... em cũng yêu anh.”

Hạnh phúc trước mắt thì phải nắm giữ, nếu còn do dự mãi không quyết, cô lại lo Hoàng Khang sẽ chạy mất, nếu thế thì bản thân cô phải ra sao đây. Dù không là bạch mã hoàng tử thì Thiên Nghi cũng chấp nhận, lỡ rồi biết làm sao hơn để chống lại sự sắp xếp của vận mệnh. Cô quay lại, quay đầu lại để nhìn anh và từ nay, cô sẽ không bao giờ bỏ chạy mà để anh phải trông hoài bóng hình cô trong xa xăm.

Tia sáng trong đáy mắt Hoàng Khang bừng dậy, nó che lấp tất cả mọi thứ quanh anh, giờ chỉ còn có Thiên Nghi ngay trước mắt Hoàng Khang. Cô không để anh chen vào nên nói tiếp: “Giờ mới biết em yêu anh rất nhiều, em sợ, sợ anh sẽ còn tình cảm với An An, người ta nói tình đầu thì khó quên, em sợ anh còn yêu An An... thật sự em không bằng cô ấy... về tất cả.”

“Ngốc quá... ai cần em phải bằng An An.”

“Anh biết không? Từ trước em luôn mong ước tìm ngựa trắng, hết Gia Huy rồi đến Nhật Hoàng, nhưng hai người đó chỉ thoáng qua cuộc đời em như một cơn gió nhẹ, chỉ có anh, anh đến bên em âm thầm và mang cho em vô vàn cảm xúc khác nhau, từ ghét đến hận, rồi nhớ rồi thương... và hôm nay... là yêu.”

Lòng anh chứa chan bao niềm vui mà bất cứ từ ngữ nào cũng không thể diễn tả được, mắt anh đẹp long lanh, ánh mắt có thể hút hồn bất kì ai khi nhìn sâu vào nó. Thiên Nghi đặt tay mình lên má Hoàng Khang, cô nói rất nhỏ nhưng cũng đủ anh nghe thấy: “Em sẽ tìm ánh sáng cho anh... sẽ cùng anh bước đi trên con đường của chúng ta. Được không?”

“Ừm... cảm ơn em... Thiên Nghi!” Lại lần nữa sự hạnh phúc hân hoan khiến anh không kiềm lòng được, anh lại ôm lấy cô, Thiên Nghi không ngang bướng xô đẩy anh như những lần trước, cô cũng ôm lấy anh, tựa vào vai Hoàng Khang và cảm động. Nước mắt không chỉ rơi khi đau đớn, mà đôi lúc nó rơi vì ta quá hạnh phúc, quá đong đầy tình cảm của thực tại. Cô hít ứat thở đầy, chuyện vui thế này mà vẫn rơi được nước mắt.

“Sao phòng anh cái nào cũng đen thui hết vậy? Hắc bạch lưỡng đạo.”

Đây chính là lí do khiến Hoàng Khang bật cười khi lần đầu vào phòng Thiên Nghi, tất cả những thứ ở phòng cô đều toàn trắng, còn anh thì trang trí riêng ình mỗi một màu đen bí ẩn, khiến cô muốn khám phá mãi, muốn giải mã tìm anh để còn có thể bước vào trong và ngự trị nơi đó. Thiên Nghi có phải lo nghĩ nhiều quá sao, vì vốn trái tim Hoàng Khang đã chỉ còn dành riêng ối mình cô rồi, còn ai có cơ hội bước vào xô cô ra khỏi đó đâu, sức đề kháng của tim rất mạnh, có chỉ cho phép người gốc gác như Tằng Thiên Nghi ở lại thôi.

“Vào phòng anh không sợ sao?”

“Sợ gì?” Thiên Nghi tiện tay sờ vào từng góc ngách tại nhà Hoàng Khang.

“Sợ những gì con gái hay sợ.”

“Em tin anh mà.” Cô tự tin cười tùm tùm quay đầu ngó về phía anh, Hoàng Khang có điện thoại nên đứng ngoài cửa nghe, sắc mặt không tốt lắm. Thiên Nghi ở trong phòng Hoàng Khang, cô ngồi xuống giường, ôi sao nó mềm mại làm sao, chắc phải đất lắm. Phòng anh chắc cũng dọn đồ đi bán hết rồi, chỉ còn mỗi chiếc giường với chăn nệm toàn một màu đen, xung quanh bốn bức tường vô cùng giản đơn, phòng anh có nhà vệ sinh riêng, cánh cửa gỗ được đóng kín, trông khá thoáng mát, một cái bàn chất đầy tập vở bừa bãi của

anh, phía trên là hình của bà Hoàng – mẹ ruột Hoàng Khang, người này Thiên Nghi đã từng đọc thoại tại nghĩa trang một lần. Nhưng cô vô cùng bất ngờ khi...

Ấn tượng nhất ở Thiên Nghi là tấm kính rất to, đó không phải là kính mà là cửa, là cửa thông ra ban công, buổi tối thì thế nào nhỉ? Nếu là Thiên Nghi thì chắc không dám ngủ đâu, dù đã có tấm rèm màu đen khá dày. Cô bước đến kéo tấm rèm ra, mở cửa kính, bầu không khí thật dịu ngọt, tiếng chim ngoài cửa reo ríu rít mãi, bầu trời bao la rộng lớn, nó xanh thẳm vun vút, Thiên Nghi vươn vai hít thở không gian dễ chịu... Anh đến, lại ôm lấy cô: “Em gan thật!”

“Sao?”

“Vào phòng anh còn đứng đưng như nhà mình, định làm nữ chủ nhân hả?”

“Đến nhà ai em cũng thế.” Thiên Nghi cười nghiêng mặt qua anh.

“Từ nay về sau, chỉ được làm thế với mỗi anh thôi, nghe chưa?”

“...” Cô biết đáp gì hơn, anh độc tài thế mà, bỗng quay phắt lại nhìn anh, cô hỏi: “Nhưng... có thể đừng ọi người biết chuyện này được không anh?”

“Tại sao?” Khi nghe xong lời đề nghị, mặt Hoàng Khang tối sầm lại.

“Vì... vì...” Cô cúi đầu, tay vẫn giữ lấy vạt áo anh: “Em... chưa chuẩn bị tâm lý.”

“Vậy thì anh là người tình trong bóng tối của em rồi.”

“Anh nói gì mà ghê vậy? Không có đâu.”

“Anh sẽ giúp em.” Vì yêu cô mà anh sẽ chấp nhận, dù ngay thời khắc cô nói yêu anh, anh đã muốn gào thét thật to cho cả thế giới đều biết, yêu nhau thì có gì sai, yêu anh làm Thiên Nghi mất mặt sao? Anh đã tự hỏi thế lúc mà cô đưa ra lời đề nghị hết sức vô lý đó, nhưng dù nó vô lý đến mức nào, làm anh khó chịu tới đâu thì anh vẫn chấp nhận, vì anh biết, anh yêu cô. Thiên Nghi nghe anh nói thế nên vô cùng yên tâm, có chút áy náy nhưng rồi cũng thôi, do có nụ cười ấm áp của anh. Hoàng Khang vuốt nhẹ mái tóc đen mượt mà rồi hôn lên đầu, sau đó mặt anh chuyển phương hướng, thì thảo bên tai cô.

“Trả cho anh!”

“Trả gì?” Cô đứng lùi xa Hoàng Khang ra, giả làm mặt nai ngậy ngô hỏi anh. Hoàng Khang phì cười, xòe bàn tay ra: “Anh có thể tố cáo em tội trộm đồ trong nhà người khác đó. Mau đưa ra đây.”

“Em có lấy gì đâu.” Xòe hai bàn tay ra trước Hoàng Khang.

Anh tiến lại gần: “Hay là muốn anh xét người em?”

“Không! Cái đó của em mà.”

“Ồ nhà anh thì của anh!”

Thiên Nghi lấy trong túi áo ra một tấm hình, cô lướt tiếc nhìn nó, trông trong hình mình cũng dễ thương đầu để đấy chứ, Hoàng Khang cũng rất biết cách chụp hình, lựa đúng góc độ. Thiên Nghi chưa kịp nhận xét thêm thì Hoàng Khang lấy lại ngay.

“Ai cho em nhìn người yêu anh như thế.”

“Vậy anh cứ nhìn người trong hình đi! Người yêu anh mà, em về đây!” Nói là làm, Thiên Nghi mau chóng chạy xuống lầu, Hoàng Khang mỉm cười đuổi theo, đến tầng trệt, anh đã tóm được tay cô.

“Không ở lại lo cho anh sao?”

“Anh bệnh?”

“Ừ, rất nặng.”

Thiên Nghi đập mạnh vào chân Hoàng Khang làm anh giật chân lên theo phản xạ và ôm lấy nó: “Em định mưu sát anh nữa à?”

“Cũng tính thế đó, cái tội giả bệnh lừa em.”

“Anh bệnh thật mà, hôm quá sốt nặng lắm... chỉ là...sáng nay khỏe rồi thôi.”

Nụ cười không vơi trên môi Hoàng Khang, Thiên Nghi giơ tay dọa anh, làm mặt giận: “Còn dám nói? Ai cho anh chụp lên em thế hả?”

“À...” Hoàng Khang cố cười cho qua chuyện, anh lại nắm tay cô: “Em phải hạnh phúc vì được hotboy chụp lên thì đúng hơn, không có ai ngoài anh chụp hình của em đâu.”

“...” Cô thừa nhận là chỉ có Hoàng Khang mới chụp lên mình, biết cãi gì hơn giờ, ai bảo cô không làm được hot girl. Một lát sau, Thiên Nghi phải về nhà nếu không cô Lan sẽ nghi ngờ, Hoàng Khang định lấy xe tiễn cô về nhưng cô lại muốn anh nghỉ dưỡng, phải nghe lời bạn gái nên anh đành nằm dài ở nhà giết thời gian.

Trên đường về, lòng Thiên Nghi lại có nhiều bon chen cảm xúc, cô biết mình là thật lòng yêu Hoàng Khang, nhưng rồi có chút hụt hẫng khi nhận ra giấc mơ ngựa trắng đã tan vỡ. Mặc kệ, không cần ngựa trắng nữa, miễn sao cô thấy hạnh phúc bên Hoàng Khang là đủ. Tình yêu đầu của cô gái ấy bắt đầu như thế, cô luôn làm theo cảm tính, chưa khi nào suy nghĩ cho tương lai, anh cũng thế, tuổi của cả hai chỉ biết yêu cho bản thân nhưng chưa biết suy xét mọi thứ. Để rồi khi chợt nhận ra mình sai lầm với tất cả, hối tiếc cũng không còn cơ hội...vì đã yêu mất rồi....

56. Chương 5. 11: Khoảng Cách

“Hải Băng à... Nghi từng nói là không lừa Băng nữa... nên hôm nay Nghi muốn nói với Băng một chuyện.”

“Nghi nói đi!”

Hải Băng bỏ Boo ra để lắng nghe Thiên Nghi tâm sự, nhìn gương mặt của cô bạn, cô biết ngay là có chuyện rất quan trọng. Thiên Nghi đi lại, nắm lấy tay Hải Băng: “Nghi yêu Hoàng Khang!”

“Đến giờ Nghi mới biết sao? Băng biết lâu rồi.”

“Sao Băng biết?”

“Ừa... Nghi tưởng Băng ngây thơ không nhìn ra hả, ai ai cũng thấy rất rõ, chỉ có hai người là ngu ngơ chưa biết gì thôi.”

Thiên Nghi thẹn thùng đỏ cả mặt, cô kể cho Hải Băng nghe về chuyện lúc sáng, vừa kể mặt Thiên Nghi lại nóng bừng lên, cô nhớ Hoàng Khang. Ôi thật kì lạ, khi chỉ là bạn bè thì sao lại có thể xa cách vài tháng, nhưng lúc trở thành người yêu lại thấy nhớ nhiều đến thế này. Điện thoại cô reo lên, khỏi đoán cũng biết người đó là ai rồi.

“Ăn cơm chưa?”

“Chưa, nhưng a... anh khỏe không vậy?”

Hải Băng bật cười khi nghe giọng điệu ấy của Thiên Nghi, cô tìm cách chọc mặt Thiên Nghi càng đỏ hơn: “Nói chuyện đi! Băng không nghe gì hết...”

“Anh chưa khỏe... nhưng mai sẽ đến đưa em đi học.”

“Không cần phải vậy... thôi anh nghỉ ngơi đi, em đi ăn cơm với Hải Băng.”

Thiên Nghi tắt máy, sắc mặt lại biến đổi, Hoàng Khang cũng thở dài tự trách mình. Hải Băng thấy bộ điệu Thiên Nghi không được tốt nên mới quan tâm.

“Nghi không định sẽ để mọi người biết sao?”

“Nghi không biết...” Chỉ mình Hải Băng hiểu Thiên Nghi, cô dựa đầu vào vai Hải Băng, để cô tự suy nghĩ, làm thế có công bằng với Hoàng Khang hay không, cái tội của bản thân luôn khiến con người ta trở nên

lần lự, khó quyết. Thiên Nghi không hề hối hận khi yêu Hoàng Khang, chấp nhận ở bên anh, nhưng cô vẫn không thể nghĩ thấu lí do vì sao cô không đủ can đảm đứng cạnh Hoàng Khang với vai trò là một cô bạn gái.

Đầu tuần học mới, ngồi ở ghế sinh hoạt trường, lớp Hoàng Khang cách Thiên Nghi ba dãy ghế, anh cùng ngồi ngang với cô, bị những người ở giữa ngăn cách, nhưng ánh mắt ấy vẫn không thể rời Thiên Nghi. Còn cô cứ cặm cụi vào quyển Hóa học dày cộm, cô phải kiểm tra liên miên trong vài ngày sắp tới nên coi ra không thể có thời gian ở bên anh. Hai người họ ở trường thì như người xa lạ, đến tối, anh hay nhắn tin cho cô, cũng không biết là nhắn những gì, đơn giản chỉ một icon mặt cười đã làm đêm ấy Thiên Nghi phải mất ngủ vì hạnh phúc.

Nun nhìn ra những khác lạ từ chị của mình, Hoàng Khang vẫn chưa báo cho Nun biết nên con bé cứ hay rình xem những cử chỉ của Thiên Nghi để còn làm tình báo cho Hoàng Khang. Đôi lúc đi ngang mặt nhau, Hoàng Khang lén nắm lấy tay Thiên Nghi, cô thì vội vàng rút lại để tránh ánh mắt mọi người, làm anh vô cùng thất vọng, buồn bã, thế rồi khi anh nhận được một lời xin lỗi từ Thiên Nghi, mọi nỗi thất vọng kia đều tan biến, anh lại vui vẻ chấp nhận mối tình của mình, tình cảm chính đáng mà không hiểu vì sao lại khó cho người khác biết được.

Gia Huy lại tìm đến Thiên Nghi, anh dẫn cô đến White ăn tối. Cô sẽ giấu những người trong trường, nhưng bản thân cô tự biết, người đầu tiên không nên che giấu là Gia Huy, cô sẽ nói rõ tất cả với anh, để anh yên tâm mà đi tìm một hạnh phúc mới, một cô gái tốt hơn Thiên Nghi để có thể bù đắp vết thương lòng mà anh đã gánh chịu.

“Em và cậu ta chính thức hẹn hò rồi ư?” Giọng anh trầm lắng đến xót xa, cô nghe cũng nao nê bất lực, nhưng sự thật vẫn mãi không thể nào đổi thay, Hoàng Khang yêu Thiên Nghi, anh có thể vì cô mà nỗ lực rất nhiều, nên cũng đến lúc cô làm một việc gì đó cho tình yêu của hai người rồi.

“Dạ... em sẽ ở bên Hoàng Khang.”

“Ừm... tốt lắm...” Anh gật gù nhẹ đầu, mặt cúi xuống để không cho Thiên Nghi nhìn thấy bộ mặt thảm hại đến thương tâm của mình, Gia Huy là người có lòng tự trọng vô cùng cao, anh không cho phép bất cứ thứ gì rời xa mình, anh luôn cố chấp tìm bằng được mọi cách níu giữ Thiên Nghi ở bên, nhưng rồi, anh cũng thất bại, chỉ do anh vô dụng hay là anh đã từng chọn sai phương hướng để đi, con đường anh chọn trong mười năm trước, từ cái ngày anh bước lên máy bay thì đường của anh và Thiên Nghi cũng chia thành hai ngã rẽ, mãi mãi không tìm được bất kì điểm chung nào.

“Anh Huy... anh là người con trai tốt, lại có tài, em tin dù không có Tầng Thiên Nghi em thì cuộc sống của anh vẫn không có biến động gì cả. Đừng đặt bất cứ hy vọng gì ở nơi em, bởi vì, em yêu Hoàng Khang, em rất yêu anh ấy... nên... em không có cách cho anh một hy vọng nào đâu.”

“Anh biết chứ Thiên Nghi. Từ lúc anh về, anh nhìn thấy em nói cười bên Hoàng Khang, anh đã phát giác rằng thời gian đã cuốn em xa anh, nhưng anh không thể chấp nhận, làm sao anh cam lòng, tự lừa dối bản thân để cố giữ em bên cạnh... nhưng anh sai rồi... em không thể quay về bên anh được nữa...” Mắt anh u buồn như những giọt pha lên sắp vụn vỡ.

Thiên Nghi nắm lấy bàn anh đang đặt trên bàn, cô vỗ nhẹ lên nó rồi tha thiết hướng về Gia Huy, sự ăn năn đã không còn, với Thiên Nghi, giờ Gia Huy như một người anh trai, một người mà cô chịu rất nhiều ơn huệ.

“Tha thứ cho bản thân, anh sẽ tìm được niềm vui, đừng để quá khứ trói buộc anh mãi như thế...”

Gia Huy hiểu, anh hiểu mình đã không có cách để Thiên Nghi yêu anh trở lại, anh cũng từng giành, muốn dùng những hồi ức tốt đẹp giữa cả hai để khiến Thiên Nghi thay đổi suy nghĩ, để rồi tất cả đều vô nghĩa khi Thiên Nghi đem lòng yêu một chàng trai khác. Sự nỗ lực bấy lâu đến đây không còn nữa... Gia Huy thất bại hoàn toàn khi thử thách với một trái tim non nớt dễ đổ.

Ngọc Diệp vừa ra khỏi trường đã nhận được một tin nhắn, cô nhìn trân trân vào mấy dòng chữ ngắn gọn, súc tích rồi leo lên taxi. Trên đường đến nhà hàng Thái Hòa, cô vô cùng bình tĩnh, không tỏ ra gì yếu mềm để người khác đặc ý. Đến nơi, Ngọc Diệp đi xông xông vào trong, trên người vẫn còn mặc bộ đồng phục của The First. Cô nằng đứng lại trước cái bàn tròn sang trọng, cô nhìn chàng trai rồi liếc sang cô gái.

“Trông hai người rất xứng đôi.”

“Ngọc Diệp... anh...” Đại Phong chưa kịp giải thích đã bị cô tạt thẳng cốc nước mát vừa đặt trên bàn vào mặt, cô gái kia sững người rồi cũng đứng dậy nói giọng tiểu thư: “Cô là ai thế?”

“Tôi là ai? Hỏi anh ấy đi, xem tôi là ai?”

“Ngọc Diệp... em nghe anh giải thích đi!”

Giữa không khí yên tĩnh của nhà hàng bỗng xuất hiện cảnh tượng như thế, làm ai nấy cũng vô cùng bất ngờ, Ngọc Diệp vuốt lại mái tóc mình, trừng to mắt vào Đại Phong.

“Chúng ta! Chia tay!” Cô lập tức quay lưng bỏ đi sau câu nói, Đại Phong vừa định chạy theo thì bị cô gái kia kéo lại.

“Anh đi đâu thế?”

“Cô ấy là người tôi vừa nói với cô đó.”

“Cô ta ngang bướng như thế sao hợp với anh?”

“Mặc kệ tôi!” Không chịu nổi sự đeo bám của cô tiểu thư chanh chua ấy, Đại Phong chạy nhanh ra quầy tính tiền rồi quẹt thẻ trong ít phút, dù trong bất kì tình huống nào, Đại Phong vẫn giữ nguyên phong thái của một người đàn ông thực sự. Vì mất thời gian đôi co mà anh đã để Ngọc Diệp lên taxi, vẫn còn kịp, cô vừa lên thôi, anh chạy theo phía sau.

“Ngọc Diệp... nghe anh nói này... Ngọc Diệp!”

Cô không phải không nghe, nhìn anh qua kính chiếu hậu, Ngọc Diệp vẫn thờ ơ xem như đó là việc hiển nhiên, anh dám phản bội cô thì cô cần gì thương tiếc đến. Mặt vẫn lạnh như tiền, Ngọc Diệp nhìn về phía trước kêu tài xế lái càng nhanh hơn. Đại Phong dù có là siêu sao chạy maratông cũng không tài nào đuổi nổi theo cô, bóng chiếc taxi ấy khuất theo con đường.... Đại Phong thở dốc dừng lại, anh cúi người để mình còn kịp thở rồi lại ngẩn mặt nhìn về phía xa.

“Sao lại không nghe anh nói?” Mồ hôi lã chã, áo sơ mi Đại Phong đang mặc trên người cũng vì thế mà ướt đầm, con đường tấp nập xe, anh đứng ở đó khá lâu, nhìn về phía cô đi với sự thất vọng nặng nề. Chưa bao giờ, từ ngày anh gặp cô đến nay, không khi nào Ngọc Diệp cho anh một lần biện minh, chuyện gì cô cũng tự áp đặt và bắt buộc anh phải nghe theo... Đôi lúc chán nản...

57. Chương 6: Nếu Đã Yêu, Em Không Cần Anh Là Ngựa Trắng.

*****Nhìn gương mặt chân thành của Hoàng Khang mà Thiên Nghi không thể nào kiềm lòng, cô xót xa, tự trách bản thân đòi hỏi quá nhiều ở anh. Con người có ai mà hoàn thiện được, Hoàng Khang cũng đã vì cô làm rất nhiều thứ, bản thân cô còn muốn gì nữa, không cần, Thiên Nghi không cần Hoàng Khang tốt hơn, giờ cô chỉ muốn anh mãi là Hoàng Khang, là người con trai mang đầy ma lực khiến cô chú ý như lần đầu gặp mặt... Thiên Nghi ôm chầm lấy Hoàng Khang làm anh không khỏi ngạc nhiên.

“Xin lỗi anh.”

“Sao lại xin lỗi?”

“Anh cứ là anh đi, em không thích anh thay đổi đâu, người em yêu là Hoàng Khang, là anh! Hoàng Khang à... em thật sự yêu anh.”*****

Tiểu Quỳnh tay cầm cơm hộp đứng dưới tòa nhà cao tầng, cô ngược lên phía trên, sao mà cao quá, anh làm chỉ ở một tầng cao như thế. Hôm nay cô khó khăn lắm mới làm riêng được một bữa cơm, nhưng không phải cho bản thân mình, cô tận tay làm cho Kỳ Dương. Đi vào thang máy, người trong công sở đúng là rất khác,

ăn mặc chỉnh tề, mặt ai nấy cũng rất nghiêm túc, ít nói không cười, chẳng ai nói chuyện với ai. Với Tiểu Quỳnh như thế thì là cuộc sống ư? Cô mong sao mình sẽ không phải đến những nơi như thế này mà sống, chẳng phải sống cuộc sống tự do tự tại của mình vẫn tốt hơn sao.

Thang máy mở, cô đang ở tầng mười bảy của một tòa cao ốc, ở cánh cửa lớn có dòng chữ ‘Văn phòng Luật sư : Triệu Kỳ Dương’. Đọc xong, Tiểu Quỳnh bất giác hé đôi môi nhỏ xinh xắn và thắm mỉm cười rồi tay nâng niu hộp cơm đem vào trong, cô tự nhiên mở cửa, Tiểu Quỳnh chưa có phong thái lịch sự như những người khác, cô luôn vô tư chẳng thèm để ý đến cái gì là lễ giáo nên giữ và nên làm. Kỳ Dương vẫn ngồi đó, trên bàn làm việc với một đồng hồ sơ đủ loại, cô đi đến mà mắt anh vẫn không ngược lên.

“Tôi đã bảo là không ăn, cậu không cần mua đâu.”

“Không ăn sao làm việc.” Nghe tiếng quen thuộc, Kỳ Dương dừng bút và ngẩng đầu lên, anh vô cùng kinh ngạc khi thấy Tiểu Quỳnh đang đứng đó nhìn anh: “Sao em đến đây?”

“Mua thức ăn cho anh.” Cô ngồi xuống bàn tiếp khách, mở nắp hộp ra rồi đứng dậy kéo Kỳ Dương lại ngồi cạnh mình: “Sao anh bơ ra thế?”

“Anh không ngờ em có thể đến đây.”

Kỳ Dương tháo nút áo vest ra rồi lại ngồi xuống, anh nhìn vào hộp cơm đầy màu sắc đỏ. Tiểu Quỳnh đưa cho Kỳ Dương thìa, cô ngồi chống cằm: “Anh ăn đi!”

Anh đưa thìa mút cơm một ít và bỏ vào miệng, nhai vài cái, bỗng mặt anh nhăn lại, ‘bộp’, anh vội tìm thùng rác và nhổ vào.

“Chuyện gì thế?”

“Sạn...” Lấy khăn giấy lau miệng, Kỳ Dương uống một ngụm nước vào rồi quay qua Tiểu Quỳnh: “Em mua cơm ở đâu thế... khó ăn quá.”

“Thật ra... là do em tự làm.”

Kỳ Dương như nghe được tin động trời, tay anh ngừng hoạt động, hộp cơm ấy nhém tí bị ném vào sọt rác giờ đang giữ nguyên trên tay Kỳ Dương. Anh hỏi lại lần nữa: “Em nói thật?”

“Ừm... Em biết mình làm khó ăn lắm, để em chạy xuống dưới mua cho anh phần ăn khác.”

Kỳ Dương níu tay cô lại khi Tiểu Quỳnh đã đứng dậy, anh kéo cô ngồi xuống, xoa xoa mái tóc ngắn mượt mà: “Không khó ăn thế đâu... tại anh chưa thưởng thức kĩ mà.”

“Anh không cần an ủi em, chắc tại lần đầu nấu nên mới vậy, lần sau em sẽ cố gắng nhiều hơn.” Tiểu Quỳnh tự tin nói lớn với Kỳ Dương, tay cô nắm thật chặt tay anh, mặt đầy kiên quyết.

Kỳ Dương bất chợt xót xa khi phát hiện trên tay cô toàn băng cá nhân, mười đầu ngón tay đã dán đầy bảy tám ngón. Anh thần thờ chốc lát, không ai biết Kỳ Dương nghĩ điều gì, anh chỉ biết mình cảm thấy có lỗi, rất có lỗi, sao Tiểu Quỳnh có thể vì anh mà làm tổn hại đến mình, xưa nay cô luôn ghét việc bếp núc mà lại vì anh đi vào bếp, làm cơm hộp sẵn mang đến chỗ anh làm.

“Sao thế anh?” Tiểu Quỳnh cúi đầu khi thấy mặt Kỳ Dương trầm xuống.

Kỳ Dương đặt lên bàn tay đó một nụ hôn, Tiểu Quỳnh giật nảy mình nhém tí té khỏi ghế, cô ấp úng: “Anh... anh...”

“Đừng làm vậy nữa... cơm này anh sẽ ăn.” Cầm thìa lại, Kỳ Dương cầm đầu ăn phần cơm còn dư, mặc dù vô cùng khó nuốt nhưng mặt anh vẫn giữ nguyên trạng thái, Tiểu Quỳnh kéo kéo tay anh.

“Anh đừng ăn, khó nuốt mà, đừng ăn nữa.”

Dù cô có nói thế nào thì Kỳ Dương cũng đã ăn sạch phần cơm cô mang đến. Tiểu Quỳnh cảm động đến mức muốn ôm ngay lấy anh, chợt cô phát giác, anh là kẻ gia trưởng nhất thế gian, nếu ôm anh thì chắc sẽ bị mắng à xem, cô chỉ biết ngẩn nhìn Kỳ Dương, từng cử chỉ hành động của anh đều có khả năng chinh phục tất cả những cô gái quanh anh. Mãi cho đến lúc cô phải quay về để còn kịp đi học. Kỳ Dương chỉ có

thể đưa Tiểu Quỳnh đến tầng dưới, anh còn nhiều công việc chưa giải quyết, huống hồ cô cũng không muốn làm phiền anh.

Cô gái mạnh mẽ như Tiểu Quỳnh cũng có lúc phải siêu lòng vì con trai, cả việc mà cô thù nhất trên đời – vào bếp, cô cũng sẽ chấp nhận thử thách vì Kỳ Dương. Vì anh thích mẫu con gái dịu dàng, thích sự nhu mì của một thiếu nữ biết lo cho người yêu. Có phải Tiểu Quỳnh đã sai khi phải thay đổi mình để có thể như anh hy vọng?

Hôm nay Thiên Nghi vừa nhận được điện thoại của Hồng Ngân, cô ấy bị té xe phải nhập viện. Thiên Nghi nghe thấy liền hồi hã đến ngay đó thăm cô bạn cùng lớp, nhìn xung quanh, sao mà nhiều chỗ quá, biết tìm Hồng Ngân nơi đâu, điện thoại lại quên mang theo. Thiên Nghi lao đến phòng tiếp tân hỏi y tá mới biết được chỗ Hồng Ngân nằm, đi vội vào thang máy, cô xoa xoa hai lòng bàn tay vào nhau, không chú ý đến người bên cạnh, đột nhiên, có người nắm lấy tay Thiên Nghi, cô giật mình quay sang, thét lớn.

“Làm gì...” Nhưng rồi khi chạm lấy ánh mắt anh, Thiên Nghi lại im bật, cô chỉ biết nhìn Hoàng Khang, nhìn anh đang say sưa dõi mắt vào gương mặt của mình: “Anh đến đây làm gì?”

Câu đầu tiên khi gặp anh, Thiên Nghi đã hỏi thế, Hoàng Khang khẽ cười: “Thăm người quen.” Rồi anh nhìn xuống tay mình đang đan chặt vào tay cô: “Coi ra em cũng biết cảnh giác lắm đó...”

“Chứ sao...” Thiên Nghi tự đắc mỉm cười để đề cao bản thân mình, nhưng bị câu nói tiếp theo của Hoàng Khang làm mất mặt vô cùng.

“Nhưng anh đi cùng em từ cổng bệnh viện vào đây mà em vẫn không hay biết, cả đứng bên cạnh nhau trong thang máy em cũng không phát hiện. Cảnh giác ghê nhỉ?”

Chuông thang máy kêu lên, cánh cửa mở ra, Thiên Nghi giật dỗi buông nhanh tay anh. Hoàng Khang chỉ còn biết đi theo phía sau, lắc đầu bất lực nhìn cô.

Phòng 309... Thiên Nghi đứng ở ngoài.

“Em phải vào thăm Hồng Ngân. Đi không?”

“Đi.”

Anh chủ động mở cửa cho Thiên Nghi, vừa nhìn dáng vẻ mệt mỏi của Hồng Ngân đang truyền nước biển thì Thiên Nghi lại chạy ngay đến. Hồng Ngân đang ngồi tựa đầu vào ghế, tay cầm quyển tạp trí lật qua lật lại.

“Ngân sao rồi? Ổn không?”

“Khỏe nhiều rồi... chỉ xây xát nhỏ thôi.”

“Nhưng Ngân lái xe kiểu gì thế? Thường ngày cẩn thận lắm mà.”

“À... do sơ xuất.” Ánh mắt Hồng Ngân trĩu nặng ưu tư, Thiên Nghi biết trong chuyện này chắc hẳn có ẩn khúc, nhưng nếu Hồng Ngân đã che giấu thì cô đành chịu, không thể khơi gợi nỗi buồn. Hoàng Khang vừa vào trong đã ngồi xuống ghế, không khí xung quanh không ngột ngạt như anh nghĩ, phòng đặc biệt khác hẳn, chỉ mình Hồng Ngân tận hưởng một không gian riêng thế này. Thiên Nghi quay về phía Hoàng Khang đang vô tư, cô lên tiếng.

“Bạn kia... đến đây thăm người bệnh mà ngồi chết chân đó sao?”

Hoàng Khang cúi đầu đứng dậy, vẻ uể oải, anh cúi đầu trước Hồng Ngân: “Xin hỏi bạn Hồng Ngân khỏe chưa ạ?”

“Kính quá... tránh ra nhanh.” Hồng Ngân khua khua tay

Tự suy nghĩ lại, Thiên Nghi mới biết chắc người quen mà Hoàng Khang nói là Hồng Ngân đây, họ cũng từng yêu nhau mà, bây giờ Thiên Nghi lại là bạn gái của Hoàng Khang, đối mặt với Hồng Ngân làm sao để khỏi khó xử đây? Lo suy tư, cô không nghe Hoàng Khang cùng Hồng Ngân đang nói chuyện, bỗng lòng Thiên Nghi run lên khi phát hiện balô của Hoàng Khang đang ở trong phòng này, nó nằm một góc trên bộ ghế sofa trắng, rõ ràng Hoàng Khang vừa đến đây mà, sao nó lại ở đây trước khi hai người vào.

“Nghi! Sao nữa vậy?” Thấy cô trầm mặc, Hồng Ngân liền hỏi.

“Không có gì cả...” Mặt Thiên Nghi gương gạo, Hoàng Khang nhìn về phía ánh mắt Thiên Nghi đang dõi theo lúc này, vừa nhìn anh đã thoáng nghĩ ra, cô ghen, cô đang ghen. Anh ngồi xuống cạnh giường Hồng Ngân, khoác tay lên cổ cô ấy.

“Sau này nhớ cẩn thận!”

Bộ Hoàng Khang không nhìn thấy Thiên Nghi sao? Với anh, cô là người vô hình từ bao giờ? Thiên Nghi tự hỏi, tự trách rồi quay ánh mắt sắt bén nhìn Hoàng Khang. Nhưng Hoàng Khang vẫn thế, càng ngày tỏ ra thân thiết cùng Hồng Ngân.

Hồng Ngân thì không phối hợp tí nào, cô xô Hoàng Khang ra khỏi người mình.

“Làm cái gì vậy?”

Nếu Thiên Nghi nói mình không giận thì tự dối lòng, cô đang vô cùng bức tức trước hành động quá đáng của Hoàng Khang, dù là người yêu cũ cũng không nên tỏ ra quan tâm đến mức độ đó, hiện giờ, cô mới chính là người yêu của anh mà. Tự nghĩ kĩ, cô cũng chưa chính thức làm người yêu Hoàng Khang, ai bảo cô là người đòi che giấu, làm Hoàng Khang phải khó xử bao nhiêu, giờ thì nhận lấy hậu quả việc mình làm.

“Thôi... hai người nói chuyện đi! Tôi phải về rồi...” Thiên Nghi vỗ nhẹ lên vai Hồng Ngân: “Giữ gìn sức khỏe, ngày mai tôi sẽ chép bài hộ Ngân.”

Thiên Nghi đứng dậy, mắt không thèm nhìn Hoàng Khang nữa. Hồng Ngân liếc sang Hoàng Khang, trừng to hai mắt cảnh cáo anh rồi lại hiền hòa nắm tay Thiên Nghi lại.

“Ở đây thêm tí nữa đi, Hoàng Khang sẽ đưa Nghi về.”

“Tôi tự về được, không cần bạn Hoàng Khang phải phiền lòng.”

Anh bật cười nhưng lại quay mặt sang hướng khác, Thiên Nghi nhấn mạnh từ ‘bạn’ để cho anh biết lần này cô sẽ trừng phạt anh thế nào. Chọc Thiên Nghi thế này với anh thật là thú vị, Hoàng Khang nắm lấy tay Hồng Ngân: “Cứ lo ỉnh trước đã, còn Thiên Nghi...”

Trò đùa quá trớn của Hoàng Khang bị Hồng Ngân vạch trần, mặc dù tay vào nước biển nhưng cô cũng cú rõ mạnh lên đầu Hoàng Khang: “Cái thằng này...”

Sự kiện xảy ra trước mắt Thiên Nghi khiến cô phải ngậy người, còn anh ôm lấy đầu mình đứng phắt dậy, lùi xa Hồng Ngân ra.

“Chị làm trò gì vậy hả?”

‘Chị’, Thiên Nghi vừa nghe Hoàng Khang xưng hô với Hồng Ngân là chị. Anh phát hiện mình đã tự hại mình, xoa xoa đầu, anh cười để xua tan sự chú ý của Thiên Nghi. Còn cô, lấy tay mình hết đưa ngang mặt Hồng Ngân lại chuyển sang Hoàng Khang: “Hai... người gọi nhau là gì?”

“Nó là em họ tôi.” Hồng Ngân không chịu nổi nên đành phơi bày sự thật.

“Chị!” Biết mình vừa bị phản bội, Hoàng Khang la lên nhưng Hồng Ngân vẫn lè lưỡi làm điệu bộ khiến Hoàng Khang tức điên lên. Thiên Nghi vẫn chưa tìm được đáp án, não cô vốn phân tích rất chậm, hướng hồ chuyện này cô chưa bao giờ nghĩ đến. Hoàng Khang – Hồng Ngân, họ là anh em của nhau, một chuyện vô cùng lạ.

Lập tức Thiên Nghi nhìn lên Hoàng Khang, mắt đầy trách móc, anh biết gì ngoài việc xin tha.

“Anh... cũng đang định cho em biết...”

“Chuyện của hai người tôi vừa biết đó. Nghi hay thật... dám lừa thiên hạ sao? Em dẫu...”

Em dẫu? Chưa gì đã gọi thế rồi, làm Thiên Nghi ngại ngùng đến không còn cách trả lời, cô muốn vùi đầu xuống đất nếu có thể, tìm chỗ nào chui để khỏi mất mặt thế này, vậy mà lúc này lại có người ghen tuôn bừa bãi.

“Anh giấu giỏi quá!”

“Hihi...” Trên đường đưa Thiên Nghi về, Hoàng Khang phải chịu thêm một trận tra tấn tiếp theo. Hai người này lúc nào cũng thích đi bộ một đoạn đường khá dài, trời về đêm yên tĩnh hẳn, mọi côn trùng đều đua nhau kêu ca. Hoàng Khang nắm bàn tay Thiên Nghi, dù cô không muốn nhưng anh vẫn cứ nắm, nắm mãi. Trời lạnh thế này nên phải có cô thì anh mới không còn lạnh giá.

“Hoàng Khang! Vậy bức thư tình trước kia thì sao?”

“Cái đó... là có người nhờ anh đưa cho Hồng Ngân. Ai kêu em hiểu lầm làm gì, anh có nói là của anh đâu.” Lời biện minh của Hoàng Khang hết sức chính xác, nhớ năm ấy đầu phải anh nói là thư tình của mình tặng Hồng Ngân, chỉ mình Thiên Nghi suy tưởng rồi đâm ra thù hận anh thôi.

“Hai người là chị em mà anh lại che giấu đến giờ? Sao vậy hả? Còn dám...” Giọng cô từ từ nhỏ lại: “Chọc em ghen sao?”

“Thì tại anh muốn coi tình cảm của em dành cho anh thế nào thôi...”

Nhân tiện có Hoàng Khang, Thiên Nghi hỏi luôn những thắc mắc trước đây: “Thật ra mối quan hệ của Hồng Ngân với Gia Minh là gì vậy? Còn Tuấn Nguyên nữa?”

Hoàng Khang lấy tay đặt lên bờ vai gầy gò của Thiên Nghi, anh kéo cô tựa vào người mình, một tay bỏ vào túi quần. Vừa đi, vừa lí giải hết những gì Thiên Nghi không biết bấy lâu nay.

Trước kia, Hồng Ngân và Tuấn Nguyên là mối tình đầu của nhau, Gia Minh thì chỉ âm thầm yêu Hồng Ngân, nhưng rồi cuộc tình cảm của Gia Minh cũng bị Tuấn Nguyên phát hiện. Không biết anh nghĩ sao mà chia tay với Hồng Ngân, họ cãi nhau rất quyết liệt, Gia Minh chỉ biết tìm Tuấn Nguyên mà trách móc, nhưng rồi hai người kia cũng chia tay vì những lí do riêng, nào là anh đào hoa, cô thì bay bướm, không hợp nhau về mọi thứ... Khi con trai hết yêu thì dù có níu kéo vẫn chỉ là con số không. Dù xảy ra bất cứ chuyện gì thì Gia Minh và Tuấn Nguyên vẫn là anh em với nhau, còn Hồng Ngân ở giữa chẳng thể nói chuyện bình thường với ai cả. Ngay cho đến hôm nay, Hồng Ngân tình cờ thấy Tuấn Nguyên bày tỏ tình cảm với Lam Linh, cô không thể chấp nhận, nếu nói không còn yêu Tuấn Nguyên thì không đúng, cô yêu chứ, thậm chí còn yêu anh nhiều hơn lúc hai người còn bên nhau... Tâm trạng kích động nên lúc lái xe mất tập trung liền dẫn đến tai nạn.

Nghe kể xong, lòng Thiên Nghi lại trĩu nặng: “Vốn dĩ Tuấn Nguyên không nên bày tỏ với Lam Linh, em biết, dù Tuấn Nguyên có tốt thế nào thì người Lam Linh chọn vẫn là Đăng Khôi thôi...”

“Đăng Khôi lớn hơn em hai tuổi mà... sao lại học chung vậy?”

“Chắc Khôi vào học trễ... tình hình cụ thể thì em không biết.”

Hoàng Khang đứng lại, mặt oan ức nhìn về Thiên Nghi: “Sao em cứ xưng hô thân mật với người khác vậy? Còn anh, tối ngày cứ Hoàng Khang, Hoàng Khang, có ai gọi người yêu mình thế không?”

“Em thích!”

“Anh?”

“Không đời nào. Em ghét anh nhất đấy...”

Anh bất chợt hôn lên má Thiên Nghi, cô ngỡ người giấy lát rồi đánh mạnh vào vai anh: “Anh là đồ xấu xa...”

“Biết mà...”

Thiên Nghi lại dẫm mạnh vào chân Hoàng Khang, lần này không để anh phản ứng thì cô đã vụt chạy mất, Hoàng Khang than trời không được, trách đất không xong. liền đuổi theo.

Họ không yêu nhau nhiều như mọi người hay nghĩ, tình yêu của họ chỉ đơn giản là hiện tại, là tuổi học trò hồn nhiên, cũng chẳng ai biết được họ sẽ yêu nhau đến bao lâu, nhưng Hoàng Khang lại khẳng định là sẽ để cô yêu anh cả đời.

58. Chương 6. 1: Chúng Tôi Khác Thế Giới Nhưng Có Chung Tình Yêu

Tình hình là hôm nay Nhật Hoàng muốn giúp Hải Băng vui lên nên đã đưa cô đến phòng trà Happiness, sân khấu đầu tiên của đôi tình nhân này. Anh ngồi cùng cô tại một góc bàn, ngắm nhìn mọi người qua lại, âm nhạc với Hải Băng như một liều thuốc bổ, không cần điều gì khác, cô cũng có thể vui tươi. Nhìn thấy cô như thế, anh vô cùng mừng rỡ...

“Mỗi lần em cô đơn thì cứ đến đây.”

“Nhưng em muốn đến với anh mà...”

“Hải Băng à.” Mặt anh nghiêm túc hẳn ra: “Em có muốn đến gặp bố mẹ anh không?”

“Bố mẹ anh?” Hải Băng không ngờ Nhật Hoàng lại đưa ra đề nghị này, tuy yêu nhau cũng đã lâu nhưng Hải Băng nào chuẩn bị tâm lý để ra mắt gia đình anh, họ còn quá nhỏ, đâu cần thiết lo xa đến thế. Nhật Hoàng nhận ra sự ngỡ ngàng trong cô, anh qua ngồi cạnh Hải Băng, ôm lấy cô vào lòng.

“Anh muốn bố mẹ anh biết về em, cũng muốn gia đình em hiểu về anh. Nếu không như thế thì làm sao Lâm An buông tha cho em và anh được.”

“Nhưng... em chưa chuẩn bị tâm lý gặp gia đình anh.”

“Không sao... hai tuần nữa họ sẽ về đây! Anh có báo ẹ anh rồi... con dâu tương lai của bà vô cùng đáng yêu, xinh xắn.” Anh đầy tự tin và khẳng định. Nhật Hoàng luôn như thế, chuyện gì với anh cũng phải dứt khoát rõ ràng. Bố mẹ anh cũng không khỏi bất ngờ khi nghe anh nói là sẽ ra mắt bạn gái. Từ nhỏ chàng trai Bùi Ngô Nhật Hoàng này chỉ biết học với học, anh không thêm để ý đến bất cứ cô gái nào, dù có vô số nàng ngưỡng mộ anh. Hải Băng thật may mắn khi có được một tình yêu hoàn hảo như thế...

“Bố mẹ anh khó không?”

Nhật Hoàng phì cười, lấy tay vỗ nhẹ nhẹ lên vai Hải Băng, anh trấn an lại cô, một tâm lý hồi hộp.

“Yên tâm đi, bố mẹ anh vô cùng dễ tính, lúc nào họ cũng mong anh có người yêu, bây giờ dẫn em đến gặp họ, chắc hẳn ai cũng vui mừng. Huống hồ... em làm ai cũng yêu được mà....”

Buổi nhạc tối nay bắt đầu, hai người ngồi ở dưới lắng nghe, cô cứ tựa mãi vào vai anh, đôi lúc anh hôn khẽ vào mái tóc thơm mùi bồ kết ấy, cô giật mình nhưng khi nhìn về ánh mắt dạt dào của Nhật Hoàng, lòng lại chứa chan hạnh phúc, cô mãn nguyện với cuộc sống này vì có anh, Nhật Hoàng đã ghép tròn mảnh ghép cho bức tranh cuộc đời Hải Băng để nó hoàn thiện hơn.

LB luôn luôn náo nhiệt với nhiều tin đồn thổi thái quá, nhất là tin của các nhân vật khá nổi, chuyện của hot boy ban A như Nhật Hoàng thì đã được sáng tỏ, chỉ còn Hoàng Khang, người mang tiếng độc thân suốt gần hai năm, đã có người nhay bén nói về tình cảm của anh và Thiên Nghi, Thiên Nghi vẫn cứ trốn tránh, không quan tâm nhiều đến cảm nghĩ của Hoàng Khang. Nhiều lúc đi ngang, ngồi cạnh người yêu mà vẫn cứ tỏ ra không quen biết, họ yêu nhau mà y như vụng trộm sợ người khác biết đến, thỉnh thoảng sự vô tâm ấy làm anh buồn, anh vô cùng bất lực trước quyết định của Thiên Nghi, nhưng chỉ vì yêu cô mà anh đành chấp nhận. Thu Hà nghe tin Thiên Nghi và Hoàng Khang yêu nhau, cô nhất nhất không tin, vì đơn giản cô nghĩ mình hiểu Hoàng Khang và cả Thiên Nghi. Hoàng Khang lãng tử chỉ thích bên cạnh người đẹp, hoa khôi. Thiên Nghi chung tình mãi mê tìm ngựa trắng vô cùng hoàn mỹ chẳng chút khuyết điểm...

Thế là, trong buổi sinh hoạt trại thể giữa các bạn lớp mười hai, chuyện không ngờ tới cũng xảy ra.

Lúc Thiên Nghi bước ngang Hoàng Khang cùng Tiểu Quỳnh, cô nhìn anh, anh định chạy ngay đến nắm tay cô nhưng rồi sự thờ ơ của Thiên Nghi lại khiến trái tim anh bao lần vụn vỡ. Thấy Hoàng Khang đứng một mình bên bóng mát, Thu Hà bước đến.

“Ai cũng có đôi có cặp hết... sao anh đứng đây?”

“Thì không thích... Chẳng phải em cũng một mình đó sao?”

“Này!” Lời mỉa mai của Hoàng Khang khiến cô tức giận không nguôi, vì bị Hoàng Khang đá mà giờ tâm trạng của Thu Hà vẫn chưa thể bình thản, cô không hèn hờ không phải vì không ai theo đuổi, chỉ vì cô còn

yêu Hoàng Khang, yêu anh nên mới ranh tị với người con gái được anh yêu. Mọi người nghe có cái vã liền quay lại, trong đó có Thiên Nghi. Cô đứng nhìn Hoàng Khang, anh cũng đang biết cô dán mắt vào mình nên không muốn tranh luận vô có. Hoàng Khang bỏ lon nước xuống ghế rồi đứng dậy, phủi phủi tay mình.

“Đừng gây sự ở đây!”

“Em gây sự? Hay là nói trúng tim đen của anh nên anh không có cách trả lời, nghe người ta nói anh quen con gái ban A mà... Là ai vậy?”

“Là...” Mọi người bắt đầu im phăng phắt để lắng nghe, Thiên Nghi nhìn chằm chằm về phía anh, Hải Bằng bước đến nắm lấy bàn tay Thiên Nghi, có phần lỏng lẻo cô đơn. An An vừa chen vào đã đứng thờ thẩn ở đó, cô tự biết mình thua cuộc vĩnh viễn, đôi lát lại đưa mắt về Thiên Nghi mặt đang vô cùng khó chịu. Hoàng Khang biết ý kiến của Thiên Nghi, không cần cô nói, chỉ cần dùng ánh mắt cảm nhận anh cũng nhận ra được Thiên Nghi không muốn anh nói ra.

“Là ai thì đâu liên quan đến em.”

Câu trả lời khiến Thu Hà hụt hẫh, cô cảm giận Hoàng Khang nên không bao giờ chấp nhận được việc thế này. Mọi người cũng được thở sau vài phút hồi hộp lắng nghe.

“Thì ra là không phải... em cứ ngỡ anh còn có năng lực chinh phục con gái ban A tụi em, trước kia chỉ có em ngu mới bị anh lừa tình cảm. Ai cũng biết hot boy ban B chỉ là cái danh cho đẹp thôi... anh cũng quậy phá, học chẳng bằng ai mà.”

“Cô im chưa?” Ánh mắt băng giá của anh dán vào Thu Hà, hơi thở của ác ma ban B khiến ai nấy đều sợ hãi.

Tim Thiên Nghi thắt chặt vào nhau, cô không cho phép ai xỉ nhục Hoàng Khang, nhưng trong tình huống này, cô sao có thể ra mặt để giải vây cho người mình yêu. Hải Bằng càng giữ chặt tay Thiên Nghi hơn: “Nghi quyết định không để mọi người biết thật sao?”

Thiên Nghi im lặng nhìn về phía Hoàng Khang đang khó xử, cô tự trách bản thân quá ích kỷ, để anh phải gánh chịu một mình.

Ai cũng xì xào to nhỏ, có người đồng tình với ý kiến của Thu Hà, có người lại phản đối. Đương nhiên, kẻ đồng tình học ban A, kẻ phản đối ở ban B, của nhà ai nấy giữ mà. Người như Quách An An lại có thể điềm tĩnh để Thu Hà buông bao lời xỉ nhục Hoàng Khang, cô không phải không tức giận, lòng An An còn như lửa đốt, nhưng cô muốn biết, Hoàng Khang sẽ ứng xử ra sao, có thật vì Thiên Nghi anh đã hoàn toàn khác xưa không. Thu Hà thấy sắc mặt Hoàng Khang đã thay đổi, cô thông minh biết chắc chuyện anh quen con gái ban A là có thật, chắc chắn cô gái kia cũng ở đây.

“Em im thì thay đổi được gì... cả người yêu của anh, cô ta cũng muốn giấu, phải rồi, người ta ở vị trí như thế nào? Ban A mà, anh với tới sao?”

“Đúng thế... tôi mãi mãi không thể nào với tới cô ấy, tình yêu của tôi chỉ có thể thôi, nó tầm thường thế đó.”

Lời cảnh cáo dành cho Thu Hà cũng đã đâm vào sâu tận tim Thiên Nghi, hai bàn tay cô lạnh dần và run lên vì ân hận, vì tự trách với những suy nghĩ ấu trĩ nhỏ nhen. Anh nhìn Thiên Nghi, nói tiếp những lời đã để trong lòng: “Tôi không giỏi, tôi là một thằng chẳng ra gì... nhưng tôi biết mình yêu cô ấy, yêu rất nhiều...” Nụ cười chua xót ẩn hiện trên môi anh, Hoàng Khang đầu cúi cúi xuống đất, vô thần: “Chúng tôi khác thế giới... nếu được, tôi sẽ chỉ dõi theo cô ấy là đủ, không cần cô ấy làm gì cả. Chỉ đơn giản thôi... tôi sẽ làm tất cả vì người đó.”

Thu Hà và tất cả mọi người không còn nói thêm bất cứ từ nào. Gia Minh mím mím môi nhìn sang Thiên Nghi, cô vẫn chưa có biến đổi gì. Ai ai cũng đều thấy rõ tình yêu của Hoàng Khang dạt dào thế nào khi nhắc đến cô gái kia, họ muốn biết người nào có khả năng khiến Hoàng Khang trở nên như vậy, không còn nóng nảy la hét hay có những hành động nông nổi khi bị người khác xỉ nhục. Nhớ lúc anh vừa vào LB đã được tôn làm hot boy, nhiều người không phục liền tìm cơ gây sự, hẳn ta chỉ mắng Hoàng Khang vài câu đã bị anh đánh đến nhập viện cả tháng trời, Hoàng Khang cũng bị kỷ luật suốt một tuần ở nhà kiểm điểm.

Về với hiện tại, Hoàng Khang biết rằng buổi liên hoan trại này không còn chỗ cho mình ở lại, anh nhấc bước và quay lưng, mặc kệ bao lời bàn tán không hay phía sau. Tốt nhất nên rời khỏi đây để Thiên Nghi còn không khó xử vì anh.

An An mất đảm lẹ, cô không gạt nước mắt nữa, không còn bất cứ tâm tư nào lo cho lớp phấn đang dần trôi theo dòng lệ, giờ cô mới tin, chính Thiên Nghi mới là nữ thần giúp cuộc đời Hoàng Khang có thể bước sang thế giới mới, một nơi chỉ chất chứa toàn tình yêu.

Hải Bằng ngạc nhiên khi tay Thiên Nghi đã rời khỏi cô tự lúc nào, Thiên Nghi chạy ra phía Hoàng Khang, nắm lấy tay anh, làm anh vô cùng ngạc nhiên quay sang, thấy ngay ánh mắt đang rưng rưng ở cô. Thiên Nghi đan tay mình vào tay Hoàng Khang, tự tin đứng trước mọi người, giọng nghẹn ngào nhưng không kém phần mạnh mẽ: “Tôi là người yêu của Hoàng Khang!”

Tiếng ‘ồ’ không ngừng thốt lên, ai cũng nhìn họ bằng cặp mắt trố kinh hoàng, kinh ngạc, có người lại bần thần không nói được từ nào. Gia Minh gạt đầu hải lòng rồi quay lưng đi, thoát khỏi đám đông thích lo chuyện người ta, Hải Bằng mỉm cười hạnh phúc thấy khi Thiên Nghi nhận ra tình cảm mình phải đối diện thế nào. Người bất ngờ nhất vẫn là Thu Hà, lời đồn đã không sai.

“Thiên Nghi!”

“Bộ không phải sao? Anh dám phủ nhận hả?”

Ánh mắt Hoàng Khang mỗi lúc có hình ảnh Thiên Nghi thì lại sáng rực, cô lại nói với toàn thể những tâm hồn còn đang mải mê thích tìm tòi chuyện người khác: “Tình yêu của tôi xin mọi người đừng bàn tán, chúng tôi yêu nhau không phải để cùng thế giới, yêu nhau chỉ vì yêu thôi!”

Yêu nhau chỉ vì yêu thôi!

Câu nói này làm chấn động tất cả, chấn động luôn cả Hoàng Khang, anh không thể nào ngờ Thiên Nghi lại dám đứng trước mọi người mà hành động như thế. Cô cũng đã chịu đựng quá đủ rồi, nhẫn nhịn mỗi lúc có cô gái khác tiếp cận Hoàng Khang mà mình lại chỉ biết đứng nhìn vì cô nên lấy tư cách gì để ghen đây, thấy anh khó xử không thể nói lời nào biện hộ cho bản thân, lòng cô càng quặn đau. Giờ nói ra có phải đơn giản hơn nhiều không. Tất nhiên cũng còn không ít người tranh luận, nhưng họ làm gì mặc họ, Thiên Nghi không quan tâm nữa.

Tối nay, lửa trại được thắp lên, ai cũng náo nhiệt chơi trò tập thể, Hoàng Khang lại tìm mọi cách lôi bằng được Thiên Nghi đến chỗ mang không gian riêng của hai người. Họ ngồi lên bể nước lớn ở gần đó, nhìn về phía con sông ở cạnh trường, cây cầu dài bắc ngang hai bên bờ với những ánh đèn sáng rực, nước sông lung linh thêm, tình yêu đẹp hơn.

“Anh không thể ngờ là em làm thế.”

“Em đau lòng.” Cô tựa vào vai anh, nhìn về phía dòng xe đang chạy như gió trên cầu, họ tấp nập ồn ào, lửa trại phía sau lưng hai người cũng nhộn nhịp, chỉ có không gian nơi đây là hoàn toàn tĩnh lặng.

“Em thích làm gì?”

“Em thích đi du lịch... Sau này em sẽ làm hướng dẫn viên du lịch để đi được mọi nơi trên thế giới. Còn anh?”

“Anh thích... có em!”

Thiên Nghi ngẩng đầu nhìn anh, cô lấy tay véo vào má anh: “Đó cũng gọi là ước mơ được hay sao?”

“Thì mục tiêu của đời anh đó...”

Cô lại hạnh phúc tựa vào vai Hoàng Khang và ngắm tiếp những gì trước mắt, bỗng sao cô cảm thấy mình vô cùng thỏa mãn với cuộc sống hiện tại, không đòi hỏi gì nhiều nữa, mơ ước chỉ cao xa những gì mãi mãi không với tới. Bây giờ có Hoàng Khang ở bên đã quá đủ, cuộc sống với Nun, cô Lan và đương Nguyên cũng không thành vấn đề, học tập lại ngày một tiến bộ. Ôi! Có ai còn mong ước gì hơn nữa... Thiên Nghi tự suy nghĩ về mình rồi bất giác bật cười khúc khích. Hoàng Khang nghi ngờ nên dò hỏi.

“Em nghĩ gì thế?”

“Nghĩ xem anh sẽ yêu em bao lâu? Bao lâu thế Hoàng Khang?” Câu hỏi này như một lời nguyên của những cô gái đang yêu, ai cũng muốn biết chàng trai đang bên cạnh mình sẽ yêu mình đến khi nào, yêu mình nhiều bao nhiêu. Thiên Nghi cũng thế, cũng rất muốn biết câu trả lời của Hoàng Khang sẽ thế nào, không biết tình cảm của họ sẽ vững bền như thế này đến lúc nào đây?

“Sao anh biết được.”

“Sao mà không biết... anh phải trả lời, nhất định phải trả lời.”

“Anh thật sự không biết mà.”

Thiên Nghi giận dỗi đứng dậy, mặt vẫn xù xụ không chịu đặt mình vào tình huống của Hoàng Khang. Càng nghĩ càng tức, có người bạn trai nào mà không biết sẽ yêu bạn gái đến bao lâu.

“Ý của anh là sẽ không lâu đúng không? Em biết ngay mà.”

“Tự nhiên em tức giận vậy?” Hoàng Khang nín tay Thiên Nghi ngồi xuống nhưng cô vẫn cố hất ra, đáng lẽ anh phải nói là suốt đời hay mãi mãi chẳng hạn, ai nào ngờ anh lại nói không biết, không biết nghĩa là tình cảm không thể nào chắc chắn. Thiên Nghi phúi phúi quần áo, quay lưng đi về phía lửa trại.

“Em đi đâu thế?”

“Mặc kệ em, khi nào có đáp án thì hãy nói chuyện với em.” Cô quay đầu nói vọng lại.

Tuấn Nguyên trên đường đi đến, gặp Thiên Nghi hùng hổ đi vào, bỏ Hoàng Khang đứng nhìn phía sau.

“Lam Linh tìm bạn.”

“Ừ, cảm ơn Tuấn Nguyên.”

Dừng được đôi lát, Thiên Nghi lại đi tiếp. Hoàng Khang vẫn có thể cười khi nhìn bóng dáng cô đang cố rời khỏi mắt anh, sao cô có thể trốn được ra khỏi đời anh đây, Hoàng Khang đã khẳng định là mãi mãi sẽ không cho cô cái quyền đó rồi. Anh ngồi lại chỗ cũ, thoát ném vài viên đá ra xa. Tuấn Nguyên đến bên cạnh, cũng tiện tay bức mấy cọng cỏ rồi xé nó ra từng mảnh.

“Hong Ngân sao rồi?”

“Muốn biết thì tự đến thăm.”

Tuấn Nguyên thở dài, anh không nghĩ mình sẽ đoạn tuyệt tất cả với Hồng Ngân, dù sao tình cảm đã có từ rất lâu, yêu nhau không được thì đành làm bạn bè, anh em vậy.

“Tao sẽ đến thăm cô ấy... nhưng mày không trách tao chứ?”

“Trách? Mà dù tao trách thì sao nào?” Nhắc đến đây, Hoàng Khang lại nhìn sang Tuấn Nguyên đang ưu sầu: “Tao trách mày thì mày có thể từ bỏ Lam Linh mà quay lại với chị ấy không?”

Hai người con trai nói chuyện với nhau luôn luôn ở trạng thái thế này, vô cùng điềm tĩnh để giải quyết mọi việc, đa số con gái luôn thích náo loạn, làm quá sự việc, nên đây là điểm khác nhau lớn nhất giữa hai giới tính ấy.

59. Chương 6. 2: Anh Sẽ Không Yêu Em Mãi Mãi

Thiên Nghi quay về lửa trại, ngồi phịch xuống cùng Hải Băng và Tiểu Quỳnh, Lam Linh cũng ngồi cạnh đó. Vừa nhìn thấy Thiên Nghi, Tiểu Quỳnh liền quát lớn, biết ngay là thế này mà, Thiên Nghi đã chuẩn bị xong tâm lý.

“Nghĩ làm cái gì vậy? Nghĩ sao mà đi yêu tên Hoàng Khang quậy phá đó, học hành đã chẳng ra gì giờ còn mang tiếng đào hoa. Bộ muốn chết sao mà như con thêu thân lao đầu vào đèn vậy hả?”

“Quỳnh học cũng dở tệ đấy thôi...”

“Gi?”

Hải Băng làm Tiểu Quỳnh nhém tí tức chết rồi, sao cô bạn này lại dám bình vực bạn trai Thiên Nghi mà moi điểm yếu của Tiểu Quỳnh ra bàn luận. Thiên Nghi bật cười, lấy một cành cây vẽ ngoằn ngoèo trên cát. Chữ nào vẽ ra cũng có từ Hoàng Khang, Hoàng Khang và mãi là Hoàng Khang.

“Cuối cùng Nghi có nghe mình nói không? Giẫm chết Hoàng Khang này, Hoàng Khang sao? Hừ hừ.” Tiểu Quỳnh đứng dậy đập hết mấy chữ Hoàng Khang của Thiên Nghi viết ra.

Thế là cả nhóm lao xao lên, Tiểu Quỳnh qua choàng lấy cổ Thiên Nghi, hết khuyên ngăn đến dọa nạt, tất cả đều bị Thiên Nghi bỏ ngoài tai, ngược lại còn bị Hải Băng chọc quê nữa chứ.

Trong trại, có cả nhóm con gái. Do là trại tự do nên chỉ cần đăng kí đủ người thì có thể chung trại. Bốn cô gái ấy tối lại nằm cạnh nhau, thấy Lam Linh cứ lẩn lộn, Thiên Nghi quay người sang hỏi: “Linh ngủ không được sao?”

“Chỉ là suy nghĩ một số chuyện thôi. Mà Nghi cũng đăng kí du học hả?”

“Ừm... thử sức một lần coi sao...”

“Vậy Nghi để Hoàng Khang ở đây một mình?”

Nhắc đến vấn đề này thì đầu Thiên Nghi lại nặng trĩu âu lo, cô không muốn bỏ Hoàng Khang lại, lại không muốn xa anh. Những tháng ngày hạnh phúc chưa được bao lâu, Thiên Nghi không thể để nó tan như sóng biển. Lam Linh vuốt mớ tóc đang che đi gương mặt Thiên Nghi.

“Nghi yêu Hoàng Khang... vậy... còn... Gia Huy và Đăng Khôi? Họ thì thế nào?”

“Anh Huy thì Nghi đã nói rồi, anh ấy cũng thông cảm cho Nghi nên bỏ qua... Chỉ còn Đăng Khôi, Nghi không biết nói sao nữa...”

Tiểu Quỳnh và Hải Băng nằm bên cạnh hai người nên cũng nghe rõ câu chuyện nhưng lại vờ ngủ mà im lặng để Thiên Nghi cùng Lam Linh tâm sự, rất lâu rồi họ không nói chuyện cùng nhau, đây là cơ hội tốt nhất để hai người hàn gắn tình cảm đã mất.

“Nếu... tôi bày tỏ tình cảm với Đăng Khôi, Nghi nghĩ sao?”

“Lúc nào Nghi cũng ủng hộ Linh!” Thiên Nghi nắm tay Lam Linh, hai cô mỉm cười và nhắm mắt mình lại, không nói thêm lời nào.

Thời tiết ở trường khá lạnh, tuy trời chưa khuya nhưng ai nấy cũng vào trong trại trò chuyện, Thiên Nghi bần khoản mãi chuyện du học, không ngủ được nên đi ra ngoài hóng gió. Cô nhìn sang trại lửa của Hoàng Khang, đèn đã tắt, tiếng thở của cô khiến không gian thêm bao trùm tăm tối. Ở ngoài đây ngấm sao thật tuyệt, Thiên Nghi ngồi xuống ghế đá bên cạnh đó không xa, nhìn những cành lá đã đọng hơi sương, cây đã ngủ rồi, không biết cánh đồng hoa bồ công anh còn bay lang thang không, hôm nay gió thế mà, cô không lạnh, nhưng chỉ cảm giác khó chịu, phân vân những gì cho tương lai. Tuy việc du học cho đến tốt nghiệp mới tổ chức nhưng chuyện này vô cùng khó với Thiên Nghi, đi là ước mơ, nhưng có ước mơ lại có thể mất Hoàng Khang, cô chưa hoàn toàn tin tưởng tình cảm của hai người. Không nên quyết định để rồi nhận lấy sai lầm như Gia Huy.

“Không lạnh hả?” Anh khoác lên người cô cái áo của mình, cô có thể cảm nhận được hơi ấm từ Hoàng Khang, anh ngồi xuống bên cô, choàng lấy vai Thiên Nghi rồi để cô tựa đầu vào ngực mình, nơi dựa vững chắc cho Thiên Nghi hiện tại và cả tương lai.

“Em nghĩ gì mà tập trung vậy?”

“Chỉ vài chuyện vẩn vơ thôi... mà anh nghĩ ra chưa? Không được nói không biết...”

“Muốn nghe anh trả lời?”

Thiên Nghi gật nhẹ đầu, mắt chăm chú nhìn về Hoàng Khang, thật ra anh sẽ đáp thế nào.

“Anh sẽ không yêu em mãi mãi.”

Tự dưng khi nghe xong câu ấy, tay Thiên Nghi buông khỏi áo Hoàng Khang, cô không thể cảm nhận điều gì nữa, anh dám nói thế sao, không chắc chắn với mình hả, vậy yêu cô để làm gì? Nhưng cũng đâu thể trách Hoàng Khang, vì vốn dĩ, Thiên Nghi cũng chưa từng tin tưởng anh.

“Nhưng anh sẽ yêu em đến khi nào anh không còn khả năng yêu em nữa. Lúc ấy... anh sẽ ở một nơi rất xa nào đó mà dõi theo em...” Đồng nghĩa với anh chết, chỉ có anh chết đi, không thể yêu em trong cùng một thế giới thì anh sẽ yêu theo cách của anh, yêu theo thế giới của anh...

Đây không phải một câu trả lời tốt nhất mà Thiên Nghi muốn nhưng đây là câu khẳng định khiến cả đời Thiên Nghi không bao giờ quên được. Cô ôm Hoàng Khang lại, choàng tay mình qua cổ anh, sống mũi cô cay cay, cô rất muốn khóc nhưng lại không thể để Hoàng Khang nhìn thấy bộ dạng cảm động đến mức máu của mình, thế thì anh sẽ tự đắc.

“Câu này còn có hiệu lực khi chúng ta phải xa nhau không?”

“Em định đi thật à?”

“Em chưa biết, chỉ hỏi anh thế thôi...”

“Vậy anh cũng không biết, nên đừng nghĩ tới nó ngay bây giờ.”

Nỗi hoảng sợ khi biết Thiên Nghi sẽ rời xa mình, anh không muốn cách xa cô ở một phương trời nào đó, hai người chỉ có thể nói chuyện với nhau vài câu qua điện thoại, hay cách xa nhau một màn ảnh trên vi tính. Anh chỉ muốn cái gì chân thực nhất nên Hoàng Khang sẽ không để Thiên Nghi đi, anh là ích kỉ như thế, tình yêu của Hoàng Khang chỉ bình thường đến muốn giữ mãi lấy Thiên Nghi cho riêng mình. Anh hoàn toàn không có định nghĩa bao dung trong tình yêu.

Tối nay Tuấn Nguyên tự ý rời khỏi trường, phóng xe thẳng đến bệnh viện xem tình hình của Hồng Ngân, từ lúc cô nhập viện anh chưa từng hỏi đến, chỉ lo lắng trong âm thầm. Phòng 309. Tuấn Nguyên mở cửa bước vào, Hồng Ngân đã nằm ngủ thật ngon trên giường, mắt không viền đen đậm nữa, trông cô hóc hác gầy gò đi hẳn, tình đã dứt nhưng vẫn còn xót xa cho người con gái anh từng yêu. Tuấn Nguyên bước đến ngồi cạnh giường. Im lặng. Dường như Hồng Ngân có trực giác, cô sợ mở mắt ra mình sẽ không nhìn thấy Tuấn Nguyên, sợ rằng hơi ấm đang truyền tới mình chỉ do ảo giác mà ra thôi. Từ xưa tới nay, Hồng Ngân đâu như thế, cô chuyện gì cũng quyết đoán chẳng do dự, cô mở mắt trong nỗi sợ hãi.

“Anh đến thăm em.”

“Ừm...” Hồng Ngân vẫn nằm đó, mắt chỉ nhìn về phía Tuấn Nguyên, anh chăm chú quan sát sắc mặt cô rồi tự trách bản thân, chẳng phải lúc chia tay cô nói cô sẽ sống tốt hơn anh sao, giờ thì thế nào, vì nhìn anh bên người khác mà phải nằm nơi đây, cô quá vô dụng hay vẫn một mực chung tình?

“Thăm rồi nên anh về đi!”

“Hồng Ngân... anh...”

“Đừng nói, anh đừng cho em biết gì hết, em không muốn nghe.”

Tuấn Nguyên lấy tay vuốt lên mái tóc Hồng Ngân, đã bao lâu rồi anh chưa hề làm thế, rất lâu. Hồng Ngân chợt bật khóc, nhìn anh bên người khác cô nào chấp nhận được, huống gì người kia lại chẳng thể so sánh cùng cô. Con gái luôn thích so sánh, khi thấy người mình yêu yêu người khác, ai cũng thích đem ra so sánh, An An đã thế giờ Hồng Ngân cũng không ngoại lệ.

“Hồng Ngân! Em đừng như thế, hãy sống cuộc sống của em, đừng nghĩ về anh nữa. Em tốt, em đẹp, chẳng phải Gia Minh yêu em sao, cho nó một cơ hội đi. Nghe anh được không?”

“Em không biết... anh đừng ép em, Cao Tuấn Nguyên, anh đi đi, đi ngay đi!”

Hồng Ngân ngồi bật dậy xua Tuấn Nguyên ra, anh phải đứng dậy, mắt Hồng Ngân đã đầm đìa nước mắt, cô ngấn gương mặt không son phấn nhìn Tuấn Nguyên, mặt không khí sắc, giọng nói vô tâm: “Đừng để em nhìn thấy anh bên người khác, nếu không em sẽ không tha cho cô ta đâu. Tốt nhất anh trốn cùng cô ta đến một nơi không có em đi.”

Ngày chia tay, Hồng Ngân cũng từng cảnh cáo Tuấn Nguyên, lúc đó vì yêu, giờ cũng vì tiếng yêu. Anh không nói gì, chỉ quay lưng đi, bước thật nhanh theo lời Hồng Ngân muốn. Cô bật khóc thật nhiều, khóc thành tiếng vang vọng căn phòng trống trải, Hồng Ngân thu gối mình lại, cúi đầu ôm gối mà khóc. Nước mắt mặn chát chảy ngược vào tim lại như hàng vạn con dao xé nát nó. Hồng Ngân không thể biết đã có người khác vào phòng, anh cũng đến thăm cô, nhìn cô khóc mà tay anh muốn chạy đến nắm lấy vào mặt kẻ vừa vô tình bước đi. Chàng trai với viên mắt đen óng, tóc anh tha keo chuốt lên trên, để lộ vầng trán. Áo quần anh không giống như các công tử bột, pha đầy chất của một thiếu gia lán chơi.

Anh mãi mãi đứng phía sau nhìn Hồng Ngân, nhìn cô yêu Tuấn Nguyên, hẹn hò với Tuấn Nguyên rồi chứng kiến ngày họ chia tay. Ngày chia tay ấy, Hồng Ngân thách thức Tuấn Nguyên bao nhiêu thì càng làm anh căm giận bấy nhiêu. Chưa đầy hai ngày sau, Hồng Ngân thực hiện lời thách thức ấy, cô quen người khác để Tuấn Nguyên phải tiếc nuối, phải ân hận. Từ đó, Hồng Ngân luôn thay đổi người yêu. Dưới nhãn thức của mỗi người, cô quá đào hoa, nhưng không một ai biết, ẩn chứa sau lớp mặt nạ đó là một trái tim khao khát tình yêu nhưng mãi chịu tổn thương về mặt tình cảm.

Một tuần sau đó, chuyện ai cũng ổn thỏa, chỉ còn Đại Phong, anh định sẽ không đi tìm Ngọc Diệp một thời gian, nhưng trái tim không cho phép, nó bắt anh phải bỏ mặc tất cả để xin Ngọc Diệp tha thứ, vì anh quá yêu cô rồi, sống cần có Ngọc Diệp thì cuộc sống anh mới không là một bức tranh đơn sắc. Anh đợi Ngọc Diệp ở cổng trường suốt năm ngày nhưng không thể nhìn thấy bóng dáng cô, thật ra Ngọc Diệp đang cố tình tránh mặt anh hay cô đã xảy ra chuyện, một suy nghĩ chợt lóe lên trong đầu Đại Phong. Anh lại không thể tìm đám bạn hay bà Lưu giúp đỡ, chuyện hai người phức tạp thế, để họ xen vào càng làm họ khó xử thôi. Một cô bạn đi ngang...

“Anh là Đại Phong mà... Anh tìm ai vậy?”

Cuối cùng cũng có người giúp, anh vui mừng nghĩ rằng mình có cứu tinh rồi: “Em biết Lưu Ngọc Diệp không? Học chuyên Hóa ấy.”

“À... chị Diệp sao? Anh tìm chị ấy có việc gì hả?”

“Anh là bạn trai của Ngọc Diệp, em có biết mấy hôm nay cô ấy đi đâu không, sao anh đợi mãi mà không gặp.”

Cô bé xinh xắn mỉm cười, thật thì cô rất xinh, người lại vô cùng hòa nhã: “Chị ấy theo cô chủ nhiệm đi buổi liên hoan toàn quốc ở tỉnh C tuần trước rồi, chắc khoảng hai ba ngày nữa sẽ về.”

“Cảm ơn em.” Đại Phong gật gù đầu, anh cười cùng cô bé ấy. Vừa thấy nụ cười của Đại Phong, mặt cô liền đỏ bừng, sao trên thế gian lại có người phong độ và đẹp trai đến thế, xưa nay chỉ biết Đại Phong qua hình với danh nghĩa là cựu học sinh của The First, bây giờ gặp tận mắt càng khiến cô học trò mê mẩn. Nhìn bóng anh bước lên xe, từ cử chỉ đến hành động đều nhanh nhẹn, mang phong thái của bậc trượng phu. Chiếc xe hơi đã đi mất hút mà cô ấy vẫn cứ dõi mắt theo xa, thầm nghĩ Ngọc Diệp sao mà quá may mắn, được người như Đại Phong để mắt đến lại còn được anh yêu nhiều như thế.

Gia Huy đã làm giấy xin quay về Mỹ làm trong công ty mới, anh thành tích học tập bốn năm tại trường ở Mỹ vô cùng xuất sắc, chỉ cần đồng ý là có thể phát triển sự nghiệp một cách thuận lợi. Quay về đây chỉ vì muốn tìm lại Thiên Nghi, nhưng cô ấy không là của anh nữa nên anh phải trốn nơi này, để không còn bất cứ sự tiếc nuối nào cho những gì đã qua. Đăng Khôi đến nhà Gia Huy, anh chẳng muốn đến đây dù một giây nào nhưng không biết tại sao bước chân cứ dẫn lối. Vào nhà, hai anh em vô cùng im lặng một lúc lâu, cho đến khi Đăng Khôi lên tiếng.

“Anh đi thật sao?”

“Ừ.”

“Còn White?”

“Anh không cần nữa.”

Họ ít khi nào nói chuyện được như hôm nay, từ nhỏ xung khắc, hết chuyện gia đình lại cãi chuyện của Thiên Nghi, giờ thì còn gì để cãi vả cho khổ cực nữa, bố mẹ đều mất, Thiên Nghi cũng không thể giành lấy. Hai anh em giờ chỉ còn con số không.

“Thiên Nghi biết chưa?”

“Đợi làm xong thủ tục anh sẽ đến báo cho cô ấy một tiếng. Nhưng em vẫn còn muốn ôm mộng với Thiên Nghi?”

“Chỉ khi nào Thiên Nghi kết hôn, em sẽ thôi mong chờ. Còn bây giờ mọi thứ chưa chắc chắn, em chưa thể tin tưởng Hoàng Khang sẽ mang cho Thiên Nghi hạnh phúc.”

Gia Huy đứng dậy vỗ lên vai Đặng Khôi, hai người họ nhìn nhau rồi tự muốn bỏ qua hết tất cả thù oán, dù thế nào cũng là anh em, cùng một dòng máu, không thể cứ thù oán nhau đến hết cuộc đời rồi đến khi nhắm mắt lại hối hận cho những gì đã qua.

60. Chương 6. 3: Điều Quan Trọng Nhất

Nghĩ đến Tiểu Quỳnh, lại không biết nói gì hơn, tình cảm của cô thì cô luôn nỗ lực, còn của người khác thì cô một mực phản đối. Hôm nay lại cố theo bà Lý học hỏi để làm món mì cho Kỳ Dương, anh rất thích ăn mì, qua mấy lần cùng anh đi ăn, cô như đã hiểu rõ. Lần này, Tiểu Quỳnh cố thử những món mình làm trước khi đưa qua cho Kỳ Dương, cô không muốn anh lại nỗ lực ăn lấy những gì khó nuốt, thà để cô thử nghiệm trước. Đến văn phòng luật sư, Tiểu Quỳnh cố tình tạo cho Kỳ Dương một sự bất ngờ nên đi nhẹ vào, cố không gây ra tiếng động. Sắp mở toang cửa ra thì cô đứng lại, nụ cười tinh ranh vụt tắt, có tiếng của Quốc Bảo.

“Anh dám chắc là sẽ cho Tiểu Quỳnh cuộc sống vui vẻ như cô ấy muốn?”

“Cô ấy yêu tôi.”

“Nhưng tôi chỉ muốn biết về suy nghĩ của anh.”

Kỳ Dương vô cùng bình thản, anh ngồi đối diện Quốc Bảo, nhìn cậu học sinh cấp ba mà dám đến đây tìm mình để hỏi chuyện yêu đương. Cậu đừng cảm hơn anh, Kỳ Dương khẳng định.

“Tôi sẽ lo cho Tiểu Quỳnh. Còn cậu, định thế nào?”

“Tôi yêu cô ấy, tôi tin khả năng của mình có thể để Tiểu Quỳnh sống thoải mái, làm những gì cô ấy muốn. Nhưng tiếc rằng Tiểu Quỳnh không yêu tôi.”

Nhém chút nữa Tiểu Quỳnh đã làm rơi hộp mì, cô cố nắm chặt nó mà lòng lại đan xen cảm xúc. Xưa nay cô chưa từng nghĩ Quốc Bảo sẽ yêu mình, cô chỉ xem Quốc Bảo là bạn hay một người anh trong gia đình để ứng xử.

“Tiểu Quỳnh thì tôi sẽ lo. Cô ấy vẫn có thể sống vui lúc bên tôi, tôi tin điều này Tiểu Quỳnh hiểu rất rõ. ”

Quốc Bảo gật đầu hài lòng, cậu đứng dậy xách theo một vali rồi kéo ra ngoài, Tiểu Quỳnh tránh sang một bên để khỏi đối mặt, cô không biết nên nói gì với anh. Kỳ Dương nhìn theo Quốc Bảo mà thở dài, anh day day thái dương ít lâu rồi tựa đầu vào ghế ngẫm nghĩ nhiều thứ.

Tiểu Quỳnh quên rằng mình còn cầm hộp mì sắp để Kỳ Dương thưởng thức, nhưng rồi cô lại đi, cô đến công viên gần đó ngồi rất lâu mà suy nghĩ. Kí ức về Quốc Bảo, về những lúc anh cùng cô đi học, đi chơi, anh ưu tú nhưng ít khi thuộc bài, anh đúng giờ nhưng cũng thường bị phạt cùng Tiểu Quỳnh vì tội đến lớp trễ. Tâm tư cô rối như tơ vò, làm sao đây, Quốc Bảo yêu cô, anh ấy đã lo lắng chu toàn cho Tiểu Quỳnh suốt gần ba năm phổ thông mà cô chẳng hay biết gì về tình cảm ấy, có phải cô quá vô tâm hay không? Suy nghĩ mãi mà vẫn không ra, rốt cuộc mình nên làm gì cho tốt, nằng chiểu xuống tóc Tiểu Quỳnh, mái tóc ngắn ấy lung linh giữa cả một trời nắng, mì đã nở ra hết, Tiểu Quỳnh vẫn không thông cho đến khi nhận được tin nhắn từ Quốc Bảo: ‘Tôi phải chuyển trường đến cùng sống với bà, bạn ở lại giữ gìn sức khỏe, đừng nghịch phá nữa, hãy sống thật tốt bên tình yêu.. Quốc Bảo!’. Tiểu Quỳnh tự dưng bật khóc nhưng không thể gọi điện như mọi khi, chuyện gì cũng mắng anh được, thà im lặng, thà khóc một mình còn hơn để Quốc Bảo biết cô đã hiểu lòng anh, lúc ấy họ gặp nhau thì sẽ thế nào, hai người ngượng ngùng rồi thành kẻ xa lạ.

Đã gần thi tốt nghiệp, Thiên Nghi phải vào thư viện mượn rất nhiều sách để đọc, Hoàng Khang rất ghét sách, nhưng vì được có thêm thời gian bên cạnh Thiên Nghi, anh phải cùng cô vào thư viện thành phố... Mọi thứ nơi đây im lặng, chia làm nhiều gian phòng khác nhau, Hoàng Khang ngồi ở một góc gần cửa sổ, anh nhìn ra vườn hoa phía sau thư viện, tai đeo phone màu đen, nhịp nhịp chân theo nhạc. Thiên Nghi cầm một quyển sách dày cộm đến, có thêm cả một quyển văn mẫu để Hoàng Khang rèn luyện.

“Anh đọc đi!”

“Phải đọc sao?” Hoàng Khang tháo tai phone ra, mở thử trang sách đầu, toàn chữ.

“Anh phải thi tốt nghiệp được loại tốt!”

“Tốt?”

“Ừ.”

Hoàng Khang nghe xong mà tay chân rã rời, thường ngày kêu anh nằm vào top năm trăm học sinh điểm cao nhất trường đã là chuyện không thể, giờ Thiên Nghi lại buộc anh phải vào top hai trăm, sao có thể. Hai người ngồi ở đó đọc sách, Thiên Nghi tịch thu tai nghe của Hoàng Khang, đọc sách mà nghe nhạc thì tâm trí đâu để tập trung, cô thì rất chăm chú tiếp thu kiến thức trong sách, thỉnh thoảng lại nghe tiếng ngáp ngán ngáp dài, tiếng thở náo nê của Hoàng Khang. Thiên Nghi lấy quyển sách che mặt lại mà tự cười thầm. Đây chẳng phải cuộc sống mà khi trước cô mơ ước sao, được cùng ngựa trắng vào thư viện đọc sách, được cùng anh ngồi ở một nơi mà tận hưởng sự yên tĩnh nơi toàn chứa sách này...Tập trung được đôi lát, Thiên Nghi bỏ quyển sách xuống, Hoàng Khang đã nằm gục xuống bàn, hai mắt nhắm lại để cô có thể nhìn ngắm hàng chân mày đậm nét đàn ông của anh.

“Hoàng Khang à...” Thiên Nghi nhỏ giọng thử gọi Hoàng Khang, quơ tay ngang mặt anh nhưng anh vẫn không có phản ứng. Anh ngủ từ bao giờ rồi. Cô lấy tay chống cằm, mắt luôn nhìn về Hoàng Khang, càng nhìn thì gương mặt anh càng nhiều điểm nhất, vô văn sức hút như một nam châm. Da mặt anh lán mịn làm Thiên Nghi còn phải ghen tị với nhan sắc trời phú cho anh, đôi môi anh thì không cần phải nói, Thiên Nghi nhìn mãi nhìn mãi, từ chi tiết trên mặt Hoàng Khang, cô muốn ngắm anh một lần thật kĩ. Môi Thiên Nghi nở nụ cười khi tìm cách phá phách lúc Hoàng Khang ngủ, cô lấy tay vuốt mấy cọng tóc đã che đi vầng trán, nhưng rồi lại bị gương mặt điển trai đến cả thiên thần vẫn không thể so sánh ấy, bị nó cuốn lấy, Thiên Nghi đưa mặt lại gần, định âm thầm hôn lên má anh, vừa cách mặt Hoàng Khang không bao xa, bỗng anh mở to mắt nhìn cô.

“Em cũng mê anh đến thế sao?”

“An.. h...tĩnh...khi nào vậy?” Kể có ý đồ làm chuyện xấu ấy giật mình thu người lại, tay cầm lấy cuốn sách để không cho Hoàng Khang biết cô đang rối bời, mắt mặt quá, sao lại nông nổi đến mức không tự chủ mình.

“Thiên Nghi này! Em lại định làm gì anh thế? Tắm thân trong trắng này, em định phá hủy sao?”

“Anh nói linh tinh gì vậy hả, em chỉ là...là...ngắm anh tí thôi mà.” Cũng chỉ định hôn lên anh một cái thôi mà, anh có cần nghiêm trọng thế không?

“Ồ... nếu anh không mở mắt thì em định hôn anh rồi...thôi kệ, mặt nè, hy sinh để em hôn anh đó.” Hoàng Khang nhắm mắt lại đưa mặt gần Thiên Nghi, cô lấy tay xô anh xa.

“Em không giỡn, ở đây là thư viện... nghiêm túc tí đi!”

Anh bật cười lấy tay xoa xoa tóc mình, vuốt lại mớ tóc còn bù xù khi nằm xuống, nói rồi Hoàng Khang qua ngồi cạnh Thiên Nghi. Anh dựa vào vai cô, làm điệu bộ y như trẻ con: “Chán quá à...anh xưa nay ghét nhất nơi này, vậy mà không ngờ hôm nay lại đến tận đây...còn đọc sách nữa chứ.”

“Vậy anh làm văn đi! Em sẽ chấm điểm cho.” Chưa để Hoàng Khang đồng ý, Thiên Nghi đã lấy luôn giấy viết ra: “Không được từ chối, em biết anh ghét sách, nhưng cố mà thi văn được năm điểm đi!”

“Nếu anh thi đậu tốt nghiệp được loại tốt thì em sẽ thưởng cho anh cái gì?”

“Thi là tốt cho anh mà... nhưng thôi, vì anh là bạn trai thân yêu nên em sẽ ngoại lệ cho anh một lời hứa. Nếu anh thi được loại tốt, em hứa sẽ làm cho anh một chuyện.”

Mắt Hoàng Khang sáng rực, ngay lập tức, tâm trạng vui hẳn ra: “Em hứa đấy.”

“Nhưng chuyện đó phải hợp lí, không vượt giới hạn...”

Thế là Hoàng Khang chăm chỉ ngồi làm một đề văn Thiên Nghi cho, cô đưa ngay cho anh đề về ‘Những điều bạn trân trọng nhất’, Hoàng Khang suy ngẫm ít lâu rồi nhíu mày, xoa xoa đầu mình, xoay viết rồi viết, rồi bỏ,... tập trung cao độ. Thiên Nghi ngồi nhìn anh siêng năng đến thế, cô cũng rất vui mừng, phải giúp Hoàng Khang nâng cao học lực, chỉ có thể cơ hội hai người ở bên nhau mới được rút ngắn.

“Xong!” Khoảng nửa tiếng sau, Hoàng Khang bỏ viết xuống thật mạnh, mặt đầy tự tin đưa bài viết cho Thiên Nghi xem.

“Lần đầu anh kiên trì hoàn thành nó đó.”

“Vây em phải hãnh diện rồi...” Thiên Nghi tay cầm tờ giấy, vừa mở ra cô sắp bật ngửa, một câu duy nhất hoàn chỉnh sau cả đồng từ viết rồi xóa bùi nhùi phía trên. Hoàng Khang thì miệng mở nụ cười rất tươi, mặt Thiên Nghi nhăn nhó, bỏ tờ giấy xuống bàn, cô nghiêm túc nhìn anh.

“Anh giỡn với em hả?”

“Sao thế? Anh làm sai sao?”

“Em nói anh làm bài nghị luận mà anh viết có một câu vậy?”

“Thì đó là những gì anh biết.”

“Anh...” Cô không biết nói gì sau những lí lẽ chắc chắn của Hoàng Khang, cô nhìn lại tờ giấy một lần nữa, từng chữ một đập vào mắt mình, tuy vô cùng tức giận nhưng nhìn kĩ, Thiên Nghi lại cảm thấy hạnh phúc, Hoàng Khang kiên nhẫn đọc lại cho Thiên Nghi nghe.

“Điều tôi trân trọng nhất: Tình yêu với Nghi ngốc! Anh thấy hay mà Thiên Nghi, sao em lại chê?”

“Bức thư tình đó... anh viết cũng có cảm xúc lắm mà, sao giờ lại không vận dụng tiếp đi!”

Hoàng Khang bật cười, bỏ tờ giấy qua một bên, anh nắm hai tay Thiên Nghi đang đặt trên bàn: “Anh cũng không biết sao mình viết được thế nữa... có lẽ là động lực.”

“Y như viết sơ yếu lí lịch nộp cho công ty xin việc.”

“Vây trả anh.”

“Không bao giờ.” Hàng đã nhận miễn trả lại. Gương mặt Thiên Nghi láu lỉnh thách thức Hoàng Khang. Anh chỉ biết mình sẽ giữ cô gái ấy bên cạnh đến khi nào anh không còn khả năng yêu cô. Giờ hạnh phúc đơn giản chỉ là ở bên Thiên Nghi, cùng cô đi học, đi dạo hay đến thư viện, nơi mà anh ghét nhất, nhưng giờ chính nơi này lại giúp Hoàng Khang ghép những mảnh tình yêu của hai người.

Từ lúc có Hoàng Khang, cuộc sống Thiên Nghi như được tô điểm thêm muôn vàn màu sắc khác nhau, mỗi ngày cô đều mỉm cười, dù không ít cũng nhiều, hôm qua khi Hoàng Khang đưa Thiên Nghi về nhà, Nun cũng đúng lúc biết chuyện của chị mình, con bé giận dỗi được vài tiếng rồi cũng bỏ qua. Nun rất thích Hoàng Khang làm anh rể tương lai, bởi thế chỉ cần Hoàng Khang hứa vài chuyện, Nun đã bằng lòng tha lỗi che giấu chuyện của hai anh chị. Tối nay, Thiên Nghi nằm trên giường lấy laptop ra, lâu lắm rồi cô không viết một dòng nhật kí online nào cả, chắc khoảng hơn năm tháng, xong xuôi, Thiên Nghi lại mở một trang word mới, và bắt đầu câu chuyện tình yêu của mình cùng chàng ngựa trắng hờ ấy. Nun bỗng ở dưới gác chạy lạt đặt lên.

61. Chương 6. 4: Tạm Biệt! Tình Cũ

“Có người tìm.”

“Ai?” Cô quay đầu lại.

“Anh Khôi.”

Chưa kịp ghi một từ nào thì Thiên Nghi phải đóng laptop, đi xuống gác. Ở dưới này, Đăng Khôi ngồi ở ghế gỗ trước sân trầm mặc một cách đáng sợ, cô Lan do đi làm về mệt nên cũng không quan tâm nhiều mà đã vào phòng ngủ để lấy lại sức. Việc Đăng Khôi đến nhà chơi giờ chẳng còn gì bất ngờ, từ nhỏ đã thế rồi...

Thiên Nghi bước ra, vô cùng bình thản để đối mặt với hiện thực: “Khôi tìm Nghi sao?”

“Anh Huy sẽ quay về Mĩ...”

“Ừm... mong anh ấy sẽ sống hạnh phúc.”

Niềm vui của Thiên Nghi, Đăng Khôi nào cảm nhận được, chuyện về người bạn trai của cô anh cũng đã nghe mọi người nhắc đến, anh không hài lòng về Hoàng Khang cũng như ghét những ai xen vào giữa mình và Thiên Nghi.

“Nghi nghĩ mình yêu Hoàng Khang?”

“Đăng Khôi... chuyện lúc còn nhỏ đừng bao giờ nhắc lại nữa, anh Huy đã thế, cả Khôi cũng như vậy. Sao ai ai cũng muốn lấy quá khứ mà ràng buộc Nghi hết vậy?”

Đăng Khôi quay sang nắm lấy tay Thiên Nghi, Nun đứng ở gần đó nhìn thấy nên giật mình, Thiên Nghi cũng hoảng sợ trước ánh mắt kia.

“Khôi không như Gia Huy... anh ấy bỏ Nghi, còn Khôi thì không bao giờ, không bao giờ. Nghi hiểu không hả?”

“Khôi... sao... vậy?”

Bàn tay Đăng Khôi càng giữ chặt Thiên Nghi hơn, mắt anh đỏ rực đọng đầy ngọn lửa căm tức trong người: “Đừng yêu Hoàng Khang! Khôi xin Nghi! Tên đó không thật lòng với Nghi đâu, yêu hắn ta rồi Nghi sẽ khổ!”

Nghe tới Hoàng Khang, Thiên Nghi liền đứng dậy gạt mạnh tay Đăng Khôi ra. Cô chịu đựng bao nhiêu là quá đủ, dù có lỗi lầm gì thì cô đã trả hết cho anh em nhà họ Hà, giờ Thiên Nghi chẳng nợ gì họ cả, nhất về mặt tình cảm, sao người anh vừa buông thì người em lại tấn tới. Mặt cô cũng đầy kiên quyết.

“Chuyện này không liên quan đến Khôi, tình cảm của Nghi, Nghi tự biết cách giải quyết cho tốt mà. Khôi đừng lo đến nữa!”

“Sao không thể lo, Khôi chỉ muốn Nghi tốt thôi.”

“Nghi không cần.”

Đăng Khôi hạ giọng tha thiết khẩn khoản xin Thiên Nghi, anh không hiểu Thiên Nghi, càng đâu thể hiểu Hoàng Khang. Bởi thế, với Đăng Khôi, chỉ mình anh mới mang cho cô hạnh phúc.

“Nghi biết Khôi không thể bỏ mặc Nghi mà, chính Khôi đã hứa, nên giờ Khôi sẽ làm thế.”

“Đừng nhắc lời hứa đó, Nghi quên nên Khôi không cần nhớ nữa.”

“Thiên Nghi!” Đăng Khôi ôm lấy Thiên Nghi ngay lập tức, nhưng tiếc rằng Thiên Nghi không cần, người duy nhất mà Thiên Nghi muốn tựa vào bờ vai chỉ có riêng Hoàng Khang. Cô xô Đăng Khôi ra và tát thẳng vào mặt anh.

“Khôi thôi đi! Nếu muốn lo thì đi mà lo cho Lam Linh. Nghi không cần Khôi lo đến... quyết định của Nghi, dù có khổ Nghi vẫn sẽ chấp nhận.” Cô một mạch bỏ đi lên lầu, Đăng Khôi ôm lấy đầu mình, mặt không chút cảm xúc. Vừa đến cửa phòng, Nun đã hỏi han: “Rồi sao giờ Hai?”

“Không có gì đâu, Nun đang xem phim mà, đợi anh Đăng Khôi về thì ngủ sớm đi, biết không?”

“Dạ.”

Thiên Nghi vào nằm phịch xuống giường trằm chằm lại, cô không thể hiểu mình tại sao phải nhượng bộ Đăng Khôi, vì từ nhỏ cô lỡ để anh hứa sẽ ở bên cô sao? Đăng Khôi luôn tự quyết mà không nghĩ đến ai cả, nhất là Lam Linh, một cô gái vui vẻ, hoạt bát giờ phải vì Đăng Khôi mà sống cảnh không một tiếng cười.

Tiếc thương cho bạn bè, Thiên Nghi càng nắm chặt chắn hơn, phải chi ngày xưa đừng bao giờ để Đăng Khôi đặt bất kì hy vọng nào ở nơi mình thì hôm nay cô đâu cần gánh chịu bao rắc rối chẳng đâu vào đâu.

Một mình Đăng Khôi đi lang thang về nhà, tay anh cầm chai rượu vang đã uống hơn một nửa, hết uống rồi lang thang, mặt hiện rõ nỗi đau đớn của một người thất tình. Anh yêu Thiên Nghi hơn mười năm rồi, yêu cô từ lúc cả hai chỉ vừa bước vào lớp một, hình ảnh cô bé thất bím hai bên mặc bộ váy trắng, xinh tựa thiên thần ấy, cả cuộc đời này làm sao anh quên được. Trước kia, nhìn Thiên Nghi ngày ngày đeo lấy Gia Huy không rời mà lòng Đăng Khôi cũng rạn nứt, đến lúc Gia Huy đi, anh lại ở bên chăm lo cho Thiên Nghi từng li từng tí, luôn luôn muốn mình làm ngựa trắng mà cô ấy hy vọng. Nhưng mãi mãi điều ấy sẽ không bao giờ thực hiện được, nó chấm dứt từ ngày Hoàng Khang xuất hiện trong cuộc sống của Thiên Nghi, Hoàng Khang cướp mất cơ hội để Đăng Khôi hoàn thành mục tiêu bấy lâu nay. Đến tận lúc này, cuối cùng anh cũng biết, dù mình có cố gắng thế nào, sống ra sao, yêu Thiên Nghi đến mức độ không ai sánh bằng thì cô sẽ chẳng bao giờ đáp trả tình cảm ấy...

“Tại sao? Tại sao lại đối xử với tôi như thế... Ông nói đi! Tại sao?” Đăng Khôi gơ tay thẳng chỉ về phía bầu trời, dù anh có gào thét ra sao thì ông ấy vẫn im lặng, chỉ có tiếng ve đêm kêu lên in ỏi, có tiếng xào xạt của cây lá vẫn không ngừng chuyển động. Thế là, anh nằm khụy xuống đường, chai rượu vỡ ra thành từng mảnh thủy tinh vụn nhỏ. Hai tay Đăng Khôi dang rộng và nhắm chặt mắt, nước mắt lăn đều trên má anh, nó chảy xuống tai rồi thấm dần xuống mặt đường...

“Khôi... sao thế?” Cô gái đến vỗ nhẹ lên má Đăng Khôi: “Khôi à... tỉnh lại đi... Đăng Khôi.” Lam Linh sợ hãi nhìn xung quanh không một bóng người, cô cố gắng giục Đăng Khôi dậy mà anh vẫn không cử động, Đăng Khôi đã ngủ say rồi, dù sao thì anh vẫn không muốn mở mắt nữa, thà cứ chìm vào giấc mộng mà nơi đó có cô – Tầng Thiên Nghi. Tội cho Lam Linh yêu anh thật lòng, lo lắng cho Đăng Khôi xảy ra chuyện, lúc thấy anh thế này, lòng cô đau như cắt. Lam Linh lấy hết sức mình nâng đầu anh lên, Đăng Khôi vẫn cứ ỉu xiu không còn hồn phách, giờ anh trông như một cái xác không giống ai cả.

Trời đêm xuống, có ai nhìn thấy một người con gái đang gồng mình cố chống chàng trai mình yêu về nhà, cô lê từng bước chậm chạp, thật chậm, nhiều lúc trọng lượng cơ thể anh có khả năng khiến cô ngã khụy, nhưng Lam Linh vẫn cố, cố gắng chống anh trên lưng, không để anh ngã xuống đường. Đó là tình si của một cô gái dại khờ.

Về đến nhà của Đăng Khôi, anh sống trong một chung cư bình thường, may mắn nhà anh không lên bất kì lầu nào, nó ở ngay phía khu trệt. Khó khăn lắm Lam Linh mới đem được Đăng Khôi về nhà, cô lấy chìa khóa trong túi áo Đăng Khôi ra và mở cửa, lại dìu anh lên giường, tháo áo khoác và giày của anh ra. Trên đời này, còn có ai giàu đức hy sinh cho Đăng Khôi nhiều đến thế, sao anh vẫn u mê kiếm tìm một hạnh phúc xa xăm mà biết trước rằng, cô gái kia không bao giờ để mất lấy anh dù một lần.

“Đăng Khôi...” Lam Linh ngồi cạnh giường Đăng Khôi, cô nhìn anh mãi, cũng giống như thời gian Đăng Khôi yêu Thiên Nghi, thì tình cảm Lam Linh với anh cũng bằng ấy thời gian cả cuộc sống cô đã từng sống. Lam Linh nhẹ đặt tay lên má Đăng Khôi, cô bật khóc, nước mắt lại vì Đăng Khôi mà rơi, rơi rất nhiều nhưng anh nào có hay.

“Sao anh không yêu em? Dù một giây thôi... có bao giờ anh nghĩ sẽ yêu em không hả? Đăng Khôi?” Càng nói thì nước mắt rơi càng nhiều, cô mong ước phải chi thời gian dừng trôi đi, đừng theo quy luật của vũ trụ, xin thời gian ngừng lại, để cô còn cơ hội ở bên anh, bên người cô dùng cả trái tim để yêu, để hy sinh cho anh.

Sáng hôm sau, Đăng Khôi dần mở mắt, cảm nhận được mình đang nằm trên giường, anh không biết vì sao bản thân có thể về tới tận đây, anh ngồi bật dậy, tay ôm đầu, bỗng Đăng Khôi dụi dụi mắt nhìn lại khung cảnh nhà mình một lần nữa, anh còn mơ ngủ hay đây là hiện thực, căn nhà bẽ bộn với cả đồ đạc, những ly mì, những mẩu bánh ăn nhanh trên bàn đã được dọn sạch, những tờ báo anh hay đọc cũng được xếp gọn vào dưới bàn, xung quanh nhà chưa bao giờ sạch sẽ đến thế... Đăng Khôi bước xuống giường, vẫn chưa khỏi ngỡ ngàng với những gì mình vừa nhìn thấy, càng bất ngờ hơn là khi anh thấy làn khói bốc lên từ tô cháo thơm ngon còn hơi nóng trên bàn, anh nhanh như chớp nhìn qua cửa sổ, hình bóng quen thuộc.

Ôi! Món nợ cả đời tôi nợ cô ấy sẽ không bao giờ trả đủ.

Một dòng cảm xúc tuôn trào, Đăng Khôi dần dần tựa vào tường và khụy xuống, anh đau đầu, không biết vì còn men rượu hay vì tự muốn trách trái tim ngang bướng luôn cãi lời.

Ngày Gia Huy ra sân bay, anh có tìm đến Hoàng Khang, đây là lần thứ hai anh nói chuyện cùng Hoàng Khang, với tư cách là tình địch của Hoàng Khang, lần người anh trai của Thiên Nghi. Hai người nói rất nhiều nhưng vẫn không ai hiểu rõ vấn đề họ đang bàn luận là gì. Và thế, Gia Huy đi, anh vẫn không cho Thiên Nghi cơ hội ra sân bay tiễn anh, nếu nhìn bóng dáng Thiên Nghi, anh sợ mình không kiềm lòng được mà thay đổi suy nghĩ, anh sẽ giữ chặt cô để Hoàng Khang khỏi cướp Thiên Nghi ra khỏi đời mình.

Hoàng Khang cũng đến sân bay cùng Gia Minh, nhưng không phải đến tiễn Gia Huy, anh đến để đưa An An quay về Mĩ. Cũng nơi sân bay đông nghẹt người, ba năm trước Hoàng Khang từng chạy theo An An, cầu xin cô đừng rời khỏi anh. Giờ thì Hoàng Khang đến, không để níu kéo mà để An An yên tâm sống cuộc sống vui tươi của cô ở phương trời không có bất kì mối quan hệ gì tới anh. Gia Minh đi làm thủ tục cho An An, còn cô thì đứng tại nơi đó, bên cạnh Hoàng Khang, hai người nhìn dòng người qua lại.

“Anh biết lí do vì sao trước kia em rời bỏ anh không?” Thấy Hoàng Khang nhìn mình mà im lặng, anh không có ý định biết, An An nói luôn vào: “Vì yêu anh, muốn anh tốt hơn thôi.”

“An An...”

“Em biết, bây giờ nói ra là quá muộn màng, em chia tay anh để anh có thời gian suy nghĩ về bản thân, từ bỏ cuộc sống chơi bời không bến dừng vì em. Em tin rằng tình yêu của em có khả năng đó, nhưng... thực chất em sai, tình yêu của em quá nhỏ bé... không giữ anh được.”

Hoàng Khang đặt tay lên vai An An, anh cảm nhận được cô rất gầy, gầy nhiều đi so với lúc ở bên anh: “Xin lỗi em...”

“Đừng nói thế... hãy yêu Thiên Nghi, tuy em ghét cô ta, nhưng không thể phủ nhận em khâm phục người tên Tăng Thiên Nghi đó. Cô ta mới là người anh tìm.”

Gia Minh đi đến đưa vé cho An An, giúp cô xách vali: “Tao sắp xếp chỗ cho An An sống bên Mĩ rồi sẽ bay về ngay.”

“Ừ.” Hoàng Khang quay qua nhìn lại An An: “Giữ gìn sức khỏe.”

An An nhìn Hoàng Khang, cô im lặng và bỗng ôm lấy anh. Hoàng Khang trong phút chốc bất ngờ, nhưng khi thấy vẻ mặt của Gia Minh, thương cô em gái song sinh ngang ngược nhưng lại không bao giờ ác ý, Hoàng Khang hiểu ý Gia Minh, anh cũng lấy tay mình ôm lấy An An.

“An An... em luôn mạnh mẽ mà...”

“Ừm...” Nhưng anh biết không, người con gái càng mạnh mẽ thì trong tình yêu càng yếu đuối. Em không mong anh nói thế, điều em mong là anh giữ lấy em, xin em đừng đi như ba năm trước, nếu anh làm thế thì lần này, em sẽ ở lại, sẽ sống bên anh không đi đâu nữa.

Nhưng đó chỉ là điều cô mong muốn thôi.

Nỗi lòng của con gái luôn phức tạp, An An gật mạnh đầu mình, rồi rất nhanh, cô quay lưng bỏ chạy về phía phi cơ đang chờ để không ai thấy nước mắt cô đang tuôn trào. Gia Minh thở dài nhìn Hoàng Khang rồi cũng quay lưng đi.

Nơi này, Hoàng Khang nhìn theo bóng An An, người anh từng đem tặng tất cả tình cảm thời thơ ấu, kí ức trời dậy làm anh xót xa, từ nhỏ đã cùng chơi trò xích đu trong công viên, lớn lại cùng sống một nhà, cùng đi học, những lần cả hai cùng lái mô tô dạo chơi trên các đại lộ lớn, mô tô là do Hoàng Khang dạy An An lái, anh yêu thương cô như thế. Bố mẹ Hoàng Khang đã thừa nhận An An như con dâu nhà mình. Rồi đến ngày mẹ Hoàng Khang mất, anh dần thay đổi, trở thành một người con trai chẳng ra gì, chẳng tiếc chi cuộc sống, cứ sa đọa lao vào những thú vui phù du. An An rời bỏ anh... Từ đó, An An để Thiên Nghi có cơ hội bước vào trái tim Hoàng Khang, chữa lành vết thương lòng và giúp anh thoát khỏi chốn địa ngục trần gian...

Nhớ về Thiên Nghi, Hoàng Khang bình tĩnh, anh đã yêu Thiên Nghi thì tất nhiên không thể trói buộc An An trong kí ức mãi, quá khứ cứ đem nó chôn vào một mảnh trống trong tim, Hoàng Khang quay đi, về với cuộc sống cùng Thiên Nghi, tình yêu chân thật nhất đời anh.

Bố mẹ của Nhật Hoàng cũng về đến thành phố, hai người vừa nghe Nhật Hoàng thông báo thì ngay lập tức quản hết mọi công việc để bay từ thành phố C về đây xem mắt người có bản lĩnh chinh phục chàng lãng tử bằng giá trong mắt các cô gái. Họ hẹn gặp tại nhà của dòng họ Bùi Ngô. Hải Bằng khó khăn lắm mới lựa được một bộ váy vừa mắt, may mắn hôm nay chỉ có ông Phương ở nhà, bà Phương đã đưa Lâm An đi chùa trên núi. Hải Bằng toát lên khí chất của một tiểu thư danh giá với bộ váy tím thơ mộng, hôm nay cô đổi kiểu tóc, uốn đuôi nhẹ để nhìn cô chừng chắc hơn trong mắt bố mẹ Nhật Hoàng.

Thiên Nghi gọi điện đến, Hải Bằng vui vẻ vừa chải lại tóc vừa bắt máy: “Chuẩn bị tâm lí chưa?”

“Hồi hộp quá đi được... Bằng sợ mình làm gì không vừa ý hai bác quá...”

“Bằng quá tốt rồi, không cần lo như thế đâu, có Nhật Hoàng mà...”

Được Thiên Nghi an ủi vài câu, tâm trạng Hải Bằng có phần khá hơn, cô bước xuống nhà, ông Phương đang đọc báo thấy con gái hôm nay trông khác hẳn nên rặn hỏi.

“Con gái định đi đâu mà ăn mặc đẹp vậy?”

“Dạ... con định... đến ...” Hải Bằng ngập ngừng sợ ông Phương lại giống như chị và mẹ mình, phản đối tình cảm của cô cùng Nhật Hoàng. Nhưng ông ấy lại vui vẻ bước lại ôm Hải Bằng vào lòng.

“Cứ bình tĩnh, con lúc nào cũng vô cùng đáng yêu trong mắt mọi người mà.”

“Bố?” Mắt Hải Bằng mở càng to ra, cô không ngờ ba mình có thể đồng ý, thậm chí ông còn biết chuyện hôm nay Hải Bằng định đi đâu và làm gì.

Nhật Hoàng bước vào, quần áo chỉnh tề. Anh cúi đầu chào ông Phương: “Con chào bác.”

Nghe tiếng người lạ, ông buông con gái ra, nhưng khi biết đó là Nhật Hoàng, chàng trai đã từng tìm ông nói những lời khiến ông an lòng hơn, ông đưa tay Hải Bằng cho Nhật Hoàng.

“Nhớ những gì cậu hứa với tôi.” Lời nói của ông nhiều ẩn ý, chỉ mình Nhật Hoàng hiểu: “Vâng! Xin phép bác, cháu đưa Hải Bằng đến nhà ra mắt bố mẹ cháu.”

“Ừ.”

62. Chương 6. 5: Hòa Nhập Vào Thế Giới Của Anh

Sau khi lên taxi, Hải Bằng vẫn chưa thể hình dung được chuyện gì đang xảy ra. Nhật Hoàng nắm tay cô: “Em lo sao?”

“Không phải. Nhưng... anh gặp bố em rồi hả?”

“Ừm. Bác và anh có nói chuyện với nhau vào hai ngày trước.”

Trên đoạn đường đến nhà Nhật Hoàng, anh kể hết sự tình cho Hải Bằng nghe. Việc gặp nhau giữa anh và bố cô, ông nhìn người không bao giờ sai, hôm nay, ông cũng tin mình không bao giờ nhìn sai Nhật Hoàng. Hai người nói chuyện cùng nhau, Nhật Hoàng cũng theo lời ông Phương muốn, anh lấy tư cách là một người đàn ông, hứa với bố Hải Bằng rằng sẽ chăm sóc, yêu cô ấy đến suốt cuộc đời. Nếu ai nói tình yêu tuổi học trò chỉ là bàn đạp cho những tình cảm tương lai có phải đã nhận định sai lầm? Tình yêu với Hải Bằng cùng Nhật Hoàng không đơn giản như thế, họ yêu nhau không phải để mình có những trải nghiệm khi yêu, hai người đến với nhau vì hướng tới tương lai, một ngày mai thật đẹp khi anh và cô cùng nhau sánh bước đến đầu bạc răng long.

Chiếc taxi dừng lại bên một khu dân cư cao cấp, Hải Bằng ngỡ ngàng bước xuống xe, Nhật Hoàng vẫn nắm tay cô, đi từ từ theo một con đường vô cùng rộng.

“Mình đi đâu thế?”

“Thì đến nhà anh...”

Hải Băng im lặng, cô không hỏi bất cứ câu nào nữa. Cho đến lúc Nhật Hoàng dừng trước một ngôi biệt thự với một vẻ tráng lệ uy nghi. Cô buông lỏng tay Nhật Hoàng ra, nhìn vào ngôi nhà rồi đứng đối diện anh.

“Đây... là...”

“Nhà của anh.”

Nụ cười của Nhật Hoàng vẫn không thể khiến Hải Băng cảm giác dễ chịu, cô cảm nhận đầu mình không còn tỉnh táo để phân biệt đâu là thật, đâu là giả. Đây là nhà Nhật Hoàng, vậy anh là ai?

“Nhà của anh? Sao anh nói ba anh làm quản lí của một công ty giải trí, còn mẹ anh làm nội trợ mà... Đây là nhà của một quản lí sao?”

“Hải Băng... anh cũng định cho em biết chuyện này từ lâu rồi... Thật ra ba anh là Bùi Hưng...”

Bùi Hưng, một cái tên không lạ với những ai từng quan tâm tới làn giải trí, nhân vật tiếng tăm lừng lẫy, chủ tịch công ty giải trí Starry.

“Em...nghe nhầm đúng không?”

“Em sao vậy?”

“Rốt cuộc anh xem em là cái gì hả?” Hải Băng thét lên. Cô không thể nào bình tĩnh khi biết người mình yêu đã lừa dối mình bấy lâu, sao anh có thể che giấu thân phận mình, tình yêu của anh và cô đang ở trong tình trạng thế nào?

“Hải Băng... em nghe anh nói.” Nhật Hoàng cố giữ tay Hải Băng lại: “Anh không có ý định lừa em... chẳng phải hôm nay anh đã cho em biết rồi sao?”

“Tôi không nghe.” Cô quơ tay mình ra, lùi xa Nhật Hoàng. Nước mắt còn rưng rưng trên mắt, Nhật Hoàng hoảng sợ cố đến gần Hải Băng.

“Em đừng như thế... anh xin lỗi... anh không cố ý che giấu em đâu.”

“Tôi không tin anh nữa... không tin...”

Ở cổng khu biệt thự có người ra mở cửa, một thanh niên chừng ba bốn mươi tuổi, vừa thấy Nhật Hoàng, ông ta cúi đầu.

“Thiếu gia!”

Hải Băng chứng kiến tất cả, đúng thật anh là đại thiếu gia của một công ty giải trí lừng danh trong và ngoài nước. Vậy mà Nhật Hoàng lại cố tình tìm cách lừa dối Hải Băng, để cô tin anh, yêu anh không một chút hoài nghi. Hải Băng bỏ chạy, cô chạy thật nhanh. Nhật Hoàng đuổi theo nắm tay cô lại.

“Hải Băng...”

“Xin anh cho tôi yên tĩnh...tôi cần suy nghĩ...”

Không thể chấp nhận, Hải Băng đành trốn tránh, cô rút tay mình khỏi Nhật Hoàng, đi ra khỏi khu nhà cao cấp rồi lên xe đi thẳng đến nhà Thiên Nghi. Nhật Hoàng chỉ biết nhìn theo, không còn cách nào biện minh cho bản thân, chỉ do anh chưa hiểu cô, định sẽ để cô biết rõ về anh thì mới tìm cơ hội cho Hải Băng biết, ai ngờ, chuyện này lại gây cho Hải Băng cú sốc như thế.

Gần hai tuần không gặp được Ngọc Diệp, lòng Đại Phong như lửa đốt. Tối nay, Đại Phong đến nhà cô, tay vẫn là đóa hồng thật đẹp, anh bấm chuông cửa, nhưng người bước ra lại là bà Lưu.

“Đại Phong...con đến tìm Ngọc Diệp sao?”

“Dạ...cô ấy có nhà không bác?”

“Nó... có nhà, nhưng lại không muốn gặp con.”

Đại Phong thở dài, bà Lưu có mời anh vào nhà nhưng anh lại vẫn cứ đứng ngoài sân, tựa vào mui xe và nhìn lên ban công phòng Ngọc Diệp. Tình cảm của anh, không lẽ cô còn nghi ngờ? Đại Phong cứ nhìn mãi về phía Ngọc Diệp nhưng cô thì chỉ đi thẳng về phía trước, nhìn về phía trước mà không bao giờ để mắt về ai đang dõi theo phía sau lưng mình. Cô tiểu thư ấy giờ đang nằm trên giường xem ca nhạc, cô biết Đại Phong đứng đợi ở dưới nhưng vẫn không chịu chú ý đến, cũng nghĩ rằng mình không cần lo nữa, dù bà Lưu đã lên nhắc nhở rất nhiều lần.

“Em xuống nhà được không?”

“Không.” Ngọc Diệp dập máy vô tình, Đại Phong thót thẩn nhìn lên ánh đèn sáng rực còn trên phòng cô, anh đã đợi hơn ba tiếng, bà Lưu cũng về phòng mà ngủ, bà không nghĩ Đại Phong có đủ lòng kiên nhẫn để đợi cô con gái của bà. Cho đến tận khuya, phòng Ngọc Diệp tắt đèn, Đại Phong vẫn đứng đó, anh vẫn nhìn lên phòng cô, lòng ngập tràn tâm sự. Nếu bỏ cuộc, tình yêu của hai người sẽ ra sao, hy vọng của Đại Phong đặt hết tất cả vào Ngọc Diệp sẽ như thế nào? Anh không dám nghĩ tới, mỗi khi biết mình và Ngọc Diệp cãi nhau hoặc có nguy cơ dẫn đến chia tay là anh đều vô cùng sợ. Một Dương Đại Phong từng lừng lẫy trong giới làng chơi nhưng lại có thể vì Ngọc Diệp mà bỏ tất cả, anh vì Ngọc Diệp bỏ những thói hư tật xấu, bỏ các bông hồng rực rỡ quanh anh, sao cô còn chưa chịu hiểu. Lần cuối, Đại Phong nhắc nhở mình nên kiên trì gọi điện cho Ngọc Diệp. Cô bắt máy nhưng vẫn trong im lặng.

“Anh biết, em giận anh rất nhiều. Nhưng em biết không Ngọc Diệp, anh yêu em! Cô gái đó là do cô anh giới thiệu, anh không thể không gặp, nhưng anh đã từ chối cô ấy rồi, cũng nói với cô ấy rằng cuộc đời anh chỉ biết yêu em thôi. Ngọc Diệp, xin em tha thứ cho anh đi, anh cần em... rất cần.”

Ngọc Diệp mím chặt môi, cô ngồi bật dậy, tay vẫn giữ chặt điện thoại, nhìn ra ngoài cửa ban công, cô nén lòng mình bước ra, vén tấm rèm, anh vẫn ở đó, luôn luôn ở bên cô. Sau đó Ngọc Diệp thở dài, cô ngồi xuống giường, mắt vẫn không có chút hồn. Nhìn lên đồng hồ, đã gần mười hai giờ mà anh còn có thể đợi, liệu trên đời này còn ai yêu cô hơn Đại Phong?

Không có ai.

Đại Phong gạt đi tàn thuốc cuối cùng, dưới mặt đường đêm nay toàn mùi của khói thuốc, tàn thuốc vẫn còn bay đâu đó xung quanh. Lâu lắm Đại Phong không hút thuốc, cũng bởi Ngọc Diệp ghét mùi khói, cô bảo anh không nên hút thuốc là Đại Phong liền bỏ ngay. Chỉ mỗi lúc buồn thì anh mới mang hết tâm tư để tổn hại sức khỏe vì khói thuốc. Căn phòng trên kia vẫn tĩnh lặng, mọi thứ dần chìm sâu vào yêu ả, chắc Ngọc Diệp đã ngủ rồi, cô không cho anh cơ hội nào nữa đâu.

Đại Phong thất vọng tràn trề, anh không hiểu vì sao mình làm mọi thứ vì Ngọc Diệp mà cô vẫn không hài lòng, vẫn chưa thể yêu anh như mối tình đầu của cô. Anh quay người lại, bước đến bên cửa xe và định đi vào. Bất ngờ, Ngọc Diệp mở cổng ra, cô đứng yên tại đó, trên người chỉ mỗi bộ váy ngủ màu hồng mỏng tanh, mái tóc màu ngà nâu bay trong gió, che đi gương mặt kiêu diễm.

“Anh định bỏ cuộc sao?”

“Không. Mai anh lại đến. Anh sẽ chờ đến khi nào em chịu ra.”

“Thế em ra rồi thì anh sẽ làm gì?”

Chớp mắt, anh đã chạy ngay đến ôm chầm lấy Ngọc Diệp, ôm rất chặt. Ngọc Diệp cảm động, cô bị anh đánh bại rồi, trong cuộc sống, đôi lúc cô muốn mọi thứ quanh mình phải hoàn hảo tuyệt đối, cả Đại Phong cũng thế, Ngọc Diệp không cho phép bất kỳ ai bỏ rơi mình lần nữa, bởi vậy, cô đặt rất nhiều hy vọng lên Đại Phong.

“Xin lỗi em... đừng giận anh nữa, anh không thể mất em đâu Ngọc Diệp à...”

“Đừng đi gặp người con gái khác. Em không muốn anh tiếp xúc nhiều với họ, họ sẽ cướp anh đi mất...” Giọng cô nghẹn ngào, nước mắt Ngọc Diệp rưng rưng. Đây là lần đầu tiên cô khóc vì Đại Phong, anh càng ôm cô chặt hơn nữa, hơi thở hai người như hòa làm một, hai nhịp tim như cùng theo một lối.

“Anh chỉ biết yêu em.” Đôi môi anh không ngừng di chuyển từ vành tai, đến má rồi chạm nhẹ vào môi cô. Bao nhớ thương trong mấy tuần không gặp được nụ hôn nồng cháy ấy tỏa ra bội phần. Nếu có thể, Đại

Phong muốn Ngọc Diệp chỉ là của riêng anh, nguyệt lão đã để anh yêu cô thì xin ngài đừng để ai cướp tình yêu của anh ra khỏi cuộc sống này.

Một buổi chiều, Hoàng Khang dẫn Thiên Nghi đi dự sinh nhật của một người bạn. Anh đứng ngoài đầu hẻm đón cô, cô Lan hoàn toàn không hề phát hiện việc Thiên Nghi có người yêu, nếu biết, chắc chắn cô Lan sẽ tìm mọi cách ngăn cản khi biết rõ hơn người đó là Hoàng Khang. Hôm nay Thiên Nghi thay đổi cách ăn mặc, cô vừa được Hoàng Khang tặng cho bộ đầm trắng thơ ngây, ngang gối, có tay và cổ áo, trông cũng giống một áo sơ mi dài. Thiên Nghi từng hỏi anh, sao lại chọn bộ này, anh hay bảo không thích để người con gái anh yêu quá đẹp, nếu vậy sẽ có rất nhiều người làm phiền cô. Cô tự mình lẩm bẩm, anh tự cao quá rồi, bạn gái anh thế này ai mà thèm nhìn. Nhưng ít ra việc này khiến Thiên Nghi lên mặt, cô lại thừa cơ hội đả kích kêu anh phải thật tốt với mình.

Quay lại buổi tiệc, Thiên Nghi không hề biết sinh nhật này của ai, Hoàng Khang luôn tỏ ra bí mật. Anh đưa cô đến một quán bar, dẫn vào một phòng vip, nơi những con người có đẳng cấp mới có khả năng bước vào. Hoàng Khang nắm lấy tay cô, mở cánh cửa phòng 24. Mọi thứ khác hẳn, một không gian toàn những ngọn đèn đầy màu sắc, những người thuộc thế giới thượng lưu, cửa đóng, càng nghe rõ nhịp nhạc dồn dập. Hồng Ngân vừa thấy Thiên Nghi đã lôi ngay cô ngồi cạnh mình, làm Hoàng Khang chưa có cơ hội giới thiệu. Từ lúc ra viện, tâm trạng Hồng Ngân bỗng khác hẳn, cô trở nên lạc quan và biết cười nhiều hơn, không biết đây là thật hay chỉ tạo một lớp mặt nạ che đi vết thương lòng khó chữa.

“Sao Ngân cũng đến đây?”

“Ngân là chị Hoàng Khang mà, bạn của nó nên Ngân cũng quen chứ bộ.”

Trong phòng khá nhiều người, không gian rất rộng rãi nên không đến nỗi ngột ngạt. Thiên Nghi nhìn xung quanh, từ lúc Hồng Ngân kéo cô đi, cô không thấy Hoàng Khang đâu cả.

“Tìm nó sao?”

“Đâu...có.”

“Còn nói dối. Nghi không qua khỏi mất thần của Ngân đâu nhé...” Hồng Ngân cười ranh mãnh, cô đưa cho Thiên Nghi ly nước ép rồi lại liên tiếp mang cả đồ ăn thức ăn đến bàn mình, mọi người dòm ngó, Hồng Ngân cũng kệ. Lát sau, Hoàng Khang đi đến cùng một người, Thiên Nghi thấy anh nên đứng dậy, Hoàng Khang qua chào tay lên vai Thiên Nghi.

“Ra mắt với mày... vợ tương lai của tao.”

Chưa để Hoàng Khang giới thiệu tiếp, Thiên Nghi đã thụi cho anh một cái vào bụng, khiến mặt mày anh nhăn nhó. Hồng Ngân vẫn bình nhiên ngồi ăn trái cây, không thèm chú tâm nhiều đến ai cả, để mặc Thiên Nghi bắt nạt em trai mình.

“Em lại đánh anh?”

“Ai kêu nói linh tinh làm gì?”

Anh chàng kia nhìn Hoàng Khang đã có thể cười nhiều hơn, sống cuộc sống không còn sự gò bó của nỗi đau trong quá khứ, anh mỉm cười.

“Chào Thiên Nghi.”

“Ồ... chào bạn.”

Hoàng Khang ho khan vài tiếng, lấy tay che đi nụ cười ẩn ý. Thiên Nghi ngơ ngát vẫn chưa hiểu gì, Hồng Ngân run run chân theo điệu nhạc, mắt nhìn cảnh Thiên Nghi ngây thơ chưa biết nhìn người.

“Không biết tôi à? Chúng ta gặp nhau rồi mà.”

“Gặp rồi sao?” Cô nhìn sang Hoàng Khang, anh lắc đầu tỏ vẻ khó hiểu, Thiên Nghi quay lại cố gắng nhìn xem anh chàng này rốt cuộc là thần thánh phương nào. Kết quả khi ánh đèn chiếu ngang mặt anh, Thiên Nghi mở to hai mắt, há hốc mồm chẳng còn biết nói gì.

“Này! Có anh ở đây mà em dám nhìn người khác thế sao? Nghi ngốc.” Hoàng Khang quơ tay để tránh sự chú ý của Thiên Nghi về anh chàng cá tính kia.

“Đây... không... phải là Gia Minh sao?”

“Cuối cùng bạn cũng nhìn ra tôi rồi.” Gia Minh bật cười, tay vẫn nâng ly rượu vang màu đỏ. Hoàng Khang tìm cách xua Gia Minh đi để mình còn có cơ hội trò chuyện với Thiên Nghi.

“Chị tao đi rồi kìa, lo mà giữ lại đi!”

Thoáng chốc, Hồng Ngân đã không còn ngồi ở ghế, Gia Minh nhìn xung quanh rồi cười giao tiếp với Thiên Nghi, sau đó xin phép đi. Anh còn chưa kịp nói một câu nào với Hồng Ngân. Hoàng Khang cùng cô bạn gái ngồi xuống ghế, thấy mặt cô vẫn chưa khỏi bất ngờ, anh có vẻ khó chịu.

“Đã bảo em không được nghĩ tới người nào cả nữa mà, anh này, sao không chịu nhìn mà nhìn ai không thể.” Anh áp sát mặt mình vào mặt Thiên Nghi.

“Ngắm anh hoài chán lắm.” Thiên Nghi nghiêng người qua để lại cho Hoàng Khang một đồng bọ. Cô uống một ít nước rồi nghiêm chỉnh hơn khi nói chuyện cùng Hoàng Khang.

“Em không nhìn lắm chứ.”

“Em nói Gia Minh hả? Nó luôn có cách sống điên khùng như thế, đừng bận tâm...”

“Nhìn bạn ấy khác hẳn, không mang theo cặp kính cận, mái tóc ngắn, trông phong độ quá đi được.” Ánh mắt ngưỡng mộ của Thiên Nghi đối với Gia Minh càng làm cơn ghen của Hoàng Khang bùng phát, đôi lúc anh rất trẻ con, có tính chiếm hữu mãnh liệt.

“Anh sẽ giận đó...” Hoàng Khang cảnh cáo.

“Trước khi giận thì nhớ đưa em về nhà.” Sự bình thản của Thiên Nghi khiến mặt anh đỏ bừng, anh không thêm nói nữa, quay mặt về hướng khác. Chọc giận được Hoàng Khang, là niềm hạnh phúc rất lớn trong đời Thiên Nghi. Bao nhiêu đủ rồi, nếu còn chọc nữa, anh sẽ giận thật mất. Cô tựa đầu vào vai Hoàng Khang, tay thì giữ lấy hai tay anh, cô không thích anh uống rượu nên tìm cơ nắm tay để Hoàng Khang không cầm đến ly rượu mạnh ấy.

“Giận em thật sao? Hoàng Khang yêu dấu?”

“Gọi anh là gì?”

“Hoàng...” Thiên Nghi ngưng lại, rồi mỉm cười hạnh phúc: “Bạn trai.”

“Chưa được.” Anh nén cười để còn có thể trêu lại Thiên Nghi, giọng cứ lạnh lùng.

“Khang.”

“Nghi ngốc!”

Thiên Nghi buông Hoàng Khang ra, tới lượt cô giận dỗi: “Em gọi anh đằng hoàng mà anh dám gọi em thế sao?”

“Anh yêu em!”

Cô cảm nín.

Bất ngờ Hoàng Khang hôn lên má Thiên Nghi trong chốc lát, khiến mặt cô đỏ bừng. Thế là hết giận. Buổi tiệc khá nhiều tiết mục, hôm nay Thiên Nghi mới biết Gia Minh cũng rất có gia thế, đúng là con cháu của dòng tộc quyền quý nên mọi thứ quá xa lạ với cô, lối sống cũng khác người. Hoàng Khang không thể để mấy anh chàng trong buổi tiệc nhìn ngắm bạn gái mình, Thiên Nghi cũng không thích mấy cô tiểu thư sành điệu kia tiếp cận Hoàng Khang mãi. Cả hai thỏa hiệp cùng nhau đi về sớm, tìm cách lên ra ngoài...

Cô về đến nhà thì suy nghĩ nhiều thứ, sau khi nhận được điện thoại của Hoàng Khang, cô lại càng lo lắng hơn. Thành tích học tập của Hoàng Khang không tốt lắm, cô lại mong muốn Hoàng Khang có thể tốt hơn nên đã đặt nhiều hy vọng ở anh. Thiên Nghi muốn vì cô mà Hoàng Khang tiến bộ, biết suy nghĩ chín và vạch ra một kế hoạch cụ thể về tương lai của cả hai.

63. Chương 6. 6: Hầy Cứ Là Anh

Trường vừa tổ chức ôn thi tốt nghiệp các môn, ai ai cũng nỗ lực hết mình trong kì thi này, nó sẽ quyết định tất cả. Thiên Nghi vẫn như thường lệ, hay lôi kéo Hoàng Khang đến thư viện, dần dần đây cũng thành thói quen của anh. Cả cô quản lí trong thư viện cũng quen mặt đôi tình nhân này. Hết Văn lại Toán rồi sang Anh, Hoàng Khang bị Thiên Nghi dồn ép như muốn nghẹt thở nhưng chỉ còn biết cố gắng nhiều hơn để hài lòng Thiên Nghi. Anh đã không còn lý lịch trong sổ ghi học sinh hay trốn tiết, Hoàng Khang cũng chịu chăm chú lắng nghe giáo viên giảng bài. Sự thay đổi ấy, khiến không ít người ngỡ ngàng, bây giờ hầu hết LB đều tỏ ra vô cùng bình thường khi thấy Thiên Nghi đi với Hoàng Khang, họ không phải hạng vừa nhưng cũng không ai biết lí do vì sao chuyện này mau chóng lắng xuống. Có người lại cho rằng Hoàng Khang đã ra mặt phía sau giải quyết, nhưng người đó không phải anh mà ngược lại là Gia Minh. Giờ đây, mọi giờ ra chơi Hoàng Khang đều đến lớp tìm Thiên Nghi, cô làm bài thì anh ngồi bên cạnh, mỗi lúc chán nản lại tìm cớ nói chuyện để giải khuây, Thiên Nghi trở thành nguồn động lực duy nhất biến Hoàng Khang xoay một trăm tám mươi độ.

Kỳ Dương bắt đầu chú ý đến việc học của Tiểu Quỳnh, cô ghét nhất việc học, thậm chí còn muốn bỏ học cho xong. Tiếc rằng đó chỉ là dự định, chứ Tiểu Quỳnh nào dám cãi bố mẹ, nếu còn cứng đầu, chắc hẳn việc tiếp tục học Taekwondo của cô cũng vì thế mà gián đoạn. Chàng trai tài giỏi như Kỳ Dương không thích người con gái quá mạnh mẽ, anh luôn tìm cách để thay đổi bằng được Tiểu Quỳnh, nhưng con người ta sinh ra, bản chất đã thế, sao có thể đổi thay đơn giản vậy được.

“Em định sẽ vào trường Kinh tế chứ?”

“Không... em đâu có ý định đó.” Tiểu Quỳnh xơi ly kem ăn rất ngon miệng và không thèm chú ý gì đến kì thi quan trọng trong tuần tới.

“Tiểu Quỳnh... em phải học kinh tế để còn quản lí công ty của bác trai nữa.”

“Em sao? Anh nghĩ thế nào mà kêu em quản lí, chắc vào đó chưa đầy ba ngày thì công ty tuyên bố phá sản rồi.”

“Anh nghiêm túc đó. Em phải thi đậu tốt nghiệp cho bằng được, chuyện đại học anh sẽ sắp xếp cho.”

“Ồ... Anh ăn đi! Kem tan hết rồi kia.” Cô đẩy ly kem qua cho Kỳ Dương, anh chỉ lo nói còn Tiểu Quỳnh thì đã ăn gần hết bốn ly. Hình như với cô, việc thi cử không là gì cả, thi tốt nghiệp cũng chẳng sao, liên quan gì đến sự sống của mình chứ, tất cả là do ông trời đặt ra thôi, mình chỉ cần sống cho thật tốt. Một suy nghĩ vô cùng giản đơn.

Bỗng hôm nay trường LB náo nhiệt hẳn ra, mọi người cười nói vui vẻ, hết bất ngờ đến ngạc nhiên, ai ai cũng kinh ngạc. Thiên Nghi ngồi yên trong lớp chưa biết sự tình, chuyện động trời gì vừa xảy ra ngoài kia. Cả ngày, cô không thấy Hoàng Khang đâu, mỗi lúc đến giờ học là anh hay tìm cớ này nọ. Thiên Nghi có chút thất vọng, cô chờ Hoàng Khang mãi mà anh không tìm cô, cả việc đến lớp tìm Hoàng Khang, cô cũng đã làm, nhưng bỗng anh biến mất đột ngột trong cả một ngày nay.

“Rốt cuộc anh trốn đâu rồi Hoàng Khang? Đừng để em tìm thấy, nếu không... anh sẽ chết với em.” Tay Thiên Nghi bóp chặt cây viết, từ cử chỉ đều khiến người khác nghi ngờ, liệu ai xui xẻo làm đã trở thành kẻ thù của Nghi thiên tài.

Cô xoay xoay cây viết, suy nghĩ vài công thức rồi trong đầu lóe sáng ra cách giải, cô cặm cụi chép. Ngay cả khi Hoàng Khang bước vào, đứng trước mặt mà Thiên Nghi vẫn không hay biết gì, cô cứ mãi mê ghi chép một cách nhiệt tình. Anh mỉm cười nhìn cô đôi lát, mọi người trong lớp đã bàn tán xì xào. Thật hết cách, Thiên Nghi vẫn cứ lo đến bài tập mà không thèm để ý tới Hoàng Khang. Sức chịu đựng giới hạn đã lên đến cực độ, Hoàng Khang giữ lấy cây viết trên tay Thiên Nghi.

“Cái...” Ngay lúc ngược mặt lên, Thiên Nghi đã đứng lặng người, cô nhìn người đứng trước mình, có quen không? Một câu hỏi lớn được đặt ra. Thiên Nghi kinh ngạc, tay buông luôn cây viết và nhìn anh mãi.

“Này! Nhìn một lát anh sẽ mất màu đấy.”

“Bạn là ai thế?”

Nghe xong câu hỏi của Thiên Nghi, Hoàng Khang muốn té chết cho rồi, cô nghĩ sao mà hỏi câu đó, anh là ai? Chẳng phải là người yêu của cô sao? Anh cốc nhẹ vào trán Thiên Nghi: “Bạn Thiên Nghi này... mình tên Hoàng Khang.”

“Đừng lừa tôi chứ.”

“Bạn nghĩ tôi lừa bạn sao?”

Thấy Thiên Nghi vẫn chưa hết ngờ ngàng, mọi người xung quanh đã cười lên, lại có người xì xào chỉ trỏ, Hoàng Khang nắm tay Thiên Nghi dẫn ra ngoài. Anh đưa cô đến sau dãy lớp học, giờ này ai cũng đua nhau xuống căng tin nên ít ai có thể làm phiền họ.

“Anh...”

“Sao?”

Thiên Nghi bật cười, cô lấy tay che miệng để anh bớt ngượng hơn. Hoàng Khang nhú mày rồi quay mặt sang hướng khác, cô nhìn anh, nhìn mãi mà không bao giờ biết chán, tại sao trước kia cô không thể nào phát hiện được đôi lúc trông Hoàng Khang cũng rất trẻ con, càng ngày, anh chàng này càng khiến cô yêu anh nhiều hơn, ngày nào cũng nhớ cũng mong, Thiên Nghi bị Hoàng Khang bỏ thứ bùa tình yêu rồi, thật thì cô không còn muốn xa anh nữa, bỗng ước mơ du học tan biến theo thời gian.

“Khang...à.”

“Anh giận em rồi.”

“Sao anh ăn mặc thế vậy?”

“Ừ... trông buồn cười lắm đúng không?” Hoàng Khang tức giận quay sang nhìn cô: “Ai bảo em nói thích thư sinh, anh làm thế không phải để em vui hay sao? Còn cười...”

“Giận hoài thế?”

“Lần này...” Hoàng Khang như lắng đọng sau nụ hôn của Thiên Nghi, cô buông ngay anh ra và thẹn thùng. Má Hoàng Khang, ngay chỗ mà môi Thiên Nghi vừa chạm vào nó đã đỏ bừng. Anh lấy tay áp lên má mình rồi hạ giọng: “Sâm sỡ anh sao?”

“Nóng không?”

“Ồ... nóng chết được.” Anh xoa xoa cái má đã đỏ.

Cô bật cười kéo tay anh xuống: “Ý em hỏi là anh ăn mặc như vậy nóng không?”

Bấy giờ Hoàng Khang mới phát hiện mồ hôi mình đang nhễ nhãi, vì phải thư sinh mà anh cài nút áo lên tận cổ, vừa giơ tay định cởi ra thì Thiên Nghi giúp. Cô nhẹ nhàng cởi nút áo chỗ cổ Hoàng Khang ra, rồi lấy tay quơ quơ trước mặt anh.

“Em có nói thích anh làm thư sinh sao?”

“Tại... em thích thư sinh mà...”

Thiên Nghi nhìn lại Hoàng Khang lần nữa, đúng là anh hoàn toàn khác hẳn, mang giày vải cổ àu trắng, áo bỏ quần chỉnh tề, tóc không vuốt keo mà để nó phủ xuống trán một cách vô cùng tự nhiên, chiếc bông tai màu đen bên tai trái cũng được tháo ra, hơn hết, Hoàng Khang đeo kính, anh đeo mắt kính viền đen trông chuẩn thư sinh. Không ngờ có một ngày Thiên Nghi lại có thể nhìn thấy được dáng vẻ như thế của anh. Cô cười rất vui, pha niềm hạnh phúc.

“Anh chỉ cần là Hoàng Khang thì được rồi.”

“Định tạo cho em bất ngờ thôi.”

Nhìn gương mặt chân thành của Hoàng Khang mà Thiên Nghi không thể nào kiềm lòng, cô xót xa, tự trách bản thân đòi hỏi quá nhiều ở anh. Con người có ai mà hoàn thiện được, Hoàng Khang cũng đã vì cô làm rất nhiều thứ, bản thân cô còn muốn gì nữa, không cần, Thiên Nghi không cần Hoàng Khang tốt hơn, giờ cô chỉ muốn anh mãi là Hoàng Khang, là người con trai mang đầy ma lực khiến cô chú ý như lần đầu gặp mặt... Thiên Nghi ôm chầm lấy Hoàng Khang làm anh không khỏi ngạc nhiên.

“Xin lỗi anh.”

“Sao lại xin lỗi?”

“Anh cứ là anh đi, em không thích anh thay đổi đâu, người em yêu là Hoàng Khang, là anh! Hoàng Khang à... em thật sự yêu anh.”

Những câu nói đơn giản ấy đã làm trái tim anh xao xuyến, Hoàng Khang lấy tay mình xoa xoa vai Thiên Nghi, để cô an tâm hơn, để cô hiểu, anh làm tất cả, chỉ vì tình yêu của cả hai. Tất nhiên, cũng có nhiều người nhìn thấy nhưng họ lại lảng lạng bỏ đi, tình cảm của Hoàng Khang đều được mọi người biết đến, có ai có được tình cảm chân thành thấm thiết như thế?

Bây giờ rắc rối nhất vẫn là chuyện của Nhật Hoàng cùng Hải Băng, hai người này ít chiến tranh, nhưng một khi xảy ra chuyện thì toàn chuyện động trời. Trước ngày thi, anh cố tình tìm đến gặp Hải Băng, biết chắc thế nào cô cũng sẽ vào phòng nhạc tập đàn.

“Hải Băng...”

“Em không muốn nói chuyện với anh.”

“Em nghe anh giải thích một lần đi.”

Hải Băng đứng dậy, sắp lại tập chép nhạc rồi định sẽ bỏ đi, cô rất cần thời gian để suy nghĩ mình và cho tình cảm trong sự dối lừa của Nhật Hoàng. Anh chắn ngang cửa, hôm nay, anh kiên quyết phải làm rõ chuyện này.

“Từ trước...anh chưa bao giờ nói là anh nghèo mà.”

“Mặc kệ anh, em cũng chẳng cần biết làm gì. Đại thiếu gia.”

“Em đừng gọi anh như thế có được hay không?” Anh có vẻ bức bối khi nghe Hải Băng gọi mình như vậy, cô thì bức xúc, mặt nóng bừng bừng, cơn giận khiến tâm trí cô không tỉnh táo để suy xét mọi việc.

“Chứ anh muốn em gọi anh thế nào? Nhật Hoàng? Hay là đại thiếu gia của dòng họ Bùi Ngô?”

“Chuyện đó... anh không cố ý...”

“Anh xem tôi là gì?” Nụ cười chua chát khiến trái tim Nhật Hoàng như quặn đau: “Anh nghĩ mình là hoàng tử đi tìm lọ lem sao? Xin lỗi... tôi không phải lọ lem anh tìm, có lẽ, anh nhầm người rồi.”

“Anh nói là mình không có ý đó. Chỉ là anh không muốn ai biết thân thế của mình để họ đối xử khác với anh, anh chuyển về đây học cũng vì lí do đó thôi.”

“Thứ hai thi rồi, tôi không muốn bị làm phiền nên xin anh, đừng tìm tôi. Coi như tôi xin anh đó.” Câu nói Hải Băng lạnh lùng hơn cả tảng băng đang lang thang trên cực Bắc, cô còn không tiếc gì nhìn Nhật Hoàng một cái, bóng dáng có thể khuất sau cánh cửa và lọt ra khỏi tầm mắt anh. Nhật Hoàng không đuổi theo, anh biết mình sai và Hải Băng cần thời gian để tha thứ. Xưa nay, cô bé Hải Băng này luôn dịu dàng, nhu mì, nhưng khi gặp chuyện thì lại cứng rắn, mạnh mẽ. Đúng là tình yêu có thể biến con người có thêm bộ mặt thứ hai.

Tuần thi trôi qua nhanh chóng...

Sau khi thi xong, ai cũng cảm thấy vô cùng thoải mái, học gần mười hai năm không phải chỉ chờ ngày lấy bằng tốt nghiệp hay sao. Kết quả thi có ngay một tuần sau đó, Hoàng Khang lại hỏi hớp, anh chưa khi nào như thế, dù trời có sập xuống thì Hoàng Khang vẫn không thấy lo, nhưng sao, lần này anh cảm giác lời hứa với Thiên Nghi còn khó hơn việc chống trời. Bảng thông báo vừa dán, mọi người đổ dồn về xem, xếp hạng, điểm,... Tất cả những ai từ trong đám đông đó bước ra đều có những cảm xúc khác nhau, từ nụ cười đến

giọt nước mắt, có người thì rớt mà khóc, có người thì đổ cũng khóc. Thiên Nghi nắm chặt hai tay mình và bước vào, cô sợ, nhưng cái sợ không phải cho cô, đó là sợ cho Hoàng Khang.

Tất nhiên, Thiên Nghi biết rõ năng lực của mình đi tới đâu, việc đỡ tốt nghiệp với cô là việc vô cùng đơn giản, chỉ có Hoàng Khang, cô lo cho anh rất nhiều. Bảng thông báo, sao tìm mãi mà không thấy cái tên đó, Thiên Nghi lấy ngón trỏ chỉ vào từng bảng, dò từng tên. Ôi... đúng rồi, Hoàng Khang, cô nhìn qua điểm số, Thiên Nghi giật cả mình, mặt cô tối ảm lại, tay chân bỗng rã rời. Cô bước ra ngoài như người mất hồn.

Hoàng Khang cùng Gia Minh đi đến, anh định sẽ không xem, chỉ thêm thất vọng, nhưng trước sau gì cũng đổi mặt. Thấy gương mặt thâm trầm của cô bạn gái khi từ phía bảng bước ra, Hoàng Khang đoán trước kết quả là thế nào, anh nén sự lo âu vào trong, đi đến trước cô mà cười rạn rở.

“Em hay thật đấy”.

“Hả?”

“Nghe Nhật Hoàng nói em với cậu ấy bằng điểm mà... thủ khoa.”

“Em sao?” Cô lấy ngón tay tự chỉ vào mặt mình, rõ ràng là lo cho Hoàng Khang quá mà quên mất việc cô phải xem điểm của bản thân. Gia Minh thờ dài rồi đi thẳng đến bảng điểm.

“Em chưa coi điểm của mình sao? Vay vào đó làm gì thế hả?”

“Hoàng Khang...” Cô nhẹ nhàng gọi khẽ tên anh, kèm theo đó là một đôi mắt sắp rưng rưng.

“Ngoan nào...” Anh lấy tay mình choàng lên vai Thiên Nghi, dìu cô ngồi xuống ghế. Mặc dù trong lòng Hoàng Khang đang vô cùng hụt hẫng nhưng vì cô, vì để Thiên Nghi không đau lòng nên anh phải cố gắng tỏ ra vui vẻ, lạc quan hơn.

“Thiên Nghi à... anh xin lỗi. Nhưng chắc chắn anh sẽ cố gắng hơn vào năm sau mà.”

“Hoàng Khang... anh...” Cô bật khóc, nước mắt không ngừng rơi: “Em không giúp anh được... xin lỗi, xin lỗi anh...” Giọt nước mắt của Thiên Nghi rơi xuống mà lòng anh càng tan nát, anh đã cố gắng rất nhiều, nhưng năng lực chỉ bấy nhiêu thôi. Thiên Nghi không có lỗi, chỉ Hoàng Khang tự trách mình, sao quá vô dụng, như thế thì anh có xứng với cô không?

“Em đúng là ngốc mà, em có lỗi gì? Nín nhanh... nếu không anh... sẽ...”

“Hoàng Khang...” Như một thói quen, lúc đau lòng, Thiên Nghi lại ôm lấy anh mà khóc, cô không cần biết những ai đang xung quanh mình, cô cũng chẳng quan tâm làm gì nữa những thứ họ bàn tán, vấn đề là ngay bây giờ, cô đau lòng, cảm thấy mình thật sự không giúp gì được cho người cô yêu.

“Nghi ngốc... đừng có như vậy nữa được không? Em cứ như thế thì anh phải làm sao đây hả?”

Càng nói thì Thiên Nghi khóc càng nhiều, nước mắt không biết ngừng, cô thực sự rất đau lòng, Hoàng Khang và cô từ nay phải xa cách, thế là ước mơ được ngồi cùng giảng đường đại học cũng biến mất. Thiên Nghi không trách Hoàng Khang, cô chỉ tự trách bản thân mình vẫn chưa hoàn toàn giúp đỡ anh được, cô là thế, luôn đòi hỏi quá cao cho đến một lúc nào đó lại là người mang thất vọng nhiều nhất.

64. Chương 6. 7: Ước Mơ

Tiểu Quỳnh bước đến, tưởng Hoàng Khang lại bắt nạt Thiên Nghi nên cô chạy lại kéo Thiên Nghi ra khỏi Hoàng Khang.

“Cái tên này... bạn làm gì cho Nghi khóc vậy hả?”

“Quỳnh... không...phải đâu.” Thiên Nghi giật mình trước hành động đột ngột của Tiểu Quỳnh, cô biết ngay là có sự hiểu lầm nên định sẽ giải thích.

“Sao nói mãi mà Nghi không nghe, để mình giải quyết cho.” Cô hần giọng: “Này... bạn dám bắt nạt Thiên Nghi sao? Hôm nay tôi sẽ cho bạn biết tay.”

Vừa nói, Tiểu Quỳnh đã xoắn tay áo mình lên, Hoàng Khang vẫn đờ người chưa hiểu Tiểu Quỳnh định làm gì, Thiên Nghi liền kéo Tiểu Quỳnh lại: “Không phải như Quỳnh nghĩ đâu.”

Hoàng Khang kéo tay Thiên Nghi về phía mình, anh cũng đâu phải người dễ bắt nạt, chỉ là nể mặt Tiểu Quỳnh nên nhiều lần im lặng, nhưng coi ra, với Tiểu Quỳnh thì im lặng không có tác dụng.

“Thiên Nghi là người yêu của tôi.”

“Tôi biết chứ. Bạn lừa gạt tình cảm con người ta vui lắm hả?”

“Ai nói tôi lừa gạt?”

“Là tôi.”

Khói lửa mịt mù, Thiên Nghi đứng ở giữa mà vẫn cảm thấy ngột thở, cô giật giật vạt áo Hoàng Khang, ra ánh mắt làm lời van xin, xin anh nể mặt mình mà đừng tranh luận nữa. May mắn, ngay khi dầu sôi lửa bỏng thì Gia Minh lại đứng dưng đi đến.

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Không có gì.” Nghe Thiên Nghi nên Hoàng Khang không đòi co nhiều nữa. Nhưng cô gái Tiểu Quỳnh này không chịu buông tha. Cô cương quyết phải dành bằng được phần thắng, Thiên Nghi lần nữa bị Tiểu Quỳnh kéo về phía mình.

“Nghi nghe mình khuyên đi! Tên Hoàng Khang này không tốt đâu... học hành lại chẳng ra gì nữa. Như Quỳnh đây mà thi còn đứng top ba trăm, hẳn ta thì tốt luôn rồi.”

“Quỳnh!” Thiên Nghi sợ động vào nỗi đau của Hoàng Khang nên ngăn Tiểu Quỳnh lại. Hoàng Khang thở dài không biết nói gì. Gia Minh gật gật đầu.

“Bạn Tiểu Quỳnh đúng không? Chuyện tình cảm của người ta mà sao bạn thích lo vậy?”

“Gia Minh...” Đứng giữa Tiểu Quỳnh, Thiên Nghi không có cách nào nói nữa, giờ Gia Minh lại tìm cách gây chuyện, để phục thù cho Hoàng Khang.

“Tên một sách này ở đâu ra vậy?”

“Tiểu Quỳnh à... hay là chúng ta đi tìm Hải Băng với Lam Linh đi. Được không?”

“Mình chưa giải quyết xong.”

Hoàng Khang kéo Gia Minh lại, anh biết rõ tính của Gia Minh hơn ai hết. Con người này ít nói nhưng một khi đã nói thì toàn gây ra chuyện lớn, Gia Minh không hẳn là người dễ chịu như mọi người thấy.

“Được rồi. Chuyện của tao với Thiên Nghi mà không cần lo.”

Gia Minh vẫn mặc kệ, anh nhìn thẳng về phía Tiểu Quỳnh: “Bạn đứng top ba trăm. Vậy mà thích so sánh người ta.”

Nụ cười mỉa mai ấy càng làm cơn giận của Tiểu Quỳnh sôi sục, cô gạt tay Thiên Nghi ra, tiến thẳng đến Gia Minh để tranh lí. Nếu Kỳ Dương mà biết diễn cảnh này thì lại có chiến tranh, Tiểu Quỳnh không thể nữ tính, coi ra cô và Gia Minh là đối thủ nặng kí của nhau.

“Ê! Tôi cứ thích đó thì sao?”

“Hoàng Khang xếp hạng bảy mươi bảy, bạn so sánh được hả?”

“Sao?” Giữa sân trường mà Tiểu Quỳnh vẫn cứ hét thật to, Thiên Nghi quay nhìn Hoàng Khang. Cô không thể tin được nhưng vẫn bị Gia Minh làm kinh hoàng. Rõ ràng lúc cô xem, Hoàng Khang chỉ được mười bảy điểm, cả đậu cũng không thể thì làm gì có chuyện hạng bảy mươi bảy.

“Đùa hả? Hoàng Khang có thể sao?” Người hét lớn nhất vẫn là Tiểu Quỳnh.

“Không tin thì đi tự mà xem.”

Không cần Tiểu Quỳnh nhanh chân, Thiên Nghi nắm ngay tay Hoàng Khang chen vào trong đám đông. Cô lựa ngay danh sách đầu: Hoàng Khang, 31.5 điểm, hạng 77. Từng chữ một lọt vào mắt họ, cô mới biết rằng mình nhìn nhầm, Hoàng Khang quay sang bảng danh sách cuối, cũng có người tên Hoàng Khang nhưng lại khác lớp và ngày sinh. Anh kéo tay Thiên Nghi chỉ về cái tên trùng hợp đó, cô phì cười. Không có niềm hạnh phúc nào hơn. Hai người đi ra phía ngoài, lần này là anh ôm cô, ôm rất chặt.

“Thành công rồi...Nghi à...anh đậu rồi...”

“Ừm... Chúc mừng anh.” Thiên Nghi không hẳn vui vì mình làm thủ khoa, nhưng cô luôn muốn cười vì sự thành công của Hoàng Khang. Từ lúc nào, cô không thể biết được, Hoàng Khang đã trở thành một phần tử của niềm hân hoan, sự vui mừng cho con đường tương lai. Tiểu Quỳnh đứng đó không biết nói gì hơn, đành chấp nhận ánh mắt dật dưng của Gia Minh. Tuy không cam tâm, nhưng trong lòng cô, cô thật sự mong, Hoàng Khang sẽ luôn luôn vì Thiên Nghi mà thay đổi tốt hơn.

Tiểu Quỳnh cũng đang yêu nên tất nhiên cô hiểu bản thân mình phải xử sự sao cho tốt, cô cũng dần thay đổi, dần trở thành con người khác vì Kỳ Dương. Đôi lúc Tiểu Quỳnh lại đắn đo, xem đó có phải quyết định đúng...Gia Minh thấy sự thay đổi trên gương mặt cô ấy, làm anh khó hiểu, rốt cuộc thì cô gái đó đang suy tính chuyện gì.

Đợi kì thi đại học hoàn thành thì việc tuyển du học sinh sang nước ngoài cũng vào vòng chung kết. Lam Linh cùng Thiên Nghi vẫn được tuyển vào trong mười người ứng cử viên ấy, năng lực học của Lam Linh được bộc lộ ngày càng rõ rệt, cô chăm chỉ hơn, vì tương lai nên nhất quyết Lam Linh phải là người chiến thắng trong cuộc thi này. Hồng Ngân tình cờ đi ngang Lam Linh, thấy cô ấy đang ngồi chú tâm đánh dấu từng chi tiết trong sách. Hồng Ngân đến tự nhiên ngồi xuống.

“Chào...”

“Chào.” Xưa nay họ ít khi nói chuyện cùng nhau, dù hay gặp mặt do cả hai đều là bạn của Thiên Nghi, nhưng đây là lần đầu tiên Hồng Ngân cùng Lam Linh ngồi riêng với nhau nói chuyện thế này. Hồng Ngân tất nhiên không thể không ghét Lam Linh, cô là người nóng tính, thẳng thắn nên việc trách Lam Linh đã cướp Tuấn Nguyên là không tránh khỏi.

“Bạn... với Tuấn Nguyên thế nào?”

“Hồng Ngân này...tôi cùng Tuấn Nguyên chỉ là bạn bè bình thường thôi, nếu có gì hiểu lầm thì cho tôi xin lỗi bạn.” Quyển sách trên bàn đã gấp lại, Lam Linh mặt mày cũng nghiêm túc hơn, cô nhìn Hồng Ngân đang khó xử, chắc hẳn Lam Linh thừa hiểu Hồng Ngân hỏi như thế là để xem tình hình của Tuấn Nguyên. Lam Linh không bao giờ yêu Tuấn Nguyên, suốt cuộc đời này cô chỉ có thể dành trái tim ột người, một người duy nhất thôi. Đường như Hồng Ngân hiểu, cô cũng biết về chuyện của Lam Linh với Đăng Khôi, ai ai cũng nhận ra được tình cảm chân thành ấy, bao nhiêu nước mắt mà Lam Linh đổ cho cuộc tình này mãi mãi Hồng Ngân cũng không sánh kịp.

“Nhưng Tuấn Nguyên...thì... không cho là vậy.”

“Tôi đã nói chuyện với Tuấn Nguyên rồi, bạn ấy cũng hứa sẽ xem tôi là một người bạn bình thường, Hồng Ngân hiểu tôi nghĩ thế nào mà. Tôi và Tuấn Nguyên, mãi mãi... chỉ ở mức độ này thôi.”

Đúng thế, Lam Linh cùng Tuấn Nguyên chỉ có thể giữ ở mức độ hiện tại, họ không thể nào tiến triển sâu hơn, Lam Linh không thể và Tuấn Nguyên cũng đành chấp nhận. Nghe Lam Linh nói, tâm trạng Hồng Ngân khá hơn, cô đang nín giữ tình cảm cùng Tuấn Nguyên, bao nhiêu trò vui cô đã trải nghiệm đủ rồi, nếu hai người họ có giận hờn gì nhau thì thời gian trong ba năm qua cũng khiến Hồng Ngân đủ tỉnh táo để nhận ra cô yêu Tuấn Nguyên, yêu anh rất nhiều, chấp nhận chia tay cùng Tuấn Nguyên là sự hối tiếc lớn nhất trong đời của Hồng Ngân, cô đã từ bỏ tính lẳng lơ hay những thú vui như đồng ý hẹn hò cùng tụi con trai không bao giờ thật lòng ấy, Hồng Ngân chán ngán cảnh phải yêu trong vài tuần rồi kết quả vẫn là diễn cảnh chia tay, đường ai nấy đi.

Nếu ai nói, từ ngày cô chia tay Tuấn Nguyên, con đường hai người bước đã hoàn toàn khác nhau, hay họ đang đứng bên hai bờ sông bị cách trở giữa muôn vàn sóng nước. Hồng Ngân mặc kệ, tình yêu của Hồng

Ngân thì nhất quyết cô sẽ giành lấy, dù có khác con đường hay cách trở đại dương đi nữa, Hồng Ngân sẽ vượt hết mọi trở ngại để đến bên Tuấn Nguyên, quay về khoảng thời gian hạnh phúc khi xưa.

Một tháng sau, mọi người lại phải cặm cụi cặm đầu vào kì thi khó khăn nhất, kì thi đại học lần này khiến ai nấy còn phải tập trung cao độ hơn lần tốt nghiệp. Con đường ước mơ đang ở phía trước, nó ngay tầm mắt của họ, chỉ cần nắm lấy là có nó trong tay. Nhưng vấn đề là những con người này phải dùng cách nào để nắm lấy nó và giữ nó thật chặt.

Thiên Nghi đắn đo rất nhiều trong việc chọn trường, còn Hoàng Khang thì thành thơi, cô chọn trường nào, anh sẽ thi ngay trường ấy. Dù không biết rõ năng lực tới đâu, Hoàng Khang tin tưởng lòng nhiệt quyết, có cố gắng vì tình yêu nhất định sẽ thành công. Anh sống không phải cho tương lai, từ nhỏ Hoàng Khang đã không bao giờ đặt cho bản thân một mục tiêu nào cả, chỉ biết hít thở vì hôm nay, thế mà giờ đây, anh còn suy tính xem mình phải nỗ lực bao nhiêu mới có thể bên cạnh Thiên Nghi lâu dài, làm thế nào để xứng với cô ấy, bằng cách gì mới không khiến Thiên Nghi buồn bã, thất vọng,... rất nhiều, anh đã phải suy nghĩ rất nhiều...

Ai cũng có mơ ước, hy vọng cho bản thân, Thiên Nghi thích đi đây đó ngắm nhìn thế giới, Hải Băng luôn muốn mình trở thành ngôi sao lừng danh, Ngọc Diệp chỉ biết mình học để vào được trường y theo lời mẹ, Lam Linh phấn đấu làm sao để kiếm thật nhiều tiền lo cho cuộc sống, còn Tiểu Quỳnh, cô chỉ biết sẽ làm theo những gì mình thích, cuộc sống gò bó ấy không bao giờ thích hợp với người như cô.

Riêng Hoàng Khang, anh không thích làm gì cả, thương trường phức tạp không dành cho anh, nghệ thuật càng không phải năng khiếu là làm được. Thiên Nghi hỏi anh, anh chỉ biết nói, hiện tại là Nghi ngốc, tương lai cũng chỉ là Nghi ngốc. Vì vốn dĩ, ước mơ của anh đã đặt hết vào Thiên Nghi, cô là tất cả, là bầu trời của chim ca, là mặt nước của cá và là sự sống của Hoàng Khang.

65. Chương 6. 8: Vì Tin Anh

“Học bài xong chưa?”

“Vừa rồi... em có biết vì em mà cuộc sống anh bị đảo lộn hết không hả? Anh thật sự không ngờ có một ngày mình phải thức khuya học bài.” Thiên Nghi nằm lăn qua lăn lại trên giường, cô luôn đeo tai phone để có thể nghe rõ từng từ anh nói ra. Biết được Hoàng Khang siêng năng đến thế, mắt cô liền híp lại, không còn thấy đâu là trời là đất nữa.

“Ngày mai thi tốt nhé. Cố lên! Em ủng hộ anh!”

“Vụ thi đỗ tốt nghiệp còn chưa đòi em đó. Lần này nếu anh đậu đại học thì sao?”

“Ồ... đợi lúc anh chính thức làm sinh viên đi rồi tính, em không hứa nữa đâu.”

“Vậy cũng được sao...”

“Ừ. Mà sáng anh nhớ ăn sáng rồi mới đi thi đó, mai cô Lan đưa em đến trường nên chắc không gặp anh được rồi.”

“Đáng lẽ phải cho anh gặp em...”

Họ nói rất nhiều, từ những hoạt động nhỏ nhất đến những việc trọng đại, Thiên Nghi đều muốn chia sẻ với Hoàng Khang. Có lần Thiên Nghi bị đau bụng, anh hỏi lí do thì cô không thể nói, Hoàng Khang liền nói thẳng thừng ra khiến mắt mũi cô đỏ ửng lên, anh thật không biết ý con gái, chuyện gì cũng có thể nói, nói mà không sợ Thiên Nghi sẽ mất mặt đến không thể gặp ai.

Nun lúc tình cờ đi lên phòng, thấy chị mình nằm trên giường hết ôm gối rồi ngồi bật dậy xoa xoa đầu gối, con bé lắc đầu, nhưng cũng ngưỡng mộ chị, Nun mong sau bản thân cũng sẽ tìm thấy một chàng trai như Hoàng Khang, không hoàn hảo với mọi người, nhưng có khả năng cho người yêu một trái tim trọn vẹn.

Ba ngày thi đại học qua nhanh chóng, không ai gặp mặt ai cả, họ dành hết thời gian vào thi cử. Nhưng sau ba ngày này, họ lại là của nhau.

Con phố buổi sáng náo nhiệt hẳn, vào chủ nhật thế này mà đi mua sắm thật tuyệt, hai bên vỉa hè đầy những chum phượng vĩ màu đỏ chói, đầu đó vài cánh hoa rơi rớt trên mái tóc mượt mà, những nhóm người tụ tập trò chuyện bên các quán cà phê, các em nhỏ theo mẹ riu rít đòi quà bánh. Phố dành cho người đi bộ lúc nào cũng đông vui hơn mấy con đường xe cộ tấp nập, khói bụi mịt mù.

Ngọc Diệp xinh tươi trong nắng sáng, cô ngủ không ngon nên lôi kéo bằng được Thiên Nghi và Hải Băng đi dạo phố sớm với mình. Ba cô gái tay trong tay nói cười, nhìn các cảnh vật xung quanh, rất lâu rồi họ không ra ngoài để hiểu về cuộc sống, hai kì thi tấp nập cứ dồn các bạn trẻ vào sách vở mà quên đi những điều diệu kì đang diễn ra quanh mình.

“Thấy Diệp có sáng kiến chưa, chủ nhật phải đi dạo thì tâm trạng mới thoải mái, vui tươi.”

“Biết Diệp giỏi rồi...”

“Vào đâu ngồi đi... Băng mỗi chân quá nè.” Hải Băng dậm nhẹ nhẹ lên chân mình, đi hơn hai tiếng mà chưa ngấm hết khu phố. Giờ cũng nên vào một góc nhỏ nào đó tận hưởng cà phê sáng cùng vài miếng bánh ngọt thơm ngon.

Vừa vào quán, mọi thứ khác hẳn, tiếng nhạc nhẹ nhàng làm tâm hồn ai đã thích mơ mộng lại càng cất cánh bay cao hơn, họ chọn một bàn ở cuối góc, có thể nhìn không gian bên ngoài, lại có thể tận hưởng bầu nắng sáng tinh khôi.

“Ăn gì đi! Chị ơi.” Thiên Nghi háo hức giơ tay lên ngay để gọi món.

“Các em dùng gì?” Chị phục vụ mặt mày thanh tú, ăn mặc chỉnh tề bước đến, chị ấy đưa cho ba cô xem thực đơn rồi đứng đó lắng nghe.

“Cho em một phần Crepe dâu chuối.” Ngọc Diệp hỏi hai người kia: “Ăn gì?”

“Băng ăn gì?”

“Heart Bakery.”

“Vậy cho em thêm hai phần Heart Bakery luôn nhé chị.”

“Vớ ba lỵ Cappuchino.”

“Rồi. Các em đợi chị một lát.”

Chưa gì Ngọc Diệp đã lấy gương ra soi xem kem phấn trên mặt có bị phai bớt không. Thiên Nghi thấy Hải Băng cứ ủ rũ, cô cũng lo cho Hải Băng.

“Băng tha thứ cho Nhật Hoàng một lần này đi!”

“Mặc kệ anh ta đi, Nghi đừng nhắc chuyện đó nữa.”

“Hải Băng mà đánh mất Nhật Hoàng thì có ân hận cũng muộn màng đó.” Cô nàng tiểu thư cũng lên tiếng, Ngọc Diệp bỏ hộp gương qua một bên, tập trung bàn luận chuyện của Hải Băng nhưng Hải Băng luôn mạnh mẽ ít khi nào tỏ thái độ buồn phiền ngay trước mặt tất cả, khiến tâm trạng ai cũng ưu sầu theo.

“Đừng nói chuyện của Băng. Coi Nghi với Hoàng Khang kia. Hoàng Khang thi đỗ không?”

“Chưa biết. Ngày mai mới đi coi.”

Mặt Thiên Nghi hiện lên sự lo lắng, cô thật lòng rất lo cho Hoàng Khang. Ngọc Diệp bật cười: “Chẳng phải Diệp đoán rất đúng sao? Không phải ngựa trắng mà là ngựa đen... nhưng con ngựa này của Nghi quá chuẩn rồi...”

Thiên Nghi gật đầu cười, cô không thể ngờ vận mệnh của mình lại không bao giờ như mong ước, dù có mong tìm ngựa trắng tới đâu thì rốt cuộc người cô tìm được chỉ là một chàng ngựa đen. Nhưng không, giờ Thiên Nghi không cần ngựa trắng nữa, có Hoàng Khang là quá đủ cho cuộc sống này rồi. Cô mãi nguyện cười rất vui vẻ trong mắt mọi người. Chưa đầy năm phút sau, phục vụ đem những món họ gọi lên, cả ba ngồi ăn

rất vô tư, thoải mái, thưởng thức Cappuchino với hai hương vị đặc biệt, đắng của cà phê và vị ngọt của sữa. Bỗng nhiên, Đăng Khôi từ đâu xuất hiện ở cửa và đi đến.

“Sáng đã đi ăn sớm thế sao?”

“Đăng Khôi.” Ngọc Diệp ngồi đối diện nên nhìn thấy trước tiên, sau đó, Hải Băng cùng Thiên Nghi mới quay qua, vừa chạm mắt Đăng Khôi, Thiên Nghi đã cảm thấy vô cùng ngại, cô cảm giác như mình là kẻ gây tội gặp phải cảnh sát, vô cùng khó xử.

“Ngồi được không?” Mắt Đăng Khôi hướng về chỗ trống bên cạnh Ngọc Diệp và đối diện Thiên Nghi. Tất nhiên, không ai từ chối, Đăng Khôi ngồi xuống và nhìn ngang Thiên Nghi sau đó vẫn vui vẻ như chưa xảy ra bất cứ chuyện gì.

“Thì xong rồi... không đi chơi à?”

“Cũng định đi nhưng không ai chịu hết kìa.”

“Vào học luôn rồi, không đi được.”

Hai câu của Hải Băng và Ngọc Diệp đã giải vây cho Thiên Nghi, lúc nói, Đăng Khôi luôn hướng tìm câu trả lời ở người trước mặt, người tinh mắt như Ngọc Diệp phát hiện được điều ấy nên cô nhanh trí đáp ngay khi Đăng Khôi vừa hỏi.

Anh vẫn chăm chú nhìn cô rồi mới lên tiếng: “Nghi này.”

“Hả?”

“Ăn kiểu đó sẽ ghen.”

“Ồ.” Sự quan tâm ấy, Thiên Nghi nào cần, nhưng không thể từ chối. Đăng Khôi ân cần chu đáo với cô, chăm lo từng chút về cuộc sống thường nhật của cô. Không khí xung quanh bỗng trĩu nặng hoàn toàn, cà phê sáng đã không còn hương vị. Bao năm rồi? Đã hơn tám năm kể từ ngày Thiên Nghi bắt Đăng Khôi hứa, cô luôn hối hận nhưng sao anh lại nhớ kỹ đến thế, không ai có quyền trách cứ Đăng Khôi, nhất là Thiên Nghi, cô càng mất đi quyền hạn đó.

Tối về nhà, Thiên Nghi chủ động gọi điện hỏi thăm tình hình của Hoàng Khang, hơn một tuần rồi họ không nhìn thấy nhau, cô rất nhớ anh, nhưng dù có nhớ cũng đành chịu, ai bảo cô phải buộc Hoàng Khang tập trung mà thi. Sáng mai, họ sẽ cùng đến trường Đại học Du lịch Q xem kết quả, theo tình hình của Hoàng Khang nói thì không khả quan lắm, trường này lấy điểm vô cùng cao, anh thực sự không tự tin, Thiên Nghi chỉ biết động viên an ủi. Sao nằm lẩn lộn mãi mà cô vẫn không thể nào ngủ được, cứ lo suy diễn cảnh tượng ngày mai, nếu anh đỗ, cả hai sẽ cùng đi đâu đó, còn nếu anh thi rớt thì phải làm thế nào? Cố tỏ bình tĩnh để Hoàng Khang không phiền lòng? Thiên Nghi làm không được, trước mắt Hoàng Khang, cô lúc nào cũng là chính mình, sống không thể nào giả tạo được.

Hoàng Khang ... em rất lo cho anh.

Luôn giữ suy nghĩ ấy trong đầu, cô muốn nói ra, ôm lấy Hoàng Khang mà nói với anh, nhưng chỉ vì không muốn nhìn Hoàng Khang lại có thêm gánh nặng vì cô mà Thiên Nghi lại thôi. Không ngủ được cho đến tận khuya, trên giường, cô vẫn nằm trằn trọc mãi, thế nên quyết định để có thể an giấc là dùng thuốc an thần, lâu lắm Thiên Nghi không đụng đến lọ thuốc này. Tâm trạng cứ trong trạng thái hồi hộp lo âu thì làm sao có thể ngủ được.

“Xin lỗi em...”

“Hoàng Khang... anh đừng nói như thế mà... không phải lỗi của anh đâu.”

“Anh... không xứng với em.”

“Anh nói gì thế?” Thiên Nghi ngẩn ngơ đứng trước mặt Hoàng Khang. Hai người họ vừa rời khỏi trường đại học, Hoàng Khang thiếu điểm nên không thể nào cùng cô học chung trường được. Anh ân hận, tiếc nuối.

“Chúng mình chia tay đi!”

“Không! Em không chấp nhận.” Cô vội nắm lấy tay Hoàng Khang khi anh chuẩn bị rời khỏi đó, anh nghĩ mình không xứng với cô nên mới thế, nhưng Thiên Nghi đâu cần Hoàng Khang xứng với mình, cô chỉ cần biết, mình yêu Hoàng Khang, yêu anh rất nhiều. Nếu hôm nay để Hoàng Khang đi thì coi như con đường của hai người sẽ như hai đường thẳng song song, từ nay không có bất kì điểm chung nào nữa.

“Cô em sẽ không thể đồng ý để em sống với một thằng chẳng ra gì như anh, đến với anh, em sẽ không có tương lai đâu Thiên Nghi.”

“Em... không biết... em không cần gì cả. Hoàng Khang! Anh có thể học trường khác mà, đâu phải chỉ có một trường đại học này đâu... anh nghe em đi!” Mỗi khi cô nói ra, anh đều tỏ vẻ thờ ơ, Hoàng Khang không lắng nghe những gì Thiên Nghi nói nữa, trong mắt anh giờ đây, cô ở chót vót trời xanh, còn anh chỉ là địa ngục tăm tối. Hoàng Khang gạt tay Thiên Nghi ra, anh cương quyết hơn bao giờ hết.

“Em sẽ hối hận...”

“Em không bao giờ hối hận.”

“Không có tương lai là chúng ta cũng không có tình yêu đâu, em đi con đường em chọn đi, hãy đi du học như em muốn. Còn anh, anh đi con đường của anh, chúng ta... mãi mãi không nên đến với nhau.”

Giữa dòng người đang xô nhau chạy đua với thời gian, bóng dáng Hoàng Khang cũng khuất dần theo đó. Tay cô trống rỗng, không còn sự ấm áp gì nữa, giờ nó lạnh lẽo đi. Cảm giác hụt hẫng đeo bám Thiên Nghi, cô không hiểu, thực sự không tài nào hiểu được hai người chia tay chỉ vì lí do đơn giản đó thôi sao? Nước mắt lăn xuống chạm vào môi, cô khóc, khóc tự lúc nào, Thiên Nghi không biết, cô chỉ cần Hoàng Khang, nước mắt rơi thì mặc nó, Hoàng Khang đi rồi... đi thật rồi....

“Đừng mà!”

“Hai... làm sao vậy?”

“Đừng... đừng đi!” Thiên Nghi ngồi bật dậy giữa căn phòng với gam màu trắng, đó không phải là bóng dáng lạnh lùng của anh, cũng không phải khung cảnh ở trước trường đại học, nơi này chỉ là một căn phòng. Xuất hiện trước mặt Thiên Nghi là Nun, cô bé với đôi mắt tinh nghịch đáng yêu.

“Hai mơ sao? Mơ thấy gì mà gào thét kinh khủng thế?”

“Mơ... thì ra là mơ...” Lúc này trên trán Thiên Nghi đã lấm tấm mấy giọt mồ hôi, Nun quơ lấy cái khăn lau cho chị, nó ân cần chu đáo khiến Thiên Nghi không yêu không được.

“Chắc Hai bị bệnh rồi đó...”

“Ồ...” Đến giờ mà hồn vía của Thiên Nghi vẫn chưa kịp quay về, cô do quá sợ hãi nên mặt mày trắng bệch, cũng may, đó chỉ là mơ. Nhưng hôm nay chẳng phải là ngày đi xem điểm hay sao?

“Nun!”

“Dạ.” Nun hoảng hồn trước hành động đột ngột của Thiên Nghi.

“Mấy giờ rồi?”

“Mười một giờ trưa rồi.”

“Cái gì?”

Mau chóng rời khỏi giường, Thiên Nghi phóng thẳng vào nhà vệ sinh, miệng lẩm bẩm nhiều thứ. Nun thở dài.

“Anh Khang có gọi cho Hai.”

“Gọi sao?” Thiên Nghi thò đầu ra khỏi nhà vệ sinh, vẫn đang đánh răng.

“Hai ngủ như xác chết vậy, em nghe máy rồi. May mà hôm nay mẹ đi làm sớm, nếu mẹ mà bắt máy không biết thế nào.”

“Nun nói gì?”

“Em nói là Hai chưa thức, rồi anh Khang nói là cứ để Hai ngủ, đừng đánh thức Hai. Anh ấy đi xem điểm một mình.”

“Hoàng Khang này thật là.” Thiên Nghi nhanh tay lẹ chân trong tít tắt đã chuẩn bị xong mọi thứ, nhìn lại đồng hồ, gần mười hai giờ trưa rồi. Nếu không nhầm thì bảng điểm đã dán từ rất lâu. Không kịp đạp xe, Thiên Nghi gọi taxi đi luôn cho tiện thể, cô không còn tâm trạng mà đạp xe nữa.

Trưa nắng gay gắt, ngồi trên xe mà Thiên Nghi cứ bấm số gọi mãi cho Hoàng Khang, không liên lạc được, không biết Hoàng Khang có xảy ra chuyện gì không, cô sợ hãi trước giấc mơ ấy và chính bản thân mình.

Đến trước cửa nhà của anh, cô đứng bấm chuông mãi, vẫn không ai ra mở cửa, trong nhà cũng không có dấu hiệu là có người đang ở trong đó. Trong lòng cô phập phồng lo âu, Thiên Nghi lo Hoàng Khang sẽ không chịu gặp mặt cô nữa, hay sợ Hoàng Khang sẽ đòi chia tay nhau giống như diễn cảnh trong giấc mơ ấy. Thật sự, cô vô cùng sợ, sợ mất đi anh, người cô đem cả tình yêu trao tặng. Đã gần một giờ trưa, Thiên Nghi vẫn đứng đợi Hoàng Khang ở cổng, từ sáng cô chưa ăn bất kì thứ gì vào bụng, dù bây giờ nó đang cồn cào nhưng do tâm trạng không tốt nên giờ không còn nhớ nổi mình nên đi ăn trước khi đứng đợi Hoàng Khang quay về.

“Hoàng Khang!” Vừa thấy chiếc taxi dừng lại ở cổng, Thiên Nghi đã chạy nhào ra. Hoàng Khang bước xuống xe với vẻ mặt vô cùng bình thản. Nhưng khi trông thấy dáng vẻ phờ phạc của cô thì anh lại căng thẳng: “Thiên Nghi? Sao em đứng đây?”

“Em đợi anh.”

“Vào nhà cái đã, mặt em đỏ bừng rồi kìa.” Điều duy nhất khiến anh lo lắng đầu tiên vẫn mãi mãi là Thiên Nghi, cô chưa kịp hỏi rõ ngọn nguồn cơ sự đã bị Hoàng Khang kéo vào trong, anh rót ly nước mát đặt xuống bàn và ngồi xuống bên cạnh cô.

“Đợi anh lâu lắm hả?”

“Sao rồi? Kết quả thi sao rồi anh?”

“À... em đỗ rồi.”

“Nhưng em hỏi anh kìa.”

“Rớt.”

Mắt Thiên Nghi dán trân trân vào Hoàng Khang, mặt anh cũng không để lộ chút cảm xúc, Hoàng Khang bình tĩnh vô cùng, còn lòng Thiên Nghi thì thất chặt, quặn đau vì sự thật. Mọi thứ đổ vỡ hết rồi, ước mơ hy vọng của cả hai cũng coi như chấm hết. Nhưng trong lúc Thiên Nghi như rơi xuống vực thẳm thì Hoàng Khang mỉm cười: “Anh đùa đó.”

“Hả?”

“Anh nói sẽ thi đỗ mà. Vừa đúng điểm chuẩn đấy. Thấy anh giỏi không?”

“Hoàng Khang!” Ngay lập tức, cô ôm chầm lấy Hoàng Khang, từ vực thẳm mà bay thẳng lên tận trời xanh, không hạnh phúc không được. Dù không đi xem kết quả nhưng Thiên Nghi tin tưởng Hoàng Khang tuyệt đối, chắc chắn anh sẽ không lừa cô, Thiên Nghi tin là thế. Hoàng Khang mỉm cười ôm lấy cô, nhưng trong mắt anh lại xuất hiện nhiều cảm xúc khác nhau, một nỗi đau mà anh mãi không thể nói ra.

“Vậy mà dám lừa em sao... Anh quá đáng lắm... quá đáng...”

“Không ngờ em còn vui hơn anh nữa.”

“Tất nhiên rồi... tối qua em còn mơ thấy ác mộng vì anh nữa.”

“Ác mộng sao?”

“Em thấy chúng mình chia tay chỉ vì anh thi rớt, em gọi mãi mà anh không chịu quay lại, gọi rất lớn nhưng anh vẫn cứ đi xa em.”

Hoàng Khang buông Thiên Nghi ra, anh áp tay lên má cô, thở phào nhẹ nhõm với quyết định mình đưa ra, may mắn thay, Thiên Nghi vẫn ở đây, vẫn bên cạnh anh.

“Không bao giờ có chuyện đó đâu. Nghi ngốc! Anh sẽ ở bên bảo vệ em... dù có phải làm gì đi nữa, anh cũng nhất định sẽ làm thế. Hiểu không?”

“Ừm... Em tin anh!”

Vì em... vì em mà anh chấp nhận sự giúp đỡ của người anh hận nhất.

Có những tình yêu to lớn đến khi ta cả dưng hết cuộc đời để gánh vác không thể nhấc nổi nó lên, nhưng đôi khi tình yêu nó nhẹ nhàng và vô cùng giản đơn, chỉ cần chịu lắng nghe nó, chịu chú tâm đến nó một ít thôi thì tất nhiên, nó sẽ theo chúng ta cả đời.

Tối nay, để ăn mừng cả hai vừa thi đỗ đại học, họ cùng nhau ăn một bữa tối thật thịnh soạn tại một quán ăn gần LB. Sau đó, Thiên Nghi lại kéo Hoàng Khang đi xe cáp treo, cũng tại chiếc xe đó, nhưng giờ đi bên nhau, họ lại có một quan hệ khác, là người yêu của nhau. Trong khi Thiên Nghi mãi mê nhìn ra ngoài, nhìn từng ngọn đèn lấp lánh đêm nay thì Hoàng Khang lại nhìn cô, nhìn từ ánh mắt long lanh đến mái tóc đen mượt mà. Không thể chịu nổi Thiên Nghi cứ lo ngắm cảnh mà bỏ rơi mình như thế, Hoàng Khang kéo cô ngồi đối diện mình: “Anh đây này sao không ngắm?”

“Ồ... anh đang ghen tị với cảnh đêm sao?”

“Ừm.”

Thiên Nghi gác chân lên ghế Hoàng Khang, anh nhìn qua chân cô, nhỏ nhắn biết chừng nào: “Con gái mà ngồi thế hả?”

“Em mỗi chân, đi chơi với anh cả buổi chiều mệt chết rồi.”

“Đưa đây!” Anh ân cần đỡ chân Thiên Nghi lên đùi mình rồi nhẹ nhàng xoa xoa chân cô. Lúc này, Thiên Nghi cảm thấy mình là người con gái hạnh phúc nhất thế giới, có được Hoàng Khang, được anh yêu thương như thế là điều tuyệt vời nhất mà cả cuộc đời này cô mãi mãi tìm không tìm thấy lần nữa.

“Hoàng Khang... anh yêu em từ bao giờ thế.”

“Lâu rồi.”

“Nhưng từ bao giờ?”

“Từ lúc anh chưa là gì trong mắt em.” Lâu lâu Hoàng Khang lại ngược lên và cười, nụ cười ấy sáng rạng ngời, gương mặt ấy là thứ duy nhất làm Thiên Nghi phải bấn loạn.

“Anh đã ân cần như thế với bao nhiêu cô gái?”

“Rất nhiều.”

“Có cần trả lời thế không...” Thiên Nghi giận dỗi rút chân mình về, Hoàng Khang thích thú qua ngồi bên cạnh cô.

“Nhưng em là người cuối cùng đó. Cũng là người anh chăm lo nhiều nhất và khiến anh đau đầu nhất.”

“Thật chứ?”

“Ừm...”

“Tạm tin anh.”

Mỗi một giờ, mỗi một phút thì vũ trụ của cả hai đều dần thay đổi. Người ta hay nói, tình yêu tuổi học trò này không bao giờ đạt một kết quả tốt, nó sẽ mau chóng tan biến như cơn sóng ồ ạt dồn vào bờ, rồi lặng lẽ rút về đại dương. Đôi lúc Thiên Nghi cũng vô cùng sợ, cô không dám yêu Hoàng Khang nhiều hơn hiện tại, cô rất sợ, sợ rồi một ngày anh cũng sẽ rời khỏi cô như sóng rời khỏi bờ mà về lại với thế giới phồn hoa của anh.

Yên tĩnh được vài phút, cô lại tìm cớ mà hỏi: “Anh... hôn ai đầu tiên?”

“Sao hôm nay em hỏi anh nhiều thế? Không trả lời được không?”

“Nhất định phải trả lời!”

“Em không được giận đó...”

“Ừm... anh phải nói thật, không được lừa em.”

“Là An An.”

Thấy gương mặt Thiên Nghi hoàn toàn thay đổi, mắt không còn long lanh, môi không còn mỉm cười, cô im bất động hỏi thêm bất cứ từ nào nữa, anh bất an: “Thiên Nghi... em nói không giận mà... cái đó chỉ là quá khứ thôi.”

66. Chương 6. 9: Không Phải Nụ Hôn Đầu

“Em không giận... nhưng mà Hoàng Khang à... anh là người hôn em đầu tiên đó.”

“Nghi ngốc ngoan đi... Sau này anh sẽ chỉ hôn mỗi mình em thôi, chỉ yêu mỗi em thôi, chỉ lo cho em, tất cả, tất cả chỉ dành cho em... Được không nào?”

Thiên Nghi vẫn không tài nào cười nổi, cô bị ảnh hưởng nhiều từ tiểu thuyết, bởi thế cô luôn muốn nụ hôn đầu của mình phải lãng mạn trong một khung cảnh thật mộng mơ, ai ngờ đâu, chính Hoàng Khang lại phá bỏ giấc mơ đó. Nhớ lại ngày sinh nhật anh, nhìn cô thật thảm hại, ngồi khóc thê thảm đến thế... Ôi! Nhắc tới chuyện đó là có biến đổi ngay, má, tai của Thiên Nghi lại đỏ phừng phừng, cô quay mặt sang phía cửa sổ.

Hoàng Khang thì nhìn vào đôi môi hồng ấy, anh muốn tìm lại cảm giác kia, cảm giác được hôn Thiên Nghi, hôn người anh yêu duy nhất: “Nghi ngốc.”

“Sao vậy?”

Dùng hai tay giữ lấy vai cô, Hoàng Khang kéo cô đối diện với mình, để Thiên Nghi được nhìn anh thật kĩ, được yêu anh thật lâu và anh mong, cô mãi mãi nhớ khoảnh khắc này đây: “Anh yêu em.”

Một cảm giác cho yêu thương của hai người, Thiên Nghi cũng muốn thử một lần được anh hôn nhẹ nhàng như trong các câu chuyện của phim Hàn thật lãng mạn. Cô nhắm chặt mắt mình lại, hai tay vẫn giữ lấy vạt áo của anh. Tưởng chừng như hai đôi môi vừa chạm vào thì ai kia lại giật phắt mình mở to hai mắt ra rồi ngã người về phía sau, tránh né Hoàng Khang.

“Em... em..”

“Sợ anh?”

“Em... hồi hộp. Tim đập nè... sắp rơi ra ngoài luôn rồi.” Cô đỏ mặt đặt một tay lên chỗ ngực mình, nơi con tim không ngừng lên tiếng. Nghe Thiên Nghi nói mà Hoàng Khang không thể nào nén cười, anh xoa xoa tóc trên trán cô: “Em không nghiêm túc gì cả.”

“Em... sợ mà.”

“Coi ra em thích cảm giác bị anh cưỡng hôn hơn nhỉ?”

“Đừng... Em ngại thỏ, khó chịu lắm. Không đùa với anh đâu.” Cô xụ mặt quay về phía cửa, Hoàng Khang tinh ranh nắm ngay lấy tay cô và kéo Thiên Nghi về phía mình một cách bất ngờ... Theo phản xạ, đầu Thiên Nghi ngã vào bờ ngực rắn chắc của Hoàng Khang, nghe rõ nhịp đập của tim anh.

“Sao... sao tim anh đập nhanh thế?”

“Vì em đó, lần nào đến gần em nó cũng như vậy hết. Em chữa bệnh cho anh đi!”

“Hoàng Khang...”

Dù trước kia trái tim sắt đá của Thiên Nghi đã lạnh lùng với bao nhiêu người, đã làm tổn thương hết Đặng Khôi lại khiến Gia Huy mang một nỗi ân hận không bao giờ mất. Giờ đây, khi bên cạnh Hoàng Khang, trái tim bằng da bằng thịt của cô đã quay về, nó đập vì Hoàng Khang, nó biết yêu cũng vì Hoàng Khang...

Lần này, Thiên Nghi dừng cảm ngược mặt lên nhìn anh, những giọt nước mắt còn đọng lại trên khóe mi, Thiên Nghi không phải khóc vì buồn mà cô khóc vì hạnh phúc, vô cùng hạnh phúc. Được yêu anh là niềm vui, niềm hạnh phúc không tên khiến mọi ngọn nguồn cảm xúc trong cô cuộn trào như sóng dữ. Hoàng Khang đặt đôi môi tại những dòng nước mắt ấy, trán anh tựa vào tóc mái trên trán Thiên Nghi... Hai đôi môi chạm vào nhau, đúng là Thiên Nghi vẫn giật mình, vẫn định lùi người lại nhưng chính lúc ấy, Hoàng Khang lại nắm chặt tay cô, một tay anh đặt lên cằm Thiên Nghi, cô không sợ nữa. Đây chẳng phải là nụ hôn đầu nhưng là nụ hôn nhẹ nhàng, dịu dàng nhất in sâu vào con đường tiềm thức của cô... Vĩnh viễn...

Hải Băng thi đỗ vào trường Nghệ Thuật của thành phố. Mẹ cô và cả Lâm An thì không thể cho cô một lời chúc nào, riêng ông Phương mới thật sự quan tâm Hải Băng, nhưng thật không may, công việc của ông bắt buộc ông phải xa nhà thường xuyên, cả cơ hội ở nhà ăn mừng con gái thi đỗ đại học cũng không có. Chỉ còn đám bạn thân, họ cũng đã tổ chức tiệc vào tối đêm qua. Thế là tối nay, Hải Băng lại mang in một tâm trạng nặng nề. Lang thang mãi trên phố, cô cũng không biết vì sao mình lại ghé ngang phòng trà Happiness, nhìn vào trong, những giai điệu nhẹ nhàng ấy cô vẫn có thể lắng nghe thật rõ. Hải Băng ngồi xuống một ghế đá quen đường cạnh đó, khi những cơn gió đang ì ạch thổi dồn vào khiến cô lạnh giá đến từng da thịt, khóe mắt cay cay vì hơi lạnh hay vì lòng lạnh buốt bởi cô đơn. Cô nhớ Nhật Hoàng, Hải Băng không thể phủ nhận điều ấy, thật sự thì hiện tại cô đang rất cần anh, nhớ những lúc cả hai cùng ngồi trên chiếc xe đạp màu xanh dương dạo quanh thành phố, nhớ bờ vai vững chắc luôn sẵn sàng cho cô tựa vào... Nỗi nhớ trào dâng làm đôi mắt long lanh như viên ngọc trai rừng lệ.

“Sẽ bệnh đó.”

Chẳng phải đó là giọng nói của anh, người đang chiếm hữu toàn bộ tâm tưởng của Hải Băng. Cô nghe thấy nhưng không quay lại, vẫn ánh mắt xa xăm nhìn về con phố đông người qua lại. Mọi thứ trở nên tĩnh lặng và ảm áp hơn, gió không thể thổi dồn vào tim khiến nó se lạnh, Hải Băng ngồi yên ở đó, anh lặng lẽ khoác lên vai cô một cái áo khá dày. Hơi ấm của anh còn vương trên từng sợi tơ, Hải Băng cảm nhận được. Chỗ ghế đá trống bên cạnh, anh chiếm lấy, nhưng khoảng cách vẫn sao cứ xa xôi.

“Phải biết tự lo in khi không có anh.”

“Ồ.”

“Không nhìn anh dù một cái sao? Anh làm em hận anh đến thế à?”

“Nhật Hoàng... Có phải em ngang bướng lắm không?”

“Em lúc nào cũng muốn chứng tỏ mình mạnh mẽ, sự ngang bướng ấy là thật sao? Em thật sự sẽ ổn khi luôn cho rằng không cần ai chăm sóc?” Thấy Hải Băng gật nhẹ đầu, lòng Nhật Hoàng càng bức bách: “Hải Băng... Em thật sự không thể cho anh thêm một cơ hội nào sao?”

“Nếu anh là chàng trai bình thường, là một Bùi Ngô Nhật Hoàng bình thường của em ngày xưa, em sẽ quên mãi lấy anh. Nhưng giờ anh khác rồi... giữa chúng ta có một khoảng cách rất xa... xa đến nỗi em không còn nhìn thấy được bóng dáng của anh nữa...” Giọng nói nghẹn ngào đầy chua cay đó như con dao xé nát trái tim anh, anh có quyền để chọn sao? Nếu có thể, anh cũng muốn mình tâm thường, nhưng không, sự thật vẫn mãi như thế, không ai tin trong đời sống thật sẽ có sự hiện diện của hoàng tử cùng lọ lem, cũng chính vì thế mà anh mới che giấu, mới làm cho tình cảm của cả hai trở nên thế này đây.

“Em rất tàn nhẫn em biết không?”

“Vì em yêu anh nên em mới tàn nhẫn như thế... em không phải công chúa để xứng với anh, em cũng không thể nào là lọ lem sánh đôi bên hoàng tử. Em chỉ là người con gái bình thường thôi.”

Sự chịu đựng của Nhật Hoàng từng bước bị Hải Băng phá hủy, dù anh có trầm tĩnh, có là người thông minh đến đâu thì mãi mãi, khi bên cạnh người anh yêu, anh chỉ là con người trần thế tầm thường. Anh giữ lấy hai vai Hải Băng, để cô đối diện với mình. Những câu nói dồn dập tuôn ra: “Anh không hề muốn lừa dối

em, phải tin anh, em nhất định phải tin anh, tin tưởng tình cảm bấy lâu nay của chúng ta. Không có bất kì khoảng cách nào giữa anh và em cả, chỉ do chúng ta suy nghĩ quá nhiều, che giấu em là anh sai, anh đã phạm sai lầm một lần rồi, nên xin em, Hải Băng, anh xin em... tha thứ cho anh đi có được không?”

“Em không biết.”

“Hải Băng!” Nhật Hoàng nhấn mạnh tên cô, mặt anh hiện lên nỗi đau vô bờ, khi chưa có tình yêu, con người ta vẫn sống tốt, nhưng lúc đánh mất tình yêu, bản thân họ sẽ đau hơn bao giờ hết.

“Em trách anh vì anh dám lừa dối em, nhưng dù có cố gắng thế nào thì nỗi nhớ anh cũng làm em nghệt thở... anh có biết anh quá đáng lắm không...anh đáng ghét, lừa gạt, anh là đồ lừa gạt...” Tiếng nấc ngày một lớn hơn, hai bàn tay nhỏ nhắn không ngừng đánh vào trước ngực Nhật Hoàng, cô muốn hận anh, ghét anh nhưng càng như thế thì chứng tỏ, cô yêu anh nhiều thêm. Nhật Hoàng ôm chặt lấy Hải Băng, mặc cho cô đã không còn biết mình đánh anh thế nào.

“Ngoan đi... anh sẽ không bao giờ lừa dối em nữa... Hải Băng của anh... xin lỗi...”

“Nhật Hoàng...” Hải Băng ôm chầm lấy Nhật Hoàng, nước mắt vẫn còn lăn trên má, có lẽ khóc thật nhiều thì nỗi đau sẽ vơi bớt được phần nào.

Dù sao thì có anh ở bên, mùa đông sẽ ấm áp, đêm xuống sẽ không lạnh lẽo và như anh nói, em không biết tự lo ình nếu không có anh bên cạnh.

“Nghĩ ơi... Nghĩ à...”

“Gì vậy? Nhích ra cho người ta đọc coi.”

Hồng Ngân bị Thiên Nghi đẩy qua một bên, cô hậm hực kéo Thiên Nghi về phía mình: “Nghĩ đối xử với chị chồng mình thế sao?”

“Từ bao giờ thế?”

“Còn dám giả ngây. Thôi kệ... bây giờ Nghi có Hoàng Khang rồi nên không lo cho Ngân nữa chứ gì?”

Thiên Nghi gấp quyển tiểu thuyết lại, đẩy nó qua một bên rồi nhéo mạnh vào má Hồng Ngân khiến cô nàng chú trọng nhan sắc hơn tính mạng này la toáng lên: “Nghĩ làm gì vậy?”

“Biết đau rồi chứ gì. Đừng bao giờ đem Hoàng Khang ra đây, Nghi không nể tình đâu...”

Hồng Ngân bấu môi tỏ ra không tin. Cô lắc lắc đầu mĩa mai Thiên Nghi, con người gì đâu mà trọng cả chữ hơn bạn bè, vốn Hồng Ngân định tâm sự với cô chuyện của Tuấn Nguyên, vậy mà ai ngờ Thiên Nghi đến nhà Hồng Ngân chỉ để có không gian mà đọc tiểu thuyết, thế thì Hồng Ngân gọi cô đến chẳng phải vô ích hay sao?

“Mình đang buồn muốn chết nè... không an ủi còn nói vậy...”

“Thôi xin lỗi... xin lỗi bạn Hồng Ngân mà...” Thiên Nghi lấy tay mình choàng qua cổ Hồng Ngân, hai người kéo qua kéo lại rồi ngã phịch xuống ghế. Thiên Nghi ngồi bật dậy la lên: “Đau.”

“Càng ngày thấy Nghi càng ú, Hoàng Khang chăm kĩ quá mà, phải cho Nghi vận động để thư giãn gân cốt chứ.” Nói xong, Hồng Ngân lấy hai tay bẹo má Thiên Nghi, Thiên Nghi phản kháng mãnh liệt, cô cố kéo tay Hồng Ngân ra nhưng lại rơi vào thế bị động, hai cô nàng la um sùm trên phòng, giỡn đến đồ đạc trong phòng bay tứ tung, Thiên Nghi cầm ngay lấy cái gối ném thẳng về phía cửa, chỗ Hồng Ngân đang đứng. Ai nào ngờ Hồng Ngân lại nhanh chân như thế, cái gối kia bay thẳng vào mặt người vừa mở cửa. Hoàng Khang mở to hai mắt kinh ngạc.

“Hoàng... Khang...”

“Em lại muốn ám sát anh?”

“Em... không cố ý.” Cô bạn Thiên Nghi ấp úng nói không nên lời.

Hồng Ngân đắc chí cười thả ga, cô ngồi lên giường kéo cả Thiên Nghi ngồi xuống theo. Hoàng Khang bỏ đồng sách xuống bàn, anh ngồi lên thanh ghế: “Gia Minh kêu em đem cho chị.” Rồi anh quay sang bạn gái mình: “Đi thôi.”

“Đi đâu?”

“Theo anh là được rồi.” Không nói không rằng, Hoàng Khang tiến lại nắm ngay tay Thiên Nghi, nhưng không may khi Hồng Ngân ra sức ngăn cản: “Không thấy chị em người ta đang giỡn vui vậy sao mà còn nứ với kéo.”

“Chị này, buông Thiên Nghi ra nhanh.”

“Không!”

“Thôi... Nghi về, hai chị em cứ cãi nhau đi.” Thiên Nghi xen ngang khi cả hai người kia nhìn nhau bằng cặp mắt rực lửa. Cô lấy ngay balô trên bàn rồi gật gật đầu chạy xuống lầu. Hồng Ngân bật cười khoái chí.

“Đùa vậy vui lắm sao?”

“Đương nhiên rồi.”

“Chờ đó đi.” Không thời gian đâu tranh cãi nữa, Hoàng Khang chạy theo Thiên Nghi xuống dưới, Hồng Ngân đứng ở ban công nhìn ra thấy cặp tình nhân ấy vẫn tay trong tay nói cười vui vẻ. Cô cũng vui khi thấy Hoàng Khang đã không ngang tàn và sống cuộc sống lạnh nhạt như xưa nữa. Cuối cùng nó cũng lấy lại nụ cười tự nhiên ngày nào. Nhìn Thiên Nghi bên Hoàng Khang hạnh phúc như thế, Hồng Ngân lại thấy tủi thân, trước kia cô chẳng phải cũng từng có một khoảng thời gian dài đắm mình trong màu sắc của tình yêu, của hy vọng hay sao? Nghĩ lại, khoảng thời gian đó với cô bây giờ nó quý giá biết nhường nào, nhưng rất tiếc, do trước kia không biết trân trọng nên bây giờ đành nhận lấy sự ân hận chẳng có nghĩa lý gì.

Sau khi tốt nghiệp loại giỏi tại The First, Ngọc Diệp chuyển sang học trường y nổi tiếng nhất nhì thành phố, giờ nổi tiếng như một đóa hoa vươn mình hứng được nhiều ánh sáng bình minh nhất. Người thì đẹp, học lại giỏi, gia thế cũng chẳng thua ai. Biết bao chàng trai tỏ tình với cô, cô cũng không thèm để tâm làm gì, tốt nhất là đừng nhận đồ của người khác. Hãy yên phận làm bạn gái của Đại Phong, cô thầm nghĩ thế, nhưng có ai ngờ, cuộc sống không bao giờ nằm trong dự tính của mình.

“Diệp!”

“Chào...”

Người con trai mang tiếng từng là ngôi sao thứ hai của The First cũng để mắt đến cô, hai người lại cùng nhau tham gia lớp học khiêu vũ. Nên xem ra có chút quan hệ... hơn mức bạn bè.

“Tối nay đi ăn với tôi nhé?”

“Ồ... tối nay sao? Nhưng mà tôi sợ...”

Chàng trai kia liền xen ngang: “Chúng ta cùng đi ăn thôi, bạn bè với nhau cùng đi ăn chung là chuyện bình thường mà, đúng không?”

Ngọc Diệp cũng phân vân xem mình có nên từ chối không. Yêu Đại Phong, yêu Đại Phong thì không được tiếp xúc với những người con trai khác sao? Ngọc Diệp luôn luôn tự đặt ình câu hỏi đó, cô không thể vì Đại Phong mà làm nhiều như thế, yêu anh là một chuyện, còn việc không tiếp xúc, kết bạn với những người khác lại là chuyện khác. Con gái luôn dễ bị siêu lòng như thế.

“Coi như là nể mặt người bạn này đi!”

“Ừ... vậy tối gặp.”

Có lẽ đó là một quyết định sai lầm, một vách ngăn mới cho tình yêu của cô.

67. Chương 6. 10: Yêu Thương Hóa Ra Nhặt Nhòa

Tối nay, Kỳ Dương khó khăn lắm mới sắp xếp lịch làm việc để nghỉ mà dẫn Tiểu Quỳnh đi chơi. Anh luôn bận rộn như thế, sống một cuộc sống với bộn bề công việc, cả thời gian yêu đương cũng chẳng còn, nếu hôm nay không phải sinh nhật Tiểu Quỳnh thì Kỳ Dương chắc hẳn cũng chẳng để ra chút thời gian nào cho những việc anh không thích.

Trước một nhà hàng lộng lẫy, xung quanh là những cặp tình nhân, vợ chồng tấp nập ra vào, Kỳ Dương mở cửa chiếc xe hơi sang trọng, Tiểu Quỳnh trong bộ váy ngậy thơ màu xanh ngọc bích, cô như nàng công chúa yêu kiều sắp bước vào tòa lâu đài uy nghi của mình. Tay trong tay cùng Kỳ Dương bước vào nhà hàng, đây là lần đầu tiên cô đến nơi sang trọng như thế, bởi lẽ, với Tiểu Quỳnh, những nơi thế này chỉ chật kín bởi những lễ nghi, sự gò bó ấy khiến cô nghẹt thở, nên chưa bao giờ Tiểu Quỳnh theo ba mình đến đây để bàn công việc.

“Em sao thế?”

“Hả? Anh hỏi em sao?”

“Ừ. Bộ váy không hợp hả?”

“À không!” Cô gái ấy cố gắng nở một nụ cười thật tự nhiên trong khi cả cơ thể cô đang nóng hừng hực với những lớp lụa kiêu sa kia. Kỳ Dương thì luôn luôn khoác lên người bộ vest thật lịch lãm, anh phong độ đúng nét đàn ông, nét đẹp ấy có thể thu hút hàng nghìn cô gái nhu mì, nhưng giờ đi bên anh vẫn là Tiểu Quỳnh, là cô nàng chẳng có chút nữ tính, hành xử thì lúc nào thủ cũng đi trước khẩu.

Sau khi gọi món, Tiểu Quỳnh đang đói ră ruột, một buổi chiều đi lòng vòng khắp thành phố lựa cho ra bộ váy này, trang điểm cho ra bộ mặt này, làm cho ra mái tóc này, bụng cô cồn cào không thể chịu được. Vừa thấy con tôm hùm nằm yên trên đĩa, Tiểu Quỳnh quên mất rằng mình đang ở đâu, cô lấy tay cầm lấy ngay con tôm và thẳng thẳng đưa vào miệng từng miếng một. Kỳ Dương xoe tròn mắt nhìn Tiểu Quỳnh, cô phục vụ cũng ngẩn ra trong tư thế khó coi của vị khách này.

Kỳ Dương nhanh chóng hắng giọng, anh giả vờ ho rồi lấy tay che trước miệng, mắt vẫn nhìn Tiểu Quỳnh. Đường như cảm thấy sự khác lạ, Tiểu Quỳnh ngừng ăn, ngược mặt nhìn Kỳ Dương. Anh đưa mắt ra hiệu, Tiểu Quỳnh vẫn chưa hiểu: “Anh sao vậy? Không ăn à?”

“Tiểu Quỳnh.”

“Dạ?” Thấy sắc mặt Kỳ Dương ngày càng khó xem, Tiểu Quỳnh nhìn sang xung quanh, cô biết ngay ý của anh muốn nói là gì, bỏ con tôm quay lại đĩa, cô lấy khăn giấy lau miệng, lau sạch tay mình rồi ngồi nghiêm chỉnh lại.

“Làm phiền... lấy cho tôi món khác.” Anh chàng Kỳ Dương cầm đĩa tôm còn dang dở lên đưa cho cô phục vụ, gương mặt nén cười trước khi rời khỏi đó khiến Kỳ Dương vô cùng mất mặt.

“Em xin lỗi...”

“Anh biết em quen sống thoải mái như thế rồi... nhưng ở đây là nhà hàng năm sao, phải biết giữ chút phép tắc khi ăn uống.”

“Ừm... tại em quên mất...”

Kỳ Dương nắm lấy tay Tiểu Quỳnh, ánh mắt triu mến của anh không thể không khiến cô nàng lay động, trái tim sắt đá ngày nào giờ như bị một ngọn lửa thêu cháy hết.

“Em thay đổi thật rồi... Tiểu Quỳnh của anh đã thay đổi vì anh rồi.”

“Thật sao?”

“Ừ.”

Trong khi đợi phục vụ đem món ăn lên, Kỳ Dương kể cho Tiểu Quỳnh rất nhiều chuyện, kể những lúc anh ở nước ngoài sống cuộc sống ra sao, kể những việc anh phải đối mặt lúc bắt đầu vào đường đời. Tiểu Quỳnh ngồi đối diện anh, cô chán ngẫm mọi thứ anh nói đến, chẳng có thứ gì làm cô hứng thú, nhưng chỉ vì đó là

những gì Kỳ Dương nói nên Tiểu Quỳnh bắt buộc bản thân mình phải lắng nghe, phải cố mỉm cười để Kỳ Dương vui. Tình yêu của cô gái này có phải quá sai lầm, yêu nhau, yêu nhau thì có phải ép buộc bản thân thay đổi, phải cho những gì mình không thể làm được?

Tưởng rằng buổi tiệc mừng sinh nhật này sẽ diễn ra theo mọi tính toán của Kỳ Dương, nhưng ai ngờ, trong lúc dùng món ngọt, đĩa bánh kem vừa đặt xuống bàn thì Tiểu Quỳnh lại phản ứng khác với anh nghĩ.

“Ngọc Diệp!” Đôi mắt cô mở thật to biểu thị sự ngạc nhiên, Tiểu Quỳnh đứng bật dậy vô ý làm rơi cái bánh kem xuống đất.

“Em làm gì vậy?”

“Em vừa thấy Ngọc Diệp.”

“Đó là chuyện bình thường mà.”

“Không phải...em... em đi đây một lát.” Bỏ quên cả Kỳ Dương, bỏ quên cái chiếc bánh kem rơi xuống sàn, Tiểu Quỳnh chạy như bay về phía trước. Kỳ Dương phần nộ nhìn theo cô, anh định chạy theo cô nhưng vì tất cả, vì sĩ diện, vì tức giận, vì xấu hổ trước ánh mắt của mọi người xung quanh đang nhìn anh như một thằng khờ, Kỳ Dương nắm chặt hai tay mình, gân xanh trên bàn tay ấy hiện lên rất rõ, anh điềm tĩnh ngồi xuống ghế, một cách thần thờ.

“Diệp!”

“Tiểu Quỳnh?”

“Đây là ai đây?” Tiểu Quỳnh nhìn nhanh qua chàng trai bên cạnh, anh vừa kéo ghế ra sẵn sàng cho Ngọc Diệp ngồi. Anh nhận ra Tiểu Quỳnh, cô hay ghé qua The First đón Ngọc Diệp đi chơi.

“Xin chào.” Anh liền nở nụ cười xã giao chào đón vị khách không mời.

“Đi theo mình.”

Ngọc Diệp bị Tiểu Quỳnh kéo đi trong khi chưa biết chuyện gì vừa xảy ra, Tiểu Quỳnh nắm tay Ngọc Diệp thật chặt, kéo cô một mạch thẳng ra hành lang sau của nhà hàng, nơi đó không có người, đến lúc này, Tiểu Quỳnh mới chịu thả tay Ngọc Diệp ra.

“Diệp biết mình đang làm gì không hả?”

“Làm gì chứ? Chỉ ăn một bữa cơm thôi mà, Quỳnh làm gì mà nghiêm trọng hóa vấn đề vậy?”

“Nghiêm trọng hóa vấn đề?” Tiểu Quỳnh giận tới nổi ngay lúc này muốn thét thật lớn, cô thổi tóc mái bay nhẹ lên, lấy tay vuốt mồ hôi trên trán mình rồi quay nhìn Ngọc Diệp một cách thật nghiêm túc: “Anh Phong đâu?”

“Đi công tác.”

“Diệp nghĩ sao khi anh Phong biết chuyện này? Không có anh ấy ở đây mới có vài ngày, Diệp đã thần nhiên đi vào nhà hàng năm sao với thằng khác rồi.”

“Diệp chỉ đi ăn cơm chứ có phải tuyên bố với cả thế gian rằng mình phản bội Đại Phong đâu, đi ăn cơm thì chứng minh điều gì hả? Không lẽ Quỳnh bắt Diệp không được kết bạn nữa sao?”

Cơn giận của Tiểu Quỳnh càng bốc lên nghi ngút khi nghe Ngọc Diệp nói những câu nói này mà vô cùng điềm tĩnh, đi ăn cơm, có ai tin rằng chàng trai ngoài kia chỉ mời Ngọc Diệp đi ăn cơm thôi, chẳng có việc gì diễn ra một cách ngẫu nhiên như thế. Không phải Ngọc Diệp không biết ý đồ của chàng trai ấy, chỉ vì sự thích thú trước sức hút của mình mà Ngọc Diệp lại nhận lời, cô chưa bao giờ đặt mình vào vị trí của Đại Phong, anh yêu cô như thế, vì cô làm nhiều thứ như thế mà vẫn không có tài nào giữ được ước mơ tung cánh của con thiên nga kiêu sa kia. Cả người ngoài như Tiểu Quỳnh còn thấy thương cho Đại Phong, thương cho tình cảm chân thành của anh.

“Diệp đi về với mình!”

“Quỳnh về một mình đi.”

“Con nhỏ này...Không thể chấp nhận được.” Đến lúc Tiểu Quỳnh sử dụng tới bạo lực, vốn dĩ hôm nay định giữ hình tượng một cô thực nữ giữa chốn đông người, vậy mà giờ cảnh tượng thật khó coi, Tiểu Quỳnh nắm chặt tay Ngọc Diệp, áp giải cô ra taxi, cái anh chàng kia là ai, người thế nào cô cũng mặc kệ, miễn đưa Ngọc Diệp về tới nhà và nói với bà Lưu.

“Bỏ ra không hả...Tiểu Quỳnh! Bỏ ra!”

“Không đời nào. Tốt nhất Diệp im lặng đi!”

Bỏ quên cả Kỳ Dương đang ngồi đợi cô ở nhà hàng, Tiểu Quỳnh vì bạn bè mà bỏ luôn tình yêu, không cần nữa buổi tiệc thịnh soạn do chính Kỳ Dương gấp tâm sắp đặt.

Sau vụ việc ngày hôm đó, Ngọc Diệp bị cả nhóm hết người này đến người kia lần lượt mắng ột trận, cả bà Lưu cũng không hề tỏ ra thiên vị mà ngược lại còn dạy dỗ Ngọc Diệp phải cư xử thế nào cho đúng. Chuyện đó được giữ bí mật hoàn toàn với Đại Phong, nếu nói ra, trước sau gì giữa họ cũng xảy ra tranh chấp.

Còn bản thân Ngọc Diệp cũng chịu an phận, không hay chứng tỏ mình mà đi hện hò này nọ với các chàng công tử. Đôi lúc cô ngẫm nghĩ về mình, cảm thấy sai, nhưng cái sai đó chỉ tồn tại trong chốc lát, bởi chính Đại Phong đã chiều hư cô, làm Ngọc Diệp không còn biết đâu là giới hạn để mình dừng lại, thậm chí là không biết chuyện nào nên làm và không nên làm để khỏi tổn thương tình cảm của cả hai.

68. Chương 7: Để Biết Rằng Ta Yêu Nhau

*****“Mà Nghi ngốc...sao khi nãy em nghĩ cô ta là...bạn gái mới, rồi người tình của anh vậy?”

“Cô ấy có nhiều điểm hơn em...”

“Hơn em? Điểm nào vậy?”

Thiên Nghi đi một bước kể một điểm thua của mình, tay đút đưa tay anh quay lại.

“Đẹp hơn em, cao hơn em, trắng hơn em, quyến rũ hơn em, mắt to hơn em, mũi cao hơn em, môi xinh hơn em,...còn....còn...ba ...ba...”

Đến đây Thiên Nghi ngừng không nói nữa. Hoàng Khang liền cười tủm tỉm nói thêm vào: “Ba vòng hơn em.”*****

Những chiếc lá rơi xuống trước hiên nhà, những cơn gió nhẹ thổi qua mái tóc cô, mái tóc đen huyền từng khiến trái tim anh thổn thức mong chờ. Tiết trời tháng tám thật trong lành, bầu trời cao ngút với những đám mây xanh, đàn chim non bay lượn tự do trên nền trời ấy, mây vẫn trôi thảnh thơi, những cánh bằng lăng màu tím mộng mơ trước nhà cũng dần đơm nụ chuẩn bị nở hoa. Đã lâu cô không còn thời gian tận hưởng bầu trời như thế nữa, cảm giác se lạnh khi một mình ngắm cảnh bên hiên nhà. Cũng chính vì hôm nay không có Hoàng Khang ở bên nên giờ Thiên Nghi mới biết thứ hơi lành lạnh này đã lâu rồi mình chẳng cảm nhận được nữa, bởi vì lúc có anh, anh luôn nhắc cô mọi thứ: ‘Nghi ngốc phải mặc áo khoác mỗi khi trời lạnh, Nghi ngốc phải đắp chăn thật kĩ trước khi đi ngủ,...’ Rất nhiều thứ đều đợi Hoàng Khang nhắc nhở Thiên Nghi mới có thể làm tốt, lúc trời tiết lạnh như thế này, cũng vì có anh ở bên mà Thiên Nghi không bao giờ cảm nhận được sự tự nhiên của đất trời mùa thu.

Hôm nay là Trung thu, cô Lan, dưỡng Nguyên cùng Nun phải về bên nội để đón trung thu cùng đại gia đình. Năm nào Thiên Nghi cũng chỉ ở nhà một mình, không phải mọi người không cho cô đi, cô Lan còn ra sức tìm mọi lí do để Thiên Nghi cùng đi theo, nhưng tính Thiên Nghi là vậy, cô cứng đầu luôn suy nghĩ theo cách của mình. Thiên Nghi thích ở lại nhà mình để ăn mừng trung thu cùng cha mẹ, tuy họ đã mất từ rất lâu nhưng chưa một mùa trung thu nào mà Thiên Nghi lại quên mất việc dọn ra một bàn đầy bánh ngọt, nước trà để bố mẹ của cô thưởng thức. Không chỉ vậy, năm nào nhóm Ngũ long công chúa của Thiên Nghi cũng chọn nhà cô làm địa điểm tụ họp để cả đám cùng nhau mừng trung thu. Nhưng năm nay lại có

thêm một người, Thiên Nghi mong Hoàng Khang sẽ cùng mình đón trung thu. Trong lúc cả nhóm đang nhảy tung bừng xem nhà cô như bar riêng, thì thỉnh thoảng Thiên Nghi lại ghé mắt ra cửa tìm bóng dáng quen thuộc.

Chờ mãi, chờ mãi...anh không đến...Lúc bạn bè về hết, Thiên Nghi cũng ngồi gần ra ngoài hành lang để chờ, rõ ràng Hoàng Khang hứa là sẽ đến, anh không thể nào thất hẹn vô cớ. Điện thoại anh lại liên lạc không được, điều này càng khiến Thiên Nghi lo lắng nhiều hơn.

Gió đêm càng mạnh, trăng lên càng cao nhưng sao anh vẫn không đến, cả một cuộc điện thoại cũng không có. Không thể chịu thêm được nữa, Thiên Nghi chắc chắn Hoàng Khang sẽ mãi mãi không thất hẹn với mình, cô vào nhà khoác lên người một cái áo khoác mỏng, khóa cửa lại và định sẽ đón taxi đến nhà anh, chỉ cần thấy anh an toàn thì dù anh có thất hẹn cũng chẳng sao. Con hẻm giờ vắng tanh người, chỉ còn tiếng ve, tiếng gió đua nhau in ỏi khắp các góc ngách. Những ngọn đèn hết sáng rồi lại lu mờ, chớp ẩn chớp hiện. Nhưng điều Thiên Nghi thấy trước mắt mình ngay lúc này, đó chẳng phải bóng dáng cao gầy hằng ngày cô đều trông thấy, đôi vai vững chãi sẵn sàng để cô tựa vào, nhưng sao trông nó uể oải và mệt mỏi đến thế kia. Thiên Nghi không dám chắc đó chính là Hoàng Khang, cô đi chậm lại để nhìn rõ hơn về gương mặt người đó. Khi bóng đèn chợt sáng, gương mặt điển trai ấy hiện càng rõ hơn, ánh mắt lấp lánh như sao đêm. Càng nhìn rõ anh lòng cô như trút được gánh nặng, Thiên Nghi chạy ủa đến trước mặt Hoàng Khang, hỏi vẻ lo lắng: “Anh có sao không?”

“Ngốc à...anh thì làm sao được?..”

Nhìn thấy nụ cười của Hoàng Khang, bao nhiêu lo lắng điều biến mất, may mắn thay, anh vẫn ở đây, vẫn đứng bên cạnh cô. Hoàng Khang nắm lấy bàn tay bé nhỏ, anh theo bước cô vào nhà, Thiên Nghi rót cho Hoàng Khang một tách trà nóng, bánh trung thu vẫn còn đặt nguyên vẹn trên bàn, cô đợi Hoàng Khang, đợi mãi nên quên cả việc từ chiều đến giờ, cô không động vào một mẫu bánh nào cả.

“Anh thật sự không sao chứ? Sắc mặt anh tệ lắm...”

“Không sao. Chỉ là anh bận chút việc nên đến trễ...Nhưng sao em lại ra ngoài vào đêm khuya thế này, lần sau không được thế nữa.” Bàn tay ấm áp ấy áp vào má Thiên Nghi, cô ngồi lên ghế rồi tựa đầu vào vai Hoàng Khang. Hơi thở của anh, nhịp đập từ trái tim anh, cô điều cảm nhận rất rõ, mùi hương nhẹ nhẹ toát ra từ anh luôn có sức hút người khác, Thiên Nghi đan bàn tay mình vào bàn tay to lớn của Hoàng Khang, mười ngón tay siết chặt.

“Em lo cho anh.”

“Chỉ anh mới có thể lo cho em, còn em, không được lo cho ai khác ngoài bản thân mình. Hiểu không?”

“Em không làm được... Nhưng mà... Hoàng Khang này...”

“Ừ?”

“Nếu cô em mà biết chuyện chúng ta yêu nhau, cô sẽ ngăn cản... nhưng anh không được bỏ cuộc, anh phải cùng em thuyết phục cô, em không muốn cô vì em mà buồn lòng... càng không muốn xa anh... Hoàng Khang? Hoàng Khang?” Thấy Hoàng Khang không trả lời, Thiên Nghi buông anh ra, nhìn lên vẻ mặt trắng bệch ấy, người Hoàng Khang toát mồ hôi rất nhiều, sao cô không cảm nhận được, ánh mắt mờ ảo kia đã gần khép lại.

“Anh đang bệnh sao?”

“Không... có.”

“Còn nói dối... trán anh đầm mồ hôi rồi.” Cô lấy ngay vạt tay áo của mình lau những giọt mồ hôi còn lấp lăm lăm, Hoàng Khang ngăn lại, cổ tỏ ra như mình vô cùng bình thường, nhưng chính vì thế mới làm cô càng lo nhiều hơn: “Anh còn nói nữa thì chúng ta tuyệt giao. Đi lên phòng em nghỉ ngơi đi! Ở đây hơi lạnh sẽ bốc lên đó.”

“Ừm.” Anh bất lực nhìn Thiên Nghi, cô lo lắng cho anh nhiều như vậy, thì làm sao người bạn trai này có thể từ chối đây. Sau khi đỡ Hoàng Khang lên phòng mình, thấy anh vừa đặt người xuống giường thì mắt đã nhắm nghiền lại, hơi thở chậm chạp và chẳng nói bất cứ từ nào nữa. Thiên Nghi sửa chăn lại ngay ngắn rồi

chạy nhanh xuống bếp lấy một xô nước ấm lên phòng, cô nhẹ nhàng lấy chiếc khăn bông trắng đã được làm ấm đặt lên trán anh. Không quên đánh thức Hoàng Khang uống vài viên thuốc cảm hạ sốt, anh mơ màng cố nuốt mấy viên thuốc đắng đó rồi lại nằm xuống. Còn cô, cứ cách năm phút là thay khăn ấm và chạy lên chạy xuống trông chừng nồi cháo đang nấu lửa nhỏ dưới bếp.

Hoàng Khang ưa bị sốt như thế, Thiên Nghi từng nghe Gia Minh nói, từ nhỏ sức khỏe Hoàng Khang đã rất yếu, mỗi lần trời trở lạnh là anh lại phải nhập viện kiểm tra, lúc đó có mẹ Hoàng Khang lo cho anh, nhưng từ lúc mẹ mất, Hoàng Khang phải sống một mình trong căn nhà rộng lớn ấy và tất nhiên, tự phải lo cho bản thân và ghét luôn cả việc đến bệnh viện. Anh đã từ chối lời đề nghị của người cha vô trách nhiệm kia, cứng đầu sống độc lập dù rằng sức khỏe của anh không bao giờ cho phép. Ngay cả lúc quen biết Thiên Nghi, yêu Thiên Nghi, Hoàng Khang thường hay mất tích trong trường, chỉ vì anh phải ở nhà dưỡng bệnh theo lời khuyên của Gia Minh và Tuấn Nguyên.

Lòng cô chợt nhói đau, nhìn anh như thế này, tim cô càng thắt chặt, càng xót xa. Trước kia khi cô hững hờ xem anh là ‘đồ xấu xa’, anh không những chẳng oán than nửa lời, ngược lại, còn kiên trì âm thầm giúp Thiên Nghi vượt qua khó khăn, trước mắt cô lúc đó, Hoàng Khang là kẻ chỉ biết sống ỉnh, ngang tàn và vô cùng đáng ghét. Nhưng thật sự, mãi mãi Thiên Nghi cũng không thể ngờ, đằng sau lớp vỏ bọc ấy là một tâm hồn yếu đuối, một con người hoàn toàn không có khả năng chống lại tự nhiên khi thoát khỏi chiếc vỏ ốc chai sạn khiến người khác cảm ghét.

“Hoàng Khang... Em yêu anh.” Ngón tay trỏ của cô sờ lên má anh rồi lướt ngang sống mũi của Hoàng Khang, anh có điểm nào đáng ghét? Cô tự hỏi lòng một lần nữa? Tại sao trước đây, cô lại căm ghét anh đến thế? Giờ đây, dù bất cứ nhìn anh theo góc độ nào, Hoàng Khang đều là người con trai đẹp nhất, hoàn hảo nhất lòng cô. Dù anh làm bất cứ việc gì, Thiên Nghi cũng cho rằng anh đúng, tất cả mọi thứ đều vì cuộc sống hạnh phúc sau này của hai người.

Hiện tại Hoàng Khang là người cô yêu nhất và cô luôn cam đoan, tương lai cũng sẽ thế!

“Anh đẹp trai thế sao?”

“Hử?” Nghe giọng anh, cô hoảng hốt rút tay về.

Anh mơ màng mở mắt, môi hé nụ cười dịu dàng nhìn cô, Thiên Nghi ngây người trong chốc lát, bất chợt chạm vào ánh mắt hút hồn kia khiến cô không còn ý thức được bản thân mình, nhưng đó chỉ trong vài giây ngắn ngủi thôi, sau đó, cô đã biết hỏi thăm tình hình của anh: “Anh khỏe tí nào chưa?”

“Thật ra anh không sao, chỉ bị cảm thường thôi.” Anh lấy tay xoa xoa lên mái tóc đen mượt mà của Thiên Nghi, rồi cố gắng ngồi dậy, ngã lưng vào đầu giường: “Em chưa trả lời câu hỏi của anh”. Hoàng Khang cố ý nhắc nhở lại lần nữa, không quên nở nụ cười đầy ẩn ý khi gương mặt ngượng ngùng kia bắt đầu ửng đỏ.

“Chỉ nhìn anh chút thôi mà.” Thiên Nghi vờ vén ngón tay vo tròn vạt áo của mình, mặt cúi gằm xuống.

“Chỉ một chút thôi à?”

“Anh! Bệnh mà còn giỡn được, em sẽ đuổi anh ra khỏi nhà. ”

“Anh biết em không nhẫn tâm thế đâu...” Hoàng Khang bất ngờ kéo Thiên Nghi đang quỳ hờ bên cạnh giường lên tận giường, cô ngồi bên cạnh anh, rất gần. Lúc này Thiên Nghi mới kịp nhìn vào đôi mắt anh, nhưng sao nó quá sâu, sâu như tận đáy đại dương mênh mông, chẳng thể nào xác định được bến bờ. Ánh mắt ấy buồn bã, mang đầy tâm sự, sao chỉ sau một ngày không gặp mà Hoàng Khang lại như thế, Thiên Nghi đoán chắc hẳn chuyện gì đã đến với anh, tin như thế. Cô dịu dàng đặt bàn tay mình lên vầng trán đó, khẽ nói: “Anh hạ sốt rồi.”

“Tay em ấm thật.” Nói rồi, Hoàng Khang lấy tay mình nắm lấy bàn tay cô và để nó di chuyển xuống má anh, Hoàng Khang cứ để tay cô ở má mình rồi gương mặt hơi nghiêng nghiêng theo, anh nhắm chặt mắt, vẻ trầm ngâm không do dự hiện lên, thường ngày trên gương mặt tuấn tú ấy không bao giờ để lộ một vẻ yếu đuối nào, vậy mà lúc anh nhắm đôi mắt kia lại, trông anh luôn tỏ ra một nỗi buồn lan tỏa khắp gương mặt, khiến Thiên Nghi nhìn mà xót xa.

“Hôm nay anh sao thế? Có chuyện gì rồi đúng không?”

Thiên Nghi như nghe được nhịp thở không đều của Hoàng Khang, đôi mắt kia dần dần mở ra, và cô hẳn có thể nhìn rõ bóng của mình trong đó. “Nói em nghe đi! Xảy ra chuyện gì rồi? Hả Hoàng Khang?”.

“Chúng mình kết hôn đi!”

69. Chương 7. 1: Trung Thu Tình Yêu

Trong chốc lát, căn phòng bỗng im bật, chỉ nghe tiếng gió còn vương vẩn ngoài hiên, tiếng cọt két của cánh cửa gỗ được khép hờ. Hai đôi mắt nhìn nhau, cả họ cũng không biết rằng bản thân đã nhìn đối phương bao lâu và nhìn kĩ như thế nào. Đầu óc Thiên Nghi quay cuồng, người không thể bình tĩnh nhất là Hoàng Khang, không ngờ anh lại có thể đưa ra quyết định như thế, tim cô như giật thót lên. ‘Kết hôn? Kết hôn?’ Hai từ như tiếng sấm vang giữa bầu trời đang tĩnh lặng, rồi xé tan cả một không gian đang hoàn chỉnh.

“Anh...đang nói gì? Kết hôn sao?”

“Ừ.”

“Hoàng Khang này, hôm nay anh lại đùa thế hả? Em không thích đâu, chuyện này không đem ra giỡn được.” Gương mặt gần như trở lại bình thường của Thiên Nghi khi nghĩ đây là trò đùa của Hoàng Khang, nhưng ngay lập tức mặt cô sượng lại khi Hoàng Khang lại lên tiếng.

“Thật. Lần này anh không đùa. Anh đang nghiêm túc mà”

“Hoàng Khang?”

“Được không?”

“Em...không biết”

“Tại sao?”

“Em nghĩ...mình chưa chuẩn bị tâm lí...với...với lại chúng ta còn...” Câu nói ấy ngay lập tức bị đứt đoạn bởi môi Thiên Nghi không thể hé thêm bất cứ từ ngữ nào, môi cô bị anh khóa chặt, một nụ hôn thật cuồng nhiệt, Hoàng Khang dùng hai tay mình choàng qua gáy Thiên Nghi, giữ cô đến càng gần mình hơn dù cho bàn tay của cô đang đang lơ lửng giữ không trung mà bắt đầu biết phản kháng.

“Anh yêu em.”

“Em...”

Chưa kịp để Thiên Nghi trả lời, sau vài giây rời khỏi làn môi hồng, Hoàng Khang lại tiếp tục quấn chặt lấy nó không chịu buông, hai tay anh di chuyển xuống bờ vai cô, ôm thật chặt, anh cũng không biết mình đang định làm gì nữa, anh chỉ còn có mỗi một suy nghĩ phải giữ Thiên Nghi bên mình, dù phải trả giá như thế nào đi nữa, Hoàng Khang cũng chỉ cần mỗi mình người con gái này thôi. Càng nghĩ, nụ hôn của anh càng sâu, đôi bàn tay càng siết chặt bờ vai đó.

Thiên Nghi thật sự hoảng sợ, trong giây phút này đây, đầu óc cô không ngừng đấu tranh, nhưng dường như mọi suy nghĩ chính chắn nhất đều bị Hoàng Khang dập tắt ngay khi vừa lóe ra. Tim cô đập liên hồi, nó như muốn vỡ ra, nhưng chính hơi ấm ấy, mùi thơm thoang thoang còn luẩn quẩn xung quanh cô ngày một nhiều, sự tiếp xúc này càng làm Thiên Nghi không còn biết bản thân mình đang và sẽ làm gì.

Cô yêu anh, điều đó không thể nào phủ nhận thêm gì nữa, nhưng thật sự Thiên Nghi không hề chuẩn bị tâm lí gì trước hành động này của Hoàng Khang, anh như nồng nhiệt hơn, như một linh hồn khao khát muốn được cứu thoát.

Mọi suy nghĩ càng tấp nập bon chen giữa hàng loạt cảm xúc khác nhau, điều đó làm cô quên cả việc phản kháng Hoàng Khang, cô chỉ biết nhắm chặt đôi mắt lại, đắm chìm trong nụ hôn và hơi ấm toát ra từ cơ thể

của anh. Cho đến lúc này đây, cô đã ngã trên chiếc giường trắng mềm mại của mình, còn người trước mặt cô không ai khác ngoài người đàn ông cô dành trọn cả trái tim.

Anh hôn cô, lên môi rồi đến vành tai, hầu khắp gương mặt Thiên Nghi lúc này chẳng nơi nào mà không thiếu hơi thở của Hoàng Khang, mái tóc dài xõa ra trên giường, bàn tay ấy ôm lấy vòng eo của Thiên Nghi rồi dừng tại đó, Hoàng Khang chỉ biết hôn Thiên Nghi và chẳng quên chốc lát lại mở mắt nhìn xem gương mặt kia đang biểu hiện thế nào, đôi lông mày cô chau lại nhưng hàng mi dài vẫn giữ yên không động đậy.

“Mở mắt nhìn anh này.” Giọng nói nhẹ nhàng mà trầm ấm biết bao, khiến Thiên Nghi quay về sau phút giây rồi ren. Cô mở to đôi mắt trong sáng nhìn anh, vẻ mặt không lấy làm gì tự tin, quyến rũ ai cả, chỉ là ánh mắt trong như một giọt sương sớm chẳng có chút lo buồn, nhưng Hoàng Khang lại cứ nhìn cô mãi, anh như đọc được suy nghĩ ngay bây giờ của cô, có chút gì đó đắn đo, một chút ngượng ngùng, hai má Thiên Nghi đã ửng đỏ từ bao giờ, vài cọng tóc còn giữ trên má Thiên Nghi không chịu buông. Hoàng Khang lấy tay gạt nó qua một bên ngồi lại thì thào vào tai Thiên Nghi:

“Chúng mình... kết hôn nhé?”

Đây rõ ràng không phải là một lời đề nghị mà là một mệnh lệnh, đôi lúc Hoàng Khang vô cùng độc đoán, chẳng cho người khác cơ hội trả lời, thấy Thiên Nghi lại lần nữa ngơ ngát nhìn anh với vẻ mặt ngây thơ, anh đoán chắc cô cũng không biết nên trả lời thế nào. Kết quả điều này khiến Hoàng Khang cười, môi anh mỗi lần hé là lộ rõ hàm răng đều đặn và cây răng khểnh đặt trưng lại làm Thiên Nghi thấy xao xuyến. Hoàng Khang hôn nhẹ nhàng lần nữa lên môi Thiên Nghi, cô biết mình rất vô dụng, không còn bất cứ sức lực và suy nghĩ phản kháng nào nữa, có lẽ trong đầu Thiên Nghi giờ trống rỗng, hoàn toàn không đọng lại những hậu quả lương được khi đêm nay mà mọi chuyện cứ diễn ra thế này. Khi môi Hoàng Khang đã chạm vào khoảng trắng ngần ở cổ thì Thiên Nghi lại run lên, tay cô nắm chặt áo anh, thậm chí còn siết chặt nó, Thiên Nghi nhận thấy móng tay mình vừa chạm vào làn da ở lưng anh, cô tự nghĩ, có khi nào lại để lại vết thương không? Thật buồn cười khi lúc này mà còn có những suy nghĩ trẻ con ấy, nhưng lúc đôi tay mà cô vẫn hay nắm lấy tiến đến vòng eo mình thì Thiên Nghi lại sợ, thật sự cô rất sợ, sợ đến nỗi cả người toát mồ hôi.

Đây chẳng phải nỗi sợ hãi của hầu hết các cô gái còn trinh trắng hay sao? Thiên Nghi lại là người rất sợ đau, cô thật sự rất sợ bản thân mình đau, vì từ nhỏ, mỗi lần bị đứt tay là cô lại khóc toáng lên chẳng để ai trong nhà yên cả, lúc ấy mẹ đã dỗ Thiên Nghi. Còn trong giờ phút này, cô không thể phủ nhận những suy nghĩ tiếp theo trong đầu mình là được trở thành người phụ nữ của Hoàng Khang, nhưng đối lập lại với suy nghĩ ấy là một Thiên Nghi ngây thơ, lần đầu tiên sẽ rất đau đớn nên cô cũng vô cùng hoảng sợ.

Người cô khẽ run lên trong nỗi sợ hãi, Hoàng Khang nhận thấy chứ, anh biết cô đang sợ điều gì nên không chờ thêm nữa.

“Nghi ngốc...hãy tin anh! Đừng sợ...”

Ánh mắt Thiên Nghi vẫn dõi theo gương mặt của Hoàng Khang, cô yêu anh, thậm chí là bị anh bỏ bùa mắt rồi, trên mặt cô không còn bất cứ biểu hiện nào cho là cô đang hoảng sợ, chỉ mỗi tất thấy tình yêu là được bộc lộ ra. Hoàng Khang chạm tay mình vào nút áo trước ngực Thiên Nghi, anh tháo nó ra một cách nhẹ nhàng, Thiên Nghi vẫn chỉ biết nhìn theo Hoàng Khang, anh điềm tĩnh nhưng lại vô cùng triệu mến. Nút áo thứ hai lại được mở để lộ cả chiếc áo lót màu trắng bên trong.

Bỗng! Thiên Nghi lấy hai bàn tay mình giữ lấy tay Hoàng Khang lại, cô không gạt mạnh nó ra, nhưng chỉ cần sự dịu dàng từ cô đã để Hoàng Khang hiểu, nút áo này, không nên mở ra nữa. Cô nhẹ lắc đầu, trong tận sâu đôi mắt cũng lộ hẳn ra những gì mình định nói. Hoàng Khang hiểu rõ và anh biết mình nên làm gì, anh rút tay mình ra khỏi tay Thiên Nghi, việc này khiến cô thật sự giật mình khi nghĩ hành động của bản thân chẳng ảnh hưởng gì đến ham muốn tức thời của Hoàng Khang. Nhưng không, anh rút tay mình ra khỏi tay Thiên Nghi để cài lại nút áo cho cô.

Sau đó, Hoàng Khang ngã xuống giường và ôm chặt Thiên Nghi vào lòng, cả gương mặt cô áp chặt vào bờ ngực rắn chắc của Hoàng Khang. Còn anh, anh tựa đầu lên mái tóc đen dài ấy. Mặt không có chút gì gọi là hụt hẫng hay tức giận.

“Xin lỗi em.” Cảm nhận được cái lắc đầu từ cô ấy, dù câu nói ‘không sao’ chưa được thốt ra nhưng khiến anh thừa hiểu: “Nhưng mà, chúng ta kết hôn có được không?”

“Anh hỏi em câu này đã ba lần rồi.”

“Nhưng em chưa trả lời cho anh một từ nào cả.”

“Em muốn chúng ta ra trường, sau đó rồi mới tính tới chuyện này.”

Trầm ngâm đôi lát, Hoàng Khang lại cất tiếng. “Sao phải đợi ra trường?”

“Em mong chúng ta thật sự trưởng thành, có suy nghĩ đúng đắn, em cũng mong cô Lan chấp nhận anh, rồi sau đó hai chúng ta sẽ kết hôn, tạo dựng một gia đình thật hoàn hảo.”

“Em luôn nghĩ thế sao?”

“Tất nhiên rồi... Em và anh sẽ sống chung trong một ngôi nhà, ngôi nhà ấy không quá lớn, hằng ngày, chúng ta cùng nhau đi làm, rồi cùng nhau về nhà, em sẽ giúp anh nấu ăn, dọn dẹp mọi thứ, sẽ... chăm sóc anh... và...” Thiên Nghi ngưng đôi lát, cô cảm nhận được làn hơi nóng từ lòng ngực bốc ra. Hoàng Khang không chờ được nên thắc mắc: “Và cái gì?”

“Và... cả con của chúng ta. Em nhất định sẽ là một người vợ tốt, luôn bên anh.”

Chỉ một câu nói đơn giản như thế đã làm tim Hoàng Khang như có một ngọn lửa sưởi ấm hơn, nó không cô đơn và lạnh giá nữa, anh mỉm cười trong niềm hạnh phúc.

“Anh sẽ đợi.”

“Buông em ra có được không vậy?” Thiên Nghi vừa cử động người định thoát khỏi vòng tay của anh thì Hoàng Khang đã giữ chặt hơn.

“Cứ thế này mà ngủ đi, anh sợ lạnh.”

“Lạnh thì có chăn mà.”

“Nhưng anh không thích, sao em lại đem mình so sánh với cái chăn được. Ngoan... ngủ đi nào.”

Nói dứt câu, Thiên Nghi đã thấy đầu mình phản phát hơi thở của Hoàng Khang, anh tựa cằm lên tóc mái của cô rồi nhắm chặt hai mắt, bàn tay vẫn ôm lấy Thiên Nghi không rời, trong làn hơi ấm ấy luôn tồn tại một nỗi sợ của anh, sợ rồi một ngày không xa, người con gái này, anh sẽ không thể giữ lấy mãi.

Những cơn gió đua nhau ngông cuồng ngoài kia, tấm rèm đung đưa qua lại. Trong căn phòng nhỏ nhắn này, chỉ còn nghe thấy nhịp đập con tim, đầu đó tồn tại mùi hương thoang thoang của chậu hoa dạ lan hương đặt bên cạnh cửa sổ. Họ đã chìm vào giấc ngủ, chẳng ai biết trong giấc mơ đó là gì, nhưng nụ cười luôn ẩn hiện trên môi của cả hai.

Hắn đó là một giấc mơ đẹp!

Những suy nghĩ và cảm xúc của tuổi mới lớn đã phút chốc chiếm lấy tình cảm của hai người. Nhưng đó chỉ là đôi lát nông nổi chẳng thể kiềm chế được mình trước người mà họ yêu thương.

Đêm trung thu tình yêu của hai người đã ghi lại dấu ấn sâu sắc nhất cho con đường kỉ niệm của cặp tình nhân này.

Từ sau buổi sinh nhật chẳng đâu vào đâu, Tiểu Quỳnh chưa khi nào gặp lại Kỳ Dương, điện thoại cho anh, anh lại nói có việc đã đi công tác xa. Tiểu Quỳnh thừa hiểu Kỳ Dương đang giận cô, cũng phải thôi, anh tốn bao công sức để có thể giúp cả hai có một đêm ở bên nhau, vậy mà chỉ chút việc, Tiểu Quỳnh lại gạt bỏ tất cả mọi công sức của anh.

Gần đây, Tiểu Quỳnh hầu như không đi học ở trường, tất cả mọi thứ mà các ông giáo sư giảng, với cô nàng như Tiểu Quỳnh chỉ như đàn gảy tai trâu, vào tai này, nó lại bay ra khỏi tai kia. Phần lớn thời gian rảnh, cô lại đến võ đường để luyện võ và tập với các sư huynh trong hội. Đó mới là ước mơ của cô, một cuộc sống tự do chẳng gò bó ép buộc. Tưởng rằng qua một thời gian xa nhau, Kỳ Dương sẽ bình tĩnh và không còn giận hờn gì cô nữa, nhưng tất cả đổ vỡ khi Kỳ Dương lại đến võ đường. Anh vẫn áo vest lịch lãm, nho nhã đứng trước cửa phòng tập.

Trước khi đến đây, Kỳ Dương đã tự nói với mình là phải nhường nhịn Tiểu Quỳnh, tính khí của cô trước giờ đã vậy, từ từ mới có thể thay đổi, bởi người ta thường nói ‘Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời.’

Vậy mà vừa đặt chân vào phòng tập đã thấy ngay cô bạn gái mình quơ tay múa chân với một chàng trai, hết ôm rồi lại ngã xuống sàn đấu, anh hiểu về các thế võ, vì thế nên hết lần này đến lần khác khuyên Tiểu Quỳnh từ bỏ việc học võ, có người đàn ông nào muốn người con gái mình yêu đụng chạm tay chân với người khác phái chứ.

Hai bàn tay Kỳ Dương nắm chặt vào nhau, đôi mắt không rời khỏi Tiểu Quỳnh, nụ cười của cô tựa nắng sớm vươn trên môi, Tiểu Quỳnh rất hay cười, nhưng những lúc bên Kỳ Dương, có bao giờ cô có nụ cười tự nhiên thế đâu.

“Cảm ơn sư huynh!” Cô cúi đầu chào đối thủ khi màn đấu kết thúc, mồ hôi vẫn còn đầm trên trán.

“Kỳ Dương!” Nhìn thấy anh nơi này, cô không khỏi ngạc nhiên. Sự vui mừng hiện rõ trên đôi mắt kia, Tiểu Quỳnh nhanh chóng chạy đến bên Kỳ Dương, đứng trước anh, sau gần hai tuần không gặp, vẫn nét tuấn tú như ngày nào, chẳng gì thay đổi. Tưởng rằng anh sẽ nở một nụ cười rạng rỡ để bù đắp khoảng thời gian xa nhau.

“Em từ bỏ việc học võ đi!” Như một mệnh lệnh, câu nói dứt khoát, khiến nụ cười trên môi cô lập tức ngưng đọng, đổi lại là nét mặt trắng bệch, không còn sức sống.

“Không bao giờ.” Xem như chưa từng nghe Kỳ Dương nói gì, cũng xem anh thành một người xa lạ, Tiểu Quỳnh bước ra khỏi phòng tập và đi thẳng về phòng thay đồ, mở tủ của mình lấy một chai nước và uống một lần hết cạn. Cô nhìn gương mặt trong gương, sao lại thê thảm đến mức này, đúng là cô đã bị trúng bùa của anh chàng ngang ngược kia rồi.

“Còn cứng đầu, anh chỉ muốn tốt cho em thôi.”

“Em không cần.”

Nhìn thấy bóng dáng ấy trong gương, Tiểu Quỳnh cố lấy bình tĩnh quay lại, không để cho bản thân mình mềm yếu, trước giờ cô vẫn vậy mà, dù chuyện gì thì cũng phải kiên cường mà chống trả.

“Em không thấy em có lỗi à?”

“Việc sinh nhật là do em sai, nhưng còn việc học võ lần này sẽ không bao giờ em nhượng bộ.”

Đầu Kỳ Dương hơi cúi xuống, cô nghe thấy hơi thở của anh, nó kéo dài nghe thật phiền não. Đôi lát, Tiểu Quỳnh thấy Kỳ Dương chẳng có chút phản ứng gì, cô tiến lại gần anh hơn nữa.

“Kỳ Dương... anh để em chọn có được không? Em xin anh.”

“Em không biết anh đã chuẩn bị gì cho buổi sinh nhật đó đâu. Mọi chuyện của em... nếu không muốn anh lo nữa... thì... suốt đời anh cũng không lo tới”

Nói rồi, bàn chân anh bắt đầu cử động, những cử động nhẹ nhàng nhưng anh đã khuất bóng sau cánh cửa, bàn tay đang lưng chừng giữa khoảng không đang định giơ lên ôm lấy anh giờ ngưng hẳn. Tiểu Quỳnh co những ngón tay không mấy làm mịn màng do luyện võ mang lại, lần đầu cô thấy đau nhói trong tim vì anh, thật sự nó quặn thắt tận trong tâm gan. Hai hàng nước mắt lăn dài trên má, nó rơi xuống nhẹ như giọt sương đang rơi từ chiếc lá xuống và vỡ òa giữa không trung.

‘Suốt đời không lo tới’ đây chẳng phải mang ý nghĩa sâu xa sao? Chia tay? Anh muốn chấm dứt mối tình này? Có thật là vậy không? Tiểu Quỳnh đã không còn chút dũng khí nào nghĩ tới nữa, cô khụy chân mình ngay tại đó, gục đầu nhìn những giọt nước mắt không ngừng rơi xuống sàn nhà.

Một tháng sau, ngày phỏng vấn làm du học sinh của LB được tiếp diễn như dự định, Thiên Nghi, Lam Linh và hai bạn khác trường đã nằm trong những học sinh được tiến cử, việc học của cô vốn dĩ vẫn rất tốt, nhưng khi đó tâm trạng cô lại rối bời, nếu được chọn vào đội tuyển thì tất nhiên, Thiên Nghi sẽ sang Úc du học và xa cả Hoàng Khang. Đã từng đắn đo suy nghĩ, cô Lan cũng chưa từng ép buộc Thiên Nghi, vì hiện tại, việc học đại học trong nước cũng vô cùng tân tiến, không ảnh hưởng gì nhiều đến tương lai. Vấn đề chỉ còn ở

Thiên Nghi. Thấy Hoàng Khang nhiều lần muốn mở miệng với mình, có thể ý định anh muốn nói điều hiện lên từ anh mắt lưu luyến mỗi lúc Thiên Nghi bước vào một vòng trong.

Không phải Hoàng Khang không vui, anh vui chứ, có một cô bạn gái tài giỏi dĩ nhiên Hoàng Khang rất vui, hướng hồ đây là ước mơ dùng chính năng lực của mình để đạt được chuyến du học của Thiên Nghi. Nhưng Hoàng Khang luôn ích kỉ thế đấy, chỉ muốn Thiên Nghi bên cạnh, nhưng không tài nào mở miệng yêu cầu cô ở lại, yêu cầu Thiên Nghi từ bỏ một điều kiện tốt như thế vì mình cả.

70. Chương 7. 2: Cách Trở

Có lẽ số phận đã sắp đặt sẵn, ngay ngày phỏng vấn cuối cùng, bụng Thiên Nghi lại không ngừng đau, trong phòng chờ, cô đã ngất lịm đi, chẳng còn biết gì cả. Điều này cũng có nghĩa là chuyến du học này không còn nữa, tương đương với việc bỏ cuộc.

Tại một phòng bệnh trong bệnh viện. Nhìn gương mặt nhợt nhạt kia, lòng Hoàng Khang xót xa vô cùng. Anh đã ở bên cô suốt từ lúc cô vừa nhập viện. Vừa thấy mi mắt cô cử động, anh đã lo lắng vô cùng.

“Thiên Nghi, em không sao chứ?”

“Không... Chỉ là... đau một chút thôi, anh đưa em đến đây hả?” Cô cố gượng ngồi dậy, và được anh đỡ nhẹ đầu dựa vào gối.

“Ừ... Lam Linh phải vào phỏng vấn nên gọi nói anh đến lo cho em.”

Gương mặt Thiên Nghi trầm tư đôi lát: “Em không sao.”

“Đừng buồn, không phải tại em mà.” Lời an ủi này không có tác dụng gì để xoa dịu nỗi mất mát trong lòng Thiên Nghi lúc này, do định mệnh, có thể là thế, nên cô không có quyền trách bất cứ ai cả. Hoàng Khang thấy Thiên Nghi vẫn không vui lên được tí nào, anh ôm cô vào lòng, nói bằng giọng vô cùng trầm ảm, thân quen: “Còn có anh ở đây, dù xảy ra bất cứ chuyện gì thì anh mãi mãi bên cạnh em.” Hoàng Khang cảm nhận được nước mắt của Thiên Nghi rơi trên vai mình, cô không nói thêm bất cứ lời nào nữa, vì vốn dĩ đây là quyết định của cô, chính bản thân cô đưa ra quyết định này, tuy không quá lí trí nhưng lại có thể giữ được những thứ trước mắt mình, đó là điều cô lựa chọn.

Ở bên Hoàng Khang!

Sau khi ra viện, mọi người không còn ai nhắc đến chuyện đó thêm lần nào nữa. Mọi chuyện dần đi vào kí ức thì hơn, không thể để ai chịu bất kì trách nhiệm nào. Nhưng mỗi lúc còn thời gian, Thiên Nghi lại nghĩ về nó, dù không muốn nhưng giờ phút đó cứ hiện diện lên trước mắt, nói sao thì đó cũng từng là ước mơ cô ấp ủ từ nhỏ, thoáng chốc lại biến mất hoàn toàn, không thể không có chút tiếc nuối.

“Hai à.”

Nun vỗ nhẹ vào vai Thiên Nghi làm cô bừng tỉnh khi đang mộng tưởng về quá khứ. Thiên Nghi nhẹ nhàng quay sang: “Nun.”

“Mẹ có lẽ nghi ngờ việc Hai với anh Khang yêu nhau rồi đó.”

“Vậy sao? Chuyện này trước sau gì cô cũng sẽ biết thôi.”

“Nhưng em lo... mẹ sẽ không đồng ý, vì mẹ hình như không mấy có thiện cảm với anh Khang đâu.”

“Cảm ơn Nun đã lo cho Hai, Hai sẽ biết cách xử lí mà.” Cô xoa xoa tóc Nun, con bé ngày một lớn rồi, không còn một đứa trẻ mà ngày nào cũng tìm cách mách với mẹ để chọc tức chị mình. Bé Nun bây giờ biết lo cho Thiên Nghi, sợ Thiên Nghi bị tổn thương và còn nghĩ cho cô nhiều thứ khác. Thấy chị buồn đã biết an ủi. Thế thì Thiên Nghi còn cần gì nữa, cô mỉm cười thật tươi để Nun yên lòng, đồng thời để bản thân mình lấy dũng khí để đối mặt với chuyện gì sẽ xảy đến trong tương lai.

Hải Băng cùng Nhật Hoàng sau khi trải qua nhiều khó khăn, dù có bất cứ cách trở nào họ cũng có thể vượt qua, giờ đây giữa hai người này không còn bất kì bí mật nào cũng chẳng còn ai có thể chia cắt họ, dù Lâm An vẫn cứ tiếp tục tìm mọi cách để Hải Băng và Nhật Hoàng cãi nhau, nhưng đều vô ích. Có lẽ tình cảm giữa họ vững bền đến mức người ngoài không thể xen vào nữa.

Cuối tuần này, Hải Băng được Nhật Hoàng đưa đến ra mắt bố mẹ của anh, ông bà Bùi Ngô không giống như trong tưởng tượng của Hải Băng, trước mặt cô là một người đàn ông giản dị và người phụ nữ với gương mặt vô cùng phúc hậu.

“Bố mẹ, đây là Hải Băng, bạn gái con!” Nhật Hoàng tự tin nắm tay Hải Băng giới thiệu với gia đình. Hôm nay Hải Băng trông dịu dàng làm sao với bộ đầm ngang gối màu hồng phấn, điểm lên làn da trắng ngần trông y như một cô công chúa nhỏ.

“Cháu chào hai bác.” Cô lễ phép gật đầu, khiến ông bà Bùi Ngô vô cùng hài lòng.

Ông Bùi cười nhả nhận: “Hải Băng... Tên con nghe hay lắm... Không ngờ Nhật Hoàng lại có con mắt nhìn người như thế, một cô bé đáng yêu như vậy mà nó dám giấu cả bố mẹ tới giờ.” Ông nghiêm người liếc sang Nhật Hoàng.

Anh chỉ còn biết nhận lỗi, đặt tay lên sau gáy tỏ vẻ tội nghiệp: “Thật ra con cũng đâu muốn giấu, chỉ sợ bố mẹ làm Hải Băng sợ thôi, hai người luôn thế mà.”

“Con gái... vào đây với bác.” Bà Bùi nắm bàn tay cô rồi nhẹ nhàng dẫn vào trong, chứ cứ để hai người đàn ông nó trách móc nhau thì cứ đến tối vẫn chưa nói xong chuyện, bữa cơm được chuẩn bị cũng khỏi cần ăn rồi.

Nhật Hoàng thấy bà Bùi có vẻ thích Hải Băng, anh nhướn mày tự tin nhìn bố mình: “Bố thấy bạn gái con tìm được chuẩn khỏi chỉnh luôn rồi, cả người như mẹ cũng vô cùng yêu thích đó thôi.”

“Ừ... coi như lần này bố thua, có cô bạn gái như thế, hèn gì lần nào bố nhắc việc con đi xem mắt, con lại một mực từ chối.” Hai bố con họ nhìn nhau cười, Nhật Hoàng đắc chí rồi quay lại nhìn cảnh bà Bùi nói chuyện trông hợp ý với Hải Băng, anh cũng không kém phần vui mừng. Đến ngồi cạnh Hải Băng, vẫn không quên nắm lấy tay cô.

“Mẹ anh luôn muốn có con gái, giờ thì có em, định bỏ đứa con trai này luôn rồi.”

Hải Băng then thùng che giấu nụ cười sau gương mặt tựa thiên thần, ông Bùi không ngừng gật đầu hài lòng trước sự nhỏ nhẹ ấy. Dòng họ Bùi Ngô từ trước tới nay chưa có bất kì cô gái nào bước vào, người phụ nữ duy nhất trong nhà là bà Bùi, ngoại trừ người giúp việc thì chưa từng có sự xuất hiện của ai cả. Hôm nay Hải Băng đến làm cho không khí trong căn nhà càng trở nên vui tươi và tràn đầy sức sống hơn.

“Con biết đàn không?” Bà Bùi xoa xoa bàn tay nhỏ của Hải Băng rồi chột hỏi.

“Dạ biết ạ.”

“Cô ấy là thiên tài âm nhạc đấy, tầm cỡ như con còn chưa thể so sánh.”

Nghe Nhật Hoàng nói thế, mắt ông Bùi sáng rực, chủ tịch một công ty giải trí như ông, mỗi lần muốn tìm một tài năng âm nhạc thực sự lại vô cùng khó khăn. Khi thấy Hải Băng, ông đã cảm nhận được trên người cô gái này toát lên khí chất của một ngôi sao, giờ thì khiến ông càng khẳng định. Nhật Hoàng đã từng đạt vô số giải thưởng về âm nhạc, nên ông tin tưởng tuyệt đối nhận xét của anh.

“Hải Băng này... con có thể đàn cho bác nghe một bản nhạc được không?”

“Bây giờ sao ạ?”

“Ừm... ở nhà bác không thiếu đàn đâu, con đàn piano chứ?”

“Dạ.” Cô không có cách nào từ chối và cũng không thể từ chối, bởi chính chàng trai cô yêu là kẻ đã dẫn cô vào nơi này và mở đường cho hươu chạy đây mà.

Kiss the rain... Bài hát tâm đắc của Hải Băng.

Giữa căn biệt thự rộng lớn, tiếng piano vang vọng lại cả căn phòng, nó lúc trầm lúc bổng, hết cao rồi thấp, bàn tay Hải Băng uyển chuyển đặt trên phím đàn, dưới ánh đèn, cô càng trông giống một cô công chúa thực sự, ông bà Bùi Ngô vẫn cùng Nhật Hoàng ngồi trên sofa sang trọng, chăm chú ngắm nhìn Hải Băng. Mỗi lần đàn, tất cả tâm tư của cô đều dồn vào đó, dường như linh hồn của Hải Băng đã cùng âm nhạc bay theo tiếng gió. Tiếng piano ngày một rõ hơn, nghe càng thấm vào lòng người nhiều hơn. Nhật Hoàng mỉm cười nhìn bố mẹ mình. Ánh mắt hai người như thầm khen ngợi cô gái đó, cũng như khen ngợi Nhật Hoàng đó thôi.

Anh!Bùi Ngô Nhật Hoàng không bao giờ chọn sai người.

Bữa tối kết thúc trong thái độ hòa nhã, vui vẻ của mọi người. Bà Bùi không ngừng gấp thức ăn vào bát Hải Băng dù cô đã không thể tiếp tục ăn được nữa. Cho thấy sự yêu chiều của bà đối với cô con dâu tương lai. Lúc ngồi ăn điểm tâm, bỗng ông Bùi hắng giọng: “Hải Băng đang học trường Nghệ thuật sao?”

“Dạ.”

“Con có muốn tốt nghiệp ngay bây giờ không?”

Ngặt Hoàng đang ăn vài miếng dưa hấu bỗng dừng bị sặc ngay, anh ho nhẹ vài tiếng, ông Bùi hiểu ý nhưng vẫn tỏ ra bình thường.

“Con ho gì chứ, bố đang hỏi Hải Băng mà.” Rồi ông mỉm cười với Hải Băng vẻ hiền từ : “Con nghĩ sao?”

Tốt nghiệp? Có nghĩa là không cần học cực khổ ở trong ngôi trường đó mà ngay lập tức ra theo khóa đào tạo ca sĩ của công ty. Hải Băng cảm kích trước tấm lòng của bố mẹ Nhật Hoàng nhưng với cô, cô luôn dựa vào chính sức của mình. Bỏ ly nước đang uống nửa chừng xuống bàn. Giọng cô đủ vừa toát ra sự dạn dạc trong tính cách, vừa đủ nói lên sự kiên quyết của bản thân.

“Ý của bác cháu hiểu, cháu cũng cảm ơn bác đã nghĩ giúp cháu, nhưng từ nhỏ gia đình cháu không ai ủng hộ cháu theo con đường âm nhạc, nên lần này, cháu muốn dựa vào bản thân mình và đi tới, cháu tin, nếu có cố gắng, có nỗ lực thì dù chuyện đó có khó khăn thế nào cháu cũng sẽ vượt qua.” Đôi mắt cô lóe lên niềm tin, hy vọng vào một tương lai tươi sáng đang đón chờ phía xa. Nhưng ông Bùi vẫn không bỏ cuộc.

“Con đường nghệ thuật nhiều chông gai, không phải cháu cố gắng đã được, đôi lúc...” Chưa nói hết câu, ông đã ngưng lại, ý thức được bàn tay bà Bùi đang nhẹ nhàng vỗ lên mu bàn tay mình. Không khí khá ngột ngạt. Nhật Hoàng liền xua tan u ám.

“Trời cũng tối rồi, con đã hứa với bố của Hải Băng là sẽ đưa cô ấy về nhà trước mười giờ, hay là mọi người hôm khác sẽ nói chuyện tiếp đi! Được không?”

Còn có ai nói không được hay sao. Trước khi rời khỏi cổng, bà Bùi không ngừng kêu Hải Băng phải hứa thường xuyên đến thăm bà, cả hai người đàn ông trong nhà đều thích đi ra ngoài, bà chỉ ở nhà một mình không biết tâm sự, trò chuyện cùng ai, giờ tìm được đối tượng thích hợp, nên bà Bùi không thể bỏ qua cơ hội này được. Trên đường về, ngồi trên taxi, Nhật Hoàng thấy Hải Băng im lặng, anh cứ nghĩ chuyện bố mình nói đã khiến cô khó xử.

“Hải Băng... bố anh là người kinh doanh nên nói chuyện không kiên nhẫn, em đừng để tâm, bố chỉ có ý tốt thôi, chứ không muốn ép buộc em đâu.”

“Anh nghĩ em ích kỷ thế sao?”

“Không có... chỉ là... anh sợ em nghĩ lung tung thôi.”

Hải Băng cười chân thành, dựa đầu vào vai Nhật Hoàng, cô thở dài, im lặng lúc lâu rồi lên tiếng: “Em hiểu mà, bác trai nói đúng... con đường em chọn không dễ đi, em im lặng chỉ để suy nghĩ xem mình cần nỗ lực thế nào thôi, em không muốn dựa vào ai cả.”

“Anh biết...”

Hôm nay cô Lan về nhà rất sớm, Thiên Nghi cùng Nun bỗng dưng ngoan ngoãn chuẩn bị một bữa cơm thật thịnh soạn dọn sẵn ra bàn. Nhưng không khí trong căn nhà bỗng trở nên ngột ngạt hơn hẳn, dường như có thứ gì đó bao trùm lấy nó. Ngồi vào bàn ăn, Thiên Nghi và Nun đều im lặng sao sắc mặt không lấy gì làm

dễ coi của cô Lan, đến lúc Thiên Nghi cố tỏ vẻ ra không có chuyện gì thì cô lại bỏ đứa xuống và nghiêm nghị lên tiếng : “Nghe nói gần đây có người ngày nào cũng đợi con ở đầu hẻm nhà mình.”

“Dạ?” Nghe cô nói, Thiên Nghi càng hoảng hốt, cô ngẩn cao đầu nhìn cô Lan: “Dạ...chuyện là...đó là...”

Nun thấy chị mình ấp úp không nói nên lời nên bỗng cười lên nhằm phá tan không khí: “Đó là anh Khang đó mẹ, bạn cùng trường với Hai lúc còn học cấp ba, bọn họ là bạn thân của nhau mà.”

“Bạn thân sao?” Chỉ cần cô Lan liếc mắt xem từng hành động nhỏ nhặt của Thiên Nghi, cô gần như phát hiện ra tất cả, chuyện này, cô cũng nghi ngờ từ rất lâu, nhưng cho đến tận hôm nay, cô mới muốn làm rõ.

“Bạn thân mà đưa đi đưa về, học chung trường cấp ba, giờ còn học chung đại học. Tụi con đang nói dối ai vậy hả?” Cô thét lên trong cơn giận, mặt cô hằn lên những tia máu còn đọng trên làn da tuổi trung niên: “Chấm dứt ngay!”

“Cô!” Mắt Thiên Nghi cũng dần đỏ hoe, cô ấy đối diện cùng cô Lan và đối diện cả tình cảm của mình. Còn Nun, con bé thừa hiểu cơn giận của mẹ mình đáng sợ đến mức nào nên chỉ còn biết cúi đầu im lặng, chỉ có im lặng là cách tốt nhất để giải quyết.

“Nếu còn biết gọi cô bằng cô thì mau chấm dứt ngay tình cảm không ra gì đó đi!”

“Không ra gì? Tại sao lại không ra gì chứ, con thật lòng mà” Những giọt nước mắt rơi xuống bàn, có giọt lại còn rơi thẳng vào bát cơm trắng chưa động tới một hạt. Càng thấy Thiên Nghi khóc, cơn giận của cô Lan càng bốc lên nghi ngút.

“Cô biết con thật lòng, nhưng Thiên Nghi à, con thật lòng còn thẳng đó thì sao? Nó là công tử, là thiếu gia, cái tình cảm của nó dành cho con, con có đảm bảo đó là thật lòng hay không hả?”

Không ngờ mọi thứ về Hoàng Khang, cô đều nắm rất rõ, Thiên Nghi không còn muốn biết lí do vì sao cô mình lại biết đều đó, giờ cô chỉ còn mỗi cách thừa nhận, không thể trốn tránh, vì vốn dĩ tình cảm của cô cùng Hoàng Khang không sai, không có bất cứ điểm nào sai cả, yêu thương nhau thật lòng thì tội gì phải trốn tránh, phải đau khổ như thế chứ.

“Con tin Hoàng Khang, anh ấy không bao giờ lừa dối con. Con tuyệt đối tin!”

Lời khẳng định này không có chút ảnh hưởng đến cô Lan, thậm chí, cô còn tức giận, cô nghĩ Thiên Nghi lại ngu ngốc tin vào thứ tình cảm của mấy chàng công tử ấy chẳng khác nào như con thêu thân biết là chết mà vẫn lao đầu vào đèn.

“Thiên Nghi! Con dám cãi cô sao?”

“Cô...Chuyện gì con cũng có thể nghe cô, nhưng việc tình cảm của con, con xin cô cho con quyết định đi!”

Nhìn ánh mắt cương quyết chẳng có gì ân hận của Thiên Nghi, cô Lan không còn cách nào khuyên ngăn, cô đứng bật dậy, rút ngay cái cây tre đặt cạnh bếp giờ trước mặt Thiên Nghi: “Con lớn rồi...không còn nghe cô nữa đúng không?”

“Mẹ...mẹ ơi đừng mà.” Nun ra sức khuyên ngăn, con bé đứng dậy giữ tay mẹ mình lại.

“Con tránh ra...mẹ đánh con luôn bây giờ.”

“Mẹ...Con thấy anh Khang tốt lắm mà.”

“Thì ra cả con cũng biết chuyện này...Được lắm...dám giấu cả mẹ sao?”

“Là lỗi của con, Nun nó không liên quan, con làm con chịu.”

Ai ngờ cô Lan lại tức giận phừng phừng, đi đến kéo Thiên Nghi ra đến tận phòng khác. Bắt cô quỳ xuống trước bàn thờ ông bà Tằng mà sám hối.

“Con xem đi, xem coi ăn nói với bố mẹ mình như thế nào hả?”

Thiên Nghi ôm mặt khóc nức nở, gương mặt trắng hồng giờ ửng đỏ, hai gò má hồng hần lên, đôi mắt long lanh như những viên ngọc trai đứt chuỗi rơi xuống sàn nhà.

“Nói đi! Con không thấy có lỗi với bố mẹ đã mất của mình hay sao?” Cô Lan gần như quát lên khiến Thiên Nghi càng đau đớn.

“Bố! Mẹ! Con xin hai người hãy chấp nhận Hoàng Khang!”

“Anh chị Hai mà biết con thế này... họ có nhắm mắt không hả Thiên Nghi? Con... tại sao lại thành ra như vậy?” Cô Lan cũng khóc, đây là lần đầu Thiên Nghi thấy cô khóc sau khi dựng Nguyên bị tai nạn vào những năm trước, cô đối với Thiên Nghi là một người phụ nữ mạnh mẽ kiên cường, không bao giờ chịu khuất phục trước số phận, vậy mà giờ đây, cô lại khóc vì đứa cháu gái này. Thiên Nghi lại cúi đầu chỉ biết khóc và khóc.

“Chỉ cần con chấm dứt với Hoàng Khang... Cô sẽ tìm cho con một người tốt hơn. Trên đời này không chỉ mình nó là đàn ông, điều kiện con tốt như thế, sẽ tìm được một đối tượng tốt mà.”

Thiên Nghi bất chợt quay sang, nhìn thẳng vào cô Lan: “Con không cần, con không cần ai cả, con chỉ cần Hoàng Khang!!”

Bốp!

“Mẹ!” Nun la toáng lên khi thấy mẹ mình tát thẳng vào má chị một bạt tay khá mạnh, những ngón tay còn hằn đỏ trên mặt.

“Hai... Hai à.”

“Con có thể chọn, nhưng Hoàng Khang thì không được, yêu nó, con sẽ khổ.”

“Con...” Thiên Nghi chưa có bất kì lời biện minh nào cho bản thân và cho tình cảm của cô cùng Hoàng Khang thì cô Lan đã lên tiếng: “Đi lên phòng... Bắt đầu từ hôm nay, không cần đi học nữa!”

“Cô!”

“Mẹ ơi!”

“Còn không đi?”

Càng nói, Thiên Nghi khóc càng nhiều, không ngờ lần này cô Lan lại cương quyết đến thế, không để Thiên Nghi giải thích lí do, cũng không nghe ai nói. Cô kéo thẳng Thiên Nghi lên phòng rồi khóa trái cửa ở ngoài, mặc cho người trong kia vỗ mạnh hay gọi lớn đến mức nào, cô Lan quay sang Nun đang đứng ngồi không yên ngoài cửa: “Nếu con dám xen vào chuyện này, để coi, mẹ sẽ xử con ra sao. Không được mở cửa cho nó.”

Đợi cô Lan đi xuống, Nun gõ nhẹ lên cửa phòng: “Hai ơi... Mẹ đang giận, Hai đừng cãi nữa, để mẹ nguôi giận rồi nói chuyện sau nha?” Nun chẳng nghe được bất cứ sự hồi âm nào từ người trong phòng, chỉ rõ như một tiếng khóc nức nở trong phòng, con bé đau lòng lặng lẽ đi xuống gác xem mẹ mình.

Nơi này, Thiên Nghi tựa đầu vào cửa, khụy xuống sàn nhà, nghĩ đến Hoàng Khang, cô càng khóc nhiều hơn, đôi mắt sưng mọng không thể diễn tả hết nỗi khổ tâm của Thiên Nghi lúc này. Thật sự Thiên Nghi không thể hiểu, Hoàng Khang có điểm nào không tốt mà cô Lan lại ghét anh đến thế, tình cảm suốt hai năm của họ đâu chỉ đơn giản là thế, đâu chỉ người ngoài nhìn vào là có thể hiểu thấu được ngay. Đôi khi người trong cuộc mới là kẻ hiểu rõ nhất.

71. Chương 7. 3: Không Thể Xa Nhau

Đêm đến căn phòng ấy trống vắng biết nhường nào, cô ngồi trên giường cứ ôm chặt cái gối rồi suy tư theo dòng suy nghĩ. Cả cách liên lạc với Hoàng Khang cũng bị cắt đứt hoàn toàn, cô đã giữ điện thoại lẫn laptop của Thiên Nghi, không để cho cô có bất cứ cơ hội nào nói chuyện với Hoàng Khang nữa. Hay nói cách khác, hiện tại Thiên Nghi đang bị giam lỏng. Mỗi lần nghĩ tới việc Hoàng Khang phải cầu xin cô Lan chấp nhận anh, Thiên Nghi đau lòng biết bao. Bao nhiêu tiếng thở dài trong căn phòng đó cứ lần lượt xuất hiện ngày một nhiều hơn và càng ưu sầu hơn.

“Hai ăn chút gì đi!”

“Nun.” Thấy Nun mở cửa, Thiên Nghi bước nhanh xuống giường. Nun bỏ một bát mì xuống bàn, kéo Thiên Nghi lại ghế.

“Hai ăn đi, đừng nhịn đói nữa, không tốt cho dạ dày của Hai đâu.”

“Cô sao rồi? Đã bớt giận chưa?”

Nun lắc đầu khổ sở: “Mẹ nói không cho Hai ra ngoài nữa, cũng không để Hai liên lạc với anh Khang đâu.”

“Điện thoại, Nun đưa cho Hai điện thoại đi!”

“Mẹ đem vào phòng hết rồi, em không lấy được, tại vừa rồi anh Khang có gọi, nhưng em tắt máy vì có mẹ ở đó, em có lén lấy điện thoại điện cho anh Khang và nói mọi chuyện, anh ấy nói Hai đừng lo, ngày mai anh ấy sẽ đến.”

“Không được đâu... Hoàng Khang mà đến, cô sẽ nói những lời còn tệ hơn hôm nay nữa, em cần anh ấy chưa?”

Thấy Nun lắc đầu, Thiên Nghi ủ rũ ngồi xuống ghế, chống tay lên trán: “Hai không sao, Nun đi ngủ trước đi, đem cả tô mì này đi luôn đi!”

“Nhưng...” Con bé ấp úng khi nhìn dáng người của chị mình lúc này.

“Hai nuốt không trôi.”

Sau một đêm chẳng chợp mắt, giờ trông sắc mặt Thiên Nghi không còn khí sắc, lại thêm việc cô không ăn gì từ chiều hôm qua tới giờ, quả thật lần này trông cô rất thê thảm, chân nhấc còn không nổi, đành nằm lại trên giường mà nhắm mắt cho qua. Đến lúc nghe tiếng động dưới nhà, còn nghe cả tiếng của Hoàng Khang, Thiên Nghi mới bật tỉnh và đến gõ cửa.

“Cô...cô ơi... cô thả con ra đi cô... cô à... con muốn gặp Hoàng Khang”

Hoàng Khang đứng ở dưới nhà, nghe tiếng Thiên Nghi ở trên gác nên nhìn lên rồi quay lại cô Lan: “Không phải lỗi của Thiên Nghi đâu ạ.”

“Vậy lỗi của cậu à?”

“Chúng con yêu nhau thật lòng, không ai có lỗi cả”

Ngọc Diệp cùng Hải Băng nghe Nun báo tin nên cũng chạy đến nhà Thiên Nghi xem sau, vừa bước vào đã thấy không khí trong nhà trong trạng thái căng thẳng.

“Cô... Thiên Nghi nó...” Ngọc Diệp vừa lên tiếng thì cô Lan đã gạt ngang ngay: “Tụi con nghĩ như thế là giúp nó sao hả? Càng khiến Thiên Nghi nó sai lại sai mà thôi.”

“Hoàng Khang, hay là về trước đi.” Hải Băng đứng bên cạnh liền nói khế.

“Hoàng Khang! Cậu không thể cho Thiên Nghi nhà tôi hạnh phúc được, thiếu gia như cậu chỉ khiến Thiên Nghi nó đau khổ vì thứ tình cảm ong bướm thôi. Cậu thì chẳng sao, nhưng Thiên Nghi nó một khi đã yêu rồi thì làm sao bước ra được. Nên tôi với tư cách là cô nó, tôi không mong muốn cậu có bất kì quan hệ nào với Thiên Nghi nữa.”

“Con không khi nào nghĩ tới việc yêu Thiên Nghi là tình cảm ong bướm, có thể cô không tin, nhưng con thật sự yêu Thiên Nghi.” Ngưng đôi lát, Hoàng Khang nắm chặt hai tay mình rồi quỳ hẳn xuống sàn nhà. Mọi người kinh ngạc nhìn anh, cả Nun đang đứng ở cầu thang cũng không thể nào chịu được: “Xin cô... Cho con ở bên Thiên Nghi, xin cô.”

Ngọc Diệp đứng đó mím chặt môi, nhìn sang Hải Băng rồi cả hai không còn biết làm gì hơn. Ngọc Diệp nhẹ nhàng nắm lấy tay cô Lan, năn nỉ: “Cô ơi... Hoàng Khang không phải như cô nghĩ đâu... Anh ấy thật lòng với Thiên Nghi mà, chúng con có thể bảo đảm.”

“Cô không tin! Ngọc Diệp à, con là một đứa con gái thông minh, không lẽ con không biết tính Thiên Nghi sao? Nó đặt hết tình cảm vào cái gì thì sẽ cam chịu vì thứ đó mà sống...” Rồi cô nhìn Hải Băng cũng khó xử đứng đó: “Tụi con... không hiểu sao hả? Cô làm vậy chỉ muốn tốt cho Thiên Nghi thôi. Còn cậu, đừng

quỳ ở đây, tôi không chấp nhận đâu, dù có quỳ đến chết cũng thể thôi, đi đi! Ngày mai tôi sẽ vào trường làm đơn xin chuyển trường cho Thiên Nghi.”

“Không thể được...” Ánh mắt cương quyết của Hoàng Khang lúc này chẳng khác nào sự kiên định của Thiên Nghi.

Hải Bằng thấy thế nên đỡ Hoàng Khang dậy, cô hiểu rõ dù Hoàng Khang có quỳ ở đây cũng chỉ tốn công mà thôi: “Hoàng Khang, anh đứng dậy đi. Đứng dậy rồi nói.”

“Con nhất định không buông tay Thiên Nghi, dù có chết, cũng không buông.” Đứng trước mặt cô Lan là một người con trai có thể vì người mình yêu mà làm tất cả, vì giữ lấy tình yêu của mình, Hoàng Khang đã làm rất nhiều, có lẽ mọi người nghĩ anh ích kỉ, chỉ muốn cô ở bên, nhưng con người ai mà chẳng có điểm yếu, và chính Thiên Nghi là nhược điểm duy nhất của Hoàng Khang.

“Cậu... nói... gì hả?” Giọng cô đã lắp bắp, không thể ngờ anh còn dám mạnh miệng tuyên bố như vậy.

“Con nói suốt đời này con sẽ không xa Thiên Nghi, dù có chết cũng thể thôi.”

“Hoàng Khang!”

Thiên Nghi vừa chạy đến chân cầu thang là lúc Hoàng Khang vừa nhận một bạt tay của cô Lan, anh đứng đó, im lặng nhìn người con gái ấy chạy lại trước mình, dù cái tát kia làm anh đau đến thế nào, nhưng lúc nhìn thấy Thiên Nghi, anh lại mỉm cười, hạnh phúc, sự sống của Hoàng Khang như bị Thiên Nghi nắm giữ mất rồi.

Chỉ không gặp chưa đến một ngày mà dường như với họ đó gần cả thế kỉ, cô chạy lại và ôm chầm lấy anh, nước mắt lại không ngừng tuôn ướt đầm khuôn mặt nhợt nhạt. Những cọng tóc rơi ra dính lấy nước mắt rồi đóng đầy đau thương.

“Hoàng Khang... Hoàng Khang à.”

“Đừng khóc... em đừng khóc. Thiên Nghi... Thiên Nghi!” Bảo cô không khóc sao? Thế còn anh? Chẳng phải trên đôi mắt tựa tình tú của anh cũng đã có những hạt châu sa. Buông Thiên Nghi ra, Hoàng Khang gạt đi nước mắt trên hai má cô: “Anh ở đây... đừng khóc nữa.”

“Ai cho con ra đây hả?” Cô Lan quay nhìn Nun đang đứng ở cầu thang chịu nhận lỗi của mình, tất cả mọi người làm thế như chống đối tập thể cùng cô, cô Lan nghĩ đi nghĩ lại vẫn không thấy điểm nào mình sai cả, mọi thứ cô làm đều muốn Thiên Nghi khỏi đi vào con đường đau khổ thôi.

“Qua đây Thiên Nghi! Cô nói con thế nào? Bây giờ còn dám cãi lời cô sao?”

“Cô ơi. Con...”

Cô Lan kéo Thiên Nghi về phía mình rồi lại rất trịnh trọng nói với Hoàng Khang: “Cậu đi mau! Ra khỏi nhà tôi!”

“Đừng mà cô... cô ơi... con xin cô... con không muốn xa Hoàng Khang đâu...” Dù Thiên Nghi có níu giữ tay Hoàng Khang thế nào thì cô Lan cũng cương quyết cắt đứt sợi dây tơ hồng đó, Hải Bằng cùng Ngọc Diệp qua đỡ lấy Thiên Nghi.

“Nghi à, nghe lời cô lên phòng nghỉ ngơi đi...”

“Bằng đỡ Nghi lên phòng được không?”

“Không... tôi không đi, không đi đâu cả... Hoàng Khang à...”

“Thiên Nghi! Nghe anh nói, em không được như thế, anh đã dặn em thế nào, phải tự lo mình, không được để bản thân tiêu tụy thế nữa, nghe anh đi, được không?” Hoàng Khang nắm giữ bàn tay cô, dẫu không muốn buông, mãi mãi cũng không muốn: “Hứa với anh, tự chăm sóc mình.”

“Ừm...” Thiên Nghi gạt đầu trong nước mắt.

Bỗng dưng ngay cả cô Lan cũng phân vân với quyết định của mình, nhìn Thiên Nghi đau khổ như thế, liệu đó có là lựa chọn đúng đắn để đứa cháu gái này sau này sẽ hạnh phúc?

“Hai con đưa Thiên Nghi lên phòng nhanh lên, còn đứng đó.”

“Nghi à...” Ngọc Diệp nắm tay Thiên Nghi để nó rời khỏi bàn tay Hoàng Khang còn đang vươn ra níu cô lại, mười ngón tay giờ còn đan chặt vào nhau... từng ngón từng ngón như bị cắt đôi... Hoàng Khang nhìn bóng Thiên Nghi biến mất khỏi tầm mắt mình mà không sao chạy đến nắm lấy tay cô rời khỏi đây, anh cảm thấy bản thân vô dụng làm sao, bất lực làm sao.

Ngọc Diệp ghé mắt ra ngoài cửa sổ thấy Hoàng Khang đã rời khỏi mới nhìn lại Thiên Nghi đứng ngẩn người nhìn hoài con đường dưới nhà. Cô tận mắt nhìn thấy dáng vẻ mệt mỏi của anh bước chậm rãi khỏi sân nhà mình...Tình yêu của họ, sao lại ra nông nỗi này?

“Cô đang giận, đợi vài ngày nữa sẽ ổn thôi”

“Bằng biết Nghi đau lòng, nhưng hai người phải cố gắng chịu đựng, từ từ khuyên cô chấp nhận Hoàng Khang.”

Chỉ còn cách đó chứ còn biết làm gì hơn, Thiên Nghi ôm chặt lấy hai đứa bạn và trút hết nỗi ảm ức của lòng mình ra. Ngọc Diệp cùng Hải Bằng vỗ nhẹ lưng nhỏ bạn, thương xót ột cuộc tình chịu những cách trở không đáng có.

Buổi sáng sớm chủ nhật, mùi hương thoang thoảng của cánh hoa dạ hương lan tỏa khắp căn phòng nhỏ. Thiên Nghi đứng nhìn mình trước gương, nở một nụ cười thật tươi để động viên bản thân.

“Cố lên nào... Nghi ngoan.”

“Hai ơi... ăn sáng.” Tiếng vọng từ dưới nhà lên, Nun vẫn giữ thói quen rủ rê Thiên Nghi ăn sáng. Cô Lan một tuần nay xin nghỉ phép ở nhà, đồng thời đang chuẩn bị việc đăng kí cho Thiên Nghi du học. Lúc đầu Thiên Nghi còn tỏ thái độ không cam tâm, còn vài ngày nay, cô ngoan ngoãn nghe theo mọi sự sắp xếp của cô Lan, không gặp Hoàng Khang, cũng không dùng tới điện thoại, ăn uống đều độ, ở nhà sống vô cùng thoải mái.

“Nghi ơi...”

“Hải Bằng... Con đến thăm Thiên Nghi sao?”

“Dạ... Nghi đâu rồi cô?”

“Nghi nè...” Âm thanh phát ra từ cầu thang, Thiên Nghi bước xuống mỉm cười cùng Hải Bằng, đến khoác tay cô ấy: “Kiếm Nghi chi vậy?”

“À... Hôm nay sinh nhật Ngọc Diệp, nó kêu phải mời bằng được Nghi đến.”

“Nhưng mà... Nghi phải ở nhà, không được ra ngoài. Hôm khác Nghi sẽ mang quà xin lỗi nó.” Thiên Nghi ấp úng nhìn cô Lan, trông sắc mặt vô tội không lấy làm van xin.

“Nếu muốn đi thì đi đi, nhốt con hoài không phải cách...”

“Dạ...”

Nun nháy mắt với Hải Bằng, những đứa con trong nhà đang thông đồng lừa người lớn đây mà. Khi thay xong đồ, Thiên Nghi bước ra lấy xe đạp, không quên gật đầu chào cô, bỗng khi ra đến cửa, cô Lan hắng giọng: “Tuyệt đối... không được gặp Hoàng Khang. Nếu không đừng trách cô nặng tay.”

Cô gái ấy không gật đầu, cũng chẳng lắc đầu, chỉ hơi cúi mặt lặng lẽ dắt xe đi. Nun nhanh trí níu tay mẹ vào nhà cùng ăn sáng, trước khi đóng cổng cô còn lấy điện thoại ra bấm vài cái, đúng là tinh ranh.

“Lâu quá tụi mình không đi xe đạp, nhém tí quên cảm giác đạp xe thế nào rồi.” Hải Bằng ngược đầu lên hóng những cơn gió đang thổi nhẹ qua, cô chở Thiên Nghi băng qua những con đường với hai bên là cánh đồng hoa bồ công anh trắng, mỏng manh, dịu dàng, tinh khôi. Không khí buổi sớm trong lành làm sao, thuần khiết làm sao...

“Nghi đừng buồn nữa, chuyện gì cũng có thể giải quyết mà.”

“Nghi nhớ Hoàng Khang.”

“Biết rồi... cảm giác này, Bằng hiểu, nhưng hai người tạm xa nhau một thời gian đi.”

Thiên Nghi tựa đầu vào lưng Hải Bằng, ôm lấy eo cô ấy. Cũng chỉ có bạn bè là bên mình mãi mãi, lúc vui lúc buồn thì bạn bè lại ở bên. Những năm tháng học trò đã đi qua rất nhanh, chợt nhớ lại bỗng thấy nhớ làm sao tuổi thơ ngày ấy, không lo không nghĩ, vui thì cười, buồn lại khóc, có mấy ai lại lãng quên được khoảng thời gian ấy. Một thời áo trắng tinh nghịch, bóng dáng thấp thoáng bên hàng phượng đỏ thắm, những tiếng nói cười mờ ảo vẫn còn thấp thoáng bên tai, cảnh đuổi bắt nhau, yêu đương giận hờn,... Tất cả, tất cả giờ đã là quá khứ. Họ trưởng thành theo năm tháng và dần biến thành một con người khác.

Rõ ràng sinh nhật Ngọc Diệp vừa mới tổ chức xong, đây là cái cớ để mọi người giúp Thiên Nghi ra ngoài giải khuây. Đến nhà Ngọc Diệp, không có tiệc tùng gì cả, chỉ vì bà Lưu đã đi du lịch, sợ ở nhà một mình nên đành diện cớ để có thể lôi Thiên Nghi đi. Bước vào nhà, thấy Ngọc Diệp cùng Đại Phong đang ngồi trên sofa vừa ăn bánh vừa xem tivi, cười cười nói nói. Tiểu Quỳnh thì ngồi yên cùng Lam Linh dán chặt mắt để mua mấy món hàng trên mạng. Thấy Thiên Nghi đi vào với Hải Bằng, mọi người ngừng tất cả hoạt động quay lại.

“Nghi...” Tiểu Quỳnh kéo Thiên Nghi lại phía mình: “Ôi bạn Nghi thân yêu. Sao bạn gầy đi nhiều quá vậy hả?”

“Gầy? Có sao?” Cô nghiêng qua nghiêng lại xem các vòng của mình, rõ ràng bình thường mà.

Đại Phong ho nhẹ vài cái rồi cố nén cười: “Này em gái, anh có để một ít bánh kem cho em trong bếp đó.”

“Bánh kem? Cảm ơn mọi người.”

Riêng chỉ có Lam Linh là im lặng nhìn bóng dáng nhỏ nhắn Thiên Nghi đi qua trước mắt mình mà không cất lên bất cứ một lời nào. Ai cũng ngồi ngoài phòng khác làm việc của mình, Thiên Nghi bước vào bếp, thấy đĩa bánh kem trên bàn, cô thở dài bước đến, tự nhủ lòng không để mọi người phải lo ình thêm nữa. Kéo ghế ra ngồi xuống bàn, thìa được đặt sẵn ở đó, cô thử đưa một ít bánh kem vào miệng, quả thật là rất ngon, nhưng dù ngon đến mấy thì tâm trạng của Thiên Nghi vẫn không khá lên nổi.

“Bánh anh làm không vừa miệng em sao?”

Ngay lập tức, Thiên Nghi ngừng ăn, đứng bật dậy rồi quay người lại. Là anh, anh mặc một chiếc áo sơ mi trắng, trông vẫn thân thuộc như một tuần trước. Hoàng Khang nhìn Thiên Nghi rồi anh mỉm cười, rất tươi tắn. Nhưng ngược lại, Thiên Nghi lại bật khóc, hai đôi mắt đen nhánh giờ long lanh như pha lê.

“Có ai nói cho em biết, em khóc xấu lắm không?”

Còn đùa, Hoàng Khang còn tâm trạng để đùa sao, cô Lan cương quyết ngăn cản rồi, Thiên Nghi lại sắp phải đi Mỹ cùng gia đình, cả một tuần không gặp, không nói chuyện cùng nhau. Giờ đây gặp được anh, Thiên Nghi lại khóc như vậy, anh không biết cô nhớ anh như thế nào đâu.

“Nín đi! Nghi gốc, anh làm bánh kem dỗ em rồi mà.”

“Anh là đồ xấu xa.” Thiên Nghi không ngừng lấy tay mình đánh vào ngực Hoàng Khang, anh không ngại để cô đánh, bởi vì người xưa hay có câu ‘Thương cho roi cho vọt, ghét cho ngọt cho bùi’, cô càng đánh anh chứng tỏ cô càng yêu anh.

“Anh biết mình là kẻ xấu xa nhất trong lòng em.” Không ngăn ngại đây là nhà của ai, Hoàng Khang ôm chặt lấy Thiên Nghi, tựa đầu mình vào mái tóc đó, thì thầm bên tai cô: “Là kẻ xấu xa nhất và cũng là người em yêu nhất đúng không?”

“Hoàng Khang!”

“Mấy ngày không gặp...em ốm đi nhiều lắm, có phải lại nhịn ăn không hả?”

Như một đứa trẻ, Thiên Nghi ngược gương mặt đầm nước mắt nhìn anh rồi lắc đầu: “Em ăn uống ngủ nghỉ đều độ, như heo rồi mà anh còn chê ốm.”

“Anh thực sự rất nhớ em...Thiên Nghi à.” Hoàng Khang lại ôm Thiên Nghi một lần nữa, để cô gần bên anh thế này thì anh mới yên tâm, nếu không cả đêm lại mất ngủ, mà mỗi lần chớp mắt lại thấp thoáng cánh tay Thiên Nghi dần dần lạc khỏi bàn tay mình. Một giấc mơ thật kinh hoàng.

“Em thấy họ gặp nhau còn hơn là ngoại tình lén lút nữa.”

“Mình cũng nghĩ vậy đó...”

Đại Phong bật cười, uống ngụm nước rồi lên tiếng: “Tụi em không hiểu người lớn rồi, càng chống đối thì mình càng thua thế, phải lấy lui làm tiến.”

Lam Linh nghiêng đầu quay: “Anh Đại Phong nhà mình đầu óc kinh doanh quá rồi.”

“Bằng thấy Thiên Nghi tội quá à, cô Lan cũng sai, tự nhiên cản họ yêu nhau, Hoàng Khang vô cùng tốt mà, có điểm nào để chê đâu.”

Thấy Hải Bằng thở dài nãy nê, Ngọc Diệp vỗ vai cô ấy an ủi: “Bởi vậy người lớn không bao giờ hiểu cho tụi mình...Họ luôn nghĩ họ đúng và người sai luôn là tụi mình. Mà Bằng đừng lo quá, Thiên Nghi với Hoàng Khang sẽ không sao đâu, coi họ tình tứ chưa kia.” Ngọc Diệp vừa ngược mắt định nhìn vào nhà bếp thì Đại Phong kéo cô lại: “Chỗ người ta đoàn viên, em ngồi đây với anh là được rồi...”

Ngồi chơi được chốc lát, Hoàng Khang cùng Thiên Nghi bắt chặp hết mọi thứ để đi hẹn hò. Nói là hẹn hò nhưng chẳng có gì đặc biệt ngoài tay trong tay đi hết khu phố này đến con đường nọ. Còn bốn tiếng nữa là phải trở về nhà Ngọc Diệp, nếu không cô Lan sẽ nghi ngờ.

Hai người họ lên xe bus ngồi ở hàng ghế cuối, rồi cứ để cho xe lái đi đâu thì lái, dù sao bốn tiếng này cũng chẳng để làm gì, đi xe bus cũng tốt, không tốn công cũng không cần phải trốn cô Lan.

Lần này thì không ai có quyền kêu họ tách mười ngón tay đan chặt ra nữa, Thiên Nghi tựa đầu mình vào vai anh, được như vậy, cô không còn buồn bã, bao nỗi nhớ nhưng như được lấp đầy hoàn toàn.

“Cô buộc em phải đi Mỹ với cô.”

“Định cư sao?”

“Ừm...Nhưng nếu xong thủ tục thì còn khoảng một tháng nữa.”

“Anh không xa em đâu, nếu em đi Mỹ anh cũng sẽ đi Mỹ, em sang Úc, anh sẽ bay sang Úc, dù em đến chân trời nào, anh cũng quyết ở bên em.”

“Anh học được những câu sến súa này ở đâu ra thế?”

“Mới lấy trong tiểu thuyết ra.”

Thiên Nghi giật mình, quay sang nhìn thẳng vào mắt anh: “Anh đọc tiểu thuyết từ bao giờ vậy?”

“Mới đây thôi, một tuần xa em, anh thử đọc tiểu thuyết...cũng rất thú vị, bây giờ anh mới hiểu vì sao có một cô gái luôn luôn ôm mộng ngựa trắng...thì ra...” Nụ cười đầy ẩn ý trên môi Hoàng Khang khiến Thiên Nghi cảm thấy mình trong quá khứ thật là ấu trĩ, trước kia lại cứ một hai phải tìm người yêu cho đúng mục tiêu, giờ thì tất cả mục tiêu cô đặt ra đều bị Hoàng Khang phá hủy. Bởi thế, số trời định sẵn thế rồi, trách ai được, ai bảo cô đắm đầu vào yêu kẻ xấu xa này làm gì.

“Này...chuyện cũ rít rồi nhé.”

72. Chương 7. 4: Yêu Anh! Không Đổi Thay

Tiết rằng hôm nay khu du lịch đóng cửa nếu không họ đã đến ngồi xe cáp treo, bao nhiêu kỉ niệm đều có ở đó. Xe bus chuyển động đều đều, Hoàng Khang vẫn là chỗ dựa vững chắc nhất cho Thiên Nghi.

Ngày hôm nay, họ bên nhau như thế, nhưng còn sau này, họ sẽ ra sao khi khoảng cách giữ họ dần quá lớn, gia đình, địa vị,...Tất cả những thứ ấy luôn là vật cản lớn nhất khiến tình cảm này gặp nhiều trái ngang.

Màn đêm buông xuống, chiếc xe bus đã đi gần cả một thành phố, Hoàng Khang nhìn ra những ngọn đèn lấp lánh hai bên đường, trước Thiên Nghi, anh luôn phải tỏ ra vô cùng mạnh mẽ để có thể cho cô an lòng.

Nhưng Hoàng Khang rất lo, anh lo tình yêu của mình chưa đủ lớn để anh hoàn thành ước mơ duy nhất của đời mình. Hoàng Khang ngang tàn, độc đoán, anh không cho phép bất cứ ai cướp đi thứ mình muốn, Thiên Nghi là do anh dành lấy, phải tốn bao nhiêu thời gian, bao nhiêu sức lực Hoàng Khang mới có thể chiếm lấy trái tim cô. Giờ kêu anh buông Thiên Nghi ra, anh không bao giờ làm được và cũng không thể nào làm. Đưa mắt nhìn cô gái đang dựa vào vai mình, cô không thể nào biết lúc mình ngủ trông đáng yêu thế nào đâu, đôi lông mày hơi nhíu lại, có lẽ cô đang mơ, trong giấc mơ ấy họ lại phải xa nhau. Hoàng Khang lấy tay mình đặt lên phần giữa hai lông mày rồi cử động nhẹ nhàng bàn tay.

“Nghỉ ngơi...Em vẫn còn chưa thể hình dung được tình cảm anh dành cho em nhiều đến đâu đâu.”

Cô như để lại cho Hoàng Khang một sức hút mãnh liệt, đã nhìn rồi lại không muốn rời mắt. Anh hôn nhẹ lên trán Thiên Nghi, như cơn gió thoảng ngang, cô chợt mở mắt, còn mơ màng chưa tỉnh ngủ thì đã thấy hàm răng trắng muốt của Hoàng Khang: “Em mệt lắm sao?”

“Ừm...” Thiên Nghi ngồi đằng hoàng lại, vươn thẳng vai mình rồi nhìn lại Hoàng Khang: “Sao không gọi em, chắc vai anh mỏi lắm hả?” Nhìn xuống vai Hoàng Khang, Thiên Nghi lấy tay mình xoa bóp thật đều lên đó. Bỗng Hoàng Khang nắm lấy tay cô, kéo Thiên Nghi vào lòng mình.

“Thiên Nghi...”

“Sao vậy?”

“Anh rất sợ, dù cố tỏ ra không sao nhưng trong lòng anh cũng rất sợ...Sợ anh sẽ không thể giữ em bên anh nữa.”

“Hoàng Khang, em không xa anh đâu, dù có bất cứ chuyện gì xảy ra cũng phải tin em, có biết không hả?”

“Nếu chiếc xe này cứ đi mãi đừng dừng lại thì hay biết mấy.”

Nỗi buồn lại lần nữa khiến trái tim họ đau nhói, sau khi chuyển xe này dừng lại thì cũng có nghĩa là phải xa nhau. Hoàng Khang đỡ Thiên Nghi bước xuống xe, vừa đứng lúc chiếc đồng hồ lớn giữa trung tâm thành phố chỉ đúng bảy giờ. Thiên Nghi nắm tay Hoàng Khang cùng anh đi bộ về nhà Ngọc Diệp, như thế thời gian có thể sẽ được kéo dài ra.

“Anh sẽ tìm cách để cô chấp nhận tình cảm của chúng ta. Nên nhất định em phải chờ anh, không được tự ý đưa ra bất kì quyết định nào đó.”

“Em biết rồi...Em chỉ sợ cô nói những câu tổn thương anh thôi.”

“Không ai làm tổn thương anh được đâu...Vì tình cảm với Nghi gốc. Hoàng Khang này cần nỗ lực hơn.”

Phố đêm tấp nập người qua lại, họ dạo bước trên con đường này, cứ đi mãi đi mãi và mong sau chẳng có điểm đến nữa. Một ngày nữa lại trôi qua nhanh chóng, tuy cuộc sống không còn là một đường thẳng nữa, nó gấp khúc theo những ngã khác nhau, nhưng dù thế nào, Hoàng Khang cũng sẽ cố gắng để đường thẳng của anh sẽ trùng với đường thẳng của Thiên Nghi, hoặc anh sẽ để nó giao lấy nhau, tìm ra điểm chung của hai người.

Nụ cười ấy, chẳng biết giữ được bao lâu, mỗi lúc bên Hoàng Khang, Thiên Nghi lại vứt hết mọi ưu tư phiền muộn khiến bức tranh đời cô không còn là hai màu đen trắng, nó được điểm sắc như những cầu vồng rực rỡ ánh nhìn.

“Bên em...hạnh phúc thật!”

“Em cũng vậy.”

“Nếu sau này đi dạo phố mà không có anh, em sẽ thế nào?”

“Không đi nữa.”

“Sao lại không đi?”

Thiên Nghi cười rất tươi, giọng nói cũng rất chuẩn: “Không có anh thì em đâu đi dạo phố làm gì...vì trong hàng vạn người đi trên phố này, em chỉ thấy mỗi mình anh thôi.”

“Vậy mấy người kia tàn hình hết rồi...”

Câu nói này khiến cả hai bật cười, tay Thiên Nghi đừng đưa qua lại, cô đi sát vào anh để cảm nhận lấy hơi ấm này, trông họ vui vẻ và hạnh phúc biết nhường nào.

Đột nhiên, Hoàng Khang ngừng lại, Thiên Nghi cũng theo quán tính mà ngừng theo, cô ngược mặt lên hỏi anh: “Sao vậy?” Rồi chưa để Hoàng Khang nói, Thiên Nghi đã thấy người con trai đứng trước mặt mình, cô vô cùng ngạc nhiên: “Đặng Khôi?”

“Thấy tôi làm gì hai người ngạc nhiên dữ vậy?”

Nghe Đặng Khôi nói, Hoàng Khang nhếch môi lên cười vẻ khinh bỉ. Khác với lúc anh hay cười với Thiên Nghi, nụ cười dành cho Thiên Nghi luôn tràn ngập tình cảm.

“Cũng đâu mấy ngạc nhiên, nếu không biết tôi cứ nghĩ cậu theo dõi Thiên Nghi.”

“Cô Lan kêu tôi đi tìm hai người về.”

“Cô sao?” Thiên Nghi siết chặt hai tay mình lại rồi nhìn lên Hoàng Khang. Anh hiểu cảm giác của cô, Hoàng Khang không quan tâm gì tới Đặng Khôi nữa, bàn quay qua giữ hai vai của Thiên Nghi: “Anh đưa em về, đừng sợ, có anh ở đây.”

“Ừm...Em không sợ, dù sao em cũng hiểu cô, em chỉ lo cho anh thôi.”

“Thiên Nghi này... Anh đã nói em thế nào, chỉ được lo cho em, không được lo cho anh nữa.”

Họ tình tứ như thế càng làm Đặng Khôi tức giận, đôi mắt Đặng Khôi đỏ ngầu, bàn tay nắm thành nắm đấm, nhưng lại cố tỏ ra bình tĩnh mà thốt lên: “Cậu chưa hiểu sao, người làm Thiên Nghi khổ là cậu đó.”

“Khôi. Đừng nói nữa.” Thiên Nghi vội biện minh cho Hoàng Khang, nhưng Hoàng Khang lại vô cùng điềm đạm mỉm cười cùng Đặng Khôi: “Tôi không nghĩ mình sẽ làm Thiên Nghi khổ, ngược lại, tôi thấy khi ở bên tôi, Thiên Nghi mới thực sự hạnh phúc. Đúng không?” Anh mỉm cười quay sang hỏi cô.

Tất nhiên, Thiên Nghi gật mạnh đầu khẳng định: “Ừm.” Lời khẳng định chân thật tự đáy lòng càng làm Đặng Khôi không còn bất cứ lời nào để tranh cãi.

Về đến trước cổng nhà mình, cô ngăn không để Hoàng Khang vào, lần trước anh bị cô Lan tát một bạt tay đã làm cô như tự đâm kim vào tim mình, nếu hôm nay còn tranh cãi thì việc Hoàng Khang phải gánh không biết sẽ thế nào đây? Cô Lan rất nóng tính, chuyện gì cô đã quyết thì khó lòng mà cản, huống hồ ngay bây giờ cô lại giận như vậy, dù hai người họ có ra sức biện minh cho tình yêu này thì cô cũng không nghe.

“Em vào nhà một mình được rồi...”

“Thiên Nghi...”

“Anh nghe em đi, chỉ có vậy chúng ta mới được gặp nhau, cô em, em hiểu mà.”

“Ừ...”

Hoàng Khang quay lưng đi trong những bước chân nặng nề, cô biết anh đang vô cùng hụt hẫng, không có cách nào bảo vệ người con gái mình yêu, với Hoàng Khang đó là điều thất bại nhất trong cuộc đời này. Thiên Nghi đứng nhìn theo bóng anh rồi không nén được lòng mà chạy ngay đến trước mặt anh.

“Hoàng Khang... Em yêu anh” Ngay lập tức cô ôm lấy Hoàng Khang, bất chấp đây là đâu và còn những ai đang đứng đó. Việc làm của Thiên Nghi khiến Hoàng Khang vô cùng bất ngờ, anh biết nếu còn nói thêm từ nào nữa, giọt nước mắt đọng trên khóe mắt kia sẽ lại rơi, anh không muốn nhìn thấy Thiên Nghi khóc nữa, một lần cũng không muốn. Nên giờ đây, Hoàng Khang lựa chọn cách im lặng. Im lặng để người anh yêu được an tâm.

Sau đêm đó về, cô Lan không mắng Thiên Nghi nữa, cô chỉ im lặng làm những thủ tục cần thiết cho việc định cư của gia đình. Dượng Nguyên đã mua hẳn một căn hộ bên Mỹ, để tiện cho việc công tác lâu dài của dượng, Đặng Khôi cũng không có bất cứ hành động nào, khuyên cô ấy lại không nghe, bày tỏ tình cảm thì không thể, chỉ còn biết nhìn cô yêu Hoàng Khang mà tự mài mòn cuộc sống của mình.

Thiên Nghi không còn bị giam lỏng như trước, cô Lan vẫn tiếp tục để Thiên Nghi đến trường nên việc gặp Hoàng Khang, tất nhiên cô cũng không cần, nếu cần, thậm chí sẽ càng để nó yêu Hoàng Khang nhiều hơn, chỉ cần đợi thêm một tháng nữa, mọi tình cảm sẽ chấm dứt.

Ở nhà họ Phương, Lâm An hùng hổ bước vào phòng Hải Băng, bao năm rồi mà sự ghen ghét ấy không hề vơi bớt, nó càng dâng cao như ngọn lửa được gió thổi thêm.

“Tại sao em không nói với chị bố Nhật Hoàng là chủ tịch một tập đoàn lớn đến thế?”

“Em thấy đâu cần thiết, bác ấy là ai cũng vậy thôi.”

“Hay là em đang định một mình hưởng lợi?”

“Chị nói gì mà khó nghe quá vậy, hưởng lợi sao? Em không bao giờ nghĩ sẽ dùng quan hệ để lót đường tương lai của mình.” Hải Băng không quan tâm gì đến lời Lâm An nói nữa, cô mở tủ lựa vài bộ đồ rồi bỏ thêm vào vali. Trường vừa tổ chức cho những học sinh xuất sắc sang Ý dự cuộc hòa tấu quốc tế bên học viện Jullivo.

“Phương Hải Băng. Đừng tưởng việc mẹ chấp nhận Nhật Hoàng thì hai người có thể dẫm lên tôi là đến với nhau. Không bao giờ, không bao giờ tôi cho phép chuyện đó xảy ra.” Cô ta tức giận mặt đỏ phừng phừng khi thấy thái độ nhõn nhõn không xem lời nói của mình đáng một cân nào của Hải Băng.

Hải Băng nghiêm túc ngược lên nhìn chị mình, không còn vẻ nhu nhược mềm yếu để Lâm An lấn tới: “Em cũng nói cho chị biết, em và Nhật Hoàng, không bao giờ, không bao giờ vì chị mà chia tay đâu.”

“Mày...” Khi Lâm An vừa giơ tay lên định cho Hải Băng một bài học thì đúng lúc ông bà Phương vừa bước lên, thấy tình cảnh đó, ông Phương quát lớn: “Lâm An! Con đang làm gì vậy hả?” Ông đi đến kéo tay Lâm An xuống, nhìn thẳng vào gương mặt còn đầy căm tức đó: “Lại giở thói tiểu thư với em mình sao? Đừng tưởng bố không nói rồi làm tới.”

“Lâm An... Con đừng gây chuyện nữa...” Cả bà Phương cũng lên tiếng khuyên ngăn.

“Dạ không sao đâu.” Nhìn mọi người trong trạng thái căng thẳng, Hải Băng bỏ quần áo đứng dậy lên tiếng. Từ ngày bà Bùi đến tìm bà Phương thì bỗng nhiên thái độ của bà Phương thay đổi hoàn toàn, không còn tìm mọi cách để bắt buộc Hải Băng xa Nhật Hoàng nữa. Hải Băng thừa hiểu chuyện gì xảy ra, mẹ cô là người thực tế, vì cái lợi trước mắt bà có thể bán rẻ mọi thứ, lần này lại có cơ hội làm thông gia với một gia đình có thân thế lớn như vậy, sao bà bỏ qua được.

Chỉ còn Lâm An là không sao chấp nhận thực tế, cứ ngang ngược chữi máng rồi đe dọa hay cản trở mối quan hệ giữa Hải Băng và Nhật Hoàng.

“Con không cam tâm!” Chẳng có chút lịch sự với người lớn, cũng không biết ai đang đứng trước mặt mình, Lâm An thét lên rồi tung cửa bỏ ra ngoài. Hải Băng thở dài không còn biết nói gì, ông bà Phương nhắc nhở Hải Băng vài việc rồi đưa cô xuống nhà, Nhật Hoàng đang đợi ngoài cửa.

Anh đưa Hải Băng ra sân bay. Trên đường đi, bạn trai như anh còn lo cho Hải Băng hơn cả người nhà.

“Em đi có lâu đâu. Coi mặt anh kìa...”

“Hai tháng mà không lâu sao?”

“Tại dự xong em còn tập huấn nữa mà, cứ ngỡ sẽ là ba tháng, nhưng giờ nhích lại rồi... Anh đó, đừng nhớ em tới phát khóc nha.” Hải Băng tỉnh nghịch ghé sát mặt mình vào tai Nhật Hoàng, anh đang lái xe nên tiếc không thể quay sang ôm lấy cô vào lòng.

“Anh sẽ khóc thật.”

“Em qua đó sẽ tìm một anh Tây thật đẹp trai để làm quen.”

“Không ai đẹp trai, tài giỏi như anh đâu, khỏi tìm, mắc công em lắm.” Coi ra bệnh tự tin này cũng dần dần phát tán thành đại dịch rồi.

“Xì...” Hải Băng bĩu môi ngồi ngay ngắn lại, còn Nhật Hoàng thì cười đắc ý trước mức độ tự tin của bản thân. Lát sau Hải Băng lấy điện thoại ra, điện thoại cho Thiên Nghi nói vài điều rồi tắt máy, cô quay sang Nhật Hoàng: “Anh tìm Hoàng Khang nói chuyện đi, em thấy Thiên Nghi với Hoàng Khang tội quá đi được.”

“Anh có gặp Hoàng Khang hôm qua, cũng có nói vài câu, nhưng tại lúc đó có việc nên anh về trước, để hôm nay anh ghé qua nhà cậu ấy xem tình hình sao rồi.”

“Cảm ơn anh!”

“Anh thật ghen tị với Thiên Nghi, không biết khi nào mới có vị trí bằng cô ấy được đây?”

Hải Băng bật cười quay sang nhéo lên hai má Nhật Hoàng, chu chu môi ra như đang nghịch với một đứa trẻ: “Ồi bạn Nhật Hoàng của em có lúc cũng trẻ con thật.”

“Á... Anh làm gì vậy, đang lái xe đó.” Cô thu người lại như đang cảnh giác Nhật Hoàng, môi anh cử động với nụ cười đầy sức hút: “Ai bảo em cứ quyến rũ anh làm gì.”

“Anh...” Cô đưa tay lên quẹt qua quẹt lại môi mình. Khi Hải Băng không chú ý mà cứ chu môi trước anh thì Nhật Hoàng lại bất ngờ hôn lên môi cô, tuy chưa đầy ba giây như cảm xúc để lại thì quá nhiều.

“Đừng lau... không hết đâu... Đây là dấu ấn của anh, đóng mộc độc quyền của Bùi Ngô Nhật Hoàng này rồi.” Nhật Hoàng lấy một tay nắm bàn tay đang không ngừng lau đi nụ hôn của anh. Hải Băng an phận cứ để tay mình như thế, ai bảo dám khiêu khích anh làm gì. Kinh nghiệm cho bản thân, sau này không thể hành động lỗ mãng trước mặt Nhật Hoàng, anh sẽ tấn công trong chớp nhoáng mất.

Chiếc xe lau thẳng đến sân bay...

Hồ sơ chuẩn bị sang Úc của Lam Linh đã hoàn thành, đây là cơ hội tốt để cô có thể thay đổi số phận của mình. Trước khi đi, Lam Linh đã đến tìm Đăng Khôi, hai người ngồi tại một công viên gần nhà hàng Đăng Khôi đang làm. Không khí ở đây vô cùng yên tĩnh, mọi thứ dường như rơi vào trạng thái bình yên. Cả hai người không ai nói gì, chỉ còn nghe mỗi hơi thở đang phì phào trước lồng ngực. Cho đến khi Lam Linh ho nhẹ vài tiếng thì Đăng Khôi mới có cơ hội quay sang.

“Ồ Úc rất lạnh... Linh giữ gìn sức khỏe.”

“Cảm ơn, tôi sẽ tự lo ỉnh mà... Chỉ có...Khôi thôi.”

“Tôi đang sống rất tốt nên Linh đừng lo.”

Sống rất tốt ư? Có thật là thế không? Ngày ngày phải nhìn người mình yêu đắm chìm trong tình yêu của họ, liệu Đăng Khôi có ‘tốt’ như lời anh đang nói. Không đâu, Lam Linh hiểu Đăng Khôi, càng hiểu rõ tình cảm của mình dành cho chàng trai này, lần này đi, không biết khi nào mới về, Lam Linh không muốn xa Đăng Khôi, anh có thể nói với cô hãy ở lại mà, sao Đăng Khôi không chịu lên tiếng, Lam Linh tự nhủ lòng, chỉ cần Đăng Khôi nói một câu, Lam Linh có thể từ bỏ mọi thứ bên nước Úc ấy để ở lại cùng anh.

“Khôi... không còn chuyện gì nói với tôi sao?”

“À... chỉ vậy thôi, tôi chúc Linh lần này đi, đến khi gặp lại sẽ là một cô giám đốc tài ba. Nhất định đó.” Đăng Khôi mỉm cười quay lại nhìn gương mặt hệt hắc của Lam Linh, thấy cô như thế, anh thật sự đau lòng, vì mình mà cô ấy đã chịu bao nhiêu đau khổ, giờ không thể nói bất cứ từ nào để Lam Linh đặt hy vọng vào Đăng Khôi nữa.

“Lam Linh... tôi chỉ có thể chúc Linh thế thôi.”

“Ừ.” Lam Linh ngồi dậy xoa xoa hai bàn tay mình vào nhau rồi hít một luồng khí trong lành của buổi sớm tinh sương vào lòng. Cũng như nuốt từng nỗi đau đang thắt chặt ở con tim lại, không thể khóc, đúng vậy, Lam Linh đang cố nén để mình không rơi bất kì giọt lệ nào nữa. Giờ phút này đây, cô phải kiên cường và tỏ ra vô cùng cứng rắn trước Đăng Khôi, chỉ có thế, Lam Linh mới giữ được một chút hình ảnh đẹp nhất trong mắt người con trai cô yêu một lòng một dạ.

Không quay lại nhìn Đăng Khôi lần nào nữa, Lam Linh quay lưng bước đi, mỗi bước như hàng vạn mũi kim xuyên vào da thịt, nó đau buốt mà không thể thét lên.

“Lam Linh...” Nghe tiếng Đăng Khôi vọng về phía mình, Lam Linh liền nở nụ cười thật tươi, vừa định quay mặt lại và mong chờ một câu mong cô ở lại đây, ở bên anh. Có phải Lam Linh quá hy vọng để rồi khi nghe Đăng Khôi nói, trái tim mềm yếu giờ lại càng tan chảy vì sự vô tâm đó, tất cả giờ thì chẳng còn là gì.

“Hãy hạnh phúc.”

Tại sao? Tại sao tình cảm bấy lâu nay cô bỏ ra chỉ đổi được ba từ ‘Hãy hạnh phúc’. Đăng Khôi nghĩ Lam Linh sẽ hạnh phúc sao, anh tỏ ra như không có chuyện gì thì Lam Linh sẽ an tâm mà đi?

Lần này, Lam Linh không quay đầu lại nữa. Bao nhiêu công sức, hy vọng, tình yêu cho đi giờ như đám tro tàn, không gì để lưu luyến cái nơi đây rầy đau thương này nữa. Cô chạy thật nhanh, đi khỏi công viên, băng qua lòng đường đầy xe qua lại. Cô nén không nổi nước mắt, nó cứ như cái gì đó trào dâng bao trùm lấy hoàn toàn tư tưởng, làm sao để không khóc bây giờ. Lam Linh tự hỏi lòng, xưa nay mình đã làm gì sai? Không! Lam Linh không làm gì sai cả, sai ở chỗ trái tim cô chọn nhầm người, tình cảm cô đặt nhầm chỗ... Có lẽ quyết định sang Úc lần này là đúng. Xa Đăng Khôi để cô còn biết mình là ai.

Lam Linh đi được hai ngày thì bóng dáng Tuấn Nguyên cũng không ai thấy. Không cần đoán, mọi người đều biết Tuấn Nguyên đã bay đến chốn nào. Chỉ tội cho Hồng Ngân, cổ nủ tình cảm trong quá khứ để giờ nhận hết ân hận. Hận rằng trước kia sao bản thân quá ngang bướng, tự tay cắt đứt tình cảm, đến lúc biết mình sai thì đã quá muộn màng, tình yêu mất, biết tìm đâu nữa ngoài một mình nhìn cảnh nhớ người xưa.

Nước mắt cũng rơi đủ rồi, Hồng Ngân không thể xin Tuấn Nguyên ở lại. Anh ấy tìm được hạnh phúc, Hồng Ngân phải vui mừng chúc phúc cho anh, thế sao con tim này lại chỉ biết oán trách, trách mình, trách người, trách cái gọi là ‘định mệnh’ đã nhấn tâm chia cắt họ.

Mỗi người có một cách nghĩ riêng, mọi thứ trước mắt nếu không như ý mình thì lại dồn mọi trách nhiệm vào ông trời, than trời trách đất thì có được gì khi quá khứ vẫn mãi là quá khứ, nó đâu thể đem vào hiện tại và tương lai, nên khi hối hận và thán trách ai đó, hãy nghĩ, nghĩ xem rốt cuộc những gì mình tiếc nuối là do ‘định mệnh’ hay do bản thân chúng ta đã gây nên.

73. Chương 7. 5: Ra Mắt Bó Chồng

Trong một nhà hàng sang trọng, cách bố trí theo đúng kiểu phương Tây, nhìn xung quanh, nhà hàng này lại không lấy nổi một người khách, thấy Thiên Nghi bước vào, một cô phục vụ liền chặn ngang.

“Xin lỗi... Hôm nay có người bao trọn nhà hàng nên cô không vào được ạ.” Cô phục vụ trẻ lịch sự nói với Thiên Nghi.

“À... có người hẹn tôi đến đây... Tôi họ Tăng.”

Nghe đến đây cô phục vụ nghiêng người tránh sang một bên để phần đường trống rộng rãi dẫn vào bên trong, một luồng gió mát lập tức dồn vào gương mặt thanh tú. Theo chỉ dẫn của phục vụ, Thiên Nghi ngồi ở trong một phòng vip sang trọng. Mọi thứ dường như chuẩn bị sẵn để chờ cô đến là có thể bắt đầu, không biết người điện thoại hẹn Thiên Nghi đến đây có thân thể như thế nào. Nhưng dù ra sao, cũng chẳng ai thèm để tâm đến một hạt cát trong cả sa mạc như cô.

Cô ngồi xuống bàn rồi thở phào nhẹ nhõm khi nhìn thấy trong phòng chưa có một ai, căn phòng được bố trí ở tầng cao nhất nhà hàng, ngồi ở đây có thể nhìn ngắm trung tâm thành phố, mọi thứ như thu vào tầm mắt của mình. Bỗng dưng Thiên Nghi muốn có Hoàng Khang ở bên, nếu có anh, cảnh có thể sẽ đẹp hơn, mọi thứ sẽ không nhợt nhạt, khô khan thế này rồi. Bên đối diện nhà hàng này chẳng phải là Lorial – nơi trước kia Hoàng Khang đã dẫn Thiên Nghi đến để mừng sinh nhật anh. Đúng là nó rồi, cái sân thượng đó mãi mãi Thiên Nghi cũng không thể quên.

Cô nhớ Hoàng Khang, nỗi nhớ này dần thành căn bệnh, cứ một ngày không gặp, con virút kia lại ăn vào tận xương tủy của cô. Không biết anh giờ này thế nào? Có nhớ đến cô như cô đang nhớ mong anh?

“Hoàng Khang...” Thiên Nghi khẽ gọi tên anh.

Bỗng nghe tiếng mở cửa, làm tan nhanh giấc mơ huyền ảo của Thiên Nghi. Cô giật thót mình quay đầu lại, một người đàn ông đứng tuổi, nhưng trông ông ấy lại toát lên khí chất khác thường. Trong bộ vest nâu

sam, Thiên Nghi càng thấy rõ ông quả là một nhân vật không tầm thường. Gương mặt ấy, trông vô cùng quen thuộc, hàng lông mày đen rậm hướng sâu vào đôi mắt huyền bí khiến cô nhớ ngay tới một người. Cứ lo nhìn thẳng vào người đối diện, Thiên Nghi quên mất phép lịch sự tối thiểu, đến lúc người đàn ông kia hắng giọng thì cô mới bừng tỉnh gật đầu chào ông. Ông chỉ tay về phía ghế đối diện.

“Cô Tăng... Mời ngồi.”

“Dạ.” Nghe ông gọi hai từ ‘cô Tăng’ bỗng chốc Thiên Nghi lại cảm thấy ngượng ngùng, đây là lần đầu tiên có người xưng hô với cô như thế, theo kiểu quý tộc à? Thiên Nghi trầm nghĩ, cách ứng xử của người đang đứng trước mình là sao? Một người không quen biết lại hẹn cô đến chỗ này rồi nói có chuyện quan trọng liên quan tới Hoàng Khang? Quả thật không hiểu nổi.

Thế nhưng, người được giáo dục một cách chu đáo như Thiên Nghi nên biết thế nào là cư xử hợp lí, cô ngồi xuống bàn, vẻ nho nhã mỉm cười với ông.

“Chào bác Hoàng.”

Người ấy rất ngạc nhiên, miệng ông cười lớn rồi nhìn hẳn vào đôi mắt tinh ranh ấy. “Sao biết tôi họ Hoàng.”

“Không lẽ... bác không nhận ra... Hoàng Khang và bác có rất nhiều nét giống nhau.”

Nụ cười trên môi của ông tắt hẳn, bàn tay ông nếu có thể, ông muốn lấy ngay cái gương ra rồi nhìn thẳng vào ấy, để xem trên gương mặt này, thằng con trai ngỗ nghịch ấy giống ông ở những điểm nào.

“Không biết bác Hoàng tìm con có việc gì không ạ?”

Thiên Nghi đã lấy dần được vẻ điềm tĩnh của chính bản thân, sự tự tin hiện rõ trên đôi mắt. Dù chưa một lần nghe Hoàng Khang nhắc về người này, nhưng có lẽ qua thái độ của Hoàng Khang lúc cô vô tình muốn anh kể về bố ruột của anh, thì Hoàng Khang lại hơi sững lại, đôi mi sụp xuống cùng vẻ mặt thất vọng vô bờ, anh khác hẳn Thiên Nghi, khi nhắc đến bố lại tràn ngập tự hào, một người bố rất mực yêu thương con, một người chồng tôn trọng và chăm lo cho vợ. Từ khi thấy ánh mắt đó của Hoàng Khang, Thiên Nghi không hề nhắc gì về bố anh cả. Giờ khi đối diện với ông Hoàng, cùng gương mặt có nhiều nét tương đồng với Hoàng Khang, Thiên Nghi mới biết, Hoàng Khang có một người bố phong độ thế này đây. Có lẽ hơn bốn mươi nhưng những vết nhăn sau đuôi mắt không hẳn lên rõ ràng, nét lịch lãm của một người đàn ông đích thực, vẻ điềm đạm khí chất ấy. Hoàng Khang có lẽ đều thừa hưởng cả.

“Xem ra con rất có con mắt tinh tường, vừa nhìn là biết ngay ta là ai. Đúng thật...” Ông dừng lại rồi ngáy ra.

Điều này khiến Thiên Nghi tò mò hơn, đôi chân mày cô nhướng lên vẻ hiếu kì: “Đúng sao ạ?”

“Con và An An khác nhau một trời một vực... Con bé kia nó lại lỗ mãng và không có một chút nào điềm đạm mà tự tin như con... Lần này thằng Khang chọn không nhầm người.”

Qua ánh mắt Thiên Nghi biết rõ ý cười của ông Hoàng, ông không cười lớn mà có phần trầm lặng, cô cũng lấy lại hẳn tự tin về bản thân, xem ra, bố Hoàng Khang không hẳn đã khó gần như những gì cô tưởng tượng. Nhưng chưa vội đưa ra kết luận, Thiên Nghi trầm ngâm quan sát, trông nét mặt cô nhìn ông, lộ đầy vẻ ngưỡng mộ pha lẫn tò mò.

Thiên Nghi đang đợi, đợi ông sẽ nói câu gì tiếp theo vì giờ cô chưa nghĩ ra mình nên nói gì cho phải.

“Gọi thức ăn nhé... Bác kêu đầu bếp chuẩn bị sẵn rồi.”

“Dạ... cảm ơn bác.”

Ông không nói câu nào thì người trợ lí già tuổi đang đứng chờ ở cửa đã ra hiệu cho đám phục vụ đang đứng dài ngoài kia. Thiên Nghi cảm thấy có gì đó ngượng ngùng, cứ như mình là một nhân vật nữ trong tiểu thuyết đi gặp mặt gia đình của bạn trai, tiếp theo đó sẽ thế nào? Là bị người nhà họ chửi mắng hay dọa nạt rằng tránh xa vị hoàng tử của họ càng xa càng tốt? Nhưng trong tình cảnh này, có thể theo kinh nghiệm của cô không? Khả năng... Rất ít.

Thức ăn nhanh chóng được mang lên, Thiên Nghi từ tốn tận hưởng bữa ăn, thực chất thì cô đã rất no rồi, trước khi ra khỏi nhà cô tự mình làm bữa trưa để hậu đãi cái bao tử hay không nghe lời, giờ cảm nĩa trên

tay, miếng thịt được ướp vàng óng, trông thật hấp dẫn nhưng quả thật, nuốt không trôi. Đường như ông Hoàng nhận ra điều ấy, ông bỏ dao và nĩa xuống, nhìn sang cô.

“Không hợp khẩu vị à?”

“Dạ?” Ngần ra vài giây, Thiên Nghi liền mỉm cười đáp lại: “Không phải đâu ạ... vì trước khi cháu đến cháu đã ăn rất no rồi nên giờ không thấy đói nữa, nếu biết bác mời cháu đi ăn... chắc cháu sẽ nhịn cơm trưa mà đến.”

Không biết lời nói cô có tác dụng gì mà cả người trợ lý già ngoài kia cũng ho khan vài tiếng rồi đặt tay lên miệng để che đi nụ cười nhạt. Còn ông Hoàng, ông hoàn toàn ngơ ra, nhìn Thiên Nghi trân trân, nhìn cô bé có đôi mắt trong sáng ấy và cả tâm hồn như nước suối trên ngọn đồi cao. Bất giác, không khí im lặng động ngọt ấy được giải tỏa bằng tiếng cười sảng khoái của ông Hoàng. Thiên Nghi hoàn toàn giật mình.

“Con... nói sai gì sao?”

“Ồ...không không... con nói hoàn toàn đúng, nếu lần sau bác có mời con dùng bữa, bác sẽ nói con đừng ăn để bụng mà đến đây ăn cùng bác...”

Ôi! Thiên Nghi không còn từ nào diễn tả bố của Hoàng Khang nữa. Đáng yêu? Nghe trẻ con quá. Hòa đồng? Cũng chưa phù hợp... Tóm lại, giờ Thiên Nghi thấy trông với vẻ bề ngoài, nội tâm người ngồi trước mặt cô hoàn toàn trái ngược, vừa nghĩ, cô càng mỉm cười với nụ cười sâu hơn.

Ông Hoàng chăm chú ngắm từng cử chỉ của Thiên Nghi từ lúc bước vào phòng này, nụ cười đầu tiên khi cô quay sang gật đầu chào ông, ông đã cảm thấy con bé thật sự vô cùng trong sáng, trong gần một tiếng ngồi nói chuyện cùng cô, ông lại thấy nó tinh nghịch thuần khiết. Quả thật sau khi tiếp xúc Thiên Nghi để lại cho ông một ấn tượng khó quên.

“Sao con cười?”

“Con thấy bác dễ thương hơn Hoàng Khang... Anh ấy lúc nào cũng bắt nạt con hết.”

Nhắc đến những kỉ niệm về Hoàng Khang, Thiên Nghi lại thấy hứng thú hẳn ra, ‘bắt nạt’, có sao? Đáng lẽ người nói câu này là Hoàng Khang mới phải, ai là người bắt nạt ai chứ?

“Mà Thiên Nghi à... bác có thể nhờ con một chuyện không?”

“Nhờ con sao?”

Không gian trong phòng bắt đầu lắng đọng hẳn ra, chỉ còn nghe thấy giọng nói ôn tồn của người đàn ông kia, cô gái này chăm chú lắng nghe từng từ từng từ một, cứ thế như dồn hết về đại não mà từ từ phân tích..

“Con đồng ý với bác được không?”

Àm!

Từ ‘Dạ.’ của cô bé chưa kịp thốt hoàn chỉnh thì ngay lập tức cô cùng ông Hoàng đưa bốn đôi mắt ngó ra phía cửa khi nghe tiếng động dữ dội ấy. Câu chuyện sẽ diễn ra thực sự êm đẹp nếu không có sự xuất hiện của một người.

Cái cửa gỗ được sơn lồng lẩy bị một cú đá thật mạnh, cửa mở toang làm cho người trợ lý già ấy giật thót mình lùi lại, may mắn thay, ông ấy còn nhanh tay lẹ chân nếu không ăn một đập rồi. Đừng nghĩ đến vấn đề gì sắp xảy ra, anh chàng bảnh trai ấy vừa tung cửa rồi hiên ngang bước trong khi ông Hoàng đang cất giọng và trông đợi câu trả lời của Thiên Nghi.

“Hoàng... Hoàng Khang?”

Tâm trạng Thiên Nghi rối bời, nhưng với ông Hoàng thì chưa hẳn đã vậy, ông điềm nhiên bỏ ly rượu vang đỏ rực trên tay xuống rồi nhả nhả nhìn thẳng con trai hùng hổ tiến vào nắm tay cô người yêu bé nhỏ đang ngồi đối diện ông. Ông Hoàng vẫn không lên tiếng cho đến lúc Hoàng Khang không chịu nổi nữa.

“Đồng ý? Đồng ý cái gì hả?” Anh quát lên làm căn phòng vốn yên tĩnh giờ đã có cơ hội khuấy động. Giọng anh thanh thoát như những nam ca sĩ Hàn quốc mà các bạn cùng lớp Thiên Nghi hay mê đắm. Cô thầm

ngĩ thế. Nhưng tình hình lúc này thì đừng suy tưởng đến mấy anh chàng kia nữa, quay về hiện thực, tay Thiên Nghi đã bị Hoàng Khang tóm chặt, anh kéo cô ngồi dậy và thản nhiên để cô ngã vào lòng mình.

“Hoàng Khang... đây là... bố... của anh..mà.”

Nhìn gương mặt chỉ toàn sát khí của Hoàng Khang thì lời nói của cô giờ chỉ là tiếng muỗi vo ve bên tai. Bị anh ôm chặt như thế, tuy không phải chôn đông người nhưng dù sao cũng là bậc trường bối, cô ngại ngùng đỏ mặt.

“Thiên Nghi! Em đừng nghe ông ta nói linh tinh, chúng ta đi thôi!”

Linh tinh? Để cô nghĩ xem từ lúc bắt đầu ông Hoàng đã nói từ nào hoặc cụm từ nào được định nghĩa là linh tinh. Hình như không có thì phải. Hiểu lầm. Chính xác đây là chuyện hiểu lầm, đương nhiên cô có phạm sự giải thích ngay khi mọi chuyện đến mức độ nghiêm trọng.

“Không phải đâu, bác trai nhờ em...” Lời nói chưa kịp đưa ra khỏi miệng thì nghe tiếng ông Hoàng chen ngang, hai cha con này, đúng quả thật cùng dòng máu.

“Con chưa hiểu chuyện gì mà đã làm ầm lên rồi à? Chẳng có chút giáo dục.”

“Cái này là do tôi không có bố để dạy mà.”

“Hoàng Khang... Anh hiểu lầm bác trai rồi.” Thiên Nghi lay lay tay Hoàng Khang để anh chú ý rằng cô đang ở đây, không nên nói chuyện với bố mình thái độ dừng đứng đó, dù cô không ngại nhưng nhìn sang vẻ lạnh tanh của ông Hoàng thì Thiên Nghi cũng đoán được phần nào cơn giận của ông đang sôi sùng sục.

“Thằng con này, càng ngày càng không xem ai ra gì.”

Thật nhẹ nhõm, Thiên Nghi cứ sợ ông Hoàng sẽ tức giận đứng lên cho Hoàng Khang một cái tát rồi làm ầm ĩ, ai ngờ ông còn dừng đứng hơn cả Hoàng Khang, nhấp ngụm rượu rồi thốt ra những từ ấy, một cách như đây là lẽ đương nhiên.

“Hoàng Kiệt.! Tôi cho ông biết, đừng bao giờ đụng đến cô ấy, tôi không cho phép ông khiến Thiên Nghi rời xa tôi, càng không cho phép ông đụng vào người phụ nữ của tôi!”

Nghe những câu nói này mà trái tim non nớt hay mềm lòng kia cứ tan chảy theo nhịp tim hỗn loạn.

Hoàng Khang, anh định dùng những lời lẽ này giết em hay sao? Đúng thật là mình ngu muội bởi tình yêu này mất rồi, chết cũng chẳng sao.

Chưa kịp định thần thì Thiên Nghi đã giật mình khi thấy mình bay thẳng ra ngoài cửa theo lực kéo của Hoàng Khang, chỉ có thể để lại cho người đàn ông lịch lãm kia: bác trai, một nụ cười khách khí.

Xin bác trai tha thứ... Hoàng Khang vốn đã thế này, nông nổi, bồng bột, thế chẳng phải là do di truyền chứ? Có thể...

Sau lúc rời khỏi nhà hàng, Hoàng Khang lại nhét Thiên Nghi vào trong xe của anh, cô như tù binh bị áp giải đến nơi khác, thái độ này của Hoàng Khang, lần đầu Thiên Nghi được thấy, anh tưởng như chăm chú lái xe, nhưng qua ánh mắt, người bạn gái tuy hơi vô tư vẫn có thể thấy được tâm trí anh đang bị chi phối, như có cái gì dồn dập làm nên đôi mắt hỗn loạn cả một vùng trời này. Nó đen lầy như viên pha lê đen huyền ảo, lại lấp lánh như ngọc trai quý giá.

Sao anh sinh ra đã mang một vẻ đẹp thiên phú thế kia? Ánh mắt hỗn loạn của anh, của người mà ngày nào Thiên Nghi cũng nhớ đến như một thói quen, có cơn sóng đang cuộn trào nơi đó, sắp thành bão tố phong ba mà anh vẫn kìm nén, thứ gì đó đang long lạnh nơi khóe mắt, Hoàng Khang khóc? Không thể nào, là Thiên Nghi khóc thì đúng hơn.

“Xin lỗi Thiên Nghi...”

“Em có nghe anh nói gì không?”

“Này... anh đang nói chuyện với em đó.”

“Nghi ngốc!”

“Hả?” Thiên Nghi giật mình nhìn xung quanh, à, còn đang ngồi trong xe của Hoàng Khang, nhưng xe đã dừng lại bên vệ đường từ bao giờ vậy, Thiên Nghi ngủ gục? Hình như không, cô đang suy nghĩ xem ánh mắt xa xăm ấy đang chứa những ý định, tâm tư gì.

“Anh xin lỗi...” Hoàng Khang đưa tay gạt những dòng nước mắt còn chưa kịp lặn khỏi đôi má hồng hào. Mắt anh đượm buồn, thật sự, nó quá buồn rồi, anh đang đau khổ thế nào, vậy mà Thiên Nghi chẳng thể chia sẻ một chút nào...

“Em giận anh luôn rồi sao? Anh thật tình xin lỗi em... anh đã không bảo vệ tốt cho em...”

Tĩnh lại thôi.

“Sao? Sao lại xin lỗi em?”

“Ông ấy nói gì với em mà để em khóc ra nông nỗi này chứ, nước mắt cứ ứa ra này...” Vừa nói, Hoàng Khang dịu dàng rút tờ giấy ăn lau sạch sẽ nước mắt trên gương mặt trẻ con đó.

“Ồ. sao anh lại đối xử với bố mình như thế, em thấy bác rất lo cho anh, anh cũng thật quá đáng mà.”

“Quá đáng? Anh còn chưa tính sổ với ông ta mà em còn nói anh quá đáng...”

“Này...” Thiên Nghi nhìn gương mặt không hối lỗi của Hoàng Khang, cô có hơi tức giận, dù yêu anh nhưng tuyệt đối cô không dung túng cho hành vi ngỗ nghịch bất hiếu của Hoàng Khang được: “Anh vừa phải thôi, bố anh lo cho anh nhiều như vậy mà anh còn trước mặt em, nói chuyện với bác ấy bằng thái độ đó. Anh không đúng.”

“Thiên Nghi? Có phải ông ta ép buộc em không?”

“Ép buộc sao? Ép buộc gì?”

“Ép em xa anh.”

Nghe câu nói của Hoàng Khang mà Thiên Nghi càng giật mình. Thì ra anh hiểu lắm, hiểu lắm ông Hoàng đang chia rẽ hai người nên mới tìm đến cô.

“Bố anh... Anh biết ông ấy đã nói gì với em không?”

“Chắc kêu em đồng ý là phải rời xa anh chứ gì?”

“Khang ngốc...” Cô lấy bàn tay nhỏ đặt lên gò má Hoàng Khang: “Anh hiểu lắm bố anh rồi... thật ra...”

Ông Hoàng ân cần nhìn Thiên Nghi rồi lên tiếng: “Thiên Nghi. Từ nhỏ Hoàng Khang đã vô cùng ngang ngược, muốn làm gì thì làm, không sợ trời không sợ đất, lúc mẹ nó mất, tính khí này càng bộc lộ rõ hơn, cả An An cũng đành bó tay. Nhưng khi nghe nói nó thay đổi, bác biết nguyên nhân vì con nên cũng hơi bất ngờ, trước giờ có cô gái nào quản được nó đâu., vì nó thật lòng yêu con nên mới hiểu chuyện như vậy. Nên từ nay, bác có thể nhờ con ở bên nó nhiều hơn, lo cho nó nhiều hơn dùm bác...”

Thiên Nghi ngây ra khi nghe giọng ông càng ngày càng nhỏ dần, cô biết, đó là sự ghen ngào, xúc động của một người với tư cách là bố đến tìm cô để giúp con trai ông. Thấy cô im lặng, ông đành lên tiếng lần nữa: “Con đồng ý với bác được không?”

“Chỉ có thể thôi... Anh chen ngang câu chuyện của em với bác trai giờ còn trách bác sao? Anh vô lí thật.”

Nhìn khuôn mặt đờ đẫn chẳng thốt nên lời của Hoàng Khang, Thiên Nghi có đôi chút sợ hãi: “Hoàng Khang... anh... có sao không?”

“Là thật?”

“Đương nhiên... Anh đang nghi ngờ em à?”

“Không... Anh chỉ không ngờ tới người như ông ta lại dễ dàng chấp nhận chuyện của chúng ta như thế.” Lại sự hỗn loạn trong đôi mắt của anh. Sóng cuộn giữa đại dương.

“Người như ông ta? Anh nói thế nghĩ là gì? Em thấy bác rất yêu thương anh mà, mỗi lần nhắc về anh, ánh mắt bác lại sáng hẳn lên, nụ cười lại sâu hơn...”

Cô ngây thơ đến thế cũng dễ dàng nhận ra, không lẽ người sắt bén như anh lại bỏ lỡ. Anh biết, biết nhưng chẳng bao giờ thừa nhận và hơn hết cũng không muốn thừa nhận cái tình cảm đó. Từ khi mẹ anh mất đã thế rồi.

“Hoàng Khang...” Nỗi đau khổ dần dần lướt ngang cả khuôn mặt Hoàng Khang, chân mày anh chau lại thể hiện một tâm tư không bình lặng, thấy anh thế này, tim Thiên Nghi càng thắt chặt, cô nắm lấy tay Hoàng Khang, sự ấm áp từ cô làm anh bình tĩnh, anh đưa đôi mắt ưu sầu ấy nhìn Thiên Nghi, cô càng đau lòng.

“Hoàng Khang à, em là bạn gái anh, người yêu của anh... và... và...” Thoáng chốc Thiên Nghi lại đỏ mặt: “Và... là người... phụ nữ của anh.” Cô nhìn rõ Hoàng Khang cứng đờ người, trong đôi mắt đen thẫm đã có một tia sáng.

“Nên em mong muốn mình được cùng anh buồn, cùng anh vui, em muốn chia sẻ nỗi đau cùng anh chứ không phải để anh che chắn bảo vệ em mãi... Vậy nên nếu có chuyện gì, xin hãy nói với em, em sẽ cùng anh gánh lấy một phần. Được không?”

Đôi mắt da diết của người anh yêu đang trước mắt, anh nói không được sao. Hoàng Khang ôm chầm lấy Thiên Nghi ngay lập tức.

Anh thật hạnh phúc, thật may mắn khi có em ở bên!

74. Chương 7. 6: Ba Vòng

Lát sau anh tựa đầu vào ghế, tay anh vẫn trong tay cùng Thiên Nghi, anh nhắm nghiền mắt, hồi tưởng về khoảng thời thơ ấu ấy, tiếng gọi vẫn vang vọng bên tai...

“Bố... bố ơi... đừng rời bỏ con và mẹ... đừng đi với người phụ nữ đó... bố ơi!” Cậu bé chỉ tròn chín tuổi rời khỏi vòng tay mẹ mà vội vàng mở cánh cổng sắt để đuổi theo chiếc xe của người từng bế bồng cậu như báu vật, từng cùng cậu chơi đá bóng, cùng cậu đánh cờ, cùng cậu nấu bữa cơm mỗi khi mẹ bệnh nằm trên giường. Nhưng chiếc xe hơi sang trọng màu đen đỏ vẫn đi mãi... đi mãi... rồi khuất hẳn sau những chiếc xe tập nập khác. Cậu muốn đuổi theo, chạy thật nhanh, thật nhanh có thể và thét rất lớn hai từ ‘Bố ơi’

Vậy mà vẫn mãi không thể chạm lấy nó, mãi mãi bóng hình thân quen đã đi khỏi đời cậu từ ngày đó. Cậu vấp ngã, té nhào ra trên mặt đường, những viên đá nhỏ đụng vào làn da mỏng manh liền làm tiểu bảo bối bị thương đầy người.

Bố đâu? Bố đi thật rồi...

Cậu bé tự khẳng định để mình biết, từ nay khi cậu ngã, vòng tay rắn chắc của bố đã không còn đây để đỡ cậu dậy và để cậu bắt gặp đôi mắt như đang cười như muốn nói với cậu ‘Con trai. Đứng dậy cùng bố nào!’

Cậu chẳng biết mình ngất bao lâu, chỉ thấy khi mở mắt mình đang nằm trong căn phòng thật quen thuộc, chiếc chăn màu đen được đắp ngay ngắn trên người. Dáng người dịu dàng, gương mặt hiền từ của mẹ liền đập vào mắt cậu. Cố gắng lắm cậu mới thốt lên được từ: “Mẹ.”

Người phụ nữ âu yếm đặt tay mình lên má con trai, bà cười trong nước mắt.

“Con ngoan, đừng như vậy nữa, tiểu bảo bối của mẹ. Bố con có cuộc sống riêng của bố, bố và mẹ xa nhau không có nghĩ là bố sẽ xa con, bố sẽ về thăm con thường xuyên mà, phải hiểu cho bố chứ.”

“Bố đi với người phụ nữ khác rồi... bố không về... không về nữa...” Cậu ngồi bật dậy ném luôn mấy vật dụng trang trí đầu giường, vừa thét vừa khóc.

Người phụ nữ kia dịu dàng ôm lấy con trai vào lòng: “Ng ngoan... tiểu bảo bối à... con không yêu mẹ sao, không cần mẹ nữa sao hả? Bố con có cuộc sống của bố, con sống với mẹ, được không? Bố sẽ về thăm con, sẽ về...”

Đúng đấy! Bố về? Về sao? Ông ấy đã đập đổ hoàn toàn hy vọng của cậu bé chín tuổi.

Mỗi ngày, mỗi ngày trôi qua. Những nhánh cây đã có nụ, đơm hoa, rồi lại có nụ, đơm hoa. Ngày nào cậu cũng ngồi ở cổng nhà đợi, theo lời mẹ, bố về, bố sẽ về. Cậu luôn dùng mấy từ đó động viên bản thân, cậu nhìn mẹ khóc, khóc khi thấy mẹ mỗi lần trông cậu đang dỗi mắt ra hai bên đường tìm bố.

Nhưng chờ đợi thì được gì khi gần bốn năm vẫn không hề trông thấy bóng dáng ông ấy. Ông điện thoại về. Bạn... lần nữa... vẫn là bạn... kết thúc... chỉ có bạn. Bạn lo cho cái tập đoàn điên khùng gì đó của ông, bạn để ở bên mấy người tình của ông.

Cậu bé lên mười ba tuổi, thói quen đợi bố mỗi ngày vẫn không nguôi ngoai. Cho đến một ngày cậu tận mắt thấy mẹ mình ngã xuống ngay dưới chân cậu khi cùng cậu ngồi ở ghế gỗ cạnh cổng đợi bố. Mẹ bất tỉnh.

Mười ba tuổi. Một khoảng thời gian kinh hoàng khi phải đứng ngoài phòng cấp cứu cùng một cô hàng xóm khác mà trông vào người đang nằm bên trong rồi sẽ thế nào.

Mười ba tuổi. Không gì đau đớn hơn khi nghe bác sĩ đứng ở cửa phòng bệnh mà nói với cô hàng xóm xa lạ rằng mẹ cậu mắc bệnh tim không thể sống thêm được bao lâu nữa.

Một cú sốc khiến toàn bộ tim cậu vụn vỡ thành từng mảnh nhỏ, như giọt sương sớm rơi khỏi phiến lá mà biến mất giữa không trung.

Từ đó, cậu không đợi ngoài cổng nữa, chiếc ghế gỗ trước cổng, thứ mà trước kia cả gia đình mỗi khi đi dạo mệt lại hay ngồi nghỉ, thứ mà trong bốn năm qua cậu đã ngồi trông ngóng một hình dáng đã dần dần biến mất khỏi tiềm thức. Ngay khi về nhà, cậu dùng chiếc búa đập nó thành những khúc gỗ như phế thải rồi đá hẳn nó ra một đồng rác gần đó.

Thay vì trước kia ngồi đợi, giờ đây cậu đã biết cùng mẹ nấu cơm, cùng mẹ dọn nhà, ngồi yên tại chỗ để mẹ dạy học, ở bên mẹ nhiều và nhiều hơn nữa.

Đến lúc này, người đàn ông với danh nghĩa ‘bố’ kia lại trở về. Quay về làm gì khi tất cả chỉ còn là con số không tròn trĩnh.

Cậu nhìn ông bằng ánh mắt lạnh giá như tảng băng ngàn năm, ông đến gần cậu, định ôm lấy cậu, nhưng trước mắt cậu giờ đây, ông chẳng qua thua cả người qua đường, chẳng đáng một hạt cát trong mắt cậu. Cậu xua đuổi ông như xua đuổi tà ma, cậu cảm đoán không để ông bước vào cổng, không cho ông gặp mẹ cậu.

Hận. Cậu hận ông, hận thấu xương.

Đến ngày mẹ mất, cậu ở bên cạnh mẹ, ông cũng đứng bên cạnh.

“Đừng hận bố con!” Đó là câu nói cuối cùng của người phụ nữ vị tha nhất trên thế gian này. Mẹ cậu.

Không hận được sao? Chuyện đó là chuyện duy nhất Hoàng Khang làm trái lời mẹ.

Nghe xong câu chuyện của Hoàng Khang, lời nói ầm ập của anh vừa dứt, bên ngoài trời đã chuyển màu, tối hẳn rồi. Thiên Nghi bất giác giật mình khi cảm nhận được nước mắt đang chạm vào mu bàn tay mình và lăn xuống ngón tay anh.

Cô khóc. Nước mắt ướt đầm gương mặt rồi. Nó không rơi từng giọt nữa vào ô ạt đua nhau tràn khỏi khóe mắt và không theo đường lối giăng đầy hai má. Thiên Nghi nhìn Hoàng Khang, nhìn anh đang nhắm chặt mắt lại. Anh đang khóc. Quả thực cô như nhận ra được vị mặn của nước mắt nhưng không rõ là của cô hay liên tưởng đến nước mắt của người đàn ông cô yêu tha thiết.

Thiên Nghi biết tại sao anh kể xong mà không chịu mở mắt nhìn cô, anh sợ cô nhìn anh với dáng vẻ này sao? Hoàng Khang?

“Hoàng Khang...” Âm vang nhẹ nhàng truyền đến tai, Hoàng Khang buộc mình phải mở mắt ra nhìn về phía Thiên Nghi, anh ngồi thẳng dậy quay sang nhìn cô gái mít ướt kia đang tuôn nước mắt như cơn mưa đầu mùa.

“Sao lại khóc nữa rồi... em mít ướt thật!” Vừa định lấy khăn giấy ăn lau cho cô thì anh đã bị cô ôm đến gần như nghẹt thở. Tay chẳng còn cử động được nữa, mũi chỉ ngửi được mùi thơm thoang thoang trên mái tóc Thiên Nghi.

“Cô bé này... anh sẽ chết ngạt đó... Thiên Nghi à...”

“Hoàng Khang... Sao anh không nói với em sớm hơn... sao anh cứ giấu trong lòng, cứ cam chịu một mình vậy hả? Sao vậy hả? Hoàng Khang... Anh không tin em sao? Anh đúng là xấu xa xấu xa mà...” Tiếng nức nức nghẹn ngào hơn nữa.

Ồi khâm phục cô gái này rồi, người bị nạn không khóc mà người nghe còn kích động hơn gấp bội lần.

“Anh chỉ không muốn để em chịu đau đớn với anh thôi. Ở bên anh đã rất thiết thòi cho em rồi, anh chỉ muốn bảo vệ em, cho em hạnh phúc chứ không phải khiến em chịu những tổn thương mà anh không bao giờ chịu đựng nổi này.”

Cô lập tức buông Hoàng Khang ra, định thốt lên một tràng câu chữ mắng anh thậm tệ. Nào là anh xem cô như người ngoài, anh chẳng yêu cô hay anh ghét cô, anh đúng là ích kỷ độc đoán, không chịu hiểu cho cảm giác người bên cạnh. Nhưng khi thấy đôi mắt ấy, tim cô lại mềm nhũn ra, chẳng còn từ nào chữ nào để mắng anh nổi nữa, trên mi mắt anh còn đọng nước, anh thật sự đã khóc, không phải cô liên tưởng sâu xa mà là tâm linh tương thông.

“Nhìn anh thế là có ý gì?” Nụ cười chết người đó giờ này vẫn còn có thể xuất hiện sao? Hoàng Khang đúng là hết thuốc chữa, cô đau lòng vì anh đến nỗi nước mắt của ba năm tiếp theo cũng trào ra hết rồi, vậy mà anh còn tâm trạng để trêu đùa.

Hu... Hu... hu...hu

“Ồi trời... Thiên Nghi đừng khóc nữa mà, anh có ý gì đâu, Thiên Nghi... Ngoan đi mà...” Anh ôm cô vào lòng vỗ về như đứa trẻ nhỏ: “Sao đây? Sao em khóc càng ngày càng lớn thế...”

“Thôi anh xin lỗi... sau này chuyện gì anh cũng nói cho em biết hết, không che giấu gì nữa...”

“Đừng khóc mà... anh xin lỗi... ngoan ngoan... Nghi ngốc bé bỏng đáng yêu dễ thương... đừng khóc...”

Uớt vai áo anh rồi. Thiên Nghi mới chịu buông Hoàng Khang ra, trưng đôi mắt hai mí giờ chuyển thể một mí đối diện với Hoàng Khang.

“Hoàng Khang.”

“Hả... anh xin lỗi mà.”

Vẫn tưởng cô sẽ mắng cho anh thêm một tràng giấy toàn bụng dạ chữ nữa. Nhưng Thiên Nghi chỉ im lặng, Hoàng Khang cố lắng nghe xem cô định nói gì. Thế mà... Thiên Nghi không lên tiếng nữa, chỉ ôm lấy cổ anh rồi áp môi mình vào môi Hoàng Khang. Anh cứng đờ người, Thiên Nghi chủ động hôn anh, cô ấy? Nhưng chỉ trong vòng chưa tới năm giây anh đã nắm bắt được hiện tại, anh vòng cánh tay đang lơ lửng giữa không trung ôm lấy eo cô, môi anh giữ lấy môi cô, chiếm đoạt hết nụ hôn của cô. Vì cô chủ động nên anh phải không làm cô thất vọng thôi.

Mới nghiêm túc được mấy tiếng thì giờ anh lại quay về một Hoàng Khang của thường ngày. Gian xảo~!

Chắc anh nhầm tưởng, sao cứ mỗi lần buông môi cô ra, anh lại nghe ba từ ‘Em yêu anh’ thế kia. Mặc kệ đó là thật hay ảo, môi Hoàng Khang vẫn chẳng chịu buông tha cho Thiên Nghi. Thiên Nghi bắt đầu hối hận, biết thế đã không kích động đến nỗi nhào đến cưỡng hôn anh.

Tám giờ tối, căn biệt thự bỗng bừng đầy ánh sáng. Hoàng Khang khi đưa Thiên Nghi đến nhà Ngọc Diệp thì anh lại ngoan ngoãn nghe lời bạn gái về nhà ngủ sớm, không phiền hai đại tiểu thư trò chuyện. Nhưng lúc đỗ xe và ga ra ô tô, Hoàng Khang phát hiện điều gì đó khác thường, anh bước xuống xe và điềm nhiên mở cửa vào nhà. Chẳng có ai cả mà sao đèn lại sáng rực thế này, lúc sáng đi đã tắt đèn rồi mà, Hoàng Khang tự ngẫm nghĩ, chắc chẳng phải trộm, nếu có thì cũng không ngu đến nỗi vào trộm đồ mà bật gần hết đèn toàn căn nhà này.

Cửa nhà vệ sinh dưới tầng trệt kêu ‘bật’ một tiếng. Một cô gái trẻ trung mặc bộ đầm ngủ màu đỏ bước ra, đầm hai dây để lộ bờ vai trắng mượt mà như cánh hoa nhài buổi sớm còn lấm sương. Cô trơ mắt nhìn Hoàng Khang, tay cô vẫn còn cầm cái khăn lau lau má tóc ướt đầm. Hả là vừa tắm xong.

“Cậu... cậu sao vào đây?”

“Sao vào đây hả? Tôi cũng đang muốn biết tại sao tôi lại vào nhà mình đây này?” Ánh mắt khinh thường của Hoàng Khang lướt nhanh qua cô rồi xem xét một lượt xung quanh nhà. Vali?

“Cậu là... Hoàng Khang?” Cô gái không còn vẻ ngạc nhiên ban đầu mà bước chậm rãi từng bước chân trần tiến thẳng đến đứng trước Hoàng Khang. Đôi mắt quầng rử chết người ấy cứ dán chặt vào gương mặt tuấn tú của người đối diện.

“Biết tôi là Hoàng Khang thì mau chóng biến mất khỏi nhà tôi!” Anh ngồi xuống chiếc ghế sofa đen rộng rãi ấy rồi gác hai chân lên bàn, tay vẫn xoay xoay hai chiếc điện thoại, và không quên đưa mắt liếc qua màn hình. Hai màn hình của hai chiếc điện thoại y hệt nhau, cặp tình nhân đang kề má tình cảm hướng vào máy ảnh.

“Thật ra... tôi...” Câu nói lấp lửng này dập tắt nụ cười vừa mới hiện của anh. Hoàng Khang ngược lên nhìn cô ta vẫn đang đứng lưng chừng giữa nhà.

“Sao còn chưa đi?”

“À... tôi là...” Có vẻ khó nói.

“Người tình của Hoàng Kiệt... tôi biết mà.”

“Bố cậu nói có việc gấp phải đi nên bảo tôi đến đây sống một thời gian.”

Gương mặt cô gái thoáng đỏ. Cô càng chăm chú nét mặt kia, Hoàng Khang cúi đầu xuống vài giây rồi trưng cả gương mặt lạnh tanh ra: “Tôi không thích có người khác sống ở nhà mình, nhà này, chỉ có mẹ tôi mới có thể sống với tôi thôi...” Anh dừng lại suy nghĩ điều gì đó rồi lên tiếng: “À không... mẹ tôi thì tất nhiên rồi, còn một người phụ nữ nữa mới có thể sống ở đây với tôi... Còn cô... mang vali ra ngoài.”

Câu nói này làm cô gái hoàn toàn thay đổi sắc mặt, từ ngại ngùng chuyển sang quẫn trách. Càng đi đến gần Hoàng Khang hơn nữa.

“Tôi... như thế này... một mình thì có thể đi đâu bây giờ?”

“Đến khách sạn nói với nhân viên rằng cô là người tình của Hoàng Kiệt thì chắc người ta sẽ chọn cho cô một căn phòng còn đầy đủ tiện nghi hơn nơi này. Đơn giản như thế còn bắt tôi phải dạy sao?” Thấy cô ta vẫn thơ thẩn, Hoàng Khang tiếp lời: “Tôi không tin ông bố hay thương hoa tiếc ngọc của tôi lại nhẫn tâm để cô lưu lạc ngoài đường đâu. Gọi cho ông ta và ra khỏi đây ngay. Tôi cần nghỉ ngơi.” Nói xong, Hoàng Khang đứng dậy định đi về phòng, gương mặt trở lại tươi tắn hơn khi hai chiếc điện thoại trong tay không ngừng rung. Chẳng may, niềm vui vừa đến thì cánh tay anh bị ai đó giữ lại.

“Tôi có thể ở đây một đêm không... giờ này... tôi không dám ra ngoài.”

Tám giờ? Không dám ra ngoài? Nói dối trắng trợn thật. Nhưng cô ta cũng diễn rất hay, gương mặt thê lương như rơi vào bể cut. Cũng có chút đáng thương. Hoàng Khang dù sao cũng chẳng phải người xấu. Anh gạt tay cô ta ra.

“Có cần cho cô mượn điện thoại gọi cho trợ lý của ông ta không?”

Lần này cô ấy không kịp phản ứng, đành đứng đờ ra, rồi nhẹ nhàng ngồi xuống sofa không nói lời nào. Đối với đàn ông thì rất dễ, chỉ cần tóm cổ lỏi ra ngoài, nhưng Hoàng Khang không tệ đến nỗi động tay với phụ nữ.

Nhưng càng nghĩ thì tim anh càng đau, dám đưa luôn người tình về căn nhà này. Ông ấy, quả thực chẳng còn biết đây là đâu. Anh không màn đến nữa, đi thẳng lên lầu và đóng cửa thật mạnh. Tiếng ‘ầm’ từ cánh cửa khiến cô gái dưới lầu giật mình, nhưng môi cô khê hở, để lộ nụ cười như hoa.

Hoàng Khang vừa đập cửa đã định ném luôn thứ trên tay mình nhưng anh giật mình kiềm chế lại. Thứ này, không thể ném. Anh ngã xuống giường hồi tưởng đến cô ấy, chỉ có vậy mới làm tâm trạng nóng nảy hiện tại trở về bình tĩnh hơn. ‘Em yêu anh..Em là người phụ nữ của anh!’ Nghe sao mà hay đến vậy, càng nghe càng thấy êm tai, càng nghe miệng càng nở nụ cười sâu hơn, càng nghe càng thấy yêu em nhiều hơn ngày hôm nay.

Réng rềng... Réng rềng...

“Hoàng Khang chết tiệt.... anh trả đồ cho em!”

Chuông cửa vừa reo lên thì đã có người chạy ra mở cửa.

Chưa nhìn thấy mặt mũi đã vội chửi thẳng vào mặt đối phương. Thiên Nghi nhém tí nữa ngã nhào xuống đất rồi.

Phụ nữ? Phụ nữ sao? Hoàng Khang sống chung với người phụ nữ khác?

Bao suy nghĩ nhanh chóng xuất hiện trong trí tưởng tượng phong phú của cô nàng đam mê tiểu thuyết. Suy nghĩ xong, xác định xong thì tim cô như bị một nhát dao vô hình cứa vào, rỉ máu đau đớn như muốn chết đi.

“Cô tìm ai?” Cô gái quỵên rũ trong bộ đầm ngủ kia nhìn thẳng vào gương mặt thất thần của người khách này. Mặt cô ta có chút biến sắc và căm ghét.

Thiên Nghi nhanh chóng lấy lại tinh thần, dù gì cũng nên tin Hoàng Khang, tin Hoàng Khang. Hai ngăn của con tim đang đấu tranh quyết liệt. Thế nhưng, hiện tại thì phải tin Hoàng Khang.

“Tôi... tôi... đến tìm Hoàng Khang?”

“Cô là gì của Hoàng Khang?”

“Vợ.” Âm thanh này nghe rất quen tai.

Cả hai cô gái đang đứng ngoài cổng liền nhìn thẳng về phía trong, Hoàng Khang lịch lãm bước ra, hai tay cho vào túi quần, vẫn vẻ đa tình dễ gặp ấy mà khiến hai con tim gần như đi sai quỹ đạo. Bóng dáng cao lớn tiến đến gần hơn, gương mặt Thiên Nghi vẫn nhìn anh với hàng đồng sự tò mò.

Hoàng Khang. Nếu không giải thích rõ hôm nay anh chỉ còn một con đường để chọn thôi.

Lời nói biểu đạt bằng ánh mắt. Còn cô gái kia thì mỉm cười tự tin hướng ánh mắt dạt dào tình cảm cho anh. Dường như bị phí công khi Hoàng Khang chẳng đếm xỉa gì đến, trong mắt anh giờ chỉ có một người, người kia đang ghen rồi nên anh càng thấy vui hơn. Ghen là yêu?

Anh lướt ngang cô gái quỵên rũ ấy và nắm tay Thiên Nghi kéo vào trong, trước khi hành động còn dụi dằm nói với cô.

“Đứng ngoài đây em sẽ cảm đó...”

Thiên Nghi còn muốn anh nói rõ ràng, ban đêm thế này anh chứa con gái trong nhà làm gì chứ. Lại còn là người quỵên rũ hơn cô, đẹp hơn cô. Thiên Nghi rất rất tò mò.

Cô gái kia đứng ngẩn ra, giọng nói dụi dằm của Hoàng Khang như thế, lần đầu cô nghe được, nhưng tiếc là không dành cho cô.

Hoàng Khang kéo Thiên Nghi ngồi xuống sofa, xoa xoa lòng bàn tay cô rồi ân cần trách móc: “Em làm gì đến đây giờ này, bên ngoài nguy hiểm lắm đó, còn không gọi cho anh một tiếng để anh đến đón em. Nhớ anh đến thế hả? Chúng ta mới xa nhau chưa đầy nửa tiếng nữa mà.”

Anh còn đùa?

Anh gian xảo thật, cô gái xinh đẹp kia anh còn dám đuổi như đuổi tà ra đường giờ này, vậy mà vừa mới gặp người yêu thì lại thay đổi thái độ. ‘Nguy hiểm’ từ này cũng nên dùng cho đúng người mới có tác dụng.

“Hồ sơ của em còn chưa làm xong, ngày mai phải nộp, để quên chỗ anh thì sao mà đưa thầy đây? Còn dám nói... anh cố tình không nhắc em đúng không?”

Anh nở ngay nụ cười tạ lỗi, đúng là lúc Thiên Nghi rời khỏi xe anh đã thấy cô bỏ túi xách lại, cũng chỉ muốn cô gọi điện đến để nhờ anh lái xe đến chỗ mà trả. Không ngờ cô gọi không được liền chạy ngay đến đòi. Coi ra muốn làm một bạn trai ga lăng cũng khó.

“Sao lại cười... không muốn em đến đây chứ gì... cũng phải... em về đây!”

Vừa đứng lên đã bị anh kéo ngồi xuống, còn vô ý ngã nhào vào lòng anh.

Hoàng Khang đang cố tình đây mà, tên biến thái hay lợi dụng người khác. Thiên Nghi đang chửi thề như thế, nhưng cũng không dám phủ nhận, ngã vào lòng anh, thật ấm áp.

“Nghi ngốc này... anh chỉ muốn em gọi điện cho anh, anh sẽ không ngần ngại lái xe đến gặp em ngay, ai bảo em lặn lội đến tận đây hả?”

Ấm áp cũng mặc kệ, Thiên Nghi xô Hoàng Khang ra: “Không đến đây? Em... em...” Tức không nói nên lời.

“Xin lỗi!” Cô gái kia đứng ngoài cửa chứng kiến cảnh tình nhân giận hờn cũng không thấy thú vị nữa đành bước vào. Thiên Nghi, Hoàng Khang nhìn thẳng vào cô ta.

“Hoàng Khang... cậu có vợ rồi sao? Tôi không nghe bố cậu nói.”

“Tôi cưới vợ đâu cần ông ta biết. Sao cô còn chưa đi?”

“Ai là vợ anh?”

“Em chứ ai...” Hoàng Khang rất thỏa mãn với câu trả lời này và rất hạnh phúc khi bắt gặp đôi mắt long lanh kia đang then thừng. Thế thì càng kéo cô vào lòng mình hơn: “Ở đây có hai người, anh không nói em không lẽ nói cô ta?”

Cô cố gắng lắm mới lấy tay mình đẩy anh ra xa một chút, sao mà càng ngày anh càng muốn dính lấy cô thế này, chỗ nào giờ nào cũng ôm ấp được.

“VẬY... vậy... cô ấy là ai?”

Không thêm quan tâm gì đến ánh mắt ghen ghét kia, Hoàng Khang cứ nhìn gương mặt Thiên Nghi đang cúi xuống, che đi đôi má cũng dần ửng hồng: “Cô ta? Em nghĩ là ai?”

“Thì...” Thiên Nghi ngược mặt lên, vừa cao giọng đã vội hạ tông: “Bạn gái mới... à không... người tình của anh!”

Hoàng Khang bật cười, rõ ràng cô đang ghen, thậm chí trong cái óc trong sáng ấy còn xuất hiện nhiều tư tưởng xấu.

“Này cô kia! Tối vào nhà người ta mà còn tự nhiên thế hả?” Người phụ nữ thứ hai ấy càng nhìn thấy cảnh ấy càng như có gai trong mắt, vô cùng cảm giận.

“Cô nói gì vậy hả? Nhà người ta là sao? Cô ấy là vợ tôi. Vợ tôi! Đây đương nhiên là nhà cô ấy rồi. Còn cô, sao còn chưa đi nữa?”

Thiên Nghi quay sang nhìn cô gái, cô đang tức giận, hai tay nắm thành nắm đấm, nổi cả gân xanh, gương mặt xinh đẹp đã xuất hiện cơn phẫn nộ. Thế là Thiên Nghi lại nhìn về Hoàng Khang, anh cũng đưa đôi mắt chẳng chút biểu cảm đầu cùng cô ta. Như vậy trông không giống người tình? Không giống chút nào.

“Hoàng Khang...”

“Hử?” Xoay một trăm tám mươi độ ngay lập tức, lửa giận biến mất thay vào đó là sự ấm áp, dịu dàng như thường lệ: “Cô gái nhỏ à... có mỗi mình cô mà tôi đã sống dở chết dở rồi thì tìm đâu ra bạn gái mới hay người tình gì nữa...”

Ngồi lại gần một chút, Hoàng Khang lại nắm lấy tay Thiên Nghi, vẫn còn chưa hết lạnh, cô đi bộ đến nhà anh, Hoàng Khang nghĩ mà đau lòng, đáng vấp nhỏ bé giữa đêm tối, thật không yên tâm tí nào.

“Nhưng sao giờ này mà còn ở nhà... anh?”

“Nhà em mà.”

“Ồ... nhà ai cũng được... mà... còn... ăn mặc vậy nữa...”

“Tôi...” Cô ta dự định phản bác thì Hoàng Khang đã nói hộ ngay.

“Cô ta... có lẽ là di ghê tương lai của anh.”

Dùng từ ‘mẹ kế’ không được sao mà Hoàng Khang lại đưa hai từ ‘dì ghê’ ra, nghe thật rùn rợn. Cô gái nhỏ tròn tròn mắt hướng về cô gái đang đứng ấy. Gương mặt vẫn như đóa hồng đang nở rộ, đáng người đầy

đạn, trên da không lấy một nếp nhăn? Mẹ kế Hoàng Khang trẻ thế này à? Trông ra cũng chỉ lớn hơn Thiên Nghi một đến hai tuổi thôi, hoặc bằng tuổi cũng không chừng. Nếu thật thì Thiên Nghi cũng phải xem lại sức hút của ba Hoàng Khang mới được...

“Hoàng Khang! Tôi biết cậu không thích tôi.”

“Biết thì tốt.”

“Nhưng như cậu đã nói, tôi là vợ tương lai của bố cậu nên xin cậu hãy tôn trọng tôi, tôi cứ ở đây, không đi đâu cả, cho đến lúc bố của cậu về rồi cậu muốn nói gì với ông ấy thì nói.” Cô ta định đi lên lầu nhưng khi vừa cầm vali định bước lên thì còn quay lại nhìn thẳng vào Thiên Nghi: “Vợ cậu? Tư cách đó có sao?” Nụ cười mỉa mai đi theo sau bóng dáng kiêu diễm này. Hoàng Khang tức giận đứng hằn dầy, quát lớn: “Đứng lại!” Nhưng cô ta không hề chú tâm, mắt dạt sau tiếng đóng cửa, Hoàng Khang đã định đuổi theo, Thiên Nghi liền nắm tay anh lại khiến anh chẳng đi được thêm bước nào.

“Cô ấy... là vợ bố anh thật sao?”

“Ông ta luôn như thế, háo sắc, không biết đây là người thứ mấy rồi, nhưng lần này, không ngờ lại dám... mang về một người đáng tuổi con mình.” Sự thất vọng hiện rõ qua lời nói của anh. Thiên Nghi mới thấy mình đúng là lo xa, lại còn bạn gái mới và người tình gì đó nữa chứ. Tin anh là quyết định đúng đắn nhất mà mãi mãi không bao giờ cô hối hận.

“Dù sao... đó cũng là dì của anh... không nên đuổi cô ấy đi đâu, cứ đợi bố anh về đi... em thấy cô ấy... cũng không đến nỗi nào.”

“Em yên tâm sao?”

“Hử?”

“Yên tâm để cô ta sống cùng anh trong căn nhà này?”

“À...” Do dự một lát, Thiên Nghi liền nhảy chồm lên ôm lấy cô Hoàng Khang, mỉm cười: “Em tin anh!”

Bao nhiêu tức giận đều bị cô gái này xua đi hết rồi, không thể chịu được nữa, nhìn đôi môi ấy, Hoàng Khang muốn gặm lấy nói ngay, nhưng Thiên Nghi nhanh quá, chẳng để Hoàng Khang kịp hành động đã buông anh ra rồi cách xa Hoàng Khang về cảnh giác.

“Em không để anh có cơ hội ra tay nữa... môi em... còn đau này...”

“Được rồi, anh ra lấy hồ sơ cho em rồi đưa em qua bên nhà Ngọc Diệp?” Hoàng Khang đưa tay ra, Thiên Nghi do dự vài giây rồi nắm lấy bàn tay kia. Anh vào ga ra lấy túi xách cho Thiên Nghi rồi bỏ đi động của cô vào đó, kéo lại. Sau đó nắm tay Thiên Nghi đi trên con phố vắng.

Nhà Ngọc Diệp ở khu chung cư cách nhà Hoàng Khang không xa, đi khoảng mười lăm phút là đến, chỉ vì muốn ở bên cô lâu hơn mới chọn cách đi bộ này. Vừa an toàn vừa tiện lợi. Nắm tay cô đi thật chậm. Sương đã dày lên, Hoàng Khang khoác lên người cô gái nhỏ chiếc áo khoác dài của mình, anh chỉ mặc đến thắt lưng mà Thiên Nghi đã mặc gần đến gối. Bởi thế, chiều cao đôi khi nhiều khác biệt vẫn xảy ra nhiều tình huống thật buồn cười.

“Lạnh không?”

“Không!”

“Lúc đến lạnh không?”

“Lạnh.”

Hoàng Khang cười rất tươi, rất hài lòng vì câu trả lời ấy. Vì không có anh nên mới lạnh. Thiên Nghi càng ngày càng hiểu tà ý của bạn trai mình, đành chiều anh vậy, dù sao cũng hư rồi nên chiều cho anh hư thêm tí nữa vẫn chẳng sao.

“Mà Nghi ngốc. Sao khi này em nghĩ cô ta là... bạn gái mới, rồi người tình của anh vậy?”

“Cô ấy có nhiều điểm hơn em...”

“Hơn em? Điểm nào vậy?”

Thiên Nghi đi một bước kể một điểm thua của mình, tay đang đưa tay anh quay lại.

“Đẹp hơn em, cao hơn em, trắng hơn em, quyến rũ hơn em, mắt to hơn em, mũi cao hơn em, môi xinh hơn em... còn... còn... ba... ba...”

Đến đây Thiên Nghi ngừng không nói nữa. Hoàng Khang liền cười tủm tỉm nói thêm vào: “Ba vòng hơn em.”

“Anh còn nói... đang chê em đúng không hả? Hả? Hả?”

Chân của Hoàng Khang sắp bị Thiên Nghi dẫm đến lìa ra rồi, anh vẫn không chịu buông tay, cô bức xúc như vậy buông ra sẽ chạy mất. Dù đã gần đến tận cửa nhà Ngọc Diệp mà Hoàng Khang vẫn luyến tiếc đến thế kia.

“Hoàng Khang xấu xa... em đúng là tin lầm anh mà... em biết em không bằng cô ta, em xấu được chưa? Anh đi đi... đi tìm ba vòng của anh đi!”

Vừa nói vừa đẩy, kiểu này Hoàng Khang chắc không nhịn nổi mà làm chuyện không hay quá. đành kiềm chế mà ôm lấy cô thật chặt, tốt nhất chặt đến mức chân không còn khoảng cách để dẫm, tay không còn cử động để đánh. Hành vi dẫm đánh kia ngừng lại ngay khi cái ôm ấy khiến Hoàng Khang có thể thì thầm bên tai Thiên Nghi.

“Em có một điểm hơn cô ta mà.” Thấy cô đã chịu an phận, đúng là mình chọn đúng thời cơ rồi, anh càng tựa sát vào người cô: “Trong người em... có trái tim của anh.”

Không thể chịu được bản thân mình nữa, Thiên Nghi đúng thật chứng minh bản thân mình quá yếu mềm, sao cứ định ninh bị mấy lời này làm mềm nhũn cả chân tay, nó quá có mê lực.

“Thật không?” Cô nhẹ nhàng tì mặt vào ngực anh.

“Ừm... Cô ta đâu là gì chứ. Đối với anh, cái gì em cũng hơn cô ta, hơn tất cả, cô ta thua em xa, rất xa đó.”

“Còn... ba...”

“Chuyện đó em cũng hơn cô ta, vì anh chỉ ôm em thôi, không bao giờ ôm cô ta thì sao em giận được. Thiên Nghi ngốc à... nếu không tin có cần anh kiểm tra giúp không?”

“Anh dám ôm cô ta?” Thiên Nghi trở mặt ngay, cô xô Hoàng Khang ra lần nữa.

“Anh đâu nói ôm cô ta... anh nói kiểm tra em mà...”

Ôi... Thiên Nghi đỏ mặt rồi, tai cũng đỏ lên. Hoàng Khang xấu xa!

“Em vào nhà!”

“Nhà Ngọc Diệp còn phòng trống không?”

“Em đâu biết.”

Ngọc Diệp ở đâu đứng sừng sừng ở cổng, tựa lưng vào cái cây trước nhà, đứng đưng đáp: “Đương nhiên là còn.”

“Cảm ơn em, Ngọc Diệp.”

Thiên Nghi ngơ ngát nhìn cô bạn, đang giúp hay hại mình đây. Mắt cô nổ đom đóm. Ngọc Diệp không phản ứng gì với Thiên Nghi, chỉ dăm dăm nhìn Hoàng Khang: “Đủ để anh kiểm tra đó Hoàng Khang!”

Tìm chỗ nào trốn khỏi mặt đất cho rồi, mặt mũi này, Thiên Nghi còn biết tìm chỗ nào để giấu. Bỏ lại Hoàng Khang ở phía sau, cô chạy vụt vào nhà, đi ngang Ngọc Diệp không quên ném cho nhỏ ‘bạn tốt’ một cái lườm ra hồn.

“Anh không vào kiểm tra sao?”

“Em làm bạn gái anh chạy mất rồi còn kiểm tra gì nữa.”

“Đừng lo... em không chọc nó nữa. Mà Hoàng Khang... em nói thật đó, trời mưa lắc rắc rồi anh định đứng ở đó, về nhà anh hay vào nhà em?”

Khỏi nói cũng biết câu trả lời.

75. Chương 7. 7: ‘kiểm Tra’

Ngọc Diệp đóng cổng cẩn thận rồi đi theo sau Hoàng Khang. Cô vào phòng khách ngồi ở ghế sofa, tiếp tục ăn bánh xem tivi, không nói tiếng nào. Nhưng Hoàng Khang lại quay sang.

“Anh chỉ định ôm cô ấy ngủ chứ không kiểm tra gì cả.”

“Ồ... em đâu có nói gì anh.” Ngọc Diệp tiểu thư vẻ ngơ ngác ngát ngát nhìn anh. Anh cũng hết cách đi thẳng lên lầu, vừa thấy dáng Hoàng Khang mất dạng, Ngọc Diệp liền chạy đến bấm ngay số điện thoại của người giàu kinh nghiệm.

“Chưa ngủ sao Diệp tiểu thư?”

“Anh à... nếu anh nằm bên cạnh người anh yêu cả đêm, anh có định ôm cô ấy ngủ không?”

“Nằm bên cạnh em ấy à?”

“Ồ... cho là vậy đi. Anh sẽ làm sao?”

“Đương nhiên... mà sao em hỏi anh vậy? Có chuyện gì rồi hả?”

“Tò mò nên hỏi. Anh trả lời em đi mà...”

“Nếu là anh... anh sẽ không ôm em ngủ.”

“Ồ... Anh sẽ ‘ăn’ em thật sao?”

“Anh không biết, tính kiểm chế của anh không tốt. Là Hoàng Khang à?”

“Anh đoán hay vậy còn hỏi em... Hoàng Khang nói với Thiên Nghi là sẽ kiểm tra ba vòng của nó. Em còn xem xem có nên lên đó coi thử không? Lỡ vài tháng sau nhảy ra một tiểu Hoàng Khang nhỏ thì có phải em gánh tội đồng phạm không anh?”

Bên kia có tiếng cười rất giòn giã của Đại Phong, anh thực sự muốn được như Hoàng Khang và Thiên Nghi, giờ này đang ‘ôm nhau ngủ’. Nhưng hiện tại Đại Phong không tham lam đến thế, chỉ cần được nhìn gương mặt đáng yêu của Ngọc Diệp là anh mãn nguyện lắm rồi.

”Vậy... Ngọc Diệp nè... có muốn anh đến kiểm tra em không?”

“Hả? Không không... em không cần. Em đi ngủ đây! Ngủ ngon!” Tất máy ngay lập tức là điều cần thiết, Ngọc Diệp còn ném cả điện thoại qua một bên rồi ngồi đó tiếp tục xem ti vi. Xem ti vi lát lại suy nghĩ, lẽ như Đại Phong mà đến thật, thấy cô còn thức thì chẳng phải anh sẽ ‘kiểm tra’ cô sao? Chắc anh sẽ làm vậy thật, không có người lớn ở nhà nguy hiểm lắm. Đại Phong lại ‘chuyên ngành’ như thế. Nghĩ qua nghĩ lại Ngọc Diệp đành chui về phòng mình, đi ngang phòng khách, rất muốn xem thử, đấu tranh tư tưởng một lát thì quyết định không làm kì đà làm gì. Tốt nhất để họ bên nhau thì hay hơn.

Về phần Hoàng Khang, từ lúc bước vào phòng, vừa khóa trái cửa, anh đã bị ánh mắt như thách thức của Thiên Nghi làm rung động.

Thiên Nghi thách thức khi nào? Chỉ là nằm cuộn người trên giường mở mắt trao tráo, lúc nghe tiếng mở cửa thì tất nhiên phải bắt ngờ rồi. Anh ‘kiểm tra’ cô thật sao?

“Anh... anh... ngủ lại đây thật à?”

“Mưa rồi... em nhắm tâm để anh dầm mưa về sao?”

Càng nói càng không đúng, ngoài kia chỉ là những hạt lấm tấm thôi mà anh đã ngại dầm mưa? Có lần Thiên Nghi đến nhà Đăng Khôi thay cô Lan trả đồ đã ở lại đó cả buổi chiều, trời trở tối mà mưa vẫn chưa tạnh, ti vi lại nói là bão cấp bảy, thế mà lúc Hoàng Khang điện thoại hỏi Thiên Nghi ở đâu, chỉ cần nghe là ở nhà Đăng Khôi, chưa đầy mười phút sau anh đã ướt đẫm người chạy đến cửa nhà Đăng Khôi để đón Thiên Nghi. Bây giờ chỉ rơi vài hạt đã ngại dầm mưa mà ở lại, có phải giả tạo quá không?

Đang suy nghĩ một lát thì Hoàng Khang đã thừa ngay cơ hội.

Hoàng Khang! Không nói không được mà. Anh là động vật cơ hội.

Lúc Thiên Nghi giật mình quay về hiện tại thì Hoàng Khang đã ôm cô vào lòng từ lúc nào, anh còn nằm trên giường cô, đắp chăn cùng cô, ôm luôn cô. Định xâm chiếm bất hợp pháp.

“Anh...anh định làm...gì...em?”

“Em nghĩ coi...anh định làm gì?”

Nếu biết thì Thiên Nghi có hỏi Hoàng Khang không?

“Ôm em ngủ.” Anh tựa cằm mình lên trán Thiên Nghi, kéo hai tay cô ôm chặt lấy eo anh, còn hai bàn tay anh chỉ an phận ở bờ vai và vòng eo nhỏ kia thôi. Xem ra Hoàng Khang vẫn còn chút nam tử ‘đội trời đạp đất’.

Thật là chỉ ôm em ngủ?

Thiên Nghi tự ngồi lẩm bẩm rồi ngược mặt lên nhìn Hoàng Khang, mắt anh đã nhắm lại rồi. Chắc sẽ ngủ mà, nhưng liệu lúc ngủ anh có bị mộng du không. Lỡ anh cứ muốn chứng minh cô là người phụ nữ của anh thì sao? Cô có từ chối như lần trước không?

Nhiều lúc, quả thật Thiên Nghi muốn mình trở thành người phụ nữ của anh, nhưng đó có xem là quyết định lí trí không? Cô tin anh, tin anh sẽ mãi yêu cô. Đó vẫn là suy nghĩ, không thể nào để Hoàng Khang biết được, nếu không anh lại đem gương mặt đẹp trai mê hồn ra trưng bày trước mặt cô để cô mất kiểm chế nữa. Không được không được.

“Sao đây? Không muốn anh ôm em ngủ à?”

“H... ả?”

Từ lúc nào mà Hoàng Khang mở mắt vậy. Thiên Nghi mất cảnh giác quá, cứ suy diễn linh tinh, gần đây dường như đầu óc cô bị Hoàng Khang lây nhiễm rồi, vô cùng đen tối.

“Hay là... muốn anh ‘kiểm tra’ em?”

“Kiểm... kiểm... tra?”

“Hử? Em thực sự muốn anh...”

Thiên Nghi lập tức cắt ngang: “Em ngủ!” Nhìn ánh mắt lúc này cũng biết dòng máu dã thú của anh cuộn trào rồi. Có ngu mới mở to mắt để anh đọc những suy nghĩ trong lòng. Hoàng Khang bật cười rồi tiếp tục tựa đầu vào đầu Thiên Nghi, lần này anh nằm thấp xuống để trán anh đụng vào trán Thiên Nghi. Mắt cô đã nhắm thật chặt, nhưng anh thừa biết cô đang run thế nào, bàn tay đặt trên eo anh đã nắm gần rách cái áo sơ mi luôn rồi.

“Em là của anh!” Giọng nói ôn tồn nhẹ nhàng vang lên.

Nếu cứ như thế này thì hay biết mấy, anh sẽ giữ lời hứa, nhất định sẽ giữ lời hứa để ở bên cô đến suốt cuộc đời.

Hậu quả là sáng sớm hôm sau, Thiên Nghi phải tắt bật chuẩn bị cho hồ sơ nộp thầy, bởi vì tối qua cứ suy diễn vụ việc ‘kiểm tra’ của Hoàng Khang mà quên mất việc chính. Mấy ngày nay đang chuẩn bị viết luận văn nên Thiên Nghi ở lại nhà Ngọc Diệp vài ngày, cô Lan cũng thường hay bất ngờ ghé qua nhưng may mắn có sự bao che của đám bạn cùng sự hỗ trợ tích cực của bé Nun mà cô Lan đã dẫn nghi Thiên Nghi cũng tạm xa Hoàng Khang theo lời cô muốn. Chắc cô Lan sẽ tức chết nếu biết cả đám nhóc đang lừa mình, thậm chí

cô sẽ thổ quyết nếu biết trong một tháng bản thân lo giấy tờ để định cư cũng là cơ hội khiến tình yêu của Thiên Nghi và Hoàng Khang sâu sắc hơn. Khiến họ biết họ cần nhau đến nhường nào.

Khi đưa Thiên Nghi đến trường, Hoàng Khang phải về nhà lấy luận văn mà người bạn tốt Gia Minh đã chuẩn bị chu đáo ỉnh. Đúng là có thằng bạn một sách đôi lúc cũng rất hay, có thể giúp đỡ anh rất nhiều. Nhưng cũng chính vì cứ nhờ những việc con con này mà mỗi lần gặp, Hoàng Khang đều bị thằng bạn thân chửi là ‘lợi dụng’.

Lúc vào nhà, Hoàng Khang còn quên rằng hiện tại còn có người đang sống ở đây, anh đi thẳng lên phòng thay đồ, chẳng chú ý gì hướng phòng khách. Lấy xong luận văn, anh lại nhanh chóng đến trường để còn kịp cùng Thiên Nghi lên lớp. Ai ngờ lúc bước xuống cầu thang đã ngửi được mùi thức ăn từ nhà bếp, Hoàng Khang bất giác quay sang liền bắt gặp một người phụ nữ mang tạp dề đang bận rộn chuẩn bị cả một bữa sáng thịnh soạn.

“Còn chưa đi?”

“À...Hoàng Khang. Tôi có làm bữa sáng cho cậu, ngồi xuống đi!” Cô tự nhiên như nhà mình rồi bước đến tháo tạp dề ra mắc vào một móc áo ở cạnh đó, mỉm cười thật vui vẻ xem không có gì là khách sáo: “Đừng nhìn tôi thế chứ, tài nấu nướng của tôi không tệ đâu.”

“Muốn chiếm luôn nhà của tôi?”

“Không phải, tôi chỉ định ở đây đến lúc bố cậu về... không phiền cậu đâu. Còn nữa, tôi có thể dọn nhà, nấu cơm chờ cậu về, tôi thấy trong tủ không có gì ngoài nước ép trái cây, cậu không hay ăn ở nhà à?”

Từ lúc học chung trường cùng Thiên Nghi thì ngày nào anh cũng dính lấy cô, hai người ở bên nhau như keo cao su không sao tách được, Hoàng Khang chỉ trách không được 24/24 tiếng bên cạnh Thiên Nghi, thì thời gian đâu mà ăn uống ở nhà, rảnh thì đến nhà cô bạn Ngọc Diệp cả nhóm cũng ăn, bận thì anh cùng Thiên Nghi đi ăn ở đâu đó, không có Thiên Nghi thì cùng Gia Minh đến nhà Hồng Ngân ăn vài buổi, hoặc nếu không thích ra nhà hàng thì lại có dịp ghé qua nhà Gia Minh để ăn ké mấy món bà Quách – mẹ Gia Minh trổ tài. Tất cả thức ăn nhanh và bia trong tủ đã dần bị Thiên Nghi tẩy chay, thay vào đó là nước ép bổ dưỡng cho sức khỏe.

“Cô định làm ôsin cho tôi?”

“Ôsin? Cậu nghĩ thế?”

“Muốn ở thì ở, dù gì tôi cũng không có thời gian đôi co với cô.” Hoàng Khang định đi thì cô ta lại chặn ngang trước mặt anh, dang hai tay ra, cả vòng một đầy đặn lại hiện lên trước mặt Hoàng Khang. Anh không cố tình, nhưng mỗi lần cô ta đứng ngay trước mặt lại nhõn nhõn như muốn để anh biết vòng một cô chuẩn thể nào. Nhắc đến đây, Hoàng Khang lại nhớ về cô bạn gái gốc kia.

Quay về hiện tại, anh đang bận nên giọng nói vẫn gắt gỏng: “Lại chuyện gì?”

“Cậu chưa hỏi tên tôi.”

“Liên quan gì đến tôi.” Thái độ này khiến cô vô cùng hụt hẫng, anh thực không có chút cảm giác gì với cô, suốt ngày đứng trước cô mà hồn vía bay về phương nào. Cô ta nhớ đến người con gái chẳng có chút nổi bật kia mà được Hoàng Khang yêu chiều, dịu dàng biết bao, lòng cô lại như có cái gì đó dồn nén, siết chặt.

“Tôi... tên Vũ Bảo Hà.”

“Tránh ra được chưa? Tôi đang có việc.”

“Hôm qua... tối... cậu không về nhà.”

Nụ cười khinh miệt hiện ngay trên môi anh: “Quản tôi à... cô không có tư cách, muốn làm vợ Hoàng Kiệt thì được chứ còn muốn làm mẹ kế tôi thì đừng mơ.”

“Cậu... cậu ở cùng con nhỏ đó?”

Ánh mắt tò mò của cô gái càng làm Hoàng Khang thấy căm ghét, cô ta định lấy uy danh mẹ kế mà chen ngang vào chuyện tình cảm của anh sao. Thậm chí còn dám gọi Nghi ngốc của Hoàng Khang là con nhỏ, thực sự không thể nào chấp nhận được nữa.

“Cô ấy là vợ tôi, tên Tăng Thiên Nghi, tốt nhất nên cẩn thận lời nói của cô. Muốn sống ở đây lúc ông ta đi vắng thì yên phận đi!” Cảnh cáo Vũ Bảo Hà xong, Hoàng Khang ngang nhiên đi ngang cô ra, đụng trúng cánh tay với làn da mịn và trắng như ngọc.

Không xúc cảm. Chắc trên đời này anh chỉ có Thiên Nghi mới khiến Hoàng Khang có sự rung động và cảm giác khao khát khi chạm vào cô thôi.

Thiên Nghi ngoan ngoãn ngồi tại chiếc ghế đá ở dưới gốc cây cổ thụ già tuổi trước giảng đường. Cô đeo tai phone trắng, mấy bài hát Hải Bằng thu âm vẫn ở trong máy nghe nhạc, mỗi ngày Thiên Nghi đều nghe để nhớ nhỏ bạn, mỗi lần nói chuyện trên yahoo đều không đủ làm Thiên Nghi thôi nhớ đến Hải Bằng. Bỗng có người vỗ lên vai Thiên Nghi làm cô giật mình, quay đầu nhìn lại, càng giật mình hơn, Thiên Nghi tháo tai phone ra: “Sao... sao?”

“Đến xem Nghi có ổn không thôi mà.” Đăng Khôi ngồi xuống bên cạnh Thiên Nghi, anh nhìn đồng sách Thiên Nghi ôm trên tay, cả chiếc điện thoại đang không ngừng rung và hiện lên tấm ảnh cặp tình nhân đang hạnh phúc tựa đầu vào nhau. Tim anh đau quặn thắt.

“Khôi không đi làm hả?”

“Hôm nay không. Nghi vẫn còn liên lạc với Hoàng Khang?”

“Ừ. Khôi muốn nói với cô thì nói đi.”

“Nghi... Nghi nghĩ Khôi làm vậy là hại Nghi sao? Nghi luôn nghĩ Khôi làm thế chỉ vì mình Khôi à?” Anh nhìn Thiên Nghi bằng ánh mắt tha thiết, anh muốn mà chỉ mong Thiên Nghi đáp trả chút tình cảm, vậy mà Đăng Khôi lại chỉ nhận ra trong mắt Thiên Nghi, chỉ là sự lạnh nhạt thờ ơ.

Từ khi Thiên Nghi phát hiện ra Đăng Khôi luôn tìm cách để Hoàng Khang xa cô mà cô Lan là vũ khí để Đăng Khôi dùng một cách triệt để, cô không thể nào đổi mặt và bao dung cho sự ích kỉ kia. Nếu Nun không nói, cô còn thật thà tin rằng Đăng Khôi đã chịu chấp nhận, ai ngờ đâu, bao nhiêu điều xấu về Hoàng Khang, đều do Đăng Khôi cung cấp cho cô Lan. Tình bạn bấy lâu, Thiên Nghi không nghĩ mình sẽ tha thứ cho hành động này của Đăng Khôi.

“Mặc kệ Khôi vì cái gì, Nghi chỉ muốn ở bên Hoàng Khang, ai cản cũng vậy thôi. Dù có đi Mỹ hay đến một nơi xa hơn nữa thì...” Thiên Nghi đặt tay lên ngực trái mình, nơi tim cô đang đập theo từng nhịp: “Trái tim này... luôn dành cho Hoàng Khang.”

Vậy với cô, cả một mạch máu đang không ngừng chảy trong trái tim đó, cũng không dành cho anh sao? Đăng Khôi cúi gằm mặt xuống để ngăn hàng trăm cảm xúc ứa về.

“Hoàng Khang không tốt... đến một ngày Nghi bị cậu ta bỏ rơi thì Khôi tin, Nghi sẽ hiểu cho Khôi.”

“Sẽ không có ngày đó đâu. Nghi tin Hoàng Khang.”

Không khí đang căng thẳng thì Hoàng Khang đi đến, anh cũng cầm theo vài quyển sách. Vừa đi vừa mỉm cười nhìn Thiên Nghi, cũng không quên đưa mắt về người ngồi cạnh cô.

“Hoàng Khang!” Gặp Hoàng Khang, nụ cười Thiên Nghi luôn nở, còn Đăng Khôi, cô chỉ còn là cảm tức và ánh mắt sắt đá.

“Xin lỗi, anh đến muộn.”

“Không sao.” Cô đứng dậy, ôm chồng sách vào người rồi đến bên Hoàng Khang. Đăng Khôi cũng đứng dậy, phẩy phẩy tay rời giường đôi mắt bình lặng hướng về Hoàng Khang: “Chào.”

Hoàng Khang mỉm cười tự tin trước Đăng Khôi: “Lâu quá không gặp.”

“Tôi muốn nói chuyện riêng với cậu.”

Thiên Nghi ngược lên nhìn Hoàng Khang, mặt cô biểu thị vẻ lo lắng. Hoàng Khang thừa biết cô lo lắng điều gì, anh nắm lấy tay cô: “Vào trong ngồi đợi anh được không?”

Cô gật đầu rồi buông tay Hoàng Khang, cầm luôn mấy quyển sách của anh đi vào giảng đường trước. Còn Hoàng Khang, đợi bóng Thiên Nghi khuất hẳn rồi quay sang Đăng Khôi, anh chàng kia cũng dõi mắt theo người con gái đó.

“Tôi sẽ không bao giờ buông tay Thiên Nghi ra.”

Đăng Khôi nghe Hoàng Khang nói vậy nên quay đầu lại, nhìn thẳng vào mắt Hoàng Khang, anh luôn cảm nhận tình cảm ong bướm của anh chàng này sẽ làm Thiên Nghi đau khổ nên dù giá nào anh cũng kiên quyết cản người anh yêu.

“Hoàng Khang! Cậu không hiểu Thiên Nghi đâu.” Mắt Đăng Khôi đờm nổi buồn, anh siết chặt những ngón tay vào lòng bàn tay rồi thở dài.

“Vậy cậu nghĩ cậu hiểu cô ấy?”

“Thiên Nghi từ nhỏ đã sống rất hồn nhiên, tôi không biết mình hiểu cô ấy bao nhiêu nhưng tôi biết, tình cảm này, Thiên Nghi đã đặt rất nhiều hy vọng. Nên với cậu... tôi không an tâm.”

Đôi mắt Hoàng Khang nhìn thẳng vào người đối diện, là con trai nên Hoàng Khang cảm nhận được tâm trạng Đăng Khôi đang rối bời, tia sáng trên gương mặt kia hỗn độn bon chen với nhau, làm cho chàng trai này mang một nỗi buồn sâu thẳm.

“Tôi yêu Thiên Nghi, rất yêu cô ấy... Tình yêu đó không thua cậu dành cho Thiên Nghi đâu... Đăng Khôi!”
Dường như dù Hoàng Khang có khẳng định thêm một vạn lần nữa thì Đăng Khôi vẫn không tin Hoàng Khang đối với Thiên Nghi một lòng, Đăng Khôi quay đầu nhìn cô gái đang đứng ở trước cửa giảng đường, cô vẫn chỉ hướng về Hoàng Khang, trong mắt Thiên Nghi, không có chỗ đứng cho Đăng Khôi.

Một trái tim đã mỗi mòn trông đợi tình cảm này gần mười năm, giờ không còn gì nữa, cảm giác này khiến anh khó thở, không khí xung quanh quả thật ngọt ngào đến nỗi Đăng Khôi muốn ngừng ngay sự sống tại đây. Vốn dĩ khuyên Thiên Nghi từ bỏ tình cảm này, nhưng càng làm, Đăng Khôi cũng chỉ nhận lại ánh mắt vô tâm trách cứ của người mình yêu thôi.

“Tôi không tin cậu, tôi sẽ bảo vệ Thiên Nghi.” Đăng Khôi quay lại đối diện Hoàng Khang, nói giọng đầy nhiệt huyết : “Thiên Nghi... Tôi không bao giờ muốn nhìn cô ấy khóc.”

Anh bước đi khỏi đó, lướt ngang Hoàng Khang mà Đăng Khôi cảm thấy mình thất bại cỡ nào, như rơi xuống vực thẳm không đáy, mãi mãi không còn cơ hội vực dậy, giống như mãi cũng không dành được Thiên Nghi về cho bản thân.

Trường Tiểu Quỳnh đã mở một chuyến thực tập cho sinh viên kinh tế đi đến một tỉnh khác để giao lưu. Từ lúc gặp Kỳ Dương ở võ đường, đến giờ cô cũng không gặp lại anh lần nào nữa. Không thể đến xin lỗi Kỳ Dương khi bản thân cô hoàn toàn không sai, theo đuổi ước mơ của mình, Tiểu Quỳnh không bao giờ hối hận. Dù có yêu anh như thế nào thì việc Kỳ Dương yêu cầu Tiểu Quỳnh từ bỏ học võ là không thể nào, cô đã không còn lựa chọn.

Thành phố Z...

Cơn gió phớt nhẹ qua mái tóc ngắn mượt mà, Tiểu Quỳnh đứng giữa một hồ sen rộng lớn, trước mắt chỉ toàn những bông hoa màu hồng phấn đang tỏa hương ngào ngạt, những nụ hoa còn chúm chím chưa chịu bung mình. Đâu đó vài con cò trắng hết đáp xuống cánh đồng gần đó rồi lại tung cánh bay dọc theo những ngọn lúa trở màu vàng rực.

Nó tự do... Còn cô?

Tiểu Quỳnh cứ đứng đó ngẩn ngơ về tận đường chân trời trước mắt, một đường thẳng ngăn cách giữa bầu trời và mặt đất. Hẳn cô và Kỳ Dương cũng thế, anh là bầu trời, còn cô mãi là mặt đất, anh luôn đòi hỏi những điều cao xa, còn cô không thể nào đáp ứng những yêu cầu ấy... Vậy trước kia đến với nhau làm gì, yêu nhau làm gì để khi hai người hai ngã thế này, tìm lại buốt giá lại đau đớn. Tiểu Quỳnh mạnh mẽ kiên cường ngày xưa bị Kỳ Dương đánh gục rồi. Cô lựa chọn, chính cô không thể từ bỏ đam mê vì anh, anh

muốn cô làm theo ý anh, vậy có bao giờ anh đặt mình vào tình huống như cô mà suy nghĩ cho cô. Không! Kỳ Dương không thể hiểu cũng không muốn hiểu. Anh độc đoán thế đó. Có phải cô đã yêu lầm người, tin tưởng tuyệt đối vào tình yêu để rồi bản thân dần thân mình xuống địa ngục.

Cô lấy tay xoa xoa hai cánh tay mình, trời gió thế này mà chỉ mình cô đứng ngấm cảnh vật bao la, nơi này, không có Kỳ Dương cũng không có những suy nghĩ đó nữa, Tiểu Quỳnh muốn tự do, muốn bản thân như cánh cò trắng ấy, làm những gì mình thích.

“Tiểu Quỳnh...”

Giọng nói này, sao mà quen thuộc. Cô quay đầu lại thì bắt gặp gương mặt ấy, người đã từng bên cô mỗi lúc cô hụt hẫng, luôn ủng hộ cô dù không biết cô đúng hay sai.

“Quốc Bảo? Là bạn sao?”

“Tôi cứ tưởng mình nhìn nhầm người... Sao Quỳnh ở đây?” Vãn thái độ ân cần đó, cô ngồi xuống chiếc ghế dài đặt ở đó rồi nhìn sang Quốc Bảo cũng ngồi bên cạnh. Cô cố nở nụ cười thật tươi như Tiểu Quỳnh ngày nào, hồn nhiên không lo không nghĩ.

“Trường của mình đi đến đây thực tập... Không ngờ bạn sống ở đây...”

“Nụ cười đó, tôi không thích.”

“Hả?”

Nhìn thấy vẻ mặt ngây ngô của Tiểu Quỳnh, Quốc Bảo bất giác bật cười, anh nhìn về phía xa rồi im lặng lâu, không biết anh đang nghĩ những gì mà những chuyển biến trên gương mặt thay đổi liên tục. Tiểu Quỳnh cũng im lặng, cô không biết mình nên nói gì lúc này. Thế là cả hai rơi vào không gian yên ắng đó khá lâu, cho đến lúc Quốc Bảo lên tiếng.

“Người đó... đối xử với Quỳnh không tốt à?”

Quả thật Quốc Bảo vô cùng hiểu Tiểu Quỳnh, chỉ cần nhìn biểu cảm của cô đã đoán ra gần đúng sự việc. Trước đây, mỗi lúc không thể chia sẻ tâm sự cùng gia đình, lúc không có bạn bè thì Tiểu Quỳnh lại tìm đến Quốc Bảo, anh nhẹ nhàng an ủi cô, giúp cô có thêm sức mạnh để vượt qua khó khăn, để mỉm cười với cuộc sống. Nhưng cô không thềm để ý đến tình cảm sâu sắc đó mà đắm đầu vào yêu một chàng trai mang nặng tính gia trưởng kia. Không ngờ sau bao nhiêu lâu, cũng chỉ Quốc Bảo hiểu Tiểu Quỳnh.

“Mình... chia tay với anh ấy rồi.” Không nghe Quốc Bảo trả lời, Tiểu Quỳnh biết chắc anh cũng không hiểu nên cô bèn nói tiếp: “Kỳ Dương không ủng hộ mình học võ, anh ấy cùng gia đình ép mình học kinh tế, mình ghét tranh giành, thương trường không hợp với mình... không hợp...” Vừa nói, Tiểu Quỳnh càng thấy sống mũi mình cay cay, cô đưa mắt về phía trước nhìn đường chân trời đó, nó giống vách ngăn của cô và Kỳ Dương.

“Tiểu Quỳnh à... đôi lúc tình yêu là thế... ích kỉ lắm. Nhưng phải xem xét lại mình đã yêu như thế nào và có nên vì tình yêu mà hy sinh một chút không thôi.”

“Ý bạn là mình nên nghĩ cho Kỳ Dương.”

Quốc Bảo gật đầu, anh thấy Tiểu Quỳnh đã nhìn mình vẻ khó hiểu nên nghiêm túc hơn chia sẻ cùng Tiểu Quỳnh: “Là con trai, hướng gì người gia trưởng như Triệu Kỳ Dương thì làm sao chấp nhận được người mình yêu động tay động chân với người khác suốt ngày... Kỳ Dương yêu Quỳnh, điều này tôi biết được qua lời nói và cách cư xử của anh ấy. Còn Quỳnh, Quỳnh phải hiểu rằng mình đã thực sự yêu chưa?”

Cô đã yêu Kỳ Dương! Thực sự yêu anh rồi, anh chi phối hoàn toàn cảm nghĩ của cô rồi dẫn dắt cô vào một thế giới mới, nơi mà trước nay Tiểu Quỳnh không muốn bước chân vào.

“Yêu là biết hy sinh!” Giống như trước kia tôi đã hy sinh vì Quỳnh.

Lời nói này của Quốc Bảo làm Tiểu Quỳnh phải tự kiểm điểm bản thân. Cô đã hy sinh gì cho Kỳ Dương chưa, cô muốn Kỳ Dương nghĩ ình nhưng chưa bao giờ nghĩ hộ Kỳ Dương. Anh làm thế chỉ vì muốn tốt cho cô.

Ngồi với Tiểu Quỳnh được một lúc thì có một cô gái đến tìm Quốc Bảo, anh chào tạm biệt Tiểu Quỳnh rồi tay trong tay cùng cô gái trong sáng kia rời khỏi đó. Tiểu Quỳnh nhìn theo. Chàng trai này quả thật rất tốt, anh đã ở bên cô thời gian khá dài, âm thầm lo lắng cho cô rồi vì yêu cô nên mới rời bỏ. Đó là hy sinh sao? Tiểu Quỳnh nhìn lại bản thân, trước giờ cô quá vô tâm, với Quốc Bảo và cả Kỳ Dương. Cô bỏ qua tình cảm của Quốc Bảo, cô chỉ biết trách mà hoàn toàn không hiểu cho cảm nhận của Kỳ Dương.

Có phải cô đã sai rồi không. Nhìn vào cứ tưởng đường chân trời là vết cách cho trời và đất, nhưng có được bao nhiêu người hiểu được... ở nơi đó trời và đất mới được gặp nhau.

Vừa về thành phố Tiểu Quỳnh đã mang vali đến thẳng văn phòng làm việc của Kỳ Dương. Nhìn tòa cao tầng ấy, cô thực sự không muốn bước vào nhưng đã lỡ rồi nên không còn đường quay lại, yêu rồi thì không thể nói là ai đúng ai sai.

‘Văn phòng Luật sư: Triệu Kỳ Dương’. Lầu mười bảy mở ra, Tiểu Quỳnh nhẹ nhàng bước vào, cánh cửa đang được mở toang, cô đứng đó nhìn vào trong, anh vẫn chăm chỉ làm việc như vậy, anh vẫn đam mê công việc thế sao? Thời gian xa cô, Kỳ Dương không hề nhớ nhung gì?

76. Chương 7. 8: Hy Sinh Trong Tình Yêu

Gương mặt điển trai kia dưới ánh nắng chiều quả thực rất đẹp, những đường cong trên gương mặt rõ ràng từng nét, trông anh hoàn hảo như được vẽ nên. Trên bàn hồ sơ nào ra hồ sơ đó, chiếc áo vest nâu vẫn mắc trên móc áo bên cạnh, tay Kỳ Dương vận động liên tục, vừa chấm xong bút này đến viết sang trang kia. Anh rất bận, xưa nay vẫn thế mà, từ lúc gặp anh, yêu anh, ở bên anh, Tiểu Quỳnh đều biết thế, cô thông cảm cho Kỳ Dương, cô có cuộc sống của cô. Và anh, anh cũng có cuộc sống của riêng mình.

Dù cô có muốn thì cô mãi không thể cùng Kỳ Dương đi chung một con đường, sống cùng một thế giới nữa. Là cô sai, nhưng anh hẳn đã đúng? Thế thì không cần phân biệt ai đúng ai sai nữa. Tiểu Quỳnh cho anh cuộc sống của anh. Vậy là Tiểu Quỳnh quay lưng đi, bước vào thang máy, cô thần thờ như người mất hồn. Đi trên con đường đó, Tiểu Quỳnh không biết cô đang đi về đâu, chỉ biết trước mắt là một đường thẳng trống không, chẳng lấy một bóng người, giống như trong lòng cô hiện tại, nó ngổn ngang xúc cảm nhưng lại không thể xác định đâu là mình đâu là anh.

Yêu anh... quả thực rất khó khăn, rất khó...

“Thôi mà... Quỳnh đừng ăn nữa...” Thiên Nghi giật lấy gói bánh snack cuối cùng trong tay Tiểu Quỳnh. Nhìn nhỏ bạn mình từ lúc bước vào nhà đã không nói không rằng chạy vào tủ lấy hết những gói bánh ăn trong tháng này của chị em Thiên Nghi xử sạch hết rồi. Nun cùng cô Lan đang ở dưới bếp chuẩn bị cơm tối. Thấy Tiểu Quỳnh tâm trạng không tốt như thế nên cô đành nghỉ học một buổi ở trường để quan tâm nhỏ bạn.

“Nghi à...” Tiểu Quỳnh quay sang Thiên Nghi, mắt đã ươn ướt.

“Sao thế? Quỳnh... đừng... đừng làm Nghi sợ mà...”

“Chuyện là... Nghi yêu Hoàng Khang đúng không?”

“Tất nhiên rồi.”

“Vậy Nghi... có thể từ bỏ ước mơ vì Hoàng Khang không?”

Câu hỏi này của Tiểu Quỳnh đột ngột đến nỗi làm Thiên Nghi giật cả mình. Cô ngẩn ra một lát, hỏi trái tim, hỏi nó xem vì yêu Hoàng Khang, Thiên Nghi đã từng hy sinh những gì, từ bỏ ước mơ? Đúng thế, Thiên Nghi đã từng từ bỏ ước mơ vì Hoàng Khang, chuyện này, chỉ mình cô biết thôi. Nhưng cô không bao giờ hối hận vì quyết định đó, nơi này tốt đẹp biết bao nhiêu, có bạn bè, gia đình và có cả Hoàng Khang - người cô yêu thương nhất. Vậy đâu có gì phải tiếc nuối cho những lựa chọn trong quá khứ ấy.

“Yêu Hoàng Khang... Nghi tình nguyện nên không thể nói là hy sinh hay không hy sinh...” Giọng Thiên Nghi dịu dàng mà thể hiện sự kiên định trong đó. Cô nắm tay Tiểu Quỳnh rồi nghiêm túc khuyên ngăn: “Tiểu Quỳnh này... chuyện của Kỳ Dương, Nghi có nghe qua, tuy nhìn vào ai cũng nghĩ Kỳ Dương sai, nhưng một phần lỗi cũng do Quỳnh... tình cảm mà, anh ấy ích kỉ, độc đoán một chút cũng khó tránh khỏi, quan trọng là anh ấy yêu Quỳnh và Quỳnh cũng yêu anh ấy. Đúng không?” Thấy Tiểu Quỳnh gật đầu nên Thiên Nghi đành lí giải kinh nghiệm cá nhân: “Bởi vậy nên đừng nhắc đến anh cho tôi những gì, tôi cho anh những gì... hy sinh không dùng trong tình yêu đâu... giống như Nghi nè, Nghi cảm thấy bản thân mình yêu Hoàng Khang thì yêu anh ấy hết mình, làm được gì thì làm, miễn không thấy có lỗi với trái tim. Yêu nhau chỉ đơn giản vậy thôi, phải hiểu cho đối phương và đôi lúc mình chịu thiệt thòi cũng không sao.”

Môi Tiểu Quỳnh mấp má như đang muốn nói điều gì, nhưng rồi nước mắt thay lời để nói, cô thấy đôi mắt ngập tràn hạnh phúc của Thiên Nghi thì bản thân cũng không kiềm chế được nên chỉ còn cách ôm nhỏ bạn vào lòng. Tiểu Quỳnh bật khóc, khóc thành tiếng nghẹn ngào.

“Mình biết rồi... cảm ơn Nghi... cảm ơn!”

Hai cô bé trong phòng tâm sự bao nhiêu thì người đứng ngoài cửa cũng nghe bấy nhiêu. Cô Lan đem đĩa trái cây bước lại xuống bếp rồi ngồi thừ ra, Nun đang dọn bát đĩa, thấy mẹ thần thờ nên hỏi han

“Mẹ sao vậy?”

Mẹ Nun lắc đầu rồi lại thở dài, không ngờ con bé ngày nào cô còn dùng roi dạy dỗ vậy mà giờ đây lại nói ra những từ đó. Có lẽ nó còn thấu tình đạt lí hơn cả mình. Rồi cô Lan suy tư đôi lát, nguyên nhân cho những lí lẽ chính chắn đó là vì Hoàng Khang. Yêu Hoàng Khang, Thiên Nghi thật sự đã trưởng thành rất nhiều. Cô Lan không thể cứ phủ nhận điều đó.

Tối đó Tiểu Quỳnh ngủ lại cùng Thiên Nghi, cả hai tâm sự với nhau đến tận khuya rồi mới chìm vào giấc ngủ sâu ấy.

Trái tim thật sự đã hoàn hảo hơn nếu có thêm tình yêu.

Cô còn nằm thấy một giấc mơ rất đẹp, cô cùng Hoàng Khang đi dạo trên cánh đồng hoa bồ công anh bao la, cô cứ nắm chặt tay anh cười nói, còn Hoàng Khang, nụ cười anh làm cho khoảng trời thêm rực rỡ, anh cười rất tươi... Rồi anh ôm cô vào lòng, ôm rất chặt sau đó đặt lên môi Thiên Nghi một nụ hôn rất sâu, khiến đầu óc cô chẳng biết đâu là trời là đất... Nhưng quả thực... hạnh phúc biết bao!

Ai ngờ sáng sớm hôm sau, giấc mơ còn chưa nguôi ngoai, Thiên Nghi mỉm cười bước xuống nhà thì thấy cô Lan đã ngồi sẵn ở ghế, trên bàn còn rất nhiều giấy tờ.

“Cô...”

“Ừ.” Cô Lan lại cúi đầu xuống ghi đầy đủ vào bản hồ sơ, Thiên Nghi ngồi bên cạnh, ôm lấy cánh tay cô của mình mà miệng vẫn còn giữ nguyên nụ cười. Tiểu Quỳnh vẫn mê ngủ đang nằm trên giường tận hưởng bữa sáng, Nun vừa tham gia lớp hội họa nên cũng bận rộn suốt mấy ngày nay. Chỉ có Thiên Nghi thảnh thơi nhất, sáng nay được nghỉ ở nhà. Hoàng Khang vừa cùng nhóm sinh viên nam cùng khoa đi thành phố C giao lưu giới tính khoảng một tuần. Dù nhớ anh nhưng cũng nên học hành, sống cho thật tốt, đến khi Hoàng Khang về lại khen Thiên Nghi ừ ra một ít, anh lại ôm cô như trong giấc mơ tối qua.

Nhưng nụ cười ấy dần tắt hẳn khi Thiên Nghi thấy dòng chữ ‘Hồ sơ đã được duyệt’ màu đỏ trên góc trái tờ giấy đặt ngay ngắn trên bàn. Cô cầm lên xem, quả thật giấy bảo lãnh của dưỡng Nguyên đã hoàn tất, giờ chỉ còn đón gia đình qua sống là xong. Tay Thiên Nghi run run, mắt cô như hoa đi, mỗi chữ đập vào mắt là lòng cô như sóng cuộn giữa đại dương.

“Hai ngày nữa chúng ta đi!”

“Sao... sao sớm vậy cô? Chẳng phải nói... tháng sau... mới xong sao?”

“Do dưỡng con lo ổn thỏa nên mọi việc dễ dàng hơn cô nghĩ, ngày mai con đến trường cùng cô, cô sẽ xin chuyển trường cho con, cô và dưỡng cũng chọn được một trường rất tốt cho con ở bên Mĩ rồi.” Cô Lan nói vô cùng thần nhiên còn Thiên Nghi thì run lên từng đợt, môi cô úp mở không nói nên lời, gương mặt rực rỡ nụ cười giờ trắng bệch không lấy giọt máu.

“Cô biết con nghĩ gì... nhưng cô quyết định rồi, con không được cãi cô, sau này con sẽ hiểu vì sao cô làm thế thôi.”

Sống mũi Thiên Nghi đã cay cay và nước mắt dần lan tỏa khắp viền mắt to tròn, khó khăn lắm cô mới bật ra thành tiếng.

“Con... con... không muốn đi.”

“Thiên Nghi... nếu còn nhận người cô này thì con phải nghe cô, không nghĩ cho cô cũng nên nghĩ cho bố mẹ con chứ. Hiểu không hả? Con bé ngốc này...” Khi thấy nước mắt Thiên Nghi đã lăn thành dòng, cô Lan bỏ viết xuống rồi ôm đứa cháu nhỏ vào lòng mình, cô hiểu, hiểu Thiên Nghi đang đau đớn nhưng bất buộc cô Lan phải làm thế.

Hôm đó Thiên Nghi lại ở nhà, cô nhắc chân còn không nổi thì làm sao ra ngoài đây, tâm trạng nặng nề làm trái tim cũng không còn muốn đập. Tiểu Quỳnh liền bỏ việc học ở trường kinh tế rồi ở nhà an ủi Thiên Nghi. Lát sau Ngọc Diệp lại đến, thấy gương mặt ủ dột của hai đứa bạn thì Ngọc Diệp không thể chịu nổi, cô la hét um sùm lên rồi xuống bếp trở tào nấu nướng để ba người ăn no nê rồi không lo đến chuyện buồn nữa. Ở đó đến tối, Tiểu Quỳnh và Ngọc Diệp đều chia nhau về. Thiên Nghi lại một mình trong căn phòng trống không.

Nun thấy thế nên không muốn phiền chị mà chạy ngay về phòng nói vài lời tạm biệt với bạn bè. Cô Lan cũng viết cho xong mấy giấy tờ cần thiết.

Khi Tiểu Quỳnh xuống taxi về đến cửa thì trời cũng tối hẳn, cô mở cổng định vào nhà, nhưng do cảm giác có ai đó đang dõi theo mình, nên cô quay đầu nhìn lại.

Quả thật là anh.

Anh đứng bên chiếc xe hơi đỗ gần đó, thấy cô, anh vẫn đứng yên, mắt không rời nửa giây. Mới hôm qua đã gặp anh, giờ gặp lần nữa thì bao cảm xúc cũng ồ ạt ào về như bão tố. Tiểu Quỳnh bỏ tay khỏi cánh cửa, đứng đó nhìn anh, nhìn ngắm thật kĩ. Hai cặp mắt giao nhau, đó là đường chân trời sao? Anh còn nhớ đến cô, thăm cô, vậy anh còn yêu cô?

Tiểu Quỳnh nhiều lần muốn bản thân suy ngẫm cho thật kĩ chuyện gì nên làm và không nên, nhưng khi đứng trước Kỳ Dương, cô lại không thể nào khống chế cảm xúc của bản thân.

“Anh đến đây làm gì?” “Em rất nhớ anh”. Đây mới là câu nói đầu tiên Tiểu Quỳnh muốn thốt lên khi đối diện Kỳ Dương, nhưng không biết vì sao cô lại hỏi anh câu nói lạnh lùng kia. Mắt Kỳ Dương nheo lại, chân mày anh khẽ cong, đôi môi cũng dần mở ra.

“Trả vali.”

“Va... va...li?”

“Vali em đặt trước cửa phòng làm việc của anh, anh đem vào nhà trả em rồi.”

Thì ra là cô nhầm lẫn, anh không phải đến thăm cô, chỉ là trả vali, anh biết cô đến đó, đúng vậy, Kỳ Dương biết cô đến nơi đó, rồi biết cô lặng lẽ rời đi.

Nỗi thất vọng không thể kìm nén, Tiểu Quỳnh mỉm cười, nụ cười lạnh giá như cơn gió thổi ngang trái tim cô.

“Cảm ơn.” Nói câu này, Tiểu Quỳnh không muốn tí nào, nó thể hiện sự xa cách, một khoảng rất xa giữa cô và anh. Anh vẫn chăm chú nhìn Tiểu Quỳnh rồi rơi vào im lặng, chỉ còn tiếng gió, tiếng con tim không ngừng đập loạn xạ.

“Không có gì.” Anh lại lên tiếng, câu nói đó, Tiểu Quỳnh nghe mà như anh đang rạch rãnh giới phân định khoảng cách với cô. Cô rất mong, mong sao hôm nay anh đến đây để nói rằng anh nhớ cô, anh sẽ tha thứ cho cô và cùng cô bù đắp lại những lỗ hổng trong tình cảm của cả hai. Vậy mà anh chỉ đến đơn giản thế thôi... Không hy vọng... không đợi mong.

Cô quay đầu, không nhìn anh nữa, một giây cũng không thể nhìn anh nữa, nếu không anh sẽ thấy bộ dạng đáng xấu hổ này. Cô không muốn khóc trước mặt anh, không muốn anh nhìn thấy bất cứ giọt nước mắt

nào của Lý Tiểu Quỳnh cả. Tốt nhất lúc này nên bỏ chạy, chạy thật nhanh, thật xa để Tiểu Quỳnh không thấy Kỳ Dương, cũng để anh không còn thấy cô.

“Anh nhớ em.”

Là thật. Không phải Tiểu Quỳnh nghe nhầm. Khi cô vừa cầm chìa khóa lên, cánh cổng cũng sắp mở ra thì bên tai cô lại nghe ba từ đó. Vẫn chỉ là ảo giác? Ảo giác.

“Anh rất nhớ em.”

Lần này, cô quay đầu nhìn lại, là anh nói, anh vừa cất tiếng nói, thực sự không phải cô hoang tưởng rồi tự mình nghe thấy ảo tưởng của mình. Tay Tiểu Quỳnh buông lỏng chìa khóa, nó rơi xuống đường. Bước chân cô thật nhanh chạy về phía trước, phía con tim mình đang đôn thúc cô phải chạy đến. Chỉ vài bước thôi mà sao nó lại dài đến kia.

“Kỳ Dương...” Cô ôm chầm lấy Kỳ Dương, vòng tay qua eo anh rồi vùi đầu vào ngực anh. Nước mắt không thể kiềm chế nữa, nó vỡ òa khi ở bên anh.

“Xin lỗi em... Tiểu Quỳnh.”

“Không phải lỗi của anh... em xin lỗi... xin lỗi anh... là em sai, em cứng đầu... em không nghĩ cho anh...”

Kỳ Dương thở phào nhẹ nhõm khi nghe những câu nói này, anh buông Tiểu Quỳnh ra, nhìn gương mặt ướt đầm đó rồi không biết làm gì. Anh hôn nhẹ lên đôi môi ấy, Tiểu Quỳnh giật phắt mình mở to đôi mắt còn đọng vài giọt lệ ra nhìn gương mặt tuấn tú của anh. Anh đã nhắm ghì mắt lại. Rồi anh không chỉ dừng lại ở giai đoạn chạm môi, lưỡi anh tiến vào sâu hơn, chiếm hữu toàn bộ suy tư của người con gái này.

Cô làm anh phát điên rồi. Những ngày qua, trái tim anh hoàn toàn không thể đặt đúng chỗ. Cho đến lúc nhìn dáng người Tiểu Quỳnh bước loạng choạng xuống dưới tòa cao ốc, cô đi chậm rãi, lê từng bước nặng nhọc khỏi nơi làm việc của anh. Kỳ Dương chưa bao giờ thấy tim mình lại nhói đau như vậy. Đến khi đứng trước nhà đợi cô, bóng dáng ấy lại ẩn hiện phía xa, Kỳ Dương hoàn toàn không khống chế được mình nữa. Cô không còn mạnh mẽ như xưa, vì anh, cô đã mềm yếu như hàng vạn cô gái khác. Cô khóc... khóc không để anh nhìn thấy...

“Anh yêu em... yêu em...” Buông tha đôi môi đó, Kỳ Dương ôm chặt Tiểu Quỳnh vào lòng rồi thầm trách bản thân mình sao cứ giữ vững lập trường, ở trong khuôn khổ nhỏ nhắn, ngược lại còn bắt luôn người anh yêu phải làm thế.

“Em... cũng vậy. Kỳ Dương... em yêu anh... em rất yêu anh.” Tiểu Quỳnh lấy hai tay ôm anh thật chặt, sợ rằng nếu buông anh ra, cô sẽ lại mất anh. Cô rất sợ...

77. Chương 8: Yêu Là Khổ Nhưng Nguyên Khổ Vì Nhau

*****Nếu ai hỏi anh trong mắt anh giờ thấy gì? Anh chỉ biết nói, không chỉ lúc này mà là mọi lúc, tất cả hào quang trên vũ trụ đã dồn về phía cô – Tăng Thiên Nghi – người phụ nữ của anh – Người anh yêu vĩnh viễn.

Họ còn cách nhau mười bước, anh đứng hẫng lại. Thiên Nghi cứ bất động... Sân bay ồn ào giờ sao chỉ còn có cô và anh thấy mọi thứ như rơi vào tĩnh lặng nhất... chẳng còn âm thanh nào cả...

“Anh không đến cản em... chỉ muốn nói với em một điều thôi. Nghi ngốc... anh yêu em!”*****

Riêng Thiên Nghi, sáng sớm đã đến trường làm thủ tục chuyển trường. Cô không còn biết mình là ai, cùng cô Lan đi dọc theo hai dãy hành lang dài vô tận. Thiên Nghi nhớ, nhớ Hoàng Khang, nhớ anh đã cùng cô nắm tay nhau đi qua nơi này biết bao lần, hình dáng cặp tình nhân kia vẫn còn ẩn hiện trước mắt.

Đi ngang giảng đường học đại cương cho các sinh viên năm nhất, Thiên Nghi nhìn vào dãy ghế của anh và cô cùng ngồi, nơi này, anh đã lên hôn lên má cô khi giáo viên trên kia đang giảng bài, cả lớp học sinh xung quanh đều ồ lên thầm ngưỡng mộ cô. Lại sang đến cây cổ thụ to trước giảng đường, chiếc ghế đá đó đã có một cặp tình nhân khác ngồi, họ không giống anh và cô, họ âu yếm thâm mật hơn nhiều, còn Thiên Nghi, cô luôn e thẹn không dám ngồi tỏ ra quá thân mật với Hoàng Khang ở những chỗ đông người, anh nói, tính kiêu căng của anh rất kém nên mỗi khi nhìn thấy cô là muốn ôm lấy cô, hôn lên khắp khuôn mặt nhỏ nhắn ấy. Nên khi ngồi ở ghế đá này, cô luôn giữ một khoảng cách nhất định với Hoàng Khang, làm cho anh bạn trai thường tỏ ra không hài lòng nhưng không cách gì phản kháng được ngoài việc cứ một phút lại nhích ngồi gần một chút.

Cả thư viện đối diện giảng đường, bờ hồ nhỏ ở hoa viên trường, cả con đường dẫn ra cổng trường, cô lần đầu bước vào nơi lộng lẫy như trường đại học cũng là có anh đi cùng...

Hoàng Khang! Hoàng Khang... Tất cả chỉ có Hoàng Khang, bầu trời này chỉ còn có anh. Thiên Nghi đang đi cạnh cô Lan, cô Lan chỉ im lặng, cô ấy biết đứa cháu gái nhỏ đang dần vật đau đớn, nhưng đó chỉ là nỗi đau tạm thời, rồi chuyện gì thì thời gian cũng là liều thuốc tốt nhất. Cho đến lúc Thiên Nghi không chịu đựng được nữa, cô ngồi bệt xuống đường và úp mặt xuống hai cánh tay mà khóc nức nở, nấc lên từng tiếng nghẹn ngào. Thiên Nghi mặc kệ những cặp mắt đang nhìn cô như một kẻ bị tâm thần, cô hoàn toàn không để ý được gì nữa. Ngày mai cô đi rồi, Hoàng Khang thì đang ở một thành phố khác, cô không thể cho anh biết chuyện này. Cô Lan đã kiên quyết rồi, nếu Thiên Nghi còn dám cãi lời, cô Lan sẽ từ luôn đứa cháu gái này. Công nuôi dưỡng suốt gần mười năm cô chưa bao giờ đáp được một ngày, Thiên Nghi không có quyền lựa chọn, không thể...

Màn đêm buông xuống thật nào nề, chưa bao giờ đêm lại dày như vậy.

Cô ngồi trên giường, co hai chân lên rồi đặt cằm lên đó, nhìn vào màn hình điện thoại đang nhấp nháy.

“Khang xấu xa.” Cô bất giác mỉm cười rồi đọc hàng chữ không ngừng ẩn hiện trên màn hình điện thoại. Anh đã gọi cho cô hơn hai mươi lần, lần nào Thiên Nghi cũng để nó rung lên rồi để nó im lặng, cô không dám nghe máy, sợ rằng nói ra thì Hoàng Khang sẽ buồn nên cô rất sợ, sợ làm anh tổn thương. Tối qua lúc anh gọi điện hỏi thăm, Thiên Nghi vẫn còn cố tỏ ra bình thản mà nói chuyện với anh vài câu, nói anh cần giữ gìn sức khỏe. Còn tối nay, cô thật sự bất lực với mình, làm sao mạnh mẽ được bây giờ, khi ngày mai, cô đã ở một nơi rất xa, Hoàng Khang không hề biết đến.

Vì cô Lan mà Thiên Nghi đành nhẫn tâm như thế, đành ra đi mà không dám cho anh một lời từ biệt hay một hy vọng nào đó. Rồi sau này, cô sẽ quay về, hoặc bảo anh đi đến nước Mỹ xa xôi tìm cô? Cô không biết, cô thật sự không biết mình nên làm gì? Chia tay với anh? Thiên Nghi sao có thể làm thế. Cô đã không thể thoát khỏi anh, cũng như không thể nào thoát khỏi tình yêu đã ăn sâu vào tận máu thịt trên người mình.

Như cô Lan nói đúng, gia đình anh và cô hoàn toàn khác nhau, yêu anh, yêu anh rất nhiều nhưng chỉ tình thân duy nhất trên đời này, cô không thể nào từ bỏ. Chỉ còn cách tạm thời xa anh, đi cùng cô Lan rồi dùng thời gian minh chứng rằng dù có ra sao, tình yêu này cũng có thể vững chắc.

Yêu anh nên em chọn là sẽ ra đi.

Cô nghĩ thế là đúng? Chẳng hề biết nỗi đau đang dần xé con tim người cô yêu thế nào. Có cố gắng để bản thân mạnh mẽ hơn nữa thì Thiên Nghi vẫn không làm được.

“Hoàng Khang.” Giọng nói yếu ớt vang lên.

“Em có sao không? Sao không nghe máy?”

“Em không sao. Chỉ là ngủ mới thức thôi...”

Anh im lặng.

“Hoàng Khang...sao anh không nói gì?”

“Thiên Nghi!”

“Sao vậy?”

“Anh...” Hoàng Khang dẫn đo đôi lát rồi thở dài: “Anh luôn ủng hộ em!”

Câu nói này khiến Thiên Nghi bật khóc, cô lấy tay che chặt miệng mình để Hoàng Khang không thể nghe tiếng nấc nghẹn ngào của cô. Anh đang ở rất xa, không thể về ngay bên cô được.

“Em sao thế? Ngủ rồi à?”

“Không... em đang nghe anh nói mà...”

“Em ngủ sớm đi... đừng thức khuya không tốt đâu.”

“Ừ.”

“Còn nữa... đừng nhịn ăn sáng, em bị đau bao tử đó.”

“Em biết... mà.”

“Phải biết tự lo cho bản thân... trời lạnh nên đắp chăn trước khi ngủ, phải mặc áo len vào, hôm nay thời tiết không tốt lắm.”

“Ừ. Em... em...em biết mà.” Em biết anh lo cho em, em biết anh yêu em rất nhiều.

“Vậy em ngủ đi!”

“Khoan đã... em... muốn nghe anh hát.”

“Hát? Em muốn nghe bài gì?”

“Gì cũng được...”

Bên kia im lặng. Im lặng! Ở đây cô cũng không nói gì nữa. Và rồi giọng hát anh vang lên từng từ từng từ một như đập nát tim cô.

Vẫn ánh mắt vẫn đôi môi

Vẫn như có những nụ cười

Của em ở quanh nơi này.

Vẫn hơi ấm mãi đâu đây

Dù hình bóng tan như mây

Tình yêu của anh ngày xưa.

Nhớ hôm ấy tiếng mưa rơi

Nhìn nhau nói không nên lời

Và anh đã cảm giác em dường như cách xa.

Với nước mắt với mưa bay

Hòa chung nỗi đau đông đầy

Nhìn em quay bước từ đây.

Và anh nhớ những khi xưa

Cầm tay bước đi trong mưa

Nhớ bao tiếng yêu và chiếc hôn

Người trao, trao ngày mưa ấy.

Và anh vẫn vẫn như xưa

Dù năm tháng như thoi đưa

Cũng không thể mang hình bóng em rời xa...

‘Anh vẫn như xưa’, đây là bài hát của Nhật Hoàng và Hải Băng thường song ca, có lần Thiên Nghi và Hoàng Khang đến phòng trà Happiness cùng Hải Băng, Nhật Hoàng. Sau khi nghe xong bài này, cô đã cài vào luôn điện thoại của mình và Hoàng Khang, để mỗi lúc rảnh rỗi cô lại nghe đi nghe lại, vài tuần trước Thiên Nghi còn buộc Hoàng Khang phải tập hát được bài này để lúc cô buồn lại hát cho cô nghe, giống như cặp tình nhân Nhật Hoàng-Hải Băng hay thường làm với nhau.

Đúng là anh vẫn như xưa, yêu em như ngày đầu tiên, chỉ có điều lần đầu anh hát bài này lại trong hoàn cảnh ngang trái như vậy.

‘Và anh đã cảm giác em dường như cách xa.’ Xa thật rồi...

Anh hát một câu, nước mắt cô rơi thành dòng...

Tiếng gió ngày càng mạnh làm cánh cửa gỗ màu trắng cứ va vào nhau tạo thành những âm thanh khuấy động căn phòng tăm tối. Thiên Nghi nhìn ra ngoài rồi cầm theo điện thoại bước đến ngồi cạnh cửa sổ, mở toang nó ra và ngược đầu ngắm những vì tinh tú kia.

Thiên Nghi đau... rất đau... những vết thương ngoài da trước kia không hề so sánh nổi với nỗi đau hiện tại của cô, khóc mà không thể nấc nghẹn ngào, khóc mà cứ để nước mắt chảy ngược vào tim.

Hoàng Khang... hãy chờ em... nhất định phải chờ em.

Cô rất muốn chạy ngay đến trước mặt anh và thét lên câu đó.

Dứt câu hát cuối cùng, Thiên Nghi lại không nghe tiếng anh nói nữa, chỉ nghe tiếng thở không đều của anh, cô thực sự không còn cách nào để khống chế bản thân.

“Hoàng Khang...em yêu anh... rất yêu anh.”

“Anh biết.” Cuối cùng anh cũng chịu lên tiếng, nhưng giọng anh khàn khàn nghe sao nó buồn thảm: “Dù thế nào... dù cả thế giới có thay đổi thì tình yêu của anh với em mãi mãi không bao giờ hiện diện hai từ thay đổi đó. Em hiểu không?”

Tất nhiên cô hiểu, anh yêu cô, anh yêu Thiên Nghi còn nhiều hơn yêu bản thân mình. Sao cô không hiểu chứ...

“Em...em..” Cô ngập ngừng không còn biết bản thân nên nói những gì: “Chỉ cần tình yêu này... dù có ở đâu... em vẫn sẽ sống thật tốt. Cảm ơn anh!” Thiên Nghi vội tắt máy rồi gục mặt xuống bàn. Lại khóc... cô không muốn khóc nhưng vẫn không hiểu nước mắt ở đâu cứ tràn ngập gương mặt. Sợ rằng nếu anh nói thêm câu gì nữa, cô sẽ không chịu đựng nổi mà xông ra đường chạy đến thành phố C tìm anh mất.

Sao cô gái ngốc ấy không phát hiện những biểu hiện khác lạ qua lời nói của anh?

Thiên Nghi nào có ngờ, anh cũng đang đứng ở ban công, chiếc rèm cửa màu đen bay theo gió, tấm hình của cô gái với ánh mắt hút hồn vẫn đặt trên bàn, căn phòng ấy cũng dần chìm trong bóng tối cũng như trái tim anh lúc này. Anh đặt điện thoại sang một bên rồi nhìn thẳng lên bầu trời, rất ít sao. Anh thở dài, rồi ngày mai sẽ như thế nào? Một bầu trời không có ánh sáng khi bắt đầu từ lúc ánh ban mai lộ ra thì thế giới của anh đã không có cô ở bên nữa. Tim đau... Nó nhói lên từng cơn, anh khụy xuống sàn rồi đặt tay lên ngực trái, đây là sự thật, tim anh run lên từng đợt như muốn ngừng đập...

Lần đầu tiên kể từ lúc mẹ anh qua đời cho đến giờ phút này. Anh mới cảm nhận được vị mặn chát của nước mắt.

Buổi sáng hôm sau, khi mặt trời vừa ra khỏi dãy núi để chuẩn bị cho bình minh ngày hôm nay thì có người vẫn chìm mình vào cơn say.

Đồ đạc thu dọn xong, Thiên Nghi điện thoại báo cho Tiểu Quỳnh và Ngọc Diệp biết một tiếng, kiên quyết không để hai người đó ra tiễn cô, mắt cô đã sưng mọng, giờ mà khóc nữa chắc mí mắt sẽ to tới nỗi không thấy đường đi. Giờ đã là tám giờ, Nun cũng chuẩn bị xong dành lên phòng giục chị mình. Thấy Thiên Nghi vẫn đứng lặng ở cửa sổ nhìn lên bầu trời. Nun đến ôm lấy cô chị: “Hai.”

“Không sao.”

“Sao... sao không báo cho anh ấy biết... anh ấy sẽ về tìm Hai ngay mà.”

Thiên Nghi lắc đầu rồi xoa xoa tóc Nun: “Cảm ơn Nun... nhưng chuyện này... Hai không muốn anh ấy đau lòng nữa...”

Chiếc taxi đã đậu trước đầu hẻm, Thiên Nghi nhìn lại căn phòng mình lần nữa, mọi chuyện vẫn như giấc mơ, chiếc giường trắng này, anh đã từng quấn lấy cô, ôm cô, hôn cô và muốn chiếm hữu cô. Những ảnh chụp chung của hai người, Thiên Nghi đều mang theo, giờ căn phòng trống trải đến nỗi tiêu điều, không hơi ấm, không tình yêu.

Đặng Khôi đứng đợi dưới nhà, anh cũng tiễn nhà Thiên Nghi đi đến sân bay, Đặng Khôi cũng dự định sắp xếp xong công việc bên đây anh sẽ sang đó công tác ở chi nhánh của White.

Sân bay tấp nập người, ồn ào, có kẻ cười hớn hở, có người lại tiếc nuối. Ai cũng bình nhiên như thể họ rất hài lòng về cuộc sống. Thực nực cười khi Thiên Nghi lại cảm thấy chán chường tất cả, không ai biết giờ cô chỉ là một cái xác không hồn, từ lúc bước ra khỏi phòng, Thiên Nghi không hề lên tiếng, chỉ im lặng ngồi thừ một chỗ, mặc cho ai làm gì thì làm. Dù sao cô cũng không quan tâm nữa, chỉ nhớ anh mà thôi.

78. Chương 8. 1: Không Rời Xa.

“Cái thằng này! Sao giờ còn ở đây hả??” Hồng Ngân đập mạnh xuống bàn làm chàng trai đang gục mặt đó ngơ ngẩn động đậy, anh vẫn không ngược mặt lên mà cứ quơ quơ tay ra hiệu cho cô đi chỗ khác.

“Ồi trời... Thiên Nghi đi rồi, còn không mau đuổi theo sao? Hoàng Khang! Có nghe chị nói không hả? Hoàng Khang!” Cô bực tức kéo người Hoàng Khang dậy, anh nặng thật, một mình Hồng Ngân không tài nào đỡ nổi. Một bàn tay mạnh mẽ khác nắm lấy cổ áo Hoàng Khang, kéo anh khỏi vòng tay Hồng Ngân, cô giật mình, chưa hiểu chuyện gì thì chàng trai kia đã đâm thẳng vào mặt em trai mình. Hoàng Khang ngã nhào xuống sàn làm đổ cả một bàn đầy rượu.

“Gia... Gia... Minh... Đừng đánh nó mà.”

Bỏ qua lời Hồng Ngân, Gia Minh thấy Hoàng Khang vẫn không tỉnh nên nhào đến đâm thêm một cái vào mặt anh: “Mày tỉnh lại cho tao... mày biết mày đang làm gì ở đây không? Thiên Nghi sắp lên máy bay rồi... Hoàng Khang!”

“Để cô ấy đi đi!” Câu nói này khiến Hồng Ngân đau thay cho Hoàng Khang, một người mạnh mẽ như anh giờ có thể thốt ra mấy từ đó quả thực không đơn giản. Gia Minh ngồi bật dậy quơ lấy một ly rượu rồi tạt mạnh lên mặt Hoàng Khang.

“Mày yêu Thiên Nghi mà, lúc nào cũng nói yêu cô ấy mà lại ngồi thừ một chỗ để Thiên Nghi đi sao? Mày có còn là đàn ông không?” Tiếng quát của Gia Minh làm mọi người trong Bar này giờ đưa mắt nhìn bèn lảng sang nơi khác. Hoàng Khang loạng choạng ngồi dậy, Hồng Ngân định đến đỡ nhưng Gia Minh lại nắm tay cô ấy lại rồi nhìn Hoàng Khang lắc đầu.

Phải để cho nó tự đứng lên, như thế nó mới tỉnh ngộ.

Hồng Ngân hiểu ý nên đứng sang một bên nhìn đứa em trai ngốc đang tự hành hạ mình.

“Hoàng Khang à... Thiên Nghi yêu em, nó cần em ở bên nó... em nghĩ nó đi rồi nó sẽ hạnh phúc sao? Em nói mình mới là chỗ dựa cho Thiên Nghi mà, sao giờ em lại bỏ cuộc hả? Thiên Nghi chắc sẽ thất vọng lắm...”

Anh đã đứng dậy được, mắt vẫn đờ đẫn chẳng có hồn.

“Chính mày đeo đuổi Thiên Nghi, khiến cô ấy yêu mày nhưng giờ mày lại bỏ cô ấy một mình... chắc chắn Thiên Nghi đang đợi mày... tìm cô ấy đi!”

“Thiên Nghi đang đợi tôi... Đang đợi tôi...” Hoàng Khang tự mình lảo lảo ngồi tự lắc đầu như phủ nhận, ánh mắt đẹp như vì sao kia giờ hỗn loạn không biết tìm đâu là mục đích để anh sống nữa.

“Hoàng Khang... Nghi ngốc của mày... quên rồi sao?” Gia Minh lại lần nữa nhắc nhở.

“Em quên lần đầu gặp Thiên Nghi rồi hả? Chẳng phải em nói với chị là em sẽ thật lòng yêu nó sao? Là em nói Thiên Nghi mới là tình yêu em tìm... bây giờ em đang đánh mất tình yêu của mình đó...”

Hoàng Khang nhìn thẳng vào mắt Hồng Ngân rồi nhìn sang Gia Minh. Hai người họ mập mờ trong bóng tối, nhưng Hoàng Khang nhìn thấy được gương mặt kiên định của cả hai, chị gái, bạn thân đều ủng hộ anh. Cả cô cũng đang chờ anh thì ngại gì mà ở đây dùng rượu giải sầu. Anh vụt nhanh ra cửa rồi đón xe chạy thẳng đến sân bay.

Nghi ngốc đang chờ anh, hẳn cô đang mong mỗi bóng dáng của anh.

Hoàng Khang không thể bỏ cuộc...không thể! Tuyệt đối không!

“Mời các hành khách ở chuyến bay số 7 sang bang B nước Mĩ lúc mười giờ chuẩn bị hành lí và đồ dùng... Máy bay sẽ cất cánh vào mười phút nữa...” Đây là lần thứ hai giọng cô tiếp viên trẻ vang lên. Đăng Khôi đã giúp Thiên Nghi xách hành lí vào đúng chỗ. Cô vẫn ngồi một mình tại ghế chờ, cô mặc áo len trắng che đi lớp sơ mi màu hồng mỏng manh. Thời tiết hôm nay quả thực lạnh vô cùng, chỉ mới đầu tháng mười mà mùa đông cứ ồ ạt đổ đến rồi... Anh ở đây một mình có lạnh không? Nếu anh về mà biết cô không còn ở đây thì sẽ thế nào? Anh có sang Mĩ tìm cô không? Hàng nghìn câu hỏi liên tiếp đặt ra... nhưng vẫn không có câu trả lời.

“Nghi đừng như thế, qua đó chỗ ở mới, môi trường mới, sẽ rất tốt. Nghi cứ ở đó rồi Khôi sẽ qua.” Chàng trai chung tình kia ngồi xuống cạnh Thiên Nghi.

Thấy cô vẫn không lên tiếng, Đăng Khôi vẫn kiên nhẫn: “Thật ra như vậy cũng tốt mà.”

Tốt ư? Nếu Khôi xa người Khôi yêu nhất, Khôi nghĩ vẫn tốt hả?

Thiên Nghi đang tự mình nhấm trong đầu những câu nên nói, nhìn sang cô Lan và Nun vẫn đang ngồi ở hàng ghế gần phòng chờ. Cô lại thở dài rồi nhìn xuống mũi giày, không muốn để tai những gì Đăng Khôi nói.

Anh nắm lấy tay Thiên Nghi, nhưng vừa chạm tới thì cô đã rút lại, nhìn sang anh, mặt cô có phần giận dữ: “Khôi làm gì vậy?”

“Nghi... thật ra... anh...” Đăng Khôi ngập ngừng không biết nên bày tỏ sao. Tiếng nói trong trẻo của cô tiếp viên hàng không đã vang lên, yêu cầu hành khách lên máy bay. Thiên Nghi đứng dậy, nhìn xung quanh sân bay, vẫn đông nghẹt người, dù biết người cô tìm không thể xuất hiện ở đây ngay lúc này, nhưng Thiên Nghi vẫn muốn tìm.

Đăng Khôi nhìn theo ánh mắt buồn thăm thẳm của cô, anh bắt giác nhận ra, xa nhau chưa hẳn là hết yêu, chẳng qua xa nhau chỉ để biết ta cần nhau.

“Nghi đi đây!” Cuối cùng Thiên Nghi cũng lên tiếng nói chuyện đàng hoàng với Đăng Khôi một câu.

Anh gạt đầu rồi dõi theo bóng dáng nhỏ nhắn của cô đang tiến từng bước đến nơi những người tiếp viên đang đứng kiểm tra. Tay cô siết chặt lấy vé máy bay và hộ chiếu. Cô đi, đi thật rồi. Không biết do cảm giác nhạy cảm hay do trái tim cô đang yên tĩnh bỗng trở nên dồn dập. Thiên Nghi dừng bước làm Nun và cô Lan cũng dừng theo. Đăng Khôi thì ngơ ngẹt đứng đó xem chuyện gì xảy ra với cô ấy.

“Thiên Nghi... Con sao vậy?” Cô Lan quay sang nhìn gương mặt không lấy một giọt máu của cháu gái mình.

Thiên Nghi không nghe ai nói gì cả, chỉ biết tim mình đang đập rất rất nhanh. Không thể hình dung được nó muốn gì, cô không muốn rời xa nơi này, không muốn rời xa Hoàng Khang. Rất tự nhiên, cô quay đầu lại dõi mắt tìm kiếm xung quanh một lần nữa. Chỉ toàn người với người, họ vẫn nhanh nhẹn thoảng ẩn thoảng hiện, không ai quen cả, nhưng cô vẫn cứ nhìn hoài về phương hướng vô định kia. Cảm giác này... không thể nào sai. Nhưng sao vẫn không có ai, vẫn không có anh, vẫn không thấy ánh mắt dạt dào của người cô yêu. Hay do trái tim Thiên Nghi không chịu nghe lời nữa, cứ dồn nén bao cảm xúc khác lạ vào cô, khiến cô nảy sinh ảo giác?

“Hai... Tìm ai vậy?” Nun nắm tay chị mình, ai cũng nhìn theo hướng mắt của Thiên Nghi đang tìm kiếm, nhưng vẫn không thể thấy bất cứ điều gì khác thường. Chỉ là phía xa, Đăng Khôi vẫn đứng đó nhìn theo cô với bao tình cảm đợi chờ.

Đây là trực giác...

Bồng tim cô run lên, hai tay cô buông lỏng ra làm rơi cả vé máy bay và hộ chiếu, nước mắt lại tuôn ra.

Là anh. Hoàng Khang.

Anh áo sơ mi xanh không mấy ngay ngắn, người đầy mồ hôi, đầu tóc lại không được chải chuốt, nhưng trông anh vẫn luôn rạng ngời giữa đám đông. Mắt anh tìm khắp nơi, anh chạy không biết ngừng, cứ tìm kiếm xung quanh, hỏi qua người này lại chạy đến người kia. Những cô gái anh vừa hỏi đều trạng tuổi Thiên Nghi, dáng người cũng rất giống cô. Mỗi lần cô gái kia quay sang nhìn Hoàng Khang, mắt anh lại là một tia thất vọng.

Em đang ở đây... chỉ cần anh nhìn sang... chỉ cần anh đi đến một chút nữa thôi.

Rằng Thiên Nghi cắn chặt môi cô, chân cô không nhấc nổi nữa, chỉ còn cách đứng ở đây chờ anh. Chắc hẳn anh sẽ thấy cô, tim họ đang hòa một nhịp đập mà.

Ba người kia cũng dần phát hiện sự hiện diện của Hoàng Khang. Chỉ có mình Nun là mỉm cười rất tươi, tay vẫn nắm chặt tay chị mình như động viên. Nun cũng nhìn theo bóng dáng hối hả của Hoàng Khang, nhưng con bé không lên tiếng, nếu Thiên Nghi chấp nhận đợi anh tìm thấy thì hẳn là có lý do. Còn gương mặt của cô Lan không thể biết cô đang nghĩ gì, cô chỉ dõi theo từng cử chỉ của Hoàng Khang rồi lại một tiếng thở dài, một chút ái nấy lẫn có chút dao động. Đăng Khôi, anh chỉ biết nắm chặt tay mình, mặc cho những móng tay như muốn ghim vào da thịt, tim anh gần như bị bóp nghẹn khi nhìn thấy cô đứng đó trông về người kia mà nước mắt cô cứ rơi lã chã.

Thiên Nghi... Tìm được em rồi...

Khi hai ánh mắt giao nhau cũng là lúc chứng minh cho tất cả tình yêu của họ.

Anh dừng lại, không chạy nữa, anh chậm rãi để kịp inh thở rồi từng bước tiến về phía cô.

Nếu ai hỏi anh trong mắt anh giờ thấy gì? Anh chỉ biết nói, không chỉ lúc này mà là mọi lúc, tất cả hào quang trên vũ trụ đã dồn về phía cô – Tầng Thiên Nghi – người phụ nữ của anh – Người anh yêu vĩnh viễn.

Họ còn cách nhau mười bước, anh đứng hẳn lại. Thiên Nghi cứ bất động... Sân bay ồn ào giờ sao chỉ còn có cô và anh thấy mọi thứ như rơi vào tĩnh lặng nhất... chẳng còn âm thanh nào cả...

“Anh không đến cản em... chỉ muốn nói với em một điều thôi. Nghi ngốc... anh yêu em!”

Mọi người xung quanh đã dồn mọi ánh mắt về phía Hoàng Khang, chàng trai dũng cảm dám thét thật lớn câu nói ấy giữa đám đông. Có người lại đứng lại xem những tình tiết lãng mạn như trong các bộ phim Hàn quốc tình cảm.

“Dù em đi đến nơi nào anh cũng sẽ đi với em... dù em chạy đến nửa vòng trái đất bên kia thì anh cũng nguyện vượt đại dương mà tìm em. Chúng ta... mãi mãi không xa nhau...” Nhìn Thiên Nghi mũi đã ửng đỏ, mắt hẳn lên những tia máu trong đôi mắt lấp lánh, anh đau lòng: “Anh không tốt... không thể cho em cuộc sống thật hoàn hảo như vị bạch mã hoàng tử. Nhưng anh tin bản thân mình sẽ yêu em suốt đời... yêu mình em... và chết vì em.”

Nun nhìn về Hoàng Khang rồi nhìn lại Thiên Nghi. Chị mình sao mà may mắn đến thế, nếu có ai tỏ tình với Nun như thế. Nun chết vì anh ấy vẫn không hối hận. Bàn tay Nun trống không. Thiên Nghi đã không còn đứng bên cạnh Nun từ lúc con bé vấp vợ suy nghĩ. Thiên Nghi chạy thật nhanh đến mức có thể để rút ngắn mười bước kia lại.

Cô nhào đến ôm chặt Hoàng Khang, vùi đầu vào ngực anh. Ai nhìn mặc họ, cô không còn ngượng ngùng gì nữa. Chỉ cần có anh thì em mãi không cảm thấy lạc lõng.

“Hoàng Khang... em không xa anh, không đi nữa... không đi đâu cả.”

“Anh biết mình ích kỉ... xin lỗi em... Thiên Nghi...” Anh lấy tay ôm chặt cô vào lòng, đám đông kia ồ lên nhốn nháo rồi họ tự biết tìm đường quay về công việc của mình.

Tình yêu – ích kỉ. Anh rất ích kỉ, anh luôn như thế, từ ngày đầu tiên yêu cô đã thế, đến ngày cuối cùng vẫn thế. Hoàng Khang ghét hi sinh, anh biết mình vô cùng đáng ghét, đôi lúc anh cũng tự ghét bản thân nhưng biết làm sao, tất cả chỉ vì muốn có người anh yêu thôi.

Cô Lan cùng Nun đã bước đến, Hoàng Khang buông Thiên Nghi ra, anh nắm lấy tay Thiên Nghi, đan ngón tay mình và ngón tay cô lại. Vô cùng nghiêm túc, Hoàng Khang cất tiếng: “Con biết cô không tin con nhưng xin cô hãy tin Thiên Nghi. Con đường cô ấy chọn, xin cô hãy ủng hộ...”

“Cô không tin Thiên Nghi...” Cả Thiên Nghi và Hoàng Khang đều hững hờ trước lời nói như đinh đóng cột của cô Lan. Họ lại lo lắng, Thiên Nghi định lên tiếng nhưng chưa kịp thì cô Lan đã quả quyết: “Nhưng cô tin con, Hoàng Khang!”

Hoàng Khang không dám tin vào tai mình nữa. Cô của Thiên Nghi đã tin anh.

“Trước kia cô đã tin nhưng không hề muốn thừa nhận, còn bây giờ cô tin con, con vì Thiên Nghi làm rất nhiều việc. Hơn hết, con làm Thiên Nghi nhà cô trưởng thành hơn rất nhiều... Cảm ơn con.” Nụ cười đầu tiên của người phụ nữ trung niên dành cho Hoàng Khang. Anh ngạc nhiên đến chỉ còn nói ra được những câu lắp lửng: “Cô... con... sẽ chăm sóc cô ấy...”

Cô Lan gạt đầu yên tâm rồi đặt tay lên vai Thiên Nghi: “Con đã chọn nên dù có chông gai thì vẫn phải bước, đi khỏi vòng tay của cô rồi nên cô không còn cách nào đỡ con dậy sao những lần vấp ngã...”

Thiên Nghi lại ôm cô Lan, người mẹ có ơn như trời biển này đã yêu thương bảo bọc cô hơn hai mươi năm qua.

“Cô... con sẽ tự đứng lên khi vấp ngã, con sẽ nhớ cô và Nun, con sẽ qua... thăm mọi người.”

“Hai à...” Nun cũng ôm lấy Thiên Nghi. Ba người phụ nữ đều rơi nước mắt. Cánh cổng tương lai của riêng mình Thiên Nghi cũng mở ra, vẫn biết phía trước không bằng phẳng như Thiên Nghi hay nghĩ nhưng cô biết mình nên đối mặt chứ không phải trốn tránh dưới mái ấm của gia đình mãi. Cô lớn thật rồi.

Chuyến bay đi bang B cất cánh. Ở quê hương, Thiên Nghi không còn người thân nào cả. Chỉ còn tình bạn và tình yêu duy nhất này thôi.

Rời khỏi sân bay, cô nhìn quanh, Đăng Khôi không còn ở đây nữa. Hoàng Khang giúp Thiên Nghi gửi vali về nhà Ngọc Diệp, anh nắm chặt tay cô đến một quán ăn bình dân ăn trưa. Thói quen ăn ở những quán này hình thành khi còn học phổ thông, mỗi buổi học liên tục đến chiều, Thiên Nghi đều ghé qua đây. Lúc ấy Hoàng Khang còn mãi theo đuổi Thiên Nghi nên bám lấy cô như sam, cô ăn gì, anh ăn đó, cô ở đâu, anh cũng dần làm quen với môi trường đó. Bởi thế những nhà hàng, quán Bar xa xỉ anh thường ghé trước kia dần trở nên xa lạ với Hoàng Khang.

“Em đói lắm sao?”

“Tất nhiên rồi... từ hôm qua tới giờ em chỉ nuốt nước mắt đấy.” Ngược lên nói được một câu, Thiên Nghi lại cúi đầu xuống xơi đĩa cơm thứ ba. Hoàng Khang đã ngừng ăn, anh lấy tay khuấy khuấy ly nước cam trên bàn rồi chống cằm nhìn đáng vẻ ham ăn của cô. Sau này anh phải kiếm thật nhiều tiền để nuôi heo.

Ăn uống xong đã gần xế chiều, Hoàng Khang dắt tay bạn gái đi đến khu vui chơi. Chẳng làm gì khác ngoài mua vé ngồi xe cáp treo, vẫn chiếc xe màu xanh số 4. Họ là những vị khách đầu tiên của khu vui chơi vào chiều nay nên cô nhân viên bán vé rất hào hứng chúc họ vài câu vui vẻ. Lên ngồi, xe bắt đầu chuyển động đều đều...Từng cảnh vật lướt qua trước mắt. Đến giờ cô mới nhìn rõ mấy vết bầm trên mặt anh, cô đưa tay lên chạm vào nó: “Ai đánh anh ra nông nổi này vậy?”

“À...” Anh cũng bất giác sờ vào vết thương: “Là Gia Minh. Không ngờ nó ra tay nặng như vậy.” Rồi anh lại nắm lấy tay cô, mỉm cười: “Nhưng cũng nhờ vậy anh mới không mất em.”

Cô ngồi cạnh Hoàng Khang, tựa đầu vào vai anh: “Sao anh biết em đi?”

“Anh về thành phố vào sáng hôm qua.”

“Sáng hôm qua?” Thiên Nghi ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào anh: “Anh trốn buổi giao lưu mà về?”

“Ừm... vì anh nhớ em.” Hoàng Khang xoay xoay người cho cô tựa ngay ngắn vào vai anh lần nữa. Vòng tay ôm chặt cô, Hoàng Khang rất nhẹ nhõm, rất yên tâm. Một chút nữa là anh đã mất cô, đúng là rất kinh khủng, anh không dám nghĩ.

Sáng hôm qua khi về đến thành phố A, anh biết Thiên Nghi có tiết học nên chạy ngay đến trường, ai ngờ chưa bước vào cửa đã nhìn cô Lan cùng Thiên Nghi ở phòng hiệu trưởng bước ra. Lúc ấy anh mới biết cô sẽ đi Mỹ, ra đi mà không báo cho anh một tiếng. Hoàng Khang tức giận, nhưng từ cái tức giận ấy mà anh đau khổ, nhìn dáng cô thần thờ bước đi như người vô hồn, nếu có một khúc gỗ trước mặt chắc cô cũng sẽ vấp ngã mà không biết vì sao. Anh theo cô, đi phía sau lưng Thiên Nghi cùng cô Lan, khoảng cách mười bước không quá xa để Hoàng Khang cảm nhận nỗi buồn toát ra từ người con gái ngọc này. Anh bóp chặt hai lòng bàn tay, đến lúc nó đỏ ửng anh cũng không để ý, chỉ biết đi phía sau nhìn về hướng mặt trời của riêng anh. Và rồi, cô không chịu đựng mà ngồi hẫng xuống úp mặt lên tay khóc nức nở, lúc ấy anh mới biết cô vô cùng đau khổ, cô còn đau đớn hơn anh vạn lần. Vậy thì anh lấy lý do gì mà trách mà giận cô đây? Cô khóc... khóc rất nhiều, cả cô Lan cũng chỉ biết ngồi bên cạnh định kéo Thiên Nghi lên, nhưng cô ấy vẫn khóc, tiếc nuối cho bao kỉ niệm mà họ từng trải qua. Anh sẽ chờ cô, anh sẽ tìm cô và anh sẽ ủng hộ mọi quyết định của cô. Đó là tất cả những gì Hoàng Khang có thể nghĩ mà thực hiện được.

“Anh nghĩ gì vậy?”

“Anh đang nghĩ xem có nên để em dọn về nhà anh không?”

“Không.”

“Vậy anh dọn về nhà em cũng được.”

“Cũng không.”

“Để em ở một mình anh không yên tâm chút nào. Rất nguy hiểm.” Giọng anh đùa cợt chẳng nghiêm túc, môi ẩn hiện nụ cười ranh mãnh.

“Em thấy sống chung nhà với anh nguy hiểm hơn.” Vừa nói cô xua nghịch những ngón tay thon dài của Hoàng Khang. Anh hôn nhẹ lên má tóc đen dài của cô: “Cảm ơn em.”

“Muốn cảm ơn thì hát cho em nghe đi.”

Khỏi cần nói cũng biết bài gì.

Vẫn ánh mắt vẫn đôi môi

Vẫn như có những nụ cười

Của em ở quanh nơi này...

.....

Và anh vẫn vẫn như xưa

Dù năm tháng như thoi đưa

Cũng không thể mang hình bóng em rời xa.....

Thiên Nghi chìm vào giấc ngủ rồi, cô rất mệt, Hoàng Khang thầm trách bản thân sao cứ nhu nhược nhém tí đánh mất luôn tình yêu. Anh siết chặt vòng tay, nhẹ nhàng lấy tay còn lại khép cánh cửa kính bên phía Thiên Nghi, gió sẽ luôn vào, cô rất dễ bệnh. Rồi anh cứ nhìn ngắm cô ngủ, nếu anh được chết ngay lúc này, anh cũng hài lòng vì cuộc sống của anh vô cùng có ý nghĩa rồi. Được yêu cô và được cô yêu thì chẳng còn gì tiếc nuối...

Bầu trời chiều với nhiều gam màu khác nhau, mỗi tình này cũng như những đám mây kia, dù trôi dạt mãi nhưng vẫn là của bầu trời.

Sao lại lên. Đèn trong khu du lịch cũng thấp sáng cả một vùng thành phố nhộn nhịp. Những chuyến xe trống cách họ giờ đã có những cặp tình nhân khác ngồi, còn có một gia đình nhỏ, bố, mẹ và những đứa con. Hoàng Khang thơ thẩn, anh nghĩ cho mình, cho gia đình của anh và cô. Anh sẽ là một người bố có trách nhiệm chứ không như con người kia. Còn Thiên Nghi, cô sẽ dạy con học viết, học hát, hẳn là cô sẽ lại đọc

tiểu thuyết về những vị hoàng tử cho con của hai người nghe. Mỗi buổi chiều, gia đình anh sẽ nắm tay nhau đi dạo khắp nơi. Anh sẽ yêu vợ, yêu con và lo cho họ tốt nhất...

Giấc mơ kia bị Thiên Nghi phá hủy bởi cái trở mình không chút ý tứ của cô, hai tay lại vòng ôm lấy eo rắn chắc của anh, mặt lại vùi vào ngực anh, hơi thở rất đều, Hoàng Khang hoàn toàn có thể biết được từng nhịp thở ấy.

Có gì đó đang chạm vào môi Thiên Nghi, có gì đó đang phả vào khắp mặt cô. Dù muốn ngủ vẫn không sao ngủ được. Cô mơ màng mở mắt, từ đôi mắt còn mê ngủ giờ đã to hẳn. Anh hôn cô. Dám hôn lúc cô còn đang ngủ, như thế có thể định tội được không?

“Ngủ đủ chưa?”

“Ồ...” Cô lùi người lại tránh đôi môi cứ không muốn yên phận. Hoàng Khang không để Thiên Nghi có cơ hội xa anh thêm một mili nào cả, anh nhanh tay kéo cô lại, mặt đối mặt, khoảng cách giữa hai sống mũi giờ chỉ còn tính là xăng ti. Sao anh có thể buông tha cho cô khi anh đã rất nhân từ để cô ngủ suốt bốn tiếng trên người mà cô cứ quấy rầy ôm lấy anh thật chặt thế kia.

“Vai anh bị em làm mất luôn cảm giác rồi...”

“Xin... xin lỗi... em mệt quá nên...” Cô nhanh tay dùng tay mình mát xa nhẹ nhàng vào vai trái của Hoàng Khang, điều này giúp ích được gì, anh mỗi vai là thật nhưng cổ họng lại nóng rát lên đây. Sự báo đáp đơn giản như vậy mà có thể làm Hoàng Khang vừa lòng sao? Anh dùng tay mình kéo cô lại gần hơn nữa, nhân lúc Thiên Nghi không hề có chút phòng bị, Hoàng Khang bế xốc cô ngồi lên đùi mình. Thiên Nghi ngẩn ra: “Anh định mỗi chân nữa sao?”

“Mặc kệ...”

“Hoàng Khang... càng ngày anh càng gian xảo!” Cô buông tay mình khỏi vai anh rồi dùng nó nhéo mạnh vào má Hoàng Khang: “Rất gian xảo.” Thiên Nghi mỉm cười. Anh thích nụ cười ngây ngô này, đây mới là điều anh yêu nhất ở cô, nụ cười như ánh sáng đã giúp anh thoát khỏi bóng đêm.

“Ồ... anh cũng thấy mình ngày càng gian xảo... vì ai đó cứ ôm chặt lấy anh, cứ muốn quấy rầy anh, thử thách sức chịu đựng của anh.”

“Em... em... đang ngủ nên đâu biết... gì.” Âm thanh vô cùng trầm ấm, nhẹ nhàng, cô lại lấy tay vân vê mép áo sơ mi của mình, đầu cúi hẳn xuống để che đi sự ngại ngùng của bản thân. Hoàng Khang ngắm cô hồi lâu, trông đáng yêu này, sao đáng yêu đến thế kia.

“Nghi ngốc à...”

“Em không ngốc mà...” Ngẩn ngay đầu lên mà biện minh.

Ai ngờ anh gian xảo tốt đỉnh thế đâu, dự cô ngẩng đầu để mà thực hiện âm mưu xấu xa. Đầu tiên chạm môi vào trán cô, rồi hôn đến mí mắt vẫn còn sưng mọng ấy, anh hôn nhẹ vào má Thiên Nghi. Kéo hai tay cô đặt lên vai và choàng lấy cổ của anh, Thiên Nghi ngoan ngoãn làm theo như chú mèo nghe lời chủ, hay nói rõ hơn cả cô cũng không còn sức phản kháng và không hề muốn phản kháng. Cuối cùng anh hôn nhẹ lên đôi môi kia, anh nhắm gương mặt Thiên Nghi suốt bốn tiếng nhưng thứ anh muốn chạm vào nhất là đôi môi này đây. Tay anh càng quấn chặt vào eo cô, Thiên Nghi thả lỏng hơn nhiều, bị anh hôn rồi thành thói quen, nhưng không biết mỗi lần cảm nhận đầu lưỡi anh là cô cứ run lên, không tài nào kiềm chế.

Nụ hôn anh sâu hơn, chậm chậm rồi chuyển thành cuồng nhiệt, anh cứ ôm chặt lấy Thiên Nghi, muốn biến tất cả của cô trở thành của anh.

Tình yêu... dạt dào như sóng biển.

79. Chương 8.2 : Nỗi Khổ Tình Của Đại Phong

“Diệp ơi.... Diệp! Ngọc Diệp!”

“Hả? Chuyện gì vậy?” Ngọc Diệp thần thờ đưa đầu nhìn sang Tiểu Quỳnh đang bức rút đi qua đi lại trong nhà Thiên Nghi.

“Sao Hoàng Khang không đưa Thiên Nghi về? Đã gần mười giờ đêm rồi...”

“Ai biết... Nhưng bộ Quỳnh không đi hẹn hò với anh Kỳ Dương sao? Thời gian rảnh rồi nên dành cho ông bạn trai gia trưởng của Quỳnh đi mà...”

Tiểu Quỳnh đứng dậy rồi đi sang ngồi cạnh Ngọc Diệp, giật lấy laptop của cô ấy.

“Nè... Diệp đang học bài đó.”

“Học bài?” Tiểu Quỳnh nhìn qua màn hình laptop, đôi chân mày cô chau lại, mặc cho Ngọc Diệp cố ý dành lại máy, Tiểu Quỳnh nhanh tay gõ mấy chữ vào khung tin nhắn rồi đóng luôn laptop, cô nhìn Ngọc Diệp chăm chăm: “Lại nữa?”

“Chỉ là... là... anh ta có ý với Diệp thôi mà...”

“Diệp tiểu thư à... làm ơn đi, anh Đại Phong đã về rồi, có muốn ham chơi cũng nên vừa vừa thôi, định ọi chuyện nghiêm trọng hơn mới vừa lòng sao? Diệp còn như thế nữa mình không tha đâu.”

Ngọc Diệp gật gật đầu cho qua rồi mở laptop lên, nhìn lại mấy dòng chữ ‘Tên khốn, đừng phiền tôi, nếu không tôi cho anh ăn đấm đó’, mắt Ngọc Diệp mở to lên nhìn lại hiển thị đã xem của đối phương. Ôi, đàn anh của trường đại học Y vừa mới xin được địa chỉ liên lạc đã bị từ chối, nhưng có phải chủ nhân từ chối đâu. Cô tức giận bỏ laptop qua một bên rồi chống hai tay lên eo mình.

“Quỳnh! Vừa phải thôi nha. Sao có thể mạo danh Diệp làm thế được?”

“Ai mới là người vừa phải, Diệp coi Diệp làm thế là đúng sao? Đừng có lằng nhằng nữa, anh Phong mà biết là không hay đâu, mình không có ý định che giấu cho Diệp nữa...”

“Không cần Quỳnh che giấu... anh Đại Phong là gì của Diệp chứ?”

Giọng hai cô nàng thanh thoát cả căn nhà vốn vẫn yên tĩnh của Thiên Nghi.

“Anh Đại Phong là người yêu của Diệp đó... Nghe rõ không?”

Có vẻ Ngọc Diệp đã nhượng bộ Tiểu Quỳnh, cô quay mặt sang hướng khác chẳng thèm lên tiếng, mặt đỏ phừng phừng. Thấy thế, Tiểu Quỳnh kéo kéo vai Ngọc Diệp, hạ thấp giọng: “Người như anh Phong mà đánh mất thì Diệp sẽ hối hận đó... Nghe mình đi Ngọc Diệp à...”

“Anh quan trọng vậy sao?” Là tiếng của Đại Phong, anh đứng sừng sững giữa cửa, tìm Ngọc Diệp như bị gián đòn thật mạnh, Tiểu Quỳnh lập tức đứng bật dậy, ấp úng: “Anh... anh...”

Không những có Đại Phong mà còn cả Thiên Nghi và Hoàng Khang đang đứng ở cửa. Mặt Thiên Nghi có chút khó coi.

“Hôm nay... hai người ngủ ở nhà Nghi được không?” Để phá tan không khí ngột ngạt, cô ấy lên tiếng trước. Ngọc Diệp thở phào nhẹ nhõm rồi cũng đứng dậy: “Không cần đâu... Diệp về nhà ngủ được rồi.”

“Diệp này... Diệp và mình phải ngủ lại đây với Thiên Nghi, nếu không Hoàng Khang lại thừa cơ hội.”

Hoàng Khang bật cười, không tránh khỏi ánh mắt thăm dò của Tiểu Quỳnh. Cô ấy luôn đề phòng Hoàng Khang hộ Thiên Nghi như đề phòng một tên háo sắc. Nhưng có điều, việc Tiểu Quỳnh nghi ngờ không hẳn đã sai. Hoàng Khang không những háo sắc mà còn là một tên đại háo sắc.

“Được rồi... hai người ngủ lại cùng Nghi ngốc của tôi đi. Tôi về nhà là được chứ gì...”

Cô quay sang nhìn Hoàng Khang, ánh mắt lưu luyến chưa dứt thì đã bị Tiểu Quỳnh kéo lại phía mình. Còn Đại Phong nhìn lại Ngọc Diệp đang bình thần đứng gần anh, anh mỉm cười cùng cô.

“Sáng mai anh lại đón em đến trường.”

“Ồ... Anh về cẩn thận.”

Sau khi khóa cổng, cả ba trèo lên gác phòng của Thiên Nghi. Ngọc Diệp như tội phạm bị phán tội, Thiên Nghi cùng Tiểu Quỳnh đều đưa ánh mắt trách móc về phía cô.

“Hai người đừng nhìn Diệp thế mà...”

Thiên Nghi ngồi xuống giường nắm tay Ngọc Diệp: “Đừng như thế nữa được không?”

“Ừm...” Diệp tiểu thư gật đầu kiên quyết, còn dấm giơ tay lên hứa hẹn với hai người còn lại. Tiểu Quỳnh đang ngồi trên ghế cũng thở dài không biết nói câu gì cho phải. Lần này không biết là lần thứ mấy đám bạn bao che cho sai lầm của Ngọc Diệp. Cô có Đại Phong nhưng vẫn hay cùng những chàng trai khác tỏ ra thân mật, như thế có phải đang phản bội Đại Phong không?

Anh yêu cô nhiều vậy mà đổi lại không dành được trái tim Ngọc Diệp. Đại Phong thiếu gia một thời lộng lẫy chỉ thua trong tay một người con gái.

“Anh Phong... chuyện đó...” Chưa để Hoàng Khang nói những câu tiếp theo, Đại Phong vội lảng sang chuyện khác: “Chúc mừng cậu... từ nay được ở bên Thiên Nghi rồi.”

“Cảm ơn anh... Em thực sự rất vui.” Hoàng Khang đưa đầu ra cửa xe để hóng lấy làn gió đêm lạnh buốt, anh không cảm nhận thấy mình lạnh, chỉ toàn hơi ấm của Thiên Nghi, chỉ toàn hình ảnh những nụ hôn quyến luyến không rời của hai người đã có thể khiến anh không cảm nhận được cái gì là gió đông. Anh tự mình cười rất tươi, cây răng khểnh trắng muốt lộ ra tôn thêm nét đẹp cuốn hút của anh chàng này.

Một người hạnh phúc, còn một người đang tự mình ôm trọn đau khổ.

Rất lâu sau, khi không gian trong xe hoàn toàn yên tĩnh thì Đại Phong lại lên tiếng.

“Chưa bao giờ anh cảm nhận được cái hạnh phúc mà cậu đang có, cậu yêu Thiên Nghi, Thiên Nghi còn yêu cậu hơn cả cô ấy. Anh rất ngưỡng mộ cậu đó Hoàng Khang.”

“Anh...” Sắc mặt Hoàng Khang cũng dần trở nên đông cứng bởi sự đường đột chia sẻ này của Đại Phong. Hoàng Khang ngồi ngay ngắn lại rồi nhìn qua Đại Phong, anh đang chăm chú lái xe nhưng gương mặt lại lộ rõ nét buồn phiền khó tả. Nhưng là một người đàn ông, Hoàng Khang hiểu mình nên làm gì.

“Chúng ta đến đâu đó uống vài ly không?” Lời đề nghị của Hoàng Khang quả thực rất đúng lúc. Đại Phong quay đầu xe về hướng một quán Bar sang trọng. Hai người ngồi trong một phòng Vip riêng, Đại Phong châm một điếu thuốc rồi chống tay lên thành cửa, nhìn ra những ngọn đèn lấp lánh của những tòa cao ốc nguy nga. Khói thuốc ngào ngạt tỏa khắp nơi. Hoàng Khang rót một ít rượu mạnh vào hai ly, anh uống trước, nhưng khác Đại Phong, Hoàng Khang uống để mừng cho niềm vui của anh và Thiên Nghi.

“Cậu không hút thuốc sao?”

“À... từ lúc yêu Thiên Nghi, em bỏ rồi. Thiên Nghi không thích.”

Môi Đại Phong khẽ cong lên, anh quay đầu lại, gác chân lên hàng ghế đối diện, rồi uống cạn một hơi, ly rượu đầy giờ chẳng còn một giọt.

“Nhiều lúc tôi mong mình được như cậu. Thiên Nghi rất ngốc.”

Nếu Thiên Nghi mà nghe được những câu này, cô ấy sẽ tức chết mất. Hoàng Khang chê cô ngốc thì thôi đi, cả anh trai nuôi Đại Phong cũng thế, cô cũng đâu ngốc gì mấy.

Hoàng Khang nghe Đại Phong nhận xét thế, không những không biện hộ cho người yêu mà còn bật cười, tay xoay xoay chiếc điện thoại màn hình đen phẳng lặng trên tay, rất thành thạo.

“Em cũng thấy cô ấy rất ngốc... mà có lúc em còn không ngờ mình lại đi yêu một cô gái ngốc như vậy... Bạn gái trước kia của em vô cùng thông minh.”

Kiểu này mà nghe được, cô lại thổ quyết lần hai. Chê bạn gái thì không nói đi, lại còn khen người yêu cũ. Hoàng Khang... anh có biết như thế rất quá đáng không?

“Vì Thiên Nghi ngốc nên chỉ biết yêu cậu.”

Hoàng Khang lặng lẽ gật đầu, anh cũng biết vì cô ngốc như thế nên anh mới yêu cô, và cũng vì cô vô cùng ngốc nghếch nên bản thân cô lại vì tình yêu với anh mà hy sinh rất nhiều. Anh nâng ly lên uống ngụm rượu rồi lại bỏ xuống.

Còn Đại Phong, Đại Phong rót đầy một ly, hai ly, ba ly,... mà sao vẫn chưa say. Càng uống càng tỉnh, càng uống càng đau, nếu say đi thì có lẽ sẽ dễ dàng hơn, không cần dằn vặt, gào thét đau khổ trong tim thể này.

“Anh... có lẽ mọi chuyện không phức tạp thế đâu... Ngọc Diệp còn nhỏ, hay ham chơi là đúng thôi. Nên... tha thứ được thì phải tha thứ... Anh yêu cô ấy mà.”

“Ừm... anh yêu cô ấy...”

“Vậy thì anh bỏ qua đi...” Hoàng Khang ngập ngừng, cũng không biết nên khuyên thế nào bây giờ. Nhìn gương mặt anh tuấn rạng ngời ngày nào của Đại Phong giờ trở nên cô đơn trong bóng đêm thế này, cho thấy tâm trạng của anh không những tệ mà còn trái tim đang rất đau. Tối qua, Hoàng Khang còn như thế mà, giờ mới biết bộ dạng khó coi làm sao.

“Nhưng cô ấy không yêu anh.”

“Anh Phong...”

Không ngờ Đại Phong có thể thừa nhận một cách bình thản như vậy. Nhưng Hoàng Khang đâu hay, anh không muốn thừa nhận, anh muốn giấu trong lòng, lừa mình, lừa người để có thể ở bên yêu thương Ngọc Diệp. Nhưng khi men say vừa thấm vào người, Đại Phong lại nén lòng mà thừa nhận. Nhìn vẻ ngạc nhiên của Hoàng Khang, anh bật cười rồi lấy tay rót thêm vào ly của Hoàng Khang.

“Điều này cậu cũng biết đúng không?”

Hoàng Khang không gật đầu cũng chẳng lắc đầu. Nghĩ ngợi một lát, Hoàng Khang lại tự mình nói mình: “Lúc đầu Thiên Nghi cũng rất ghét em... em phải chờ cô ấy, nên anh cũng nên chờ Ngọc Diệp đi. Yêu cô ấy nên anh phải chờ.”

“Anh chờ cô ấy? Chờ khi nào? Đến khi cô ấy can đảm chấp nhận anh, yêu anh và quên đi nỗi đau tình cũ sao?” Đây là điều thuốc thứ năm, Đại Phong phải hơi khó vào làn da, anh nhìn ra ngoài: “Trước đây Ngọc Diệp yêu thẳng bạn của anh, trong khi đó anh lại chỉ biết yêu thầm cô ấy, chờ cô ấy. Đến lúc cô ấy và thẳng đó chia tay, anh cũng phải chờ để Ngọc Diệp vui nỗi đau. Sau đó hẹn hò cùng cô ấy, anh vẫn chờ để Ngọc Diệp yêu anh. Giờ cậu còn kêu anh chờ?”

Hoàng Khang thần thờ. Cái chờ của Hoàng Khang chẳng là gì so với Đại Phong. Một Đại Phong uy danh lừng lẫy lại ẩn sau lớp vỏ là một quá khứ đau thương trong tình cảm thế này.

“Anh cố gắng rất nhiều... cố gắng để tự mình nhủ với lòng là nên chờ, nhưng anh mệt lắm Hoàng Khang à... Anh rất mệt rồi...” Anh mệt rồi... chờ Ngọc Diệp yêu anh quả là điều không thể nên chỉ còn cách buông tay nhau để cả hai tìm con đường mới sao? Đại Phong làm được không? Biết là không nữa, không đành nhưng anh còn lựa chọn nào đây? Tình yêu chỉ đơn giản mà sao có đôi lúc nó khiến con người ta khổ tâm đến thế...

“Vậy bây giờ anh tính sao? Anh không định chia tay đấy chứ?”

Chia tay? Trong lòng Đại Phong chưa khi nào tồn tại ý định đó...

Nhưng bây giờ anh tính sao đây? Cố gắng níu giữ, cố gắng chờ như những năm qua anh đã làm, hay là chạy trốn khỏi cô, khỏi tình yêu mù quáng mà anh tôn thờ suốt một thời gian dài dằng dặc. Anh im lặng không trả lời, chỉ nụ cười chế giễu bản thân.

80. Chương 8. 3: Người Làm Anh Rung Động.

Vài ngày tiếp theo, Hoàng Khang không trở về nhà một giây nào cả, nghĩ tới có một hồ ly tinh đang ở đó và bộ dạng méo mó hay ghen đáng yêu của Thiên Nghi thì Hoàng Khang lại bật cười, anh đành trở thành kẻ vô gia cư, hết chạy sang nhà Hồng Ngân lại thỉnh thoảng ghé thăm Gia Minh, sẵn tiện ăn ngủ miễn phí. Cho đến tuần thứ hai trôi qua. Chủ nhật, Hoàng Khang vừa dự tiệc sinh nhật của một người bạn cùng khóa, đi với Thiên Nghi, anh càng lộ rõ mình là người bạn trai chuẩn mực nên uống khá nhiều rượu nhẹ thay cô. Hôm nay, đành về nhà...

Bây giờ tối, Hoàng Khang cho xe vào ga ra rồi bước vào nhà, do có chút hơi rượu nên làm anh quên hẳn việc trong nhà còn đang có một con hồ ly tinh. Bước vào phòng của mình, anh ném cả điện thoại và chìa khóa xuống bàn, cởi đi hai nút áo phía trên rồi mở cửa vào phòng tắm. Nào ngờ, cửa vừa mở ra, anh đã trông thấy.

“Cô làm gì ở đây?” Vũ Bảo Hà đang nằm trong bồn tắm của Hoàng Khang, xà phòng tràn ngập khỏi bồn lan ra đến sàn, một mùi thơm ngào ngạt của hoa lài bốc lên, đầu óc Hoàng Khang rơi vào trạng thái giữa không trung.

“Tôi...đang...tắm.” Làn da trắng như ngọc trai kia lộ rõ ra trước mắt Hoàng Khang, những chỗ cần che đã bị xà phòng che hết, nhưng những đường cong còn lại vẫn có thể quyến rũ người khác một cách đơn giản. Nhưng dù có thế nào anh cũng là hoa đã có chủ, Hoàng Khang vẫn giữ thái độ lạnh nhạt: “Bước ra khỏi phòng tôi!” Anh quay đầu đi ra khỏi phòng tắm rồi ngã người lên giường, hai mắt nhắm nhắm nhìn trần nhà. Anh tự mình hỏi, nếu người đang ở trong đó là Thiên Nghi thì sẽ thế nào? Anh sẽ nói câu đó? Hay anh sẽ nhanh như cắt muốn mắt mình rời khỏi cơ thể kia? Hoàng Khang không dám chắc, bởi lúc bên Thiên Nghi, máu cầm thú của anh vẫn luôn sôi sục.

“Cậu chịu về rồi sao?” Cô ta bước ra với vẻn vẹn một chiếc khăn tắm quấn lấy người chưa chạm tới gối. Hoàng Khang hướng mắt lên trần nhà tiếp tục rồi im lặng. Anh cảm nhận đường ga giường bên cạnh vừa lúng xuống, có người ngồi lên, anh quay sang lại thấy cô ta đã ngồi cạnh mình.

“Làm gì vậy?” Anh ngồi dậy, hai tay chống ra sao tỏ ra vẻ bất cần.

“Cậu... cũng bị tôi quyến rũ?”

“Ý cô là cô đang quyến rũ tôi?” Hoàng Khang nói với thái độ đứng đưng.

Môi cô ta nở nụ cười rất tươi, tay cô đã chạm vào nút áo thứ ba trên ngực anh.

“Thì sao? Tôi biết là cậu không có hứng thú với con nhỏ kia... nó không điểm nào nổi bậc cả...”

Nụ cười khinh bỉ lại lộ rõ trên gương mặt anh tuấn của Hoàng Khang. Anh cầm lấy tay của Vũ Bảo Hà. Cô ta càng đắm mình trong hạnh phúc với sức quyến rũ lạ thường của mình thì bỗng dưng, bàn tay cô đau buốt, như có một tảng đá đang kìm kẹp lấy nó.

“Đau... đau...”

Anh ném bàn tay mềm mại kia ra khỏi người mình rồi anh đứng hẳn dậy, bằng ánh mắt sắt đá nhất, Hoàng Khang nhìn vào Vũ Bảo Hà: “Đừng đem cô so sánh với Thiên Nghi của tôi. Một chút cũng không bằng... quyến rũ tôi à? Nói cho cô biết, trên đời này chỉ có một mình Tằng Thiên Nghi mới khiến tôi muốn chiếm hữu thôi!”

Vũ Bảo Hà còn đang xoa xoa bàn tay còn những vết hằn đỏ từ do năm ngón tay rắn chắc của Hoàng Khang gây ra. Mặt cô ta vẫn không thôi âm ức, nhưng không biết động lực nào khiến Vũ Bảo Hà lại nắm chặt tay Hoàng Khang, hai bàn tay cô ta nắm lấy những ngón tay thon dài của anh. Mặt cô ta đã ươn ướt: “Hoàng Khang... không lẽ cậu... không hiểu tình cảm của tôi dành cho cậu hay sao? Hai tuần qua...tôi luôn chờ cậu...tôi nhớ cậu...”

“Cô lấy tư cách gì nhớ tôi hả? Cô chẳng qua là người tình của ông bố vô trách nhiệm kia thôi. Lại còn chờ tôi? Nhớ tôi? Tránh xa tôi ra!”

Mắt cô ta rơi vào lạc lõng, bàn tay đang nắm chặt lấy hy vọng bỗng dưng bị hắt hủi, trước mắt cô là một Hoàng Khang băng giá, anh luôn như thế, luôn tỏ ra ghẻ lạnh với cô, còn về người con gái kia, anh lại dịu dàng, ân cần như thể cô ta là ngọc ngà châu báu. Rồi cuộc cô thua cô ta điểm nào?

“Hoàng Khang!” Khi thấy anh định bước đi, Vũ Bảo Hà đứng bật dậy rồi nhìn về tấm lưng mang theo luồng gió đông lạnh giá ấy. Gọi anh, anh không quay lại, cả nhìn anh còn không thèm nhìn lấy cô một lần, cô đáng khinh bỉ vậy à?

“Tôi... không yêu thương gì bố cậu cả... chỉ vì cuộc sống nên tôi mới phải bán mình cho ông ta... tôi nghĩ mình sẽ cam chịu như thế... nhưng từ khi gặp cậu, tôi không muốn vậy nữa... tôi không muốn làm mẹ kế của cậu...”

Tay Hoàng Khang bóp chặt vào nhau, đây là người phụ nữ của bố anh sao? Ông ta ruồng bỏ mẹ con anh để ở bên những hạng đàn bà thế này? Càng nghĩ anh càng không kiềm chế được cơn giận, mẹ anh làm gì sai mà phải bị đối xử như vậy? Anh quay hắt người lại, đối diện với dáng vẻ quỵn rũ chết người đó, nếu là bố anh, ông ta sẽ ôm ngay lấy cô, nhưng còn anh, anh khinh thường người đang đứng trước mặt mình, thậm chí càng muốn cô ta chết đi: “Không muốn làm mẹ kế của tôi? Dù có muốn cũng chẳng được đâu... Nhưng mà tôi cho cô biết... đối với tôi, cô chỉ là thứ phụ nữ có tiền là mua được, còn dám so sánh với Thiên Nghi? Cô ấy không như cô, Thiên Nghi của tôi không cho phép cô đem ra so sánh. Cô không biết tôi khinh bỉ cô tới nhường nào đâu...”

“Cậu khinh bỉ tôi vì tôi yêu cậu sao?”

“Ngay ngày mai, tôi không muốn thấy bất cứ thứ gì liên quan tới cô trong ngôi nhà của tôi. Hiểu không?” Chỉ có dùng những lời lẽ này thì Hoàng Khang mới nguôi ngoai được lửa giận trong lòng. Anh liếc mắt vào bộ váy ngủ còn chống chọi trên sàn nhà rồi nhìn lại vẻ đáng thương của Vũ Bảo Hà lần nữa, sau đó anh đá mạnh vào cánh cửa gỗ, cửa va vào tường phát ra âm thanh kinh khủng. Âm thanh ấy chấm dứt cũng là lúc bóng dáng anh biến mất đây.

Người phụ nữ kia lạnh lẽo giữa không gian vắng lặng, chiếc rèm cửa bị gió thổi tung, gió luồn vào da thịt cô khiến cô lạnh buốt, và đau điếng đến tận xương tủy, cô ngồi xuống sàn nhà, một tay tựa vào giường rồi thét lên thật to.

“Á... á...” Yêu đã sai giờ lại đi yêu con của người tình? Cô thật hết thuốc chữa rồi, cứ nghĩ Hoàng Khang sẽ giống bố cậu ấy, không thoát khỏi lưới tình của cô. Hai tuần qua, cô trông ngóng bóng dáng của anh, điện thoại của ông Hoàng cô cũng chỉ trả lời qua loa, mong sao người hỏi thăm cô là Hoàng Khang thì dù có chết cô cũng cam tâm. Vậy mà anh lại mất hút sau cái đêm ngồi khóc ở ban công của căn phòng này. Đêm đó cô tận mắt chứng kiến vẻ yếu đuối hiếm thấy của Hoàng Khang. Anh khóc...anh thực sự khóc vì người con gái kia.

Vũ Bảo Hà không thể chấp nhận, Hoàng Khang mạnh mẽ biết bao nhiêu giờ trong đêm tối lại cô đơn ngồi khóc đau khổ vì một đứa không ra gì. Và lúc nghe tiếng xe của anh vào ga ra, cô chỉ còn kịp vào ngay phòng tắm của Hoàng Khang. Cô nhớ anh, nhớ đến cả ruột gan đều muốn nổi loạn, chưa khi nào cô khát khao mình trở thành người phụ nữ của một người đàn ông như thế... Nhưng cô thua... cô thua bởi chính ông trời... Thảm hại hơn là không thể khiến Hoàng Khang có chút dao động nào. Ngược lại chẳng còn tư cách đem so với cô bé luôn tỏ ra ngây thơ kia... Vũ Bảo Hà có thể chấp nhận được sao?

“Anh... anh...” Thiên Nghi không cất nổi từ nào nữa khi nhìn dáng vẻ mệt mỏi của Hoàng Khang đang đứng trước cổng nhà mình. Đã gần mười hai giờ đêm rồi... Hoàng Khang đã đứng đây bao lâu? Nếu tối nay cô trần trọc không yên mà đưa đầu ngấm sao thì làm thế nào chứng kiến được cảnh tượng này. Anh chỉ lặng lẽ đứng trước cổng rồi nhìn lên cửa phòng cô... Gió đang rất mạnh.

Giờ phút hai mắt gặp nhau, Hoàng Khang mỉm cười còn Thiên Nghi thì không tin nổi mắt mình, cô chạy ngay xuống nhà, mở cửa cổng rồi đứng đối diện cùng anh. Trông dáng vẻ ngày ngỗ ấy, anh sẽ phát điên lên vì cô mất thôi.

“Giờ này còn ngấm sao trăng gì nữa?”

“Anh... đến đây khi nào vậy?”

“Không biết nữa... từ lúc đèn nhà em vừa tắt.”

Đèn vừa tắt? Lúc ấy chỉ gần tám giờ. Gần bốn tiếng rồi, Hoàng Khang, anh bị gì thế này?

“Sao lại đứng đây?”

“Nhớ em...”

“Hoàng Khang à...” Định hỏi thêm gì nữa nhưng trông sắc mặt anh tệ đến vậy thì cô lại không nỡ, Thiên Nghi kéo tay Hoàng Khang vào trong nhà, cửa vừa khép lại anh đã ôm chặt lấy cô, ôm rất chặt.

“Sao... vậy?”

“Anh nhớ em.”

Thiên Nghi cố gắng để anh buông cô ra, nhưng hai tay anh vẫn giữ chặt eo cô. Mặt đối mặt, cô ngấm kĩ đôi mắt anh, sao gần đây lại chứa nhiều nỗi buồn đến thế. Anh không còn cười thường xuyên nữa, chẳng còn là một Hoàng Khang ngông nghênh như khi cô quen anh.

“Anh không nghe Tiểu Quỳnh cảnh cáo à? Cô ấy nói sẽ đánh gãy chân anh nếu anh dám ở đây riêng với em đó.”

“Cứ để cô ấy đánh đi!” Anh thừa biết Thiên Nghi không thể để cho Tiểu Quỳnh đánh mình, anh biết nên rất tự tin. Chỉ tại cô quá kém cỏi, bao giờ cũng để anh đoán được suy nghĩ của mình. Nhưng từ trước đến nay có khi nào nửa đêm anh lại đến đây đâu. Hôm nay chắc lại xảy ra chuyện, biết khuyên Hoàng Khang thế nào? Lúc anh buồn anh chỉ muốn ôm cô vào lòng mà im lặng, vậy thì có thể hỏi thăm chút không? Hay là im lặng để anh ôm?

Mỗi lần suy nghĩ nhập tâm là chân mày cô lại chau lại, mắt cúi cúi xuống để tìm một đáp án thích hợp.

Cô có nhiều điều để nghĩ thế à? Đâu hay rằng Hoàng Khang luôn theo dõi từng biểu hiện trên gương mặt đáng yêu kia?

Thiên Nghi! Thú tính của anh bộc phát rồi, chỉ trách em nửa đêm dám mở cửa cho sói vào nhà...

Vẫn chưa tìm câu trả lời thích hợp thì cô giật bắn mình khi phát hiện hai chân đã không còn chạm đất, người cô bị Hoàng Khang ôm trọn vào lòng.

“Sao... sao lại bế em? Bỏ em xuống đi!” Vô ích thôi, sự vùng vẫy của Thiên Nghi không còn hiệu lực nữa. Hoàng Khang dụi mặt mình vào mặt Thiên Nghi rồi mỉm cười: “Đi ngủ!”

‘Đi ngủ’, hai từ trong sáng này khi thốt ra khỏi miệng Hoàng Khang lại vô cùng không trong sáng.

“Em không muốn đi ngủ.”

Hoàng Khang đứng hẫng lại, anh dùng cặp mắt đắm chiêu nhìn đáng vẻ ngốc nghếch của cô rồi lại mỉm cười: “Vậy vận động trước khi ngủ, em nghĩ được không?”

“Em... em...” Câu nói chưa thốt ra hoàn chỉnh đã bị nụ hôn anh chèn ép. Môi anh vẫn lạnh giá vì phải đứng ở ngoài quá lâu. Bàn tay bế cô vẫn còn vương chút sương đêm, mái tóc cọ vào gương mặt Thiên Nghi cũng ướt đầm vì sương. Anh đứng ngoài lâu thế này rồi. Thiên Nghi nghĩ mà quên mất việc phản kháng. Anh muốn hôn thì hôn, bởi lẽ nụ hôn này vĩnh viễn luôn là của anh mà.

Chiếc giường mềm mại thật, Thiên Nghi tự mình khen rằng bản thân đúng là biết chọn loại ga giường tốt mà. Giường sao? Cô đã nằm trên giường của mình? Ôi... chuyện bắt đầu nghiêm trọng rồi...

Hoàng Khang ôm chặt lấy Thiên Nghi, đặt cô xuống giường rồi cũng trèo lên nằm bên cạnh, anh một tay giữ gương mặt Thiên Nghi, một tay tìm chiếc chăn ấm áp đắp lên cho hai người. Anh mở mắt nhìn đôi mi vẫn luôn động đậy của Thiên Nghi, hai bàn tay cố bầu giữ vạt áo sơ mi của anh. Thấy thế, anh dùng nụ hôn cuồng nhiệt như muốn lấy hết hơi thở của đối phương lại.

“Em... muốn bỏ mặc anh muốn làm gì thì làm à? Nghi ngốc?”

Cô mở to đôi mắt, trong sáng biết bao? Nghĩ đến gương mặt cô Vũ Bảo Hà là anh bắt đầu ớn lạnh, mắt cô ta luôn tìm đến dực vọng. Còn đây, tình yêu của anh trong sáng thế này mà.

“Sao?” Anh nhú mày tìm câu trả lời từ người vẫn đang bị vòng tay anh khống chế.

“Ngày mai... em tìm anh Kỳ Dương, bảo anh ấy giúp em kiện anh.”

“Tội gì?”

“Cưỡng bức em.”

“Hả?” Hoàng Khang bật cười rồi hôn nhẹ lên má Thiên Nghi, anh ngóc đầu nhìn thẳng vào mắt cô: “Em định kiện chồng mình ngồi tù vì lên giường với vợ?”

“Em không phải vợ anh.”

“Ồ... thế ai từng nói muốn làm người phụ nữ của anh?”

Ai nói? Thiên Nghi đang cố lục lại toàn bộ trí nhớ? Có lẽ không phải cô? Gương mặt hồng hồng giờ đã đỏ ửng. Cô chỉ nhìn thấy nụ cười tinh quái từ người đang ngã nửa thân trên lên người cô. Bởi thế không nên hứa hẹn gì với Hoàng Khang, anh học dở nhưng trí nhớ vô cùng tốt.

“Hoàng Khang à...” Chỉ còn cách tự mình tìm đường thoát. Vừa nói cô vòng tay lên cổ Hoàng Khang, chớp chớp mắt mình anh. Hoàng Khang lại giữ trên môi nụ cười ấy. Nó cuốn hút làm sao?

Thật quá đáng mà, sao anh có thể quyến rũ em mãi thế? Nói không chừng em không kiện anh cưỡng bức thì ngay tối nay bị cáo sẽ là em.

Cô sẽ cưỡng bức anh mất...

“Anh mà làm thế thì đừng trách em.”

“Trách em? Sao phải trách em?” Vẫn thái độ dửng dưng ấy, không tác dụng.

“Em... em... sẽ... sẽ...” Nói có một câu mà lại khó khăn vô cùng.

“Em sẽ làm gì?”

Làm gì anh thừa biết mà còn hỏi.

“Sẽ không cho anh hôn em nữa!” Lời cảnh cáo quá có tác dụng.

Hoàng Khang gật đầu, nhưng lại lấy giọng: “‘Hoàng Khang à... anh mà làm thế thì đừng trách em cưỡng bức anh.’ Em định nói vậy đúng không?”

Thiên Nghi bắt lực thú tội: “Sao em nghĩ gì anh điều biết hết vậy?”

“Hả? Em định làm vậy thật sao? Anh chỉ đoán thôi mà... Không ngờ em cũng rất háo sắc?”

Anh thật quá đáng. Thiên Nghi xô anh ra khỏi người mình rồi cô ngồi bật dậy.

“Anh về nhà đi... Về nhanh!”

Hoàng Khang nhanh tay ôm lấy cô vào lòng, anh thì thảo bên tai Thiên Nghi, như bùa mê khiến cô không sao cưỡng lại.

“Thôi mà Thiên Nghi... sự thật đó anh có thể cho qua, .tại anh quá có sức hút. Không sao... anh cam tâm tình nguyện để em cưỡng bức...” Nói xong, Hoàng Khang buông Thiên Nghi ra, tự tay cởi từng nút áo trên người.

Vừa cởi đến nút thứ ba, Thiên Nghi đã la toáng lên, nắm chặt tay anh lại.

“Hoàng Khang... Hoàng Khang... em... em không giỡn.”

“Anh nghiêm túc mà... không kiện em cũng không bắt em chịu trách nhiệm. Anh thề đấy.”

Anh khôn cũng vừa phải thôi. Gian xảo cũng phải có chừng mực chứ. Chịu trách nhiệm à? Ai là người nên nói câu đó? Thiên Nghi cố dùng tốc độ nhanh nhất gài lại từng nút áo cho Hoàng Khang. Như thế an toàn.

Hoàng Khang mỉm cười mê hoặc cô lần nữa. Thiên Nghi mím môi nhìn sắc mặt anh. Đúng là dẫn sói vào nhà.

“Nhìn anh như thế là có ý gì?”

“Em ngủ!” Cô nằm bịch xuống giường rồi quay lưng lại phía anh. Thiên Nghi không thể không thừa nhận cô thật sự mất kiểm soát mất rồi. Ai bảo anh đẹp trai như thế, ai bảo anh lừa tình như thế và ai bảo cô yêu anh như thế. Nhìn thêm một giây nữa thì cô sẽ... ‘cưỡng bức’ anh thật đấy.

Một vòng tay thật ấm áp ôm lấy cô từ phía sau. Cái chăn bông màu trắng cũng kéo đến tận vai, Hoàng Khang tựa đầu vào mái tóc của Thiên Nghi.

“Kết hôn với anh đi!”

Thiên Nghi lắc đầu.

“Sao vậy?”

“Kết hôn rồi anh sẽ không còn yêu em nữa.”

Cô cảm nhận được nụ cười của anh sâu hơn, chưa cho Hoàng Khang hỏi, Thiên Nghi đã biện minh: “Mẹ em từng nói con trai sẽ giống bố... em không muốn như mẹ anh.”

Người Hoàng Khang cứng đờ, anh từng nghi ngờ Thiên Nghi sẽ có ý nghĩ này, nhưng lại càng không thể tin cô lại dám nói ra. Cô quay người lại, vòng tay ôm lấy Hoàng Khang, tựa mặt mình vào ngực anh, cảm nhận nhịp tim hỗn loạn ấy.

“Em biết mình không nên nói ra, em biết anh sẽ buồn vì khơi lại quá khứ... Nhưng em sợ lắm, em yêu anh như vậy, anh mà bỏ em... em sẽ chết thật đó.”

Anh như chết tại chỗ. ‘Em sẽ chết thật đó’. Câu nói như bóp nghẹt tim Hoàng Khang, anh đau lòng, đau lòng khi làm Thiên Nghi có cảm giác không an toàn. Cô yêu anh nhiều như vậy, xa anh cô sẽ chết sao? Hoàng Khang không dám nghĩ đến nữa. Sẽ không bao giờ có chuyện đó xảy ra?

“Nghi ngốc... Em biết em trẻ con lắm không? Anh ghét ông ấy nên mãi mãi không giống ông ấy... Anh chỉ yêu em thôi. Chỉ yêu mỗi mình Nghi ngốc thôi.”

Cô an tâm gật đầu, cảm nhận bàn tay Hoàng Khang càng ôm chặt lấy Thiên Nghi, nhưng cô không sợ anh sẽ làm điều gì tiếp theo. Bây giờ muốn bỏ mặc anh muốn làm gì thì làm rồi. Cô nhắm chặt mắt lại, mãi sau đó chỉ nghe nhịp tim của Hoàng Khang, cảm nhận hơi thở của anh dày đặt khắp tóc mình. Anh hôn nhẹ lên mái tóc dài và an phận ôm cô ngủ... Giấc ngủ sâu...

81. Chương 8.4: Nút Thắt Gia Đình

Đã sáng chưa mà tiếng nói ai cứ in ỏi bên tai thế này?

Mặt trời lên tới đỉnh đầu rồi, tia nắng lọt qua sống mũi cao ngút của Hoàng Khang. Thiên Nghi mở mắt và ngược đầu ngắm nghía gương mặt anh. Đẹp trai vô cùng, rất đẹp, y như hoàng tử trong truyền thuyết, dấu có là ngựa đen vẫn không sao. Anh ngủ rất say, chắc tối qua đã rất mệt, cũng phải thôi, đứng ngoài cổng lâu như thế mà. Tay anh vẫn không rời bờ vai cô. Người anh vẫn còn mùi hương ngào ngạt. Nếu sáng nào cũng ôm anh thế này thì hay biết mấy. Vậy có nên kết hôn không? Suy nghĩ lại...

“Còn nhìn ngắm?”

Ôi trời... Tiểu Quỳnh! Tiểu Quỳnh. Thiên Nghi mở to hai mắt lên, lấy tay dụi dụi mắt mình. Có khi nào là mơ không? Sáng thế này còn mơ gì nữa. Định thần lại.

“Không được!” Thiên Nghi như thét toáng lên khi thấy Tiểu Quỳnh cầm cây chổi quét nhà giờ cao.

Gầm...

Ầm...

Hoàng Khang nhanh thật, mới chốc đã ôm gọn Thiên Nghi ngã xuống giường, người anh đau buốt, như thế này không sao, còn hơn để Thiên Nghi đỡ cho anh cây chối kia.

“Cái tên xấu xa này...”

Chưa hết sao? Tiểu Quỳnh còn cầm cây chối chỉ thẳng vào Hoàng Khang và Thiên Nghi đang nằm dài dưới sàn bên kia mép giường.

“Hoàng Khang!” Thiên Nghi nhanh chóng trèo xuống người Hoàng Khang, để anh làm nệm tuy rất êm như chắc sống lưng anh sẽ gãy mất. Cô đỡ anh đứng dậy: “Anh có sao không?”

“Ồ... không.” Hoàng Khang phúi lại tay áo cho phẳng phiu rồi nhìn thẳng về phía Tiểu Quỳnh: “Định giết tôi sao?”

“Đúng vậy... tôi đang định giết anh đây này... Tên Sở Khanh... háo sắc... dám ôm Thiên Nghi ngủ thế hả?”

“Quỳnh... Quỳnh... không có chuyện gì đâu...chỉ là... tối qua... Nghi...” Sao mà rối ren thế này? Có phải ngoại tình bị bắt gian tại giường đâu.

Hoàng Khang không nói không rằng kéo Thiên Nghi vào lòng, ngang nhiên tuyên bố: “Thiên Nghi là người của tôi!”

“Cái gì?” Tiểu Quỳnh gần như hét lớn, không cho Thiên Nghi giải thích, cô đã bay nhanh qua chướng ngại vật mà ném cây chối vào Hoàng Khang. May mắn, Hoàng Khang nhanh tay lẹ chân né trái né phải. Thiên Nghi la lên rồi chạy đến ôm lấy Tiểu Quỳnh.

“Quỳnh... đừng đánh mà... không phải...không... Quỳnh... Đừng đánh mà...”

Không ngăn được Tiểu Quỳnh, Hoàng Khang lại cứ đứng trơ ra đó, Tiểu Quỳnh từng học võ, dù Hoàng Khang có lợi hại đến đâu cũng không giải quyết được: “Hoàng Khang... anh về trước đi... nếu không Tiểu Quỳnh đánh anh chết thật đó... Hoàng Khang... Hoàng Khang! Anh mà không đi... em sẽ... sẽ... không cho anh ôm em nữa.” Thiên Nghi nói gì thế này? Thời khắc quan trọng mà còn phát biểu linh tinh. Tiểu Quỳnh quay lại lườm cô bạn rồi rút cây chối từ tay Thiên Nghi lại.

“Anh đợi em ở trường.” Hoàng Khang nháy mắt cùng Thiên Nghi rồi nhân lúc Tiểu Quỳnh không phòng bị đã thoát khỏi vòng vây của địch.

“Nghi buông ra. Mình không cho tên đó một trận không được mà.”

Ai ngờ Thiên Nghi lại yếu đến thế, Tiểu Quỳnh lại mạnh đến thế, cô giật lấy chối, đẩy Thiên Nghi xuống giường và chạy xuống gác theo Hoàng Khang, Thiên Nghi cũng chỉ biết ngồi dậy rồi chạy theo.

“Hoàng Khang!Đứng lại!” Cây chối bay khỏi tay Tiểu Quỳnh và hướng về phía cửa.

“Chuyện gì... ”

Rầm...

“Ai bảo anh dám nói linh tinh.” Tiểu Quỳnh khoanh tay đặt trước ngực nói về thờ ơ. Hoàng Khang mỉm cười nhìn người bên cạnh, Thiên Nghi nhăn nhó lộ quả trứng gà vừa luộc xong.

“Mà chuyện của tôi liên quan gì đến cô... Thiên Nghi và tôi yêu nhau, chúng tôi ôm nhau ngủ thì có sao? Cô làm như bắt gặp Triệu Kỳ Dương trên giường cùng cô gái khác vậy..”

“Anh...” Tiểu Quỳnh bốc khói, hết đường trả lời, lại chỉ biết nhìn người ngồi cạnh Hoàng Khang đang xoa xoa trán mình.

“Còn nhìn tôi, không biết nói xin lỗi à?” Gia Minh bắt bình lên tiếng, trán anh đã u lên một cục khá to, cả mắt kính cũng không còn đeo được. Nó đã thành mảnh vụn thủy tinh.

“Gia Minh... xin lỗi nha... Tiểu Quỳnh không cố ý... lấy trứng gà này xoa lên là sẽ mau khỏi thôi. Không ảnh hưởng tới khí chất anh tuần khác thường của anh đâu.” Thiên Nghi lật xong liền đưa cho Gia Minh, nhưng anh ta vẫn cương quyết không nhận. Sợ Thiên Nghi mỏi tay nên Hoàng Khang đánh vào vai Gia Minh một cái rõ mạnh: “Thiên Nghi có lòng tốt mà còn làm phách sao?”

“Thằng này... đau... tao chịu dùm mày một cây chổi đã quá tốt rồi... Biết thế không tốt bụng đến đưa quà cho Thiên Nghi đâu.”

Vốn dĩ Gia Minh mới từ Úc về, Lam Linh có gửi cho Thiên Nghi rất nhiều quyển sách hay trong thư viện của trường đại học ở bên đó. Gia Minh có lòng tốt áp tải đến tận nhà, nào ngờ vừa vào cửa đã thấy Hoàng Khang chạy ra, chưa kịp hỏi chuyện gì thì ăn ngay cán chổi vào đầu.

“Gia Minh... em xin lỗi mà... cảm ơn anh đã đưa sách đến đây... cảm ơn..”

“Em có lỗi gì. Ai làm người đó chịu trách nhiệm.” Gia Minh bực bội lên giọng rồi nhìn người ngồi cạnh Thiên Nghi.

Thấy cả ba hướng mắt về mình, Tiểu Quỳnh giựt lấy quả trứng gà trên tay Thiên Nghi rồi đứng dậy qua bên ghế đối diện.

“Tránh ra!”

Hoàng Khang cười rất tươi rời khỏi chỗ mình mà qua ngồi cạnh bạn gái: “Chúng ta chưa ăn sáng... vào bếp anh nấu cho em ăn.”

“Ừm...” Thế là cả hai lôi nhau vào bếp chuẩn bị bữa sáng muộn này.

“Chỗ này...” Gia Minh vén tóc mái lên rồi chỉ vào vết u trên trán. Tiểu Quỳnh bắt buộc phải làm, ai bảo cô nhầm sai mục tiêu làm hại người vô tội.

“Đau... cô có phải con gái không? Nhẹ tay tí coi!”

“Xoa cho anh là nể tình rồi. Muốn chết không hả?”

“Nhẹ tay...”

“Biết rồi. Anh cứ lằm bằm mãi... có cần nhỏ mọn như con gái vậy không?”

“Rõ ràng cô là người sai mà còn dám lớn tiếng...”

Một tuần nữa lại trôi qua nhanh chóng, việc học ở trường cùng Thiên Nghi cũng vô cùng thuận lợi, anh hay đến nhà cô ăn cơm, tối lại còn định ngủ lại đó. Nhưng ý đồ của Hoàng Khang nhanh chóng bị Tiểu Quỳnh lật tẩy, cô bạn Tiểu Quỳnh bỏ hết những chuyện không cần thiết và dọn đến nhà sống cùng Thiên Nghi, đề phòng bất trắc. Dù sao, Tiểu Quỳnh không muốn Thiên Nghi vừa mới mười chín tuổi đã phải làm mẹ, Thiên Nghi có không muốn thì cũng rất dễ bị Hoàng Khang dụ dỗ, đôi lúc Tiểu Quỳnh cũng nên công nhận sức hút chết người của tên háo sắc kia.

Hoàng Khang về căn nhà của mình, dù không thích nhưng anh không thể bỏ ngôi nhà mà mẹ con anh đã sống gần ấy năm. May mắn thay, trong nhà đã không còn ai, anh thở phào nhẹ nhõm ngồi xuống sofa.

Có lẽ cô ta hiểu những gì mình nói...

Hoàng Khang tự nghĩ trong lòng, anh lấy hai tay xoa xoa thái dương. Đau đầu thật, sao lúc bên Thiên Nghi anh lại không phát hiện ra mấy quyển tài liệu dày cộm này lại khiến con người ta khổ sở thế kia.

“Mệt lắm sao?”

Không ngờ cô ta lại dai như đĩa ấy. Hoàng Khang tự lằm bằm trong miệng, quay mặt sang nhìn Vũ Bảo Hà đang đứng ở cửa chính, hai tay cầm rất nhiều rau quả, có lẽ vừa mới đi chợ về.

“Tôi nói mà cô nghe không hiểu sao? Biến khỏi đây!” Anh ngồi bật dậy và chỉ tay về phía cổng. Vừa nhìn thấy mặt cô ta, anh lại nhớ tới thù hận của mẹ anh, ông ta vô trách nhiệm và bạc tình như thế mà mẹ anh chưa từng có nửa lời oán than, bà thật vĩ đại!

“Con biết mình nói chuyện với ai không?”

Từ phía sau lưng Vũ Bảo Hà, một người đàn ông đứng tuổi trông rất trang trọng trong bộ âu phục chỉnh tề. Đó là bố anh. Hoàng Kiệt.

“Ông đến đây làm gì?”

“Nghe Bảo Hà nói con không bao giờ ở nhà ăn cơm, cô ấy ở đây gần một tháng mà con về nhà chưa được ba lần. Nên hôm nay bố đến đây cùng con ăn cơm.”

“Ăn cơm gia đình à?” Anh cười nhạt pha chút chế giễu: “Ông Hoàng này... ngôi nhà này không đủ tiêu chuẩn để đón tiếp vị chủ tịch vĩ đại như ông đâu... Đi mà dẫn phu nhân của ông đến ngôi biệt thự sang trọng của ông đi!”

“Hoàng Khang, bố không định cãi nhau với con đâu.”

Mặt Hoàng Khang biến sắc, nụ cười trên môi lúc nghĩ về Thiên Nghi đã hoàn toàn biến mất, nhìn đôi nam nữ đang đứng trước mặt mình, lửa giận anh lại bốc lên. Anh nhìn người đàn ông đó khá lâu, cho đến lúc Vũ Bảo Hà lên tiếng, cô ta mỉm cười vui vẻ.

“Tôi sẽ vào bếp làm thức ăn... dù sao cũng chiều rồi... nên ăn gì đó chứ.”

“Tự các người ăn đi, ăn xong ra khỏi nhà tôi!”

Hoàng Khang quay lưng đi thẳng lên phòng. Ông Hoàng thở dài rồi nhìn theo con trai.

“Thằng này...” Rồi ông vỗ vỗ vai Vũ Bảo Hà: “Em đừng trách nó... tính khí này, do tôi chiều hư rồi...”

“Không đâu... cậu ấy rất tốt.” Đôi mắt Vũ Bảo Hà cũng luôn dõi theo Hoàng Khang, cô thở phào nhẹ nhõm rồi gượng cười với ông Hoàng, sau đó vào bếp chuẩn bị bữa cơm chiều. Ông Hoàng có lên phòng gọi Hoàng Khang, dù cho gõ cửa thế nào anh cũng chỉ im lặng, ông đành trở về phòng của bà Hoàng - mẹ ruột Hoàng Khang. Nhìn căn phòng lạnh lẽo ấy, tim ông đau thắt.

Chuông cửa vang lên. Vũ Bảo Hà đeo theo tạp dề bước ra cổng, miệng cô ta vẫn còn cười rất tươi, nghĩ đến việc Hoàng Khang sẽ nếm thử món ăn chính tay cô làm là một niềm hạnh phúc lại trào dâng.

Cổng mở ra, nụ cười kia chuyển thành gương mặt hậm hực.

“Cô đến đây làm gì?”

“À... tôi...” Không biết sao mỗi lần nhìn vào người phụ nữ này, Thiên Nghi lại rất sợ, miệng không nói nên lời. Trên tay Thiên Nghi vẫn còn cầm một ít rau và mấy quả trứng gà.

“Tôi đem nguyên liệu đến.”

“Ai bảo cô đến đây thế? Về đi!” Vũ Bảo Hà lạnh nhạt cất tiếng, cổng vừa định khép thì tiếng của ông Hoàng vang lên: “Chờ đã... Là tôi mời.”

“Anh...” Cô ta mấp má môi không nói nên lời khi nhận ra thái độ hờn hờ của ông Hoàng, ông bước đến mở rộng cánh cửa rồi mỉm cười hiền hòa với Thiên Nghi.

“Chào bác...” Thiên Nghi gật nhẹ đầu không quên giữ phép lịch sự tối thiểu.

“Con vào nhà đi!” Ông mỉm cười rồi cùng Thiên Nghi bước vào trong. Vũ Bảo Hà thơ thẩn còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, cả ông Hoàng cũng yêu thương con bé đó như vậy sao?

“Thiên Nghi này, con lên gọi Hoàng Khang xuống dùng bữa được không? Bác gọi thế nào nó cũng im lặng...” Ông đưa cho Thiên Nghi một chìa khóa: “Vào xem thử nó sao rồi.”

“Dạ... con sẽ khuyên Hoàng Khang xuống ăn cơm ạ.”

“Cảm ơn con.”

Nói xong, Thiên Nghi lật đặt chìa khóa chạy thẳng lên phòng Hoàng Khang. Ở đây Vũ Bảo Hà nhìn theo cô gái đó mà lòng không ngừng run lên từng đợt, cô cố lấy bình tĩnh nói với ông Hoàng: “Cô ta như thế làm sao hợp với Hoàng Khang... vừa trẻ con lại mang bộ dạng ngốc nghếch đó.”

“Em không thích con bé?”

“Không...Có lần em thấy cô ta nửa đêm tìm đến nhà Hoàng Khang... Loại con gái này đúng là không ra gì mà.”

Ông Hoàng trầm tư trong im lặng, mắt ông dõi theo từng cử chỉ của Vũ Bảo Hà. Điều này làm cô ta thật sợ, không lẽ ông ấy nghi ngờ?

“Ý... em là...loại người này sẽ làm hư Hoàng Khang. Dù sao nó cũng là con anh.”

“Tôi thấy con bé rất đáng yêu... chắc chắn sẽ giúp được Hoàng Khang. Nếu hư hỏng thì tôi chỉ sợ Hoàng Khang bắt nạt con bé thôi...” Nụ cười triêu mến này càng làm Vũ Bảo Hà tức điên lên, môi cô tái nhợt, tay thì không tìm được chỗ nào trụ vững. Trong lúc đó, ông Hoàng lại nhẹ nhàng vỗ vào vai cô: “Bảo Hà... cảm ơn em đã lo cho Hoàng Khang...”

“Ồ... nghĩa vụ nên làm mà... Em vào bếp làm tiếp công việc còn dang dở cái đã...” Thấy ông Hoàng gật đầu, Vũ Bảo Hà thoát khỏi bàn tay ông rồi đi thẳng vào bếp. Nhưng không còn tâm trạng vui tươi như ban đầu, cô làm việc một cách chậm chạp, không có trật tự.

Thiên Nghi đứng ở cửa, đoán chắc Hoàng Khang đang nằm lì trên giường. Cô lấy chìa khóa tra vào khóa cửa rồi ‘bật’, cửa mở ra, cô nhẹ nhàng mở cánh cửa gỗ đen huyền ấy, định cho anh một bất ngờ...

“Ai cho ông vào đây... Cút đi!”

Bình...

“Á...” Nhầm mục tiêu rồi, thấy Thiên Nghi ngã xuống cạnh cửa, anh nhanh như cắt phóng khỏi giường rồi ân cần đỡ cô: “Thiên Nghi? Sao... sao là em?” Anh ném cái gối đang nằm trên người Thiên Nghi lên giường rồi đỡ cô dậy, đóng cửa lại.

“Bố anh mời em đến dùng cơm...”

“Ông ta? Thôi mặc kệ đi... cho anh xem... em có trúng ở đâu không? Đau chỗ nào không?” Anh dìu Thiên Nghi ngồi xuống giường rồi ngồi bên cạnh xoa xoa khắp mặt cô.

“Em không sao... Cũng may thứ anh ném là gối... nếu là bình hoa chắc em nhập viện rồi... Anh ác thật.”

“Xin lỗi Thiên Nghi... xin lỗi em... Anh cứ nghĩ là ông ấy.”

“Nếu là bố anh thì càng tệ hơn... anh không được làm thế đâu...”

Tay Hoàng Khang ngừng lại, mắt anh hỗn loạn không có bình yên. Anh ngẩn ngơ rồi thở dài. Thiên Nghi đau lòng, cô không muốn nhìn thấy cảnh tượng này tí nào, cô ôm lấy Hoàng Khang rồi dùng tay vuốt vuốt tóc anh.

“Đừng như vậy... em thấy bác trai rất thương anh, chuyện gì qua rồi thì anh nên bỏ qua đi mà...”

Tựa đầu lên vai người mình yêu thật an toàn, cảm giác như được che chở, lâu lắm anh không có được cảm giác này. Giống như tình cảm của gần sáu năm trước mà anh mất đi... Giống... Quả thật rất giống...

“Cảm ơn em... Thiên Nghi”

“Ừm... anh ngoan là được rồi.” Cô mỉm cười nghịch ngợm.

“Này!” Hoàng Khang buông Thiên Nghi ra ngay lập tức, anh trừng mắt với cô gái trước mặt: “Em là người yêu của anh đó... Không được làm thế. Sẽ giống với mẹ anh.”

Cô bật cười lấy hai tay xoa xoa má Hoàng Khang: “Đáng yêu quá... Bảo bố ngoan nào...”

“Nghi ngốc! Em đùa vui lắm sao?” Anh thét lớn.

“Ồ... không đùa nữa là được chứ gì...” Cô bĩu môi rồi rút tay lại, quay lưng với anh, im lặng. Hoàng Khang tưởng mình làm bạn gái giận rồi, đành xuống nước năn nỉ.

“Anh không phải mắng em đâu... chỉ là... anh không thích em làm vậy, em là bạn gái anh.”

“Ừ.”

“Nghỉ ngơi à... anh xin lỗi thật đó.” Hoàng Khang nắm lấy tay Thiên Nghi nhưng bị cô cự tuyệt thẳng thừng.

“Thiên Nghi... anh xin lỗi mà... từ nay anh không lớn tiếng với em nữa...”

“Ừm.” Thái độ kia mà là tha lỗi sao? Hoàng Khang đành cúi đầu nhận tội, anh ngồi xuống cạnh giường, ngay trước mặt Thiên Nghi, nắm lấy hai tay cô, vẻ mặt khẩn khoản: “Tình yêu à... anh làm gì em mới tha lỗi cho anh đây?”

“Có thật em nói gì anh cũng nghe?”

“Đương nhiên.”

“Xuống ăn cơm thôi.”

“À... chuyện này...” Hoàng Khang phân vân ngập ngừng không lên tiếng nữa.

“Vậy thì thôi.”

“Được rồi... ăn cơm ăn cơm... Anh nghe em hết.”

Thiên Nghi nở nụ cười rất tươi, trông như cánh hoa bồ công anh vừa mới tung bay trên bầu trời nắng sớm. Rực rỡ biết bao. Cô ôm lấy cổ anh: “Hoàng Khang... anh thật tốt.”

Phải tốt thôi. Trên đời này em là người quan trọng với anh nhất, anh không tốt với em thì tốt với ai.

Ông Hoàng đứng ngoài cửa nhìn vào, trông vẻ mặt con trai. Nó đang rất hạnh phúc, như thế ông yên tâm phần nào rồi.

Lát sau, Thiên Nghi phải vào bếp phụ, dù Vũ Bảo Hà không muốn cô chen vào nhưng do có mặt Hoàng Khang và ông Hoàng, cô ta đành im lặng cho qua. Nhưng tuyệt đối không để Thiên Nghi nhúng tay vào bất kì món ăn nào cô làm, Thiên Nghi chỉ đành rửa ít rau rồi đem luộc, rồi nhọc lòng cắt công làm món cơm trứng.

Món đơn giản nhất mà cô vẫn hay làm để xử lí cơn đói trong phút chốc là trứng chiên, nhưng thời khắc này đầu thể trở tài.

Hoàng Khang cùng ông Hoàng ngồi ở sofa phòng khách, ông im lặng, anh im lặng. Dù muốn nói ông cũng không biết nói gì. Chỉ cố nhìn con trai mình thật kĩ, nó trưởng thành nhanh như vậy sao? Bao năm ông không làm tròn bổn phận của người bố, anh vẫn sống và thậm chí còn sống rất tốt. Từ lúc mẹ anh mất, ông chưa từng thấy Hoàng Khang cười. Trước mặt người bố này, Hoàng Khang hoàn toàn lãnh đạm, tiết kiệm lời nói hướng chỉ là cho ông thấy một nụ cười. Giờ phút này, ánh mắt Hoàng Khang tràn ngập ý cười, anh nghe lời Thiên Nghi ngồi yên ở phòng khách gọt trái cây, tay thì cầm tảo cầm dao, còn mắt thì hướng thẳng vào nhà bếp. Nhìn cô bé góc kia chỉ nấu món cơm trứng đơn giản phải loay hoay bận rộn mà vẫn chưa xong.

Chốc lát, Vũ Bảo Hà lại nhìn ra Hoàng Khang, thấy anh hướng vào nhà bếp nhưng chỉ nhìn cô gái hậu đậu kia. Cô thật không biết làm sao, muốn dùng cây dao thái thịt mà bấm cô ta thành trăm mảnh, như thế coi anh có còn nhìn được không?

“Ăn cơm thôi.” Vũ Bảo Hà dọn thức ăn đầy bàn rồi lên tiếng gọi hai người đàn ông rảnh rỗi ngoài phòng khách vào ăn cơm. Hoàng Khang bỏ đĩa trái cây vào tủ lạnh rồi bước đến ngồi đối diện ông Hoàng, nhìn sang chỗ trống bên cạnh vẫn chưa có ai. Anh đứng dậy đi vào trong.

“Sao vậy?” Hoàng Khang cúi người thì thầm bên tai Thiên Nghi.

“À... anh ra ngoài ăn trước đi... em sắp xong rồi.”

“Nghỉ ngơi này... cơm trứng khó vậy sao?” Anh vòng tay ôm lấy eo Thiên Nghi: “Cần anh giúp không?”

“Hoàng Khang! Tên háo sắc này... em cho anh vào chảo chiên luôn bây giờ.” Cô quay một góc trăm tám mươi độ, chỉ cây sắn trên tay vào anh rồi lớn tiếng quát.

Bỗng nghe có tiếng gì đó rơi xuống sàn ở bàn ăn ngoài kia. Nhìn ra ông Hoàng vừa làm rơi chiếc đĩa trên tay. Thấy hai người kia nhìn mình trân trân, vẻ mặt hiếu kì, cô đành mỉm cười cho qua rồi nhìn Hoàng Khang trừng trừng, cô nghiêng rằng: “Anh ra ngoài cho em.”

“Khét rồi...”

“Hả? Chết... rồi...”

Hoàng Khang bật cười nhìn Thiên Nghi vẫn chưa biết làm gì lúc này, anh tắt bếp rồi lấy cây sậy trên tay Thiên Nghi múc cơm trứng ra đĩa.

“Hoàng Khang... cái này bỏ đi!”

“Sao bỏ được... màu sắc rất đẹp mà.”

Đen đen vàng vàng trắng trắng. Nói xem có đẹp không?

Thiên Nghi cắn răng nhìn ra ngoài, trên bàn toàn thịt rau xanh ươn, trông hấp dẫn làm sao? Lần này mất mặt thật. Cô chưa kịp nói gì thì Hoàng Khang đã mang đĩa cơm trứng tam sắc kia ra đặt lên bàn, ngay chỗ của anh. Cô đành bưng luôn đĩa rau luộc coi cũng tạm tạm ra theo.

Nhìn Hoàng Khang kéo ghế cho Thiên Nghi, Vũ Bảo Hà siết chặt cây đuông trên tay. Chỗ ngồi đó... vốn dĩ nên là của cô!

“Bác trai... con xin lỗi... cơm khét hết rồi...”

“Không sao...”

Ông Hoàng mở miệng kèm theo nụ cười ôn hòa, ông dùng đũa gấp một ít thịt vào bát của Thiên Nghi: “Con ăn nhiều vào...”

Cô gật đầu lia lịa, trông thịt bò của ‘mẹ kế’ tương lai xào ngon vậy mà: “Cảm ơn bác... cảm ơn...d...i...”

Sắc mặt Vũ Bảo Hà vô cùng khó coi, nhưng cô ta may mắn vẫn còn đủ bình tĩnh để giữ cây đuông trên tay. Thiên Nghi biết mình lỡ lời nên đành cúi đầu không nói nữa.

“Gọi Di là đúng rồi... dù sao cô cũng là vợ sắp cưới của bố tôi. Nên gọi cô bằng Di thôi. Tôi thấy xưng cô này cô nọ trông có vẻ không hợp lắm... Từ nay tôi sẽ đổi cách xưng hô.”

Ông Hoàng không phát hiện ra ý tứ trong lời nói của Hoàng Khang, ông chỉ để lộ nụ cười mãn nguyện khi nghĩ anh dần tha thứ ỉn. Ông cũng quên luôn biểu hiện vô cùng bất bình thường của người ngồi cạnh mình, mặt đã chuyển từ hồng thành trắng bệch.

“Con cũng ăn đi Hoàng Khang...”

Thấy thức ăn sắp được đưa vào bát không của mình. Hoàng Khang nhanh tay cầm bát lên né sang một bên, anh lạnh lùng: “Tôi không ăn mấy thứ đó.” Nói rồi, anh dùng vá xới cơm trứng tình yêu tam sắc vào bát, gấp một ít rau luộc vào rồi ăn trông rất ngon lành.

“Hoàng Khang... đừng ăn cái đó... thịt này...”

Thiên Nghi định gấp cho anh miếng thịt nhưng Hoàng Khang lại lần nữa né bát mình sang. Anh thần nhiên nhìn cô, miệng vừa ngón nghén cơm và rau vừa nói: “Em không sợ mập thì cứ ăn thịt, anh ăn rau được rồi. Nói trước, em mập anh không công em nổi đâu.”

Lòng tốt giờ bị đem ra làm trò vui, Hoàng Khang mỉm cười khi Thiên Nghi đang đỏ mặt, anh chọc cô thì chẳng sao, nhưng phải biết lựa địa điểm thời gian thích hợp chứ. Ông Hoàng bật cười lớn tiếng rồi chỉ biết lắc đầu...

Cô con dâu nhỏ chốc chốc lại nhìn bát của mình. Sao nhiều thức ăn vậy, thịt do ông Hoàng gấp, rau do Hoàng Khang gấp, cô ham ăn nhưng chưa tới nỗi muốn hóa thành heo. Thấy ông Hoàng vẫn ngồi im lặng, Thiên Nghi đành đá đá vào chân Hoàng Khang dưới gầm bàn. Hoàng Khang ngẩng đầu, không cho cô chút thể diện cuối cùng.

“Nghỉ ngơi... em nói anh đừng phiền em lúc ăn cơm mà sao hôm nay em lại đá chân anh hoài vậy? Có phải cái này gọi là tình ý không?”

“Hoàng Khang...” Cô mặc kệ, dù sao mặt cô là do anh huấn luyện cho dày lên mà: “Anh không gấp cho bố anh gì hết vậy... em ăn không nổi đâu. Gấp cho bố anh cái gì đi!”

Không gian yên tĩnh, mọi người đều ngưng mọi hoạt động, Hoàng Khang cố nhai hết đồng thức ăn trong miệng, nhìn lại Thiên Nghi, cô vẫn ngồi đó chờ phản ứng của anh. Biết làm gì giờ, người ta bảo nghe vợ mới là quân tử mà.

Anh gấp một ít rau bỏ vào bát cơm của ông Hoàng, giọng điệu vẫn dừng dừng: “Thiên Nghi luộc rau không ngon, ăn được thì ăn.”

“Cảm ơn con... bố thấy rau Thiên Nghi rất ngon đấy chứ.”

Thiên Nghi đỏ mặt rồi, vẫn biết đây là lời nói dối, rau luộc thì có vị gì đâu mà ngon với không ngon.

Chỉ đơn giản vậy thôi mà làm ông Hoàng vui vẻ hẳn lên, ông hỏi Thiên Nghi rất nhiều chuyện liên quan tới Hoàng Khang trong suốt bữa ăn. Còn Hoàng Khang thì im lặng, không biết hôm nay sao anh ăn khỏe đến thế, chỉ ăn rau luộc, cơm trứng, trứng chiên mà lại rất thỏa mãn, ăn không ngừng. Vũ Bảo Hà gấp từng hạt cơm bỏ vào miệng mà nuốt không thể nào trôi, cơm cô nấu, thức ăn cô làm, anh không đụng tới một chút, vậy bữa ăn này có ý nghĩa gì đây.

Khi mọi người ngồi ở sofa trò chuyện thì ông Hoàng lại hỏi thêm: “Thiên Nghi này... Sao con lại yêu thằng Hoàng Khang nhà bác vậy?” Nói được một lúc, ông Hoàng tươi cười hỏi.

“Dạ? Chắc con bị mù mới yêu tên háo sắc xấu xa này.”

Có người mới uống được ngụm nước đã sặc sụa không ngừng.

Nghi ngờ, dù sao anh cũng là người yêu của em, không thể để cho anh chút thể diện sao?

Cái này gọi là lấy gậy ông đập lưng ông.

“Vậy nó tỏ tình với con thế nào?”

“Ông đừng hỏi nữa có được không? Chuyện đó liên quan gì đến ông chứ.”

Không ai chú ý đến Hoàng Khang nữa rồi, Thiên Nghi đang ngồi cạnh ông Hoàng, nghe anh nói, cô quay lưng nhìn anh: “Anh ăn hoa quả đi...” Rồi cô quay lại mỉm cười với người hỏi: “Anh ấy viết thư tình cho con ạ.”

“Sao?” Hai mắt ông Hoàng mở to như hai viên bi lớn, ánh mắt lấp lánh niềm vui. Vũ Bảo Hà đang ngồi cạnh ông Hoàng nghe vậy càng không thể lên tiếng, chỉ biết nhìn Hoàng Khang chăm chú, mặt anh ấy ửng đỏ rồi.

Bố Hoàng Khang nhìn sang Hoàng Khang cúi đầu im lặng, chỉ biết ghim vài miếng trái cây bỏ đầy miệng rồi làm vẻ không có chuyện gì. Ông càng thấy tò mò.

“Trong đó viết những gì?”

“À... anh ấy..”

Ngượng ngùng sinh bạo lực. Tay cô bị ai đó nắm lấy.

“Em chưa nói xong mà... anh làm gì vậy?”

“Khuya rồi... anh đưa em về.”

“Hử? Mới...” Thiên Nghi đưa tay lên nhìn đồng hồ, chỉ mới hơn bảy giờ.

“Đi thôi.” Anh kéo cô ngồi dậy, chẳng cho cô chào hỏi đàng hoàng liền lập tức đi thẳng về cửa. Thiên Nghi ngoái đầu lại: “Bác trai... hôm nào con đưa cho bác xem sơ yếu lý lịch ấy... Con về ạ.”

Có cần gấp thế không?

Ông Hoàng đứng dậy nhìn Hoàng Khang vội vã kéo Thiên Nghi rời khỏi căn nhà. Ông bất giác cảm thấy hạnh phúc, nụ cười hiện diện rõ trong mắt, trên gương mặt.

Ngày xưa, ông cũng từng dùng cách này tỏ tình với mẹ Hoàng Khang. Chuyện này, chỉ mình bà ấy biết, Hoàng Khang rất giống ông.

82. Chương 8.5: Chờ Một Tình Yêu

“Hoàng Khang... anh đi chậm lại đi mà... chân em ngắn, chạy cũng không bằng anh đi... Hoàng Khang... em no quá chạy không nổi nữa...”

“Á... anh... anh... bỏ em xuống... giữa đường mà làm gì thế... Bỏ xuống!” Cô vỗ lên vai Hoàng Khang, anh hoàn toàn không phản ứng. Đành thế vậy, muốn công thì cứ công, ai mệt ráng chịu.

“Em nặng rồi đó.”

“Gì hả? Ai mượn anh công rồi than... Bỏ xuống đi! Nhanh!”

Đường cong trên khoe môi anh càng sâu, cây răng khểnh trắng muốt hiện ra.

“Nặng thế nào cũng công, công suốt đời cũng được.”

Những lời nói ngọt ngào này hẳn anh lấy trong cuốn tiểu thuyết Thiên Nghi vừa mua rồi, biết thế đã không để anh đọc, đọc rồi lấy nó ra mà quyến rũ cô. Thiên Nghi bỏ qua chuyện đó. Cô vòng tay lên ôm lấy anh, tựa đầu mình vào vai anh.

“Hoàng Khang... em biết mình không nên xen vào chuyện riêng của anh, nhưng bác trai yêu thương anh là thật mà. Em tin dù bác có phong lưu thì vẫn yêu mẹ anh.”

“Vậy anh phong lưu thì em có tin anh yêu em không?”

Cô nín bặt. Không cãi lại anh, nếu anh phong lưu thì cô sẽ bỏ anh, nói đến việc yêu cô sao, chẳng bao giờ. Thiên Nghi rất ngưỡng mộ mẹ của Hoàng Khang, bà ấy bao dung, vị tha biết nhường nào. Lại là người đã sinh ra Hoàng Khang. Ôi! Cô muốn gọi một tiếng ‘mẹ’ quá, chắc bà sẽ nói chuyện rất hợp với mẹ cô.

“Dù sao... thì anh không ghét ông ta nữa.”

“Thật không?” Cô nghiêng đầu lên vui mừng hỏi anh.

“Ừm... vì ông ta không cản trở tình yêu của anh, ngược lại còn đối xử tốt với em. Vì em, anh sẽ không ghét ông ta nhiều như trước...”

Thiên Nghi cố ngẩng đầu hôn vào má Hoàng Khang, anh cười rất tươi. Nụ hôn ngọt ngào biết bao.

Chính vào lúc đêm trung thu, anh đã gặp ông Hoàng, ông hỏi về Thiên Nghi, anh cứ ngỡ ông sẽ ngăn cản, tâm trạng anh thê thảm tới mức muốn rơi vào vực sâu. Vì anh thừa biết, chuyện gì ông ấy đã quyết thì dù anh có cố thế nào cũng không thể cản. Lúc ấy anh đến nhà Thiên Nghi với dáng vẻ mệt mỏi, anh đã đi bộ từ ngôi biệt thự sang trọng của ông Hoàng đến nhà cô, nhưng khi thấy cô nhỏ nhắn trong bóng đêm mà tiến về phía anh, anh hoàn toàn không còn chút cảm giác mình cô đơn trong vũ trụ.

Nếu kết hôn thì ông ta sẽ không làm gì được, tốt nhất nên kết hôn... Đêm đó, anh đã quyết định thế đấy. Chỉ cần giữ được Thiên Nghi ở bên, anh không cần gì cả, không cần cái gia tài đồ sộ mà ông ta đổi bằng hạnh phúc gia đình, điều suy nhất anh cần là Thiên Nghi, là Tầng Thiên Nghi, là Nghi gốc của anh.

Nhưng hôm nay, dù không muốn thừa nhận nhưng Hoàng Khang phải tự biết ông bố kia ủng hộ anh, ủng hộ tình cảm của anh và Thiên Nghi, vậy anh nên nhún nhường một chút, vì anh, vì mẹ anh và vì Thiên Nghi bé nhỏ mà thử tha thứ cho ông ấy một lần.

“Bác gái...”

“Đại Phong sao? Lâu quá không gặp con, con khỏe không?”

“Dạ khỏe ạ... cảm ơn bác.” Anh nhìn xung quanh nhà: “Ngọc Diệp có nhà không bác?”

“Nó đang ở trên phòng đó... con lên trên đó đi.”

Bà Lưu vui vẻ về phòng. Mấy hôm nay tâm trạng Ngọc Diệp không tốt, bà đoán ra phần nào nguyên nhân xuất phát từ Đại Phong, lần này anh lại đến tìm cô, bà Lưu lại thấy tội cho Đại Phong hơn là đứa con gái ngang bướng của bà.

Đại Phong bước tới trước phòng Ngọc Diệp, cửa phòng không đóng. Anh đứng yên tại đó. Hôm nay đến là để làm gì? Đại Phong nên xác định rõ.

Anh nhìn tình yêu nhỏ của mình đang chăm sóc cây hoa xương rồng đặt ở gần ban công, cô tỉ mỉ xem xét xem nó có bị hư hại ở đâu không? Sao thời gian lâu như thế mà nó còn chưa nở hoa, nghe nói hoa xương rồng rất đẹp, Ngọc Diệp muốn tận mắt chứng kiến cây xương rồng do chính tay mình trồng sẽ đơm hoa thế nào.

Đại Phong siết chặt hai bàn tay, cái cây ấy là anh tặng cô, anh từng nói: “Em mạnh mẽ như xương rồng...” Đúng thế, cô quá mạnh mẽ, mạnh mẽ tới nỗi anh muốn ra sức che chở mà cũng không có cơ hội. Cây hoa ấy dù đầy gai mà Đại Phong vẫn muốn chạm vào, dẫu biết yêu cô là khổ đau mà vẫn không ngừng được.

Ngọc Diệp ham thích những điều mới lạ, ở bên cô anh luôn phải tìm ra những thứ cô thích, lại hay sợ cô hờn dỗi, nhưng anh ít khi nào cảm thấy mệt mỏi, vì khi thấy nụ cười tựa những đóa hồng rực rỡ của vị tiểu thư này, anh hoàn toàn bị tê liệt với hai từ ‘dừng lại’. Đã thế thì sao lại không thử thêm một lần để yêu, để chạm vào xương rồng?

Đại Phong nhấc từng bước vào phòng, anh đến gần bên cô mà cô vẫn không phát hiện ra. Thật nhẹ nhàng, Đại Phong ôm lấy Ngọc Diệp từ phía sau. Cô giật bắn mình định quay lại đá cho kẻ kia một đá mà Tiểu Quỳnh hay dạy. Nhưng khi hơi ấm truyền tới... Là anh.

“Anh vào khi nào vậy?”

“Được một lúc. Em chăm chú tới nỗi không phát hiện anh ở đây luôn sao?”

“Em xem khi nào nó mới nở hoa... Sao mà lâu thế nhỉ?” Ngọc Diệp cúi đầu xem xét lại lần nữa, hoa vẫn chưa có nụ. Làm sao đây?

Anh áp má mình vào má Ngọc Diệp, làn da mịn màng của cô truyền hết mọi xúc cảm của anh. Đại Phong xoay người Ngọc Diệp lại và ôm lấy cô lần nữa. Yêu cô thì không nên chấp nhất mọi điều cô làm lỗi. Chính anh chọn nên anh không nên từ bỏ.

“Đại Phong...” Cô ngược mặt lên nhìn vào đôi mắt u buồn của Đại Phong. Anh im lặng, chỉ nhìn cô chăm chú, người anh lạnh quá, lạnh như tim của anh lúc này. Khi nhìn cô thế thì anh có ấm áp chút nào không? Hay lại đau lại nhói?

“Em... sẽ yêu anh.” Ngọc Diệp hôn lên bờ môi lạnh giá của Đại Phong, để mặc anh đang suy nghĩ gì, cô muốn cho anh biết, anh không phải không quan trọng với cô. Vòng tay Đại Phong dần dần ôm chặt lấy cô, anh hôn cô, hôn rất lâu... để chứng minh một điều... anh rất yêu cô, yêu rất nhiều...

Vậy nhưng cô chỉ là ‘sẽ’, ‘sẽ yêu’ chứ không phải yêu. Anh lại chờ.

Ở trường Kinh tế, Tiểu Quỳnh vừa mới gấp dài gấp ngắn bước ra khỏi giảng đường lại nhận điện thoại từ Kỳ Dương. Anh nói tháng này anh bận phải sang nước ngoài xử lý một vụ ly hôn của một doanh nhân nổi tiếng, không có thời gian đưa cô đi bãi biển như đã hứa được. Tắt máy, Tiểu Quỳnh thở dài, nhưng không sao, anh đi rồi cô có thể lên lút đến võ đường luyện võ. Lâu lắm không vận động gân cốt, xương sắp mục hết rồi.

Tắc... Tiếng đèn flash ngay bên cạnh Tiểu Quỳnh, cô xoay người.

Người bên cạnh đang cầm một máy ảnh công nghệ tân tiến nhất mà Tiểu Quỳnh vừa mới thấy quảng cáo trên các trang mua hàng tiện lợi. Anh xoay xoay máy rồi bấm rất chuyên nghiệp, nhưng bao nhiêu cảnh đẹp không chụp, sao cứ chụp lên mấy cô nữ sinh đang cầm cúi viết bài trong giảng đường thế.

“Này!” Cô vỗ mạnh vào vai chàng trai: “Paparazi à?”

“Xí... tôi mà chụp lên sao? Mấy cô gái kia làm kiểu van nài tôi chụp đó.”

“Anh làm như anh là nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp vậy không bằng...”

Gia Minh đẩy gọng kính rồi quay người bỏ đi, để mặc Tiểu Quỳnh xem thường anh.

“Này...” Tiểu Quỳnh lật đật chạy theo níu tay áo Gia Minh: “Anh học lớp nhiếp ảnh sao?”

“Ừ. Đừng có níu kéo chỗ đông người, mất hình tượng của tôi.” Thấy Tiểu Quỳnh trợn mắt, anh nhớ tới mấy lí lịch anh hùng của cô nàng này được Hoàng Khang tường thuật trực tiếp cho nghe, xương sống Gia Minh thoáng lạnh, đầu của anh vẫn còn để lại tí sẹo, tốt nhất tránh xa ra thì hơn. Anh gạt tay Tiểu Quỳnh rồi đi nhanh, cô không gọi lại. Đi bên cô mất hình tượng lắm sao? Cô tự nhìn lại mình, có điểm nào tệ đâu?

“Hôm nay chủ nhật sao?” Gia Minh ngẫm nghĩ rồi quay đầu lại gọi: “Ê... đi với tôi không?”

“Đi đâu?”

“Chụp ảnh.”

“Chụp ảnh? Đi... đương nhiên là đi rồi.” Cô cười híp mắt chạy lại phía Gia Minh, cả hai cùng rời khỏi trường. Nhớ lúc còn học tiểu học, cô từng muốn làm nhiếp ảnh gia, tuy lớn không còn đam mê nữa nhưng thỉnh thoảng vẫn có chút hứng thú.

83. Chương 8. 6: Thiên Thần Của Anh

“Hoàng Khang à... Anh đưa em đi đâu vậy?”

“Lát nữa em sẽ biết.” Anh mỉm cười lấy một tay xoa xoa tóc Thiên Nghi.

Khi đến một cửa hàng có tên ‘CỬA HÀNG ÁO CƯỚI SMILE’. Anh dừng xe lại rồi quay sang tháo dây an toàn cho Thiên Nghi: “Đến rồi, xuống thôi.”

“Anh... anh đưa em đến đây làm gì?”

“À... vào trong cái đã.”

Anh và cô xuống xe, bảo vệ của cửa hàng tự biết lái xe đến bãi đỗ. Hoàng Khang nắm tay Thiên Nghi dẫn vào trong, cô còn ngơ ngẩn chưa định nghĩa được việc Hoàng Khang làm. Đây là việc quan trọng mà anh cứ nói đi nói lại từ sáng tới giờ sao?

“Thiên Nghi?” Tiểu Quỳnh đứng bật dậy khi thấy Hoàng Khang dẫn Thiên Nghi vào trong.

“Quỳnh... Sao... sao Quỳnh ở đây?” Rồi cô nhìn Gia Minh đang ngồi gần Tiểu Quỳnh, tay cầm quyển tạp chí áo cưới lật qua lật lại. Đầu óc Thiên Nghi, suy diễn: Quỳnh... sao... đừng nói Quỳnh với Gia Minh đến đây để... để thử váy cưới?”

Gia Minh trợn to mắt nhìn Thiên Nghi rồi hướng về Tiểu Quỳnh. Cô ấy cũng nhìn lại Gia Minh, tiếng nói đồng thanh làm Thiên Nghi và Hoàng Khang chói tai: “Sao có thể chứ!”

Hoàng Khang đến bên cạnh níu níu Gia Minh qua một bên: “Kêu cô ta đến làm gì vậy? Không biết cô ta chuyên gây phiền phức sao?”

“Nếu đem mình Thiên Nghi đi thì cô ấy sẽ nghi ngờ, cho Tiểu Quỳnh theo hay hơn, tình cờ gặp thôi.”

“Hai người bàn tán gì vậy?” Thiên Nghi đứng giữa căn phòng lộng lẫy chơi vơi không biết gì.

Hoàng Khang đến cười với cô: “Anh đã kêu người giúp em chuẩn bị rồi... cả áo cưới cũng tự thiết kế đó...”

Cô không lên tiếng thì Tiểu Quỳnh chen vào, đẩy Hoàng Khang ra xa Thiên Nghi một chút: “Ý của anh là sẽ đám cưới cùng Thiên Nghi à?” Không cho Hoàng Khang trả lời, Tiểu Quỳnh quay phắt sang Thiên Nghi: “Nghi đồng ý rồi sao? Nghi còn mấy tháng nữa mới được hai mươi tuổi, đám cưới sớm không tốt đâu, với lại cần phải suy nghĩ xem có nên chọn tên Hoàng Khang này không? Mình thấy không hợp với Nghi... Bạn của Kỳ Dương có mấy anh chàng luật sư rất đẹp trai lại chuẩn mực, nếu Nghi lên tiếng mình sẽ dẫn Nghi đi coi mắt.”

“Quỳnh à...Nghi...” Cô dâu tương lai đang không biết giải thích thì chú rể sốt ruột kéo Thiên Nghi về phía mình rồi nhìn thẳng vào Tiểu Quỳnh, anh nói lớn: “Cô vừa phải thôi, sao lại phá hoại hạnh phúc của người khác. Luật sư à? Cô định muốn Thiên Nghi lấy một ông chồng suốt ngày chỉ biết làm theo ý mình sao? Dù cô thích thì Thiên Nghi của tôi cũng không thích đâu.”

“Anh...”

“Khoan đã... khoan đã...” Gia Minh chen vào giữa để cắt bớt căng thẳng. Giờ anh mới biết dẫn Tiểu Quỳnh theo là một sai lầm: “Đừng cãi nhau mà... phải chuẩn bị mau mau thì mới kịp giờ.”

“Hoàng Khang...Chuyện này là sao?”

“Anh...”

Gia Minh thấy Hoàng Khang cũng ngập ngừng không biết nói gì nên làm chuyện tốt tới cùng: “Thiên Nghi... anh có người bạn mới thiết kế một bộ áo cưới, anh phụ trách nhiếp ảnh nên kiên luôn tìm người mẫu, chủ đề lần này là hạnh phúc, phải biểu hiện được ánh mắt hạnh phúc của đôi lứa yêu nhau say đắm để dẫn đến hôn nhân. Chọn qua chọn lại, anh chỉ tìm được Hoàng Khang và em là thích hợp. Với lại, đáng Hoàng Khang làm người mẫu cũng không tệ.”

Hoàng Khang tự hào nhếch môi lên cười. Thiên Nghi bặm chặt hai môi. Sao chỉ có Hoàng Khang là không tệ, ý anh là em tệ sao?

Cảm nhận được luồng xác khí từ Thiên Nghi, Gia Minh bổ sung: “Hai người rất xứng đôi, rất hợp. Giúp tôi được không?”

Tiểu Quỳnh còn đang hoài nghi lời nói của Gia Minh, cô dăm dăm nhìn biểu hiện có chút giả tạo đó. Nhưng lúc nhìn thấy bộ váy cưới lộng lẫy đang được mặc sẵn trên người ma nơ canh quả là rất tuyệt. Tiểu Quỳnh lại đổi ý, hôm nay cô muốn mình làm nhiếp ảnh chuyên nghiệp, tìm ai làm người mẫu cũng được, nhưng có bạn thân làm vẫn tốt hơn, chen vào tên háo sắc đáng ghét kia cũng không sao.

Thế là Tiểu Quỳnh kéo tay Thiên Nghi thăm thì: “Nghi... chụp ảnh thôi mà... áo cưới mặc khỏi tốn tiền mặc gì không mặc... Đi thôi. Quỳnh giúp Nghi thay...”

Hoàng Khang, Gia Minh há hốc miệng nhìn Tiểu Quỳnh dẫn tay Thiên Nghi vào phòng, có mấy cô phục vụ cũng vào theo, cả cô trang điểm cũng đã chuẩn bị sẵn sàng.

Gia Minh đi lại lấy một bộ vest trắng đã được mặc ngay ngắn trên giá đưa cho Hoàng Khang: “Vào thay đi..”

Nửa tiếng sau...

Hoàng Khang đứng ngồi không yên, đúng là cảm giác như ngày kết hôn thực sự, anh ngồi ở đây chờ ngóng cô dâu của mình. Gia Minh dùng khăn cẩn thận lau máy ảnh, thản nhiên: “Con gái trang điểm lâu lắm... chờ chút nữa đi.”

Thế là anh an phận tựa người vào tủ gỗ cạnh đó, mắt có phút phức tạp.

“Còn chưa cho tao biết sao mà làm vậy?”

“Tao muốn...” Hoàng Khang ngưng lại, rồi quay sang Gia Minh đang chờ câu trả lời: “Thấy Thiên Nghi mặc áo cưới sớm hơn tí thôi.”

“Không muốn nói thì tùy mày vậy...” Anh một sách lắc đầu rồi chăm chú vào việc của mình. Gia Minh đầu rảnh mà giúp người bạn nào đó tìm người mẫu, áo cưới này là Hoàng Khang tự mình nhờ nhà thiết kế nổi tiếng làm, buổi chụp hình này cũng là Hoàng Khang sắp đặt. Không biết anh đang nghĩ gì.

“Hoàng Khang...”

Bức màn vừa được vén ra, Thiên Nghi y như một cô công chúa trong truyền thuyết, chiếc váy cưới với lớp vải mỏng xếp tầng có đính hình những đóa hoa bồ công anh nhỏ, những đường viền ở eo và mép váy đều được vải ren màu tím tôn lên rất rõ. Bờ vai trần của cô trông cuốn hút làm sao khi đường ren màu tím ấy cứ thấp thoáng trước sau... Mái tóc đen dài giờ đã được bím cẩn thận, chiếc lúp trắng mỏng manh dài thước tha càng khiến gương mặt thanh tú của Thiên Nghi trở nên đẹp dễ dàng yêu. Gương mặt một ngày nào điểm lên chút phấn son. Cô giống công chúa, giống búp bê và tựa thiên thần của lòng anh.

“Có cần nhìn mà quên cả chớp mắt không?” Tiểu Quỳnh háng giọng để lời Hoàng Khang trở về thực tại. Cô đi lại ngồi xuống ghế rồi đập mạnh vào chân Gia Minh: “Người yêu của bạn thân là điều cấm kị không được đụng độ.”

Gia Minh cúi đầu đẩy đẩy gọng kính rồi im lặng không nói gì nữa.

“Của em.” Hoàng Khang bước đến bên cô dâu của mình, anh đưa cho cô bó hoa tú cầu trắng với những cánh hoa được kết nên từ hình dạng của đóa hoa bồ công anh nhỏ. Thiên Nghi mỉm cười nhận lấy.

Thời khắc này đây, cô cứ ngỡ hôm nay là ngày kết hôn của cô.

Anh là hoàng tử. Đúng thế, anh là hoàng tử, anh mặc bộ vest trắng bầu áo viền những đường cong màu đen, áo sơ mi bên trong cũng là màu trắng, màu yêu thích của cô. Cô như nàng công chúa trải qua bao gian khó mới được sánh duyên cùng hoàng tử. Quá lãng mạn.

Gia Minh đứng dậy ra hiệu: “Đi thôi.”

“Đi đâu nữa? Không chụp ở đây sao?”

“Cô không hiểu gì hết, ảnh cưới phải chụp ngoại cảnh.”

Đúng là người trong nghề, Tiểu Quỳnh đành im lặng vậy, bởi về lĩnh vực này cô hoàn toàn mù tịt.

Hai chiếc ô tô, một trắng một đen lau như tên đến ngoại cảnh cần thiết.

“Thiên Nghi với Hoàng Khang đâu rồi? Họ không theo sau chúng ta hả?” Tiểu Quỳnh vừa bước xuống xe đã than vãn, đưa mắt tìm Thiên Nghi.

“Ngồi trong xe đợi tí đi... Hoàng Khang nó có việc cần giải quyết mà.”

Cô đành chui đầu vào xe, lấy điện thoại ra chơi game để giết thời gian. Ai ngờ nhìn qua nhìn lại trong xe chỉ toàn tạp chí của các cô người mẫu chân dài, thân hình bốc lửa. Cô trợn mắt nhìn Gia Minh vẫn đang loay hoay với cái lap top: “Sắc lang!”

Gia Minh ngược mặt lên ngó qua ngó lại coi cô đang vừa nói ai thì Tiểu Quỳnh lại thét lên: “Tôi nói anh đó! Đồ háo sắc... bạn của Hoàng Khang đúng là có khác.”

“Ồ... tôi luôn như thế mà. Còn Hoàng Khang thì có lẽ nó chỉ háo sắc với một người thôi.”

Tiểu Quỳnh không biết nói gì hơn, hẳn ta thừa nhận thì thôi vậy, càng nhìn càng chướng mắt, tiện tay ném luôn mấy quyển tạp chí xuống con sông gần đó. Gia Minh lắc lắc đầu: “Cô bị anh chàng người yêu luật sư kia nhiễm não rồi.... À... cô không nghe anh bạn trai thần thánh của cô nói về luật bảo vệ môi trường à?”

“....”

Hoàng Khang dừng xe ở dọc đường rồi cứ vỗ vỗ nhẹ lên vô lăng cười tủm tỉm. Thiên Nghi thắc mắc nhìn lên phía trước, xe của Gia Minh đã đi mất hút.

“Anh sao vậy? Dừng lại đây làm gì?”

“Ồ... Có đồ chưa đưa cho em.”

“Đồ?...” Cô ngơ ngẩn nhìn biểu hiện khác lạ của Hoàng Khang. Đầy đủ hết rồi mà. Anh nghiêng người mở cốp xe ra, một hộp quà khá to, được bọc cẩn thận bằng giấy in hoa văn màu trắng trông vô cùng thuần khiết.

“Mở ra thử đi!”

“Gi vậy?”

“Thì em mở ra đi!”

“Không phải là con dán, hay con chuột đó chứ? Em nói trước em không sợ đâu đó...”

Mặt Hoàng Khang sa sầm lại, anh nhú mồm, Thiên Nghi biết mình có hơi suy tưởng quá đáng nên cũng mỉm cười rồi tự tay mở lớp giấy bao đó ra.

Một hộp... bên trong lại là lớp giấy bao ấy...

Hộp thứ hai...

Hộp thứ ba...

Hộp thứ tư...

...Hộp thứ tám...

Trán đầm mồ hôi, Thiên Nghi lâu lâu vẫn ngược nhìn Hoàng Khang đang chống ta vào cửa xe rồi nhìn cô đang tất bật bởi món quà đặc biệt này.

Đây rồi... Bên trong lớp vỏ cuối cùng một hộp vuông bằng nhung đen huyền, cô lại nhìn Hoàng Khang, anh lăm bắm gì đó trong miệng, nhưng ý đồ là muốn cô tự mở cái hộp bé bé này ra. Nhưng sao trông cái hộp này quen thế, hình như nhìn thấy rất thường xuyên trên phim ảnh thì phải. Hộp nhẫn? Thiên Nghi lại lạnh xương sống, nhưng trong cái lạnh đó lại pha chút ấm áp làm sao. Cô từ từ mở nắp nộp ra. Hai chiếc nhẫn bạc trơn đang nằm trong đó, nó đúng là một cặp.

Thiên Nghi chưa hiểu Hoàng Khang có ý gì, cầu hôn cô nữa sao? Anh bị cô từ chối hai lần rồi mà vẫn muốn cầu hôn cô ư?

Anh bỗng cầm lấy hộp nhẫn, rút một chiếc đeo vào ngón áp út của tay trái Thiên Nghi, ngón tay của cô giờ lại có thêm một chiếc nhẫn lấp lánh. Cô đưa tay mình lên, ngắm qua ngắm lại rồi có cảm giác sống mũi mình cay cay... Cô sắp khóc rồi.

“Nghi ngốc... có ai như em không? Cầm động đến thế hả?”

“Không... em có đâu à...”

Còn nói không, nước mắt sắp rơi ra ngoài rồi. Hoàng Khang rút miếng khăn giấy đặt cạnh đó khề lau nhẹ khóe mắt của cô rồi đưa hộp nhẫn lên trước mặt Thiên Nghi. Cô đã nhận nhẫn thì cũng nên đeo lại cho anh chứ. Thiên Nghi nhìn vẻ mặt đặc ý của anh thì hiểu ngay vấn đề, cô rút chiếc nhẫn còn lại ra. Chưa đeo vào tay Hoàng Khang ngay, cô ngắm kĩ nó một lần.

“Hoàng Khang... Có chữ này...”

“Ừ... Anh nhờ người khắc đấy...”

HK502NN. Ôi mấy cái kí tự này là sao vậy? Không phải chữ I Love You sao? Cô ngó qua ngó lại vẫn không hiểu, đành quay ngoắc sang hỏi anh.

“HK502NN là sao vậy?”

“Năm... năm lẻ hai sao? Sao không phải là 520 mà là 502. Đưa anh coi!” Nụ cười trên môi Hoàng Khang biến mất, anh lấy lại chiếc nhẫn rồi xem thật kĩ. Đúng là 502. Cái ông khắc chữ, ông ta là gì thế, Hoàng Khang giận phùng phùng muốn bay thẳng tới chỗ ông già tự xưng mình là thợ khắc chuyên nghiệp nhất của tập đoàn đá quý Hoàng Gia.

Đây là 520 của ông ta đấy à? Có lẽ ông ta chưa học qua lớp một đã nhảy thẳng lên đại học rồi. Anh siết chặt chiếc nhẫn. Hoàng Khang đang muốn giết người. Cô nhìn dáng vẻ đó cũng đoán được phần nào nguyên nhân. Chỉ nhằm vị trí thôi mà, cũng không có gì quan trọng mấy. 502, nhẫn hiệu keo dán sắt đây mà.

“Xòe tay ra.” Hoàng Khang không chịu, nhưng Thiên Nghi kiên quyết đeo chiếc nhẫn vào tay anh. Hai chiếc nhẫn rất vừa, đúng là không sẽ xích vào đầu được cả.

“Anh sẽ ném ông ta vào thùng rác.”

Trông vẻ mặt tức giận của Hoàng Khang đúng là y như trẻ con. Tiểu bảo bối này đáng yêu thật. Cô tựa đầu mình vào vai anh rồi tay phải cầm tay Hoàng Khang đưa lên, tay trái của mình đưa cạnh anh. Ngắm qua ngắm lại, hai chiếc nhẫn đẹp vô cùng, những chấm nhỏ theo viền của nhẫn chắc hẳn là bỏ công anh rồi...Càng nhìn càng đẹp, càng nhìn càng thích...

“Anh xem...rất đẹp mà.”

Anh im lặng, hẳn còn đang tức tối vụ nhằm vị trí hai con số kia, ý nghĩa khác hẳn rồi.

“502 là keo dán sắt đó...Ý của ông ấy là muốn anh và em suốt đời bên nhau, dính lấy nhau mãi. Anh nghĩ coi... số năm là ngày sinh của anh, số hai là ngày sinh của em...Số không có rất nhiều nghĩa...không bao giờ xa nhau, không bao giờ mất nhau, không bao giờ hết yêu nhau... Em thấy cũng rất hay.” Cô đâu hay rằng, số không còn một ý nghĩa nữa, không bao giờ được ở bên nhau.

Nhưng do giờ chỉ ngập mùi hạnh phúc nên không phải là 520 cũng không sao. 502 coi ra cũng tạm tạm. Anh tự đưa cao chiếc nhẫn lên gật gù rồi nở nụ cười vẻ hài lòng.

“HK là tên anh...nhưng sao...tên em không phải TN?”

“À... NN là Nghi ngọc đấy.” Anh thần nhiên thế sao, đúng là tàn nhẫn, cô đâu có ngọc.

Thiên Nghi thoát khỏi người Hoàng Khang rồi tức tối hét lên: “Em không đeo nữa. Trả anh!” Vừa đưa tay định tháo chiếc nhẫn ra thì lại gặp tí trục trặc. Cái này, sao tháo không ra vậy. Không cần đeo nữa. Nhất định phải tháo.

“Nghi ngọc này, cái đó đeo vào không tháo được đâu, kĩ thuật luyện ra nó khác hẳn mấy chiếc bình thường đó.”

“Chặt ngón tay em cũng tháo ra!”

Bỗng dưng anh quay người ôm hẳn cô vào lòng mình, một tay giữ chặt bàn tay đeo nhẫn kia, thì thầm từng tiếng bên tai cô: “Anh...muốn... trời em cả đời!”

“Anh lừa em... sao không tháo được chứ.”

“Đừng tháo mà... sẽ đau tay em đó... chỉ khi nào không yêu anh nữa thì hãy tháo nó ra.” Làm sao mà hết yêu anh được đây? Chắc cô phải đeo nó cả đời thôi. Càng ngày tài ăn nói của anh càng vượt bậc, chẳng chê vào đâu được. Mỗi từ phát ra từ miệng anh đều khiến cả người cô như thấm đầy bù mê. Phục anh rồi... Hoàng Khang....

Không thể dai dẳng thêm nữa, nếu không sợ rằng sẽ làm bôi mất lớp son trên môi cô mất. Anh buông cô ra, xoa xoa má cô rồi lái xe tiếp tục đi chụp ngoại cảnh.

84. Chương 8. 7: Hạnh Phúc Ấy Biết Khi Nào Mới Mất Đây?

Lái xe mất tập trung, một tay nắm tay bạn gái, không an toàn tí nào... Nhưng may mắn, chỉ còn một đoạn nữa thôi. Thoáng chốc đã đến nơi. Nơi này.

Thiên Nghi vừa bước xuống xe đã muốn bật khóc. Cô nhìn lại Hoàng Khang đang đứng phía sau cầm tà váy cho cô.

“Hoàng Khang...”

“Đừng khóc đó... không ai chụp ảnh cưới mà khóc đâu...”

Tội nhất là Tiểu Quỳnh, Gia Minh lừa cô, anh ta dám lừa cô, nói gì mà dẫn cô đi chụp ảnh, chụp ảnh mà phải xách cả đồng đạo cụ thế sao? Trông cô giống người hầu của anh hơn.

Cánh đồng bồ công anh trắng giữa buổi chiều vàng lộng gió. Những cánh hoa tung hoành ngạo nghễ bay loạn khắp bầu trời... Nơi này rất gần nhà Thiên Nghi, nơi này, cô ngày nào cũng đi qua... Nơi này... chất chứa bao tình yêu tuổi trẻ của cô.

Hoàng Khang... Em yêu anh chết mất.

Thiên Nghi muốn hét thật lớn, tiếc rằng còn có hai người khác, cô đâu thể nói mà không biết ngượng kia chứ. Đành chờ dịp khác vậy.

Cánh đồng này có một con đường dẫn vào trong, xưa nay cô không hề phát hiện. Sao mà cô phát hiện được khi anh chỉ vừa mới kêu người dọn vào sáng hôm nay.

Đằng xa kia có một cây cổ thụ khá to, lúc đi đường, cô hay nhìn vào, tưởng tượng xem nếu có một cái xích đu ở đó thì hay biết mấy.

Không ngờ hôm nay đã có rồi, hai sợi dây thừng buộc thẳng lên trên và một miếng ván dày mắc ngang đang đung đưa. Giấc mộng ấy, cô thực hiện được rồi, cô cùng anh đứng giữa cánh đồng hoa màu trắng nhỏ nhoi này. Anh giúp cô thực hiện rồi.

“Trời ơi... ngoại cảnh gì mà sến súa thế, toàn cây với cỏ.” Tiểu Quỳnh bứt vài cây lá quanh đó rồi nhìn Thiên Nghi đang tay trong tay cùng Hoàng Khang tiếng về cây cổ thụ.

Đúng là quá ư sến súa. Biết làm sao được khi thằng bạn thân đích thân yêu cầu. Gia Minh tự mình nghĩ. Vừa hay anh dọn dẹp dụng cụ chụp ảnh cũng gần xong.

Thiên Nghi ngồi trên xích đu... Hoàng Khang nhẹ nhàng đẩy thật nhẹ, chiếc váy cưới theo gió cũng đung đưa, mái tóc đen kia, cái lúp trắng kia, sao mà thuần khiết và tinh khôi đến vậy.

“Hoàng Khang à... em mặc váy cưới thế này rồi... sau này mặc lại anh sẽ không thấy đặc biệt nữa.”

“Vậy em muốn đặc biệt không?”

“Ừm.”

“Chụp ảnh xong, ngày mai chúng ta đi đăng kí kết hôn rồi tổ chức lễ cưới ngay.”

Anh lại định lừa em.

Thiên Nghi không nhìn anh nữa, cô dang tay bắt lấy mấy cánh hoa trắng đang bay trước mặt, tận hưởng hương vị ngọt ngào nhất, hạnh phúc nhất mà xưa nay cô chưa từng biết đến.

Tóc cô bay phấp phất khắp mặt anh, mùi hương của dầu gội khiến tim anh rung lên. Anh giữ xích đu lại, Thiên Nghi đang đuổi hoa bắt bướm liên mắt hứng, ngược nhìn anh.

“Em đang bắt hoa mà...”

“Thiên Nghi.”

“Hả?” Đôi mắt to tròn của cô làm anh mất kiểm chế.

“Em như là thiên thần vậy... thiên thần của anh, của riêng anh.” Anh cúi đầu hôn lên gò má đang ửng hồng rồi hôn đến khóe môi Thiên Nghi.

“Dừng lại!” Tiếng của Tiểu Quỳnh làm phá tan bầu không khí lãng mạn. Cô nhìn về Gia Minh đang hăng sai cầm máy ảnh, ánh sáng của đèn flash cứ liên tục phát sáng. Chụp gì mà chụp nhiều thế.

Thiên Nghi lúc này cứ đắm mình, quên rằng có sự hiện diện của Gia Minh và Tiểu Quỳnh. Cô ngượng ngừng đứng dậy đi về phía thợ chụp ảnh.

Gia Minh phàn nàn: “Đang đẹp mà...” Anh quay sang quát Tiểu Quỳnh: “Tại cô không đó...”

“Ai biết... tôi quên là đang chụp ảnh...” Cô nàng tỏ ra vô tội rồi tiếp tục bắt cây cỏ.

Bộ ảnh cưới hoàn hảo này được nhà nhiếp ảnh thiên tài Quách Gia Minh tạo nên, hai người mẫu cảnh thật tình thật Hoàng Khang và Tăng Thiên Nghi, cùng cô... à... cô phục tùng chỉ biết phá phách Lý Tiểu Quỳnh.

Bầu trời với gam màu chủ đạo là vàng cam, những tia nắng chiều len lỏi vào trú ngụ dưới cánh đồng ấy... Gió vẫn lồng lộng giữa khoảng không bao la ngập mùi hạnh phúc...

Cô với bộ váy cưới dài tung bay trong gió nắm chặt tay anh chạy trên cánh đồng mênh mông...

Cô vẽ mặt thơ ngây cúi đầu cầm bó hoa tú cầu, anh vòng tay ôm lấy cô rồi hôn nhẹ lên vàng trán phát phơ vài cọng tóc mai.

Cô trong sáng ngồi trên xích đu mỉm cười tự nhiên bắt lấy hoa bồ công anh, còn anh cầm lấy dây xích đu nhìn cô dịu dàng âu yếm...

Cô tựa đầu trên đùi của anh, để mặc anh hôn lên má cô, sống mũi cô...

Hai người họ, nằm trên cả cánh đồng, hai đầu đối nhau, chân anh duỗi một chân, khê cong lên một chân, nghiêng mặt để cảm nhận hơi thở nhẹ nhè của cô...

Anh ngồi trên yên trước của xe đạp tình yêu, cô ngồi phía sau ôm lấy anh, tựa vào tấm lưng vững chắc... Bó hoa cưới nằm gọn trong rổ xe...

Anh ôm cô cảm nhận như có được vũ trụ và bộ váy cưới tung bay theo cái xoay của cô và anh...

Nụ cười ấy, hạnh phúc ấy biết khi nào mới mất đây?

...

Cuối cùng, Thiên Nghi dựa đầu vào vai Hoàng Khang, ngồi trên cánh đồng này, cả hai hướng mắt về phía mặt trời đã dần khuất dạng.

Tiểu Quỳnh nhìn mà muốn rưng rưng lệ, nếu một ngày, Kỳ Dương cũng dịu dàng với cô như thế, nếu một ngày họ cũng có những bức ảnh thế kỉ này... Cô nguyện làm tất cả.

“Thiên Nghi... Vui không?”

“Ừm...”

“Cảm ơn em đã yêu anh...”

Cô ngẩng đầu xem sắc mặt của anh rồi áp hai tay vào má anh: “Đừng nói vậy... yêu anh là lựa chọn sáng suốt nhất mà em không bao giờ hối hận.”

“Anh cũng sẽ không bao giờ hối hận... anh sẽ yêu em... yêu em đến hết cuộc đời này. Em có chê anh phiền không?”

Cô lắc đầu.

“Em sẽ bám theo anh mãi... có chê em phiền không?”

“Phiền... em rất phiền... nhưng anh lại muốn em phiền anh cả đời... Được không hả?”

Cô cúi đầu che đi giọt nước mắt vừa rơi xuống, anh đặt hai tay lên gáy Thiên Nghi, nhẹ nhàng đặt lên môi cô nụ hôn tình yêu vĩnh cửu.

Gia Minh! Chụp không? Có nên chụp không? Một tấm nữa thôi cho tròn một trăm.

Đèn flash... sáng...

Tiểu Quỳnh vừa cầm chai nước lên uống thấy cảnh này mặt lại đỏ phừng phừng, không biết đang ngượng hay đang giận. Cô chưa kịp xác định thì đã bị Gia Minh kéo tay lôi đi.

“Tôi... phải cần...Hoàng Khang.”

“Cô làm kì đà vui lắm sao...Về thôi!”

Sao tay chân Tiểu Quỳnh bủn rủn cả vậy, Gia Minh mạnh thật, một sách đôi lúc cũng rất quyết đoán. Tiểu Quỳnh đành thôi vậy, dù sao cô cũng yên tâm với Hoàng Khang, rất không muốn thừa nhận chuyện này, cô vô cùng ngưỡng mộ Thiên Nghi.

Nụ hôn của Hoàng Khang rất sâu, môi lưỡi hòa vào nhau, triền miên, tràn ngập... Cả cái lúp trắng cũng bị bàn tay anh làm rơi ra khỏi mái tóc dài... Vòng eo Thiên Nghi như bị siết chặt hơn... Nụ hôn của anh cuồng nhiệt thật. Cô chỉ biết đón nhận... Vì tình yêu này... cô nguyện làm tất cả... Chỉ biết yêu anh thôi.

85. Chương 8. 8: “tiểu Hoàng Khang?”

Mới chớp mắt đã gần Tết Nguyên Đán rồi...

Những cánh hoa mai đã dần đơm nụ, có vài cành đã phát phơ màu vàng rực rỡ. Ai cũng có đôi có cặp, chỉ còn anh chàng Nhật Hoàng này bận rộn suốt ngày, anh hết ở phòng thí nghiệm lại đi thực tập tại các bệnh viện lớn, do anh là thủ khoa có thành tích vô cùng xuất sắc nên việc thực tập sớm hơn những bạn cùng lứa. Công việc bề bộn này giúp anh phần nào vơi đi nỗi nhớ bạn gái. Cô đi thực hiện ước mơ của mình. Chỉ mới có hơn một tháng thôi mà trông như gần cả thế kỉ, thời gian, sao mà dài đằng đẳng vậy.

Nhật Hoàng thỉnh thoảng có ghé qua trường Nghệ thuật thành phố để trao đổi với vài người bạn trong chuyên ngành về lớp dương cầm. Hôm nay cũng thế, anh phải đến đó bàn giao một số việc giúp ông Bùi. Lúc đi ngang một phòng tự tập, Nhật Hoàng bất giác dừng lại theo phản xạ. Anh bạn đang trao đổi với anh cũng bất ngờ nhìn anh về hiệu kì.

“Chuyện gì vậy?”

“À... tôi có chút việc, có thể để ngày mai bàn tiếp được không?”

Anh chàng kia gấp lại hồ sơ rồi gật đầu lặng lẽ bước đi.

Còn mình Nhật Hoàng nơi đây. Anh chờ đợi chẳng biết phân biệt cảm xúc. Âm thanh này, làm sao có thể làm được? Từng bước một, Nhật Hoàng tiến gần về phía phòng tập hơn, anh nhẹ nhàng mở cửa ra rồi đứng chết lạng ở đó.

Bóng dáng kia quen thuộc làm sao, mái tóc kia óng ả biết nhường nào. Hàng mi khẽ động đậy khiến trái tim anh từng loạn mất vài nhịp đập. Cô dịu dàng chìm đắm bên cây violin, cô đứng cạnh cửa sổ với những tà nắng sớm chiếu rọi làm sáng lên cả một vùng trời.

“Hải Băng...”

Tiếng đàn dừng lại, mọi âm thanh dừng lại. Cô quay người về phía anh. Lúc ánh mắt chạm nhau cô và anh đều cảm thấy đối phương quan trọng biết bao. Hải Băng đặt nhẹ cây lon xuống bàn rồi đi về phía anh, mỉm cười với anh. Anh không thể ngăn bao cảm xúc trong tư tưởng của mình nữa rồi, cô rất thật, không phải chỉ là những cử chỉ trên màn hình máy tính có thể chạm vào nhưng lại không mang hơi ấm đó. Anh chạy nhào đến ôm lấy Hải Băng, ôm lấy cô để bù đắp những khoảng ngày xa nhau dài thê thảm kia.

“Anh nhớ em chết được... Hải Băng... anh rất nhớ em.”

“Em...em... nghet thở...”

Anh quên mất, do quá kích động mà quên đi việc mình khiến cô ngạt thở. Nới lỏng vòng tay mình một chút, anh đối mặt với Hải Băng, đúng là cô rồi. Anh chạm chóp mũi mình vào chóp mũi của Hải Băng, những tóc mái của anh chạm nhẹ vào trán cô làm rung lên từng sợi dây thần kinh kia.

“Em về không cho anh biết?”

“Em vừa xuống máy bay mà, vào trường làm cho xong mấy việc lật vật, thấy cây violin ở đây nên đàn thử. Ai ngờ lại gặp anh...”

“Cây violin quan trọng hơn anh?”

Sao anh trẻ con thế, cây đàn này là vật vô tri vô giác, còn anh bằng da bằng thịt. Sao có thể so sánh được đây? Hải Băng bật cười, tiếng cười khúc khích càng khiến anh nhưng nhớ khôn nguôi.

“Anh quan trọng hơn.”

“Không có quà cho anh?” Càng ngày anh càng thích mấy trò này, ai đã dạy hư anh thế. Bởi vậy nên chọn bạn mà chơi, lựa bạn xấu như Hoàng Khang chỉ học được mỗi tính háo sắc.

Cô hôn nhẹ lên má Nhật Hoàng, nhưng lúc định thu người lại thì bị anh ôm siết vào, không cho Hải Băng cơ hội phản kháng nào. Anh hôn lên môi cô, cuồng say như đắm chìm trong nỗi nhớ không vơi của năm mười ba ngày qua.

Hải Băng cũng không phản kháng làm gì, đúng là cô cũng vô cùng nhớ anh, nhớ tiếng đàn, nhớ nụ hôn ngọt ngào mà anh hay trao cô mỗi lúc cả hai cùng ngồi bên cây dương cầm tại nhà anh.

“Ồ... xin xin lỗi... tôi không cố ý.” Cắt ngang màn hôn đoàn viên của cặp đôi này.

Nhìn anh chàng đang lúng túng không biết đường chạy đâu để trốn thì mặt Hải Băng lại đỏ lên vì ngượng, da cô trắng hồng nên mỗi khi ngại ngùng thì màu hồng kia lại lan đến tận tai và vùng cổ. Nhật Hoàng mỉm cười rất tự nhiên: “Không sao. Đây là vợ tương lai của tôi!” Bàn tay anh vẫn không chịu buông khỏi cô ngay cả lúc bị bắt quả tang này.

“Ồ... tôi định quay lại hỏi anh về các hội thảo vào tuần tới... nếu anh..”

“Anh có thể đi hộ tôi không?”

“Tất nhiên rồi... Vậy tạm biệt hai người... Cứ tiếp tục đi!”

Con người này đang vô tình hay cố ý đây? Làm Hải Băng ngây ngô nhà chúng ta không biết dụi mắt vào đâu nữa. Nhật Hoàng ôm trọn cô gái kia vào lòng, hơi thở của anh rất nhẹ, rất êm, mùi hương toát ra từ người anh thanh lịch và nhẹ dịu, đây là sữa tắm mà cô đã cùng anh lục tìm khắp các siêu thị lớn mới hài lòng. Nhật Hoàng vẫn luôn dùng nó.

“Hải Băng... sau này không cho em đi nữa. Nếu em đi, anh cũng đi, anh sẽ không ngu ngốc mà cho em rời khỏi anh thêm một lần nào nữa. Phải ở bên anh 24/24.”

“Lúc anh ngủ sao em ở bên được?”

“Anh muốn ôm em ngủ.”

“Ồ... à... còn lúc... em tắm cũng trừ ra luôn nhé?”

“Nếu em không ngại anh sẽ ở cạnh em, làm ôsin cao cấp?”

“Anh...” Đầu cô hiện mấy ngàn dấu chấm hỏi, mới hơn có một tháng, anh học cách nói chuyện này của tên Sở Khanh nào vậy. Không thể chịu nổi mà. Hải Băng vùng khỏi người anh, đứng nghiêm mặt.

“Anh... học những câu này từ ai vậy?”

Nhật Hoàng gãi gãi đầu, gượng cười: “Hoàng Khang.”

“Hả?”

Lần này chết Hoàng Khang rồi. Dạy một chàng hoàng tử thành một tên sói háo sắc. Mọi trách nhiệm. Hoàng Khang gánh! Hải Băng cắn môi nhìn Nhật Hoàng trong sáng của mình một lượt. Phải tìm Hoàng Khang tin sổ mới được, cả ánh mắt dã thú đó, Nhật Hoàng cũng bị lấy nhiễm rồi.

Chủ nhật... các công chúa tụ tập tại nhà Thiên Nghi. Ngọc Diệp, Hải Băng, Thiên Nghi, Tiểu Quỳnh cùng với Hồng Ngân ngồi ở trên phòng vừa ăn trái cây vừa uống nước rồi vui vẻ trò chuyện. Cứ để mặc ấy anh chàng tất bật dọn dẹp dưới bếp. Con trai nấu ăn ngon quả thật là con trai tốt. Nhắc đến đây, Thiên Nghi

và cả Hải Băng đều tự hào vì có hai người bạn trai nấu ăn không chê vào đâu được. Đại Phong rất giỏi kinh doanh, nhưng về mấy lĩnh vực này anh dốt hoàn toàn, chỉ biết ngồi bên hưởng lợi. Còn Gia Minh, không thèm đụng đến móng tay, ôm lap top xem đi xem lại ảnh suốt ngày. Tội cho Hoàng Khang và Nhật Hoàng, ở lại bếp rửa chén. Các chàng hoàng tử luôn mang định nghĩa, nhường nhịn giúp đỡ bạn gái là điều cần thiết. Bởi vậy, rửa chén đơn giản mà.

“Băng! Dạy Nghi đan khăn choàng cổ nha?”

“Đan cho Hoàng Khang chứ gì...”

Cả bốn cô gái cùng nhìn về phía Thiên Nghi vẫn cứ ôm mấy cuộn len vào người. Nhìn Hải Băng tay qua tay lại mới có mấy mũi đã đan được một cái khăn tay màu trắng vô cùng đẹp. Thiên Nghi định học đan để bước sang mùa đông năm sau, Hoàng Khang có cái mà quàng cổ, anh hay cảm lạnh, nên cô lo liệu trước là điều hiển nhiên.

Hồng Ngân cùng Ngọc Diệp lắc đầu rồi chuyên tâm vào mua mấy mặt hàng làm đẹp đang đang đầy trên trang mua hàng tự động. Tiểu Quỳnh cũng ôm chặt cái lap top xem xem có nên mua một máy ảnh tân tiến để theo Gia Minh học nhiếp ảnh không? Nếu mua thì cần nói với Kỳ Dương thế nào?

Chỉ có Thiên Nghi cứ ngồi bên to nhỏ với Hải Băng hết câu này rồi câu khác.

“Băng... dạy Nghi đan đi mà.”

“Đan cho ai?”

Còn ai vào đây nữa? Không lẽ học đan phòng cả tay để đan cho anh hàng xóm đối diện sao? Hải Băng dừng mũi đan lại, nhìn Thiên Nghi, cô dạo này ú ra quá đấy. Á... trên tay còn có một chiếc nhẫn, cái này là nhẫn cặp, lúc này còn thấy Hoàng Khang ngồi gọt hoa quả mà không dám cho nước trái cây dính vào. Cả rửa chén cũng ép Nhật Hoàng rửa nước đầy xà phòng. Quay lại hiện tại, Hải Băng thoáng nhìn Thiên Nghi rồi hỏi nhỏ: “Đừng nói đan cho tiểu Hoàng Khang nhé?” Nhỏ đủ để ba người kia quay đầu lại nhìn, không nhìn Thiên Nghi mà nhìn xuống bụng cô.

Cô hốt hoảng xua xua tay: “Không phải... các người nghĩ đi đâu thế... Nghi với Hoàng Khang là tình yêu trong sáng đó...”

Rất trong sáng. Hồng Ngân mỉm cười chỉ vào một bộ quần áo baby đang hiển thị trên màn hình cho Ngọc Diệp xem: “Diệp coi... tụi mình nên mua bộ này để dự mừng tròn tháng của tiểu Hoàng Khang có được không?”

“Lỡ là tiểu Nghi ngốc thì sao? Ngân nên chọn hai bộ, một trai một gái...”

“Sinh đôi cũng không chừng...”

Thiên Nghi phát hỏa thét lên: “Này...Đừng có ép người quá đáng chứ...Nghi với Hoàng Khang không có gì cả...” Thiên Nghi thâm nghĩ, thật là đâu có gì.

Hải Băng ngồi cười đắc thắng với thành quả của mình. Cô nhớ lại, à, quên mất phải hỏi cho rõ ràng: “Nghi này... Nhật Hoàng đi với Hoàng Khang sao mà đầu óc anh ấy bắt đầu bị thối rửa luôn rồi...Toàn âm mưu mờ ám...Bùi Ngô thiếu gia của Băng bị Hắc mã hoàng tử của Nghi đầu độc rồi đấy... Nghi giải quyết đi!”

“Gi? Đầu độc á? Nhật Hoàng làm gì Băng?”

“Có làm gì đâu...”

Loạn rồi, loạn rồi. Thiên Nghi đã có cơ hội phục kích Hải Băng.

“Nắm tay?” Hồng Ngân ngẩng đầu thăm dò Hải Băng. Tiếp đến là Tiểu Quỳnh, cô vẫn dán mắt vào màn hình nhưng miệng thì cứ nói như thể đây là chuyện bình thường: “Ôm nhau?”

Diệp đại tiểu thư cũng bắt đầu tham gia trò chơi: “Hôn nhau sao?”

Hải Băng đỏ mặt im lặng, tất cả đều có rồi mà. Thiên Nghi trầm ngâm một lát rồi lên tiếng: “Quan hệ trước hôn nhân?”

Cả bốn người hướng về Thiên Nghi và đồng thanh: “Nghi có rồi hả?”

“Ồ... không có... Nghi chỉ giúp mọi người tìm đáp án thôi mà...Làm gì có...Không đâu không đâu...”

Ai nấy cũng gật đầu như đồng tình, việc này càng khiến Thiên Nghi tức điên lên, giải thích thôi mà, sao giờ bị hiểu lầm, biết thế đã không nói rồi.

“Các người bắt nạt Nghi ngốc của tôi sao?” Hoàng Khang đứng tựa người vào cửa bắt đầu thấy tội cho Nghi ngốc của mình. Mọi ánh mắt dồn về phía Hoàng Khang, Nhật Hoàng cũng vừa bước lên, đứng trợ trợ ngoài cửa phòng.

“Hoàng Khang! Em có lòng tốt giúp anh và Thiên Nghi, vậy mà anh nỡ đối xử với em như vậy. Dám dạy cho Nhật Hoàng toàn những việc xấu.”

“Anh làm việc xấu khi nào?” Chàng ngựa trắng bắt đầu lên tiếng.

“Anh...anh...tối ngày cứ nhìn em chăm chăm...” Hải Băng đỏ mắt ngượng ngùng không dám nói tiếp, không lẽ buộc cô thét lên rằng ánh mắt của anh càng ngày càng háo sắc, càng ngày càng có tà tính.

“Anh ấy muốn ăn Băng đó...” Ngọc Diệp cười cười hướng về Nhật Hoàng vô tội đang ngây ngốc đứng hững hờ tại cửa. Chàng hoàng tử của chúng ta bị vu oan vô cớ, cả tháng không gặp người yêu, ôm cô cũng bị nói, hôn cô thì bị trách, cả nhìn cô cũng bị nói là háo sắc. Ông trời còn thiên lí không?

“Anh không như Hoàng Khang... tình yêu của anh với Hải Băng trong như nước sương sớm.” Đó là lý luận của anh chàng từng chín chấm môn Văn, tâm hồn bay bổng ngút mây xanh. Hoàng Khang thấy Thiên Nghi cứ cúi mặt chẳng dám lên tiếng nữa, nên tự đành phục thù vậy: “Bạn Nhật Hoàng nè... bạn mà trong sáng thì không đợi lúc Hải Băng đi vắng lại len vào bar chơi mỗi tuần như thế rồi.”

Năm cặp mắt hướng về Nhật Hoàng chờ câu trả lời thích đáng.

“Cái đó là do cậu dẫn tôi đi, đã hứa là giữ im lặng giờ lại khai sao?”

“Ai bảo cậu nói tôi trước?” Hoàng Khang gương mặt tự đắc về Nhật Hoàng.

“Hoàng Khang!!!” Thiên Nghi ném ngay cuộn len vào người anh, may là len nên sức công phá không lớn lắm: “Anh dám đi bar ngắm mấy cô tiếp viên chân dài sao hả? Đi đi! Ra khỏi nhà tôi!”

Hoàng Khang mới hối hận làm sao, biết vậy đã không phản kích Nhật Hoàng. Thấy gương mặt Thiên Nghi từ ngượng trở thành giận giữ, cô hay chê chân mình ngắn, anh lại bảo là không sao, rất đáng yêu. Thiên Nghi hay ghen tị với mấy bạn nữ chân dài, giờ thì tiêu rồi, Hoàng Khang đến bar có phải để ngắm phục vụ đâu. Nguyên nhân xuất phát từ...

“Không phải do anh đâu Nghi ngốc... Tất cả đều xuất phát từ anh Phong.”

Lại thêm ánh mắt sùng sục lửa hướng cho Hoàng Khang. Anh chỉ biết ngơ ngát thú nhận sự thật.

“Đại Phong sao hở? Anh ấy cũng tham gia?” Tiểu thư Ngọc Diệp bắt đầu lên cơn thịnh nộ.

Sự việc càng ngày càng phức tạp, từ hoàng tử trong sáng Nhật Hoàng đến Hoàng Khang, giờ lại lôi ra chủ mưu đầu lố của vụ án này.

Đại Phong...anh dám dụ dỗ biến các vị hoàng tử trở thành sắc lang?

Nhưng Hoàng Khang không giải thích gì nữa, đứng khoanh tay tựa vào tường cười mãn nguyện.

Ai đó biết rằng có mùi thuốc súng đang ngập nhà nên lên tiếng, âm thanh từ dưới vọng lên: “Này...này...tôi bị các cậu rủ rê mà.”

“Đại Phong!!!”

“Hoàng Khang!!!”

“Nhật Hoàng!!!”

“Các anh đi chết đi!!!” Căn nhà vang đầy tiếng gầm của sư tử.

Gia Minh cười khoái chí nhìn Đại Phong đang ngây ngốc nhìn lên gác, chẳng biết Nhật Hoàng và Hoàng Khang có toàn thây hay không nữa.

“Anh Phong...lần này anh làm tội nhân thiên cổ rồi.”

“Chỗ quán bar đó có cô chân dài nào đâu...tại mấy cô ấy nghĩ linh tinh thôi.”

“Ồ...vậy anh dẫn hai người họ vào bar của gay sao?”

Đại Phong đá mạnh vào ghế nhém tí khiến Gia Minh phải ôm sần. May thay Gia Minh phản ứng nhanh nhẹn, chân tay linh hoạt, tránh được cái giận cá chém thớt kia. Anh đành ôm lap top ra phía ghế đá trước nhà ngồi, tránh lại bị Đại Phong phản công bất ngờ không biết đường tránh. Trước khi ra khỏi đó, Gia Minh còn phán một câu rất tự nhiên: “Em không ngại vì anh lưỡng tính đâu...”

“Biến ngay!”

Cả gần một tuần sau các cô nàng chẳng thêm điểm xỉa gì đến bạn trai nữa. Có giỏi thì tìm mấy cô chân dài bầu bạn đi.

Thiên Nghi giờ đã học được mấy bước mắc len cơ bản, miệng nói giận nhưng cũng không bỏ Hoàng Khang được, phải cho anh một món quà thật bất ngờ vào giáng sinh năm sau. Ở nhà Ngọc Diệp, cô ấy cứ ngồi than lên than xuống là chán, Thiên Nghi lại rủ rê Ngọc Diệp tập đan cho Đại Phong một cái khăn, Ngọc Diệp liền từ chối bảo vô vị. Nhưng lúc Thiên Nghi chăm chú vào việc của mình thì Ngọc Diệp lại nhìn cuộn len màu xanh lục đang nằm trong rổ mây.

86. Chương 8. 9: Tình Định

Còn năm ngày nữa là đến giao thừa. Năm nay Thiên Nghi phải qua Mĩ thăm gia đình cô Lan nên tạm thời không đón Tết cùng Hoàng Khang được. Chuyến bay định vào hai ngày tới và kéo dài gần một tháng, cho đến khi cô Lan cho phép Thiên Nghi mới được về nước, nhưng cô Lan đã hứa chắc chắn không để Thiên Nghi ở lại đó mãi nên ai cũng yên tâm. Tuy người Mĩ đón Tết theo Tết tây nhưng cô Lan bảo năm nay xa quê hương nên việc mừng Tết cũng như mọi khi. Họ vây quần bên nhau cùng ăn bữa cơm đoàn viên. Cô còn có nhiệm vụ bê luôn chậu mai nhỏ trước nhà qua sang để Nun ngắm nghía...Đành vậy...Hoàng Khang ăn Tết không có Thiên Nghi còn phải xa cô một tháng dài rỗng rã.

Việc cô Lan bảo cháu gái làm là đến thăm Đăng Khôi, anh không có người thân nữa, cả quan hệ với cậu ruột cũng chẳng tốt lành. Thiên Nghi không từ chối, bởi từ lúc ở sân bay đến giờ, cô hoàn toàn không nhìn thấy Đăng Khôi thêm lần nào nữa, chẳng biết anh có sao không?

“Khôi...Khôi có nhà không vậy?” Thiên Nghi đã nhấn chuông rất lâu mà bên trong không ai lên tiếng. Tay cô lại cầm rất nhiều đồ đặc mà cô Lan bảo phải mua cho Đăng Khôi, nào là chăn và ga trải giường mới, còn có cả một ít câu đối Tết, hay một chậu cây thủy tiên nhỏ. Ban đầu Thiên Nghi định chọn mai, nhưng nhớ lại lúc nhỏ Đăng Khôi đã không thích nên mua cho anh chậu thủy tiên này vậy.

Cô quay đầu định đi thì cửa đột ngột mở ra...Thiên Nghi mừng rỡ mỉm cười với chủ nhà: “Khôi...Nghi đem đồ Tết đến nè...” Sau chỉ mới có gần hai tháng không gặp, trông anh lại tiêu tụy thế kia. Dưới cằm đã có mấy cọng râu lơ lơ mọc ra, gương mặt hốc hác hơn nhiều, cả dáng người cũng uể oải không có sức sống. Thiên Nghi ngẩn người, cô thấy có chút tội lỗi đang lấp loáng trong lòng.

“Để Khôi mang vào.” Anh lấy hết đồ đặc từ hai tay Thiên Nghi rồi mang cả vào nhà đặt lên bàn. Cô cũng bước vào trong, căn nhà chưa đến nỗi bệ bộn.

Cô cúi xuống sofa dọn mấy cái khăn còn đặt trên ghế rồi đem bỏ vào máy giặt. Thiên Nghi thấy Đăng Khôi cũng đang cuốn ga giường lại và thay vào đó ga giường mới, cô nở nụ cười tự nhiên rồi tiếp tục đặt chậu hoa lên cạnh cửa sổ, vén tấm rèm đang che khuất ánh sáng.

“Khôi ăn gì chưa vậy?”

“Nghĩ nghĩ Khôi có đói chết không?”

Thiên Nghi quên mất anh là đầu bếp, mà thường thường làm đầu bếp thì ít khi nào để bản thân đói chết lắm, nghề nào thì tôn trọng nó mà, không thể hành hạ bao tử được. Cô đành im bặt không lên tiếng nữa, treo luôn mấy tranh Tết vào cây cảnh cạnh bể cá nhỏ.

Đặng Khôi vào nhà vệ sinh đóng cửa lại, không biết anh chuẩn bị gì mà rất lâu, Thiên Nghi đã dọn xong mấy thứ cần thiết, chỉ còn một cái tủ chứa đầy sách là vẫn còn chưa dọn dẹp. Nghe tiếng mở cửa, Đặng Khôi bước ra ngoài, mặt mũi sáng sủa, râu đã cạo nhẵn bóng, mái tóc chải cao trông vô cùng điển trai. Đây mới là Đặng Khôi mà cô từng quen, ít ra cũng biết chú trọng về bề ngoài, từ nhỏ đã thế mà. Thiên Nghi lại tiếp tục công việc.

“Cô Lan bảo Nghi đến sao?”

“Ừm.”

“Nếu cô không nói thì Nghi không đến à?”

“Ờ...Ờ... đến chứ, Khôi là anh trai tốt của Nghi, dù có thế nào Nghi cũng đâu thể bỏ Khôi.”

Môi Đặng Khôi nhếch nhẹ, nụ cười như không thoáng xuất hiện rồi lại biến mất. Anh tựa đầu vào sofa đặt tay lên trán ngẫm nghĩ điều gì đó. Thiên Nghi lại lau dọn cho xong, cố gắng làm với tốc độ nhanh nhất, nếu không có người đang phát hỏa ở nhà ‘anh ấy’.

Không gian yên ắng hẳn ra, chỉ nghe tiếng sột soạt của sách vở, chỉ còn tiếng nước chảy trong bể cá. Ai ngờ đâu, cô tìm thấy một cuốn album ảnh, nó được đặt cẩn thận phía trong cùng của ngăn tủ, vẫn còn rất mới, cô quay đầu nhìn Đặng Khôi vẫn nhắm nghiền mắt không phát hiện ra mình nên Nghi lén mở nó ra. Những trang có nhiều nếp gấp, hẳn Đặng Khôi đã mở ra thường xuyên.

Trang thứ nhất, Thiên Nghi giật mình khi thấy cô bé mặc bộ váy phồng màu trắng, hai má phúng phính đồng tiền, ngoác miệng cười, trước mặt còn đầy một bàn tiệc. Năm đó, sinh nhật lần thứ bảy của Thiên Nghi. Đặng Khôi vẫn còn giữ, cả ảnh của cô, cô còn chẳng biết giờ nó lưu lạc chốn nào trong nhà rồi. Những trang tiếp theo cũng có đầy ảnh của cô, chen vào đó là vài tấm ảnh của Đặng Khôi, Lam Linh và cả Gia Huy. Gần cuối cũng vẫn là tấm ảnh của cô từng chụp với Gia Huy, năm đó cô chín tuổi, còn Gia Huy đã lên mười sáu. Gia Huy còn cúi xuống ôm lấy Thiên Nghi để nhìn vào màn ảnh. Phía sau là Đặng Khôi, anh mắt hừng hực nhìn về phía hai người họ. Những tấm ảnh tiếp theo đều là ảnh chụp chung, trông sắc mặt Đặng Khôi lúc nào cũng buồn bực, không tấm nào Đặng Khôi cười cả. Trước đây Thiên Nghi cũng có vài tấm thế này, đều do cô Lan chụp và giữ lại, cô xem mà phát chán nên hay ném bừa trên bàn, sao lúc xem, cô lại không phát hiện trong ảnh, Đặng Khôi lại mang tâm trạng thế này...Cô vô tâm quá.

Cô quay đầu lại định nhìn Đặng Khôi, nào ngờ chỗ ghế sofa trống không, chẳng có ai ở đó. Thiên Nghi đứng dậy, trên tay vẫn cầm quyển album.

“Khôi... Á...” Lời nói chưa kịp thoát ra hết thì cô đã giật bắn mình khi phát hiện Đặng Khôi đang đứng sau lưng mình, đưa đôi mắt kia nhìn thẳng vào cô. Lúc hoảng sợ, cô làm rơi luôn quyển album đó, nó rơi xuống sàn nhà, mở ra ngay tấm cô cùng Đặng Khôi chụp chung lúc Thiên Nghi vừa vào lớp mười, cô mặc áo dài trắng, còn anh ăn mặc giản dị đứng bên cạnh. Nơi đó là LB, ngày này Thiên Nghi vừa vào trường đã đạt được giải thưởng trong một cuộc thi viết Văn cấp thành phố. Đặng Khôi cùng cô Lan đến để tham dự. Anh lúc này, trông vui vẻ hơn nhiều...

Dường như bầu không khí đang rơi vào ngột ngạt, Thiên Nghi phì cười để xua tan án mây đen đang ngự trị: “Lâu...lâu...quá không xem lại ảnh cũ...” Ngay lúc cô định cúi xuống nhặt lấy quyển album bỏ vào chỗ cũ thì bàn tay bị ai đó siết chặt, Thiên Nghi ngẩn ra trong ít giây rồi theo phản xạ mà rút tay mình lại, không hay rồi, Đặng Khôi không buông mà cứ nhìn thẳng vào mắt của cô.

“Khôi...buông ra...Nghi phải về...rồi.”

“Nghi không xem lại ảnh cũ là vì luôn xem ảnh với Hoàng Khang, Nghi không nhớ tới quá khứ là vì Nghi chỉ muốn đắm mình trong hiện tại với Hoàng Khang.”

Thiên Nghi không cách nào phủ nhận, quả thực thế mà, còn biết chối đường nào nữa.

“Quá...khứ qua rồi không nên nhắc lại.”

“Không nên? Vậy để hôm nay Khôi nhắc cho Nghi nhớ.”

“Không...” Ngay lập tức Thiên Nghi bị Đăng Khôi ép dồn vào bức tường, sống lưng cô lạnh toát bởi lớp tường lạnh giá đó, nhưng mồ hôi lại bắt đầu tuôn ra, anh ấy, định nhắc trong tình cảnh này ư? Đăng Khôi giữ chặt hai vai Thiên Nghi, không cho cô bất kì cơ hội phản kháng nào cả.

“Chúng ta cùng lớn lên, cùng ăn chung bữa cơm, cùng ngủ chung một chiếc giường, từng cùng đi học, cùng buồn cùng vui...Từng thuộc về nhau.”

“Khôi nói gì thế...trước giờ Nghi chỉ xem Khôi là bạn tốt, là anh trai. Chưa khi nào Nghi nghĩ mình thuộc về Khôi cả.” Cô lại tiếp tục phản kháng, nhưng sự phản kháng vô ích kia chỉ càng làm bàn tay Đăng Khôi siết chặt vai Thiên Nghi để tránh cô thoát khỏi mình thôi. Việc Đăng Khôi nói đâu hoàn toàn đúng, lúc ấy có cả Lam Linh nữa mà, có phải là hai người ăn chung ngủ chung đâu, ít nhất cũng là ba đứa nhóc chẳng biết gì.

“Nghi à... Nghi từng bảo Khôi hứa là suốt đời chỉ được lo ỉnh Nghi, quên rồi sao?”

“Chuyện...lúc...đó...tại anh Gia Huy vừa đi...Nghi thất vọng nên chỉ...nói vậy thôi...Đừng...để tâm.”

“Nhưng Khôi để tâm. Khôi hứa thì sẽ làm...Anh hứa thì sẽ làm...em biết không? Biết không hả? Tằng Thiên Nghi...anh yêu em, yêu em rất lâu rồi...Sao em không chịu hiểu vậy?” Ánh mắt kia như muốn nuốt sống cô vậy, người Thiên Nghi run lên, rốt cuộc Đăng Khôi muốn gì? Chuyện này cô đã giải thích vô cùng rõ ràng rồi, không chỉ một lần nhưng Đăng Khôi thì mãi không chịu chấp nhận.

“Buông ra!” Cô giận dữ thét lên.

“Tằng Thiên Nghi! Anh không cho em bên Hoàng Khang...không cho.” Bàn tay Đăng Khôi giữ lấy cả thân hình nhỏ nhắn của cô, không để cô nhúng nhích, người anh càng ngày càng gần cô, cả chân Thiên Nghi cũng không động đậy nổi. Mặt anh đã kề sát mặt Thiên Nghi, mắt vẫn mở to theo dõi biểu hiện của cô ấy, cô chỉ thét lên rồi trừng to mắt nhìn lại anh.

“Nếu anh đụng đến tôi, tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho anh!”

“Không bao giờ tha thứ?” Anh bật cười rồi lại nhìn thẳng vào mắt cô: “Được lắm, bây giờ trong tim em không có anh, anh sẽ làm mọi cách để em ngày nào cũng phải nhớ anh, chỉ nhớ anh mà thôi.”

Trong tâm tưởng cô không còn biết gì nữa, chỉ là phản kháng, phải phản kháng thôi. Nụ hôn này, chỉ có thể của Hoàng Khang, Thiên Nghi không để bất kì ai dành mất nó.

“Khôi... Buông Nghi ra có được không?”

“Thiên Nghi... Em không biết anh yêu em rất nhiều sao hả?” Anh dịu giọng tha thiết với cô.

Nhưng Thiên Nghi không hề muốn cảm nhận, chỉ còn một cách để thoát khỏi tay Đăng Khôi. Thiên Nghi cố xoay gót giày, chuẩn bị tư thế. Nào ngờ...

Bốp...

“Thằng khốn nạn.”

“Hoàng Khang...”

Tay Đăng Khôi vừa buông Thiên Nghi ra thì cô đã vùng dậy chạy lại phía Hoàng Khang, đứng sau lưng anh như chú thỏ con đang sợ một con hổ dữ. Mặt Hoàng Khang đỏ phừng, những gân xanh nơi bàn tay đều hiện rất rõ...Đăng Khôi bị đám một cú rõ mạnh nên chỉ còn biết nằm ra sàn ôm lấy mặt mình.

“Dám đụng đến Thiên Nghi của tôi? Hôm nay...tôi sẽ cho cậu biết tay!”

Vừa nói Hoàng Khang đã định xông đến nhưng cô kịp níu tay anh lại, Hoàng Khang quay đầu nhìn cô, ánh mắt của cô gái nhỏ đã mách bảo anh. Không được đánh nữa. Nhưng làm sao bỏ qua, có thằng đàn ông nào khi nhìn thấy người mình yêu nhém tí bị xâm hại lại nuốt trôi cơn giận này.

“Buông anh ra!” Giọng anh khàn khàn, không có chút nhượng bộ.

“Hoàng Khang... đừng đánh mà...xin anh đó...”

Cô nhìn về phía Đăng Khôi, anh ta đã lấy lại tỉnh táo để ngóc đầu dậy, Đăng Khôi dùng tay lau đi máu mũi không ngừng chảy rồi nhìn về Thiên Nghi: “Cậu ta có điểm gì hơn anh chứ?”

“Hà Đăng Khôi!” Hoàng Khang siết chặt tay mình, định sẽ dạy dỗ cho tên không biết điều này một bài học, nhưng người bên cạnh cứ nắm lấy tay anh không buông. Thiên Nghi chậm rãi hướng mắt về chàng trai đang nằm dưới sàn, anh nhìn cô bằng cặp mắt van xin, cô đau xót, nhưng cô thừa biết, giữa thương hại và tình yêu mãi mãi không thể hòa làm một.

“Nghi yêu Hoàng Khang. Không thể yêu ai khác được nữa, nên xin Khôi quên đi lời Khôi từng hứa đi. Còn việc vừa rồi...Nghi không muốn lặp lại.” Cô cúi đầu không dám đối diện với Đăng Khôi, ánh mắt vừa rồi, thật khủng khiếp. Nhanh như chớp, cô đã bị ai đó kéo ra ngoài, chỉ biết bàn tay này rất ấm áp, cô ngược mặt lên thì bắt gặp bóng dáng của anh, tay anh nắm lấy tay cô rồi thật nhanh rời khỏi đó. Chẳng quay đầu lại coi người phía sau thế nào...Hoàng Khang giận rồi.

Cả chặng đường anh không thềm lên tiếng, anh lái xe như bay về nhà của mình, Thiên Nghi cũng không dám nói gì, mỗi lúc anh giận cũng vô cùng kinh khủng.

Về đến nhà, Hoàng Khang xuống xe, không thềm đếm xỉa gì tới Thiên Nghi nữa mà bỏ vào trong. Cô chỉ biết lúng lẳng đi phía sau anh, vào đến cửa đã thấy anh mặt mày đầy sát khí ngồi khoanh tay ở sofa, hai chân gác lên bàn. Cả lúc giận cũng đẹp trai và đầy phong độ thế sao?

Thiên Nghi lắc lắc đầu, giờ phút này ngấm anh thì không hay cho lắm. Biết là anh giận, anh nhỏ mọn, cả ngón tay của cô còn không muốn cho người khác đụng vào, sau này tương lai Thiên Nghi sẽ bị giấu trong nhà mất. Nhiều lúc thấy Hoàng Khang làm cũng hơi nghiêm trọng hóa vấn đề.

“Hoàng Khang...”

Anh không thềm trả lời, cầm điều khiển bật tivi lên, mắt xem rất chăm chú chương trình thể giới động vật. Nhìn con hổ đang nhào đến bổ con mồi, máu tung ra, trông thật gớm giết, cô không thềm nhìn tới nữa, lại hướng về Hoàng Khang, mặt anh giận trông y như đứa trẻ lên ba không đòi được kẹo mà hờn dỗi.

“Hoàng Khang à...Khang!” Bấp chấp tất cả, Thiên Nghi đến tắt tivi, đứng hằm trước mặt Hoàng Khang.

“Em có làm gì đâu mà anh giận?”

Em không làm gì? Không làm gì mà chỉ chút nữa đã bị tên đó ôm hôn rồi, đó mà là không làm gì. Anh giận đến đâu đang bốc khói nghi ngút, quay mặt hướng khác, chẳng muốn nhìn cô nữa.

“Khang à...Anh nghe em nói đi. Chưa có gì mà sao anh lại làm mặt lớn mặt nhỏ thế kia? Em cũng đang định phản kháng chứ bộ...”

Nghe đến hai từ ‘phản kháng’, Hoàng Khang bắt đầu suy nghĩ, lúc vừa đến cửa chỉ thấy Thiên Nghi trừng mắt nhìn hằm ta, không lẽ cô định phản kháng bằng mắt sao?

“Anh không tin em hả? Thật ra...”

Hoàng Khang đã tiến thẳng về phía Thiên Nghi, đôi mắt anh như có lửa đang thêu cháy, nguy hiểm quá. Bỗng dưng cô lùi lại, anh lại tiến, cô lại lùi, thế là đến chân tường, không còn đường lùi, cô đành nhỏ giọng:

“Anh...lại làm...gì nữa?”

Anh đặt hai tay chống vào tường phía trên vai của cô, giờ trông cô càng nhỏ bé hơn, trốn trong vòng tay to lớn của anh. Vẫn gương mặt chẳng có chút tình cảm đó, anh cúi đầu kề sát mặt cô.

“Nói cho anh nghe, em định phản kháng thế nào?”

“Chuyện đó...em...không được đâu.”

“Vậy là em không định phản kháng?”

“Ồ...không phải, em định thật mà...”

“Vậy làm thử đi!” Hoàng Khang càng đưa gương mặt chết người kia gần hơn một tí: “Anh muốn xem em sẽ phản kháng thế nào?”

Thiên Nghi trả lời lí nhí: “Anh muốn thử?”

Thế là Hoàng Khang gạt đầu, anh lại sát gương mặt thêm chút nữa.

“Không được đâu Hoàng Khang...”

“Em làm không?”

“Tự anh muốn đó...” Thiên Nghi khó xử lắm, cô không nghĩ sẽ làm vậy với Hoàng Khang đâu, chỉ có điều muốn chứng minh sức phản kháng của mình trong tình huống vừa rồi nên đành thế. Có chuyện gì...anh đừng trách cô. Thiên Nghi xoay gót giày...Chuẩn bị. Ngay lúc mũi Hoàng Khang vừa chạm vào mũi Thiên Nghi thì...

“Á...á...” Một người nằm lăn xuống sàn bộ dạng không mấy làm tốt đẹp. Vô cùng thê thảm.

“Hoàng Khang! Em...em... xin lỗi...” Một người nhào đến không biết đỡ anh hay để anh nằm đó. Tất cả là do anh muốn mà.

Mười lăm phút sau...

“Hoàng Khang... em xin lỗi rồi mà...”

“Em đã nói là không muốn nhưng anh cứ đòi cho bằng được đó thôi... Em nói rồi, tại... anh không nghe...”

“Này... có phải em cố ý đâu... ai bảo anh kêu em thử, giờ lại giận em là sao hả?”

“Khang xấu xa... em không chiều anh nữa, em về đây!” Cô đứng lên định đi, nhưng chân vừa nhích thì lại không nổi, đành ngồi xuống, kéo kéo tay của ai đó đang ngằm ngằm không chịu phản ứng: “Anh có sao không? Em xin lỗi mà... Hoàng Khang... em không muốn đâu... chắc là... đau lắm... hả?”

Anh quay sang nhìn trân trân vào mặt Thiên Nghi, cắn môi mình, cúi cùng cũng chịu lên tiếng: “Anh sẽ bị vô sinh.”

“Hả?”

Không nghiêm trọng vậy chứ, chỉ đá có một lần mà sức của Thiên Nghi thì cũng đâu mạnh mấy, chắc chưa đến nỗi biến anh thành người ‘mất khả năng’ đấy chứ. Bắt đầu cô hoảng lên, đầu óc quay cuồng, lần này chết rồi, sau này anh phải sống sao đây? Tất cả là do cô, lỗi do cô. Ai biết trò này lại có hậu quả trầm trọng thế đâu, biết vậy, có chết cô cũng không làm.

Mặt cô người yêu nhỏ từ màu hồng chuyển sang màu trắng, từ trắng hóa xanh. Sắc thái vô cùng phong phú.

“Ai dạy em trò này? Có biết ác lắm không?”

“Là Tiểu Quỳnh... cô ấy nói để em đối phó với...” Thiên Nghi ngưng lại suy nghĩ vài giây rồi nói tiếp: “Đối phó với mấy tên xấu.”

“Biết ngay là cô ta mà, chỉ có cô ta mới có thể nghĩ ra mấy trò độc ác này thôi.”

Thực ra là Tiểu Quỳnh dạy Thiên Nghi hết lần này đến lần khác để đề phòng mỗi khi Hoàng Khang dở thói lưu manh, Thiên Nghi chỉ nghe qua loa, không hề có ý định thực hành, mà nếu có thì cô cũng không nghĩ mình sẽ làm thế với Hoàng Khang, ai nào ngờ người tín không bằng trời tính, quả nhiên người niềm mù vị đầu tiên này vẫn là anh.

“Hoàng Khang... em xin lỗi, sau này, em không dùng mấy trò đó nữa.”

“Không được! Em cứ dùng nếu gặp nguy hiểm. Chỉ trừ anh là em không được dùng.” Anh quá khôn rồi. ‘Của quý’ của người đàn ông nào cũng thế thôi, đều là nhược điểm, Thiên Nghi tự thề với lòng, nếu không phải cận kề cái chết, cô không bao giờ gây đau khổ như thế cho người khác. Bộ dạng đó, tận mắt chứng kiến anh như thế, cô còn thấy sợ. Chắc là đau lắm.

“Sau này em đừng đến nhà... à không, đừng gặp Hà Đăng Khôi nữa.”

“Ừm... em sẽ không đến nhà anh ấy.” Thấy Hoàng Khang lại đưa đôi mắt kia nhìn cô, cô vội biện minh: “Dù sao Đăng Khôi cũng là bạn từ nhỏ với em, Khôi như anh trai của em... không thể bỏ mặc được.”

Hoàng Khang làm vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, quay người Thiên Nghi đối diện với mình rồi trân trọng tuyên bố: “Anh không muốn người khác đụng đến em. Không cho phép.”

Cô gật gật đầu như đồng ý, nhưng thấy sắc mặt anh dần cũng trở nên bình ổn, không tái xanh như lúc cô mới ‘hạ thủ’ nữa, vẫn thấy lo lo: “Anh... không sao thật chứ?”

“Anh nghĩ mình ‘mất khả năng’ rồi.”

87. Chương 8. 10: Một Mũi Tên Trúng Ba Con Nhạn

“Sao? Hoàng Khang... anh đừng dọa em chứ... em nghe Tiểu Quỳnh nói là không sao mà, lỡ em làm anh mất...mất... cái đó luôn rồi sao?” Lúc này lo sợ quá nên Thiên Nghi cũng không còn biết ngượng nữa. Cô cầm tay Hoàng Khang, nắm chặt tay anh mà lòng đau như cắt: “Em... không cố ý đâu... em sẽ đưa anh đi gặp bác sĩ, chắc chắn sẽ có cách mà...” Mũi Thiên Nghi lại ửng đỏ lên, chứng minh một điều, cô sắp khóc rồi.

Không khóc sao được, nhà họ Hoàng chỉ có mình Hoàng Khang, nếu anh thật bị mất thì chẳng lẽ cô phải mang tội là hủy hoại cả một dòng máu của những người đàn ông có ma lực chết người sao.

Thiên Nghi không cam tâm, cô sẽ thành tội nhân thiên cổ mất, chắc hẳn ông Hoàng sẽ chửi thẳng vào mặt cô, cả bà dì mẹ kế kia nữa, chắc chắn không tha cho Thiên Nghi được toàn thân rồi. Quan trọng nhất là làm sao đối mặt với vong linh của mẹ Hoàng Khang, tiểu bảo bối mà bà yêu quý nhất đã bị mình tước đoạt tư cách của một người đàn ông rồi. Càng nghĩ càng rối, càng nghĩ càng hoảng, hay là cô chết đi cho xong.

Thấy ai đó đang ân hận đến mức muốn đập đầu vào tường mà Hoàng Khang vẫn đứng đưng ngồi ngấm cô. Tuy thủ đoạn của Thiên Nghi có phần nham hiểm nhưng nghĩ tới việc cô ấy sẽ ra sức phản kháng với Đăng Khôi như thế thì Hoàng Khang lại rất thỏa mãn, chí ít chỉ mình anh là Thiên Nghi không có phản kháng, anh vui biết bao...

Thiên Nghi là của anh, của riêng anh, cô đã là sở hữu có nhãn hiệu độc quyền của Hoàng Khang nên không cho phép người đàn ông nào khác đụng đến cô nữa. Coi ra, phương pháp này của Tiểu Quỳnh đôi lúc cũng có lợi, để Thiên Nghi biết bảo vệ bản thân.

“Hoàng Khang... lỡ bố anh mà biết, có khi nào ông sẽ giết em không?” Bị ảnh hưởng bởi mấy vị bố chồng tương lai độc ác từ tiểu thuyết mất rồi. Mấy ông trong tiểu thuyết thường hay giết người phụ nữ của con trai mình dễ như trở bàn tay khi họ phạm lỗi. Có lẽ là vậy, huống hồ cô lại phạm sai lầm nghiêm trọng đến thế mà.

“Ông ta không dám giết em đâu... nhưng chắc sẽ bắt em sinh cho anh một đứa con.”

“Em sinh thì không sao, nhưng bác ấy mà biết em làm cho anh ‘mất khả năng’ thì chắc không cho em chuộc tội đâu.” Khoan đã, có gì đó hơi bất thường. Cô sinh con sao? Hoàng Khang ‘mất khả năng’ rồi thì cô sinh với ai? Ôi...Thiên Nghi thoáng chốc quên mất việc này. Lại bị anh lừa.

“Này... anh bị ‘mất khả năng’ thì sao em sinh đây hả?”

“Ồ... anh quên nữa... nhưng mà Thiên Nghi nè, nói thật đi, có phải em muốn sinh cho anh một tiểu Hoàng Khang không?”

Mặt cô mông lung nữa rồi, anh độc ác thật, sao lại hỏi cô chuyện này, dù sao cô cũng là cô gái thuần khiết ngây thơ mà. Với lại tuổi còn nhỏ như vậy, sinh gì mà sinh.

“Em... không thích sinh baby... nhưng nếu có thì... em chỉ muốn anh là bố nó thôi.” Dường như nhận ra điều gì đó, cô thét lớn: “Đồ xấu xa... anh nghĩ em là loại người nào hả? Sao lại hỏi câu đó? Anh cho là em sẽ

lặng nhắng sao? Em đâu như anh!!! HOÀNG KHANG! Suốt đời này... em chỉ có thể là của anh!!! Nghe rõ chưa hả?”

Ngẫm nghĩ, anh cũng đâu mấy lặng nhắng, ít ra mấy cuộc tình trước không nhiều lắm, mười ngón tay gấp lên thôi. Không nhiều?

Nước mắt cô rưng rưng rồi, anh thật là vô ý quá, sao lại hỏi thế, cô có thể có con với ai bây giờ, uất ức quá.

“Sao lại khóc? Anh đâu nói gì em đâu... chỉ hỏi em là muốn chuộc tội không thôi mà... Nghi ngốc... đừng khóc nữa...” Anh vội ôm Thiên Nghi vào lòng, cô uất quá nên khóc nức lên, vỗ mạnh vào vai anh, anh không phản kháng, cô chỉ còn biết ôm lấy anh. Anh rất quá đáng.

“Anh là người bị hại mà sao em khóc? Bắt đầu từ ngày mai nhà họ Hoàng sẽ không còn ai nói dôi tông đường nữa đâu...”

Cô tỉnh hẳn ra, buông Hoàng Khang rồi ngẩng đầu nhìn anh: “Vậy tính sao giờ? Hay là chúng ta đi gặp bác sĩ liền đi. Giờ này...” Đồng hồ chỉ đúng bảy giờ bốn mươi phút: “Đi nhanh đi Hoàng Khang... Có thể sẽ chữa được đó.”

“Bác sĩ không chữa được đâu... Chỉ mình em chữa được thôi.”

“Em... đâu phải bác sĩ... Sao chữa đây?”

Cuối cùng Thiên Nghi vẫn bị mắc bẫy, dẫu suốt đời, Nghi ngốc vẫn thất bại trước Hoàng Khang gian xảo thôi. Anh vui như mở cờ trong bụng, dù đang nén cả một bụng đắc ý nhưng đành giả vờ mặt ngây thơ: “Chưa chắc anh ‘mất khả năng’... anh chỉ cảm thấy vậy thôi... nếu em mà có baby... có lẽ là anh không sao.”

Tim cô nằng mặt mông bắt đầu không theo nhịp nữa, hai gò má cô giờ không phải hồng mà là đỏ, miệng cô lắp bắp: “Hoàng Khang... anh... anh không định... định...dùng em để kiểm tra bệnh của anh chứ?”

Anh ngây ngô gật đầu, cô muốn té nhào khỏi ghế, trời đất quay cuồng, nghĩ là cô trước sau gì cũng thuộc về anh, nhưng lẽ ra cũng nên theo lẽ giáo, đợi đến đêm tân hôn chứ. Hôm nay, anh lại đòi hỏi trắng trợn như vậy, trong tình huống này, cô phải dùng mình để xét đoán bệnh của anh? Có thiệt quá không?

Nhưng tất cả là do Thiên Nghi, do cô khiến anh ra nông nổi này, lỡ anh thật sự ‘mất khả năng’ thì đêm tân hôn trong mơ của cô chắc cũng bỏ luôn. Nghĩ qua nghĩ lại, có nên giúp anh không đây? Dây thần kinh hoạt động liên tục, đấu tranh tư tưởng bắt đầu.

Thiên Nghi... không được đâu, phải đợi đến đêm tân hôn rồi muốn làm gì thì làm.

Thiên Nghi... trước sau gì cô cũng là của Hoàng Khang, bây giờ hay tương lai cũng vậy thôi.

Đau đầu quá. Cô sắp ôm đầu mà thét lên rồi, chỉ biết cúi đầu bực tức.

Trong lúc đó anh lại khoái chí mỉm cười nhìn cô bé nhỏ đang suy tư. Nụ cười đầy tà ý, xem coi lần này cô có đồng ý kết hôn với anh không? Hoàng Khang không tin Thiên Nghi cứ bơ anh mãi, không cho anh danh phận nào. Trải qua vụ việc hôm nay, Hoàng Khang nhận ra một chân lý ‘Cưới vợ phải cưới liền tay, đừng để lâu ngày dễ mất’, Thiên Nghi đáng yêu như vậy, nếu anh không kiên định cướp ỉnh một vị trí vững chắc thì mất cô lúc nào cũng chẳng hay. Anh lại cúi đầu cười tủm tỉm, đúng là thượng sách, hôm nay động phòng, ngày mai đi đăng ký, ngày mốt tổ chức hôn lễ, dù sao ảnh cưới cũng có sẵn. Để đám bạn dự tiệc cưới rồi đón giao thừa, sau đó ăn Tết luôn. Một mũi tên trúng ba con nhạn. Anh không còn gian xảo nữa mà là nham hiểm rồi.

“Thiên Nghi... anh thấy mình không ổn rồi... Nếu anh bị gì đó thì em có ở bên anh không?”

Nghi ngốc ngây thơ, dễ tin người của chúng ta lần này không thoát khỏi thật rồi. Cô chỉ biết ngẩng đầu đăm đăm quan sát gương mặt đáng thương của Hoàng Khang. Nếu cô dùng thân mình chuộc tội chắc cũng không cho là ngu ngốc đâu nhỉ?

“Nếu cả em anh cũng không có cảm giác luôn thì sao?”

Em mà không có cảm giác thì còn ai làm anh có đây?

Anh tự nhủ thầm trong bụng, cái đó chỉ là nghĩ thôi, còn nói thì phải: “Như thế thì do số trời vậy...” Về mặt chưa có ai thê thảm bằng.

Thiên Nghi lấy hết can đảm, hai tay túm lấy áo anh, nhੌm người dẩy chạm môi mình vào khoe môi của Hoàng Khang. Tim anh như ngừng đập. Chưa kịp cho cô phản ứng gì tiếp theo, anh ồm chằm lấy cô rồi điên cuồng hôn lên bờ môi ấy, trong khi cô không kịp phòng bị thì lưỡi anh đã tiến vào chiếm lấy toàn bộ hơi thở còn sót lại trong cô.

Ồm lấy tấm lưng của Hoàng Khang, đáp trả nụ hôn của anh, đôi lúc còn cắn nhăm môi anh. Cô cảm nhận được những lúc đó, anh lại phì cười mà làm cho cô ngại ngùng chẳng biết giấu mặt vào đâu.

Chiếc áo khoác lông vũ màu trắng đã rơi xuống sàn, Thiên Nghi chỉ còn mặc một áo sơ mi kẻ sọc màu xanh rêu. Cô bị Hoàng Khang đè ngã xuống sofa, sofa này rất mềm mại, có lẽ còn tốt hơn chất liệu chiếc giường ở nhà mình.

Thiên Nghi! Thiên Nghi tỉnh lại, sao giờ phút quan trọng này lại nghĩ đến những chuyện không ra gì đó. Hoàng Khang sắp giết chết cô rồi, không cho cô thở sao?

Những nút áo của chiếc sơ mi đen đã được cởi ra, là ai cởi thế? Nhất định tay Thiên Nghi không làm gì cả, chỉ biết ồm lấy anh thôi. Hoàng Khang hôn dọc đến cằm rồi trượt xuống cổ cô, sau đó lại nhẹ nhàng hôn nhẹ lên xương quai xanh của cô. Toàn thân Thiên Nghi tê liệt, chẳng còn chút sức lực, chỉ mấy cọng tóc của anh cứ quơ qua quơ lại trước mặt cô. Cô đành nhắm ghim mắt, để mặc Hoàng Khang vô cùng bá đạo tìm kiếm khắp người cô.

“Ngốc à... em ngủ sao?” Anh ngược đầu nhìn cô gái đang không dám nhúng nhích, chỉ biết nằm yên để anh hôn cô sao thì hôn, xâm chiếm sao thì xâm chiếm. Cô mở to hai mắt, nhìn vào gương mặt của anh. Sao mà lúc nào cũng khiến tim cô đập loạn xạ thế này. Anh mọi lúc mọi nơi đều đẹp trai, cả ngay thời khắc âu yếm nhìn cô thì bản thân Thiên Nghi cũng khó cưỡng lại tính háo sắc của mình.

“Em... em... không biết làm gì... cả.”

Anh phì cười, chạm môi mình vào môi cô rồi ngẩng đầu nhìn cô: “Em làm anh sắp phát điên lên luôn rồi... Tàng Thiên Nghi... sao em lại thế này chứ?”

“Em làm sao?”

“Không tích cực.”

Đã thế này mà anh còn dám nói cô không tích cực, vậy thế nào mới tích cực đây? Không lẽ anh bắt cô phải nhào đến cắn xé anh như con hổ đang vồ mồi. Nghĩ tới đó, mặt Thiên Nghi lại nóng bừng, hết thuốc chữa rồi.

Tay Hoàng Khang chạm vào khoảng vai trần do chiếc áo sơ mi bị lệch gây ra, Thiên Nghi run lên cầm chặt áo anh, đưa mắt nhìn Hoàng Khang lần nữa. Anh cúi đầu hôn lên đó, không chỉ thế, bàn tay kia anh còn chạm vào lưng cô, chạm vào áo lót cô đang mặc trên người, Thiên Nghi sắp bị anh hành hạ đến cả thân hình gằn mềm nhũn ra rồi.

Khoảng ngực trần của anh, ai kia vô tình chạm tay vào, thoáng làm Hoàng Khang sững người. Anh mỉm cười rồi lại cúi đầu hôn cô say đắm, cầm lấy tay cô đặt lên eo mình...

Đêm tân hôn phải tại ghế sofa này à? Không phải trong tiểu thuyết những cảnh thế này ưa ở những nơi lãng mạn nhất sao? Sao cô và anh phải trải qua đêm đầu tiên tại sofa. Thiên Nghi nghiêng đầu tránh nụ hôn của anh, Hoàng Khang dừng lại, dụi đầu vào hõm vai của cô thì thào: “Sao thế?”

“Anh... định... ở đây? Không... lên phòng à?”

Bé Thiên Nghi của anh ngày càng đáng yêu, biết đòi hỏi rồi. Hoàng Khang rút tay về, cúi đầu hôn cô một lần nữa, chưa đầu năm giây, anh bế cô ôm sát vào lòng, sofa bỗng trống không, dưới sàn chỉ là một chiếc áo khoác lông vũ màu trắng tro trọi.

Ngại chết đi được, cô vùi đầu vào lòng anh, tránh bắt gặp ánh mắt giết người không cần dao kéo đó. Lên đến phòng, anh dùng chân đá cửa mở toang, sao bạo lực thế này. Lần này, Thiên Nghi chỉ còn con đường

chết, mặc kệ, xuống địa ngục cũng là cô chọn, có ác quỷ chờ sẵn thì cũng còn Hoàng Khang. Bên anh, cô có tất cả, nên không cần sợ.

Rệt... Tay áo Thiên Nghi bị vướng vào mắc sắt của cửa rồi.

Anh chàng Hoàng Khang chỉ biết chú tâm nhìn người con gái trước mặt, nào còn quan tâm đến chuyện gì được đây. Anh hôn nhẹ lên trán Thiên Nghi rồi nhẹ nhàng đặt cô xuống giường. Cô gái này, sắp là của anh mãi mãi rồi...

“Áo... em rách rồi.” Cô nhăn nhó báo cáo.

Ai ngờ anh lại chỉ cười rồi hôn lên cổ cô, hai tay giữ chặt vai cô: “Như thế không cần anh xé nữa...”

“Nhưng...tay...em...đau quá.”

Nghe tới đây, Hoàng Khang bừng tỉnh rồi nhìn qua cánh tay Thiên Nghi, cả bàn tay của anh vừa đặt vào đó, một chất lỏng màu đỏ đang lan ra.

“Tay em chảy máu rồi. Đợi anh đi lấy băng.” Anh buông cô ra rồi ngồi bật dậy, chạy vụt ra khỏi phòng. Thiên Nghi ở đây cũng lồm cồm ngồi dậy, sửa áo mình ngay ngắn, cài lại nút áo phía trước ngực vừa bị sút ra. Cô nhìn xuống tay phải của mình, chỗ rách đó đã thấm máu...

“Đưa anh xem.” Chốc lát Hoàng Khang đã chạy lên, anh ngồi cạnh bên Thiên Nghi rồi giữ lấy tay cô. Thở phào nhẹ nhõm khi đó chỉ là một vết thương ngoài da nhỏ, anh thoa thoa thuốc sát trùng, thấy cô định rút tay về nên anh lại níu giữ: “Đau lắm sao?”

Cô gật đầu, anh càng nhẹ tay hơn. Lấy gạc băng vết thương lại, Hoàng Khang nhìn vết thương một lần nữa, mong là không sao: “Có cần đến bệnh viện xem không?”

“Em không sao mà...”

Hoàng Khang ôm Thiên Nghi vào lòng: “Nghi ngốc... xin lỗi... anh vô ý quá. Anh sẽ đập cái cửa đó.”

“Sao anh lãng phí quá vậy hả?”

Tưởng rằng mọi chuyện chấm dứt, nhưng Hoàng Khang đâu dễ dàng buông tha cho Thiên Nghi, anh ấn cô xuống giường rồi trên môi lại hiện nụ cười nham hiểm. Thiên Nghi nhìn anh, bắt đầu thắc mắc, anh như thế mà là ‘mất khả năng’ sao? Vậy nếu có khả năng thì sẽ thế nào đây?

“Hoàng Khang... anh bị ‘mất khả năng’ mà.”

“Ai nói thế?”

“Anh nói...”

“Anh đùa đó...”

“Anh biến ngay!!” Ngay lập tức, anh bị cô đá té xuống giường, ngồi trên sàn nhà, Hoàng Khang ngẩng đầu lên trông rất đáng thương: “Dạo này em hay đá quá vậy?”

“Em về nhà!” Cô nổi máu giận nên dùng dùng bước xuống giường định chạy đi, Hoàng Khang nhanh chóng đứng dậy nắm tay Thiên Nghi lại, mặc cho cô vùng vẫy thế nào.

“Ngủ lại đây đi... Tối rồi.”

Đang nhìn anh bằng ánh mắt nghi hoặc, lừa cô nữa sao, cô có ngốc thế không, chắc chắn là anh có ý đồ, anh vô cùng gian xảo, phải đề phòng.

“Nhìn anh vậy là sao? Chúng ta còn chuyện chưa làm mà em đi đâu?”

“Anh... Hoàng Khang... xấu xa.”

Chân Hoàng Khang bị ai đó dẫm mạnh, anh đau điếng cúi người ôm lấy chân mình: “Nghi ngốc... sau này em đừng đi theo Tiểu Quỳnh nữa.”

“Anh là tên háo sắc.”

“Nếu háo sắc thì chỉ với mình em thôi.” Thấy cô vẫn chưa nguôi giận, Hoàng Khang đành ngưng kế hoạch thế kỉ của mình lại vậy, trời bắt đầu đổ sương rồi, tốt nhất nên giữ cô lại, anh bước đến năn nỉ: “Anh ngủ phòng khách là được chứ gì...”

Cô vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng anh, mím môi suy nghĩ. Hoàng Khang mở tủ lấy một chiếc áo sơ mi trắng đặt lên giường rồi nhìn cô: “Em thay áo đi, cái đó dính máu rồi... với lại... rách như thế... không tốt.” Sẽ kích thích thú tính của anh nhiều hơn.

“Anh ra ngoài đây. Ngủ ngon.” Tuy không cam tâm tình nguyện nhưng biết làm gì hơn, Thiên Nghi giận rồi, ai bảo anh dám lừa cô như thế, ‘mất khả năng’ à? Dám đem chuyện này mà dụ dỗ thiếu nữ chưa đến tuổi trưởng thành sao. Hoàng Khang quả là thủ đoạn chất chồng.

Cô nhìn anh bước ra ngoài, cánh cửa vừa khép lại cô đã chạy đến khóa cửa, Hoàng Khang ngăn người đứng ở ngoài rồi mỉm cười quay lưng về phía phòng của mẹ anh.

Ở đây, Thiên Nghi thở hổn hển, chỉ chút nữa thôi, cô thật sự là người của Hoàng Khang rồi, cảm giác này, không thể nào hình dung được.

Mười một giờ đêm. Cô vẫn nằm trên giường nhìn lên trần nhà trần trụi, đèn sáng cả căn phòng nên tất cả mọi thứ trong phòng của Hoàng Khang đều lọt vào tầm mắt của Thiên Nghi. Từ tấm ảnh của mẹ Hoàng Khang, rồi ảnh của cô, ảnh của anh... Nếu ở đầu giường có treo thêm một tấm ảnh thì rất là hoàn hảo. Thiên Nghi không biết mấy tấm ảnh do Gia Minh chụp giờ đã biến đâu mất, anh ấy cứ nói là đem sang cho người bạn, phải giữ lại bản quyền nên Thiên Nghi không được sở hữu một tấm cho riêng mình. Không biết Hoàng Khang đã ngủ chưa, trời lạnh thế này, anh có ngủ được không? Giường của Hoàng Khang ấm áp thật, ấm áp như trái tim của anh...

Thiên Nghi mỉm cười mãn nguyện rồi nhớ đến cảnh tượng chỉ vài tiếng trước ở sofa, mặt cô nóng ran nhưng nụ cười vẫn vương trên môi một cách rất tự nhiên.

88. Chương 8. 11: Mẹ Kế “bắt Gian”

Tối lúc mọi thứ xung quanh bỗng rơi vào một màn đêm tĩnh mịch, tối nay lại không trăng, Thiên Nghi giật phắt mình, từ ánh mắt còn đầy hạnh phúc chuyển sang gương mặt hoảng loạn, cô không thét lên mà co rúm mình trong chăn, người run bần bật. Sao lại không có ánh sáng nào hết vậy, cô nhắm chặt hai mắt lại, tay giữ lấy chăn, hơi thở bắt đầu bất ổn... Cảnh tượng năm cô bảy tuổi lại hiện về. Ga tàu mất điện, mọi thứ tối om, cô và mẹ nấp vào lòng bố, nhưng những tiếng nổ lại vang lên khiến cô òa khóc, mẹ đã dỗ dành Thiên Nghi, nhưng chưa đầy năm phút, trước mắt cô chỉ toàn là những tia lửa, bố Thiên Nghi, mẹ Thiên Nghi với gương mặt hốt hoảng ôm cô nấp vào một góc, xung quanh đó toàn là tiếng thét kinh hoàng... Lại một tiếng nổ rất lớn... Cô mất đi mọi cảm giác... Giác mơ đó kinh khủng biết nhường nào, nó cứ vây lấy cô mãi. Mỗi lúc không có chút ánh sáng là nó lại như cuốn phim chậm hiện lên đầy đầu cô. Thiên Nghi không còn giữ được bình tĩnh, cô lại muốn thét lên nhưng miệng không còn mở nổi nữa, cảm giác toàn thân mất sức lực khiến cô như rơi vào vực thẳm.

Nhưng lúc cô vừa sắp trượt chân xuống thì một bàn tay đã níu cô lại, cứu cô thoát khỏi đó. Cảm nhận được hơi thở của anh cận kề, vòng tay an toàn của anh, cô mới an lòng.

“Nghi à... mất điện rồi... đừng sợ, có anh đây...” Cô gật mạnh đầu khi nghe những lời kiên định đó. Hai tay đang trống trải của Thiên Nghi chỉ biết siết chặt ga giường giờ đã ôm lấy anh, cô xoay người tựa đầu vào ngực Hoàng Khang, ngăn không ỉnh bật khóc. Vẫn không dám mở mắt ra, Thiên Nghi sợ sẽ nhìn thấy màn đêm tối đen rồi một ngọn lửa lại rực cháy, cướp mất luôn cả anh – người cô yêu nhất.

“Em đừng sợ... có ánh sáng rồi, đừng sợ nữa...” Mắt Hoàng Khang cũng ẩn chứa nhiều xúc cảm phức tạp, anh ôm Thiên Nghi vào lòng mình để biết rằng cô vẫn đang tồn tại cạnh anh, thế anh mới yên lòng. Hoàng Khang nhìn ngọn nến ở góc bàn đang lấp lóe những tia sáng mỏng manh rồi lại cúi đầu định nhìn vào mặt

cô, nhưng Thiên Nghi đã vùi mặt vào ngực anh, Hoàng Khang chỉ thấy mái tóc dài kia đang phủ khắp một khoảng ga giường.

Anh từng nghe Hải Bằng kể về vụ việc xảy ra trong quá khứ của Thiên Nghi, cô rất sợ bóng đêm, nên lúc mất điện anh đã dùng đèn trong điện thoại để qua tận đây, anh đốt nến, nhưng khi thấy cô co rúm người trong chăn, đã nhỏ bé giờ lại trông vô cùng yếu đuối, tim Hoàng Khang như có gì đó nén lại, không thể đập nữa, anh đau lòng cho Thiên Nghi của anh và hơn tất cả, anh muốn bảo vệ người con gái này...

“Em xem... mở mắt ra thử đi...”

Cô sợ hãi, trong đầu hoàn toàn trống rỗng, lúc mi mắt hé ra thì trong lòng cô không còn cảm giác đó nữa, trước mắt cô không phải là một màu đen tĩnh mịch, có thứ ánh sáng nào đó nhỏ nhoi nhưng đủ để Thiên Nghi thấy người đang ôm lấy mình, má cô đụng trúng một nút áo của Hoàng Khang, cô lấy lại cảm giác, rồi quay đầu tránh nó, ngược mặt nhìn anh. Vẫn là ánh mắt đó, khiến trái tim cô ngừng chảy, khiến như máu quyết toàn cơ thể cô như đông đặc lại. Anh dịu dàng, ân cần biết bao...

“Cảm ơn anh...”

“Ngốc quá... anh không thích em nói những lời đó... Yên tâm mà ngủ đi!”

Cô gật đầu, sắc mặt không còn bóng tối của quá khứ. Anh nằm nhích xuống một chút, đủ mặt mình và mặt cô đối diện với nhau, trán anh tựa vào trán của Thiên Nghi, trên gương mặt này, những đường nét quyến rũ nhất đều hiện rõ, đường nào ra đường nấy, ánh mắt sáng như sao, sống mũi cao cùng đôi môi đầy ma lực, cô mỉm cười nhìn anh.

“Sao không ngủ mà cứ nhìn anh?”

“Hoàng Khang! Anh rất đẹp trai!”

Anh bật cười khi nghe Thiên Nghi khen mình như vậy, đây là lần đầu cô nói với anh câu đó, không ngờ có lúc cô cũng dám thẳng thắn thừa nhận đến thế.

“Đừng khen anh nữa... em sẽ hối hận đó.”

“Sao lại hối hận?” Câu khen ngợi này cô muốn nói rất lâu rồi, nhưng tại lúc nào cũng nhìn vẻ mặt tự đắc của Hoàng Khang, Thiên Nghi đành nuốt vào trong vạt.

“Anh định để em ngủ... em mà cứ nhìn anh rồi khen anh... em sẽ không còn cơ hội ngủ trong đêm nay đâu.”

Nhắc lại chuyện đó, Thiên Nghi nhớ đến cảnh hai người quấn lấy nhau tại sofa, đầu óc cô như bay khỏi vũ trụ, hơi thở của Hoàng Khang, nụ hôn của anh, cảm giác từ tay anh đưa đến khiến các sợi thần kinh cô như ngừng hoạt động. Nhất là khi tay cô chạm vào bờ ngực trần của Hoàng Khang. Cái đó, thật mất mặt để nói là cô quá mê trai.

Giờ nghĩ lại, Thiên Nghi liếc nhìn xuống áo Hoàng Khang, nó được cài lại rồi, tự dưng cô lại đưa tay chạm vào nút áo đó muốn mở nó ra. Nhiều lúc, thiên thần ngây thơ cũng không thể khống chế bản tính háo sắc của chính mình.

Hoàng Khang nhìn tay Thiên Nghi đang đặt trên nút áo của mình, anh ngăn người không hiểu trong đầu cô đang nghĩ gì. Anh nắm tay Thiên Nghi lại rồi giơ lên trước mặt cả hai: “Cái này là do em quyến rũ anh đó.” Anh định nghiêng người chiếm lấy toàn cơ thể cô thì trong tích tắc, Thiên Nghi nắm lấy tay anh, kéo anh nằm yên vị chỗ cũ.

“Em muốn ôm anh ngủ.”

Thế thì thôi vậy, Hoàng Khang xoa xoa tóc Thiên Nghi rồi đặt tay mình lên eo cô, kéo cô hẳn vào lòng. Anh cũng công nhận bản thân mình quả đúng là quân tử, phải vô cùng thận trọng kiềm chế từ bản thân. Thiên Nghi nhỏ nhắn cũng ôm lấy Hoàng Khang, dịch người để tựa đầu vào lòng anh. Cô tự chế giễu mình, thật là đầu óc càng ngày càng đen tối, chắc ảnh hưởng bởi Hoàng Khang...

Ngọn nến cứ đung đưa khi bất chợt có cơn gió thổi quá, nó bập bênh như dòng sóng không bình yên, nhưng nó lại không thể tắt, có thể chiếu sáng đến lúc này thì sẽ cố gắng đến đó...

Đêm buông xuống rất nhanh, không có một vì sao nào cả, bầu trời đêm nay chỉ toàn mỗi một màu đen. Trong căn phòng đó, họ muốn mình thực sự thuộc về nhau...

Có anh, có em... Cuộc sống của chúng ta không còn gì hối tiếc.

Sáng tinh mơ, mặt trời vẫn chưa dậy thì Thiên Nghi đã tỉnh ngủ, mơ màng mở mắt nhìn người bên cạnh. Gương mặt mang đậm chất của một vị hoàng tử trong mơ khiến Thiên Nghi chứa chan vô vàn cảm xúc khác nhau. Anh ngủ rất ngon, không ngờ bên cạnh cô, anh lại cảm thấy bình yên mà ngủ như thế. Anh không còn giật mình tỉnh giấc để rồi hoảng sợ khi biết hôm nay mình không còn mẹ, anh không còn luôn thấp thoáng lo âu cho Thiên Nghi sẽ như thế nào những lúc anh không ở bên.

Thiên Nghi dùng ngón tay mình chạm nhẹ vào mũi Hoàng Khang, cô cố nhin cười, ánh mắt lấp lánh niềm tin. Anh vẫn chưa tỉnh ngủ, cô ngược đầu nhìn đồng hồ đặt ở đầu bàn học, chỉ mới sáu giờ thôi, dành cho anh ngủ thêm lát nữa, cô sẽ chuẩn bị bữa sáng thật thịnh soạn cho anh với món trứng chiên bổ dưỡng.

Nhẹ nhàng kéo tay Hoàng Khang ra khỏi người mình, cô rón rén đắp chăn lại cho anh rồi bước vào nhà vệ sinh. Cô đến nhìn xung quanh một lượt, trên kệ có khăn bông và bàn chải dự phòng. Thiên Nghi lấy nó rồi đứng nhìn trong gương, vừa đánh răng vừa xem xét gương mặt của mình. Không mấy têu tụy lắm, cô cúi đầu rửa sạch mặt mình rồi dùng khăn bông lau đi những giọt nước trên ấy. Cô bước khỏi nhà vệ sinh... Nhém tí đập đầu vào cửa rồi. Sao lại lại ngồi chình ình trên giường thế, Hoàng Khang khoanh chân, đặt gối ôm trong người rồi chống cằm hướng mắt về phía Thiên Nghi. Trong ánh mắt đó, cô hoàn toàn bất động, đầu anh đang âm mưu chuyện gì nữa thế...

“Anh... thức... rồi sao?”

Hoàng Khang gật đầu, vẫn nhìn cô.

“Em...em...xuống bếp làm cho anh cái gì đó ăn.”

Lại tiếp tục gật đầu, Thiên Nghi càng hoảng sợ thái độ đó của anh. Bắt đầu nhón từng bước chân ra khỏi phòng, nào ngờ khi đến cửa đã nghe rất rõ từng chữ.

“Lúc nào anh cũng đói mà lại luôn nhin ăn.”

Thoáng chốc, cô chạy mất khỏi đó. Hoàng Khang bước xuống giường, vẫn mỉm cười vô cùng hài lòng rồi bước vào nhà vệ sinh. Nhìn cái khăn bông cô mắc trên giá, Hoàng Khang nhớ đến cảnh vài phút trước, khi anh bước xuống giường thì một cảnh tượng đập vào mắt mình khiến toàn thân anh tê liệt.

Cô đứng ngây ngốc trước gương đánh răng, mái tóc dài xõa xuống tận hông, chân cứ quơ quơ không ngừng. Điều khiến anh khó thở nhất là khi nhìn cô mặc áo sơ mi trắng của mình, áo anh đã mỏng giờ khi cô mặc lên lại càng phát huy cái ưu thế mỏng của nó, chắc vì tối qua trời tối quá nên Hoàng Khang hoàn toàn không phát hiện. Ngay cả những gì nên che cũng không thể che được, những đường cong trên cơ thể hiện lên rất rõ, dây áo lót cứ đập thẳng vào mắt anh lúc ẩn lúc hiện sau mái tóc đen dài. Áo anh mặc rất vừa vặn, nhưng Thiên Nghi mặc lên chẳng khác gì đầm ngủ, nó dài đến cặp đùi được giấu trong lớp quần jeans đen.

Thiên Nghi ơi là Thiên Nghi, mới sáng sớm cô đã muốn máu anh sôi sục rồi, cả những ngọn lửa vừa mới dập tắt tối qua giờ lại bùng lên đột ngột. Chẳng thể nào tưởng tượng nổi anh sẽ làm gì tiếp theo nếu tiếp tục nhìn cô nữa, đành trở lại giường dồn máu xuống thôi.

Thiên Nghi nhanh nhảo chạy xuống lầu định sẽ làm cho anh một bữa sáng ra hồn. Cô chui thẳng vào bếp lấy vài quả trứng ra đặt cạnh bếp, bắt tay vào làm. Tay áo của anh dài đến tận những ngón tay nhỏ của cô, Thiên Nghi vừa đưa tay định xoắn lên thì bỗng nghe một tiếng động như có gì vừa mới rơi xuống sàn phát ra theo phía cửa. Cô ngược đầu lên nhìn. Chết đứng.

“Cô... cô... làm gì... ở đây?” Người đứng ở cửa lấp bắp được mới cất rõ ra câu nói của mình. Vũ Bảo Hà chính là nguyên nhân gây ra âm thanh đó, dưới chân cô ta chỉ còn là những củ quả, thịt cá tươi sống đang nằm lẫn lộn thôi.

Thiên Nghi rùn mình, trông sắc mặt cô ấy đáng sợ thật, như bắt quả tang chồng mình ngoại tình vậy. Cô gái nhỏ đi ra khỏi bếp rồi đến trước mặt Vũ Bảo Hà, cúi đầu lễ phép: “Di...”

“Ai cho cô gọi tôi như thế... đồ bỉ ổi!”

“Bỉ ổi? Sao lại nói tôi như thế chứ?”

Vũ Bảo Hà nhìn Thiên Nghi một lượt, rồi không thể kiềm chế khi phát hiện áo trên người Thiên Nghi là áo của nam, mà nam ở đây đương nhiên là chủ nhà, còn về chủ nhà thì tất nhiên chỉ có Hoàng Khang. Ai ngờ trời xui quẻ khiến sao mà để Vũ Bảo Hà lại thấy thêm chiếc áo lông vũ nằm dưới sàn bên cạnh sofa, trên sofa còn lưu lại những nếp gấp không ngay ngắn, những chiếc gối trang trí đã loạn cả lên. Chứng minh một điều gì đó vô cùng rõ ràng...

“Cô là tiện nhân không biết liên xỉ.”

“Tôi...”

Bốp...

Một bạt tay bay thẳng vào má Thiên Nghi khi cô chưa có tí nào phòng bị, Thiên Nghi ôm chặt má mình rồi hướng mắt về Vũ Bảo Hà vẫn còn ý định cho cô thêm vài cái tát nữa. Nhưng không may mắn cho cô ta khi trong nhà đầu chỉ có hai người, còn một người đang từ trên lầu đi xuống, bước chân sững lại khi tận mắt chứng kiến Thiên Nghi bị gián một cái tát mà chẳng hiểu nguyên do.

Cái tát thứ hai vừa định vun xuống thì Vũ Bảo Hà đã bị ai đó bóp mạnh cổ tay, một lực đủ mạnh để giết chết cô lúc này.

“Con đàn bà này... cô dám đánh Thiên Nghi của tôi?”

“Hoàng Khang... cậu... buông tôi ra!”

Hoàng Khang hất mạnh tay Vũ Bảo Hà ra, cô ta loạng choạng rồi ngã khụy xuống sàn. Anh không những không thương tiếc vì hành động bạo lực của mình mà ngược lại chẳng nhìn lấy cô ta một cái nữa, quay hẳn về Thiên Nghi, áp tay lên gò tay Thiên Nghi ra rồi cúi đầu xem năm ngón tay còn in hằn trên làn da mỏng anh vừa hôn tối qua.

“Mặt em đỏ rồi... anh bôi thuốc vào cho.”

Anh định chạy đi thì Thiên Nghi lại nín tay lại, lắc lắc đầu: “Em không sao.”

Hoàng Khang nhìn xuống tay mình, bàn tay nhỏ của cô đang giữ lấy anh nên anh không muốn rời khỏi cô dù thêm nữa bước nữa. Anh trừng mắt nhìn Vũ Bảo Hà vẫn đang cố chống tay đứng dậy: “Cô điên sao? Dám tự tiện vào đây, còn dám tát Thiên Nghi?”

Tim Vũ Bảo Hà như có gì đó đang cửa từng mảnh ra, cô nhìn Hoàng Khang, anh mặc một quần jean xanh đơn giản, còn nửa thân trên khoác một chiếc áo choàng tẩm màu trắng, đai lưng cài một cách sơ sài, trên gương mặt vẫn còn một vài giọt nước chảy xuống tận cổ, tóc anh ướt hằn. Lại nhìn sang Thiên Nghi trông gợi cảm làm sao khi mặc vào người áo sơ mi trắng mỏng tanh kia.

“Hai... hai người tối qua... ở chung với nhau?”

Thiên Nghi vội biện minh: “Thật ra...”

“Đúng đó thì sao, nghĩa vụ của cô đâu phải là đến đây hỏi những câu đó, mẹ kế của tôi à, tôi trịnh trọng nói cho cô biết, cả ông bố kia còn chưa quản tôi thì cô lấy cái quyền gì chen chân vào cuộc sống của tôi hả?”
Bỗng anh quát lớn: “Lại còn dám ra tay với người phụ nữ của tôi. Có chán sống rồi sao?”

Cô ta lùi vài bước, mắt rưng rưng lệ nhìn Hoàng Khang, anh quá vô tình, quá nhẫn tâm, cô nghĩ anh sống một mình không chăm lo được cho bản thân nên mới sớm tinh mơ đã vội vàng rời khỏi căn biệt thự kia mà đến siêu thị chuẩn bị bữa ăn sáng cho anh. Vậy mà lúc đến đây lại trông thấy cảnh tượng này, nghe những lời cay độc ấy.

Thiên Nghi chỉ đứng im lặng, cô quan sát sắc mặt tái xanh của Vũ Bảo Hà, không giống như những người mẹ kế hay quan tâm đến con chồng nữa. Nhưng ánh mắt sắt bén ấy lại liếc về phía Thiên Nghi.

“Tầng Thiên Nghi... cô tưởng cậu ấy yêu cô thật lòng sao? Định dùng thủ đoạn bỉ ổi đó mà trói buộc Hoàng Khang à? Cô đúng là quá ti tiện.”

“Cô im cho tôi!” Hoàng Khang lại đến nắm chặt cổ tay Vũ Bảo Hà giơ lên trước anh, ánh mắt anh quả thực đang có hàng ngàn ngọn lửa sẵn sàng thiêu cháy tất cả, anh nghiêng răng nói ra từng chữ: “Đừng để cả ông bố tôi cũng vứt cô như vứt rác... cô hiểu không hả? Không phải tôi không dám đánh cô, nếu còn quá đáng thì đừng trách tôi không nương tay. Còn nữa, chuyện có thật lòng hay không thì tôi là người biết rõ nhất, còn hạng người vô liêm sỉ như cô thì biết cái gì chứ?”

Làn da trắng mịn của cô ta đã xuất hiện những vết đỏ thẫm như chuyển sắc. Thiên Nghi thấy gương mặt Vũ Bảo Hà co rúm lại, nước mắt rơi xuống không ngừng, cô đành kéo tay Hoàng Khang lại.

“Hoàng Khang, anh làm thế không hay đâu... Bỏ tay ra đi.”

Giọng nói dịu dàng của cô làm lửa giận của Hoàng Khang như dần bị dập tắt, anh lại hất mạnh không thương xót tay Vũ Bảo Hà ra, nhưng lần này cô ta hoàn toàn đứng vững, chỉ gương mặt nhìn về hai người đối diện, một ánh có tình lẫn hận.

“Đừng để tôi thấy cô xuất hiện tại nhà của chúng tôi thêm lần nào nữa.”

Hai từ ‘chúng tôi’ lại lần nữa khẳng định mối quan hệ của anh và Thiên Nghi.

“Chưa hết... Thiên Nghi là người của tôi nên nếu cô dám làm gì cô ấy thì tôi sẽ để cô hối hận vì đã sống trên đời này.” Cảnh cáo, dọa nạt xong, Hoàng Khang quay về Thiên Nghi của anh, anh nghiêng đầu nhìn lại gò má vẫn còn đỏ lên, rồi nhẹ nhàng chạm tay vào đó.

“Còn đau không?”

Thiên Nghi lắc đầu không lên tiếng. Ai ngờ trong tình cảnh này Hoàng Khang lại hôn lên má Thiên Nghi rồi dịu dàng mỉm cười với cô: “Như thế sẽ không đau nữa.” Dù bị anh hôn là chuyện bình thường nhưng trong khi Vũ Bảo Hà đang đứng sừng sững tại đó mà Hoàng Khang vẫn xem như trốn không người, Thiên Nghi cúi đầu tránh nụ hôn tiếp theo.

“Hoàng Khang! Tôi hận cậu!” Cô ta chạy rất nhanh, thoáng cái đã không thấy đâu nữa. Lúc này Thiên Nghi lại thở dài nhìn Hoàng Khang đang vô tư như chưa hề có chuyện gì xảy ra: “Cô ấy... yêu anh.”

Anh không muốn chú tâm quá vấn đề đó nên mỉm cười xoa xoa má Thiên Nghi.

“Mặc kệ cô ta... sau này em đừng đến gần con đàn bà điên đó nữa, nguy hiểm lắm.”

Nói đi nói lại thì Vũ Bảo Hà cũng vô cùng đáng thương, Thiên Nghi lại cúi đầu không nói gì, xấp xỉ tuổi nhau mà cô lại may mắn hơn cô ấy nhiều, có gia đình bạn bè có cả tình yêu. Cô cảm thấy hạnh phúc.

“Nghi ngốc, anh bảo đừng để tâm rồi mà...”

“Em có để tâm đâu...” Cô lí nhí nói nhưng lại cúi mặt, chân lùi xa anh ra vài bước.

Hoàng Khang nhíu mày tiến lại nâng cằm Thiên Nghi lên rồi buộc cô nhìn thẳng vào anh: “Sao thế này?”

“Không có gì.” Cô chạy nhanh vào bếp lấy bát đĩa đặt lộn xộn hết chỗ này đến chỗ khác, bỏ dầu vào chảo mà quên mất bật bếp, làm rơi lèng kèng những cây sụn xuống sàn nhà. Hoàng Khang nhìn đáng vẻ lúng túng đó rồi cúi đầu nhìn lại mình. Anh hiểu ra nguyên nhân nên bắt giác môi không giữ yên nữa, nó theo một đường cong hoàn hảo.

Không ngờ đôi lúc Thiên Nghi cũng bị Hoàng Khang quyến rũ ngược lại, dai thất lực của anh do buộc lỏng nên từ lúc nào đã tuột ra, anh để lộ cả một khoảng ngực trần với làn da trắng chuẩn. Khiến cô bé nhỏ nhớ về cảnh tượng tối qua, tim đập rộn ràng.

Khi về nhà, Tiểu Quỳnh đã tra tấn Thiên Nghi vô cùng kĩ lưỡng, nhưng Thiên Nghi cứ một mực nói là không có chuyện gì, cô ấy đành âm ức đập bàn cho đỡ tức. Vì ai mà tối qua gần mười hai giờ Tiểu Quỳnh phải gọi điện cho tất cả bạn bè để hỏi nhà Hoàng Khang, như sao quá bất công khi câu trả lời chỉ vồn vện hai từ ‘không biết’, Tiểu Quỳnh giận tới nỗi muốn đập luôn cái điện thoại. Họ nói không biết chỉ là lừa cô, cả tên một sách Gia Minh cũng lừa cô, dám nói là trí nhớ kém quên đường đến nhà Hoàng Khang, cô chỉ hận không thể đem tên một sách kia ra đánh một trận thôi. Cả một đêm lo lắng cho nhỏ bạn mà giờ lúc nó về nó chỉ nói có mấy từ xin lỗi vì điện thoại hết pin. Hỏi Thiên Nghi không được, Tiểu Quỳnh nhìn Hoàng

Khang đang ngồi ăn bánh nhón như trước bàn, anh vô tội nói rằng điện thoại chỉnh chế độ rung nên hoàn toàn không biết, chỉ nụ cười ám muội.

Anh mà không biết thì ai biết, mười hai giờ điện thoại nhấp nháy liên tục, Hoàng Khang đại gì nghe khi biết kẻ gọi đến luôn tìm cách chia rẽ uyên ương.

Cứ thế Thiên Nghi phải chuẩn bị mọi thứ để sang Mĩ thăm gia đình cô Lan... Từng cánh mai trước nhà đùn đưa trong gió, làn tiết xuân đi vào lòng của mỗi người mang một tâm trạng khác nhau. Anh đưa cô ra sân bay, khi đã đến giờ vào trạm kiểm tra. Hoàng Khang tiếc nuối đưa vali cho cô.

“Thời tiết ở Mĩ khác ở đây, phải biết tự chăm sóc mình nghe không?”

Cô gật đầu: “Em biết mà, còn anh kia, đừng nhân lúc không có em ở đây mà đi lăng nhăng đó, em mà biết được thì anh sẽ chết với em.”

“Nghi ngốc... Anh sẽ rất nhớ em.”

Nghe anh nói thế, cô không còn tâm trạng đùa nữa, chỉ nhào đến ôm lấy anh, nghẹn ngào: “Em cũng nhớ anh, sẽ rất nhớ anh...”

Tiếng cô tiếp tân vang lên lần cuối cùng. Hoàng Khang buông Thiên Nghi ra, anh hôn lên trán cô rồi mỉm cười: “Đến nơi nhớ gọi điện cho anh.”

Thiên Nghi lại gật đầu mà nước mắt cứ trào ra. Cô nhẹ nhàng buông tay anh, kéo theo vali rồi bước đi, đến tận cửa kiểm tra, cô còn quay đầu lại nhìn anh. Chẳng hiểu sao tâm trạng cô lại bi thương như thế, đau khổ như thế. Nhìn bóng anh cô đơn đứng giữa sân bay đông nghịt người, anh vẫn hướng về phía cô, vẫn nhìn cô. Thiên Nghi đưa tay lên tạm biệt anh lần cuối cùng, anh cũng đưa tay lên và mỉm cười với cô... Nụ cười ấy là nụ cười đẹp nhất trong đời cô mà sau này nghĩ lại, cô mới biết vì sau ngày hôm ấy khi xa anh, tìm cô lại như hàng vạn mũi tên xuyên thấu.

89. Chương 9: Buông Tay Là Cách Anh Yêu Em

***** Anh yêu em...lúc nào cũng nói yêu em, yêu em mà giờ để em lạnh lẽo tại nơi này, nói thế hứa thế mà sao anh không giữ lời...

Tình yêu Thiên Nghi tồn tại suốt gần ba năm qua rồi cuộc chỉ có thế này thôi, thì ra chỉ mình cô mộng mơ về một mối tình đẹp để khi cô đơn bật khóc mà trách mình sao quá ngu ngốc...một lòng tin tưởng tình yêu của ai đó, tin vào những lời nói ngọt ngào của ai đó, sau cùng lại vứt bỏ không tiếc thương như đơn giản vứt một món đồ không có giá trị...

“Đồ ngốc!”*****

Những ngày cuối tháng giêng, chuyến bay từ Mĩ về hạ cánh...Thiên Nghi kéo vali bước xuống sân bay, mắt liên tục kiếm tìm một bóng hình quen thuộc.

“Nghi...” Là giọng của Hải Băng, cô nàng trông tràn đầy nhựa sống ấy bước đến cười híp mí: “Ước gì Nghi thấy nước Mĩ tốt quá nên không thèm về luôn rồi...”

“Không về sao được...”

Nhật Hoàng giúp Thiên Nghi kéo vali cho vào cốp xe rồi đưa hai công chúa về nhà, Hải Băng cùng Thiên Nghi ngồi ở ghế sau, Nhật Hoàng thỉnh thoảng nhìn vào kính xe quan sát Hải Băng nói cười vui vẻ.

“Hai người định đính hôn sao? Chúc mừng chúc mừng...” Rồi Thiên Nghi quay lên nhìn Nhật Hoàng: “Không ngờ anh cũng nhanh tay lẹ chân thật... em chỉ đi có bao lâu đâu mà anh đánh nhanh rút gọn rồi.”

Hải Băng then thùng nhỏ giọng: “Tại bác gái nói nên đính hôn trước rồi đợi lúc nào cưới cũng được.”

“Nghỉ không nghỉ lúc nào cũng được đâu, coi chừng năm nay đính hôn đến năm sau đã có thể uống rượu mừng chính thức rồi. Phải không Nhật Hoàng?”

“Em mà chộc nữa, mặt Hải Băng nhà anh sẽ luộc chín mất...”

Nói chuyện một lát, Thiên Nghi lại nhìn lại điện thoại của mình. Không có một cuộc gọi hay tin nhắn nào, cô thở dài rồi ngược lên: “Hai người có gặp Hoàng Khang không?”

“Không có, từ lúc em sang Mĩ tới giờ, chẳng ai biết cậu ta ở đâu cả, anh và Gia Minh có đến nhà xem nhưng cửa đóng kín hết rồi... Cậu ta không sang Mĩ với em sao? Anh cứ ngỡ Hoàng Khang lén trốn mọi người đến đó rồi...”

Trong xe không có tiếng động nào nữa, chỉ còn một nhịp tim bất ổn đang dồn lại ở ngực Thiên Nghi. Hải Băng thấy có vẻ bất thường nên nắm tay cô: “Sao vậy Nghi? Hoàng Khang không có đi Mĩ cùng Nghi sao?”

“Không có... Nghi có gọi cho Hoàng Khang... chỉ toàn không liên lạc được...” Thiên Nghi quay đầu nhìn ra cửa xe. Lòng cô như dậy sóng, một cơn sóng lớn làm nên cả bão tố thôi thúc Thiên Nghi rằng sắp có một chuyện gì đó sẽ xảy ra....

Tối nay, Thiên Nghi nằm trên giường của mình mà không thể nào chợp mắt, Hoàng Khang trong phút chốc như bốc hơi khỏi thế gian. Anh có thể đi đâu đây, lúc tiễn Thiên Nghi lên máy bay, anh còn vui vẻ mỉm cười nói khi nào cô về anh sẽ ra đón, vậy mà hết lần này đến lần khác trong điện thoại chỉ vọng lại một âm thanh lạnh lẽo, không thể nào liên lạc được... Thiên Nghi ngồi bật dậy với tay lấy tấm ảnh của cô và Hoàng Khang chụp lúc còn học phổ thông, cả hai đều mặc đồng phục của LB, trông nụ cười rất hồn nhiên ấy, tưởng như mới ngày hôm qua... Cô nhớ anh quá rồi, chỉ mới ba mươi hai ngày mà nỗi nhớ như bao trùm cả sự sống...

Hoàng Khang... Anh không thể biến mất như thế... không thể...

“Hoàng Khang...”

Đêm đó, cô đã mơ một giấc mơ thật khủng khiếp, anh và cô cùng dắt tay nhau đi bên một sườn núi, nơi đó có hoa có cỏ, họ vẫn hạnh phúc, nhưng bỗng dừng một cơn gió lại ập đến, gió rất mạnh, những cánh hoa đã lìa khỏi cuống mà bị gió dồn lên bầu trời hoảng loạn... Bàn tay cô trống rỗng... Hoàng Khang... Hoàng Khang đã bị gió cuốn đi, anh có quay lại nhìn cô, gào thét tên cô, nhưng cơn gió đó lại cuốn anh bay mất giữa không gian rộng lớn đó... Cô chỉ biết rồi ôm mặt mà khóc, khóc để gọi anh trở về...

“Hoàng Khang!!!” Thiên Nghi giật mình tỉnh giấc, sao mai vừa mới mọc, đồng hồ báo thức vẫn chưa reo, căn phòng vẫn đầy ánh sáng đó, sao mà lạnh lẽo thế. Cô nhìn lại bàn tay mình, cảm giác trống rỗng đó lại ập đến, tấm hình cô ôm lúc ngủ đã rơi xuống sàn, Thiên Nghi bước xuống giường nhặt nó lên đặt lại trên bàn. Tim vẫn không thể đập bình thường được...

Ngồi ở giảng đường mà hồn vía cô không thể nào ở lại xác, thầy giáo giảng thế nào thì giảng, cô chỉ biết cúi đầu nhìn vào màn hình điện thoại, nó không nhấp nháy hình anh nữa, thế là Thiên Nghi lại nhìn sang chỗ trống bên cạnh, cũng không thấy bộ dạng ngủ gà ngủ gật của Hoàng Khang trong giờ học về Tư tưởng Hồ Chí Minh nữa...

Rốt cuộc... giờ anh đang ở đâu?

“Tên đó mà trốn đâu được... chắc lại dở trò làm Thiên Nghi của chúng ta lo.”

“Quỳnh à... chuyện này không đùa đâu.” Hải Băng lần nữa khiển trách, Tiểu Quỳnh nhớn nhoe ăn kem socola còn Hải Băng vẫn thở dài tìm cách an ủi Thiên Nghi.

“Hôm qua Băng với Nhật Hoàng có đưa Thiên Nghi đến trước nhà Hoàng Khang, cổng khóa, cửa nhà cũng không mở, điện thoại lại không liên lạc được... Thiên Nghi đang lo thối ruột rồi Quỳnh vẫn còn tâm trạng nói thế...”

“Ồ trời... Hoàng Khang có phải con nít đâu mà lo, hắn ta khôn hơn ai hết, nếu có lo thì nên lo Thiên Nghi bị hấn lừa tình kia. Ê! Diệp!” Tiểu Quỳnh vội giơ tay lên ra hiệu cho Ngọc Diệp đang đứng ở cửa. Bà chủ

của Dream cũng nhận ra khách cũ nên vui vẻ gọi phục vụ phải tiếp đón chu đáo bọn họ. Ngọc Diệp đi lại ngồi cạnh Hải Băng rồi gọi một ly nước chanh.

“Diệp sao vậy?”

“Diệp với Đại Phong chia tay rồi.”

“Cái gì?” Tiểu Quỳnh đập mạnh tay xuống bàn rồi thét lên. Nhân viên, bà chủ, cả mấy vị khách đang rôm rả trò chuyện cũng nhìn về ba cô gái xinh đẹp đang ngồi gần cửa kính đó.

“Ngồi xuống cái đi Quỳnh...” Hải Băng kéo Tiểu Quỳnh ngồi xuống rồi bình tĩnh quay sang hỏi Ngọc Diệp: “Lại xảy ra chuyện gì nữa?”

“Chắc con nhỏ này lại đi nhăng nhích với thằng khác bị Đại Phong bắt gặp nên đòi chia tay chứ gì nữa.” Cô nàng Tiểu Quỳnh mặt đỏ bừng bừng khoanh tay nhìn ra cửa sổ không thèm quan tâm gì nữa.

“Diệp nói gì đi...Cứ im lặng hoài là sao?”

Mặt Ngọc Diệp không có chút cảm xúc, uống một ngụm nước rồi mới nói rõ ràng: “Đại Phong nói cô anh ta mời Diệp đến nhà dùng cơm, nhưng ai ngờ chưa ngồi xuống đã bị nói xiên nói xỏ, nào là Diệp không cha không mẹ, lại chê tính tình của Diệp nhỏ nhen, bụng dạ hẹp hòi...Hai người biết tính của Diệp mà, nên Diệp cãi bà ta...Rồi bỏ ra về...”

Đến đây, Tiểu Quỳnh ngược lên nhìn Ngọc Diệp không dám nói tiếp nữa.

“Sau đó?”

Đại Phong chạy theo Ngọc Diệp nhưng lại nhìn thấy cô lên một chiếc xe hơi sang trọng và lái đi khỏi tầm mắt, lần này, anh không đuổi theo nữa, nhìn vào biển số xe, anh không chế cảm xúc rồi lấy điện thoại ra gọi cho cô.

“Em mau xuống xe!”

“Không xuống!”

“Anh hỏi em lần nữa, có xuống chiếc xe đó không?”

“Khi nào anh đuổi kịp thì hãy nói câu đó...em sẽ...”

Tút tut tut...

“Diệp chưa nói xong nữa thì anh ta dám tắt máy, Diệp quay lại phía sau thì chẳng thấy bóng dáng đâu. Gọi lại anh ta không nghe, mọi người thử xem ai đúng ai sai?”

Cả hai người kia đồng thanh: “Diệp sai.”

“Sao lại thế... rõ ràng là Đại Phong sai, hai người có phải bạn của Diệp không vậy hả? Lần nào cũng bênh vực Đại Phong...”

Hải Băng cúi đầu trầm ngâm rồi mới hỏi Ngọc Diệp: “Người đưa Diệp đi là Trình Viễn?”

“Gì hả Diệp? Có thật không?”

Ngọc Diệp gật đầu rồi không biết nói sao. Trình Viễn, người nhóc công theo đuổi cho bằng được cô rồi nhả tâm ruồng bỏ cô để chạy theo cuộc tình mới, người tên Trình Viễn đó cũng từng là bạn thân của Đại Phong, vì Ngọc Diệp mà Đại Phong đã đánh cho anh ta một trận ra hồn nên tình bạn giữa họ chấm dứt từ đó.

Vài ngày sau, mỗi lần tan học Thiên Nghi đều ghé sang nhà Hoàng Khang, cô cầm chìa khóa trên tay nhưng do dự mãi không dám mở cổng. Chìa khóa đó là Hoàng Khang đã móc chung vào chìa khóa nhà của Thiên Nghi, lúc đó anh bảo: “Nhà của anh cũng là nhà của em, muốn ở lúc nào thì ở.” Vậy mà giờ đây, anh lại biến mất đột ngột không cho cô một lời nhắn...

Lại một tuần trôi qua, Thiên Nghi không còn bình tĩnh được nữa, cô cùng Hồng Ngân đến ngôi biệt thự sang trọng kia hỏi tin tức của Hoàng Khang, nhưng những người làm vườn lại nói ông chủ của họ đi vắng, còn bà chủ thì đi ra ngoài có việc, Thiên Nghi lại cất công đến tận công ty Hoàng Gia để tìm chủ tịch Hoàng.

Cô ngồi ở phòng chờ suốt nửa ngày trời, vẫn không có chút tin tức. Ông Hoàng vừa công tác về, vừa nghe có Tăng Thiên Nghi muốn gặp, mặt ông Hoàng liền biến sắc. Ông không gặp Thiên Nghi nên bảo thư kí nhắn với cô rằng Hoàng Khang đang ở nhà.

Nghe được tin này, cô vui mừng đến muốn nhảy dựng lên, cô cười rất tươi, Hồng Ngân nghe vậy cũng mừng thay. Do chiều nay Hồng Ngân phải đến thăm một người bạn bị tai nạn nên Thiên Nghi chỉ một mình đến trước cổng nhà Hoàng Khang...Cầm chặt điện thoại, cô nhìn màn hình, ảnh anh và cô áp mặt vào nhau, cô lại mỉm cười, nhìn lần nữa, lại cười vui hơn...Sẽ được gặp anh mau thôi.

Chuông cửa reng lần này đến lần khác vẫn không ai mở cửa, chắc Hoàng Khang chưa về đến nhà, Thiên Nghi lặng lẽ đứng đợi...

Một tiếng...hai tiếng...ba tiếng...

Cô đứng nhìn hai hướng đường, rồi tựa người vào cổng, lại ngồi khụy xuống đường. Mỗi lần có một chiếc xe lái ngang, Thiên Nghi lại thấp thỏm lo lắng xem đó có phải anh. Càng hy vọng thì nỗi thất vọng càng lớn...Cô chờ anh từ mặt trời vẫn còn hắt ánh nắng đến khi nó trốn vào sau núi nhường chỗ àn đêm lạnh lẽo buông xuống...Đầu xuân...trời vô cùng lạnh, gió lại thổi không ngừng, chiếc áo pull hồng mỏng manh không thể sưởi ấm cô gái này, Thiên Nghi co người đứng dựa sát vào cánh cổng hơn nữa...Đèn đường đã lên từ rất lâu rồi, xe qua con đường này cũng thưa thớt dần đi, chỉ còn gió thổi, lá rụng đưa...

Về đêm, trời càng trở lạnh, lạnh đến mức hai răng cô đánh cầm cập vào nhau, lạnh đến mức môi Thiên Nghi từ hồng chuyển sang tái hẳn rồi tím nhợt. Nhưng cô vẫn chờ, cô cầm đan hai tay vào nhau mà chịu cơn lạnh đó để chờ anh. Miễn có một chút hy vọng thì cô mãi mãi chờ, dù trời có lạnh đến người cô có thể đông buốt lại thì cô vẫn chờ.

Gió lại thổi mạnh hơn, sương rơi xuống mái tóc đen đang thắt bím xinh xắn của cô gái nhỏ làm tóc cô ướt...

“Hắc xì...” Đây là lần thứ n Thiên Nghi nhảy mũi, mấy tuần nay mãi lo cho Hoàng Khang nên cô ăn uống vô cùng thất thường, cứ qua loa đại khái rồi đến trường, đến trường xong lại chạy khắp nơi hỏi tin tức của anh. Sức khỏe ngày càng yếu đi. Cứ đứng chờ mãi không có kết quả, chỉ nổi thêm lạnh thôi...Thiên Nghi lẩm nhẩm vài câu rồi cất tiếng hát ngâm nga...

Cất bước người ra đi, hình bóng anh rời xa,

Bao dấu yêu khi xưa giờ tan vỡ.

Nước mắt cứ tuôn trào, lệ đắng đôi hàng mi,

Mưa vẫn rơi quanh em đầy bóng tối.

Phủ lấp đêm đen cơn mưa vẫn nhạt nhoà,

Giờ mất anh em đi lang thang về nơi đâu.

Đã hứa yêu em, sao lại nỡ chia lìa,

Một mình em ôm xót xa một lần tiễn đưa.

Gió mưa thét gào, bóng anh nơi nào,

Anh ơi có biết lòng em luôn yêu anh thắm thiết.

Mất anh thật rồi, cách ngăn phương trời,

Để em trong nỗi đớn đau người mang cho em bao cay đắng

Cổ bước, đừng quên mau,

Ngày tháng cũ phút giây nồng say,

Tình trong dư âm đêm vòng tay ấm

Tiệc nuôi, cũng xa rồi,

Tình bay đi như cách chim trời,

Để em mang niềm đau tình tan vỡ, tình lỡ làng,...

Những ca từ tha thiết đó vang lên giữa làn sương dày đặc, đi vào trái tim ai đó, làm tim ai đó càng đau, làm nước mắt ai đó đã lăn dài trên má. Anh siết chặt tay mình rồi làm theo những gì trái tim đang nghĩ...

Không biết Thiên Nghi đã hát bao lâu, nhưng những lời trong bài hát này làm cô với dần cơn lạnh đang tấn công, cô không muốn như hoàn cảnh của bài hát đó, thế mà không biết vì sao cô nhắm một hồi lại chọn nó mà hát...Đến khi cô cảm thấy cánh cổng đã mở ra, Thiên Nghi đứng thẳng dậy nhìn vào trong. Bàn tay đang cầm lấy ba lô của cô càng nắm chặt nó hơn.

“Vào đi!”

Thiên Nghi theo sau Hoàng Khang rồi bước vào nhà, anh bật công tắc đèn tại cửa lên rồi quay phắt về phía sau. Thiên Nghi do chỉ biết nhìn ngấm bóng lưng anh nên lúc Hoàng Khang quay lại, cô hoàn toàn bị chúi về phía trước, trán đụng phải ngực anh. Cô lùi lại, xoa xoa trán mình rồi ngược nhìn Hoàng Khang, một nụ cười hồn nhiên nhất hiện lên trên gương mặt của cô gái ấy.

“Anh đi đâu thế? Em tìm anh vất vả lắm...” Phía sau nụ cười đó là những giọt nước mắt âm thầm rơi, Thiên Nghi không thể khóc lúc này, anh vẫn ở ngay trước mắt cô mà. Dù lúc anh xuất hiện sau cánh cổng chỉ là một Hoàng Khang với gương mặt lạnh băng, Thiên Nghi không hề để tâm, cô chỉ muốn ôm ngay lấy anh, nói là những ngày qua cô vô cùng nhớ anh...Nhưng dường như cô cảm nhận được có cái gì đó khác so với lúc trước, là anh, anh vẫn là Hoàng Khang nhưng sao mà xa vời quá....

“Sao không về nhà mà đứng đó? Em về đi!”

“Hoàng Khang...Anh ở trong nhà sao? Vậy mà em bấm chuông anh không nghe? Có phải anh ngủ đến giờ này không hả?”

“Em gầy đi...” Lời nói chưa hết thì mặt Hoàng Khang lại trở nên khác lạ, anh thay đổi giọng điệu: “Về đi, trời tối rồi.”

“Hoàng Khang...Anh làm sao thế? Có phải xảy ra chuyện gì không? Anh nói cho em nghe, em sẽ giúp anh giải quyết... Được không?” Mặc dù giọng nói của Thiên Nghi hoàn toàn giữ được sự bình tĩnh nhưng trong thâm tâm cô hoàn toàn sụp đổ khi nhìn thấy vẻ mặt không cảm xúc đó của Hoàng Khang, nghe giọng nói sắt đá của anh. Cô sắp không chịu đựng nổi mà muốn ôm lấy anh để bật khóc...

“Không có chuyện gì cả... anh hơi mệt nên em về đi... giờ này...” Hoàng Khang sững sờ khi phát hiện cô đã đến ôm lấy anh từ bao giờ, vốn dĩ anh nên lạnh lùng, nhẫn tâm hơn nữa, đã tự hứa thế mà sao khi trông thấy cô, Hoàng Khang lại không thể làm theo lí trí nữa, anh vòng tay ôm chặt lấy Thiên Nghi, tựa đầu vào đầu cô rồi nhắm chặt mắt, anh không muốn ai thấy vẻ đau đớn của anh hiện giờ, ánh mắt chỉ mang một màu đen, hờ hững không thể nào bước lên được...

Thiên Nghi...Nếu anh có quyền chọn, anh sẽ không bao giờ buông tay em...

Cô buông anh ra, đặt tay lên má Hoàng Khang rồi nhỏ nhẹ cất giọng: “Nhìn anh này... sao không biết tự lo ỉnh, em không muốn lo cho anh đâu, nhưng cứ như thế thì làm sao mà không lo được đây...Hoàng Khang ngốc.”

“Thiên Nghi...Chúng ta kết hôn đi!”

Thiên Nghi lại mỉm cười rồi lắc đầu: “Không thích... em chưa tròn hai mươi nữa.”

“Vậy...Chúng ta chia tay...đi!”

90. Chương 9. 1: Thà Chưa Từng Yêu

Nụ cười đó, gương mặt đó hoàn toàn đông cứng mắt cảm giác, cả bàn tay của cô đặt trên má anh cũng hoàn toàn không còn cảm nhận được đâu là hơi ấm, đâu là niềm vui khi có anh ở bên nữa. Thiên Nghi buông Hoàng Khang ra, lùi lại mấy bước, cách xa anh để cô còn biết đây có phải là anh hay không?

Tay cô co lại, mặt cô dần trắng bệch không còn sức sống, cô nhìn anh, nhìn rất lâu, nhìn để biết người trước mắt là thật hay là ảo giác, nhìn anh để khẳng định xem đây là sự thật hay chỉ là một giấc mơ khủng khiếp nào nữa. Nhưng cô không thể ngờ bản thân lại cảm nhận được vị mặn của nước mắt, cô không thể nhìn rõ anh nữa khi nước mắt đã nhòe đi...

“Đừng như vậy...Thiên Nghi. Anh chỉ muốn tốt cho em thôi.”

“Lí... do? Em... muốn... biết lí do?”

“Anh không xứng với em. Không muốn bên em nữa nên chia tay là việc nên làm.”

Lúc nào cũng nói muốn tốt cho em nhưng lại không muốn bên em?

Cô cười nhưng nụ cười đó mang đầy chua xót cả đắng cay. Cô đứng không vững nữa rồi, như lạc vào một không trung không có lực hút. Thiên Nghi gạt đi nước mắt trên má rồi siết chặt những ngón tay mình lại, cô ngẩn mặt nhìn anh, anh là thế sao? Cả chia tay cũng lạnh lùng như thế, không có bất kì biểu hiện lưu luyến nào.

“Hoàng Khang... Có phải trước giờ anh luôn đùa giỡn tình cảm của em?”

Anh có đùa giỡn không? Hoàng Khang đã đùa giỡn tình cảm của cô sao? Cô cho anh niềm vui, cho anh cảm nhận được thế nào gọi là hạnh phúc và khơi dậy bản tính chiếm hữu nguyên thủy nhất trong con người anh. Anh từng nói yêu cô, từng cho cô những tháng ngày không thể nào quên, những kỉ niệm tưởng chừng sẽ là vĩnh cửu. Thế tình cảm của hai người có gọi là đùa giỡn không?

“Ừ.”

“Tại sao? Tại sao vậy hả? Rốt cuộc là tại sao?”

Cô hỏi anh tại sao, anh cũng đang muốn biết là tại sao anh phải lựa chọn thế này, tại sao phải cố tỏ ra thờ ơ trong khi cả linh hồn anh như chìm vào địa ngục. Tại sao anh phải nói chia tay khi còn yêu da diết một người, tại sao phải buông tay nhau để rồi nói lên nguyên nhân là chỉ muốn tốt cho đối phương.

Cô rất muốn chạy đến đánh anh thật mạnh, tát vào mặt anh để thỏa cơn giận trong lòng. Nhưng cô không thể nào ra tay được, anh có thể lạnh lùng, vô tâm, còn cô thì không thể.

“Nếu thế thì tùy anh vậy... Chia tay? Chia tay để anh tìm hạnh phúc mới... Hoàng Khang... Em... em đã yêu anh rất thật lòng, e...m đã yêu anh, yêu rất... nhiều... Em bỏ hết ước mơ vì anh... em... bỏ tình... thân vì muốn... ở bên anh... Em đã bỏ hết... tất cả để chọn anh...” Tình yêu ấy của anh đã không chịu đựng nổi mà ngồi bệt xuống sàn nhà khóc nức nở: “Sao lại nói yêu em làm gì... sao lại bên em, để em... yêu anh...như thế làm gì, để giờ nói chỉ là đùa giỡn... anh rất độc ác... Hoàng Khang... em...ghét anh... anh là đồ lừa gạt... là tên xấu...xa...vô lương tâm...”

Anh đứng đó như trời trồng, anh có thể lại ôm lấy cô, để nói rằng chưa bao giờ anh xem tình cảm bao năm qua là một trò đùa cả. Làm sao có thể bây giờ khi Hoàng Khang hoàn toàn không thể làm thế được nữa, anh chỉ biết cố kìm đôi chân mình lại, ngăn không để trái tim điều khiển mà đến ôm lấy Thiên Nghi bé nhỏ của anh mà xin lỗi, nói hàng vạn lần xin lỗi, rồi như xưa lau đi những giọt nước mắt tựa pha lê cứ rơi xuống như mũi tên xuyên thấu da thịt anh.

“Tại sao thế hả? Anh... độc ác... Hoàng Khang... em ghét anh... sao lại lừa gạt em... tại sao?” Cô ngược đời mắt dầm lệ oán trách anh. Hỏi anh. Nhưng anh chỉ thờ ơ nhìn cô rồi im lặng.

“Thiên Nghi...” Từ phía cửa, Đăng Khôi chạy ồ vào, cảnh tượng trước mắt khiến Đăng Khôi không thể nào không bất ngờ, Thiên Nghi ngồi khóc gần như nghẹn ngào còn Hoàng Khang chỉ đứng giương to đôi mắt kia nhìn xuống xem trò vui. Anh đến đỡ lấy tay Thiên Nghi: “Đứng dậy đi, Khôi đưa Nghi về...”

Gương mặt đầm đìa nước mắt đối diện với Đăng Khôi, sao cậu ấy lại đến đây giờ này? Cô cố nén lại nước mắt mà gắng gượng để cất giọng: “Sao... Khôi... biết Nghi ở đây.”

“Là anh gọi cậu ta đến đón em.” Là anh gọi tình địch của mình đến đón em.

Hoàng Khang cô yêu không cao thượng đến thế, anh ấy không bao giờ để cô khóc mà đứng đó không chịu nhúc nhích, người cô yêu không cho phép bất cứ ai có tình ý với cô tiếp cận cô nửa bước. Cứ ngỡ đó là yêu. Để rồi cho tới hôm nay phũ phàng nhận ra trước giờ anh chỉ làm những việc kia để muốn chứng tỏ cô là của anh, nếu anh muốn, cô là của anh thì là của anh, nếu anh không cần thì sẵn sàng vứt lại cho bất kì người nào cần cô.

“Hoàng Khang... Anh... anh... Từ nay...tôi không muốn gặp anh nữa.” Rồi cô quay sang Đăng Khôi đang đứng cạnh mình: “Chúng ta... về thôi!”

Đăng Khôi gạt đầu đặt tay lên vai Thiên Nghi rồi dìu cô ra khỏi cửa, trước khi đi, anh còn quay đầu nhìn lại người đang đứng trong nhà, trông dáng vẻ không có gì tiếc nuối kia. Lần đầu tiên trong đời, Đăng Khôi cảm thấy khó khăn khi dìu Thiên Nghi như thế này...

Cô đi rồi, tình yêu của anh đã ra đi theo những gì anh muốn. Anh còn ân hận sao? Bây giờ còn kịp không khi chạy theo để níu giữ cô lại, anh bước chân lên một bước rồi đứng hẳn lại, quay đầu đi nhanh lên phòng ngồi thờ thẩn dưới sàn ngay cạnh giường. Trong phòng không có ánh sáng, đêm lại trăng lại lên rất cao nên có thể nhìn thấy gương mặt của người đang rơi vào bể vực của sự tuyệt vọng.

Từng giây từng phút cô đứng ở cổng đợi anh là từng khoảng khắc đau đớn tột cùng khiến đầu anh chỉ toàn con số không. Anh đứng cạnh ban công nhìn dáng vóc mảnh khảnh của người đó, cô hết đứng trông rồi lại tựa đầu, hết cúi đầu rồi lại ngẩng đầu... Từng cử chỉ một điều lọt vào mắt anh. Đêm vừa xuống, trời ở ngoài lạnh lạnh cô thì thân thể anh như ở cực Bắc cô đơn không bóng người... Anh chỉ biết đứng chờ cô thôi hy vọng mà quay về, nhưng sao cô lại ngang bướng như vậy, chờ suốt mấy tiếng mà không có chút biểu hiện nào là từ bỏ. Sao cô quá ngốc khi tin rằng anh sẽ quay về để ôm lấy cô.

Anh không hiểu, không hiểu cô và cả không thể hiểu chính mình, đã yêu, đã cương quyết chấp nhận hậu quả mà bên cô giờ sao lại thay đổi. Đến khi một mình trong bóng đêm thế này thì anh mới có thể khóc, mới để cho những dòng lệ anh luôn kìm nén trào ra, không chỉ là đau lòng mà còn là cực hình với bản thân... Biết yêu sẽ đau mà vẫn yêu, biết khi chia tay là tổn thương nhưng vẫn chọn...

Chỉ có trời mới biết anh yêu em nhiều như thế nào thôi... Nghi ngốc của anh à...

Không chỉ riêng mỗi anh, ở trong căn phòng màu trắng kia có một người như thể xác lạc mất linh hồn, cô nằm gọn trên giường, đắp chăn vô cùng cẩn thận. Mắt nhắm chặt không để ra kẻ hở, cũng chính chỉ có như vậy nước mắt mới ngừng rơi, nếu không cô sợ rằng chính nước mắt đó sẽ phai nhòa tất cả, Thiên Nghi rất sợ khi nghĩ rằng mình sẽ hận anh mất. Cô không hề muốn mình hận anh tí nào dù anh đã nói những lời làm tổn thương cô, anh như vị thần chết cướp mất sự sống của cô. Thiên Nghi cũng hoàn toàn không có ý định sẽ hận anh.

‘Chúng ta chia tay đi’

‘Chúng ta chia tay đi’

‘Chúng ta chia tay đi’

‘Chúng ta chia tay đi’

.....

Câu nói này cứ lặp đi lặp lại trong trí óc của Thiên Nghi khiến đầu cô đau như búa bổ, lại bằng giọng điệu dứt khoát và không xúc cảm, Thiên Nghi cảm nhận đó là lời nói lạnh lùng nhất thế gian, đó là lời nói độc ác nhất thế gian này.

Sao anh có thể đối xử với cô tàn nhẫn như vậy khi cô đã yêu anh thật lòng, yêu anh, cô chỉ biết cho mà chẳng cần bất cứ sự đền đáp nào từ phía Hoàng Khang, yêu nhiều như thế, cho hết như vậy, kết cuộc chỉ nhận lại một lời nói chia tay đơn giản để kết thúc tất cả. Có công bằng không?

Cô nào tin chỉ một tháng trước, ai đó vẫn còn ôm ấp nói bên tai cô những lời yêu thương, mới đây lại trở mặt không có chút tình cảm như hai người hoàn toàn đã trở thành xa lạ. Vòng tay kia vẫn còn hơi ấm mà hôm nay không hề cho Thiên Nghi cảm nhận được nữa...

Ngày hôm qua từng yêu để đến hôm nay chia tay trong đau khổ, nếu biết trước, thà cô không yêu anh thì bây giờ có lẽ không đau đớn thế này...

Cô cắn chặt răng mình để không bật thành tiếng khóc nữa, Thiên Nghi vùi đầu mình vào gối để chẳng còn ai thấy bộ dạng thê thảm khi bị người khác bỏ rơi... Cô cảm thấy mình là người thất bại không có con đường nào đứng lên nữa rồi...

Đặng Khôi đứng cạnh ở cửa nhìn Thiên Nghi co người trong chăn, những tiếng nấc nghẹn ngào không thành lời càng khiến anh cảm giác khó chịu không nguôi... Khi anh nhận điện thoại của Hoàng Khang, anh cứ ngỡ là mình đang mơ, nhưng chính lí trí cũng bảo anh phải đến đó để xem Thiên Nghi sẽ thế nào... Họ chia tay rồi... đó là những gì anh muốn, nhưng lúc này, trông thấy người anh yêu không dám khóc mà cũng không thể ngừng khóc, anh vô cùng hối hận và có cái gì đó làm anh bức rức không thể tả... Đặng Khôi khép cánh cửa lại rồi tựa đầu vào tường...

Anh chỉ biết rằng... sự đau khổ của cô cũng là vết thương đang lở loét từng ngày của mình...

Tờ mờ sáng, Tiểu Quỳnh cùng Hải Băng lại đến nhà Thiên Nghi để chuẩn bị thức ăn sáng, họ biết mấy tuần này bạn mình trông xanh xao hẳn đi, cũng chẳng biết Hoàng Khang ở phương trời nào mà dám để cô bạn thân của họ mỗi morn đợi trông từng ngày như vậy...

Đặng Khôi đã rời đi từ rất sớm, anh cũng không biết lí do vì sao không thể ở bên cô lúc này được, anh muốn chạy trốn và đánh chết cái bản tính ích kỉ xấu xa của mình. Sao anh lại nghĩ sẽ chiếm lấy Thiên Nghi cho dù cô có yêu anh hay không chứ...

Vào đến phòng Thiên Nghi, Hải Băng kéo cái gối đang che kín mặt cô ra rồi lay lay tay người đang nằm mê mết trên giường: “Nghi... tỉnh dậy ăn sáng nè... Băng với Quỳnh có mua mì mà Nghi thích ăn đến đó... Thức dậy nhanh.”

Thiên Nghi lơ mơ mở mắt thất thần nhìn gương mặt của cô công chúa Hải Băng: “Băng đến sớm vậy?” Giọng Thiên Nghi đã bị khàn đi rất nhiều, không được trong trẻo như hôm qua, Hải Băng nhận thấy rõ điều đó, hơn nữa lại còn nhìn thấy cặp mắt sưng húp của Thiên Nghi.

“Ngồi dậy cái đã...” Hải Băng vén chăn ra đỡ Thiên Nghi ngồi dậy, rồi cô lại lần nữa quan sát sắc mặt tiều tụy của Thiên Nghi: “Nghi ổn không? Sao lại ra thế này?”

Tiểu Quỳnh vừa dọn dẹp thức ăn ra bàn ăn xong, định lên gọi hai người kia xuống, lên đến phòng Thiên Nghi, lại càng bất ngờ hơn khi nhìn bạn mình đầu tóc rối bù, mắt chỉ còn nửa mí thậm chí là do sưng mọng mà chẳng còn thấy gì là mắt hạt nhân to tròn ngày nào nữa. Giọng nói yếu ớt chẳng có khí chất.

“Nghi làm sao vậy? Có cần nhớ nhưng tên Hoàng Khang mà khổ sở đến thế không hả? Được rồi được rồi... Quỳnh sẽ đi tìm tên đó về bằng được cho Nghi.”

“Không cần đâu.” Thiên Nghi ngược gương mặt trắng bệch lên nhìn Tiểu Quỳnh đang hai tay chống hông đứng cạnh giường: “Nghi với Hoàng Khang chia tay rồi!”

Hải Băng. Tiểu Quỳnh. Cả hai người như bị mắc nghẹn, mặt mũi cứng đờ tại chỗ, chuyện gì đang xảy ra đây, mới hôm qua, Ngọc Diệp tuyên bố chia tay, đến hôm nay, Thiên Nghi lại tuyên bố chia tay, hai người lại chỉ dùng có bấy từ để diễn tả, không sai nguyên văn.

Căn phòng yên tĩnh hẳn lại, Hải Băng định thần mình trong vài phút mới lên tiếng nói: “Sao lại có thể? Nghi gặp Hoàng Khang rồi sao?”

“Mới gặp hôm qua... Nghi chờ anh ấy từ chiều đến tối... để rồi nghe Hoàng Khang nói lời chia tay.”

“Hoàng Khang chia tay với Nghi? Không thể nào...” Hải Băng bức xúc, cả nét dịu dàng hằng ngày vốn có cũng không biểu đạt được nữa. Tiểu Quỳnh cắn môi rồi nhìn sang chỗ bạn đang thất tình. Cô bèn thét lớn.

“Từ đầu đã cảnh cáo Nghi rồi mà không nghe, tên đó không tốt, là kẻ lừa tình...Giờ thì Nghi tin chưa hả? Đồ ngốc.”

“Quỳnh đừng nói vậy...Bằng tin Hoàng Khang không phải loại người đó. Chúng ta ai cũng đều thấy tình cảm của họ như thế nào mà...chắc chắn là có nguyên nhân.”

“Hoàng Khang nói không muốn bên Nghi nữa...anh ấy nói không xứng với Nghi...”

Ngay cả người như Tiểu Quỳnh cũng đành im lặng, cô đang phân vân, Tiểu Quỳnh cũng cảm nhận thấy tình cảm của Hoàng Khang là không thể nào có từ lừa gạt, vậy sao đến hôm nay lại xảy ra chuyện này, cô hoàn toàn không cách nào lí giải được.

“Nghi...để Bằng đi tìm Hoàng Khang hỏi xem mọi chuyện thế nào...Nghi đừng khóc nữa...ảnh hưởng sức khỏe lắm đó...” Hải Bằng ôm lấy Thiên Nghi để cô ấy dựa đầu vào vai mình.

Thiên Nghi thở dài náo nức, cô không còn hơi sức đâu mà khóc lóc kể lể. Ngay cả cô còn cứ nghĩ ngày hôm qua chưa hề xảy ra, đó chỉ là mơ thôi, mỗi khi tỉnh dậy tuy nước mắt đầm đìa, tâm trạng hỗn loạn nhưng ít ra vẫn không phải là hiện thực.

91. Chương 9. 2: Niềm Tin Đổ Vỡ

“Anh giải thích đi! Chuyện này là sao hả? Nói nhanh!”

“Tôi thấy cô ngày càng nhiều chuyện...”

“Hoàng Khang!” Tiểu Quỳnh nghiêng rằng, hai tay nắm chặt để mình không nóng nảy quá mà hành động lỗ mãng: “Anh có biết vì tên khốn kiếp như anh mà Thiên Nghi ra nông nổi gì không hả? Giờ còn dám xem như chưa có chuyện gì xảy ra...”

Hoàng Khang lấy tay khuấy ly cà phê lên rồi chậm rãi nói: “Nếu có thời gian sao cô không ở nhà mà lo cho cô ấy, cứ ở đây lâu bầu chuyện không đâu với tôi...”

“Anh có phải con người không? Thiên Nghi ngây thơ tin tưởng vào anh như vậy rồi... anh còn dám bỏ rơi nó?”

“Cô tự hỏi Thiên Nghi lại đi, tôi có từng hứa sẽ yêu cô ấy suốt đời không? Nếu chia tay để Thiên Nghi tìm tình người đàn ông tốt hơn thì coi ra tôi vẫn là người có lương tâm đó... Dù sao... tôi cũng chưa làm gì cô ấy... Chia tay thì chia tay thôi.”

Bốp...

“Khốn kiếp...Anh là đồ tồi.”

Hoàng Khang lấy tay xoa xoa mặt mình rồi ngược mặt mỉm cười với người đối diện: “Đánh xong chửi xong, cô đi được rồi đó...”

“Hoàng Khang!!! Đồ khốn nạn...Anh còn không mau đi xin lỗi Thiên Nghi, nếu nó có chuyện gì, tôi là kẻ giết anh đầu tiên đó.” Tiếng quát của Tiểu Quỳnh lại làm mọi người chú ý hơn, có người im lặng không nói gì, lại có người xì xào bàn tán nào là ‘không yêu rồi chia tay, ‘giới trẻ bây giờ’, ‘ghen tuông’. Tiểu Quỳnh mặc kệ, cô đứng bật dậy tát thêm cốc cà phê trên bàn lên áo Hoàng Khang rồi trừng mắt xem biểu hiện của anh ta.

Nếu anh ta có chút tức giận thì có thể Tiểu Quỳnh sẽ thỏa cơn tức hơn, nào ngờ, Hoàng Khang xem như bình thường, anh ấy thần nhiên đứng dậy dùng giấy ăn phủi phủi lên áo mình rồi quay lưng đi, không thèm quay đầu lại. Tiểu Quỳnh nhìn theo, định chạy đến đá Hoàng Khang ngã lăn xuống đất rồi dẫm cho tên bạc tình vô lương tâm này vài cái. Bước chân kia dừng lại khi có sự xuất hiện của Kỳ Dương. Anh ấy cầm theo vài hồ sơ rồi bắt tay với Hoàng Khang.

“Chào cậu...tôi là luật sư mà chủ tịch Hoàng đã giới thiệu...”

“Triệu Kỳ Dương...Chào anh...”

Kỳ Dương nhìn áo của Hoàng Khang đã bẩn nên không khỏi tò mò, định lên tiếng thì Hoàng Khang đã nói trước.

“Trước khi làm những gì Hoàng Kiệt giao phó thì tôi có thể nhờ anh kiên trì chờ tôi một người không?”

“Là ai?”

“Lý Tiểu Quỳnh... kiên trì chờ ta tội quá rồi và cố ý gây thương tích.”

Mắt Kỳ Dương không trách khỏi sự ngạc nhiên, anh nhìn về phía xa, ở gần một bàn ăn, Tiểu Quỳnh đứng đó, trên bàn còn một cái ly nằm lăn ra nhỏ vài giọt cà phê cuối cùng...

“Anh Hoàng...cô ấy là...”

“Tôi biết anh không giúp tôi rồi...chỉ nhờ anh quản cô ta lại thôi. Chuyện của chúng ta, tôi nghĩ không thể bàn ngay bây giờ được, gặp lại anh sau...Cảm ơn. Chào anh.” Hoàng Khang gật đầu rồi bước nhanh rời khỏi đó.

Tiểu Quỳnh luống cuống ngồi xuống ghế không biết làm gì khác nữa, để Kỳ Dương trông thấy bộ dạng tệ hại này. Tên Hoàng Khang chết tiệt.

“Em lại gây chuyện?”

Đoán không sai mà, Kỳ Dương đã ngồi xuống đối diện Tiểu Quỳnh, gọi phục vụ dọn những gì không cần thiết trên bàn đi.

“Không phải... tên đó là kẻ thù của em.”

“Tiểu Quỳnh... sao ai cũng là kẻ thù của em hết vậy?”

“Đó là bạn trai của Thiên Nghi, hẳn ta dám bỏ Thiên Nghi bạn em, em còn chưa cho tên khốn kiếp đó một trận ra hồn nữa kia...” Vừa nói Tiểu Quỳnh vừa đập mạnh tay xuống bàn, tay cô co lại thành nắm đấm, mặt không chút nào hối lỗi cùng Kỳ Dương. Kỳ Dương thở dài bỏ sắp tài liệu qua một bên rồi nắm tay cô: “Đừng gây chuyện với cậu ấy nữa... chuyện của bạn em, cô ấy tự biết giải quyết mà, em xen vô chỉ làm mọi việc thêm rối thôi.”

“Thiên Nghi khờ như vậy... Sẽ làm gì đây?”

“Vậy nếu em đánh Hoàng Khang, cậu ta có thể quay về với Thiên Nghi sao?”

Tiểu Quỳnh im bất, không thể nào cãi lại anh, cô cũng không muốn đánh Hoàng Khang, chỉ giận thay cho Thiên Nghi rồi tìm Hoàng Khang để hỏi lý do, ai ngờ thái độ đó, khiến Tiểu Quỳnh không thể nào không chế được tính nóng nảy của mình.

“Em hiểu rồi. Mà sao anh gặp tên đó chi vậy?”

“À...Là chủ tịch Hoàng Kiệt có việc bàn giao cho anh.”

“Việc gì?” Hai mắt Tiểu Quỳnh mở to, cô thật rất tò mò xem gần đây hai cha con bạc tình nhà họ Hoàng đó đang dở trò gì.

“Đây là bí mật nghề nghiệp, không thể nói.”

Không còn cách nào khác, Tiểu Quỳnh đành tay không trở về, không những không hỏi ra nguyên do mà còn bị Kỳ Dương bắt gặp, thật là tệ hại. Chuyện Hoàng Khang bỏ rơi Thiên Nghi hầu như tất cả bạn bè ai cũng biết, mà nguyên nhân chính là Tiểu Quỳnh, cô ấy tức giận miễn gặp ai cũng thét lên bốn chữ ‘Hoàng Khang bạc tình’, nên dần dần Hoàng Khang trở thành kẻ bạc tình thật sự.

Thiên Nghi vẫn đến trường để xem có thể gặp lại anh nữa không, nào ngờ cả việc học Hoàng Khang cũng bỏ. Ra vào lớp một mình càng làm vết thương lòng thêm nặng.

Lúc tan trường, Thiên Nghi đến khu vui chơi định ngồi xe cáp treo, nhưng xe số 4 đã có một cặp tình nhân khác chọn trước, cô đành ngồi một mình tại xe số 5. Cô cúi đầu nhìn vào những tấm ảnh mình cùng Hoàng Khang chụp chung trong chiếc điện thoại màu trắng, trông họ vô cùng hạnh phúc, vậy mà giờ hai người lại theo hai ngã, không ai thấy ai nữa rồi, từ nay về sau cũng như thế...

Thiên Nghi tựa đầu vào cửa kính rồi nhắm mắt mình lại, để mặc cho những dòng lệ không ngừng rơi, khóc để biết mình còn biết cảm giác đau, em khóc để em biết mình yêu anh đến khi nào.

Tiểu Quỳnh nói cho Thiên Nghi nghe những lời Hoàng Khang đã bảo với cô ấy tại quán cà phê, Thiên Nghi vẫn trả lời bằng giọng bình thản, cho đến khi ở một mình hồi tưởng, Hoàng Khang nói vô cùng đúng, anh chưa từng hứa sẽ yêu cô mãi mãi, anh chỉ nói sẽ yêu Thiên Nghi đến khi nào anh không thể yêu nữa thôi. Từ nay trở về sau, là khoảng thời gian anh không thể yêu cô nữa...

Bỗng Thiên Nghi mở to hai mắt, ngẩng đầu dậy nhìn chăm chăm vào một góc trời nào đó. Cô không thể cứ mềm yếu ngồi đây khóc một mình được nữa, Hoàng Khang của Thiên Nghi yêu không phải người như thế, anh không thể ngừng yêu cô chỉ trong vòng ba mươi hai ngày được, Thiên Nghi không tin, tuyệt đối không tin.

Những lời nói của anh thâm thì bên tai cô cứ lần lượt hiện lên, đó không phải là lời nói dối, anh không bao giờ đùa giỡn với Thiên Nghi, những ngày tháng qua, họ đều yêu trong thật lòng, Hoàng Khang không thể bỏ rơi cô khi không có một nguyên do thích đáng... Thiên Nghi yêu anh và tin luôn cả anh. Cũng vì yêu anh nên cô không thể buông xuôi bỏ rơi tình cảm này được, không thể nào... Cô bấm nhanh số có sẵn trong danh bạ ‘Khang xấu xa’, từng tiếng tút kéo dài, Thiên Nghi mừng rỡ khi không còn nghe giọng của một ai đó vang lên thông báo rằng thuê bao không thể kết nối. Cứ gọi mãi... cô tin, anh sẽ trả lời...

“Chuyện gì?”

“Em muốn gặp anh!”

“Không cần đâu.”

“Em cho anh ba mươi phút, phải đến ngay cánh đồng hoa bồ công anh gần nhà em, nếu không, anh sẽ hối hận...” Không nghe bên kia lên tiếng, Thiên Nghi bổ sung thêm: “Anh mà không đến thì em vẫn đợi, nếu anh nhẫn tâm để em một mình đợi tại nơi vắng vẻ đó thì không đến cũng không sao.” Cô không cho Hoàng Khang trả lời rằng được hay không được thì đã ngắt máy. Xe cáp treo dừng lại, Thiên Nghi nhanh chân trèo xuống rồi đón taxi đến thẳng cánh đồng hoa trắng đó...

Đêm nay bầu trời không lấy một vì sao, sau khi chiếc taxi kia đưa Thiên Nghi đến bên vệ đường thì đã rời khỏi, đèn đường rất sáng, nhưng phía xa kia bên trong cánh đồng chỉ là một màu đen.

Cô rất sợ, sợ bóng tối sợ cả cô đơn, nhưng điều duy nhất Thiên Nghi sợ nhất là mất đi Hoàng Khang. Giống như cảm giác mà trước kia cô mất bố mẹ của mình... Sống khác gì chết. Thiên Nghi đành bật đèn pin điện thoại, lấy hết dũng khí mà lần theo con đường đã được dọn sạch đi thẳng vào trong... Thật là khủng khiếp, nhưng nghĩ đến cảnh Hoàng Khang sẽ ở ngay bên thì cô càng có thêm nhiều dũng khí để chống chọi với sự sợ hãi đang bủa vây lúc này.

Cây cổ thụ to lớn đó cách đường lớn chỉ vài chục mét, Thiên Nghi nhắm mắt lại, tay cầm chặt điện thoại tiến về phía trước, đếm từng bước chân để ước chừng khoảng cách sẽ đến được cây cổ thụ kia. Trong cái hy vọng ấy, lại nhen nhói một sự hụt hẫng, nếu anh thật sự nhẫn tâm không chịu đến thì cô sẽ ra sao, nếu điện thoại đột ngột hết pin mà chỉ mình cô ở tại nơi này chìm trong bóng đêm thì chắc cô sẽ chết mất.

Có một thứ làm cô vẫn tin anh cho đến giờ phút này, đó là tiếng gọi của con tim. Cứ nhắm mắt mà đi, Thiên Nghi đếm bước chân, đã được gần sáu mươi ba bước... sắp đến nơi rồi...

Bụp... Reng...

“Á...” Vấp phải cái gì đó mà ngã nhào, tay cô đập mạnh xuống những viên đá nhỏ trải đường li ti. Thật là đau đớn, không chỉ thể xác mà cả tinh thần. Chiếc điện thoại rơi xuống mà nghe rõ tiếng vỡ... Ánh sáng cuối cùng, cũng mất rồi. Thiên Nghi không đứng lên nữa, cô mất sức hoàn toàn, bàn tay thì đau buốt, chân mềm nhũn không thể nhấc nổi, chắc vì từ tối hôm Hoàng Khang nói lời chia tay, cô không nuốt nổi một bát cơm, nếu Tiểu Quỳnh không hăm dọa đòi sẽ tìm Hoàng Khang tìn nợ thì Thiên Nghi cũng không có tâm

trạng đầu mà ngồi trên bàn ăn nhồi vài hạt cơm bỏ vào miệng. Giờ thì hay rồi, không ăn nên khi vấp ngã cũng không còn sức đứng lên, cũng chẳng có ai dìu cô đứng lên mỗi khi vấp ngã nữa. Nhưng dù có thế nào, Thiên Nghi cũng phải đến được cây cổ thụ đó, cô lấy dũng khí mở mắt, hy vọng trước mặt không phải là một màu đen, hy vọng nào đó khi mở mắt ra sẽ bắt gặp ngay ánh mắt kia, gương mặt dịu dàng đó.

Một... hai... ba... Thì ra khi con người ta càng hy vọng thì mỗi lúc thất vọng lại mang một cảm giác tê lương đến thế... Là màu đen, là màn đêm chứ không có anh...

Có phải cô quá ngốc nghếch để tin vào anh, tin vào tình cảm của chính mình... Hoàng Khang không cần cô nữa, Hoàng Khang bỏ rơi cô thật rồi... Hoàng Khang...

Thiên Nghi gọi thầm cái tên đó thêm một trăm, một nghìn lần nữa, vẫn chỉ là vô vọng, anh không đến, không đến nữa...

Cô chống tay lồm cồm ngồi dậy, cô không muốn khóc đâu, không muốn khóc nữa nhưng mà sao nước mắt cứ rơi thế này, Thiên Nghi lấy tay quạt nước mắt trên mặt mình, có chất lỏng gì đó dính vào mặt cô, trời tối đen, Thiên Nghi không thể biết chính xác nó là gì. Màn đêm này...có đáng sợ nữa không...Thiên Nghi quay đầu lại, phía xa có một ánh sáng, đó cũng không phải anh, đó chỉ là đèn đường lạnh lẽo, cô có nên quay đầu bỏ chạy về hướng đó, hướng đó mới có ánh sáng, chỉ có quay đầu bỏ cuộc thì mới có thể tìm được ánh sáng, nếu cô cứ cố chấp tìm anh ở một góc tối thì cuộc đời cô cũng sẽ là bóng tối đó thôi...

Thiên Nghi không biết, cô không đứng nổi, cũng không muốn đứng lên nữa, cô yếu đuối thế đó, không tài nào bỏ cuộc để quay lại tìm ánh sáng kia cho bản thân, nơi đó chẳng thể nào tìm thấy Hoàng Khang nữa...nếu cô quay đầu bỏ chạy cũng đồng nghĩa với việc mất anh vĩnh viễn...

“Hoàng Khang...Hoàng Khang...Sao lại đối xử với em như thế...Hoàng Khang! Anh trả lời em đi!” Giọng Thiên Nghi nghẹn ngào, dù biết có gọi lớn hơn nữa anh cũng không xuất hiện, nhưng Thiên Nghi vẫn cứ gọi, gọi thất thanh...Không ai trả lời, cô đành co chân lại, cúi đầu vào gối mà khóc lên, khóc thật lớn, khóc ở đây, anh không nghe, bạn bè không nghe...chỉ có những cánh hoa nhỏ đó mới nghe thấy thôi...Nên Thiên Nghi khóc thật lớn, nỗi đau, nỗi uất ức đều khóc thành tiếng...

Hoàng Khang thật nhẫn tâm, anh là người nhẫn tâm nhất với cô, anh là kẻ cô mãi mãi không thể tha thứ...

Anh yêu em...lúc nào cũng nói yêu em, yêu em mà giờ để em lạnh lẽo tại nơi này, nói thể hứa thể mà sao anh không giữ lời...

Tình yêu Thiên Nghi tôn thờ suốt gần ba năm qua rốt cuộc chỉ có thế này thôi, thì ra chỉ mình cô mộng mơ về một mối tình đẹp để khi cô đơn bật khóc mà trách mình sao quá ngu ngốc...một lòng tin tưởng tình yêu của ai đó, tin vào những lời nói ngọt ngào của ai đó, sau cùng lại vứt bỏ không tiếc thương như đơn giản vứt một món đồ không có giá trị...

“Đồ ngốc!” Là tiếng nói đó, là tiếng của Hoàng Khang, Thiên Nghi ngẩng đầu nhìn về phía trước. Không sai, đó là anh, là Hoàng Khang của cô. Anh cầm trên tay một chiếc điện thoại bật đèn pin, đứng ngược sáng với cô, qua ánh sáng đó, Thiên Nghi chỉ nhìn được ánh mắt căm giận của anh...Cô không lên tiếng nổi...Không đứng lên được...

“Tầng Thiên Nghi... Em...” Anh thở hắt hãnh rồi đi đến cúi xuống nắm lấy tay cô: “Đi!”

Thiên Nghi vẫn không thể nhấc chân, anh nhìn cô như vậy và rồi cũng hoàn toàn bất động. Bàn tay này sao mà lạnh buốt thế, bàn tay nhỏ nhắn anh hay nắm mát hoàn toàn hơi ấm, trên tay còn có một chất lỏng dính sang cả tay anh. Anh lại cúi người bế hẳn Thiên Nghi lên rồi đi về phía đường lớn, không nói thêm từ nào, gương mặt cũng không biểu hiện bất cứ cảm xúc, suy nghĩ nào.

Cô ở trong vòng tay anh là thật, ngẩng đầu đã thấy anh, cảm nhận được nhịp thở hỗn loạn của anh...Thiên Nghi tựa đầu vào người anh, giọng nghẹn ngào: “Hoàng Khang...đừng bỏ rơi em...em xin anh... đừng bỏ rơi em mà...”

Anh cũng xin em, xin em đừng tự hành hạ mình nữa, xin em đừng yêu anh nữa...Anh tha thiết cầu xin em. Anh giữ chặt vai Thiên Nghi, bước đi rất chậm. Không trả lời những gì Thiên Nghi nói, chỉ có im lặng mới để cô cảm thấy anh là kẻ vô tình, anh im lặng để không cho cô biết, giọng anh đã nghẹn lại vì nước mắt.

“Em cần anh...Hoàng Khang...anh có người khác cũng không sao...chỉ cần để em bên anh thôi, được không? Hoàng Khang...”

“Anh còn nhớ không...chúng ta từng đến đây chụp ảnh...”

“Anh biết không...ngày nào em cũng nhớ anh.”

“Em không thể không có anh đâu Hoàng Khang...Anh đừng bỏ mặc em mà...”

“Hoàng Khang...em rất yêu anh...Nếu anh muốn kết hôn thì sẽ kết hôn...”

“Hoàng Khang...” Cô nói nhiều như thế mà anh không trả lời một từ nào cả. Một mình như độc thoại ỉn nghe, anh không nghe cô đang khẩn xin anh sao? Anh có nghe không? Người anh từng hứa sẽ yêu đến khi ngừng thở đang van xin anh đấy.

Cô có biết, anh đã trả lời? Nhưng sự đáp trả của anh là cơn đau tột cùng ở con tim đang từng ngày héo mòn vì mất cô.

Ra đến đường chính, Hoàng Khang đặt Thiên Nghi đứng tại đó, anh quay lưng đi. Nhưng bước chân đó có bước nổi nữa không khi vòng tay ai đó đã ôm chặt lấy anh từ phía sau.

“Hoàng Khang...em xin anh mà...đừng như thế nữa...Em không muốn đau, không muốn chia tay đâu Hoàng Khang...Em không chia tay với anh... em không muốn...Hoàng Khang à...Hoàng Khang...”

Áo anh ướt rồi, ướt vì sương, vì mồ hôi và hơn tất cả vì nước mắt của người con gái anh yêu. Hai tay Hoàng Khang lơ lửng giữ không trung, anh đặt lên tay cô rồi do dự, nên giữ chặt hay là buông ra, giữ chặt cô để cho cô một hy vọng, buông tay Thiên Nghi để cô thôi hoài mộng về anh nữa.

Anh cắn chặt hai răng vào nhau, không để mình lên tiếng. Ông trời rất bất công... ông không cho anh quyền lựa chọn nữa...

Hoàng Khang gạt mạnh tay Thiên Nghi ra rồi quay đầu lại nhìn cô. Mắt anh không dịu dàng như ngày nào mà thay vào đó là oán trách...Thiên Nghi thầm nghĩ, anh trách cô, trách cô làm phiền và níu kéo anh về với mình...Cô nào biết, anh trách, trách anh, trách định mệnh đã chia cắt anh và cô...

Anh nắm lấy tay trái Thiên Nghi một cách nhẹ nhàng rồi cúi đầu nhìn vào bàn tay đó.

“Hoàng Khang...” Thiên Nghi mỉm cười nhìn anh: “Em...Á...”

Nước mắt không chỉ là đau mà nước mắt còn là nỗi khổ, cô đau, nhìn bàn tay đang chảy máu của mình, Thiên Nghi thật sự rất đau, không phải đau vì vết thương đó nữa, mà đau vì trái tim đổ vỡ, hết thật rồi...

Anh đã bắt chặt chiếc nhẫn kia dính vào tay cô thế nào thì anh vẫn kéo mạnh nó ra khỏi tay Thiên Nghi. Anh biết cô rất đau, nhưng chỉ có thế thì nỗi đau sau này mới không khiến cô mất đi sự sống, để cô đau một thì anh đau gấp vạn lần...Tay Hoàng Khang cầm chặt chiếc nhẫn đã dính đầy máu, các khớp tay của Thiên Nghi không còn lạnh lặn nữa, thay vào đó là những lớp da bị sứt do lực kéo chiếc nhẫn...

“Trả...trả cho em.” Cô tiến về phía Hoàng Khang, dùng bàn tay đầy máu của mình mà giành lại thứ cuối cùng minh chứng cho sự hiện diện của tình yêu cô từng có. Nếu không còn nó, Thiên Nghi sợ rằng bản thân cô sẽ hận anh mất...

“Hoàng Khang...trả cho em...cái đó là của em.”

“Hết yêu thì đừng níu giữ làm gì nữa. Bỏ đi!”

“Không được!” Thiên Nghi gần như hét lên khi thấy Hoàng Khang vừa dứt lời đã ném chiếc nhẫn vào phía bóng tối họ vừa đi ra. Cô đứng chôn chân tại chỗ, hết nhìn vào màn đêm khủng khiếp kia lại nhìn sang người đứng trước mặt mình.

“Sau này đừng làm phiền tôi nữa.” Hoàng Khang nhìn cô bằng cái nhìn của một ác quỷ không tình cảm, anh bước đi, đi rất nhanh, đi rất xa và rồi khuất dần theo con đường đó.

Người đáng thương nhất vẫn còn đứng nhìn theo anh, dù không còn thấy nữa mà cô vẫn nhìn. Cô im bật, tuyệt không nói lên bất kì lời nào, bàn tay siết chặt vào nhau rồi mặc áo nhỏ xuống từng giọt in đầy mặt đường... Máu chảy lẹ rơi...

Cô không thể ngờ rằng anh hoàn toàn tuyệt tình, cả chiếc nhẫn đó, anh cũng không cần nữa, cũng không cho cô giữ lại. Thiên Nghi cũng quay đầu bước đi, từng bước loạng choạng như sắp ngã... Biết làm sao khi tình đã hết, cô đành đi ngược hướng về phía anh, họ từ nay sẽ đi sang hai ngã đường khác. Cô nhấc chân một bước, đi một bước là một nhát dao vào tim, nó gần như gạch nát trái tim mềm yếu của Thiên Nghi rồi. Đi mãi đi mãi cuối cùng cũng tìm được cổng nhà của mình... Thiên Nghi đi vào trong, vừa bước lên bậc thềm đã thấy Hải Băng đứng ngay dậy tiến về phía cô.

“Nghi... Nghi đi đâu vậy hả? Sao lại không nghe điện thoại? Nghi... Tại...”

Hải Băng giật thót mình khi phát hiện tay Thiên Nghi đầy máu, cả những vết máu li ti đã được nước mắt trôi gần hết.

“Nghi... đừng làm Băng sợ mà... Nghi ơi.” Cô bật khóc khi nhìn Thiên Nghi trở nên như thế, Thiên Nghi nhìn Hải Băng đang vừa khóc vừa cầm tay mình lên mà hoảng hốt không biết làm gì. Cô bỗng khụy xuống sàn nhà, Hải Băng do thế cũng khụy xuống để đỡ lấy Thiên Nghi.

“Đừng mà Nghi... Nghi nói gì đi chứ... Thiên Nghi..”

“Hải Băng...” Cô ôm lấy Hải Băng rồi lại khóc òa lên, như đứa trẻ nhỏ nhào vào lòng mẹ mà xin tìm lấy sự an ủi. Hải Băng cũng khóc lên, ôm chặt Thiên Nghi mà khóc.

“Băng ơi... Hoàng Khang bỏ rơi Nghi thật rồi... Hoàng Khang không cần Nghi nữa... Anh ấy thật xấu xa... Nghi ghét Hoàng Khang... Nghi ghét Hoàng Khang...”

“Nghi... đừng...khóc mà...”

Hai cô gái ôm nhau khóc trong căn nhà đó, bên ngoài một màu đen mịt, bên trong là ánh sáng rạng ngời, họ như nhân vật trong cách bức ảnh sơn mài làm điểm tô cho cả không gian không sống động mà cũng chẳng tầm thường đó.

Băng bó vết thương ở cổ tay và ngón tay cho Thiên Nghi xong, Hải Băng lên giường nằm ngủ cùng Thiên Nghi, đắp chăn lại vô cùng cẩn thận. Thấy Thiên Nghi đã nhắm mắt, Hải Băng cũng không hỏi gì thêm, nhưng trong lòng Hải Băng rất hiểu, vết thương ở ngón tay đó không phải là ngã theo lời Thiên Nghi giải thích, chỉ có điều, Hải Băng không tài nào tin người như Hoàng Khang có thể nhẫn tâm tổn thương Thiên Nghi nặng nề đến vậy.

92. Chương 9.3: Phía Sau Một Nỗi Đau Lại Là Một Nỗi Đau

“Mày đi đâu mới về thế?”

“Lại tìm tao vì chuyện đó?” Hoàng Khang ném điện thoại xuống sofa rồi định đi thẳng lên phòng. Ai ngờ chưa bước lên đến cầu thang thì đã bị Gia Minh níu lại.

“Hoàng Khang. Chúng ta là bạn.”

“Ừ.”

“Xảy ra chuyện gì rồi?”

Hoàng Khang rút tay mình về, nắm lấy thanh cầu thang, một tay bỏ vào túi quần rất tự nhiên, anh mỉm cười: “Sao đây? Đừng nói mày cũng đọc mấy quyển tiểu thuyết tạp nham đó mà nghĩ khi chia tay lại có một lí do đặc biệt à?”

Bỏ qua lời mỉa mai đó, Gia Minh chân thật nhìn thẳng vào Hoàng Khang.

“Mày... bị gì sao?”

“Hả? Đúng đó... tao sắp chết rồi.”

Gia Minh nhìn Hoàng Khang vẫn có thể cười rất tươi, đùa cợt nói những câu này, anh gầm lên: “Tao đang hỏi mày.”

Miệng Hoàng Khang không còn nhếch lên nữa mà nụ cười bỗng đọng lại, Hoàng Khang vỗ vai Gia Minh: “Được rồi... nói ày biết là được chứ gì... Tao sẽ kết hôn.” Thấy Gia Minh vẫn nhìn mình, Hoàng Khang nghiêng người về bất cần: “Thiên Nghi thật rất tốt, nhưng tao nghĩ kĩ, ba năm tao bỏ cho cô ấy là quá đủ, đã đến lúc tao tìm inh một người thích hợp hơn... Tao sẽ tìm ai đó để thay đổi không khí... sống vậy hoài rất chán..”

Ầm... Gia Minh xô Hoàng Khang ngã vào cửa gỗ bên cạnh rồi anh đấm mắt lên mặt Hoàng Khang: “Mày còn là người không khi dám nói ra những lời đó... Thiên Nghi yêu mày như thế, mày lại tàn nhẫn bỏ rơi cô ấy.”

“Cô ấy yêu tao nhưng tao không nghĩ sẽ yêu mãi cô ấy... Tao...” Mấy từ tiếp theo bị nuốt chửng lại bởi những cú đấm liên tiếp từ Gia Minh. Hoàng Khang ngã nhào lên các bậc thềm, Gia Minh lại xông đến túm lấy cổ áo của Hoàng Khang: “Tao ày thêm cơ hội nữa, chỉ cần mày nói ra, bất cứ chuyện gì tao cũng sẽ giúp mày. Có phải bố mày đem Thiên Nghi ra đe dọa không?”

“Mày nghĩ ông ta đe dọa được tao?”

Gia Minh bắt lực bỏ tay mình ra rồi vuốt lại áo, chỉnh lại mái tóc của anh, anh nghiêng răng rồi chỉ thẳng vào mặt Hoàng Khang đã bị đánh cho bầm lên.

“Được... mày được lắm... Tao không có một thằng bạn khốn kiếp như mày.” Nói rồi, Gia Minh đá ngã cái ghế nhôm cao đặt gần đó, chiếc ghế ngã vào bàn kiếng, một tiếng ‘choang’ rất lớn vang lên, anh chẳng thèm nhìn Hoàng Khang nữa mà đi ra khỏi căn nhà đó. Hoàng Khang lúc này cúi đầu, hai tay chống lên trán.

“Á... á...” Tiếng thét kèm theo nỗi đau tột cùng kia chỉ mình anh có thể nghe thấy, Gia Minh đã phóng xe đi mất, không thể hay biết để lại phía sau một người gần như xác chết.

Anh là người bạc tình, nhẫn tâm và vô trách nhiệm.

Anh không phải con người theo lời mọi người nói. Hoàng Khang cũng rất muốn mình hoàn toàn không phải con người để anh có thể mất đi cảm xúc, để anh thoát khỏi cái địa ngục với vô vàn cực hình không tên này.

Hoàng Khang muốn mình thật sự nhẫn tâm hơn nữa để mỗi bước chân đi theo cô không còn, để không nhìn thấy dáng vẻ mệt mỏi của cô mỗi khi bước khỏi giảng đường, hay lúc thấy Thiên Nghi ngồi trong xe cáp treo mà khóc một mình nhưng bản thân anh lại vô dụng chỉ biết lén lút như kẻ trộm.

Bạc tình hơn nữa khi có thể không chạy bộ cả mấy km để đến được cánh đồng hoa bồ công anh khi chiếc taxi của anh gặp trục trặc không thể theo phía sau cô nữa.

Anh rất muốn bản thân sẽ tê liệt khi nhìn thấy cô mỏng manh như cánh hoa bồ công anh đang ngồi gối đầu mà khóc trong bóng đêm khi không có bất kì ánh sáng nào ở bên, là khi bế cô trong lòng, nghe những lời tha thiết của cô mà phải tự bản thân hết lần này đến lần khác tự khuyên ngăn, không được đáp trả, phải lạnh lùng hơn nữa.

Hay là khi cô ôm chầm anh, van xin anh đừng đi, là lúc anh dù biết cô sẽ đau đớn mà vẫn tàn độc kéo chiếc nhẫn như hòa vào ngón tay của cô ra khỏi nó, để tay cô phải chảy máu, để cô phải thần thờ không còn biết khóc là như thế nào...

Anh không thể ngăn mình đi phía sau Thiên Nghi, nhìn cô chậm chậm lê từng bước mệt mỏi về tận cổng nhà để ôm lấy Hải Băng mà khóc.

Anh từ đầu đến cuối chỉ biết đứng nhìn và cố đóng thật chặt một vai của kẻ bạc tình.

Đâu ai phát hiện ra, phía sau một nỗi đau mà mọi người nhìn thấy là một nỗi đau âm thầm chỉ biết giấu sau bề ngoài lạnh nhạt vô tâm. Đó mới chính là cái làm người khác tưởng gần như đang ở hố sâu không đáy...

Từ lúc Ngọc Diệp lên xe của Trình Viễn, Đại Phong không gọi cho cô như mọi lúc cãi nhau nữa, anh cũng không đến tận nhà xin lỗi nữa. Ngọc Diệp tiểu thư ngang ngạnh không đời nào chủ động tìm anh trước, nhất là lúc cô luôn nghĩ rằng mình đúng... Chuyện tình của họ dường như sắp đến hồi kết thúc.

Đại Phong sau khi gặp Hoàng Khang xong thì cũng không còn biết nói gì. Hoàng Khang vẫn nói như câu nói tương tự với nhau khi ai đến tìm câu trả lời thay cho Thiên Nghi, ngay cả Đại Phong, Hoàng Khang vẫn tỏ thái độ đó, còn bảo Đại Phong thông cảm, kêu Đại Phong hiểu cho cảm giác của một thằng đàn ông khi không còn yêu.

Sống từng tuổi này, dù chưa trải qua hết tất cả những cay đắng khó nhọc nhưng Đại Phong nhìn vào đã biết ngay trong mắt Hoàng Khang lúc nào cũng ẩn chứa một tình cảm sâu sắc cho Thiên Nghi, anh thừa nhận ngay cả tình cảm của mình dành cho Ngọc Diệp cũng không nhiều được như thế. Nhưng nếu Hoàng Khang cố chấp thì Đại Phong không còn cách nào hơn...

Anh lái xe đến nhà Thiên Nghi hỏi han tình hình của cô ấy... Vừa nhìn thấy Thiên Nghi ngồi ở chiếc ghế gỗ dài mà cúi đầu xem sách, Đại Phong đứng lặng ngoài cửa rất lâu, Thiên Nghi hay nói hay cười ngày nào giờ chỉ còn là một cô gái mang lớp vỏ đau khổ của người thất tình, mái tóc dài đã được buộc hờ ra phía sau, tóc mái lơ thơ che mất trán, ánh mắt dán vào cuốn sách, nhưng Đại Phong biết Thiên Nghi chẳng chút để tâm, tâm hồn cô đã không còn ở đây, bởi vậy ngay cả lúc anh ngồi xuống bên cạnh mà vẫn không hay không biết gì.

“Anh có mấy quyển sách rất hay.”

“Dạ?” Cô giật mình qua sang đã thấy Đại Phong ngồi bên cạnh: “Anh... đến đây bao giờ vậy?”

“Được một lát...”

“Anh vừa nói gì thế?”

“À... Anh nói ở nhà còn giữ mấy quyển sách rất hay, để ngày mai anh sẽ đem đến cho em tham khảo. Mà tay em sao vậy?”

Thiên Nghi lúng túng rồi lấy úp quyển sách lại đặt lên tay trái của mình: “Chỉ bị thương ngoài da do té thôi.”

“Em phải cẩn thận chứ... Lớn chừng này rồi mà đi đứng còn té lên té xuống.”

Cô mỉm cười: “Cảm ơn anh...” Nhưng rồi nhớ tới chuyện của Hải Băng và Tiểu Quỳnh nói, Thiên Nghi mới sực tỉnh phát hiện ra Ngọc Diệp với Đại Phong chiến tranh lạnh với nhau hơn mấy tuần rồi. Cô chỉ lo cho bản thân mà quên mất luôn chuyện ấy, từ hôm đó tới giờ cũng không thấy bóng dáng Ngọc Diệp.

“Anh Phong... em biết lần này là Ngọc Diệp sai... Anh tha thứ cho nó được không?”

Mắt Đại Phong sụp xuống, anh thở dài đầy não nề: “Thiên Nghi à... Không phải anh không muốn... Nhưng anh rất mệt, anh biết anh làm vậy tại em sẽ trách anh bụng dạ hẹp hòi, nhưng anh không còn sức giữ Ngọc Diệp nữa.”

“Anh... Ngọc Diệp với Trình Viễn quả thực là không có gì đâu. Em bảo đảm đó...”

“Lí do không phải Trình Viễn mà là do tình cảm của anh và cô ấy không thể tiếp tục.”

Trông Đại Phong mệt mỏi như vậy, nói chuyện cứ cúi đầu hết thở dài lại thở ra, Thiên Nghi mở to hai mắt sững húp của mình: “Anh... anh biết hết chuyện trước đây?”

Đại Phong gật đầu, giọng anh càng nhỏ hơn: “Mỗi lần đi công tác, anh đều nhờ người theo bảo vệ Ngọc Diệp, cô ấy ham chơi, luôn cùng tụi bạn bè ở The First đi chơi trong các Bar tới khuya, anh không yên tâm tí nào, dù ở rất xa, anh cũng muốn mình phải biết Ngọc Diệp có an toàn mọi lúc hay không... Nhưng mỗi lần anh nghe những người đó nói, lần nào anh đi công tác, Ngọc Diệp lại đi ăn, đi xem phim, đi khiêu vũ cùng những thằng con trai khác... Anh luôn tự an ủi mình, sẽ không sao, miễn cô ấy yêu mình là được, Ngọc Diệp chỉ ham chơi vậy thôi, anh lại kêu người theo bảo vệ Ngọc Diệp, canh chừng đừng để cho những tên đó dở trò với cô ấy...”

Thiên Nghi từng người, cô không thể nào ngờ tới mọi chuyện cô che giấu thay Ngọc Diệp, Đại Phong đều biết, thậm chí còn biết nhiều hơn cô.

“Nhưng Ngọc Diệp không biết dừng, lần này lại là Trình Viễn... hắn ta tổn thương cô ấy ra sao em biết mà. Anh không thể chịu đựng được nữa rồi... Ngọc Diệp... cô ấy mãi sẽ không thể yêu anh như anh đã yêu cô ấy...”

Anh quá cao thượng, quá bao dung, nếu đem so sánh, có lẽ Đại Phong sẽ là người đàn ông cao thượng nhất mà Thiên Nghi từng gặp. Cô đặt tay mình lên tay Đại Phong: “Em xin lỗi... em không biết... mọi chuyện lại trở nên như thế này...”

“Ngốc quá... em thì lỗi gì chứ... Nhưng chuyện của anh và Ngọc Diệp, có thể để cho anh tự giải quyết không?”

Thiên Nghi gật đầu, dù có muốn chen vào, cô cũng không đủ sức, hướng hồ bầy giờ hoàn cảnh của cô còn tệ hơn. Đại Phong đặt tay lên tóc Thiên Nghi rồi vuốt nhẹ, như một người anh trai yêu thương em gái.

“Thiên Nghi... Anh không thể hiểu những gì Hoàng Khang nghĩ, nhưng anh bảo đảm với em, Hoàng Khang không phải đang đùa giỡn tình cảm với em. Chắc là có nguyên nhân gì đó...”

Cô nhìn xuống bàn tay đang giấu trong quyển sách của mình, mỗi khi cử động là một nỗi đau truyền tới. Có còn dũng khí mà tin anh yêu cô thật lòng không đây.

“Anh Phong...em có nên... tìm Hoàng Khang...nữa không? ” Cô ngập ngừng ngẩng đầu hỏi anh.

“Nếu có thể vì tình yêu mà hy sinh thì hãy làm đến cùng, miễn em nghĩ em còn yêu Hoàng Khang và em tin cậu ấy cũng vậy thì hãy cố gắng... hãy mạnh mẽ đối mặt và cùng Hoàng Khang vượt qua mọi thứ. Như thế em mới không hối hận vì đã yêu.”

“Anh Phong... cảm ơn anh... cảm ơn!”

Nhìn vào đôi mắt sắp rụng lệ của Thiên Nghi, Đại Phong ôm lấy Thiên Nghi vào lòng, dùng tay vỗ vỗ lên vai cô: “Mạnh mẽ lên... Anh sẽ ở bên chăm sóc em, anh không nhần tâm nhìn em khóc đâu... Em là..”

“Dương Đại Phong!” Ngọc Diệp đứng trước cửa nhà gọi lớn tên anh. Cô nắm chặt giỏ trái cây rồi nhìn hết Đại Phong sang Thiên Nghi.

Thiên Nghi buông Đại Phong ra, đứng dậy mỉm cười: “Diệp... Diệp đến...”

“Thì ra là vậy sao?”

“Hả?” Thiên Nghi ngỡ ngàng khi bị Ngọc Diệp cắt ngang lời nói của mình. Lúc này Đại Phong cũng đứng hẳn dậy, không nhìn thẳng vào Ngọc Diệp mà quay sang nói với Thiên Nghi: “Anh về trước, ngày mai sẽ đem sách cho em.”

Đại Phong vừa đi ngang Ngọc Diệp thì cô lại ra lệnh: “Đứng lại!”

Anh dừng chân rồi quay nhìn Ngọc Diệp tiện tay ném giỏ trái cây xuống sàn.

“Tôi chưa nói xong mà đã định trốn rồi sao?” Chưa cho ai hiểu chuyện gì vừa xảy ra, Ngọc Diệp túm lấy cổ tay Thiên Nghi, không hề quan tâm nó đang bị gì, cô trừng mắt nhìn Thiên Nghi: “Thì ra là Nghi dụ dỗ Đại Phong nên anh ấy mới bỏ mặc Diệp... Tại sao vậy hả? Chúng ta là bạn mà.”

“Diệp... Diệp...nói gì vậy?”

“Ngọc Diệp, em buông tay ra nhanh!”

“Tôi không nói với anh!” Ngọc Diệp vẫn nhìn chằm chằm vào Thiên Nghi rồi mắng thẳng thừng: “Bị Hoàng Khang vứt bỏ rồi định tìm chỗ dựa mới sao? Tăng Thiên Nghi... tôi quá xem thường cô rồi...”

Tay Thiên Nghi bị bóp chặt, Thiên Nghi cứ giữ yên cho Ngọc Diệp nắm lấy, cô không phản kháng mà chỉ ngẩng ặt không chút hổ thẹn đối diện với Ngọc Diệp: “Ngọc Diệp, đừng nói linh tinh nữa. Nghi và anh Phong không có gì cả.”

“Còn nói không? Sao Nghi lại chuyên cướp tình cảm của bạn mình vậy hả?”

Tiếng của Ngọc Diệp rất thanh vang khắp nhà, Đại Phong nhìn sắc mặt Thiên Nghi vô cùng khó coi, lại nhìn cổ tay Thiên Nghi, lớp băng trắng chỗ khớp cổ tay đã loang đầu máu, anh kéo tay Ngọc Diệp ra ngồi giữ tay Thiên Nghi lại.

“Thiên Nghi, tay em sao lại bị nặng như vậy?”

“Em...té mà... không sao.” Cô rút nhanh tay lại, không để ai phát hiện ra những vết máu trên ngón tay áp út của mình, sợ sẽ động đến nỗi đau đó.

“Quan tâm nữa à? Dương Đại Phong, anh nói đi, có phải vì nó mà anh lạnh nhạt với tôi, lại còn lấy lí do rằng tôi không biết trân trọng anh để người đời khinh rẻ tôi không?”

Đại Phong vốn dĩ định sẽ nói chuyện với cô sau, ai ngờ Ngọc Diệp lại đến đây làm loạn lên, không những vậy mà còn nghi ngờ lung tung. Anh tức giận đối mặt cùng Ngọc Diệp: “Anh sẽ chia tay với em. Anh không chịu đựng được em nữa rồi...”

“Anh không chịu đựng được tôi... Chia tay à? Kiếm một lí do nào hay hơn đi...” Thay đổi hướng mắt về Thiên Nghi đang nhìn mình: “Còn cô bạn tốt của tôi... cảm ơn cô đã để tôi hiểu thế nào là cái tình bạn khốn nạn mà bao lâu nay tôi luôn gìn giữ như báu vật.” Ngọc Diệp quay người đi, đến cửa sổ cô quay lại nhìn Đại Phong: “Không phải anh chia tay tôi mà là tôi chia tay anh!”

“Ngọc Diệp...” Thiên Nghi định chạy theo thì Đại Phong giữ cô lại: “Đừng Thiên Nghi... Để cô ấy đi đi!”

Diệp tiểu thư nghe câu nói đó càng đi nhanh hơn, leo lên xe rồi phóng nhanh rời khỏi khu hẻm đó. Thiên Nghi nhìn Đại Phong đang ngồi xuống sofa, hai tay chống lên trán vẻ mệt mỏi.

“Anh Phong... mọi chuyện không thể như vậy, anh khuyên em đừng từ bỏ mà sao anh lại từ bỏ?”

“Vì Hoàng Khang yêu em, còn Ngọc Diệp thì không yêu anh.”

Nghe chuyện Ngọc Diệp ghen với Thiên Nghi, cả Hải Băng, Tiểu Quỳnh và cả Hồng Ngân đều ngây ngốc, ai cũng giải thích để giảng hòa, nào ngờ càng nói càng làm cho Ngọc Diệp giận hơn. Ngay cả điện thoại cũng không thèm bắt máy nữa...

Hoàng Khang vừa ra ngoài về đã thấy Vũ Bảo Hà đứng đợi ở cổng, anh bước xuống taxi rồi không nhìn cô ta lấy một cái mà đến mở cổng.

“Nghe nói cậu bỏ con nhỏ đó rồi.”

Bàn tay đang tra chìa khóa vào ổ khóa cổng bỗng ngưng lại. Trong vài giây, Hoàng Khang ngây ra nhưng lại lấy lại tinh thần, mở cánh cổng bước vào, khi anh đóng cổng lại thì Vũ Bảo Hà lấy tay chặn ngang.

“Tránh ra!”

Cô ta cứng đầu kiên quyết không chịu buông tay, Hoàng Khang thả tay ra khỏi cánh cổng, nhìn cô ta: “Nói nhanh rồi đi.”

“Hoàng Khang... bố cậu nói cậu và cô ta chia tay rồi. Là thật sao?”

“Tôi chia tay hay không thì liên quan gì tới cô?”

Nụ cười trên môi Vũ Bảo Hà rạng rỡ hẳn lên: “Vậy thì tốt rồi... tôi đã nói là cậu không có thật lòng với nó, đến giờ cậu mới nhận ra sao?”

Không thật lòng cái đầu cô đấy.

Hoàng Khang muốn mắng cho cô ta một trận, nhưng nghĩ tới việc mỗi miệng, tốn nước bọt vì loại người này thì thôi vậy: “Nói xong chưa?”

“Cậu ăn gì chưa, tôi nấu cho cậu ăn.”

“Cô thích ăn uống như vậy thì về mà nấu cho ông bố của tôi ăn đi!”

Bị Hoàng Khang nói lời sắt đá và mỉa mai quen rồi nên dần dần Vũ Bảo Hà không còn thấy tức giận nữa, ngược lại còn xem đó như một điều rất tự nhiên. Cô ta túm lấy tay của Hoàng Khang: “Cậu thích ăn món gì nhất?”

“Buông...” Buông ra chưa nói thì miệng Hoàng Khang ngậm lại. Anh nhìn cô gái tóc vẫn xõa xuống tận hông, mái tóc đen huyền lung linh trước gió, cặp mắt to tròn kia đang chăm chú nhìn anh và nhìn xuống cánh tay, nơi giao nhau giữ những ngón tay thon đẹp của Vũ Bảo Hà và lớp áo khoác da đen của Hoàng Khang.

“Ồ... Cô Tăng... Sao lại đến đây nữa rồi?”

Hoàng Khang lườm Vũ Bảo Hà, định gạt phanh tay cô ta, nhưng anh lại không làm thế, để yên cho cô tay vẫn giữ chặt tay mình.

“Hoàng Khang... Em muốn hỏi anh vài câu.”

“Tôi bảo em đừng phiền tôi nữa mà.”

Vũ Bảo Hà nghe Hoàng Khang nói chuyện với Thiên Nghi không còn ngọt ngào như trước thì lòng cô có một niềm vui đang bùng cháy, thuận gió, cô ta đứng trước Hoàng Khang rồi tự tin mỉm cười với kẻ mà cô ta cho là thật đáng thương.

“Gì đây Tăng Thiên Nghi... Cô định đeo bám Hoàng Khang mãi à? Không biết nhục nhã.”

“Tôi không nói chuyện với cô...” Thiên Nghi vẫn dõi mắt về Hoàng Khang đang đứng phía sau cô ta: “Em muốn hỏi anh còn đeo chiếc nhẫn đó không?”

Hoàng Khang co tay trái đang đặt trong túi quần của mình lại.

“Không.”

“Em không tin. Anh xòe tay ra cho em xem đi.” Thiên Nghi định bước lên thì Vũ Bảo Hà xô ngay cô lùi lại đụng trúng cánh cổng. Hoàng Khang phẫn nộ nhìn Vũ Bảo Hà, muốn tát cho cô ta một cái, anh đã cảnh cáo bao nhiêu lần mà không nghe, nhưng tình cảnh này, anh đành đứng yên nhìn Thiên Nghi ngã nhào vào cánh cổng, lưng đập trúng cổng đau điếng.

“Này! Hoàng Khang nói cô đừng làm phiền cậu ấy mà sao cô cứ bám dai như đĩa? Bố mẹ cô có dạy cô xem thế nào là cách cư xử bất lịch sự không?”

Thiên Nghi nắm chặt thanh cửa, cúi đầu như che giấu điều gì đó. Hoàng Khang đang vô cùng xót xa, nghe Vũ Bảo Hà nhắc đến đó, anh biết Thiên Nghi sẽ rất đau lòng, nếu là bình thường anh sẽ có thể quát lớn rồi thẳng tay tát vào mặt cô ta.

“Dì...”

Vũ Bảo Hà đơ người hoàn toàn, cô không biết nên mừng hay nên vui bây giờ.

“Giờ này bố tôi về nhà mà không thấy Dì không biết ông sẽ nghĩ thế nào? Có cần tôi gọi điện báo cho ông ta biết Dì định làm cơm cho tôi ăn không?”

Cô ta biến sắc, bàn tay run run.

Bỏ mặc cú sốc mà mình gây ra cho người phụ nữ kia, Hoàng Khang bước lên vài bước, qua khỏi Vũ Bảo Hà để đứng trước Thiên Nghi.

“Chiếc nhẫn đó tôi ném đi rồi, tình cảm cũng vì thế mà mất theo. Em không nhớ tôi từng nói gì sao? Tháo nhẫn ra thì em sẽ không còn yêu tôi nữa, giờ tôi tháo giúp em rồi, nên tôi cũng xin em đừng yêu tôi nữa.”

“Em sẽ tìm thấy nó.” Cô kiên định nhìn Hoàng Khang: “Anh chờ em... em sẽ đem nó đến cho anh, em sẽ đeo nó lại để chứng minh cho anh biết. Em! Không bao giờ hết yêu anh!” Cô bỏ chạy đi khỏi đó rồi ra đường lớn tìm một chiếc taxi mà leo lên.

Hoàng Khang đứng chờ người, lúc này, anh nhìn thấy bàn tay đầy vết băng của cô, máu vẫn còn lan ra làm màu trắng của băng chuyển thành đỏ. Sao cô không bao giờ biết lo ình vậy? Trước kia anh đã hết lần này đến lần khác nhắc nhở mà cô cứ bỏ ngoài tay.

“Hoàng Khang... Cậu cũng đừng mềm lòng... Loại con gái đó không đáng đâu. Cô ta đeo theo cậu hôm nay, chưa biết chừng ngày mai lại bám lấy thằng khác. Á... cậu làm gì thế...” Vũ Bảo Hà không thể ngờ có ngày Hoàng Khang lại ném mình ra đường không chút tình nghĩa, cô bị đẩy khỏi cổng và ngã ngay xuống đường mà anh không hề bận tâm. Đóng cổng lại rồi đi vào trong nhà không đoái hoài gì đến cô nữa. Vốn định sẽ vỗ cửa la toáng lên nhưng Vũ Bảo Hà lại sợ Hoàng Khang sẽ gọi điện báo cho ông Hoàng thật.

Hoàng Kiệt là lão cáo già nên cô phải đề phòng, nếu ông ta mà biết cô yêu Hoàng Khang, cô chỉ còn mỗi đường chết...Vây là Vũ Bảo Hà tự mình đứng dậy, nhìn vào trong một lát rồi rời khỏi.

93. Chương 9. 4: Hoàng Khang... Tôi Thua Rồi

Mấy ngày vừa qua đã xuất hiện mưa lất phất, thời tiết chiều nay lại không lấy gì làm tốt. Hoàng Khang ra đứng ở ban công, nhìn chiếc nhẫn trên tay mình rồi vuốt theo đường cong của chiếc nhẫn trong lòng bàn tay phải... Mưa đổ ào xuống rất nhanh, bầu trời xé chiều cũng vì thế mà mất ánh sáng, nắng mặt trời bị những đám mây đen che mất... Anh ngồi lên giường rồi cầm lấy lap top, xem lại một lượt những tấm ảnh họ từng chụp cùng nhau... Đúng là đôi khi chỉ có quá khứ mới cho họ hạnh phúc... Đến bộ ảnh cưới mà Gia Minh chụp cho anh, Hoàng Khang nhìn lại gương mặt của cô dâu, lúc nào cũng ửng đỏ, trông rất giống má hồng, nhưng chỉ Hoàng Khang mới biết là cô đang e thẹn, lúc nào anh hôn cô, cô cũng đều như thế... Tà váy trắng bay theo làn gió, mái tóc đen mượt mà chen vào những cánh hoa đang bay khắp không gian... Đó là vị nữ thần của anh... cả đời anh nguyện tôn thờ.

“Nghĩ ngốc... anh còn chưa khen em mặc áo cưới rất đẹp... Nhưng làm sao nói với em đây?”

Chỉ vài ngày nữa anh đã đi khỏi nơi này rồi. Nghĩ tới đây, nụ cười ảm áp trên môi Hoàng Khang lúc xem lại ảnh bỗng vụt mất, thay vào đó là sự khinh bỉ chính bản thân mình, vì anh quá nhu nhược.

‘Anh chờ em... em sẽ đem nó đến cho anh, em sẽ đeo nó lại để chứng minh cho anh biết. Em! Không bao giờ hết yêu anh!’ Nhớ đến câu nói vừa rồi của Thiên Nghi, Hoàng Khang đứng bật dậy trầm tư rồi vội lấy chìa khóa trên giường chạy vụt xuống lầu... Anh lái xe như điên đến nơi đó, trời mưa rất lớn, đường hầu hết đều bị tắt giao thông. Cả con đường dài, thứ Hoàng Khang thấy chỉ là lờ mờ của những chiếc xe hơi khác, xung quanh là một màu trắng... Anh bất chấp tất cả, vượt luôn cả đèn đỏ mà đến ngay cánh đồng hoa kia.

Cô không ngốc tới nỗi mà đến đó tìm nhẫn chứ. Hoàng Khang hy vọng là không, nhưng lòng anh thừa biết Thiên Nghi của anh sẽ làm thế, dù trời có mưa to hơn nữa thì cô cũng sẽ làm thế. Hai tay nắm giữ chặt vô lăng, anh không biết mình vượt mấy lần đèn đỏ rồi, cũng không biết vận tốc của xe giờ là bao nhiêu, chỉ nghĩ tới cảnh Thiên Nghi vẫn đang mãi miết tìm nhẫn tại cánh đồng vắng bóng người kia.

Đến nơi, Hoàng Khang lao xuống xe rồi men theo con đường nhỏ vào trong. Cả người anh ướt sũng, nước mưa tạt thẳng vào mặt anh, anh cũng không thềm chú ý tới mà cứ vén những ngọn lao trắng ra để tìm thấy Thiên Nghi.

“Không thể mất được... sao lại có thể mất...mình không thể mất nó được...”

Câu nói của ai đó làm Hoàng Khang bừng tỉnh khỏi cơn tìm kiếm kia. Giọng nói nhỏ nhẹ yếu ớt chưa từng có. Anh nhìn về phía trước, cô cúi người quay lưng lại với anh, cô khoác bên ngoài áo khoác màu trắng có nón, áo sơ mi cũng chỉ một màu trắng đơn thuần, nhưng cả hai thứ đều ướt đẫm, đôi giày sọc trắng đen mà Thiên Nghi mang đã dính đầy bùn đất, cô tìm kiếm rất lâu rồi.

Cô cứ cúi cúi kéo từng cọng cỏ ra rồi nhìn ngó thật kĩ bốn phía quanh nó. Không bỏ sót một chi tiết nhỏ nào. Tấm lưng nhỏ bé giữ cánh đồng rộng lớn càng trở nên yếu đuối và khiến người khác muốn bảo vệ.

Anh đứng chôn chân tại đó nhìn cô. Sao cô lại ngốc đến thế, tại sao chứ? Cô có biết rằng dù có lật tung cả cánh đồng này thì vẫn không tìm thấy không? Bởi lẽ, giờ nó đang ở nơi anh, chiếc nhẫn đó, anh chưa hề ném đi, cũng như chưa hề ném bỏ tình yêu mà anh yêu bằng nhịp tim của mình. Anh tự chửi mình là thằng khốn nạn, anh đang làm gì thế này, cô đang làm gì thế này? Là ai hứa? Ai hứa sẽ yêu cô, bảo vệ cô, ai hứa sẽ lo lắng cho cô đến hàng vạn kiếp? Là anh. Là tên bạc tình đáng chết vạn lần này. Nước mưa... Có vị mặn?

“Hoàng Khang... đang chờ mình... phải tìm cho bằng được... phải tìm...” Giọng nói nhỏ dần lại, yếu dần lại, cô lắc lắc đầu để lấy lại tỉnh táo trong khi nó đau như búa bổ vào. Thiên Nghi đặt tay lên trán mình, ý thức lại lần nữa, nhưng mọi thứ mờ dần rồi, cô chưa tìm được nhẫn, chỉ thấy toàn là mưa. Cô đã rất thành tâm tìm kiếm mà sao không thấy được, cô tìm từ lúc trời nắng đến trời đổ mưa nhưng ông trời không thương xót tí nào... Cả bàn tay quần đầy băng giờ cũng dính bùn đất, máu trong các vết thương cứ âm ỉ chảy ra, hòa theo nước mưa, trôi theo nước mắt,...

Sao bầu trời lại tối hẳn lại...cô không thể tự mình mở mắt ra nữa, mi cứ muốn sụp xuống thì phải làm sao đây. Nếu qua hôm nay mà còn tìm chưa thấy, chiếc nhẫn nhỏ đó sẽ bị vùi xuống đất mất, thế thì chẳng phải cuộc đời này, cô cũng sẽ mất nó hay sao...

Ngay khi sức chịu đựng duy nhất không còn, cô ngã xuống, nhưng cảm nhận không phải là nước bùn lạnh cóng mà là hơi thở ấm áp. Hình ảnh cuối cùng còn sót lại của cô là gương mặt đầy nước mưa của anh, anh nhìn cô âu yếm như ngày nào. Cô mỉm cười mãn nguyện, cố gọi tên anh bằng hơi thở thều thào.

“Hoàng... Kh... a... ng.”

Sau đó Thiên Nghi hoàn toàn không còn biết gì cả. Hoàng Khang ôm lấy cô thét lớn: “Em tỉnh lại đi... Nghi ngốc... Nghi ngốc à... Thiên Nghi...” Bé Thiên Nghi lên, Hoàng Khang chạy rất nhanh rời khỏi đó, để cô vào ghế phụ, anh một tay lái xe, một tay giữ lấy vai cô đang ngã vào lòng mình. Vừa nhìn cô vừa nhìn phía trước...

“Em cố chịu đựng... anh sẽ đưa em đến bệnh viện.”

Nếu Thiên Nghi mà có chuyện gì, Hoàng Khang chỉ còn nước chết theo cô thôi.

Cả một đêm dài anh nắm chặt tay Thiên Nghi áp lên má mình... Cô ngủ rồi, ngủ rất ngon... Chỉ có khi Thiên Nghi chìm vào giấc ngủ thì Hoàng Khang mới có cơ hội ở bên cô thế này...

“Anh yêu em Thiên Nghi... đừng khờ dại mà nghĩ tình cảm của anh là trò đùa...”

“Nhìn em như thế anh đau lòng hơn ai hết em biết không? Đừng vì anh mà làm vậy nữa... Em ngốc cũng vừa phải thôi chứ... Sao lại tự tổn thương bản thân, chẳng phải anh đã nói em hết lần này đến lần khác rồi sao... phải nghĩ mình trước tiên, hiểu không hả Thiên Nghi?”

“Không có anh em càng phải tự lo mình... Anh không muốn xa em đâu Thiên Nghi à... bố anh... ông ấy...” Anh nghẹn ngào hơn : “Xin lỗi em...”

....

Căn phòng màu trắng vô cùng yên tĩnh đó, chỉ còn nghe hơi thở của anh, của cô, còn tiếng máy điều hòa đang hoạt động. Tiếng nói ôn tồn của Hoàng Khang từ từ như đoạn phim ngắn, anh nhắc với Thiên Nghi về lần đầu gặp cô, yêu cô ra sao, lúc ấy cô trẻ con thế nào, đến những lần cô xem anh như kẻ thù, hờn dỗi cả ghen tuông... Một giây trôi qua sao mà mau quá, Hoàng Khang chỉ ước sau nó dài bằng vài thế kỷ nữa, như thế có phải anh sẽ được nắm tay cô và cảm nhận được cô đang cận kề thế này không...

Gương mặt nhợt nhạt không sức sống đó, Hoàng Khang nhìn mà không kiềm được xót xa, nước mắt anh lăn xuống ngón tay đang truyền dịch của cô...

Cơn mưa đó cũng đã dứt, mặt trời cũng sắp xuất hiện lần nữa rồi, ngày hôm nay là ngày cuối cùng anh còn có thể nhìn thấy được Thiên Nghi bằng da bằng thịt.

“Sau khi anh đi rồi em phải sống thật tốt, đừng làm chuyện ngốc nghếch vì anh nữa... Anh sẽ nhớ em...sẽ mãi yêu em...” Anh không muốn buông tay của Thiên Nghi ra, nhưng biết làm sao, trời đã sáng rồi... Anh ngồi dậy nhìn ngắm cô thêm tí nữa, có lẽ cả khoảng thời gian sau này, anh cũng không còn cơ hội ngắm cô

ngủ, ôm cô vào lòng. Anh cúi người hôn nhẹ lên môi Thiên Nghi, cứ đặt nụ hôn đó, tình yêu của anh, anh gửi lại cho cô.

“Điều anh mãi nguyện nhất là gặp em, yêu em. Điều khiến anh ân hận nhất là để em gặp anh, yêu anh...”
Nhẹ nhàng đặt lên trán Thiên Nghi một nụ hôn nữa... Lần này, anh phải đi thôi... Tạm biệt tình yêu duy nhất của đời anh, tạm biệt Thiên Nghi bé nhỏ mà anh luôn xem em như báu vật để bảo vệ... Anh không thể giúp em tìm điểm dừng cho những cánh hòa bồ công anh trắng rồi.

Xin lỗi em... Nghi ngốc anh yêu... Yêu em đến khi tim anh ngừng đập, anh thôi ngừng thở... Kiếp này, kiếp sau và vĩnh viễn...

Trời đã sáng hẳn, Thiên Nghi mở mắt tỉnh dậy đã thấy mình nằm trong căn phòng toàn một màu trắng kia, nồng nặc mùi thuốc. Cả người cô uể oải không sức lực, đến đầu lại trống rỗng không thể động đậy, bác sĩ nói Thiên Nghi bị suy nhược trầm trọng nên thêm dầu mưa lâu như thế nên dẫn đến xuất huyết, may mà được cấp cứu kịp thời. Cô mở to mắt nhìn lên trần nhà, cổ gơ tay phải lên chạm vào trán mình...

“Hoàng Khang!” Cô ngồi bật dậy ngay khi nhớ về hình ảnh cuối cùng trong cơn mưa. Ai ngờ người đang ngồi bên cạnh lại không phải anh.

“Nghi tỉnh rồi... Còn thấy đau đầu không?”

“Khôi... Sao lại... là Khôi?”

“Nghi bị ngất, lại sốt nữa, xem xem có thấy khó chịu chỗ nào không?”

Thiên Nghi lí nhí không nói nên lời: “Là... Khôi đưa Nghi đến đây sao?”

“À... Chuyện đó... Khôi chỉ tình cờ đi qua, ai ngờ thấy Nghi ngất nên đưa Nghi đến bệnh viện ngay.”

Thì ra chỉ là mình ngộ nhận, người đó không phải anh. Thiên Nghi cúi đầu thần thờ, chỉ là ngộ nhận, là ảo tưởng vì quá mong mỗi bóng anh.

“Nghi... có sao không? Đau chỗ nào hả?”

“Không...” Bàn tay truyền dịch của Thiên Nghi co lại, cô suy nghĩ chuyện gì đó rồi ngẩng đầu nhìn Đăng Khôi: “Có thể... nắm tay Nghi không?”

Đăng Khôi vô cùng bất ngờ bởi lời đề nghị này, nhưng anh không muốn từ chối bèn chìa tay mình ra nắm lấy tay cô. Thiên Nghi đặt tay mình đan trong tay Đăng Khôi, cô áp tay cô lên má anh. Rất lâu... rồi Thiên Nghi mỉm cười nhẹ nhàng rút tay mình lại.

“Cảm ơn Khôi đã chăm sóc Nghi.”

“Đâu có gì... là... điều Khôi nên làm mà.”

“Nghi ngủ một lát.” Thiên Nghi nhắm mắt lại, lấy tay giữ lấy chăn, trong khi đó lòng cô có một cảm xúc đang nhen nhói lên, hạnh phúc và đau lòng.

Đăng Khôi không nhận ra điều gì khác lạ trong câu nói của Thiên Nghi, anh chỉ nhìn thấy Thiên Nghi cười khi áp tay lên má mình nên anh hoàn toàn quên đi những gì muốn nói.

Là anh, không phải cô nhìn nhầm... Hoàng Khang đã ở bên cô cả đêm, vậy sao anh không ở lại chờ cô tỉnh dậy, sao anh lại tránh mặt cô khi hơi ấm của anh vẫn như xưa, không gì để chứng minh là anh hết yêu cô cả. Một giọt nước mắt đang lăn dài qua thái dương của Thiên Nghi rồi nhỏ xuống gối...

Hoàng Khang cảm điều khiển tắt màn hình siêu mỏng, anh thở phào nhẹ nhõm khi thấy Thiên Nghi vẫn không sao, cô còn có thể cười, chắc chắn Đăng Khôi sẽ khiến Thiên Nghi cười như lúc anh ở bên... nh gác tay ra phía sau gáy rồi tựa đầu vào sofa nhìn mãi vào màn hình đã tắt...

“Hoàng thiếu gia... Ông Hoàng đang chờ cậu.” Tiếng của một vệ sĩ đứng ở cửa làm Hoàng Khang quay về hiện tại, anh ngẩng đầu nhìn người mặt đồ đen đó: “Bảo y tá chăm sóc người phòng bên cạnh thật chu đáo.”

“Dạ... tôi sẽ dẫn dò họ.”

Đứng dậy ra khỏi phòng, Hoàng Khang đi sang đứng ở cửa sổ phòng bên cạnh, anh nhìn vào trong qua tấm rèm mỏng, có thể thấy Thiên Nghi đang ngủ rất say, có lẽ cô mệt rồi.

Ở lại hạnh phúc... anh phải đi, đi đến chân trời không còn em.

Lúc Đăng Khôi giật mình nhìn ra cửa sổ thì bóng dáng kia đang quay lưng rời khỏi. Đăng Khôi định lay tay Thiên Nghi để cô tỉnh lại nhưng rồi không biết tại sao, Đăng Khôi lại không làm thế nữa. Anh lấy hai tay ôm lấy đầu mình, thở dài... Ngàn vạn lần xin lỗi Thiên Nghi...

Cảnh tượng tối qua dần xé tâm can của Đăng Khôi.

“Thiên Nghi sao thế?” Đăng Khôi hốt hải chạy vào bệnh viện khi Hoàng Khang gọi cho anh vào lúc năm giờ sáng.

“Cô ấy bị suy nhược cơ thể, nhưng không sao rồi... Cậu vào chăm sóc cô ấy đi!”

Hoàng Khang nhìn vào người đang nằm trong phòng bệnh, rồi anh quay lưng đi. Bỗng Đăng Khôi lên tiếng.

“Tại sao?”

Bước chân của Hoàng Khang đã dừng lại nhưng anh không quay mặt nhìn Đăng Khôi, Đăng Khôi khó khăn lắm mới có thể hỏi những từ này: “Cậu không muốn rời xa cô ấy... Nhưng sao phải làm cô ấy đau lòng?”

“Tôi yêu Thiên Nghi... chuyện này không gì thay đổi được, tiếc là tôi không cho cô ấy hạnh phúc suốt đời được... Nếu phải tốn thời gian tìm một người thật lòng với Thiên Nghi thì tôi nghĩ chọn cậu là thích hợp nhất... Cứ nói cậu đưa cô ấy vào đây, đừng nhắc gì về tôi.”

“Hoàng Khang! Cậu thật lòng muốn Thiên Nghi ở bên tôi?”

“Hãy cho cô ấy một cuộc sống vui vẻ, tôi muốn thấy Thiên Nghi hạnh phúc hơn khi ở bên tôi.” Anh bước đi khỏi tầm mắt Đăng Khôi, Đăng Khôi bước vào phòng bệnh, anh đứng tại đó nhìn gương mặt tiều tụy của Thiên Nghi. Cô ấy không phải là của anh, có tranh giành thì vẫn không phải, vì Hoàng Khang, Thiên Nghi có thể sống dở chết dở, Đăng Khôi lúc nào cũng nói yêu cô, nhưng tối hôm nay, đối diện cùng Hoàng Khang, Đăng Khôi lại thấy hổ thẹn hơn là cảm giác ghen tức trước kia. Đăng Khôi đã thua rồi, thua Hoàng Khang. Anh không hề muốn thừa nhận như vậy, nhưng Đăng Khôi đủ khả năng để biết dù không có Hoàng Khang thì trái tim của Thiên Nghi cũng mãi mãi không dành chỗ cho anh bước vào...

94. Chương 9. 5: Tuyệt Vọng

Anh bồn thần cố quên đi sự hổ thẹn của bản thân, dù sao Hoàng Khang cũng không cần Thiên Nghi nữa rồi, Đăng Khôi có nhiệm vụ phải lo lắng cho cô ấy...

“Đăng Khôi.”

Anh nhìn ra phía cửa thấy Lam Linh, Tiểu Quỳnh và Hải Băng bước vào. Người vừa gọi tên anh là Lam Linh.

“Mọi người thăm Nghi sao? Cô ấy vừa mới ngủ.”

“Cái tên Hoàng Khang chết tiệt, dám làm Thiên Nghi của chúng ta ra nông nỗi này... Minh thề là sẽ không tha cho tên bạc tình đó đâu...” Tiểu Quỳnh nghiêng răng ken két phẫn nộ, ngồi phịch xuống sofa tự rót cốc nước uống vào để hạ hỏa.

Nhìn người nằm trên giường, không ai mà không thương xót. Thiên Nghi vui vẻ hoạt bát ngày nào giờ như đóa hoa bị vùi dập giữa bão giông, sắc mặt cô xanh xao gầy gò, hai hõm má hiện lên hẳn, cả đôi mắt vẫn còn đọng lại những giọt nước mắt chưa khô. Môi cô bị khô nứt do sốt nặng, bàn tay trái vẫn bị băng quấn lại bởi vết thương nhiễm trùng... Thiên Nghi giờ đây, không còn là Thiên Nghi tươi tắn của nhóm Ngũ Long công chúa ngày nào nữa.

Trong khi Hải Bằng ngồi cạnh giường nắm lấy tay Thiên Nghi mà rơi lệ thì Lam Linh chỉ biết đứng đó nhìn cô bạn thân từ nhỏ đang ngủ say với bộ dạng ấy. Bàn tay giữ túi xách càng nắm chặt hơn, Lam Linh quay đầu đi khỏi phòng bệnh rồi ra đứng ngoài hành lang mà lấy tay che miệng khóc, nước mắt mặn như nó không thể xóa bỏ cảm giác hối hận lẫn tội lỗi trong Lam Linh bấy giờ. Cô hạ người từ từ xuống ngồi hằn lên sàn, những bác sĩ lần y tá qua lại đều nhìn ngó xem xảy ra chuyện gì, nhưng Lam Linh nào hay, có một người cũng đứng bên cạnh cô, không biết làm gì cho cô lúc này, nên lau nước mắt cho cô hay lẳng lặng bỏ đi...

“Đừng khóc...” Cuối cùng Đăng Khôi cũng chìa trước mặt Lam Linh một tờ khăn giấy, Lam Linh không nhận mà tự tay gạt nước mắt của mình, tiếng nấc còn nghẹn ngào chưa xót...

Khi hai người ngồi ở ghế đá tại công viên của bệnh viện, Lam Linh đã ngừng khóc, chỉ nổi mũi và mắt đều đỏ hoe,

“Em về lâu chưa?”

“Mới vừa xuống máy bay.”

“Về nghỉ ngơi đi, chuyến bay dài như vậy chắc chắn sẽ rất mệt, Thiên Nghi để anh lo được rồi, ngày mai em hãy đến.”

Cô mỉm cười: “Anh vẫn lo cho Thiên Nghi nhiều lắm đúng không?”

Đăng Khôi im lặng không nói lời nào nữa, buổi sáng ngoài công viên có vô số người bệnh đang tản bộ, chỉ có hai người là ngồi yên tại đó không lên tiếng nữa, cũng không biết nói gì với nhau bấy giờ, đã rất lâu rồi, Lam Linh cảm nhận Đăng Khôi dường như khác xưa rất nhiều, không còn hiếu thắng thích tranh giành, anh bình tĩnh và trầm hẳn đi. Còn cô, cô có thay đổi gì sau gần hai năm sống một mình nơi đất khách quê người? Cũng chỉ là con đường thành công được đổi bằng một lối lầm mà thôi.

Được một lát, Lam Linh lên phòng bệnh thăm Thiên Nghi, Đăng Khôi đã về trước không làm phiền mọi người trò chuyện, lúc Lam Linh vừa bước vào thì trong phòng đã có thêm Hồng Ngân và Gia Minh, Thiên Nghi ngồi trên giường tựa đầu vào đầu giường được kê gối cẩn thận, thấy cô, Thiên Nghi nở nụ cười dịu dàng, nhưng Lam Linh cảm thấy nụ cười đó cô không hề xứng đáng và cũng không dám nhận lấy...

“Nghi khỏe chưa?”

“Ừm... Linh mới về sao không ở nhà nghỉ cho lại sức, Nghi không sao rồi, cảm thôi mà.”

Gia Minh đang ngồi trên sofa cạnh Tiểu Quỳnh, anh cứ cúi gầm mặt xuống đất không lên tiếng từ khi bước vào, lúc này trông Thiên Nghi như thế, anh càng muốn dấm cho Hoàng Khang vài cái nữa.

“Thiên Nghi này... chuyện đó em đừng bận tâm, thứ người như cậu ta không xứng với em, em tốt như vậy chắc chắn sẽ tìm được một người đáng để em yêu.”

“Anh đang nói anh đấy à?” Tiểu Quỳnh bĩu môi khi nghĩ những lời đó chỉ toàn biện hộ cho anh em tốt của Gia Minh. Cô giật lấy đĩa trái cây trước mặt Gia Minh rồi trừng mắt nhìn anh ta.

“Xin lỗi Nghi... Tôi cũng hết cách rồi...” Hồng Ngân ngồi cạnh đó cũng không thể nhịn được nữa, chửi cũng chửi rồi, đánh cũng đánh rồi, Hoàng Khang vẫn tỉnh bơ như chưa xảy ra bất kì chuyện gì cả.

“Không sao nữa đâu...Nghi tin Hoàng Khang có lý do.”

“Lý do gì nữa... Nghi à Nghi, đừng tin hấn ta, người như thế chỉ dùng nắm đấm mới giải quyết được thôi.” Rồi cô quay phắt sang Gia Minh: “Chiều nay anh với tôi đến cho anh ta một trận ra hồn.”

Lam Linh nhìn quanh bỗng thấy thiếu một người: “Ngọc Diệp đâu?”

Phòng im lặng, cô về nước nên chưa hay biết chuyện Ngọc Diệp trở mặt với Thiên Nghi, mà điều bất ngờ nhất là Ngọc Diệp lại nghi ngờ Đại Phong day dưa tình cảm cùng Thiên Nghi, vì chuyện này mà cả Hải Bằng và Tiểu Quỳnh cũng đều bất đồng cùng Ngọc Diệp. Kết quả bây giờ Ngọc Diệp không cần ai hết, cứ đi thâu đêm ăn chơi cùng đám bạn cũ bên The First.

Sau khi nghe mọi người nói tình hình cụ thể, Hồng Ngân ở lại chăm sóc Thiên Nghi, Gia Minh phải về trường xử lý một số việc tiện thể tìm Hoàng Khang hỏi cho rõ lần nữa. Còn ba người kia thì đến nhà tìm Ngọc Diệp.

Diệp tiểu thư đang nằm dài ở nhà xem tivi, vừa nhìn thấy ba người kia bước vào, cô hồ hững như chẳng trông thấy, đến cả bà Lưu mấy ngày nay trông thái độ đó của con mình mà còn ngao ngán, đành sang nước ngoài tham gia một hoạt động từ thiện.

“Thiên Nghi nhập viện rồi.” Hải Băng đến tắt tivi rồi ngồi đối diện với Ngọc Diệp. Cô nàng ngồi dậy ôm gối vào lòng nhìn Lam Linh: “Về rồi sao? Tưởng rằng ba năm Linh hết chuyến du học mới về luôn chứ.”

“À... tôi nghỉ hè.”

Càng nghĩ càng tức giận, Tiểu Quỳnh ném cái gối vào người Ngọc Diệp rồi quát lớn: “Diệp đừng có như thế nữa, nghỉ ngơi ai không nghỉ ngơi mà lại nghỉ ngơi bạn mình là sao hả? Thiên Nghi đã đủ tội rồi, bị Hoàng Khang bỏ rơi giờ lại còn bị Diệp ghẻ lạnh, rốt cuộc có còn là bạn không vậy?”

Ném cả hai cái gối xuống sàn, Ngọc Diệp đang bực tức vì Đại Phong không thèm giải thích lấy một câu, anh gần như đoạn tuyệt quan hệ với cô. Giờ lại thấy cả nhóm bạn của mình vì Thiên Nghi mà đến đây làm ầm lên, Ngọc Diệp không thể nhịn được nữa.

“Bạn bè? Vì nghĩ bạn bè nên tôi mới cho qua mọi chuyện, các người không nghĩ Thiên Nghi và Đại Phong có chuyện gì sao? Lầm rồi, Đại Phong chăm sóc Thiên Nghi thấy rõ, không ai nhìn ra sao, ba người mà gặp chuyện thì có bao giờ Đại Phong tận tâm chu đáo thế không hả? Còn Thiên Nghi, bị Hoàng Khang bỏ coi chừng vì Hoàng Khang nhận ra được bộ mặt thật của cô ta thôi.”

“Ngọc Diệp!” Hải Băng tức giận đứng hắt dẫy: “Diệp vừa phải thôi, giờ phút này mà còn ghen bừa bãi, sao Diệp không tự hỏi lại mình đã làm gì khiến Đại Phong thất vọng, đến lúc chia tay rồi mà còn đổ tội hết cho Thiên Nghi, đúng là Đại Phong có quan tâm Thiên Nghi, nhưng đó chỉ là chuyện bình thường thôi.”

Lam Linh nhìn tình hình không ổn nên nắm lấy tay Ngọc Diệp, bàn tay đang run lên vì tức giận, làn da trắng của Diệp tiểu thư đang chuyển sang màu đỏ hồng.

“Nghĩ kĩ lại đi Ngọc Diệp... Thiên Nghi không thể nào như Diệp nói đâu.”

Cô liền quay hẳn sang Lam Linh nói bằng giọng bất bình: “Linh còn nói giúp Thiên Nghi, chẳng phải từ nhỏ Thiên Nghi đã cướp mất Đăng Khôi của Linh sao? ” Sau đó Ngọc Diệp lại nhìn về Hải Băng: “Cả Băng nữa, Băng quên trước kia Thiên Nghi đã tranh giành Nhật Hoàng với Băng hả? Sao hai người không chịu nghĩ vậy, Thiên Nghi đã có hai lần thì đương nhiên có lần thứ ba, Đại Phong vốn yêu mến cô ấy, giờ Hoàng Khang cũng không cần Thiên Nghi nữa, Thiên Nghi tất nhiên quay sang Đại Phong của Diệp rồi.”

Tiểu Quỳnh giơ tay lên hạ thẳng vào mặt Ngọc Diệp một cái tát, âm thanh rõ ràng khiến mọi người sững sờ.

“Bạn bè... Chúng ta quen biết Thiên Nghi bao lâu rồi mà Diệp lại nói vậy, cùng học chung trung học đến khi cả nhóm đều có người yêu... Vậy mà không ngờ Diệp lại có thể nói ra những lời ác độc đó...”

“Đúng đó... tôi không xem các người là bạn nữa, ai cũng bên vực cô ta, trước giờ luôn như thế... Đi đi! Đi hết đi!” Máng xong, Ngọc Diệp ôm mặt chạy lên lầu đóng sầm cửa lại, cô ngồi tại đó mà khóc nức nở.

Tại sao thế? Bạn bè trở mặt không cần, đến cả tình yêu cũng ghét bỏ cô. Rốt cuộc cô sai ở đâu? Mọi chuyện sao lại ra thế này? Ngọc Diệp tự hỏi lòng mình.... Bản thân có gì sai?

Ba người không biết làm gì hơn, giờ này mà lên đó chỉ nổi cãi nhau nữa thôi. Tình bạn đôi lúc không cần định nghĩa chỉ cần hiểu nhau, tôn trọng và tin tưởng nhau thì quá đủ rồi. Tuy nó không lớn mạnh như tình yêu, nhưng khi mất đi tình bạn, bạn sẽ cảm thấy mình cô đơn, lạc vào một thế giới lớn rộng như chẳng có chỗ nào để dừng chân... Mất đi phương hướng cho chính mình.

Tối nay, trong một quán bar náo nhiệt, đầy tiếng nhạc sàn sôi nổi, những bóng hồng lắc lư theo điệu, nơi đó, chỉ có mùi hương ngào ngạt của tất cả những nước hoa đẳng cấp khác nhau, nơi đó đầy son phấn làm nổi bật những cô nàng đang cố sức đung đưa eo lả bèn các chàng công tử thứ thiệt không ngừng hưởng ứng. Cô ngồi trước quán rượu, trên tay vẫn cầm ly rượu mạnh màu trắng đó, hết cốc này đến cốc khác, cô muốn

uống thật say để quên đi nỗi đau bị cả tình bạn lẫn tình yêu lừa gạt. Nhưng càng uống, cái cảnh tượng kẻ mang danh nghĩa là bạn trai đang ôm lấy nhỏ bạn thân mình tin tưởng nhất cứ hiện lên, anh ấy nói sẽ ở bên chăm sóc cô ta, anh ta nói không nhần tâm nhìn cô ta khóc, còn cô thì thế nào, anh chẳng phân biệt đúng sai, không hiểu cho cảm giác của cô rồi cứ lạnh nhạt vô tình bỏ mặc cô không thêm lo tới.

Cô lên xe của Trình Viễn sao anh lại không chịu đuổi theo, chỉ cần thấy bóng anh đuổi theo, cô sẽ xuống xe ngay lập tức, anh chỉ biết ra lệnh cho cô, anh không hiểu cô. Đó là những gì Ngọc Diệp luôn cho là đúng.

“Sao rồi?”

“Anh đến đây... làm gì hả? Tôi chưa hề thăm thì anh không hài lòng sao...”

Cô ngược mặt lườm người đàn ông đã ngồi sát vào mình, tay cũng nâng ly rượu tương tự. Anh ta vuốt keo vào tóc mái hất ngược lên, để lộ vàng trán đầy đặn cùng ánh mắt lãng tử phong lưu. Anh là Trình Viễn – một công tử ăn chơi và nhần tâm ruồng bỏ tất cả những người con gái quanh mình mà không chút thương tiếc.

“Em nói gì vậy cục cưng? Thấy em và Đại Phong như thế... Anh đau lòng hơn bất kì ai...”

Ngọc Diệp nhếch môi cười chế giễu anh, đau lòng sao? Thấy tôi như thế anh vui còn chưa hết thì lấy gì mà đau lòng. Cô không thêm quan tâm đến vẻ mặt đắc ý của anh ta nữa, cúi đầu xuống uống liên tiếp, xem rượu như nước lã mà đổ vào bụng mình.

“Anh có ý này... Hay là bỏ quắc đi Dương Đại Phong, em về bên anh đi, anh bảo đảm cho em cuộc sống tốt đẹp hơn em đang có.”

Trông Ngọc Diệp đã say khướt, cả lời nói của anh mà cô cũng bỏ ngoài tay, đôi gò má ửng hồng, mái tóc màu vàng nâu uống nhẹ đang phủ xuống bờ vai trắng ngần. Người Trình Viễn bắt đầu có những ngọn lửa thôi thúc, nổi khao khát của anh đang dần muốn chiếm hữu cô gái đầy sức hút này. Anh ta vòng tay qua eo Ngọc Diệp rồi ôm chặt cô vào lòng.

“Làm... gì thế hả?” Cô quay người định gián cho tên đó một bạt tay, nhưng cô say quá rồi, tay nhấc không nổi, trước mắt chỉ hình ảnh mập mờ của một người đàn ông, Ngọc Diệp không thể xác nhận rõ đó là ai, cũng không thể dùng sức xô một làn khí nóng đang lan tỏa khắp người cô ra ngoài...

“Đại Phong... Là anh... sao?”

“Ừ... Chúng ta về thôi...”

Ngọc Diệp gạt đầu rồi tựa vào lòng anh, mặc cho anh ôm ấp dặt cô khỏi nơi ồn ào đó. Tiếng nhạc âm ỉ đã không còn, xung quanh cô có một luồng khí lạnh ập vào, có lẽ là máy điều hòa... Cứ như thế, Ngọc Diệp an tâm nhắm mắt lại để cho ‘Đại Phong’ đưa về.

Khi cô chớp chờn mở mắt, mọi thứ xung quanh hoàn toàn xa lạ, hơi rượu vẫn còn, cô cố ngồi dậy để lấy lại chút tỉnh táo. Cô vừa thiếp đi chưa được bao lâu... Đại Phong... Chính Đại Phong đã đưa cô rời khỏi quán bar, trên xe anh còn ôm cô vào lòng, hôn lên khắp mặt cô... Nhưng sao hơi thở đó vô cùng xa lạ... Lại lần nữa, Ngọc Diệp lắc lắc đầu để nhớ lại...

“Sao lại tỉnh nhanh thế? Coi ra rượu này không hợp với em rồi? Cục cưng?”

Cái gọi kinh tởm đó không thể là của Đại Phong. Ngọc Diệp bừng tỉnh nhìn người đang từ phía cửa tiến lại gần mình, Trình Viễn, anh ta đang tiến lại gần cô, không những thế, tên đó còn từng chút từng chút một cởi bỏ áo sơ mi của mình... Theo phản xạ, Ngọc Diệp đứng bật dậy định chạy trốn, nào ngờ đầu rượu vẫn còn đọng lại trong người, cô loạng choạng rồi ngã phịch xuống giường, tay cố gượng dậy lần nữa, không thể để hấn ta đến gần.

Không kịp rồi, eo cô đã bị ai đó giữ chặt lấy, hấn ta cầm chặt hai tay Ngọc Diệp, ôm cô hấn vào lòng rồi không ngừng hôn lên khắp khuôn mặt xinh xắn như nàng Bạch Tuyết kia... Ngọc Diệp góm riết cái hôn của hấn, kinh tởm cái hơi thở xấu xa của hấn... Cô vùng dậy nhưng không thể cử động nổi nữa, tay chân đều bị hấn ta khống chế... Hấn đè lên người Ngọc Diệp, quấn chặt môi cô... Phản kháng, Ngọc Diệp dùng hết ý nghĩ còn lại mà cắn thật mạnh vào thứ đang cuống lấy lưỡi cô.

Bốp... Má cô đau điếng, cô hoàn toàn không thể hình dung được chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo, gương mặt cầm thú kia đã mờ dần, chỉ còn tiếng chửi lầu bầu như con thú đang gầm lên vì tức giận.

“Mẹ kiếp... Dám cắn tao sao?” Hấn tức giận giật phần lớp vải mỏng manh trên người Ngọc Diệp, chiếc áo ngắn tay bị hấn quần xuống sàn như mảnh giấy. Lần này hết thật rồi, bàn tay hấn không ngừng chuyển động theo từng đường cong quyến rũ đó. Đại Phong! Đại Phong! Đại Phong! Anh đang ở nơi nào... Anh bỏ rơi em thật sao...

“Đại Phong... Cứu em...” Cô chỉ có thể nói lên mấy từ cuối cùng đó. Một bạt tay lại giáng xuống.

“Thằng đó không cần cô nữa... Ngoan ngoan nghe theo tôi thì ít ra tôi sẽ nhẹ nhàng với cô...”

95. Chương 9. 6: Đỉnh Cao Của Tình Bạn

Ngọc Diệp như rơi vào tuyền vọng, môi hấn trượt xuống cổ cô, bàn tay Ngọc Diệp không còn đủ sức để dùng dao đâm chết tên cận bã này. Cô ân hận, cô đau đớn, thể xác này, cô đã từng nghĩ chỉ cho nó thuộc về một người. Hôm nay là ngày cuối cùng cô có thể biết rằng mình sai ở đâu... Quá muộn rồi... Qua đêm nay, cô sẽ chết mất... Giọt nước mắt kéo dài xuống theo khóe mắt, Ngọc Diệp mơ màng nhắm mắt lại, cô không dám nhìn thấy hấn ta, cô sẽ không còn gì cả, không còn cơ hội nói ra những từ đó với anh... Biết mình sai nhưng quá muộn thì mọi chuyện gần như kết thúc cả rồi...

“Á... Mà...mày...mày...”

Mọi thứ im lặng sau những tiếng động rất dữ dội, đầu tiên như có tiếng cửa, sau đó là tiếng thủy tinh, tiếng la của ai đó, tiếp đến là tiếng đầm đá... âm thanh gì đó, cô không còn nghe được... Rất im lặng, có lẽ cô chết rồi, Ngọc Diệp tự nghĩ nếu mình chết thì có ai đau lòng không. Họ quá thất vọng về cô, vậy họ có đau lòng khi cảnh sát báo tới cô bị cưỡng bức rồi giết chết không?

Cô muốn mở mắt, cô chưa muốn chết lúc này, còn nhiều điều cô còn chưa hoàn thành xong, nhưng mọi thứ trước mắt Ngọc Diệp cô hoàn toàn không thể nhìn rõ, cô cố mở mí mắt mình to hơn một tí, dường như không thể nhìn rõ... Gương mặt của ai đó... Có thứ gì đó đã được đập xuống người cô, rồi một hơi ấm truyền tới... Hơi ấm này rất thân thuộc, cô bị nhấc bổng lên rồi vai bị siết chặt, cảm giác đau nhưng chỉ trong vài giây sau lại không còn... Có ai vừa lên tiếng, nhưng Ngọc Diệp không thể nghe rõ, âm thanh kia là gì, thứ vừa chạm vào trán cô là gì, giống như một nụ hôn mà sao lại mang đầy đắng cay. Cô không còn biết gì nữa và hoàn toàn mất cảm giác về mọi thứ xung quanh.

Khi cô ngồi bật dậy trong hoảng hốt thì nhận ra bản thân đang nằm trong một căn phòng khác nữa, đây là bệnh viện, chính xác, cô đang nằm trong bệnh viện, Ngọc Diệp ngơ ngát nhìn một lượt, ngay trước cô là gương mặt xanh xao cùng bộ đồ bệnh nhân của Thiên Nghi, là ánh mắt xót xa của Hải Băng, là cái cảm tức của Tiểu Quỳnh, là cái cúi đầu không nói của Lam Linh, còn có cả sự bi phẫn của Hồng Ngân. Cô im lặng rồi cố hồi tưởng xem chuyện gì đã xảy ra, cô uống say rồi gặp Trình Viễn, sau đó, anh ta đã đưa cô đến một căn phòng xa lạ, anh ta đã xé rách áo cô, ôm hôn cô và trong đáy mắt đó xuất hiện dục vọng dâng trào. Ngọc Diệp co rúm mình lại, cúi đầu nhìn xuống đất, lấy hai tay ôm lấy vai mình, cô run lên từng đợt, người toát đầy mồ hôi. Hấn ta đã cưỡng bức cô!

“Diệp... mọi chuyện không sao rồi... Đừng sợ mà.” Đó là giọng nói của Thiên Nghi, Ngọc Diệp ngược lên nhìn cô ấy, người này bị cô mắng chửi thậm tệ, vốn tưởng khi gặp lại sẽ lên giọng cho cô biết thể nào là lễ độ, nhưng Thiên Nghi lúc này đang dùng bàn tay vẫn đang truyền dịch nắm lấy tay cô, nhìn cô bằng chính sự chia sẻ và ẩn hiện một nỗi đau thay cô.

“Nghi... Nghi ơi!... Diệp...” Ngọc Diệp không nói thành lời, chỉ ấp úng muốn nói thêm nhưng nước mắt trào ngăn những lời vừa nói lại. Cô vòng tay ôm lấy Thiên Nghi, tựa người vào Thiên Nghi và khóc thành tiếng.

“Không sao đâu Diệp... tên cầm thú đó đang dở sống dở chết kia... Hắn ta sẽ bị cảnh sát bắt ngay khi hồi phục... Không sao đâu.”

Ngọc Diệp vừa mếu máo khóc không nên lời, cứ một tiếng gọi trong sợ hãi là một tiếng nấc đầy uất ức nghẹn ngào, khoe môi cô bị vết thương do tên Trình Viễn đó gây ra, hai cổ tay đều bầm tím bởi hắn ta dùng lực quá mạnh, khắp người Ngọc Diệp chỉ còn vết bầm thối, da cô luôn nhạy cảm như thế.

Tiểu Quỳnh cũng không thể ngăn nổi nước mắt đành quay đầu ra cửa sổ mà lặng lẽ tự gạt đi hai hàng lệ cứ muốn rơi mà không cho phép ngừng, Lam Linh đến bên cạnh đưa khăn giấy cho Tiểu Quỳnh mà không biết bản thân cũng đang khóc. Hồng Ngân tức giận cố nén nước mắt rồi quay đi rời khỏi phòng, đến tìm tên gây ra chuyện, tiếp tục cho hắn biết thế nào mới là đau khổ, cô thề nếu không cho hắn lê tấm thân tàn đại để xé lịch trong tù thì cô không phải là đại t tử Hồng Ngân nữa.

Hải Băng nhìn mọi người rồi mắt rưng rưng, cô đến vỗ vỗ vai Ngọc Diệp: “Diệp không bị gì cả, tên đó bị đánh thương tích đầy mình, đầu thì vỡ, cảnh sát vẫn đang trông chừng, cho dù gia thế hắn có tốt đến đâu cũng không tránh khỏi tội danh có ý đồ cưỡng bức. Hắn ta chưa làm gì đâu... Diệp đừng lo mà...”

Ngọc Diệp buông Thiên Nghi ra, cô nhìn mọi người rồi lấy lại mọi cảm giác của bản thân, có lẽ cô không bị gì thật, cô không sao, không sao rồi... Rồi Ngọc Diệp lại bật khóc thật lớn.

“Diệp có lỗi với mọi người... Diệp là đứa bạn tồi... Đừng quan tâm tới Diệp nữa...”

“Con nhỏ này, bị mình đánh chưa đủ sao. Đợi Diệp khỏe đi, mình sẽ cho Diệp biết thế nào là taekwondo chính hiệu.” Tiểu Quỳnh hùng hổ bước tới đe dọa khiến cho không khí bớt phần căng thẳng. Bống Lam Linh có điện thoại nên xin phép ra ngoài nghe.

“Không ai trách Diệp cả... Chúng ta là bạn mà.” Nghe Hải Băng nói thế, lòng Ngọc Diệp càng thấy có lỗi nhiều hơn, nhất là đối với người đang ngồi trước mình. Cô cầm tay Thiên Nghi, hai bàn tay nhỏ nhắn, cái nào cũng đang truyền dịch áp vào nhau: “Tha lỗi cho Diệp... Thiên Nghi... Diệp xin lỗi... xin lỗi Nghi, chỉ vì Diệp đang bức tức lại thấy Đại Phong như thế nên mới có mấy ý nghĩ điên rồ kia... Xin lỗi Nghi... xin lỗi...” Cô nói trong nước mắt, càng nói càng không đầu không đuôi, Ngọc Diệp luôn nhanh nhẹn giờ lại không có cách nào biện hộ cho lỗi lầm của mình nữa.

“Diệp! Đừng nói nữa có được không hả?” Nước mắt Thiên Nghi cũng đầm đìa: “Nghi không trách Diệp mà, chúng ta luôn là bạn tốt, không sao cả, qua chuyện này chúng ta sẽ hiểu nhau hơn, Diệp đừng xin lỗi nữa, Nghi không muốn thấy Diệp như thế đâu...”

“Hai con này... khóc làm người ta khóc theo nè...”

“Băng thấy họ y như người yêu vừa làm hòa...”

Ngọc Diệp ôm lấy Thiên Nghi: “Cảm ơn Nghi...” Cô nhìn hai người kia bằng mắt ngấn nước: “Cảm ơn mọi người... cảm ơn đã không bỏ mặc Diệp... cảm ơn...”

Hai người kia từ khóc chuyển thành cười rồi đứng bên cạnh, Lam Linh cầm điện thoại bước vào đến cửa, nhìn cảnh tượng ấy, cô lặng im. Dưới ánh nắng, họ rạng ngời và long lanh như hoa hồng, nước mắt long lanh tựa pha lê, nụ cười đầy ấm áp như hoa bách hợp và thật dịu dàng như cánh hoa bồ công anh...

Nhờ Nhật Hoàng có quen biết trong bệnh viện nên Ngọc Diệp dễ dàng chuyển phòng sang nằm cùng Thiên Nghi. Trong căn phòng vip hai người, có vẻ náo nhiệt hẳn lên, chỉ có vậy mới quên được nỗi đau mà họ đang chịu.

Tên Trình Viễn vẫn còn hôn mê do đầu bị chấn thương mạnh, người gây ra lại không phải chịu bất kỳ trách nhiệm nào, nhưng còn hắn ta, dù gia đình có mời luật sư giỏi đến đâu thì cũng phải ngồi ăn cơm tù, mà dù sau này có ra tù, có chết hắn vẫn không dám tìm đến Ngọc Diệp lần hai.

Thứ nhất, bố mẹ hắn vì việc hắn làm đã chịu ảnh hưởng không nhỏ, mọi hoạt động của công ty không biết vì sao bị ngừng lại tất cả, đã có một thể lực nào đó ở phía sau gây nên.

Thứ hai, chỉ cần hắn tỉnh lại sẽ gánh ngay thủ đoạn trả thù dài lâu của đàn chị Hồng Ngân, ngoài ra còn đối đầu luôn với cả người từng làm mưa làm gió trong giới ăn chơi như Gia Minh.

Thế ra, lần này không ăn được thịt thỏ mà còn bị cọp nhai nuốt không bỏ xương... Trình Viễn mãi mãi cũng không bao giờ dám gặp mặt Ngọc Diệp thêm lần nào nữa, có đi đường cũng sẽ tránh xa cô ấy ra cả trăm mét thì tốt nhất.

Bà Lưu đã sang nước ngoài nên đám bạn không dám thông báo sợ bà lại lo, nếu để bà biết, bà sẽ ngắt xiủ nữa vì bệnh cao huyết áp.

Ngọc Diệp dù sao cũng có những người bạn ở bên, cô cũng không hề muốn mẹ mình lo nên đành im lặng. Dù sao mọi chuyện đã qua.

Tối đến, Ngọc Diệp nghiêng người quay mặt vào tường để không ai thấy được nước mắt cô rơi nhiều như thế nào. Cô luôn suy nghĩ xem vì lí do gì mà mình được an toàn trong khi đã đến bên bờ vực thẳm. Ngọc Diệp từng sở hoàn toàn khi biết người đã đưa tay cứu vớt cô lại là anh – là Đại Phong của cô. Hơi ấm mà cô cảm nhận được giây phút đó đích thực là của anh. Anh không những không bỏ mặc cô mà ngược lại còn yêu thương, lo lắng cho cô. Nhưng biết làm sao đây khi anh đi rồi, anh hận cô không yêu anh mà luôn mang đến cho anh toàn đau khổ, anh bỏ đi không chịu đoái hoài đến cô nữa...

Thiên Nghi bảo lúc Đại Phong đưa cô vào viện, anh ngồi rất lâu ở sofa nhìn cô, anh không nói bất cứ từ nào cho đến khi Thiên Nghi từ tầng trên nghe tin mà đến, lúc ấy Đại Phong mới đi, lúc anh bước đi, mắt anh đã đỏ hoe, có lẽ anh còn tiếc nuối đứa con gái vô lương tâm như cô đây.

Ngọc Diệp không hề biết rằng những gì cô làm trong suốt thời gian anh ở bên lại khiến Đại Phong thất vọng nhiều như vậy, anh đối xử tốt với cô, cô coi như điều hiển nhiên, anh tha thứ và chủ động gọi điện xin lỗi mỗi lần gây nhau, cô cũng coi đó là chuyện vô cùng bình thường. Sự cao ngạo kia cướp đi niềm tin, cướp mất luôn cả tình yêu cuối cùng Đại Phong dành cho cô... Cô khóc, dùng răng cắn lấy khớp ngón tay của mình để đừng nấc thành tiếng mà ảnh hưởng đến Thiên Nghi, nhưng sao mà càng làm thế, cô lại càng đau khổ tiếc nuối như thế này... Sao anh không cho cô thêm một cơ hội nữa, nếu có thể, Ngọc Diệp nguyện dùng tất cả những gì cô có khả năng để bù đắp lỗi lầm của mình... Nhưng kết thúc thật rồi, anh đi đến một nơi mà không có sự xuất hiện của người hết lần này đến lần khác xem việc tổn thương anh là một trò chơi...

Anh nói với Thiên Nghi cô chưa hề yêu anh, sao anh biết rõ như vậy? Anh chắc chắn đến thế sao... Ngọc Diệp cần chặt cuộn len đan rồi ôm nó vào lòng, cô chỉ học len mà mắc được vài đường vô cùng đơn giản thôi, cuộn len màu xám tro rất hợp với anh, anh luôn chọn những gam màu tối làm chủ đạo, cô đã tập đan rồi, nếu đan xong, cô sẽ cho anh một bất ngờ... Sao anh không chịu cho cô cơ hội cuối, chờ để cô hoàn thành khăn choàng này. Nhưng Ngọc Diệp không có bất kì tư cách nào trách Đại Phong, anh đã quá bao dung cho cô suốt mấy năm qua, chính cô không biết trân trọng gì thì tự trách bản thân mà nằm đó khóc và khóc... Khóc để chứng tỏ cô đang đau, đau không chỉ cho riêng mình mà cho cả anh, cho cả tình yêu mà cô không hề quý trọng kia...

“Diệp...” Một bàn tay nhẹ nhàng đặt lên bờ vai gầy của cô. Ngọc Diệp quay mặt lại thấy Thiên Nghi ngồi cạnh giường mình, mặt hiền hòa nhưng chứa đựng nhiều nỗi buồn không tên. Cô ngồi dậy, để cuộn len cạnh giường mình rồi quệt qua quệt lại trên mặt gạt phăng nước mắt.

“Không có gì đâu... chỉ là... ân hận. Có phải muộn quá không Nghi?”

“Không...” Cô lắc nhẹ đầu, mỉm cười: “Đại Phong vì quá yêu Diệp nên mới tránh mặt một thời gian, anh ấy cần thời gian lành nên Diệp nghĩ Diệp có thể cho anh ấy không?”

“Cho... Diệp sẽ cho Đại Phong thời gian, bất kể thời gian bao lâu Diệp cũng cho, miễn là anh ấy quay về cho Diệp thêm cơ hội nữa là được, Diệp còn lời chưa nói...”

Ánh mắt này của Ngọc Diệp, Thiên Nghi trong gần chín năm qua chưa từng thấy, từ lúc quen biết Ngọc Diệp vào năm lớp sáu. Với Thiên Nghi, Ngọc Diệp lúc nào cũng ham chơi và lại có thêm tính trăng hoa, không gì có thể giữ chân cô ấy. Còn lúc này, Ngọc Diệp cầm chặt tay Thiên Nghi mà gật đầu sau câu hỏi đó, Thiên Nghi tin rằng lần này nếu Đại Phong dám cược thì anh ấy sẽ thắng, chỉ tiếc Đại Phong không chờ nổi mà bỏ đi mất rồi...

“Vậy... Diệp dám chờ Đại Phong?”

Cô ấy gật đầu một cái rõ mạnh: “Chờ... Diệp chờ... Diệp tin Đại Phong sẽ quay về, nếu anh ấy muốn trốn

thì dù Diệp lật tung cả quả đất cũng sẽ không tìm thấy, cô Hoa lại ghét Diệp như vậy, hỏi như không thôi. Nên Diệp sẽ chờ... chờ đến khi Đại Phong có đủ thời gian để Diệp còn cơ hội nói những lời trong lòng với anh ấy...”

“Ừm... Nghi tin rằng nếu Đại Phong biết Diệp thế này thì anh ấy hạnh phúc biết nhường nào... Người Diệp chờ còn cho Diệp hy vọng, nhưng còn Nghi...” Trong ánh sáng của đèn, gương mặt Thiên Nghi càng trở nên lạnh lẽo hơn, cô cúi đầu không dám nói nữa.

“Đừng bao giờ làm việc gì để mình phải ân hận...”

Thiên Nghi hiểu Ngọc Diệp đang khuyên cô như thế để cô có đủ dũng khí mà tiếp tục đuổi theo Hoàng Khang, dù anh có chạy xa hơn thì cô vẫn đuổi theo, miễn anh còn yêu cô, cô sẽ không cho phép mình bỏ cuộc.

96. Chương 9. 7: Dừng Một Ngày Hôm Nay Thôi

Hôm nay sức khỏe của Thiên Nghi và Ngọc Diệp đã hồi phục hẳn, hai cô nàng chuẩn bị đồ vào túi rồi định xuất viện trước dự kiến của bác sĩ, khi Thiên Nghi từ trong nhà vệ sinh ra thì đúng lúc Gia Minh chạy vào nói với giọng gấp gáp.

“Thiên Nghi... Hoàng Khang nó lại biến mất rồi.”

Cái khăn bông trên tay cô rơi xuống, ngay lập tức Thiên Nghi chạy đến cầm lấy tay Gia Minh hỏi dồn dập: “Anh ấy đi đâu? Có xảy ra chuyện gì không? Sao lại mất tích được?”

“Anh không biết... Đang định cùng em đến tìm chú Kiệt để hỏi cho rõ.”

“Đi! Chúng ta đi liền đi!” Không để Gia Minh nói thêm câu nào, Thiên Nghi đã kéo anh khỏi phòng bệnh, Ngọc Diệp nhìn theo lo lắng rồi giúp Thiên Nghi thu dọn đồ đạc, tiện thể gọi điện báo Hải Bằng cứ tham gia diễn đùng đến đón cô nữa. Vừa tắt máy, Ngọc Diệp lại nhìn cuộn len rồi tự mỉm cười: “Đợi em đan xong... anh nhớ quay về.”

Gia Minh lái xe thỉnh thoảng lại nhìn về Thiên Nghi như ngồi trên đồng lửa, bộ đồ của bệnh nhân còn chưa kịp thay ra, trông Thiên Nghi hóc hác hẳn đi, hai bàn tay cô ấy cứ đan chặt vào nhau, Gia Minh cảm nhận được nó cứ run lên, mặt Thiên Nghi biến sắc như đang chịu một nỗi đau kích lớn.

Đến tập đoàn Hoàng Gia, Thiên Nghi vội mở cửa xuống xe rồi chạy thẳng vào trong không chờ ai cả, Gia Minh lái nhanh xe đến bãi đỗ rồi cũng chạy theo, sợ cô ấy xảy ra chuyện nữa.

Tất cả những nhân viên đang làm việc tất bật trong công ty trông thấy Thiên Nghi đều ngạc nhiên, hai mắt họ đầm đìa vào cô gái mặc đồ bệnh nhân, tóc xỏa tự nhiên, chân chỉ mang mỗi đôi dép đế bằng của bệnh viện chạy như điên vào thang máy. Ở trong thang máy không ít người xì xào, có người còn nói loáng thoáng ‘kẻ điên’, ‘trốn viện’, ‘cảnh sát’. Thiên Nghi mặc kệ, cô không thèm nghe những gì họ nói, vấn đề là Hoàng Khang đã không về nhà suốt từ ngày cô nhập viện, không lẽ anh cũng định trốn cô giống như Đại Phong lẫn trốn Ngọc Diệp. Thiên Nghi an ủi người khác rất hay, còn đến lượt cô, cô không thể chấp nhận được việc làm chạy trốn vô ích đó, thà anh cứ xua đuổi cô nhưng để cô được nhìn thấy, còn hơn biệt tăm biệt tích không cho cô bất kỳ cơ hội nào gặp anh... Càng nghĩ Thiên Nghi càng rối, cô đặt tay lên thanh sắt lạnh toát trong thang máy rồi nắm chặt nó mà lẩm bẩm hai từ ‘không được’ mãi. Một số người gần đó còn lên tiếng đòi báo cho bảo vệ, sao họ lại ột bệnh nhân tâm thần vào tòa cao ốc sa hoa này.

Cửa thang máy mở ra, văn phòng riêng của ngài chủ tịch ngay trước mắt, người cầm hồ sơ đi vào trong đều gặp ngay một bàn thư kí trước mặt. Ông thư kí già đang cầm tài liệu bận rộn giải thích với nhân viên vừa ngừng đầu thấy Thiên Nghi, ông ta cứng người chẳng còn biểu hiện gì. Thấy cô tiến lại phía mình với bộ dạng đó, ông ta mới chấn tỉnh lại mà quay sang nói với mấy người kia tiếp tục công việc của mình, còn ông cũng sải những bước chân chậm mà chắc về phía cô. Ông ta vừa hé răng chưa kịp nói thì đã nghe thấy tiếng nói thanh thoát của cô.

“Tôi muốn gặp chủ tịch Hoàng...”

“Cô Tăng. Chủ tịch... ông ấy đang bận.” Chỉ mới gặp Thiên Nghi có hai lần mà vị thư kí này có ấn tượng vô cùng sâu sắc với cô gái này, một lần ở nhà hàng, cô nói cười vui vẻ làm ngài chủ tịch khó tính cười sảng khoái chưa từng có, lần thứ hai vào mấy tuần trước, cô vẽ mặt chân thành đến xin gặp chủ tịch Hoàng, đợi nửa ngày mà không hề có ý định từ bỏ, khi nghe tin của Hoàng Khang đã vui mừng đến phát khóc.

Còn lần này, cô chân mang dép, mặc đồ bệnh nhân, tóc lại thả dài chưa kịp chải, may mắn là tóc Thiên Nghi vốn rất mượt, chưa chải cũng không đến nổi rối bù lên như ổ quạ.

“Xin ông... cho tôi gặp chủ tịch...”

“Tôi...”

“Thư kí Ngô... chủ tịch vừa gọi điện bảo cho cô ấy vào đi.” Một cô gái trẻ trung đứng dậy báo cáo, vị thư kí Ngô này gạt đầu cô ấy mới dám ngồi xuống làm việc, còn ông thì quay sang đưa tay hướng về phía kia ra hiệu như mời: “Cô đi theo lối này..”

Thiên Nghi cúi đầu cảm tạ: “Cảm ơn, cảm ơn ông.”

Sau khi vào trong, cô thấy ông Hoàng đang đứng cạnh cửa kính nhìn ra ngoài, những tòa nhà san sát chen chúc trong đô thị khiến người ta cảm giác ngột ngạt.

“Chào bác...”

Nghe tiếng nói đó, ông giật mình quay đầu lại, vẻ điềm tĩnh vốn có khiến Thiên Nghi không thể đoán được ông ấy đang nghĩ gì.

“Con ngồi xuống đi!”

Nghe theo lời ông, Thiên Nghi ngồi xuống ghế, trong lúc một thư kí nữ vào rót trà thì cô đã nói trước.

“Con muốn gặp Hoàng Khang!”

Ông ngưng việc châm lửa vào điều thuốc đã đặt sẵn trên môi rồi quay nhìn về mặt của Thiên Nghi, một tiếng thở dài nào nề cất lên, ông bỏ điều thuốc sang một bên rồi nhìn cô. Cô gái trẻ kia sau khi rót trà xong đã đi ra ngoài.

“Con rất xanh xao... Còn bệnh à?”

“Con không sao, cảm ơn bác... Con muốn gặp Hoàng Khang!”

Đây là lần thứ hai cô đưa ra lời đề nghị, nói nặng hơn là như một mệnh lệnh với ngài chủ tịch tôn quý. Thiên Nghi nghe bên ngoài có tiếng nói của Gia Minh rồi tiếng của thư kí Ngô, ông Hoàng cũng nhìn ra phía cửa, cánh cửa mở toang, Gia Minh bất chấp vị thư kí kia ngăn cản thì anh cũng đã đứng trước mặt ông Hoàng.

“Chú...”

“Ngồi xuống luôn đi.” Ông phẩy tay ra hiệu cho thư kí Ngô ra ngoài, ông ta khép cửa lại, trong phòng liền yên tĩnh, khi Gia Minh ngồi xuống bên cạnh thì Thiên Nghi như có thêm sức mạnh, anh nhìn cô rồi lại nhìn ông Hoàng.

“Chú biết Hoàng Khang trốn ở đâu đúng không? Mọi chuyện đều do chú xếp đặt?”

“Gia Minh, chú không mong con xen vào chuyện này.” Lại một giọng nói sắt lạnh làm ai nấy rùng mình. Gia Minh định nói gì nữa thì tay anh đã bị Thiên Nghi nắm chặt, cô nhìn anh như đang thăm cảm ơn vì anh đã bất chấp đối đầu với ông Hoàng mà giúp cô. Gia Minh hiểu ý nên không lên tiếng, đến lượt Thiên Nghi, cô kiên quyết nói lên suy nghĩ của mình.

“Xin bác cho con gặp Hoàng Khang, con muốn nói rõ với anh ấy một lần, nếu Hoàng Khang nói không yêu con, con sẽ từ bỏ. Con hứa với bác.”

“Hoàng Khang nó đi Mỹ rồi. Nó sang đó để kết hôn.”

Cả Thiên Nghi và Gia Minh đều mở to hai mắt nhìn ông Hoàng, ông ấy uống một ngụm trà rồi nói tiếp: “Thiên Nghi à... bác biết con yêu Hoàng Khang, bác cũng đủ khả năng để nhận ra con có thể khiến Hoàng Khang nhà bác ngoan ngoãn hơn trước kia rất nhiều, có những chuyện bác nói một ngàn lần mà nó vẫn không nghe, nhưng chỉ cần con lên tiếng thì nó liền làm theo, từ lần đầu gặp con, bác đã xem con như con dâu tương lai của bác rồi... Thế mà bây giờ bỗng dưng nó muốn kết hôn với người khác, bác cũng bất ngờ lắm, nhưng không biết nói gì hơn... bác chỉ còn biết thay nó nói lời xin lỗi với con thôi...”

“Là bác ép Hoàng Khang... Chắc chắn là bác.” Thiên Nghi gần như thét lên, cô bức xúc nắm tay thành nắm đấm đặt trước đầu gối mình, mặt đã xanh giờ lại đỏ.

Gia Minh từng nghe Hoàng Khang nói về chuyện này, anh cứ nghĩ là Hoàng Khang chỉ diện có để trốn tránh, bây giờ cả ông Hoàng cũng lên tiếng thì coi ra giả không được rồi.

“Con cũng nghĩ chú đã ép Hoàng Khang, mà nguyên nhân Hoàng Khang nghe lời lại chính là Thiên Nghi...”

Ông Hoàng bật cười rồi đặt rót thêm một cốc trà nữa, khói bốc lên che mất một cảm giác trên gương mặt ông.

“Tùy các con nghĩ, nhưng hiện tại thì Hoàng Khang nó sắp kết hôn với người nó cần ở bên Mĩ rồi.”

“Chỉ cần bác cho con nói chuyện với Hoàng Khang, con sẽ tin bác.”

Sự im lặng lại kéo dài sau lời đề nghị đó, ông Hoàng là lão cáo già lâu năm, sống tới từng tuổi này mà chỉ có hai người dám đưa ra nhiều lời đề nghị với ông như thế, thứ nhất là con trai ông – Hoàng Khang, thứ hai là con dâu hụt của ông – Tăng Thiên Nghi.

“Được thôi.” Ông đến bàn mình cầm điện thoại lên bấm vài số, sau đó đưa lên trước Thiên Nghi. Cô nhanh như cắt chạy đến đó cầm lấy ống nghe rồi áp vào tay mình, từng âm thanh tút tút kéo dài, cô muốn nghe giọng nói của anh, càng muốn biết rõ hơn lí do anh rời xa cô.

“Có chuyện gì?” Kết thúc tiếng tút đó là giọng nói trầm, nhưng anh có vẻ hơi bức bối nên có phần gắt gao, Thiên Nghi cầm chặt ống nghe hơn nữa, cô nên nói gì với anh bây giờ, nên hỏi anh đang ở bang nào của nước Mĩ xa xôi hay hỏi anh có phải sẽ kết hôn với người con gái khác hay không. Cô không đủ can đảm để làm điều đó.

“Rốt cuộc có chuyện gì, ông không nói tôi tắt máy đây.”

“Là em...”

Bên kia không còn tiếng động gì nữa, ai đó bên đầu dây kia cũng siết chặt điện thoại hơn, mắt hỗn loạn không ngừng. Họ im lặng như thế đến khi anh lấy lại được sự điềm tĩnh mà nói với cô.

“Em đến tìm bố tôi?”

“Em muốn gặp anh.”

“Tôi không muốn.” Ngàn vạn lần anh muốn gặp em.

“Hoàng Khang... Chúng ta gặp nhau nói chuyện cho rõ đi được không? Bố anh nói anh sắp kết hôn, em không tin đâu, có phải bác ấy uy hiếp anh chuyện gì không hả? Anh có thể nói với em mà, em sẽ cùng anh...”

“Là thật.” Anh cắt ngang diễn văn án dài dòng của Thiên Nghi rồi lên giọng đanh thép: “Thiên Nghi, chúng ta chia tay rồi thì còn có thể làm bạn, nếu em sẵn lòng, tôi sẽ nói người chuẩn bị vé máy bay để em sang đây dự đám cưới của tôi.”

Cô gần như sập đổ, dự đám cưới của anh sao? Hoàng Khang bảo cô đến đó để nhìn anh bước lên lễ đường cùng người con gái khác, bàn tay cầm ống nghe của Thiên Nghi đã ướt đầm mồ hôi nhưng lại mang cảm giác lạnh toát. Cô không khóc, nhất định không khóc, lúc này nước mắt rơi chỉ là vô nghĩa thôi.

“Anh... thật... không còn yêu em?”

Câu nói này Thiên Nghi không bao giờ muốn hỏi Hoàng Khang, cô sợ anh trả lời là đúng, anh không còn yêu cô, làm sao cô chấp nhận được điều đó đây? Trước kia, anh nói cả ngàn câu yêu cô, bây giờ lại dùng

một câu không yêu mà chấm dứt tất cả, mọi chuyện đâu thể đến nhanh như thế, tình cảm của con người chứ có phải là trò chơi muốn dừng lúc nào thì nó sẽ dừng lúc đó đâu.

“Ừ.”

Hoàng Khang chỉ ‘ừ’, anh không trả lời theo đúng câu hỏi, ngay cả bản thân anh cũng sợ mình sẽ nói ra những từ đó, vì vốn dĩ, suốt đời này Hoàng Khang không bao giờ muốn nói không yêu cô, nói hết yêu cô. Đó là tự lừa người lừa mình, bởi vì dù tất cả mọi thứ trên thế gian có thay đổi thì chỉ có một điều không bao giờ đổi thay – Anh mãi yêu cô.

“Em muốn anh nói, anh nói đi, chỉ cần anh nói không yêu em, em hứa sẽ không tìm anh phiền anh nữa... Hoàng Khang...anh nói đi, trả lời em đi!”

“Tôi... không còn yêu em.” Nếu trời đã định như thế, Hoàng Khang không thể nào làm trái, thà anh buộc miệng dối lòng nói như vậy còn hơn để Thiên Nghi ở lại ôm mong nhớ suốt đêm ngày. Thà để cô ghét bỏ anh còn hơn để cô yêu anh mà quên cả bản thân mình.

Cô lấy tay giữ mép bàn, như thể cơn quay cuồng trong đầu Thiên Nghi mới không làm cô ngã quy, nói là không khóc nữa mà sao nước mắt sắp trào ra rồi.

Anh của trước kia hứa với cô là sẽ yêu cô, bên cô trọn đời, anh của trước kia nói là chỉ để cô làm cô dâu của anh... Hết thật rồi, tình cảm Thiên Nghi đặt sai chỗ, đặt sai người, bị anh bỏ rơi rồi, Thiên Nghi bị Hoàng Khang bỏ rơi thật rồi... Cô im lặng thật lâu, dường như để xác nhận những lời nói đó là sự thật, là chính tai cô nghe, tim cô cảm nhận.

Lát sau, cô thét lớn vào ống nghe, như đang đối diện với anh thực tại: “Hoàng Khang... tôi hận anh, tôi căm thù anh, suốt đời này tôi cũng không tha thứ cho anh... Anh đi chết đi, đừng bao giờ để tôi trông thấy nữa!”

Cả ông Hoàng và Gia Minh đều bất động, họ đứng nhìn Thiên Nghi làm rơi điện thoại ra khỏi tay, ống điện thoại đung đưa qua lại, còn người bên cạnh đã nhấc chân rời khỏi đó, như một cái xác không hồn, Thiên Nghi cứ đi, đi khỏi căn phòng sang trọng, mở cánh cửa quyền quý để rời khỏi đây.

“Thiên Nghi...” Gia Minh thở ra thật mạnh, trước khi đi còn nhìn ông Hoàng bằng ánh mắt đầy oán trách, ông ấy bước đến cầm lấy điện thoại vẫn còn kết nối.

“Con bé rời khỏi rồi... Hoàng Khang... bố xin lỗi.” Trước khi mất tín hiệu, ông Hoàng nghe rất rõ trong tích tắc là tiếng vỡ thật mạnh. Hoàng Khang nhìn ra cửa kính nơi chân trời nước Mĩ bao la, nơi này rộng lớn biết bao nhưng không có chỗ nào dành cho anh, bởi ở đây, là một thế giới không còn cô – Tim anh, sẽ ngừng đập trong nay mai.

Anh làm cô đau lòng như vậy anh có vui không? Hoàng Khang còn căm ghét bản thân anh hơn ai hết, Thiên Nghi ngây thơ bị anh dần dần đến mất đi niềm tin, mất đi nụ cười, anh có nghĩ là tốt cho cô không? Những năm tháng sống bên cô, anh cảm nhận được thế nào là tình yêu khắc cốt ghi tâm, cô như thiên thần bé nhỏ giúp Hoàng Khang tìm lại ánh sáng, cô cho anh nụ cười và niềm vui mà anh từng đánh mất, Thiên Nghi cho Hoàng Khang biết thế nào là ghen, dạy anh sống sao cho không hối hận, sống cho hôm nay và cho ngày mai lẫn sống luôn cho tương lai. Nhưng sau này, anh sẽ thế nào khi bên cạnh không có mục đích để mình sống nữa, trái tim đóng băng và tình cảm ngừng hoạt động. Không, dù anh có ra sao thì Hoàng Khang luôn nhận định được, anh đã, từng và sẽ yêu người con gái đó.

“Cậu chủ...” Người quản gia bước vào.

“Ừ... An An về rồi sao?”

“Dạ... Quách tiểu thư có lên tìm cậu nhưng cậu đang nghe điện thoại nên cô ấy nói sẽ ghé lại sau.”

Gia Minh chạy theo Thiên Nghi đến cầu thang bộ, do lúc Thiên Nghi bước ra khỏi cửa, cô chỉ biết tìm đường mà đi chứ không còn nhớ thang máy ở đâu nữa, mọi nhân viên trông cảnh tượng đó đều im lặng, không ai lên tiếng.

“Thiên Nghi... Em đi đâu vậy, anh đưa em về.” Lời nói của Gia Minh không lọt vào tai Thiên Nghi nữa, cô cứ lần theo thanh cầu thang mà bước xuống, cầu thang này dùng để dự phòng khi thang máy hỏng nên rất ít người qua lại, nó được xây dẫn theo những tấm kính lớn nên ánh sáng có thể lọt vào, không tối tăm như

những cầu thang khác. Gia Minh chỉ đi theo phía sau Thiên Nghi, không dám nói thêm gì nữa, lại sợ cô quá kích động mà làm chuyện không hay. Ngay cả anh nhìn thấy cũng đau lòng... Dáng vẻ mệt mỏi mất sức lực ấy khiến bất cứ ai nhìn vào cũng không khỏi xót thương, đôi mắt trong sáng của cô thay bằng sự u sầu khôn siết, gương mặt tươi tắn như đóa hoa vừa hé nở đã tàn lụi mất đi sức sống để khoe sắc...

Đi đến tầng ba, sức chịu đựng của cô gần như kiệt quệ, Thiên Nghi ngồi xuống bậc thềm thở hồng hộc. Gia Minh thấy thế nên bước đến nửa ngồi nửa quỳ trước Thiên Nghi lo lắng: “Đi không nổi thì để anh công em... Em vừa khỏi bệnh, đừng quá cố sức.”

“Gia Minh... Em bị người ta bỏ rơi rồi...”

“Không phải em bị nó bỏ mà là em bỏ nó, ai cũng đứng về phía em, đừng sợ, em tốt như thế sau này sẽ tìm được một chàng trai hơn nó gấp vạn lần, đến lúc đó em sẽ thấy quyết định rời xa nó của em là đúng đắn thôi.”

Dù bây giờ người ta có nói thêm nhiều điều tốt hơn nữa thì Thiên Nghi vẫn không tránh khỏi cảm giác bị bỏ rơi, giống như mình lạc vào rừng sâu mà không tìm thấy một bóng người, mình bị rơi xuống đáy đại dương mà lại không biết bơi, cũng giống như hoa bồ công anh rời khỏi cuống rồi thì chẳng biết bay về đâu, chỉ bay mãi bay mãi đến khi tan biến.

Nhiều khi Thiên Nghi tự hỏi lòng mình, cô làm gì sai mà phải gánh chịu những nỗi đau như thế, sao tất cả những người cô yêu thương đều lần lượt bỏ rơi cô hết vậy, bố mẹ không còn, cả tình yêu cô dành hết trái tim cũng phũ phàng ruồng bỏ cô, đến giờ Thiên Nghi vẫn không sao lí giải nổi rốt cuộc kiếp trước cô gây nên tội gì để kiếp này phải nhận lấy hậu quả...

Hoàng Khang, cô sẽ hận anh, cô rất hận anh, nhưng chính cái hận đó càng chứng tỏ cô đang yêu anh, yêu và hận vốn dĩ thuộc hai trường phái đối lập, bổ sung cho nhau... Thiên Nghi càng hận thì càng yêu... Nếu cả đời này đều hận anh thì chắc chẳng còn cơ hội yêu người khác rồi...

Cô lại khóc, dù biết nước mắt chỉ là điều vô nghĩa, có khóc thì con người tàn nhẫn kia vẫn không thay đổi ý định, nhưng Thiên Nghi vẫn khóc, chỉ có thế thì nỗi đau này cô mới vượt qua được thôi...

“Thiên Nghi...” Gia Minh ôm Thiên Nghi vào lòng để mặc cho cô khóc, Hoàng Khang không chịu bảo vệ Thiên Nghi thì anh sẽ làm thế, ngay cả người thông minh như Gia Minh mà còn không lí giải được nguyên nhân, rõ ràng yêu nhau mà sao lại chọn cách tổn thương nhau thế này...

“Em bị Hoàng Khang bỏ rơi thật rồi... Anh ấy không quay về nữa... Em hận Hoàng Khang... rất hận anh ấy... em hận Hoàng Khang...”

Cô dùng hết ngày hôm nay để yêu anh thì khoảng thời gian còn lại trong cuộc đời mới có thể hận anh được. Hôm nay cô sẽ khóc vì anh lần cuối cùng để ngày mai cô sẽ mỉm cười cho chính bản thân mình...

97. Chương 10: Em Sẽ Là Cánh Hoa Bồ Công Anh Bay Theo Gió Để Tìm Anh Về.

*****Nếu trong tiểu thuyết có tựa đề ‘Sẽ có thiên thần thay anh yêu em’ thì Hoàng Khang đây chỉ mong khi không có anh, sẽ có một người thay anh yêu Thiên Nghi. Anh không trông chờ người đó là thiên thần gì cả, chỉ cần người đó yêu Thiên Nghi hơn anh đã từng, Hoàng Khang có thể trở thành ngôi sao sáng nhất trên bầu trời để chúc phúc cho cô.

Nhưng anh có biết không? Sẽ không có thiên thần nào bằng anh, sẽ không có một người nào đủ khả năng mang cho em hạnh phúc. Nếu anh là một vì sao cô đơn thì hãy nhìn bên cạnh, bên cạnh vì sao đó, sẽ có một vì sao khác. Nếu anh nhìn thấy thì xin hãy nhớ. Đó chính là em.*****

Hai tháng sau...

Giữa thành phố nhộn nhịp, các cô nàng tụ họp trong căn nhà nhỏ của Thiên Nghi, cả một tuần học mệt nhọc cuối cùng cũng có ngày nghỉ. Hôm nay họ sẽ nướng thịt ngoài trời, khoảng sân nhà Thiên Nghi cũng vừa đủ để sáu người ngồi, Ngọc Diệp loay hoay trong bếp mãi mới ướp được món sườn thơm lừng, Tiểu Quỳnh rất muốn học nấu để còn trở tài khoe khoang với Kỳ Dương, nhưng tiếc rằng mỗi lúc nhìn thấy xoong nồi chén bát, thịt cá tươi sống, cô đều có cảm giác buồn nôn nên ngồi lì ra trước chuẩn bị nước uống.

Thiên Nghi cùng Hồng Ngân ngồi xuống tắm tắm lớn được trải dưới sân chuẩn bị thêm vài món ăn nhẹ, Hải Băng ngồi gọt ít hoa quả, còn Lam Linh dùng máy ép trái cây làm ổi người một ly hoa quả tươi dưỡng da.

Buổi chiều này họ nướng thịt ngoài sân, khói bốc lên qua tận nhà hàng xóm, cách đó mấy hộ có một ông nghiện rượu ngủ được mùi thịt nước liền xách dép đi liêu xiêu qua đứng trước cổng dòm ngó, nhìn mấy miếng thịt vàng ươm trên vỉ nướng, nhìn qua luôn mấy lon bia đang chất bên cạnh. Ai ngờ đúng lúc Tiểu Quỳnh cầm cây dao chặt sườn ra trước sân để giúp Ngọc Diệp chặt lại mấy miếng sườn chưa được chặt đứt, cô nhìn vào ánh mắt ngật rượu của ông rồi đứng chắn ngang trước cổng la toáng lên, lúc đầu ông ta còn không biết sợ mà dám đưa tay chụp lấy tay của Tiểu Quỳnh, nhưng sau khi được thưởng thức cú quật người đau đớn từ một nhỏ con gái mảnh khảnh nghĩ rằng trời gà không chặt thì ông ta lùi người vài bước, nhìn năm người còn lại đang ngồi ngây ra, một đứa đã lợi hại như vậy, nếu cả sáu đứa cùng nhào vào thì ông chỉ còn nước nhập viện. Thấy vậy, ông đành rời khỏi đó mà thề rằng không dám bắt nạt đàn bà nhà này.

Đến tối họ vào phòng khách trò chuyện, ngày mai Lam Linh phải bay về Úc tiếp tục việc học, lần này trở về thời gian lâu như vậy cũng để tìm tung tích của bố mẹ cô, nào ngờ biết được tin bố cô mất trong nhà giam còn mẹ cô cũng vì thế mà điên điên khùng khùng hiện đang ở trong bệnh viện tâm thần được nhà nước bảo trợ. Ai cũng nói đó là báo ứng của họ nhưng dù sao Lam Linh cũng do họ sinh ra, Lam Linh định khi kết thúc khóa học, khi cô tìm được công việc ổn định thì sẽ quay về đón mẹ cô ở cùng để tiện chăm sóc.

“Tuần sau sao? Sao hai người không quyết định sớm một tí, mai tôi phải đi rồi...”

Hải Băng mỉm cười: “Đợi đến khi nào Băng kết hôn nhất định Linh phải có mặt...”

Thật ra Hải Băng và Nhật Hoàng quyết định đính hôn từ rất lâu rồi, nhưng vì gần đây bạn bè cứ liên tục xảy ra chuyện nên họ đành trì hoãn đến tận bây giờ. Chiều mai, hai gia đình sẽ chính thức gặp mặt để bàn đến lễ đính hôn trong tuần tới...

“Còn Tiểu Quỳnh? Bộ anh chàng luật sư kia định cho Quỳnh dặm chân tại danh phận này thôi sao?”

“Ê... mình mới có hai mươi tuổi lễ năm tháng à nhá... Với lại Kỳ Dương nói hai nhà có hôn ước sẵn rồi, anh ấy đợi mình học ra trường xong rồi tính luôn.” Tiểu Quỳnh phản bác lại ý kiến của Hồng Ngân. Hồng Ngân lẽ lười cho qua rồi cúi đầu uống tiếp lon bia của mình. Tâm trạng gần đây của cô rất tốt, tình cảm của Gia Minh với cô dường như đã ổn định tại mức bạn bè, còn Tuấn Nguyên, lúc Lam Linh về Hồng Ngân đã từng hỏi tới, bất ngờ nhất là sau hai tuần cùng Lam Linh qua Úc, họ nói với nhau rõ ràng rồi quyết định làm bạn tốt, thế là Tuấn Nguyên bây giờ rong chơi ở phương trời nào cũng không ai hay biết, Lam Linh thì nói Tuấn Nguyên bay sang Nhật, mấy tuần trước Hồng Ngân gọi điện thì Tuấn Nguyên thông báo đã qua Anh, hôm qua Gia Minh đi Pháp về cũng gặp Tuấn Nguyên tại đó. Tóm lại anh chàng này đi khắp nơi để xem mấy loại hình âm nhạc của các quốc gia độc đáo như thế nào thì mới cam tâm.

“Chị Lâm An còn làm khó Băng không?” Thiên Nghi im lặng rót cuộc cũng tìm ra chuyện để nói.

“À... cũng có nhưng chỉ dừng lại ở mức nói mĩa mai, Băng quen rồi nên không sao cả.”

Ngọc Diệp cầm cuộn len trong tay, mới móc chưa được một phần mười cái khăn, theo dự tính cũng khoảng hai năm sau mới hoàn thành, nhưng việc làm này có ý nghĩa đặc biệt nên Ngọc Diệp luôn kiên trì mỗi lúc không có việc học thì đem ra tập móc lại.

“Bà chị đó của Băng quả là ương bướng... phải cho chị ta biết tay thì chị ta mới có thể không bắt nạt Băng nữa...”

“Thôi được rồi, mọi người cứ sợ Băng bị bắt nạt không à... ai mà bắt nạt Băng được chứ...”

Hồng Ngân xoay qua xoay lại rồi tìm thấy bộ bài trong tủ, cô bày ra đầy bàn rồi vỗ tay chú ý sự tập trung từ tứ phía: “Đây đây... húng ta chơi đi, xem coi ai có vận hên nào?”

Bổng Tiểu Quỳnh bật cười rút mấy lá bài quơ quơ trước mặt Ngọc Diệp: “Diệp tiểu thư... chị bói bài hay lắm mà, có thể giúp em nói xem một quẻ không hả? Xem coi khi nào chàng Kỳ Dương nhà em mới thoát khỏi tính gia trưởng cực đoan để cho em tự do?”

Ngọc Diệp bĩu môi rồi gạt tay Tiểu Quỳnh sang một bên: “Thôi đi... mọi người không thấy Diệp bói sai bét sau, nói ngựa trắng thành...” Cô ngưng lại không nói nữa.

Xung quanh im lặng, mấy ánh mắt hướng về Thiên Nghi đang ngồi khoanh chân trên sofa ôm lấy lap top. Thiên Nghi ngẩng đầu nhìn mọi người vẻ ngây ngốc như chưa nghe gì.

“Sao nhìn Nghi?”

“Không... không có gì...Chơi bài đi.” Tiểu Quỳnh ngồi phịch xuống cạnh Thiên Nghi rồi chia bài theo chiều ngược kim đồng hồ, Thiên Nghi gấp máy tính lại để lên đầu tủ rồi mỉm cười chơi cùng mọi người.

Từ sau mọi chuyện xảy ra, Thiên Nghi không còn khóc lóc như trước đó, lúc rời khỏi tòa nhà của tập đoàn Hoàng Gia, cô gần như lấy lại bình tĩnh, khôi phục vẻ mặt trước đây, thậm chí nói cười vui vẻ, học tập tích cực, gần đây còn lên mạng viết tiểu thuyết, ai cũng tò mò xem đó là chuyện gì như thế nào nhưng Thiên Nghi tuyệt đối không chịu tiết lộ, cứ nói khi nào viết xong mọi người sẽ biết. Không phải mọi người lo nghĩ nhiều, ai cũng biết chắc cuộc tình đó có liên quan đến ‘người kia’, nhưng chỉ dám hỏi qua loa mà không nói gì thêm.

Thứ hai, tại một nhà hàng với các món ăn truyền thống. Ông bà Bùi cùng Nhật Hoàng ngồi đợi sẵn ở đó, chỉ chờ nhà họ Phương đến.

“Bác trai, bác gái...” Hải Băng xinh xắn trong bộ váy màu trắng sữa, mái tóc cô lượn nhẹ rồi xõa xuống đến lưng. Cô cùng bà Phương bước vào, bà ấy tươi tắn hẳn ra, mặt mày hớn hởi. Ông bà Bùi cũng đứng dậy nói cười niềm nở, Nhật Hoàng liếc mắt đưa tình với Hải Băng xong làm cô ấy đỏ ửng mặt rồi mới chịu buông tha. Anh kéo ghế cho Hải Băng và bà Phương, bên cạnh còn có thêm một ghế trống.

“Bác trai không đến sao ạ?” Nhật Hoàng lễ phép hỏi bà Phương.

Bà ta không còn thái độ cư xử như trước kia, một tiếng hai tiếng đều là mĩa mai châm chọc, ngược lại thái độ còn hòa nhã hẳn ra.

“Ông ấy gửi xe sắp vào rồi đó...”

“Bố...” Hải Băng đứng dậy mỉm cười với ông Phương đang từ xa đi lại, Nhật Hoàng, ông Bùi và bà Bùi đều đứng dậy chào hỏi.

Có gì đó khác thường, ông bà Bùi vừa trông thấy ông Phương, sắc mặt liền xuống sắc hẳn ra, ông Phương còn cách họ khoảng ba mét thì đứng bất động không bước nữa.

Ai đó có thể đoán tình hình trong câu chuyện này đang dự đoán điều gì sẽ xảy ra.

Hải Băng bước nhanh đến choàng lấy tay ông Phương, cô cười rạng rỡ: “Đây là bố mẹ của Nhật Hoàng ạ...”

Ông Phương sắc mặt thay đổi, không còn nụ cười khi trông thấy Hải Băng gọi mình, bà Phương thấy ông chồng mình cứ im lặng không biết chào hỏi, bà liền tiến lên có vẻ trách móc.

“Ông... Làm gì mà đứng ra đó thế? Sao không chào hỏi người ta một tiếng?”

Ngặt Hoàng nắm tay mẹ mình như đang gọi bà về sau một giây phút lơ đãng: “Mẹ! Bố mẹ sao thế?”

“Anh Hai...” Là tiếng của bà Bùi, tiếng gọi đó bà nén trong lòng suốt hơn hai mươi lăm năm, tiếng gọi ấy cũng như chiếc búa đập vào đầu những người đang ngỡ ngàng chưa biết chuyện gì đang xảy ra quanh họ.

“Mẹ...mẹ gọi ai thế? Đây là bố của Hải Băng...”

“Mẹ biết... mẹ biết đó là bố của Hải Băng... Đó cũng là cậu của con.”

Nhật Hoàng lùi lại hai bước như không thể tin vào những lời mẹ mình vừa nói, anh nhìn mẹ mình, nhìn sắc mặt khó xử của bố mình, nhìn ông Phương cúi đầu không nói, rồi anh lại nhìn Hải Băng của anh đang mở to hai mắt nhìn anh. Bàn tay của cô choàng lấy tay bố mình đã hạ xuống, cả bà Phương cũng hoảng hốt nhìn đăm đăm vào ông bà Bùi.

“Bố... Mọi chuyện là sao vậy? Sao bố lại là cậu của Nhật Hoàng? Sao lại thế?”

“Mọi người ngồi xuống cái đã...” Ông Bùi lên tiếng làm không gian bớt phần căng thẳng. Bố của Hải Băng vỗ vỗ tay cô ấy, cùng mọi người ngồi xuống bàn tiệc chưa bắt đầu mà dường như đã kết thúc.

Nhật Hoàng ngồi đối diện với Hải Băng, anh nhìn cô, cô nhìn anh, có ai nói cho cả hai biết chuyện này là thế nào không?

“Anh rể... anh vẫn khỏe chứ?” Ông Bùi nhìn người đối diện mình đã giữ im lặng từ lúc gặp mặt.

“Cảm ơn chú... Tôi rất khỏe, không cần chú quan tâm.”

“Anh Hai... Hải Băng... nó là con anh?”

Xóa bỏ sự lạnh nhạt của mình khi nói chuyện với người ‘em rể’ kia, ông nhìn sang con gái với ánh mắt yêu chiều, ông nắm lấy tay con mình đang run rẩy dưới bàn, một tếng thở dài thật náo nức.

“Oan nghiệt... đúng là oan nghiệt... bọn nó... làm sao mà kết hôn đây?”

“Bố... sao...sao không thể chứ?” Giọng nói Hải Băng đã không còn trong trẻo như trước đó vài phút, cô nhìn bố mình đang cố gắng xoa dịu nỗi đau.

“Hải Băng... ta là cô ruột của con... ta...”

“Đừng nói nữa!” Nhật Hoàng đập tay mạnh xuống bàn ngăn những sự thật kinh khủng đang dần được công khai. Ly nước lọc đang đặt trên bàn vì thế cũng bắn nước tung tóe lên đầy mặt bàn, bà Phương tránh người nhanh nếu không đã ướt sũng.

“Chẳng phải chúng ta đến đây để bàn chuyện đính hôn của con và Hải Băng sao? Mọi người vào vấn đề chính đi. Tuần sau chúng con sẽ đính hôn!” Anh nói mà không cần sự đồng ý của ai cả, anh quyết định đính hôn nên không ai có quyền cản, ngay cả ông trời cũng thế.

Hải Băng nước mắt rưng rưng ngược nhìn Nhật Hoàng của cô giữ ánh mắt lạnh giá để ra tuyên bố đó, cô lắp bắp nói không nên lời: “Nhật Hoàng... chúng ta...”

“Chúng ta sẽ đính hôn, chúng ta sẽ kết hôn. Họ không đồng ý cũng không sao, có hai chúng ta đồng ý là được rồi... Em mặc họ đi.”

Bố anh – ông Bùi đứng dậy tát thẳng vào mặt Nhật Hoàng, mặt ông hằn lên sự tĩnh lặng lẫn những đòn đau mà tội trẻ đang chịu: “Con điên hay sao mà kết hôn. Hải Băng là chị họ của con, các con làm sao mà yêu nhau được đây?”

“Đó là chuyện của các người, con không biết. Hải Băng! Đi với anh.” Anh không cho người khác ngăn cản tình cảm đó, anh kéo tay Hải Băng ra ngoài, mặc cho ông Bùi, bà Bùi lẫn hai vị kia không ngừng gọi họ lại, anh và cô cũng sẽ không quay về đối mặt với nỗi đau đó.

Ra khỏi nhà hàng, Nhật Hoàng và Hải Băng leo lên một chiếc taxi, trên xe, Nhật Hoàng chỉ nắm lấy tay Hải Băng, không nói gì thêm nữa, anh biết cô đang nhìn anh, nhưng anh chỉ nhìn thẳng về phía trước, không dám nhìn cô ấy khóc, cô ấy đang khóc.

“Nhật Hoàng...”

“Đừng nói gì hết... em nghe anh là được rồi.”

Nhật Hoàng đưa Hải Băng về căn nhà riêng của anh ấy, căn nhà gần nhà Hải Băng, vừa vào tới trong, Nhật Hoàng đã khép chặt cửa lại như sợ mọi người sẽ chạy vào lôi mất vợ sắp cưới của anh đi.

“Chúng ta không làm vậy được đâu...”

Anh kéo Hải Băng vào phòng, anh lại khóa thêm một lớp cửa, để cô ngồi xuống giường rồi giữ chặt hai vai cô: “Hứa với anh, dù chuyện gì em cũng không thể thay đổi quyết định, chúng ta sẽ kết hôn theo đúng dự kiến, họ không đồng ý thì còn bạn bè của chúng ta, nơi đây không cho chúng ta kết hôn thì chúng ta đến nơi khác, anh không tin ở đâu cũng có người ngăn cản anh và em ở bên nhau.”

“Nhật Hoàng...” Hải Băng ôm lấy anh, khóc trên vai anh, xưa nay cô chưa bao giờ chứng kiến trong ánh mắt Nhật Hoàng lại hoảng loạn đến vậy, với cô, Bùi Ngô Nhật Hoàng là một chàng trai vô cùng bình tĩnh, dù gặp chuyện gì anh cũng giải quyết rất êm đềm mà hiệu quả lại rất cao. Anh trước giờ không hoảng hốt hay sợ hãi đến thế.

“Hải Băng... anh không cho phép ai chia cắt chúng ta cả...”

“Nhưng... nhưng... chúng ta là chị em...” Lời nói ra sao mà khó thề, Nhật Hoàng lắc mạnh đầu nhấn mạnh rằng không phải, tuyệt đối không phải, anh sống với bố mẹ mà có bao giờ nghe họ nhắc đến rằng anh có một người cậu dâu, lần này hiểu lầm, hiểu lầm. Nhật Hoàng luôn khẳng định như vậy để nỗi sợ hãi lắng xuống.

Mùi hương từ nước hoa của Hải Băng nhẹ nhẹ, thoang thoảng khiến tâm trí anh bắt đầu rơi vào trạng thái mê mẩn. Anh luôn có cảm giác, cái ôm này sẽ bị ai đó chiếm mất, anh linh cảm rằng lúc này Hải Băng ở trong vòng tay anh sẽ bị người khác cướp đi. Tuyệt đối không thể, Nhật Hoàng không chấp nhận điều đó...

Cô run lên khi cảm nhận hơi thở của Nhật Hoàng càng gần, anh hôn lên gáy cô, hôn lên cổ cô, anh đối mặt với cô bằng đôi mắt đỏ ngầu.

“Em là của anh... chúng ta không có quan hệ quyết thống... hiểu không hả?”

Cô gạt nhẹ đầu mình, hàng nước mắt vì thế mà cũng rơi xuống. Đáp trả nụ hôn cuồng nhiệt của anh, cô quấn lấy Nhật Hoàng, để mặc hơi thở anh lan tỏa khắp người cô, Hải Băng ngã xuống giường nhìn anh, anh vẫn ôm hôn cô như muốn ngay lập tức chiếm hữu luôn cô cho riêng mình. Hải Băng cũng thế, cô muốn cô là của anh để ngày mai không ai có thể lấy cái lí do vợ vẫn kia mà bắt hai người phải xa nhau...

Nhật Hoàng vòng tay ra sau lưng Hải Băng, ôm cô vào người và nhẹ nhàng kéo sợi dây khóa xuống, tấm lưng trắng trẻo ngọc ngà dưới ánh đèn càng khiến anh khó có thể khống chế chính mình, thêm vào đó, thần trí anh hoàn toàn bị suy nghĩ chiếm hữu để giữ lấy khống chế, anh ôm hôn Hải Băng, hôn từng tấc da trên cơ thể cô rồi giữ lấy làn môi mềm mại.

Hải Băng là vợ của anh, cô ấy không phải chị như lời mọi người nói...

Nhật Hoàng phải phủ nhận lấy nó, dù đó là sự thật đi chăng nữa thì anh cũng quyết không thể nó xảy ra. Hôm nay, Hải Băng là của anh thì họ sẽ không nói cô là chị của anh nữa...

Càng nghĩ, anh càng khiến khát vọng trong người bùng nổ, chiếc áo sơ mi của anh bị ném sang một bên, Hải Băng có thể cảm nhận được chính mong muốn của bản thân mình khi chạm tay vào tấm lưng vững chắc ấy...

Nhưng sao mọi suy nghĩ của cô lại rối lên thế này, trong thời khắc quan trọng nhất, Hải Băng lại do dự, nếu tối nay cả hai người xảy ra quan hệ thì sẽ ra sao? Họ mang danh tiếng là loạn luân? Dù không muốn nhưng sự thật bao giờ cũng tàn nhẫn với người ta như vậy, Hải Băng co những ngón tay lại, nước mắt trào ra khi cảm nhận bàn tay anh dần chạm vào đùi mình, kéo cả gấu váy lên...

“Không được!” Hải Băng cố dùng sức xô Nhật Hoàng ra khỏi cô, cô ngồi bật dậy trong nước mắt, nhanh lấy tay kéo lại hai dây áo đã tuột xuống khỏi tay, Nhật Hoàng vẫn nắm chặt tay cô dù đã bị cô xô ra.

“Hải Băng... Đừng sợ, hãy tin anh, ngày mai chúng ta đi Mĩ đăng kí kết hôn, anh sẽ nhờ Thiên Nghi hay Ngọc Diệp làm chứng cho chúng ta, nơi này không chấp nhận thì chúng ta sang nơi khác... Tin anh đi!”

98. Chương 10. 1: Lạc Mất Anh Rồi Giữa Dòng Đời Bon Chen

Bàn tay Hải Băng giữ chặt lấy dây áo trên vai mình, cô lắc đầu không biết diễn tả ra sao, chỉ nước mắt là đổ dài trên gương mặt trắng hồng đó: “Chúng ta là chị em, chúng ta là chị em, không thể làm như vậy được... không thể.”

“Không phải!” Nhật Hoàng quát còn lớn hơn khi còn trong nhà hàng, mắt anh hằn những tia máu, trong đó có cả nước mắt: “Em và anh không phải chị em... chúng ta là người yêu, sau này là vợ chồng. Em là của anh, là của anh!” Anh nhào đến ôm lấy Hải Băng, ấn cô xuống giường rồi lại điên cuồng chiếm lấy nụ hôn lần nước mắt của cô. Hải Băng vùng vẫy thì anh càng mạnh tay giữ chặt cô hơn nữa. Cô có thể biết nước mắt anh đang rơi, rơi xuống má cô, chảy vào tim cô mà xé tan từng mảnh.

Chính cái lý trí không cho phép Hải Băng tiếp tục chìm đắm trong cuộc yêu này, nếu còn tiếp tục, cả hai người chỉ còn con đường chết thôi, anh có tương lai, cô còn lý tưởng, họ đâu thể như thế, không thể nào.

Dùng hết sức mình, Hải Băng cúi đầu cắn vào bàn tay Nhật Hoàng đang đặt trên vai mình, anh đau đớn rút tay lại, cô nhanh như cắt xô anh ra khỏi người mình rồi bật dậy tát thẳng vào mặt anh: “Nhật Hoàng! Anh nghe em đi, chúng ta là chị em, chúng ta cùng chung huyết thống. Đúng thế, em là của anh, nhưng đó là trước kia, là của vài tiếng trước. Nhưng bây giờ, em là chị anh, em là chị anh. Anh nghe rõ không?”

“Không phải! Không phải như thế!!!” Anh gào thét như con thú dữ muốn phá hủy tất cả. Anh ngồi đó, ngồi trên giường đối diện cùng cô, đối diện với ánh mắt đau thương của người anh yêu, đối diện với xác thịt mà anh nghĩ là đó mãi thuộc về anh.

“Nếu chúng ta ở bên nhau... Nếu em... là của anh, rồi sau này, con chúng ta sẽ ra sao? Nó bị người đời khinh miệt, bị xã hội ruồng rẫy bởi hai từ nghiệt chủng... Anh đành lòng sao? Nhật Hoàng... Nhật Hoàng...”

Anh bất động, cúi đầu rồi siết chặt ga giường. Cô kéo lại váy mình, nhìn anh rồi bật khóc. Sau đó cô vụt chạy khỏi phòng, đóng sập cửa lại, mở toang cửa chính tiếp tục chạy, chạy trốn khỏi anh và trốn khỏi tình yêu đang điều khiển sự chính chắn của mình.

Thế còn anh? Bàn tay rỉ máu với những dấu răng, anh ngồi thờ trên giường không động đậy, những giọt nước mắt lăn xuống hai hõm má nóng hổi, mặn chát... Nhật Hoàng siết chặt tay mình rồi đứng dậy quơ đồ mọi thứ trong phòng... Ai đó có nghe tiếng đổ vỡ của vật, âm thanh đổ vỡ của tình yêu cùng tiếng thét kinh khủng của một người đánh mất lý trí.

Hải Băng chạy về phòng mình đóng sập cửa lại khóa trái, cô sợ ai vào trong lại nói ra những lời khiến cô đau lòng hơn nữa. Cô chạy vào phòng tắm tháo bỏ bộ váy màu trắng sữa rồi chui vào bồn tắm, xả nước đầy bồn, tràn luôn cả sàn.

Cô ngâm mình trong đó, dùng tay chà đi những vết hôn hằn đỏ của anh, đáng lẽ khi yêu nhau, lên giường cùng nhau, những nụ hôn này sẽ minh chứng cho tình yêu ấy, nhưng Hải Băng biết dừng lại khi mọi chuyện chưa đến mức phải đến đường cùng, bởi thế, nụ hôn của Nhật Hoàng cô nào dám nhận lấy, đây chỉ là hiện diện cho hai từ ‘oan nghiệt’, càng chà sát, chà đến da tay của cô chuyển sang đỏ mà sao hơi thở của anh vẫn còn bao trùm, Hải Băng gào thét rồi ôm mặt khóc nức nở... Biết đối diện làm sao đây khi mọi chuyện đã xảy ra rồi...

Sau đêm đó, dù ông bà Phương có đứng bên ngoài rõ cửa thế nào thì Hải Băng cũng không mở, Lâm An thấy lạ nên đến hỏi bố mẹ mình. Ai ngờ lúc nghe xong, cả cô ta cũng không thể chấp nhận được, chỉ biết vào phòng xách theo vali đi chuyển thực tập sắp tới, mang bản chất của sự trốn chạy.

Hai mươi lăm năm qua, ông Phương không hề dám nhắc với ai mình có một người em gái mặc kệ sự tồn vong của dòng họ mà bỏ trốn cùng tình yêu. Năm ấy khi họ Phương kết thông gia với một dòng họ khác môn đăng hộ đối để cứu vãn nguy cơ phá sản, lúc đó cả ông Phương vẫn chưa kết hôn, người được chỉ hôn lại là em gái ông Phương Tú Hồng. Nhưng Phương Tú Hồng lại không màn tất cả, bỏ trốn cùng Bùi Hưng – một chàng sinh viên khoa điện ảnh nghèo kiếp xác. Sau khi em gái bỏ trốn, ông Phương đành gánh vác công ty một mình, do bố mẹ mất từ sớm, ông có khả năng tự sinh tồn là điều hiển nhiên, dù sự nghiệp họ Phương sụp đổ hoàn toàn nhưng rồi sau những năm tháng cực khổ, ông lại gây dựng nên một công ty xây dựng khác và lập gia đình... Điều mà không ngờ đến lại do ông trời sắp đặt, hai mươi lăm năm sau, con gái

của ông lại đi yêu con trai của đứa em gái ngỗ nghịch kia... Phương Tú Hồng vì muốn trốn tránh anh trai mình mà đổi luôn thành họ Ngô... Tất cả ân oán của đời trước lại phải bắt thế hệ sau gánh lấy tất cả... Đó là số phận là ngang trái...

“Băng à... Mở cửa ra có được không... Băng!” Thiên Nghi sau khi nghe tin liền chạy đến, ông Phương xót con gái cứ giam mình suốt nên phải gọi điện cầu cứu cô.

“Hải Băng... Cho Nghi vào đi...”

Bật... Cửa được mở, Thiên Nghi vào trong liền khép cửa lại, Hải Băng ngồi xuống giường mặt đỏ ửng, hai mắt sưng húp do khóc, lại thêm da Hải Băng vốn rất trắng giờ thì đỏ hồng lên. Cảnh tượng này, Thiên Nghi còn phải hoảng sợ khi trông thấy mình trong gương vào hai tháng trước. Sau tai họa cứ đổ dồn xuống với bọn họ vậy.

“Chuyện đó Nghi nghe hai bác nói rồi... Gia Minh có tìm Nhật Hoàng, Nhật Hoàng đang ở ngôi biệt thự của bố mẹ anh ấy.”

Nước mắt khóc cạn rồi nên Hải Băng không thể khóc nữa, cô ngẩng đầu nhìn Thiên Nghi ngồi bên cạnh rồi nhẹ nhàng tựa đầu vào vai người bạn đó: “Hôm qua Nhật Hoàng có gọi cho Băng, anh ấy nói cùng Băng bỏ trốn, nhưng trốn đi đâu bây giờ khi cả thế giới đều không thể chấp nhận... Bây giờ cả điện thoại Băng cũng không dám để anh ấy gọi đến nữa...”

Thiên Nghi dùng tay mình ôm lấy vai Hải Băng rồi cũng đỏ ửng theo: “Mạnh mẽ lên Băng... chúng ta không thua được, ông trời càng muốn chúng ta ngã gục thì chúng ta càng phải đứng dậy.”

Hải Băng gật đầu như hiểu ý: “Bởi thế Băng dường như cũng chấp nhận sự thật rồi... có khóc thì cũng khóc, có đau thì đã đau, sự thật cũng thế thôi.”

Sau đó vài ngày, Nhật Hoàng lại đến tìm Hải Băng, tâm trạng Hải Băng có thể ổn định nhưng Nhật Hoàng thì không. Anh xông vào nhà mặc kệ sự phản đối của bà Phương, nhìn Hải Băng đang ngồi trên bàn ăn cơm, anh bước đến nắm lấy tay cô rồi kéo ra ngoài, để cô vào ghế phụ, Nhật Hoàng đóng chặt cửa lại rồi vòng qua bên kia, leo lên xe chạy mất. Bà Phương tá hỏa khi sợ cả hai đứa sẽ làm chuyện dại dột như tự tử cùng nhau chẳng hạn, bà liền gọi điện cho ông Phương đang ở công ty.

Hôm nay phòng trà Happiness không có vị khách nào.

Hải Băng bị anh lôi đến đó, cô nhìn xung quanh, cả một người phục vụ cũng chẳng có. Cảm giác này khiến cô khó thở khi mỗi lúc ở gần anh...

Nhật Hoàng không nói gì mà chỉ bước lên sân khấu ngồi xuống ghế đặt tay lên những phím đàn... Bài hát Kiss the rain vang lên, Hải Băng nhìn anh chăm chú, những ngón tay chuyển động làm nên những khung bậc cảm xúc khác nhau. Chỉ có anh mới mang đến cho âm nhạc một màu đẹp đến thế, lần đầu tiên cô đứng trên sân khấu cũng là anh giúp cô, Nhật Hoàng như một vị hoàng tử xuất hiện đem tình yêu và may mắn đến cho nàng lọ lem...

Âm thanh cuối cùng kết thúc, Nhật Hoàng tiến về phía Hải Băng, cô đang ngồi trên ghế xem anh bước về phía mình...

“Chúng ta bỏ trốn đi!” Đề nghị đột ngột này không thể không khiến Hải Băng sửng sốt, mắt cô mở to hơn, anh đứng trước Hải Băng, ngược ánh sáng nên cô không thể nhìn rõ xem từng biểu hiện trên mặt của anh lúc này như thế nào, giọng nói vô cùng trầm ấm đó từng hát vô số bài hát cô yêu thích, anh dạy cô tìm ra âm chuẩn, thế nào là âm luật, dạy cô sáng tác, dạy cô đàn thế nào để tình cảm dạt dào hơn...

“Em đủ dũng cảm chấp nhận sự thật rồi...”

“Chấp nhận à? Em chấp nhận được cái sự thật chẳng ra gì đó sao?”

Cô im lặng thì anh càng nóng giận hơn, từ lúc về nhà, ông bà Bùi Ngô liên tục khuyên anh từ bỏ tình cảm này, họ sẽ tìm cho Nhật Hoàng một cô gái tốt nhất, biết hát biết đàn như anh yêu cầu, nhưng anh tự hỏi mình, dù có nhiều cô gái giỏi hơn Hải Băng đi chăng nữa thì anh cũng chỉ có thể yêu một người.

Nếu cô đồng ý, anh sẽ dẫn cô cao chạy xa bay, dù đi đến chân trời nào anh cũng sẽ ở bên cô...

“Nhật Hoàng... Em... nghĩ chúng ta nên dừng lại.”

Rặng... Hải Bằng giật mình khi thấy anh đập vỡ chậu hoa trên bàn, cánh hồng rơi xuống cùng những mẩu thủy tinh vụn.

“Thế nào là dừng lại đây? Lần đầu tiên em chia tay với anh là vì tình bạn, anh có thể hiểu, lần thứ hai em chia tay với anh là vì anh lừa dối em, còn lần này... Em nói cho anh biết đi, anh sai chỗ nào? Anh sai chỗ nào hả?” Anh gần như thét hết sức lực của mình, bàn tay siết lấy vai Hải Bằng làm cô đau đớn, nhưng nỗi đau đó là gì khi chính linh hồn mới là thứ khiến có người ta tuyệt vọng.

“Anh không sai... là ông trời sai, là nguyệt lão sai, ông ấy khiến chúng ta gặp nhau, yêu nhau để rồi phải mất nhau khi còn yêu... Là em sai, là em không nên yêu anh... Lỗi do em.” Những lời nói tưởng chừng nhẹ nhàng đó mà khó khăn lắm Hải Bằng mới thốt lên được, cô cắn răng nén nỗi đau thành sức mạnh, cô phải sống, anh cũng thế, nếu họ chỉ biết tình thì cuộc sống chẳng phải vô nghĩa lắm hay sao?

“Hải Bằng... Anh thật vô dụng... Hải Bằng...” Nhật Hoàng khụy xuống cạnh ghế cô ngồi, đau đớn lẫn chua xót tột cùng.

Nhìn anh khóc mà chính tim cô đau, Nhật Hoàng mạnh mẽ của cô, Nhật Hoàng phong độ chính chắn của cô đã không còn, anh giờ đây như con nai bị dồn vào đường cùng không còn lối thoát, anh muốn chết đi để không còn suy nghĩ đến cái quan hệ huyết thống khủng khiếp đã chia rẽ đôi nhân duyên này.

“Anh không thể mất em... Không thể được. Hải Bằng của anh, tình yêu của anh, ước mơ của anh... Anh không thể sống thiếu em... Hải Bằng...”

Hải Bằng ôm anh vào lòng mình, cô không khóc, không thể để anh nhìn mình yếu đuối nữa.

“Chúng ta từng yêu nhau... khoảng thời gian đó là khoảng thời gian hạnh phúc nhất của em, có anh, em không còn cảm giác bị gia đình ghẻ lạnh, anh dạy cho em rất nhiều thứ, giúp em có tự tin đứng vững trên sân khấu của mình... Anh yêu em và luôn tôn trọng mọi quyết định của em mà không cần lý do... Nhật Hoàng. Cảm ơn anh.”

“Em không bỏ trốn cùng anh sao?”

“Trốn tránh chẳng qua là nhất thời, em không muốn thế, càng không muốn anh vì em mà phải sống dưới sự xỉ nhục của mọi người. Chúng ta xa nhau, xa nhau để biết chúng ta từng yêu nhau, từng thuộc về nhau.”

Đúng thế, xa nhau chưa hẳn đã hết yêu, chẳng qua xa nhau để biết rằng ta từng yêu nhau.

Trong phòng trà đó, hai bóng người chập chờn trong ánh sáng mờ ảo, chỉ có anh khóc nhưng cô thì không.

Khi đưa Hải Bằng về nhà, ông bà Phương đã đứng ở cổng đợi cô, thấy Hải Bằng bước xuống xe cùng Nhật Hoàng, họ lo lắng sợ rằng tại trẻ lại đưa ra những quyết định không chính chắn. Ông Phương nhìn Hải Bằng không có chút cảm xúc mà ngược lại gương mặt còn vô cùng bình thường, mắt cũng không đỏ hoe như đã khóc.

“Bố mẹ! Con về rồi.” Hải Bằng đến đứng bên cạnh ông Phương, Nhật Hoàng nhìn người đàn ông trung niên, anh cũng định chào ông bà nhưng khi lời nói định nói ra thì nghẹn lại cổ họng, nên gọi là gì đây? Là bác trai, bác gái? Hay là cậu và mẹ? Nên nói lời từ biệt cùng Hải Bằng với tư cách gì đây? Là người yêu hay chị gái.

“Nhật Hoàng... Anh đã hứa với em rồi.”

Anh cúi đầu thở dài não nề rồi ngẩng lên, im lặng vài giây: “Cậu... mẹ.”

Bà Phương nhìn chàng trai đó rồi nhìn Hải Bằng, bà trước giờ luôn khinh thường kẻ khác và luôn nghĩ mình, nhưng hôm nay, lần đầu bà mang cảm giác xót xa cho Hải Bằng, con gái của bà.

“Được rồi, nếu hai đứa nói chuyện rõ ràng rồi thì tốt. Cậu cũng không trách mẹ con làm gì nữa, coi ra nó vẫn sống tốt bên Bùi Hưng, nhưng Nhật Hoàng à, có nên gọi Hải Bằng một tiếng chị không?”

Ông Phương nắm lấy tay con gái, cô nhìn anh trân trân, bắt đầu kiềm chế cảm xúc của mình.

“Chị...” Đó là tiếng gọi khó nghe nhất mà Nhật Hoàng từng nói ra. Anh cúi đầu không dám nhìn thẳng vào mắt cô, tiếng nói đó sao mà nặng như hòn đá lớn kéo trĩu đáy lòng anh, không còn chỗ cho hơi thở nữa.

“Bố, mẹ, con muốn tiền Nhật Hoàng...”

Hai người kia hiểu ý, trước khi vào trong, ông Phương còn vỗ vai con gái, hãy mạnh mẽ lên vì ngay cả ông cũng không bao giờ nghĩ chuyện này sẽ đến với chính con gái của mình.

“Ngày mai anh đi rồi sao?”

“Ừm...” Anh phải đi, nếu cứ ở nơi đau thương này thì làm sao anh sống nổi khi mỗi ngày gặp em đều phải gọi em bằng chị, nhớ em không thể ôm em, nhìn em mà luôn phải tự ý thức rằng không bao giờ được chạm vào em nữa.

Anh đi để trốn tránh, để tìm cách chữa lành vết thương này.

Nhưng liệu cố gắng thì vết thương ấy có thể lành sẹo không?

“Em không tiền anh được... đi bình an.” Cô quay người định vào nhà thì Nhật Hoàng nắm lấy tay Hải Băng lại, anh dùng đôi mắt đỏ hoe nhìn cô, đúng là cô không khóc, trước giờ cô luôn nghĩ mình đủ khả năng gánh vác mọi chuyện mà không cần sự giúp đỡ của ai, ngày hôm nay cũng thế, Nhật Hoàng thừa hiểu rằng cô không khóc nhưng nước mắt lại chảy ngược vào trong.

“Em còn nhớ... từng hứa với anh, sẽ hát cho anh nghe một bài hát khi anh muốn không?”

Hải Băng hồi tưởng về cái thời cấp ba đẹp đẽ của mình, khoảnh khắc ngọt ngào đó cô quên sao được. Cô gật đầu: “Chỉ cần anh muốn nghe, em có thể hát bất cứ lúc nào.”

“Bây giờ... hãy hát cho anh nghe! Sau này có lẽ chúng ta không gặp nhau nữa... lần cuối cùng, xin em, ca sĩ Hải Băng, hát cho người khán giả này một bài hát được không?”

Dù có hát suốt cuộc đời, em cũng nguyện hát tặng anh, dù dưới khán đài chỉ còn có một khán giả là anh, em vẫn hát, hát vì anh.

”Từ trong con tim em cứ nhớ anh vô bờ

Tình yêu ấy cũng đã khiến em mong chờ

Góc phố vắng anh mình em bơ vơ

Bao giấc mộng này tan vỡ...”

Bàn tay cô bị Nhật Hoàng nắm lấy, anh đứng nghe cô hát, lần cuối cùng nắm tay người anh yêu với tư cách là người yêu. Sau khi không gặp lại nhau nữa, anh không muốn mình gặp lại Hải Băng để rồi nhìn nhau mà chẳng nói lên lời, tình yêu đầu của anh, tình yêu cuối cùng của anh chấm dứt từ ngày mà anh nghĩ rằng đó là bắt đầu ột trang vở mới...

”Bao giấc mộng này tan vỡ...

Thì... thôi xem... như chuyện mình... chưa bắt đầu

Để cho...” Bài hát vẫn chưa kết thúc mà cô không còn cất nổi giọng.

Lần này cô đã khóc, nhìn anh mà khóc, khóc với anh, người cô yêu thương nhất, khóc để anh biết là anh cũng quan trọng với cô như thế nào... Vì tình yêu đó, cho cô hy vọng, cho cô biết yêu ình và cho anh ra sao... Hải Băng ôm lấy anh, cái ôm cuối cùng để kết thúc những năm tháng yêu nhau thuở nào... Hải Băng khóc trên vai anh, Nhật Hoàng ôm chặt cô không rời, nếu có thể, xin thời gian ngừng lại để anh giữ mãi phút giây này... bên em... người con gái anh yêu. Anh siết chặt vòng tay: “Anh yêu em.”

Cô buông tay mình ra và chạy thẳng vào trong nhà, Hải Băng đóng cửa phòng lại và ngồi đó khóc nức nở. Xa anh, ngày mai còn đâu là ánh sáng, mất anh rồi âm nhạc chỉ là thứ vô tri, tim cô chỉ là hình thức đánh mất linh hồn... Lạc mất anh rồi, giữ cuộc sống đây bon chen.

99. Chương 10. 2: Cả Đời Cũng Không Thẽ Quên

Sau những chuyện vừa xảy ra, Tiểu Quỳnh – người ghét nhất mê tín dị đoan cũng bắt đầu rủ rê bạn bè đi chùa trừ tà.

Chiều thứ bảy, bốn người còn lại trong nhóm Ngũ Long công chúa đều đến chùa quan âm lễ phật.

Mấy hôm nay, Đăng Khôi thường đến nhà nấu bữa trưa cho Thiên Nghi nhưng do Thiên Nghi bận túi bụi nên ăn qua loa cho qua, gần kết thúc năm hai nên có rất nhiều chuyện phải làm, Thiên Nghi thức khuya dậy sớm chuẩn bị nhiều thứ, cả việc viết tiểu thuyết kia cũng chiếm khá nhiều thời gian, Đăng Khôi có khuyên cô nhưng anh biết lời nói đó Thiên Nghi nào để tâm nữa.

Một hôm, Gia Minh lại đến nhà Thiên Nghi, lúc đó Thiên Nghi đang ăn trưa cùng Tiểu Quỳnh, Gia Minh cũng có cơ hội ăn ké vài món. Gần đây, Gia Minh hay chăm sóc tình hình của Thiên Nghi nhiều hơn, anh xem đó như việc mình nên làm thay cho thằng bạn vô trách nhiệm, ai ngờ lòng tốt lại bị Tiểu Quỳnh chê trách nghi ngờ. Cả bữa cơm, cô nói mãi về việc Gia Minh thừa nước đục thả câu, còn Gia Minh thì cầm cúi ăn, thỉnh thoảng đáp lại vài câu làm Tiểu Quỳnh tức muốn thổ huyết.

Ăn xong, ra đến phòng khách, Gia Minh ngồi cứ lẩn lự mãi không nói, Thiên Nghi pha cho anh ly cà phê đặt xuống bàn rồi ngồi đối diện Gia Minh.

“Không phải anh đến đây để ăn trưa với em đó chứ?”

“À... chuyện là... Nhưng Thiên Nghi nè, hứa với anh là em không được bức xúc.”

“Ừm... chuyện gì em cũng bị hết rồi, giờ còn việc gì khiến em tổn thương nữa đây?”

“Anh vừa nhận điện thoại của An An... nó nói, hai tuần sau nó sẽ kết hôn.”

Bàn tay đặt vào túi áo khoác của Thiên Nghi bắt giắc co lại, cô không nói tiếng nào nữa. Tiểu Quỳnh nghe vậy liền dùng ánh mắt dữ tợn chưa từng có mà nhìn Gia Minh: “Thì ra là kết hôn với tên bạc tình đó, này, anh về mà khuyên em của anh đừng chui đầu vào rọ nữa, kéo khóc cũng không biết mình khóc vì cái gì đó.”

“Không chắc... đó là suy đoán của tôi thôi. An An nó không nói là nó kết hôn với ai, chỉ bảo tôi sang Mỹ dự lễ rồi sẽ biết.”

“Không phải hấn ta thì là ai nữa đây?”

Thiên Nghi đứng dậy, xoa xoa hai bàn tay vào nhau rồi nở nụ cười gượng gạo: “Chuyện đó không liên quan gì đến em nữa... anh thay em gửi lời chúc phúc đến An An dùm em.”

Gia Minh, Tiểu Quỳnh ngồi nhìn Thiên Nghi đi lên gác. Đợi bóng Thiên Nghi khuất dần, Tiểu Quỳnh mới cố gằn giọng mình lại.

“Có phải anh định cưa cẩm Thiên Nghi không hả?”

“Cô khủng sao? Người yêu của bạn tôi không bao giờ đụng tới.” Gia Minh cầm ly cà phê lên uống, vừa đưa vào miệng đã phun ra, bay thẳng vào mặt Tiểu Quỳnh. Cô ấy la toáng lên.

“Cái tên này, anh làm gì vậy hả?” Áo mới mua dính đầy vết cà phê, Tiểu Quỳnh máu dồn lên đại não.

“Xin xin lỗi... tại cà phê thôi...”

Cà phê Thiên Nghi pha không biết ấy muốn đường vào mà chỉ cảm giác như đang uống nước đường, tâm hồn con người thơ thần nên mọi thứ nên cẩn thận, Gia Minh thề rằng sau này sẽ đề phòng những gì Thiên Nghi làm ỉn ăn uống, bụng anh vốn không tốt lắm, nếu không may mà nhập viện thì toi rồi.

“Anh cố ý đúng không?” Vừa nói, Tiểu Quỳnh lấy giấy ăn trên bàn lau sạch mấy vết bẩn, càng lau càng dơ. Gia Minh thấy thế nên cầm giấy ăn đựng vào vết dơ, ai ngờ vừa chạm vào thì mới biết nó là đầu, tay anh bị bẻ ngược về phía sau.

“Này... tôi không cố ý... bỏ ra nhanh... đau đau.”

Tiểu Quỳnh nghiêng răng ken két, cầm chặt tay Gia Minh hơn nữa: “Thừa nước đục thả câu với Thiên Nghi giờ còn dám sàm sỡ tôi sao? Hôm nay tôi cho anh hưởng luôn phần của tên bạc tình kia.”

“Cái đó tôi không cố ý chạm vào... mà cô tưởng mình danh giá lắm sao? Số vòng không chuẩn đó tôi không có hứng thú đâu.”

Câu nói này chạm đến lòng tự tôn của phụ nữ, Tiểu Quỳnh cúi đầu nhìn vòng một mình, không chuẩn ư? Vậy theo anh ta thế nào là chuẩn, phải to hơn các cô người mẫu trong mấy quyển tạp chí mà ngày nào anh cũng dán bốn con mắt vào đến nổi mỗi lần bỏ bớt hai con là như kẻ mù à?

“Tôi sẽ cho anh biết thế nào là lẽ độ...”

“Cô thử xem...”

Thiên Nghi ngồi trên giường mình cố lấy lại bình tĩnh, đã nói là không quan tâm mà, nhưng sao cứ nghe đến là lòng lại phập phồng, tim thì lại sai nhịp. Cô tự hứa với bản thân mình là không lo, không nghĩ, không làm gì liên quan đến ‘người kia’ nữa. Bây giờ thì sao, không khống chế được mình, cô đang ghen, đang ghen với tình cũ của anh. Nghĩ đến cảnh anh dìu người con gái khác bước lên lễ đường, anh ôm hôn người con gái khác như đã từng hôn cô, anh nói những lời ngọt ngào với người khác là Thiên Nghi lại hận anh đến thấu xương, nhiều lúc còn muốn bay sang nước Mỹ xa xôi mà dùng dao đâm vào tim anh, xem thật ra nó màu gì...

Ở dưới nhà vọng lại tiếng cãi nhau um sùm của Gia Minh và Tiểu Quỳnh, Thiên Nghi lắc đầu lấy lại tỉnh táo, phát hiện điện thoại đang rung, cô cầm lên nhìn nó, là một dãy số lạ.

Có khi nào là anh... Cô run rẩy quẹt ngang màn hình điện thoại rồi áp vào tai mình.

“Alô...”

Gia Minh đang chạy vòng ra nhà bếp thì đụng trúng Thiên Nghi đã thay đồ bước xuống, trên tay còn cầm theo một túi xách vải màu trắng kem. Tiểu Quỳnh đuổi theo Gia Minh nên thấy anh ta dừng lại đành dừng theo.

“Nghỉ ra ngoài sao?”

“Ừm... hai người ở nhà đừng khiến cảnh sát đến thăm nhà Nghi đó...”

Nhìn sắc mặt Thiên Nghi không có gì là không tốt, Gia Minh an tâm phần nào: “Ra ngoài gặp bạn hả?”

Trông cách ăn mặc không phải đi chơi, mà Gia Minh thừa biết Thiên Nghi không thể đi chơi, huống hồ hôm nay cô cũng không có tiết gì ở trường, vậy là ra ngoài gặp bạn.

“Là ai vậy Nghi? Cần mình đi cùng không?” Tiểu Quỳnh bỏ cây thước kẻ vải do cô Lan để lại xuống, nói chuyện nghiêm túc hơn.

“Gia Huy.”

Nghe tới cái tên này, cả Gia Minh và Tiểu Quỳnh đều không khỏi sửng sốt. Anh ta về rồi, còn tìm gặp Thiên Nghi, lần này lại xảy ra chuyện gì đây?

Ra đến một quán cà phê có tên là Hoa hồng, đúng là quán sao tên vậy, hai bên được trồng những cây hồng còn đơm nụ, cả tấm cửa kính ở lối vào cũng được in nổi những đóa hồng đã nở rộ khiến người khác bắt mắt. Sao trước giờ Thiên Nghi không biết trong thành phố lại có một quán cà phê như thế này chứ...

“Xin hỏi cô đi một mình hay có hẹn với bạn ạ?” Một nam nhân viên phục vụ lịch sự hỏi khi thấy Thiên Nghi mở cửa bước vào.

“À... tôi có hẹn, một người họ Hà, anh ấy nói đặt bàn rồi.” Nhân viên ấy nghe vậy thì mỉm cười đưa tay hướng về phía trong: “Cô Tăng... mời cô theo tôi, lối này...”

Lối vào là một dãy bàn ghế trong một phòng rộng lớn xung quanh chỉ toàn làm bằng kính, ở đây đã có vài vị khách ngồi chờ, một nam một nữ cũng có, người già trẻ nhỏ cũng có... Nhìn ra cửa kính là một vườn hoa hồng đang được trồng cẩn thận.

Thiên Nghi theo hướng người phục vụ chỉ dẫn, cô trông thấy một người đàn ông đang ngồi đợi ở một cái bàn cuối phòng, mắt vừa thấy cô đã sáng lên, đưa tay ra hiệu với Thiên Nghi.

Cô bước đến ngồi xuống đối diện với Gia Huy, sau khi phục vụ mang nước uống đến, Gia Huy chỉ mỉm cười nhìn cô. Thiên Nghi uống một ngụm nước ép cam rồi phá vỡ bầu không khí yên lặng lúc bấy giờ.

“Anh về khi nào vậy?”

“Vừa xuống sân bay là tìm em ngay đó.” Gia Huy chau mày: “Trông em kìa, sắc mặt tệ quá, có phải bị Hoàng Khang bắt nạt không hả? Nói anh nghe đi, anh sẽ đến tìm nó hỏi cho rõ ràng, đòi lại công bằng cho em.”

Nụ cười trên khóe môi Thiên Nghi pha chút cay đắng: “Em với Hoàng Khang chia tay rồi!”

Nhém tí Gia Huy lại tiếp tục màn kịch phun cà phê của Gia Minh khi nãy, anh ho sục sùi nhận lấy khăn giấy của Thiên Nghi đưa: “Xin lỗi em... anh bắt ngờ quá.”

Phải vậy thôi, ngay cả cô còn thấy vô cùng bất ngờ khi biết mình đã trở thành kẻ bị người ta bỏ rơi: “Không sao... anh về đây công tác hay về thăm cậu của anh?”

Gia Huy nhận ra Thiên Nghi không hề muốn nhắc đến chuyện cũ nên anh giả vờ như không quan tâm đến chuyện của Hoàng Khang nữa. Gia Huy cười cười rồi lấy trong túi áo khoác ra một tấm thiệp màu đỏ đặt trước mặt Thiên Nghi: “Lần này anh về để mời em dự đám cưới của anh.”

Trong một ngày mà hết bất ngờ này đến kinh ngạc khác, sao mà ai cũng dùng vòng đời đi kết hôn hết vậy, Gia Huy đi lâu như thế bây giờ trở về nói rằng sẽ kết hôn thật khiến người ta ngạc nhiên.

“Anh kết hôn sao? Chúc mừng anh...”

“Cảm ơn em... Nhưng mà Thiên Nghi này, chuyện của em là thế nào? Em thấy Hoàng Khang không hợp với mình sao? Hay giữa hai đứa có hiểu lầm gì?” Anh thấy Thiên Nghi có vẻ bồn chồn không định nói, nhưng với nghĩa vụ như một người anh trai, Gia Huy nghĩ mình nên lo đến chuyện này: “Sao vậy hả? Có còn xem anh là anh của em không?”

“Là Hoàng Khang bỏ em...”

Lần này, Gia Huy há miệng to bằng chữ O, lúc sau định thần lại anh còn không dám tin vào những gì Thiên Nghi nói, chuyện này thật khó tin. Thiên Nghi ngẩng đầu trông bộ dạng bất ngờ đến đứng hình của Gia Huy, cũng phải thôi, trước giờ ai cũng nghĩ nếu Thiên Nghi với Hoàng Khang mà xảy ra chuyện thì tỉ lệ nguyên nhân đều bắt đầu từ Thiên Nghi, ai có ngờ tình huống này hoàn toàn ngược lại đâu.

“Hoàng Khang sắp kết hôn rồi, kết hôn với An An.”

“Cái gì?” Bỗng dưng Gia Huy phát hoảng lên làm những người trong nhà hàng đều chú ý, Thiên Nghi bình tĩnh, biết ngay là anh sẽ bất ngờ như thế mà, nhưng lúc Hoàng Khang nói anh sang Mỹ kết hôn, Thiên Nghi cũng đoán được phần nào sự việc sẽ diễn ra như vậy thôi, có lẽ tình đầu bao giờ cũng đẹp và khó quên nhất, với cô, mối tình đầu cay đắng này cũng không thể nào xóa được, cả niềm vui và những vết thương mà anh đã gây ra cho cô.

“Em sẽ xin nghỉ một tuần để sang đó dự đám cưới của anh, sẵn tiện bay sang chỗ cô em để nói về việc đến Mỹ sống cùng họ, dù sao ở đây cũng không còn ai, bên đó có cô và dượng, có luôn cả Nun, em sẽ thấy vui hơn.”

Trước kia Thiên Nghi bắt chấp ngăn cản của gia đình, bỏ mọi điều kiện tốt đẹp để ở lại đây, vì nơi này có anh, bây giờ ngay cả anh cũng bỏ đi, Thiên Nghi nghĩ mình nên rời khỏi nơi đau thương này, nơi có những hồi ức đã ăn sâu vào tiềm thức của cô. Có lẽ ra đi là sự lựa chọn đúng đắn nhất trong lúc này.

“Thiên Nghi... Nghe anh nói nè.” Gia Minh cắt ngang dòng cảm xúc của Thiên Nghi. Cô quay về hiện tại rồi nở nụ cười không lấy làm tự nhiên với Gia Huy: “Dạ?”

“Hoàng Khang kết hôn với ai thì anh không biết, nhưng nói cho em nghe, An An là cô dâu của anh, cậu ta kết hôn với An An thì anh bỏ đi đâu chứ.”

Đến lượt Thiên Nghi há hốc mồm: “Anh nói An An là cô dâu của anh, vậy...Vậy người lần này anh kết hôn là An An, là em gái của Gia Minh sao?”

Gia Huy gật đầu một cái rõ mạnh để khẳng định lại lần nữa: “Quách An An, đúng là cô ấy là bạn gái cũ của Hoàng Khang, nhưng hiện tại là vợ sắp cưới của anh, em đừng có đem râu ông này cắm cằm bà kia chứ... Sao An An có thể kết hôn với Hoàng Khang được.”

Gia Huy định lái xe đưa Thiên Nghi về, cô thì nói rằng mình phải ghé qua siêu thị mua một ít đồ dùng nên không muốn làm phiền anh.

Trên đường về, Thiên Nghi cầm túi xách đi bộ lang thang trên con đường đầy người, ngập xe. Sao mọi thứ xung quanh đều trống rỗng thế kia, cô không biết mình đang làm gì, nên đi đâu bây giờ, Hoàng Khang nói anh kết hôn để chia tay với cô, bây giờ người có khả năng duy nhất kết hôn với anh cũng có gia đình mới rồi, vậy anh ở đâu? Anh kết hôn cùng ai?

Cô ngồi xuống một bên xe buýt, cúi đầu nhìn những giọt mưa rơi xuống, cơn mưa làm mọi hoạt động rơi vào hỗn loạn, xe thì chạy nhanh hơn, người đi trên đường đều nấp vào trú mưa, thấp thoáng những cây dù bước qua bước lại trên đường, có cả những cặp tình nhân cùng nhau che chung một cây dù, trông họ mặn nồng biết nhường nào.

Thiên Nghi đặt tay lên ngực trái mình, nó lại đập nhanh như thế rồi. Trước kia, chẳng phải cô cũng có cuộc sống tươi đẹp và tràn ngập hạnh phúc sao? Lần đầu cùng người con trai đó dưới một cây dù, nước mưa ướt vai của cả hai, nhưng nụ cười trên môi anh lúc đó còn rạng ngời hơn bao giờ hết, vòng tay ấm áp đó, Thiên Nghi sợ rằng cả đời mình cũng không thể nào quên được...

“Hoàng Khang...Anh đang ở đâu?”

Anh đang ở một nơi mà không có cô, anh đang nhìn bầu trời nước Mĩ bao la nhưng không còn ánh sáng, anh đang ở giữa vũ trụ nhưng trái tim gần như ngừng đập...

Tuần sau, Thiên Nghi chuẩn bị mọi thứ để sang NewYork của Mĩ, nơi hội nhập những thứ phồn hoa bậc nhất thế giới. Bước xuống sân bay, điện thoại cô reo liên tục, Gia Huy đã đứng từ xa chờ Thiên Nghi.

Anh sắp xếp cho Thiên Nghi ở một khách sạn năm sao cao cấp, lúc đầu anh còn dự định để Thiên Nghi về nhà mình nhưng cô luôn miệng từ chối, như thế không hay cho lắm, biết tính khí của cô nên Gia Huy không ép, anh đành dẫn Thiên Nghi đến khách sạn ở lại vài ngày, bởi sau khi dự đám cưới xong, Thiên Nghi phải bay sang bang B để thăm gia đình cô Lan.

100. Chương 10. 3: Tìm Đến Chân Trời Góc Bể

Ngày hôm sau, Thiên Nghi mặc một bộ đầm dài màu sâm banh, vừa bước khỏi cửa đã trông thấy Gia Minh đứng đợi bên ngoài, cô mỉm cười với anh. Cô thầm nghĩ nếu Tiểu Quỳnh mà thấy dáng vẻ của Gia Minh lúc này, chắc Tiểu Quỳnh sẽ nuốt ngược lại mấy từ hay nói với Gia Minh, ‘một sách’, ‘bốn mắt’,...Vừa khoác vào người bộ vest nâu, Gia Minh như biến sang một người khác, cặp kính cận biến mất khiến đôi mắt anh đẹp hơn, thêm vào đó với thân hình cực chuẩn của Gia Minh, đủ khả năng để đánh gục mọi tiểu thư khác rồi.

Hôn lễ bắt đầu từ việc cử hành trong nhà thờ, đến tiệc mừng tại nhà hàng năm sao Thiên Nghi đang ở. An An xinh đẹp tuyệt trần trong bộ váy cưới thật lộng lẫy, mái tóc được cài vương miện trông cô càng giống các vị nữ hoàng trong các câu chuyện huyền thoại của những đế quốc hùng mạnh.

Thiên Nghi ngồi cùng bàn với Tuấn Nguyên và Gia Minh. Ai cũng bận rộn lo việc của mình, Gia Minh hoàn toàn bất ngờ khi nhìn thấy chú rể, người anh trai này quá thất bại, đến khi nó trở thành vợ của người ta

thì mình mới biết thằng nào đã chinh phục được đứa em gái ngang ngược đó.

Buổi tiệc kéo dài đến tối, Tuấn Nguyên lần này xuất hiện khiến mọi người đều sửng sốt, ai cũng tưởng anh trốn luôn rồi. Gia Minh chỉ cúi đầu không nói mà liên tục uống rượu mừng, anh thề lần này sẽ cho chú rể khỏi động phòng, ai ngờ người rụt ngă trước là anh, Gia Huy là cao thủ không thể đánh bại. Gia Minh được Tuấn Nguyên đưa về nhà riêng của cậu ấy tại Mĩ.

Cũng không ai biết tại sao hôm nay Hồng Ngân lại không đến dự lễ, từ khi còn ở trong nước, cô ấy đã mất tích không để lại lời nhắn cho bất kì ai, hôm nay lại không đến dự hôn lễ này...Thế là có một người đang lo lắng.

Thiên Nghi chỉ uống nước cam nên rất tỉnh táo, mắt cô cứ kiếm tìm một bóng hình đã trở nên xa xôi, nhưng lại thêm một lần thất vọng, có lẽ họ kết thúc rồi. Lát sau, nhân lúc mọi người vẫn đang tiếp tục cuộc vui, Thiên Nghi lẻn về phòng của mình. Sáng mai cô cũng phải chuẩn bị để rời khỏi đây, tối nay nên ngủ sớm nên cô thay bộ đầm ra và mặc bộ đồ ngủ vào, lên giường ngủ. Nằm chưa được bao lâu thì bên ngoài phòng có tiếng chuông cửa, Thiên Nghi nhìn qua mắt mèo cửa thì trông thấy tiểu mỹ nhân đang đứng đợi ở ngoài.

Cửa mở ra...

“Cô dâu... sao lại qua đây giờ này?”

“Tôi nói chuyện với Nghi một lát được không?”

Thiên Nghi khép cửa rồi ngồi xuống ghế, An An đã thay bộ lễ phục ra mà mặc lên người một đầm dạ hội màu đỏ rực hờ vai.

“Họ đang đấu rượu với anh Huy ngoài kia... Tôi ở đó cũng không giúp ít được gì cả...Đến trò chuyện với Nghi cho vui.”

Thiên Nghi ngồi lắng nghe An An nói về sự tích tình trường của nam nữ chính hôm nay. Không ngờ trái đất lại nhỏ đến mức để hai người họ gặp nhau, Gia Huy chính thức vào làm trong công ty của ba An An, còn An An thì làm thực tập sinh ở đó. Họ vừa gặp đã nhận ra nhau, lại làm trong một phòng tài chính, như oan gia, gặp là cãi. Nào ngờ cãi thành thói quen, không cãi là nhớ, rồi một chuyện tình đẹp bắt đầu, tính Gia Huy thẳng thắn, suy cho cùng mình cũng không còn nhỏ nữa, nên kết hôn để có vợ mà quản, trong khi đó cô nàng khiến anh đau đầu ngày đêm An An lại biết thẹn thùng khi anh đến gần...Nhiều chuyện xảy ra sau đó giúp cặp đôi này thuận lợi đến với nhau. Điều Gia Huy không ngờ nhất chính là thân phận công chúa của An An, phải khó khăn lắm An An mới làm hòa được với anh khi anh phát hiện ra và giận cô suốt mấy tuần liền... Cho đến hôm nay, nụ đã đơm hoa, cây cũng ra quả...

“Anh Huy là một chàng trai tốt đáng để gả cả đời...”

“Ừm... Mà Nghi à... tôi có gặp Hoàng Khang, tôi biết nhà của anh ấy bên đây. Nghi có muốn gặp anh ấy nữa không?”

Chuyện Thiên Nghi chia tay với Hoàng Khang, An An đã biết từ trước, cô cũng từng hỏi nhưng Hoàng Khang chỉ ậm ừ cho qua. Thấy thế, An An cũng không dám nhúng tay vào, ngay cả người chị như Hồng Ngân mà Hoàng Khang còn không nghe thì chắc lời nói của cô Hoàng Khang cũng không để vào tai.

“Không cần nữa...cảm ơn An.”

“Thật sự không cần?”

Thiên Nghi lắc đầu bất lực: “Đã hết rồi thì gặp làm gì, miễn anh ấy sống tốt là được rồi.”

“Nhưng Hoàng Khang không có kết hôn, anh ấy lừa Nghi đó, nếu lần này Gia Huy không về nước thì chắc tôi bị người ta nghĩ là vợ của Hoàng Khang mà không hay không biết gì luôn. Hoàng Khang cũng giỏi lừa người thật, chỉ tiếc không tính giỏi bằng ông trời thôi.”

Dù anh ấy không kết hôn với ai thì cũng không thay đổi được sự thật rằng anh không cần cô nữa. Hoàng Khang nhẫn tâm như thế chắc chắn là anh có lí do của riêng mình, Thiên Nghi đã từng muốn hiểu, nhưng hết lần này đến lần khác đều bị anh chà đạp niềm tin. Dần dần ngay chính bản thân cô cũng tự tình một lí do để cả hai chia tay.

Có lẽ như mọi người đã nói, anh hào hoa phong nhã, không cần thiết tốn thêm thời gian ở bên cô gái tầm thường như cô, anh chán cô rồi. Hoặc giả họ không cùng thế giới, chỉ mình Thiên Nghi cố gắng xóa bỏ bức tường thành còn Hoàng Khang thì sợ à không dám vượt. Nếu chia tay thì thiếu gì lí do khác nhau.

“Giờ tôi có thể sống tốt hơn khi không có anh ấy rồi... Chấm dứt cũng tốt. Cảm ơn An đã lo cho tôi, nhưng nếu giờ gặp nhau chỉ thêm đau khổ thì thà không gặp nữa để tôi còn giữ được hình ảnh đẹp nhất của anh ấy trong lòng mình.”

Tối đó, trước khi đi, An An để lại một tờ giấy ghi địa chỉ của ai kia. Thiên Nghi thờ ơ nhìn nó rồi nửa đêm tỉnh giấc bước ra cầm nó lên, nhìn nó một lát lâu rồi lại siết chặt nó vào lòng bàn tay và đặt lên ngực mà khóc.

Hôm sau, Thiên Nghi dọn đồ vào vali, gọi điện thoại báo trước cho cô Lan một tiếng. Trước đó, cô Lan cũng đã biết tình hình của cháu gái bên này, cứ tưởng cô sẽ quát lên một trận, ai ngờ khi nghe Thiên Nghi nói, cô Lan chỉ hỏi thăm và an ủi động viên Thiên Nghi, cô Lan hứa sẽ tìm cho cô một chàng trai tốt hơn, dặn dò cô phải sống tốt, nếu không vì người cô này thì cũng nên vì bố mẹ đã mất của cô.

Gia Minh cùng Tuấn Nguyên hứa sẽ đến đón cô nhưng coi ra hai người này giờ còn ngủ gà ngủ gật ở nhà không thể tỉnh nổi, Thiên Nghi không muốn làm phiền họ thêm nữa.

Dù sau chuyện của cô và Hoàng Khang cũng không liên quan đến Gia Minh, Gia Minh cứ cảm thấy ân hận thì Thiên Nghi càng nợ anh ấy nhiều hơn.

“Mở cửa...Mở cửa ra Thiên Nghi!” Nghe thấy giọng nói hùng hồn của Hồng Ngân, Thiên Nghi bỏ vé máy bay xuống giường rồi bước đến mở cửa.

“Ngân? Sao đến đây?”

“Nghi định đi qua bang B à?”

“Ừm...vé máy bay cũng mua rồi.”

“Máy giờ bay?”

Thiên Nghi ngược lên nhìn đồng hồ rồi quay sang trả lời: “Chín giờ.”

“Vậy đi với tôi đến một nơi được không?”

“Đi đâu?”

“Gặp Gia Minh... Gia Minh...Đi thôi, nhanh lên!” Nói rồi không chờ Thiên Nghi phản ứng kịp, Hồng Ngân đã nắm tay Thiên Nghi kéo ra ngoài rồi đóng cửa lại. Chiếc xe mui trần được đỗ sẵn ngoài cửa khách sạn, Hồng Ngân và Thiên Nghi lên xe rồi nhanh chóng đạp ga, xe lao vút đi. Hôm nay Thiên Nghi thắt bím đuôi sam hai bên, mái trước trán phất phơ theo gió, thời tiết ở NewYork cũng dần trở lạnh, cô mặc quần jeans xanh và áo pull hồng, khoác bên ngoài thêm một lớp áo khoác cổ viền lông vũ màu trắng đến tận gối, đôi giày ống màu đen khiến cô ấm áp hơn khi bên cạnh không ai nhắc nhở phải làm thế nào để không bị cảm nữa.

“Ngân... Gia Minh bị gì hả?” Mới hôm qua gặp, giờ lại đòi gặp là thế nào?

“Đi đi rồi biết, không trễ chuyến bay của Nghi đâu mà.”

Cho đến khi chiếc xe dừng tới một chỗ thì Thiên Nghi vẫn bàng hoàng, nhìn cảnh vật xung quanh, những người Châu Âu, chen lẫn cả những người Châu Á, người da đen, da trắng,... ra vào tấp nập với nhiều biểu hiện khác nhau.

“Sao... sao... sao đến đây?”

Hồng Ngân không nói nữa mà nắm tay cô kéo vào trong, mặc cho Thiên Nghi bơ phờ như kẻ mất hồn. Lên đến tầng mười, sau khi bước khỏi thang máy, Hồng Ngân mới buông hẳn tay Thiên Nghi ra, cô nhìn vào căn phòng trước mặt rồi nhìn thẳng vào mắt Thiên Nghi, chưa bao giờ Hồng Ngân nghiêm túc như thế: “Không phải đến gặp Gia Minh... Trong đó... có người đang chờ Nghi.”

Chờ cô? Ai đang chờ cô, ai đang chờ cô ở nơi này? Thiên Nghi nhìn xung quanh, dãy hành lang không lấy một bóng người, chỉ một bức tranh tĩnh lặng, nhưng vô cùng sạch sẽ.

“Ngân.”

“Vào đi. Tôi chỉ có thể làm đến đây... việc còn lại, giao cho Nghi.”

Cô đẩy Thiên Nghi đến gần cánh cửa hơn rồi Hồng Ngân quay lưng trở về thang máy, cửa thang máy vừa khép, trên toàn bộ tầng mười chỉ nhìn thấy được bóng dáng liêu xiêu của cô đứng trơ chọi đang nắm lấy chốt cửa.

Không sai. Đây là bệnh viện, là bệnh viện nổi tiếng nhất nhì nước Mĩ này. Liệu ai đang chờ cô trong đó, Thiên Nghi rất sợ, sợ chính cái suy nghĩ khủng khiếp của mình. Cô quay gót chân định bỏ chạy, nhưng nếu cô chạy khỏi đây thì người trong đó sẽ như thế nào đây? Có phải sẽ vẫn chờ cô hay không?

Nếu người đó là anh thì sẽ ra sao? Thiên Nghi không dám tưởng tượng nữa, cô bật chốt cửa ra, cánh cửa dần dần mở hần rồi dừng lại. Cô nhìn vào phía trong, căn phòng bệnh rộng rãi đầy đủ tiện nghi. Ở gần cửa sổ có đặt một cái giường lớn màu đen, Thiên Nghi bước lại gần hơn, gần hơn nữa và rồi cô hóa đá đứng yên một chỗ khi nhìn rõ người đang nằm trên cái giường đó.

Không thể nào, làm sao có thể như vậy được... Người đó, người đó đang nằm bất tỉnh, mắt nhắm lại không có cử động nào cả, hơi thở đều đều theo nhịp, từng giọt nước trong bình dịch đang từ từ truyền vào cánh tay đang đặt lưng chừng.

Tại sao? Tại sao lại là anh? Không phải anh đang chuẩn bị kết hôn với ai đó ở nơi này sao? Sao giờ anh còn nằm đó? Thiên Nghi tiến gần hơn, cô đã đứng sát giường của anh, gương mặt này đã từng xuất hiện trong đời cô, để lại cho cô hàng vạn kí ức khó lòng mà xóa bỏ. Giờ anh nằm đó? Sao lại nằm ở đó...

Dù nói dối với tất cả người trong thế gian này là cô hận anh, không bao giờ muốn gặp anh nữa, cô cảm thù kẻ phản bội tình cảm của cô. Nhưng Thiên Nghi không thể dối lòng mình, lừa gạt trái tim hết lần này đến lần khác, cô càng hận thì càng nhớ, càng nói không muốn gặp thì càng ước mong được nhìn thấy anh.

Nếu bây giờ cho Thiên Nghi nhìn Hoàng Khang bước vào nhà thờ cùng người con gái khác, lòng cô sẽ đau, cô sẽ thất vọng, nhưng cô vẫn cam chịu chúc anh thật hạnh phúc. Thế nhưng vì sao anh lại để Thiên Nghi trông thấy ở tình cảnh này, anh còn tiêu tụy hơn cô hai tháng trước gấp vạn lần. Nụ cười ngày xưa còn đâu nữa khi Hoàng Khang của cô chỉ nằm yên ở đó mà hôn mê bất tỉnh...

Cô không muốn, ngàn lần không muốn thấy anh như thế...

Ai có thể nói cho cô biết chuyện gì đang xảy ra không? Ai có thể trả lời không?

Thiên Nghi khụy xuống bên giường úp mặt vào tay anh khóc lên, cô ngăn những nhớ thương đang đầy theo năm tháng, cô chỉ biết thắm tự khẳng định là mình sẽ hận anh, nhưng cô hoàn toàn không biết mình sẽ như thế nào khi mất anh vĩnh viễn...

“Hoàng Khang.. .Sao lại lừa em... sao anh lại lừa em?” Thế mà anh nói anh có cuộc sống riêng à, cuộc sống mà anh nói là đây sao... Nước mắt vương đầy mắt, rơi xuống má cô, rơi xuống tay anh.

Anh biết không? Nhìn anh như thế này, còn làm em đau hơn lúc anh nói lời chia tay. Chia tay em để anh đến đây sao, chia tay em để anh đến với tử thần mà không báo cho em biết dù một lời nào hay sao?

Người nằm trên giường bị thính giác và xúc giác làm tỉnh giấc, vừa mở mắt dậy đã trông thấy có người ôm tay mình mà khóc. Giọng nói này, tiếng khóc này... Hoàng Khang ngồi bật dậy, mở to hai mắt nhìn cô đang quỳ cạnh giường mình.

“Sao em đến đây?”

“Em đến tìm anh... em đến để hỏi tội anh.”

“Em về đi!”

“Như thế...như thế là sao? Anh bị bệnh gì hả? Chia tay em vì lí do này sao?”

Hoàng Khang tức giận giật lấy dây truyền dịch rồi ném luôn bình hoa ở đầu bàn, anh thét lớn: “Về đi! Cô về ngay cho tôi! Tôi không muốn nhìn thấy cô nữa... Biến đi!”

“Hoàng Khang... Anh đừng như vậy mà, em không đi đâu cả, em sẽ bên anh, em không đi, không đi đâu cả...”

Thiên Nghi nắm lấy tay Hoàng Khang, anh vẫn không nhìn cô lấy một cái mà chỉ hướng mắt về phía cửa sổ.

“Anh tưởng làm thế thì em sẽ bỏ cuộc sao? Em không đi, em sẽ ở đây cùng anh!”

“Cút đi!” Anh hất mạnh tay mình, Thiên Nghi ngã nhào xuống sàn, tiếng khóc của cô càng nghẹn ngào hơn nữa. Hoàng Khang thờ ơ không lo, anh bước nhanh xuống giường rồi đi ra khỏi phòng không do dự. Thiên Nghi liền đứng dậy và ôm lấy anh từ phía sau, hơi ấm này mới là của anh, Thiên Nghi rất lạnh, cô lạnh hơn khi mất đi vòng tay che chở của anh.

“Làm ơn đừng đuổi em đi... Hoàng Khang... đừng mà... anh đừng độc ác như thế, đừng nghĩ cho anh không có được không vậy? Hoàng Khang...”

Vì nghĩ cho em nên anh mới rời xa, cũng vì nghĩ cho em nên anh mới bỏ lại em mà trốn đến tận đây.

Hoàng Khang siết tay thành nắm đấm rồi nhìn xuống bàn tay đang giữ chặt eo mình, những tia máu hằn trong mắt anh hiện lên, dù có nhẫn tâm hơn nữa cũng chỉ vì muốn tốt cho Thiên Nghi. Nếu xa anh cô đau khổ thì đối với anh, bỏ rơi cô là một cực hình... Giữa căn phòng, chỉ có tiếng khóc của Thiên Nghi, cô cứ gọi Hoàng Khang, Hoàng Khang mãi, nếu cô buông tay thì dù có tìm hết chân trời góc bể cô cũng sẽ lạc mất anh...

101. Chương 10. 4: Đến Lượt Em Rồi

“Chị còn dám nói? Chị hứa thế nào? Dám lừa em sao?”

“Chị chỉ muốn tốt cho hai người thôi.”

“Đưa cô ấy đi đi!”

“Em không đi!” Từ phía cửa, Thiên Nghi xách theo vali bước vào cùng Tuấn Nguyên và Gia Minh. Hai người kia cũng bước đến trước giường Hoàng Khang. Anh hậm hực nhìn bốn người đang nhìn mình trần trụi, Hoàng Khang nằm phịch xuống giường quay lưng với mọi người rồi vờ ngủ.

“Mày dám giấu tui tao?”

“Thằng Hoàng Khang chết tiệt này, mày có xem tao là bạn không?” Tuấn Nguyên gần như gầm lên rồi chạy đến kéo chăn ra khỏi người Hoàng Khang: “Ngồi dậy nói cho rõ đi!”

“Tuấn Nguyên...Anh nhẹ tay thôi, Hoàng Khang không khỏe mà...” Thương xót cho Hoàng Khang nên Thiên Nghi chạy ngay đến ngăn Tuấn Nguyên lại. Hoàng Khang được thoát thân mà không thềm ngoảnh đầu lại nhìn ai.

“Hoàng Khang, mai chị về nước rồi, Thiên Nghi ở cùng với em ở đây. Vài ngày nữa bố em sẽ qua.”

“Không cần!” Ai đó nói vọng từ trong chăn ra: “Đưa cô ta về luôn đi.”

Gia Minh thở dài rồi bước ra ngoài, anh không nói nhiều nhưng đủ hiểu Hoàng Khang làm vậy là vì sao.

“Chị bận lắm không tiện đưa Thiên Nghi đi chung.”

“Tuấn Nguyên! Mày mau mua vé máy bay rồi đưa cô ta đi khỏi đây nhanh, tao không muốn trông thấy cô ta nữa.”

“Tao với Gia Minh phải đi du lịch, không rảnh, nếu thích thì mày tự mà đưa Thiên Nghi về.” Tuấn Nguyên hỏi sang Thiên Nghi: “Em về không?”

“Không!”

Cả đám bắt tay vào chống đối Hoàng Khang, Hồng Ngân liền vỗ vỗ lên vai Hoàng Khang: “Tụi chị đi đây, Thiên Nghi không có tiền, khách sạn trả rồi nên mất luôn chỗ ở. Em tự giải quyết đi!”

Mọi người để mặc Hoàng Khang mà cuốn gói bỏ chạy khỏi đó, chỉ còn Thiên Nghi đứng bên giường của anh. Hai tay kéo kéo mép giường, giọng thì thầm: “Hoàng Khang... anh có đuổi thì em cũng không đi đâu, tiền em dùng hết rồi, em không còn chỗ để đi nữa.”

Hoàng Khang ngồi bật dậy tiếp, anh trừng mắt nhìn cô, trông vô cùng dữ tợn: “Tôi mua vé máy bay rồi cho tiền cô về.”

Bỗng Thiên Nghi xụ mặt xuống như đang nghĩ gì đó rồi lại ngẩng cao đầu nhìn thẳng vào anh đang ngồi trên giường, cô nghiêm túc hẳn ra: “Nói cho anh biết, muốn đuổi em hả? Anh từ bỏ ý định đó đi! Anh có đánh chết cũng không đi, em sẽ dính chặt lấy anh như 502. Tối nay em sẽ ngủ ở sofa.”

Người ngồi trên giường đành bất lực nhìn cô nàng nhỏ nhắn đặt vali vào một góc rồi dọn dẹp mọi thứ trong phòng, sắp xếp lại gối trên sofa, Thiên Nghi còn vừa làm vừa hỏi anh những câu liên tiếp.

“Tối nay anh ăn gì?”

“Có muốn em đưa ra ngoài hóng gió không?”

“Anh có thấy khó chịu thì nói cho em biết.”

“Anh ăn trái cây không?”

“À... Hoàng Khang, bác sĩ nói anh ăn cơm trứng được không vậy?”

“Em phải đi tắm, anh đừng trốn đó, em giữ chìa khóa phòng rồi.”

....

Dù tất cả những câu hỏi kia đều không có câu trả lời nhưng cứ cách vài phút cô lại tìm ra thứ để hỏi. Hoàng Khang tỏ vẻ bức bối nằm trên giường trằm chằm không lên tiếng, thỉnh thoảng còn lườm cô vài cái khi Thiên Nghi luôn nhấn mạnh mấy từ :không-bao-giờ-rời-xa.

Còn thực chất, trong lòng anh nhẹ nhõm hơn rất nhiều, lúc này mà có Thiên Nghi ở bên thì anh sẽ không có cảm giác sợ hãi. Hoàng Khang bệnh như thế mà cứ trốn trong nhà, nếu Hồng Ngân không tình cờ biết được thì chắc giờ này anh đang nằm chờ chết ở nhà còn Thiên Nghi thì bay về bang B mang theo nỗi hận cho người vong tình đó. Hồng Ngân ép buộc anh phải nhập viện nếu không cô sẽ bảo Thiên Nghi đến ‘mời’ anh vào viện, ai ngờ Hồng Ngân lại không thêm giữ lời hứa, Hoàng Khang nhập viện theo lời đề nghị mà Hồng Ngân vẫn chỉ chờ cho Thiên Nghi đến...

Tối đến, Thiên Nghi chuẩn bị cho Hoàng Khang ít cháo mà anh vẫn nằm lì không chịu đựng tới. Cô chỉ mỉm cười hiền hòa với anh rồi lấy ghế ngồi cạnh giường anh mà tự mình xử lí cả hai tô cháo vừa mua, thỉnh thoảng lại còn đưa qua đưa lại trước mặt Hoàng Khang hay nói những lời khiến anh khơi dậy cơn đói. Kết quả vẫn bị Hoàng Khang làm mặt lạnh, không thèm nhìn tới.

Đêm khuya hơn, trời càng lạnh, Thiên Nghi sửa chăn lại cho Hoàng Khang đàng hoàng rồi cô mới an tâm đến sofa mà ngủ. Nằm xuống sofa lấy một cái áo khoác đắp lên người, Thiên Nghi co hai chân lên để giữ lấy thân nhiệt. Cô nghĩ cả ngày mệt nhọc thì mình sẽ nằm xuống đánh một giấc ngon lành, nhưng khi nhắm mắt cảm nhận sự yên tĩnh của căn phòng thì lời nói của bác sĩ Hoàng Khánh lại vang lên.

“Hoàng Khang bị suy tim bẩm sinh, có thể là di truyền từ mẹ, nhưng do từ nhỏ nó không bao giờ đến bệnh viện kiểm tra tổng quát nên bệnh mới chuyển biến xấu đến như vậy... Nếu phát hiện sớm hơn thì tốt rồi, còn bây giờ bệnh đã đến giai đoạn cuối, chỉ chờ thay tim thôi.”

Thay tim, thay tim với cái tỉ lệ chưa đầy 30% thì Hoàng Khang sẽ không thể nào vượt qua được. Với lại đợi đến lúc có tim thích hợp thì đến bao giờ? Hoàng Khang sức khỏe ngày càng yếu đi, không gắng gượng lâu thêm được nữa... Bác sĩ Hoàng Khánh đã nói nếu nuôi mô tim, có lẽ ba tháng sau sẽ có kết quả, chỉ sợ Hoàng Khang không chịu được tới đó, thời gian gần đây, anh thường lên những cơn đau dữ dội đến mất thở rồi ngất đi.

Càng nhớ đến những lời của chính chú ruột của Hoàng Khang phán đoán lúc cô đến tìm gặp bác sĩ chuyên khoa điều trị chính, Thiên Nghi càng sợ hãi. Ông Hoàng Khánh đã làm bác sĩ bao năm nay mà còn phải bất lực trước việc cứu chữa cho cháu mình thì Thiên Nghi có thể làm gì hơn ngoài việc ở bên chăm sóc anh bây giờ.

Sợ nhất cảm giác giật mình tỉnh giấc mà biết anh rời xa, trước kia Thiên Nghi có thể cho rằng Hoàng Khang đang sống ở một phương trời nào đó có cuộc sống thật tốt, còn sau này, nếu mỗi lần tỉnh giấc mà biết rằng anh chẳng còn tồn tại thì Thiên Nghi có chịu đựng nổi không đây?

Lạnh từ tiết trời mà lạnh luôn cả trái tim, Thiên Nghi càng co người lại hơn nữa, nước mắt đã rơi dài qua khe mắt, tiếng sụt sịt kìm nén có thể khiến ai đó đau đớn, Thiên Nghi vùi đầu vào gối, tay cầm chặt áo khoác mà không inh phát lên bất kì tiếng động nào nữa...

Ai đó đang cầm chặn bông đứng sau lưng cô, anh chỉ cần tiến thêm một bước là có thể chạm vào Thiên Nghi rồi. Đắp chặn cho cô thì có chuyện gì sai chứ? Trước kia anh thường làm thế mà, thậm chí còn dùng chính hơi ấm của mình mà ủ ấm cho Thiên Nghi bé nhỏ của anh. Tình huống bây giờ, Hoàng Khang có thể bước đến sao? Anh chỉ cần quan tâm cô một chút thì lại đốt thêm một tia hy vọng cho cô, Hoàng Khang không nỡ làm thế, không hề...

Anh quay đầu trở lại giường, nằm xuống mà không đắp chăn, nhìn cô, nhìn bóng lưng đang co ro chịu lạnh, anh muốn chịu cùng cô, nếu không giúp Thiên Nghi đủ ấm thì ít ra anh còn có thể chịu lạnh cùng người anh yêu.

Chưa được mười phút sau, Thiên Nghi quay người lại rồi nhìn anh, ngay lúc đó, mắt người kia đã kịp nhắm lại. Cô ngồi dậy lau nước mắt và đi về phía giường rồi lấy chăn đắp lên người Hoàng Khang, anh còn cảm nhận được hơi thở đang phả vào mặt mình. Thiên Nghi quỳ xuống cạnh giường, lấy tay vén mấy sợi tóc đen óng ra khỏi mắt anh. Cô nhìn xuống bàn tay trái của anh, chiếc nhẫn đó, chẳng phải anh nói bỏ đi rồi sao? Hoàng Khang vẫn còn đeo nó, anh chưa bao giờ tháo ra, chứng tỏ một điều, anh chưa khi nào hết yêu cô.

“Anh phải sống, sống vì em... Em chưa từng hận anh tí nào, em chỉ yêu anh nhiều hơn thôi... Hoàng Khang... Em yêu anh.” Anh cảm nhận nụ hôn đặt nhẹ vào trán mình, tiếng bước chân không có, hơi thở vẫn ở ngay trước mặt. Hoàng Khang chỉ biết nhắm mắt vờ rằng đã ngủ say, anh có thể nghe thấy tiếng nấc nghẹn ngào, cảm nhận được nước mắt của cô và của cả tiếng lòng của anh.

Cô kể cho anh nghe rất nhiều chuyện... Hai tháng qua cuộc sống với cô chán nản biết chừng nào, từ việc những đêm nằm nén nước mắt đến việc mỗi sớm thức dậy theo thói quen mà nhấc tin đánh thức ai kia, cho đến khi phát giác rằng số máy đó đã không còn liên lạc được.

Mỗi lúc ở giảng đường cô luôn dành chỗ trống bên cạnh, đi thư viện lại tìm thêm một quyển sách đặt trước mặt....

“Thật ra em đang ghi tiểu thuyết, em ghi về chuyện tình của chúng ta, lúc đầu em định sẵn kết cuộc là hai người sẽ cùng sống bên nhau trọn đời, nhưng lúc anh chia tay với em, em sửa lại rồi... Em sửa là chàng trai và cô gái không hợp nên chia tay mà vẫn có một tình bạn... Em ngốc lắm đúng không? Khi chia tay ai lại có một tình bạn nảy nở? Em đã báo cho cô Lan về tình hình của anh rồi... cô nói em hãy lo cho anh... Sáng mai đừng đuổi em đi nữa có được không anh?” Cứ như thế, Thiên Nghi nói thao thao bất tuyệt rồi ngủ thiếp từ lúc nào cũng chẳng hay biết. Trong đêm đó, một nụ hôn cũng nhẹ nhàng chạm vào trán cô nhưng chuyện đó cô không có cơ hội để biết nữa.

Do phần lớn này được ông Hoàng – bố Hoàng Khang thuê trọn nên cả bác sĩ và y tá đều phải biết tiếng Việt, vấn đề này giúp Thiên Nghi không còn thấy khó khăn trong việc giao tiếp.

Ba ngày sau, Hoàng Khang không quan tâm gì đến Thiên Nghi. Dù cô có nói nhiều hơn nữa anh cũng không thêm trả lời, không nhìn lấy cô và xem cô như không khí có cũng như không. Thức ăn Thiên Nghi mua vào anh không ăn, thức ăn của y tá, Hoàng Khang lại ngồi ăn ngon lành. Bác sĩ Hoàng Khánh cách ba tiếng là vào xem tình hình một lần, lần nào cũng thấy cô bé kia lấy ghế ngồi cạnh giường nói chuyện cùng Hoàng Khang, còn cậu cháu này lại cầm lấy điện thoại chơi những trò game đang hiện hành. Ông cũng lắc đầu không nói gì được.

Anh sẽ làm cho cô chán để tự rời khỏi.

Em sẽ làm cho anh mềm lòng mà trở về như trước kia.

Trò chơi này đã được định sẵn kết quả...

Tối hai hôm sau, Thiên Nghi đang ngồi trên sofa đọc sách thì lại thấy Hoàng Khang thở dồn dập, lấy tay ôm ngực mình, cô hoảng sợ ném cả sách sang một bên, chạy đến đầu giường nhấn chuông liên tục. Còn đỡ lấy anh mà hết hoảng.

“Hoàng Khang... Anh khó thở sao? Bác sĩ... bác sĩ...”

“Tránh ra!” Lần thứ hai trong tuần này Hoàng Khang hất ngã Thiên Nghi xuống sàn, cô không quan tâm nữa, mà ngồi ngay dậy vẫn ngang bướng đỡ lấy tay anh, nhìn với vẻ mặt lo lắng, lại không chút giận dữ mà ân cần làm theo những gì chú Khánh dạy.

“Anh thở đều vào... đừng hít sâu quá...”

Bác sĩ chạy từ phía ngoài vào xem tình hình của Hoàng Khang, cô y tá làm những việc cần thiết, còn Thiên Nghi lại bị gạt sang một bên mà nhìn, cô đan hai tay vào nhau rồi mắt ngấn nước nhìn anh vật vã trên giường.

Trong lúc mơ màng, Hoàng Khang còn cố thét: “Đuổi cô ta ra... ngoài... ra ngoài!”

“Chị à... chị có thể ra ngoài không? Bệnh nhân đang rất xúc động...”

Một y tá người Mỹ phát âm tiếng Việt vô cùng chuẩn quay sang Thiên Nghi. Cô nhìn Hoàng Khang rồi bị cô y tá đó đẩy ra ngoài.

Bên ngoài, Thiên Nghi đặt tay lên cửa kính nhìn vào trong, bác sĩ Hoàng cũng mới vừa từ thang máy chạy vào, họ hết tiêm thuốc lại dùng kim điện chạm vào người anh, mỗi lần kích điện là mỗi lần anh đấu tranh. Hoàng Khang đau đớn đến ngất đi, Thiên Nghi ở ngoài cắn chặt môi mình, mặc cho nó có ra máu hay không, cô không chịu đựng nổi khi nhìn anh thành ra như thế...

Hoàng Khang của Thiên Nghi ngày nào còn nói cười vui vẻ, còn chơi bóng rổ xuất sắc, hay cầm giúp cô ba lô, lại còn ôm chặt mỗi lúc cô than lạnh... Sao có thể biến anh ra nông nổi này. Anh chỉ biết để yên cho người ta tiêm hết thuốc này đến thuốc kia, Hoàng Khang không quát mắng chửi bới nói rằng ghét mùi thuốc.

Hoàng Khang. Cô mong gì anh trở về như ngày xưa, che mưa cho cô khi cô cần, đạp xe chở cô hàng giờ khi cô buồn hay chỉ cần được nắm tay anh đi trên con đường nào đó... Những thứ đó, giờ chỉ có thể là giấc mơ.

“Thiên Nghi! Thiên Nghi!”

“Dạ?”

Ông Hoàng Khánh vỗ nhẹ vai Thiên Nghi khi thấy cô cứ nhìn chăm chăm vào trong khi mọi người đã giải tán từ rất lâu.

“Con vào trong đi, Hoàng Khang nó không sao rồi.”

“Chú... liệu Hoàng Khang... có thể... chịu đựng được thêm bao lâu?”

Mặt ông hiện rõ nỗi buồn, ông lắc đầu: “Tùy vào khả năng sinh tồn của nó, nếu Hoàng Khang có thể đợi thêm ba tháng nữa, khi mô tế bào của chú thành công thì tỉ lệ trong cuộc phẫu thuật đó sẽ cao hơn.”

Cô bước vào trong nhìn anh còn đang ngủ say vì thuốc mê. Cô nắm lấy tay anh ôm vào lòng mình: “Anh phải cố lên... cố lên vì em có được không Hoàng Khang?” Một nụ hôn thật nhẹ nhàng chạm vào môi tái nhợt của anh, Thiên Nghi nhắm mắt lại để cho nước mắt lăn xuống chạm vào cằm Hoàng Khang. Nếu có thể, cô nguyện chịu hết tất cả đau đớn mà anh đang chịu lúc này, nếu có thể, Thiên Nghi nguyện chết vì Hoàng Khang...

Cái gì gọi là số phận, cô hoàn toàn không tin tưởng, cô và anh sẽ thắng, Thiên Nghi tin mình sẽ thắng. Cô không cho Hoàng Khang có cơ hội xa cô nữa, từ nay về sau, cô sẽ bám chặt lấy anh như trước đó anh đã làm với cô.

Nếu trước kia Thiên Nghi hay nổi cáu mỗi lúc Hoàng Khang xuất hiện thì bây giờ cô sẽ dùng cách nhẹ nhàng nhất để bước chân vào cuộc sống của anh.

Trong quá khứ, Hoàng Khang phải mệt mỏi để trông chờ Thiên Nghi yêu mình thì kể từ giờ phút này, Thiên Nghi sẽ đặt tình lý tưởng duy nhất là sống để chờ anh. Rồi họ sẽ cùng nhau đến trường, buổi sáng có thể ngắm bình minh, chiều có thể cảm nhận hoàng hôn. Mỗi chiều chủ nhật, Thiên Nghi sẽ cùng Hoàng Khang ra cánh đồng hoa bồ công anh dạo mát, nhìn xem cánh hoa nhỏ yếu ớt đó sẽ cố vùng dậy trước cơn gió cuộn cuộn như thế nào...

Thiên Nghi còn mong rất nhiều, rất nhiều ước mơ vẫn muốn cùng anh thực hiện, nên chỉ cần còn có anh, cô không hề sợ gì cả.

102. Chương 10. 5: Vui Buồn Cùng Cam Chịu

Lúc Hoàng Khang tỉnh dậy thì đã gần nửa đêm, anh mơ màng mở mắt, Thiên Nghi đang ngồi bên giường dùng khăn bông ấm lau mặt cho anh, dưới ánh đèn ngủ ở đầu giường, trông cô sao mà yếu ớt quá thế, đôi mắt nặng trĩu ưu tư. Vừa thấy anh mở mắt cô đã cười rạng rỡ, hỏi thăm đầy lo lắng.

“Anh tỉnh rồi... Có khát nước không? Để em rót nước cho anh.”

Thiên Nghi đứng dậy đi đến bên bàn rót cho Hoàng Khang cốc nước ấm, trong khi đó anh đã tự ngồi dậy được, dựa người vào đầu giường, không thèm nhìn cô nữa.

“Đây... anh uống nước đi!”

“Cô thấy rồi.”

“Thấy gì?”

“Bộ dạng thảm hại đó của tôi...”

Có thứ gì đó đang trào lên làm sống mũi Thiên Nghi cay cay, cổ nghẹn cứng lại. Bộ dạng thảm hại? Anh đang nhắc đến cảnh anh đau đớn đầu tranh với tử thần hay sao? Hoàng Khang đang nhắc về lúc anh bất tỉnh để cho bác sĩ không ngừng tiêm vào người anh hàng loạt mũi thuốc sao?

Cố gạt bỏ những ý nghĩ đó ra khỏi đầu, Thiên Nghi lại cười: “Không có gì là thảm hại cả. Em không nhớ lúc đó như thế nào, anh uống nước đi này...”

Vừa đưa cốc nước đến gần thì đã nghe một tiếng choang. Cái cốc thủy tinh nhanh chóng rơi xuống sàn và vỡ ra từng mảnh, nước ấm đổ cả ra sàn. Thêm vào đó là tiếng quát khùng khiếp đầy kích động của anh.

“Tránh xa tôi ra... Coi như tôi xin cô đó, đi về đi, đi khỏi mắt tôi. Tôi không muốn nhìn thấy cô, cô không biết tôi khó chịu như thế nào khi cô cứ lảng vảng trước mặt tôi đâu.”

Từ trước đến nay chưa khi nào Hoàng Khang dùng một lời nói nặng mà mắng Thiên Nghi, hôm nay anh lại nói với cô những từ như thế, hết xua đuổi lại đây cảm ghét. Sự xúc động vừa ngăn đã không nén lại, nước mắt rơi dài trên má, nhưng không có bất kỳ âm thanh nghẹn ngào nào. Hoàng Khang ngẩng ánh mắt đầy căm tức lên nhìn Thiên Nghi đứng lặng cạnh giường mình, mặt cô cúi gằm xuống sàn nhà, nước mắt cứ thế mà rơi. Trông cô cứ như một người vừa mắc lỗi đang bị người khác dọa nạt, uất ức, chua cay.

Nếu đau khổ như vậy sao em còn chưa đi? Bị anh mắng như thế mà không cãi lại tiếng nào, ngược lại chỉ biết đứng khốc thôi sao?

Cô nàng trước kia mỗi lần bị anh chọc phá là làm ầm lên, hét chửi rồi đá. Sao bây giờ chỉ biết dùng nước mắt biểu đạt thay lời nói.

Vì anh, vì anh thay đổi cả linh hồn cô rồi.

Càng nhìn Thiên Nghi thành ra như vậy, Hoàng Khang càng hận, anh hận ông trời, hận số phận và hận luôn cả chính mình, nếu biết trước có ngày nay, anh sẽ không bao giờ để Thiên Nghi gặp anh và yêu anh. Chỉ cần âm thầm dõi theo cô thì có phải mọi chuyện sẽ đơn giản hơn không? Giờ Thiên Nghi sẽ vẫn ngây thơ đuổi theo giấc mơ ngựa trắng, hay cô đã tìm được ngựa trắng thật sự mà có một cuộc sống hạnh phúc cho riêng mình...

Nếu anh không xuất hiện, có lẽ Thiên Nghi sẽ vẫn là Thiên Nghi hồn nhiên của ngày nào. Là anh, tất cả là do anh!

“Đi đi! Cô đi khỏi đây cho tôi!” Không phải là tiếng quát nữa mà là tiếng gầm. Mặt Hoàng Khang đỏ lên, chen vào đó là những sợi gân hiện lên trên trán, anh quơ tay gạt tung những thứ xung quanh mình và hướng toàn bộ sự tức giận về Thiên Nghi.

“Tằng Thiên Nghi. Cô không nghe tôi nói gì sao? Biến khỏi cuộc đời của tôi!”

“Hoàng Khang... Anh vừa khỏe, nghỉ ngơi đi.” Không có bất kì tác dụng nào với cô, những lời dọa nạt đó chỉ có thể dụ dỗ mấy cô gái yếu đuối thôi, cô phải mạnh mẽ vì anh nên Hoàng Khang không có cơ hội nào đánh gục quyết tâm của cô. Thiên Nghi gạt đi nước mắt, khịt khịt mũi rồi cúi người nhặt chăn và gối lên đặt ở góc giường. Anh nhìn theo cô, bàn tay càng siết lấy ga giường hơn nữa, như muốn nhào nát luôn cả nó.

Cuối cùng, Thiên Nghi khom người xuống nhặt những mảnh vỡ thủy tinh. Một mảnh thủy tinh khứa vào ngón tay cô, máu đang nhỏ xuống, Thiên Nghi cũng chẳng quan tâm nữa, vết thương nhỏ này không bằng một phần nghìn nỗi đau mà anh đang chịu, nếu có thể cùng anh chia sẻ, cô có thể gánh lấy tất cả để cho anh được sống, dù đó là cuộc sống của riêng anh, cô không thể chen vào.

Anh thẫn thờ nhìn những giọt máu chảy ra từ tay Thiên Nghi và vết sẹo đã mờ tại ngón áp út. Tất cả nó đều do anh đều vì anh, rồi cuộc anh đang làm gì, anh nghĩ là tốt cho cô nhưng sao chỉ toàn thấy cô đau đớn.

Hoàng Khang giật mạnh dây truyền dịch ra rồi bước xuống giường, xông xông lại phía Thiên Nghi rồi kéo hẳn cô đứng dậy, anh nắm thật chặt cánh tay gầy gò đó làm cô đau buốt.

“Anh... anh làm gì vậy?”

“Nếu không biết tự đi thì tôi sẽ tống cô ra ngoài.”

“Em không đi!” Đến lượt Thiên Nghi quát lên, cô hất mạnh tay Hoàng Khang ra, nhìn anh vẻ chống đối: “Không đi! Nếu có giỏi thì đánh chết em rồi lôi ra ngoài đi.”

Hoàng Khang giơ cao tay phải của mình, theo phản xạ, Thiên Nghi nhắm chặt mắt lại, tay cũng nắm chặt thành nắm đấm.

Một giây...hai giây... ba giây... ba mươi giây sau.

Người con gái này, cứng đầu như thế từ bao giờ? Gương mặt ngang ngạnh không khuất phục, toát lên phía sau vẻ yếu đuối là cả một tâm hồn mạnh mẽ biết bao.

Không thấy động tĩnh gì, Thiên Nghi đoán chắc là Hoàng Khang đã bó tay nên trở về giường nằm rồi. Đúng lúc mắt cô vừa mở ra thì một bờ môi ập đến, quần chặt môi cô, chiếm hữu lấy khoảng không gian riêng tư đó.

Gương mặt cô bị cả hai tay anh giữ chặt, anh không hề thương xót mà ngậm chặt môi Thiên Nghi, không cho cô kịp định hình xem chuyện gì vừa xảy ra. Cứ thế mà Thiên Nghi cũng thả lỏng tay mình, ôm chặt lấy người anh, đáp trả nụ hôn đó bằng tất cả tình yêu của mình.

Anh cố tỏ vẻ lạnh lùng với cô mà sao vẫn bị cô dụ dỗ đến đầu óc mù mẫn thế kia. Một tuần nay, lúc nào cô cũng bám lấy anh, buổi sáng thì cười vui vẻ nói chuyện với anh, mặc cho anh có chịu nghe hay không. Buổi tối lại ân cần thức dậy xem chăn của anh có bị lệch hay không. Lại hôn vào trán anh lúc cô nghĩ rằng anh đã ngủ say. Khuya lại co ro trong cái sofa không lấy gì ủ ấm đó mà khóc thút thít sợ anh tỉnh giấc. Anh sẽ bị cô dồn đến chết mất thôi.

Nụ hôn ấy chấm dứt khi Thiên Nghi mệt mỏi tựa người vào ngực anh, cô ôm chặt anh, sợ rằng nếu bỏ tay ra nữa thì anh sẽ lạnh lùng với cô. Thiên Nghi cũng sắp chống đỡ không nổi nữa bởi cái tòa thành vững chắc để cản lòng tự ái của bản thân gần như bị sự nhẫn tâm của anh đánh vỡ.

“Ngốc! Em là cô gái ngốc nghếch.” Hoàng Khang để cho cô ôm mình đến nghẹt thở, anh đặt cằm mình lên đỉnh đầu của Thiên Nghi, hít sâu mùi hương trên mái tóc cô: “Sao em cứng đầu quá vậy hả? Không sợ anh đánh em thật sao?”

“Sợ...”

“Sợ mà vẫn đứng đó chịu đòn?”

“Em chỉ sợ khi mình bỏ chạy thì sẽ không còn gặp anh nữa thôi. Em chỉ sợ mình sụp đổ rồi thì lấy ai mà bên anh, em rất sợ, sợ mất anh...” Giọng nói cô ảm áp biết bao nhiêu, chính nó đã phá đi cái vỏ bọc anh phải khó khăn lắm mới tạo dựng nên được để đối phó với tình cảm anh dành cho cô. Hoàng Khang biết Thiên Nghi lại rơi lệ nữa rồi, cô không khóc ầm ĩ lên như hai tháng trước mà chỉ cố nén lại tiếng nấc ngược vào lồng. Vòng tay anh ôm cô chặt hơn nữa, Hoàng Khang cảm nhận chính cái cô đơn từ Thiên Nghi mà anh vô cùng khổ sở.

“Anh đuổi em, em không đi thật sao?”

“Không!”

“Vậy sau này đừng hối hận đó.”

“Không hối hận.”

“Anh sẽ không đuổi em nữa, nếu em không hối hận thì hãy ở bên anh, anh không làm bất kì việc gì tổn thương em, khiến em đau lòng thêm lần nào nữa đâu.”

Thiên Nghi ngẩng đầu nhìn anh, trên đôi mắt đỏ vẫn còn ngân ngấn nước mắt: “Thật không?”

“Ừm...” Anh gật nhẹ đầu, lấy tay véo vào mũi cô: “Có đuổi thì em cũng không đi, bởi vậy nên cho em ở bên anh là tốt nhất.”

“Em sẽ bên anh, theo anh đến hết đời...”

Không một ai nhắc đến ngày mai rồi sẽ ra sao, không phải họ không dám đối mặt mà là họ muốn những phút giây hạnh phúc này sẽ không bị nó phá hủy. Hoàng Khang cầm bàn tay Thiên Nghi lên, nhìn ngón tay đang rỉ máu, anh đưa vào miệng mình, mút sạch hết máu, bỏ tay cô ra sau đó đến tủ lấy một mảnh băng y tế băng lại ngón tay nhỏ kia, rồi nhẹ nhàng ôm cô.

“Đi ngủ thôi, em thức khuya hoài thế sao được.”

Thiên Nghi mỉm cười gật đầu rồi quay người đi, ai ngờ Hoàng Khang lại nắm tay kéo cô lại: “Đi đâu thế?”

“Chẳng phải anh nói đi ngủ sao, em đi ngủ.”

“Ngủ đâu bên đó... Giường bên này. Em nghĩ anh còn đủ kiên nhẫn nhìn em nằm trên cái sofa đáng ghét đó sao hả? Qua đây!”

Cô yên phận trèo lên giường, nằm trong lòng anh, Hoàng Khang lại ôm lấy Thiên Nghi như thuở trước. Cái ôm này khiến bao uất ức bao lâu nay cô chịu tan theo mây khói. Có người nói cô khờ khạo, nhưng cô thừa biết đó là cảm tính, là chính sự tự nguyện khi tình yêu mang đến. Khi nào yêu ai bằng cả trái tim thì chính người đó mới biết sự ngốc nghếch này không vô nghĩa tí nào.

“Ngày mai chúng ta cùng về.”

“Về đâu?”

“Về nhà anh.”

Nghe Hoàng Khang nói thế, Thiên Nghi định quay sang thì bị anh ôm chặt hơn nữa, Hoàng Khang cúi đầu hôn lên tóc cô rồi dụi mặt tóc Thiên Nghi, giọng nói thì thảo: “Anh ghét ở đây, chúng ta về nhà thôi Thiên Nghi à...”

Ở đây thêm lâu nữa thì bệnh của anh vẫn không có bất cứ tiến triển nào, Hoàng Khang thừa biết điều đó, dù chú Khánh của anh có nói tránh đi vấn đề chính, người như Hoàng Khang biết rõ rằng cũng đến lúc mình phải dũng cảm đối mặt với căn bệnh này. Chỉ bằng quay về ngôi nhà của anh cùng Thiên Nghi, nơi đó ấm áp hơn, quê hương luôn mang lại cho con người ta hơi ấm vốn có... Hoàng Khang càng nghĩ càng thấy nơi này không có gì tốt, cứ tiêm thuốc thì tử thần có thôi đến tìm anh không.

Thiên Nghi hiểu những gì Hoàng Khang nghĩ, cô luôn ủng hộ anh, dù anh có đi đến chân trời góc bể thì cô cũng đi cùng, miễn nơi nào có anh, đâu có là địa ngục thì cô vẫn muốn bước vào...

Vui buồn cùng cam chịu, chỉ nguyện được nắm tay anh đi đến phía cuối con đường.

103. Chương 10. 6: Hình Phạt Của Anh

Khi ông Hoàng nghe em trai mình là Hoàng Khánh báo về tình hình của Hoàng Khang đã tạm ổn, có thể chịu đựng thêm nếu Hoàng Khang thật sự có nghị lực sinh tồn mạnh mẽ. Người làm bố như ông ấy không khỏi vui mừng, vẫn định đến thăm con trai và khuyên nó phẫu thuật, càng sớm thì tỉ lệ thành công càng cao. Ngay từ lúc phát hiện Hoàng Khang bị bệnh, ông không ngừng nói việc phẫu thuật với Hoàng Khang nhưng anh hầu như không quan tâm tới. Sáng nay vào viện lại nghe tin nó đòi về nước không tiếp tục điều trị nữa, ông không khỏi sửng sốt.

“Không được! Con phải ở lại đây điều trị cho bố.” Không khí trong căn phòng bị ông làm ngột ngạt hẳn ra. Thiên Nghi nhìn Hoàng Khang, thấy anh đã dùng ánh mắt biểu đạt nên cô đành ra bên ngoài không dám xen vào chuyện bố con của anh. Cửa vừa khép, ông Hoàng lại mắng cho Hoàng Khang một trận nữa.

“Bố đã nói sao? Con phải ở lại đây phẫu thuật, chỉ còn vài tháng nữa là nghiên cứu của chú Khánh con thành công rồi, sao lại bỏ cuộc?” Ông nhìn sang vali của Thiên Nghi đang đặt cạnh một cái vali khác: “Lúc đầu bố bảo con xa Thiên Nghi là chỉ muốn tốt cho con bé, được thôi, bây giờ Thiên Nghi cũng biết rồi, nó không muốn con xa nó nữa nên con càng phải tiếp tục sống, không vì ông bố này cũng được, con phải vì Thiên Nghi chứ.”

“Bố!”

Lời vừa thốt ra đã khiến người đối diện sửng sốt, ông Hoàng gần như sắp ngã quỵ, gương mặt ông không còn biểu hiện mà chỉ một màu trắng. Ông cố sức lấy lại trọng lực rồi ngồi phịch xuống sofa, đờ đẫn nhìn Hoàng Khang đang ngồi bắt chân chữ ngũ tại sofa đối diện: “Con... con... vừa gọi bố là gì?”

“Bố cho con quyết định lần này đi.”

Sự chính chắn suốt gần năm mươi năm sống trên cõi đời lại bị con trai mình đánh đổ dễ dàng. Thần thái của Hoàng Khang hôm nay khá tốt, anh chưa khi nào nói chuyện một cách nghiêm túc với bố mình, nhưng hôm nay, cơ hội để ngồi với ông không còn bao nhiêu nữa.

“Trước khi mẹ mất, mẹ bảo con phải tha thứ cho bố, con không làm được, lúc nào con cũng nghĩ bố vì tiền tài mà bỏ rơi hai mẹ con con, nhưng đến khi con mất Thiên Nghi, con mới biết cảm nghĩ của mẹ lúc đó và hơn hết, con cảm nhận sâu sắc những gì bố hay giải thích...”

‘Dù bố có tài giỏi đến đâu, lãng nhăng với bao nhiêu người phụ nữ thì cả đời bố chỉ yêu mỗi mình mẹ con.’ Đó là câu giải thích cửa miệng của ông Hoàng khi bị Hoàng Khang bắt lỗi. Anh thường gạt ngang hay thờ ơ không muốn nghe, nhưng anh biết, ông nói thật, nếu ông không yêu thương anh như anh nghĩ thì người oai phong xem trọng sĩ diện như ông sẽ không khóc khi biết con trai mình sắp ra đi giống người vợ ông yêu thương.

“Mẹ mất, con hận bố, con ăn chơi không ra gì để chống đối bố... Nhưng kể từ lúc gặp Thiên Nghi, con rất mệt mỏi, con không muốn rong chơi thâu đêm bên ngoài, con cần gia đình nhiều hơn, con không muốn chán ghét bố mà thay vào đó là tự nhủ rằng phải tha thứ cho bố... Thiên Nghi khiến con biết sống ọi người nhiều

hơn là chính mình... Nên bố ơi. Con xin bố, hãy để con có thời gian bên người con yêu trong khoảng thời gian ngắn ngủi còn lại.”

“Con sẽ không sao, bố và chú con đã giúp con tìm cách điều trị tốt nhất. Con phải sống, nhất định phải sống.”

“Con biết mình gắng gượng được bao lâu mà... Xin bố. Đây là lần cuối cùng con xin bố, hãy để con và Thiên Nghi trở về để có thể giới của chúng con.”

Ông Hoàng đau đớn, hai hàng chân mày co giật rồi chau lại, ông đặt tay lên trán mình vỗ khó khăn: “Hoàng Khang... Con phải phẫu thuật thì mới còn con đường sống mà ở bên Thiên Nghi... Nếu con quay về, chỉ có thể sống bên nó nhiều nhất hai tháng, đến khi đó Thiên Nghi sẽ ra sao đây?”

“Thiên Nghi đã chấp nhận rồi thì con còn gì hối tiếc... Sống được một ngày, con sẽ cho Thiên Nghi ngày đó, sống được hai ngày, con sẽ để Thiên Nghi hạnh phúc hai ngày. Tóm lại, con chỉ muốn bên Thiên Nghi. Trước kia con xin bố đừng đi, bố vẫn đi, bây giờ con xin bố hãy cho con quay về, mong bố đừng khiến con thất vọng.”

Tiếng ‘bố’ mà khó khăn lắm ông Hoàng mới được nghe lại suốt gần mười năm nay. Ông không phủ nhận mình hay có người phụ nữ khác bên ngoài, có thể vì công việc hay vì xa vợ do nhu cầu sinh lí. Nhưng chưa bao giờ ông cho phép ai chiếm vị trí duy nhất của vợ ông và con trai của ông. Bao năm nay, ông Hoàng hết mực lo lắng cho Hoàng Khang, anh làm gì ông cũng âm thầm giúp đỡ, chẳng phải chỉ mong chờ có ngày anh gọi ông bằng ‘bố’ thôi sao? Nhưng lại trong tình cảnh này.

“Được rồi... Bố cho con hai tháng... Hai tháng sau con phải phẫu thuật, nếu con về nước thì bố sẽ điều tất cả bác sĩ giỏi nhất về nước, cả các thiết bị tiên tiến nhất. Chú Khánh sẽ cứu con.”

“Con hiểu...” Đắn đo rất lâu, Hoàng Khang lại nhìn bố mình đang ảo não: “Dì ấy... nếu thật lòng với bố thì hãy cho người ta một danh phận, mẹ cũng mất lâu rồi, bố cần người quan tâm, con tin mẹ sẽ đồng ý...”

Hoàng Khang cũng không thể bắt bố mình lê loi cả đời. Nếu... Nếu không may anh thật sự không còn con đường khác thì bố anh sẽ phải đau khổ, lúc ấy, Hoàng Khang mong rằng có một người có khả năng lo cho bố anh. Khi mô tế bào của bác sĩ Hoàng Khánh nuôi hoàn thành thì tỉ lệ thành công trong cuộc phẫu thuật này tối đa chỉ nâng được mức độ là 40%. Hoàng Khang không dám chắc điều gì, anh chạm tay vào chiếc nhẫn ở ngón tay áp út của mình...

“Con còn có yêu cầu này muốn xin bố.”

Người đàn ông đang hực hẫn kia nhìn con trai... Anh mỉm cười với ông và đưa ra yêu cầu cuối cùng...

Bác sĩ Hoàng đi đến thì thấy Thiên Nghi đang ngồi ở hàng ghế tại hành lang, ông ngồi xuống bên cạnh trông cô đang ủ dột cúi đầu.

“Lo cho nó à?”

“Dạ... Chú ơi, Hoàng Khang về nước thì có sao không?”

“À... chuyện này, con đừng lo, chú sắp xếp mọi thứ thì sẽ về nước cùng các con. Chú không để cháu mình xảy ra chuyện gì đâu... Ô... con khóc đấy à?”

Cô gạt tay qua những giọt nước mắt còn trên má: “Dạ không... con chỉ sợ Hoàng Khang về rồi anh ấy sẽ không chịu đựng được.”

“Nó muốn bên con, Hoàng Khang rất yêu con, trong hai tháng nó qua đây, Hoàng Khang nhốt mình trong phòng không đi đâu cả, suốt ngày cứ nằm trên giường cầm lấy laptop rồi nhìn chăm chăm vào nó. Có lần bác phát hiện trong đó toàn hình của con, đó là lần đầu bác biết về con, nụ cười ngây thơ, ánh mắt dịu dàng... Hèn gì làm Hoàng Khang bỏ đi sự ích kỉ của mình.”

Thiên Nghi ngẩng ra nhìn ông ấy: “Sự ích kỉ là sao ạ?”

“Từ nhỏ thằng cháu này đã ghét mất những gì nó có, nó không cho phép ai lấy cái gì của nó cả. Gia đình, tình cảm... tất cả nó đều muốn chiếm lấy không chia sẻ cho ai. Bác tin, trong tình yêu nó cũng vậy, nó yêu thì sẽ chiếm lấy, điều bác không ngờ là nó lại bỏ trốn và cam tâm gánh lấy tiếng kẻ bạc tình mà xa con...”

Thì ra anh ích kỉ đến vậy, sao anh không ích kỉ hơn nữa, nếu anh ích kỉ hơn thì thời gian trước chắc họ vẫn hạnh phúc rồi, anh mà không buông tay cô thì Thiên Nghi đâu phải khóc nhiều đến thế... Sao anh không chịu ích kỉ đến cùng.

“Thiên Nghi.”

“Bác trai.” Thiên Nghi đứng phắt dậy khi thấy ông Hoàng từ trong phòng bước ra.

“Hoàng Khang trở về... Phiên con lo cho nó...”

Cô gật mạnh đầu: “Dạ... con sẽ lo cho anh ấy thật tốt.”

“Còn nữa... con đừng trách Hoàng Khang chuyện bỏ rơi con trước đó, tất cả mọi chuyện đều do bác. Bác nghĩ con có quyền được biết... Nó không hề muốn xa con, tất cả là do bác.”

“Dạ?”

Ông Hoàng nói xong, lúc Thiên Nghi định mở cửa vào trong thì từ thang máy, lại xuất hiện một người. Anh tiến đến mỉm cười với Thiên Nghi.

Sau đó, cô cùng anh chàng kia đến một ban công gần đó đứng, cảnh vật trước mắt, mọi thứ dễ đổi thay nhưng tình cảm không hề chuyển dời. Gió nước Mĩ có vẻ mạnh hơn, anh đứng ở đó im lặng khá lâu, Thiên Nghi cũng không nói gì. Được một lát, anh lại nhìn sang cô.

“Hoàng Khang nó rất yêu em!”

“Em...biết.”

“Thiên Nghi! Anh thật sự mong cuộc phẫu thuật có thể thành công, anh rất mong, nó là người bạn tốt nhất của anh, cũng như một người anh trai của anh. Khi biết nó suy tim, anh còn lầm tưởng mình nghe nhầm... Nhưng sự thật, luôn như thế.” Anh thở dài nãy giờ nhìn về phía chân trời xa khuất.

“Vương Tuấn!”

“Hãy chăm sóc Hoàng Khang, hãy yêu thương nó... Chỉ có em làm được như thế thôi.”

Thiên Nghi mở cửa đi vào trong, Hoàng Khang đang đứng ở cạnh ban công rồi nhìn ra bên ngoài. Mái tóc anh bay theo làn gió, cánh cửa mở toang để anh có thể hưởng thụ bầu trời... Hoàng Khang nhìn xa xăm, anh nhìn mây, cảm nhận gió... để quên đi mọi lo nghĩ không đáng có.

Anh hứa là sẽ ở bên cô đến hơi hở cuối cùng, cho Thiên Nghi thật sự hạnh phúc dù trong khoảng thời gian ngắn, điều anh làm được bây giờ chỉ có thế thôi.

Cô đứng lặng nhìn bóng lưng anh. Thiên Nghi nghĩ về khoảng thời gian anh đòi chia tay, cô nghĩ mình là người đau đớn nhất, nhưng giờ suy cho cùng, người đau nhất không phải là cô. Chỉ có người im lặng mới đau hơn người lên tiếng gấp ngàn lần. Vương Tuấn bảo lúc Hoàng Khang biết mình bệnh, tại thành phố C anh đã gào thét như điên như dại, anh đã lật tung tất cả những thứ trong phòng. Anh đã nổi cáu và xem Vương Tuấn là bao cát để trút hết mọi nỗi đau vào anh ấy. Vương Tuấn bảo Hoàng Khang đã không thể chấp nhận sự thật mà tự mình xé kết quả chuẩn đoán, rồi hôm sau chạy về thành phố A xem như chưa hề có chuyện gì xảy ra. Bác Hoàng bảo Hoàng Khang từng cương quyết ở bên cô cho dù biết được sự thật, chỉ vì bác bảo anh phải hiểu cho cô, phải buông tay cô thì đó mới là cho cô hạnh phúc...

Anh đã đau đớn biết nhường nào. Vậy mà cô không hề cảm thông, ngược lại từng muốn hận anh... Cô bước đến ôm lấy Hoàng Khang từ phía sau, dựa đầu vào lưng anh.

“Anh lại suy nghĩ xem làm sao lừa em về nước hả?”

“Em nghĩ anh còn ý định đó sao? Bây giờ anh không muốn vậy nữa, không cho em đi, em đừng hối hận vì đã muộn rồi, Hoàng Khang anh rất ích kỉ.”

“Tốt nhất thì ích kỉ cả đời... như thế em mới không bị anh ruồng bỏ.”

Vậy nếu anh ích kỉ cả đời thì liệu có giữ em ở bên mãi?

Hoàng Khang xoay người lại, ôm Thiên Nghi trọn vào lòng. Cùng ngắm bầu trời nước Mĩ. Lần cuối cùng ôm em ngắm nhìn nước Mĩ xa hoa này.

“Vương Tuấn nói gì với em rồi?”

“Anh ấy bảo em phải thay anh ấy yêu anh.”

Hoàng Khang nhú mồm, Thiên Nghi cảm nhận được cả người anh cứng đờ nên bật cười.

“Dám lừa anh?” Anh tựa đầu vào gáy cô, tóc cọ vào da thịt cô khiến Thiên Nghi rụt cổ lại, cười khúc khích: “Em sai rồi... sai rồi...”

“Không phải nói sai là anh bỏ qua cho em đâu.” Hoàng Khang ôm Thiên Nghi càng chặt, hôn lên vành tai cô rồi áp má mình vào má cô, nhìn ra bầu trời rộng lớn ngoài kia: “Anh phạt em... Phải yêu anh... suốt đời.”

104. Chương 10. 6: Độc Chiếm Nhà Anh

Sau khi về nước, Thiên Nghi đón taxi về nhà mình. Hoàng Khang định đưa cô về nhưng Thiên Nghi từ chối ngay, do đi đường xa nên anh cần nghỉ ngơi nhiều. Bạn Hoàng Khang nghe lời đành ngoan ngoãn về nhà.

Bước vào cổng đã thấy Boo chạy ra cửa nguầy nguầy đuôi. Thiên Nghi bỏ vali xuống rồi ôm Boo vào lòng, dạo này Boo ăn thịt của nước Mĩ, uống sữa tươi sản xuất từ Mĩ, coi ra nó tăng lên mấy kí nữa rồi.

“Boo... đừng có liếm nữa, dơ lắm... Boo mới ăn phải không? Buông Hai ra cái đã... Boo!”

“Boo Boo...”

Boo nghe tiếng Nun nó liền chạy vào trong, Nun bỏ thức ăn xuống chén cho Boo rồi đi ra kéo vali vào nhà cho Thiên Nghi.

“Hai...”

“Ừm.”

Nun nhìn vào phòng có ý ra hiệu cho Thiên Nghi rằng tình hình không ổn lắm. Thiên Nghi gạt đầu rồi đi vào trong, cô Lan đang ngồi trên giường vẽ mặt trầm ngâm.

“Cô... cô mới về sao?” Thiên Nghi ngồi xuống cạnh giường rồi choàng lấy tay cô Lan, cô hừ một cái rồi quay lại, ngắm nghía khuôn mặt gầy gò của Thiên Nghi, lắc đầu: “Mới có không gặp chưa tới ba tháng mà con thành ra như vậy sao hả?”

“Ồ... Con...giảm cân mà.”

Cô Lan thở dài nãy nê rồi vỗ nhẹ lên vai Thiên Nghi: “Hoàng Khang sao rồi? Khỏe hơn chưa?”

“Anh ấy cũng vậy thôi... Nhưng cô à... con...” Làm sao nói cho cô Lan rằng Thiên Nghi muốn dọn đến sống cùng Hoàng Khang, biết chắc là cô sẽ từ chối, Thiên Nghi càng khó nói ra, cô cứ ấp a ấp úng mãi. Đến khi cô Lan hắng giọng.

“Con suy nghĩ kĩ chưa?”

“Dạ. Con sẽ sống cùng Hoàng Khang, dù thời gian... thời gian ngắn thế nào đi nữa, con cũng sẽ bên cạnh anh ấy... Cô ơi, lúc dựng bị tai nạn, cô đã không ngại khó nhọc mà chăm lo cho dựng, cô yêu dựng nên xin cô hãy hiểu cho con. Con bất hiếu không trả được công nuôi dưỡng của cô... xin lỗi cô.” Cô cháu nhỏ đã khịt mũi sắp khóc, cô Lan liền ôm lấy Thiên Nghi vào lòng, vuốt nhẹ mái tóc đã được bím gọn ra sau: “Ngaoan... chỉ cần con vui là được, nếu con đã quyết định thì cô không cản, hãy ở bên Hoàng Khang trong thời gian này...”

Thiên Nghi gạt gạt đầu, vòng tay ôm chặt cô của mình.

Người cô ấy chỉ biết thở dài, cô lo cho Thiên Nghi, họ sống chung như thế, nếu không may cuộc phẫu thuật đó không thành công, Thiên Nghi sẽ ra sao đây? Nhiều khi ý nghĩ ngăn cản Thiên Nghi lại xuất hiện, cô Lan đang định mở lời nào đó khuyên ngăn thì lại không nữa.

Mỗi lúc nhớ đến từng lời từng chữ Hoàng Khang nói với mình vào hai tháng trước. Thời gian mà mọi người tưởng rằng kẻ bạc tình như Hoàng Khang đã cao chạy xa bay tìm hạnh phúc mới.

Trong một quán cà phê, cô Lan theo như lời hẹn đến, thấy Hoàng Khang đã chờ sẵn, cô vào ngay vấn đề.

“Cậu hứa với tôi ra sao mà dám bỏ rơi Thiên Nghi? Giờ còn mặt mũi đến tìm tôi hả?”

“Con yêu Thiên Nghi.”

Cô Lan cười khẩy rồi chậm rãi nói từng từ như con dao cắt từng lát thịt trên người Hoàng Khang: “Lúc nào cũng nói yêu nó, cậu không cho Thiên Nghi đi Mỹ với tôi, lúc ấy cậu hứa gì, cậu đã hứa gì hả? Còn bây giờ mỗi khi điện thoại về, tôi chỉ nghe thấy giọng nói của cháu gái mình mà ghen đắng lòng, nó bảo là không sao. Chia tay thì thôi, nó nói nó sẽ tìm người hợp với nó hơn, còn nữa, Thiên Nghi còn bảo tôi đừng trách cậu. Nhưng có bao giờ cậu nghĩ rằng tình đầu của đứa trẻ ngốc đó thành ra như thế thì liệu nó có thể yêu được người thứ hai?”

Hoàng Khang đặt hai tay mình lên bàn, cúi mặt không dám trả lời những lời trách mắng mà anh đáng phải chịu.

“Cậu nói đi. Tình yêu của cậu chỉ có thể thôi sao? Để Thiên Nghi yêu cậu một lòng một dạ rồi chà đạp, vứt bỏ nó như món đồ chơi. Cậu có trái tim không? Cậu không thấy hối hận à?”

“Cô, con yêu Thiên Nghi là chuyện không bao giờ thay đổi. Con... con không bao giờ muốn xa cô ấy.”

Cơn tức của cô Lan càng bốc lên đến tận đỉnh đầu, mặt cô đỏ bừng rồi nhìn Hoàng Khang đầy căm thù: “Còn dám nói yêu nó sao? Cậu! Cậu! Thiên Nghi tại sao nó lại ngốc như thế chứ?”

“Con không ở bên Thiên Nghi được nữa.”

“Vì sao?”

“Con sắp chết rồi.”

Như sét đánh ngang tai, cô Lan hỏi lại lần nữa: “Cậu nói gì?”

“Con bị bệnh tim bẩm sinh, con không thể bên Thiên Nghi được, nếu đợi đến lúc con chết đi, Thiên Nghi sẽ rất đau lòng, thà để cô ấy hận con thì con sẽ an tâm hơn nhiều.”

Giọng cô Lan run rẩy, đứng thật nhìn sắc mặt Hoàng Khang không lấy gì làm tốt, mà anh cũng không có lí do để nói dối cô Lan nữa.

“Hoàng Khang... Tại sao vậy... Chia tay với Thiên Nghi vì lí do này ư?”

“Con không phải đến tìm cô để biện hộ cho mình, chỉ là, con đã từng bảo đảm với cô sẽ yêu thương Thiên Nghi, giờ con không làm được, con xin lỗi cô... Thật lòng xin cô tha thứ.”

Ngay thời khắc đó, cô Lan tin tưởng tuyệt đối vào sự lựa chọn của Thiên Nghi, cô bé đã không chọn nhầm người. Hoàng Khang bay từ NewYork đến bang B chỉ để nói lời xin lỗi, anh còn xin cô Lan đừng bao giờ nói với Thiên Nghi chuyện này. Bởi thế lúc những cuộc điện thoại sau đó, cô không còn mắng Hoàng Khang cho Thiên Nghi nghe nữa, cô chỉ im lặng mà an ủi Thiên Nghi, kêu cô cháu gái bỏ qua chuyện đó mà chuyên tâm học hành.

Thiên Nghi vào phòng thu dọn đồ đạc, cô sắp từng khung ảnh đã bị ném vào kho lại, lau chùi kĩ lưỡng từng cái rồi đưa vào trong vali.

“Hai. Lần này mẹ với em ở lại ba tháng.”

“Nun xin nghĩ học bên đó lâu như vậy được hả?”

“Việc học ở nước Mỹ theo khóa, em đổi khóa rồi. Anh Khang á... vài hôm nữa em đến thăm anh chị được không?”

Thiên Nghi kéo Nun ngồi xuống cạnh mình, nắm lấy tay Nun rồi mỉm cười: “Hoàng Khang rất nhớ em, anh ấy còn đang làm cho em một con chuột con bằng đá quý nữa đó.”

“Anh Khang biết khắc đá quý sao?”

“Ừm... chị cũng vừa biết, Hoàng Khang làm gần xong rồi, vài hôm nữa em ghé qua đó, có lẽ sẽ xong thôi.”

Nun năm nay lên lớp mười nên dáng người vô cùng xinh xắn, gương mặt càng thanh tú với những đường nét như các mỹ nhân cổ đại trong bộ ảnh sưu tập của con bé. Thời gian nhanh thật, mới ngày nào chị em còn cãi nhau in ỏi, giờ ai nấy cũng có suy nghĩ, lý tưởng riêng.

“Vương Tuấn có đến tìm Nun không?”

Nghe đến cái tên này, mặt Nun đỏ bừng, con bé cúi cúi đầu: “Anh... anh ấy...bảo khi nào em lớn mới được phép ở bên cạnh anh ấy. Anh Tuấn nói sẽ chờ em lớn...”

“Ừm... Vậy bây giờ Nun cố học hành đi. Hoàng Khang nói lúc nhỏ Vương Tuấn học rất giỏi.”

Con bé gật mạnh đầu, quyết tâm nhìn Thiên Nghi.

Nun lớn thế này rồi... Cả yêu cũng biết rồi. Thời gian ơi... Sao mà trôi nhanh quá.

Nun thấy Thiên Nghi thở dài nên xà vào lòng chị mình, giọng nũng nịu như trước kia: “Hai... em chúc Hai và anh Khang mãi hạnh phúc, sau này đợi anh Khang khỏe rồi, Hai nhớ sinh cho em một đứa cháu nha? Cháu gái đi, tiểu Nghi Nghi, em sẽ dạy cho nó múa ba lê.”

Liệu cuộc sống đó có đến với Thiên Nghi?

Dọn dẹp xong mọi thứ, Tuấn Nguyên cùng Hồng Ngân đến nhà đón Thiên Nghi. Trước khi đi, cô Lan mắt đã đỏ hoe như tiễn con gái về nhà chồng, Thiên Nghi mít ứt làm sao mà không khóc được, chỉ có điều, có một người vẫn đang chờ cô.

Việc Hoàng Khang và Thiên Nghi quay về bên nhau làm mọi người vừa vui mừng, vừa lo âu. Tiểu Quỳnh vừa nghe Hoàng Khang quay về, cô còn ôm mối hận chưa trả thay bạn thì nghe Gia Minh tường thuật về nguyên nhân, đầu đuôi sự việc.

Thế là mấy cú đâm định sẵn không còn dịp trở tài, ngược lại tâm trạng ai nấy đều thấp thỏm không yên.

Tuấn Nguyên và Hồng Ngân sau khi đưa Thiên Nghi đến trước cổng thì đã vội đi về, không dám làm phiền không gian riêng hiếm hoi của họ. Thiên Nghi một tay kéo vali, một tay cầm túi xách, vai mang balô. Vào đến cửa đã làm Hoàng Khang giật mình nhém rơi luôn cả điện thoại.

“Em... em... mang gì mà nhiều thế?” Miệng nói vậy nhưng tay đã lấy hết những thứ đó ra khỏi người của Thiên Nghi. Hoàng Khang nhìn đồng hồ được đặt gọn gàng, anh chỉ vào nó: “Thiên Nghi. Đây là sao?”

“Sao là sao?” Cô tự rót ỉnh ly nước ép trái cây rồi bình thản nói: “Cô giận em quá đuổi em đi luôn rồi.”

Hoàng Khang kéo cô ngồi xuống sofa rồi chau mày: “Anh đang nghiêm túc.”

“Nói thế nào đây? Cô quyết định gả em cho anh rồi? Hôm nay tiễn em về nhà chồng.”

Sắc mặt Hoàng Khang thay đổi, anh vẫn đăm đăm nhìn cô, không nói ra lời. Thiên Nghi bẹo hai má anh rồi mỉm cười: “Sao đây? Không đồng ý hả? Em vì anh mà cả gia đình cũng bỏ, anh định đuổi em như lúc bên Mỹ sao? Nói cho anh hay, em sẽ ở đây. Không những thế, em còn muốn dành phòng với anh, Hoàng Khang, anh ra phòng khách ngủ đi, nhường cho em phòng của anh được không? Anh biết đó, giường của anh rất...”

“Thiên Nghi!”

Cô giật mình khi Hoàng Khang lại gọi cô nghiêm trang, trịnh trọng như thế: “Sao thế?”

“Em về nhà em đi.” Nếu mỗi đêm mà cứ thấy em mặc đồ ngủ nằm trên giường, anh không bị bệnh tim chết thì cũng bị ức chết mà chết.

Tất nhiên, về sau, Hoàng Khang đã lướt bỏ. Thiên Nghi trừng to hai mắt lên hết cỡ, cô bỏ ly nước cam xuống bàn, không chút nhúng nhường.

“Tại sao chứ? Em bị cô đuổi đi rồi, phòng em Nun chiếm rồi. Em chỉ còn mỗi nhà anh mà đến thôi.”

“Anh mua nhà khác cho em.”

“Em thích nhà anh.”

“Em định thế thật hả?”

“Tất nhiên rồi.”

“Rốt cuộc em muốn gì? Này này... em đi đâu thế?” Chưa để Hoàng Khang nói hết, Thiên Nghi vội xách đồ đạc của mình, chiếm đóng phòng anh. Hoàng Khang đuổi theo lên tới tận trên lầu, Thiên Nghi đã chốt cửa. Anh vỗ nhẹ vào cửa: “Em không về thật sao?”

“Không! Em muốn ngủ, anh về phòng anh đi!”

“Nhưng phòng này là của anh.”

“Bây giờ nó là của em.”

“Em cứng đầu quá...” Đến giờ anh mới phát hiện e đã muộn quá rồi.

Thiên Nghi nằm sấp xuống giường, ôm chăn. Lần này tuyệt đối cô không cho phép anh lừa cô rời xa anh nữa.

Hoàng Khang quay xuống nhà nấu bữa tối, mới có bảy giờ mà ai đó đã đóng chặt cửa muốn ngủ, chắc lại chưa ăn gì.

Lát sau, Thiên Nghi nấp sau bức tường rồi thò đầu ra. Chắc anh lên phòng ngủ rồi, cô sắp đói chết thôi. Heo háo ăn lại chạy lật đật, nhón từng bước chân trần đi xuống bếp. Trên bàn toàn là thức ăn, một bàn ăn vô cùng thịnh soạn. Thiên Nghi ngồi nhanh xuống ghế, với tay xé cái đùi gà rồi bỏ vào miệng, ngậm không thương tiếc, chẳng thèm lo cho những món này là ai nấu.

Bỗng dưng phát hiện có gì đó khác lạ, Thiên Nghi ngược mặt lên thì Hoàng Khang đã ngồi đối diện, anh chống tay lên cằm, cười cười nhìn cô.

“Em... đói.”

“Anh nấu cho em ăn đó.”

Cô quên mất ý tứ mà nhe răng cười với anh, trong khoang miệng vẫn còn thịt gà chưa nhai xong.

“Anh cũng ăn đi!”

“Anh không đói, em ăn đi.”

Quả nhiên tài nấu nướng của Hoàng Khang không chê vào đâu được, bao tử của Thiên Nghi sắp vỡ mà vẫn cố nhét vào bụng mấy miếng thịt sườn còn dư lại, phí phạm của trời là một tội lớn. Ăn no nê, Thiên Nghi uống một ngụm nước lọc, sảng khoái vươn vai.

“No quá rồi... Hoàng Khang, em sẽ thành heo mập.” Cô vỗ vỗ vào bụng mình, nheo mắt nhìn người đối diện vẫn chống cằm nhìn mình: “Sao thế? Mặt em dính gì à?”

Thiên Nghi sờ khắp mặt, vẫn đâu có gì. Hoàng Khang mỉm cười đứng dậy dọn bát đĩa, không chịu lên tiếng.

“Hoàng Khang... Lại có chuyện gì sao? Anh đừng cười kiểu đó, nhìn gian tà kinh khủng. Y như mấy yêu râu xanh thích dụ dỗ phụ nữ.”

Tay đang dọn bát đĩa ai đó ngừng lại, anh nhìn đáng vẻ Thiên Nghi lúc này, cô mặc bộ đồ ngủ hình Doraemon trông rất đáng yêu, tóc thắt bím hai bên lại lộ rõ vẻ ngây thơ, ai kia đang chớp mắt nhìn anh.

“Em đi ngủ đi, nhớ khóa cửa.”

Thiên Nghi gật đầu rồi đi thẳng lên lầu. Chưa đầy năm phút sau, cô chạy ào xuống thở hổn hển, kéo Hoàng Khang ra khỏi bếp.

“Anh nghỉ đi, để em rửa.” Thiên Nghi chui ngay vào bếp, rửa đồng bát đã được Hoàng Khang chà sạch. Anh lấy khăn lau tay rồi ra phòng khách ngồi, bật tivi lên xem, xem người đang rửa chén trong bếp.

Nếu lúc ngồi trong phòng không đọc tin nhắn của Ngọc Diệp, Thiên Nghi cũng quên mất mình đến nhà anh để làm gì. ‘Nghi có nấu cơm cho Hoàng Khang ăn không? Đừng cho anh ấy ăn trứng không đó, phải bồi bổ cho Hoàng Khang. Đừng bắt người ta hầu hạ Nghi nhớ không?’ Ôi, cô quên mất, vậy mà cứ thần nhiên như mình được mời đến làm khách quý, Thiên Nghi là ăn vạ ở đây chứ không phải Hoàng Khang muốn cô đến. Cái đó, là do cô tự suy diễn.

105. Chương 10. 7: ‘bón Thuốc’

Rửa bát xong, cô đến tủ y tế lấy ra một hộp thuốc, rót một cốc nước lạnh rồi đặt xuống bàn.

“Uống đi Hoàng Khang.”

“Gì thế?” Hoàng Khang nhăn mặt khi nhìn viên xanh xanh nhỏ nhỏ trước mặt mình.

“Thuốc. Cái này là do chú Khánh dặn rằng mỗi ngày uống ba lần, mỗi lần ba viên.”

Hoàng Khang khoanh tay trước ngực, nhìn vào tivi: “Anh không uống.”

“Anh uống không?” Cô rần từng từ một rồi chống hai tay lên hông vẻ giận dữ.

Không ngờ Hoàng Khang lại ghét thuốc như thế, mặc cho người yêu giận cũng không thêm uống. Thiên Nghi từ cương chuyển sang nhu, hết nhu rồi cương, rốt cuộc cũng không kết quả, Hoàng Khang vẫn thần nhiên xem kịch trên tivi rồi mỉm cười tủm tỉm. Làm cô nàng có lòng tốt tức sắp bốc khói khói đầu.

Tiếng lải nhải của Thiên Nghi bên cạnh biến mất, nhìn xuống bàn cũng mất mấy viên thuốc, Hoàng Khang đắc chí cười rồi lại nhìn vào màn hình. Cảm giác có ai đó đang kéo tay mình, Hoàng Khang biết ngay là Thiên Nghi lại định dở trò dụ anh uống thuốc, anh nghiêng người sang mỉm cười. Nào ngờ lúc vừa quay sang thì môi bị môi ai đó chạm vào. Hoàng Khang mở to mắt nhìn Thiên Nghi đang chồm người dậy ôm lấy cổ mình, cổ dùng nụ hôn ấy khiến đầu óc anh mê muội, Hoàng Khang nào hay tài lừa gạt của Thiên Nghi lại cao siêu đến thế, anh vừa hé răng để lưỡi ai kia tiến vào thì cảm giác đắng chát khiến anh chau mày, thứ vào miệng anh là ba viên thuốc chứ không phải thứ anh nghĩ.

Vừa đạt được mục đích, Thiên Nghi buông ngay Hoàng Khang ra, nhe răng cười khoái chí: “Anh mà nhỏ ra thì sau này đừng hôn em.”

Người kia xụ mặt, cố nuốt mấy viên thuốc kia vào, uống một hơi hết cả ly nước.

“Hoàng Khang... Em muốn tốt cho anh thôi. Em...thật...” Những lời định nói bị vướn lại cổ họng. Môi cô bị người khác giữ chặt, anh lần này không những để Thiên Nghi phải trả giá mà còn khiến Thiên Nghi hối hận, chính cô lấy mình để lừa anh, giờ anh lấy thân mình phục thù, cũng quá công bằng...

“Ừm...ừ...e...”

“Em định nói gì?” Hoàng Khang thả cho Thiên Nghi chút ít oxy để còn kịp thở.

“Sau này... e...”

Muộn quá rồi, cô không biết tranh thủ thời gian thì trách ai được, Hoàng Khang ấn Thiên Nghi xuống sofa, ôm trọn cô vào lòng rồi mặc sức mà hưởng thụ lại vị ngọt anh khao khát ba tháng qua, phần nào bù đắp vị đắng cô vừa cho.

Ai nói chỉ mình anh nhớ nụ hôn này, Thiên Nghi cũng từng tự sờ vào môi mình mà ngồi khóc òa giữa đêm lạnh đó thôi. Giờ được cảm nhận lại, cô không biết hưởng ứng, đành thụ động tiếp nhận. Những ngón tay

nhỏ đặt trên lưng anh, giữ chặt lấy anh, khiến cảm xúc của Hoàng Khang ngày càng nóng bỏng, nụ hôn sâu thăm kia kéo dài dằng dằng.

“Khang! Á... Tao... không... à... xin lỗi.” Người từ ngoài cửa đi vào lấy một tay che chặt mắt, những kẻ tay hờ ra, che cũng như không.

Hoàng Khang ngồi bật dậy, kéo theo cả Thiên Nghi vào lòng, miệng cười tươi rồi xem như không có gì.

Tuấn Nguyên đi phía sau, vừa bước vào đã nhìn Gia Minh đứng chôn chân, rồi nhìn Thiên Nghi cúi đầu như đang tìm lỗ nào dưới đất chui xuống.

“Chuyện gì vậy?”

Gia Minh nắm tay thành nắm đấm đặt lên khoe miệng, ho khan vài cái rồi nhích từng bước lại ngồi xuống sofa.

“Tao đến thăm mày.”

Tuấn Nguyên cũng ngồi cạnh Gia Minh, anh quan sát sắc mặt Hoàng Khang – vui hơn hử, Thiên Nghi – mặt hồng hào, Gia Minh – bên lên như vừa mắc tội. Nhìn sang sofa chỗ Hoàng Khang ngồi, bữa bộn, nhìn áo quần của Thiên Nghi và Hoàng Khang, nhăn nhúm. Cảnh tượng này, coi ra hai thằng bạn quan tâm không đúng lúc rồi.

“Sau này nếu hai đứa tao có đến, sẽ báo ày biết trước nửa tiếng để chuẩn bị. Tuyệt đối chuyện như hôm nay không có lần hai.”

Chỗ nào chui đây Thiên Nghi? Hay là tự đào mộ chôn mình đi.

“Được rồi đó... Thiên Nghi đang giúp tao uống thuốc, tụi mày nghĩ linh tinh gì thế? Đầu óc đen tối.” Bị bắt quả tang tại trận mà còn dám chối, chưa ai trấu trở như Hoàng Khang.

“Để em lấy nước cho hai người uống.” Không đứng dậy được, Hoàng Khang ôm chặt rồi: “Bỏ em ra.”

“Tụi nó muốn uống thì tự đi lấy, mắc gì em phải đi.”

Gia Minh cười lớn, còn chỉ trỏ vào mặt Hoàng Khang: “Mày giỏi lắm... đồ trọng sắc khinh bạn, uống công tao đến thăm mày.”

“Kệ tao, tao có sắc để trọng, đỡ hơn ai đó, muốn trọng cũng chẳng có.”

Tuấn Nguyên bị đụng tới tự tôn của đàn ông nên không chịu được: “Tao về đây!”

Gia Minh, quan tâm người khác chỉ là vô ích: “Tao cũng về.”

“Không tiễn.”

Hoàng Khang... Không phải khinh bạn mà là bỏ bạn.

Gia Minh đi đến cửa thì Hoàng Khang gọi lại, anh ta đắc chí cười ngoặc ngoặc: “Định giữ tao lại hả? Không kịp rồi.”

Hoàng Khang chịu buông Thiên Nghi ra rồi đứng dậy đi lại trước Gia Minh, xòe bàn tay mình ra: “Trả chìa khóa nhà.”

Nụ cười của Gia Minh đóng cứng trên môi, lần này đến lượt Tuấn Nguyên cười ha hả ngoài sân.

“Còn nhìn tao, tại tao đi Mĩ nên mới đưa mày chìa khóa, giờ tao về rồi mày giữ làm gì?”

Gia Minh ném chìa khóa vào người Hoàng Khang, anh chụp lấy ngay, còn nở nụ cười thân thiện với thằng bạn bị mình chơi một vố. Trước khi đi, Gia Minh còn nói thêm vài từ.

“So strong.”

Biết rằng Gia Minh giỏi rồi, nào ngờ dùng cả hai từ đơn giản để phục thù. Gia Minh đi mất, Hoàng Khang quay đầu lại, sofa trống không, anh quát theo hướng cổng: “So strong cái đầu mày. Phá hoại người khác sẽ bị báo ứng!”

Mấy ngày sau, Hoàng Khang đều uống thuốc đều đặn, Thiên Nghi bảo anh tự uống thì anh than đắng, xụ mặt lên xuống, kêu cô phải bón thuốc ỉnh. Thiên Nghi muốn đập đầu chết cho xong, sao mình ngu đến thế. Dần dần Hoàng Khang cười khoái chí, mắt nhìn cô tỏ ý: Cách bón thuốc em nghĩ ra vô cùng tốt, lại độc đáo nữa.

Thiên Nghi chỉ biết thầm than, tiểu thuyết chết tiệt, ta căm thù nhà người.

Nun đến nhận lấy con chuột được làm bằng đá quý màu nâu được kết tinh xảo với đá quý trắng, con bé cầm nó trên tay mà thốt lên rồi nhào đến nắm tay Hoàng Khang quơ qua quơ lại.

“Anh đúng là thiên tài...”

“Anh giỏi quá.”

“Chị em thật may mắn.”

“Khi nào Hai bắt nạt anh, anh cứ nói với em.”

Cô chị Hai bạc phước kia ngồi ôm lap top không thèm đếm xỉa tới, sao Nun lại là em mình chứ, nó không đổi họ Hoàng thật đáng tiếc. Đồ phản bội chị em. Khi Nun đi lên phòng Thiên Nghi, con bé nhìn xung quanh một lượt rồi nói vọng ra ngoài.

“Anh chị ngủ chung sao?”

“Không có.” Thiên Nghi trả lời không đầu không đuôi, giọng nói chua chát.

“Phòng này của Hai hay anh Khang?”

“Chị Hai em dành của anh, còn tổng cổ anh ra phòng khách.” Hoàng Khang dựa người vào cửa rồi cười.

“Hai nói sẽ sinh tiểu Nghi Nghi mà, hai người ngủ riêng thật sao?”

Chắc. Thiên Nghi bấm sai chữ rồi. Từ từ ngẩng đầu xem biểu hiện của Hoàng Khang, anh cười rồi nhìn Thiên Nghi, cô thẹn quá hóa giận, gấp máy tính lại, giáo huấn Nun.

“Con nít không nên hỏi những chuyện đó, Hai nói cho Nun biết, sinh tiểu Nghi Nghi một mình Hai sinh được, ngủ một mình cũng sinh được. Nun đừng nhắc chuyện đó nữa...Có – được – không?”

“Hai lừa em à? Em học lớp mười rồi đó.”

Đầu Thiên Nghi xuất hiện nhiều dấu thăng, cô quên mất, Nun học lớp mười rồi, Nun trưởng thành rồi, Thiên Nghi còn dám đem mấy chuyện đó ra lừa con bé. Nào là nói dối sẽ sâu răng, dọa người sẽ gặp ma,... Chuyện này... quá xưa rồi, tốt nhất Thiên Nghi không nên dùng tới nữa.

Hai ngày sau, chú Khánh từ Mỹ quay về, ông có kiểm tra sức khỏe cho Hoàng Khang, còn vui vẻ nói tình hình rất tốt.

Hoàng Khang nhanh miệng thét lên: “Nhờ thuốc của Thiên Nghi cho con uống.”

“À...thuốc đó để ngăn những cơn đau của con.” Chú Khánh vẫn điềm nhiên giải thích trong khi không phát hiện Thiên Nghi đứng sau lưng mình sắp ngất xỉu rồi. Hoàng Khang nhìn chú mình không hiểu ý nên bổ sung.

“Thật ra...”

“Chú ơi, chú ăn trưa chưa? Con nấu cơm cho chú ăn.”

“Thiên Nghi biết nấu sao?”

“Dạ?” Không lẽ chuyện cô chỉ biết nấu trứng lan truyền nhanh đến thế sao.

“Bác nghe Hoàng Khang nói con không biết nấu ăn.”

Hoàng Khang bị ai kia lườm một cái nên nằm xuống giường, thủng thẳng nhìn cô.

“Con đang tập... chú ăn mì nha? Con nấu mì trứng rất ngon.”

Ông chú kia vừa nghe thế liền không kiềm được cười, gật đầu xem tài nghệ nấu mì của Thiên Nghi ra sao. Đến tối, chú Khánh phải về, Thiên Nghi cùng Hoàng Khang ra tiễn ở cổng. Ông vỗ vỗ vai Hoàng Khang: “Con đổi ga giường đi, phòng đó giường rất mỏng, dễ cảm lạnh không tốt đâu. Còn nữa, tốt nhất đổi sang phòng khác đi, chỗ đó ngay hướng gió tháng này, đừng để bản thân cảm đó.”

“Phòng con bị chiếm đóng rồi.” Về mặt vô tội đó nào lừa được Thiên Nghi, thấy chú Khánh nhìn mình, Thiên Nghi bèn đánh trống lảng sang chuyện khác: “Khi nào chú đến nữa ạ?”

“Chú sẽ đến vào thứ bảy, chiều thứ bảy hàng tuần, khi nào đến chú sẽ báo trước nửa tiếng.” Câu này, nghe rất quen. “Tuyệt đối không làm phiền hai đứa.”

Thiên Nghi ơi Thiên Nghi, tin xấu của cô chắc truyền xa tận nước Mĩ rồi.

Tối Thiên Nghi ra ngoài uống nước, đi ngang phòng của Hoàng Khang, cô mở cửa nhìn vào, anh đang ngồi dưới sàn nhà, hai tay gác lên giường, mắt nhìn trần trần lên trần nhà. Nhìn sắc mặt anh dưới đèn ngủ, chắc anh vừa khó thở. Thiên Nghi đi nhẹ xuống lầu lấy lọ thuốc rồi đi lên, anh vẫn trong tư thế đó. Thấy Thiên Nghi, Hoàng Khang đứng dậy, cô vào phòng bật công tắc lên.

“Anh uống thuốc đi!”

“Thiên Nghi... Khuya thế này mà còn bón thuốc cho anh.” Anh mỉm cười đầy tà ý.

Kể từ vụ việc hôm đó, cứ mỗi lần nhắc tới ‘bón thuốc’, Thiên Nghi biết ngay nghĩa vụ của mình. Nhưng tối nay, cô chỉ đặt ly nước xuống bàn rồi chìa tay ra ba viên thuốc.

“Anh uống đi.”

Hoàng Khang thở ra, cầm lấy nước và thuốc uống hết một lần. Định bảo cô về phòng ngủ sớm thì Thiên Nghi đã ôm lấy anh.

“Anh mệt lắm đúng không? Sao không gọi em?” Hai câu hỏi liên tiếp, Hoàng Khang đều không trả lời. Anh ôm lấy vai Thiên Nghi, nói giọng rất nhỏ: “Anh sợ làm em thức giấc.”

“Chỉ vì sợ em thức giấc mà anh không lên tiếng, nếu lỡ...lỡ sáng mai em không thấy anh thì sao hả Hoàng Khang? Anh nghĩ cho em tí đi, anh mà có gì, em không sống nữa đâu.”

Hoàng Khang nhanh tay kéo Thiên Nghi ra khỏi người mình, giữ chặt vai cô: “Em nói gì thế hả? Thiên Nghi à, chỉ vì sợ em làm vậy nên ban đầu anh mới chọn cách ra đi, bây giờ em mà còn nghĩ như thế được sao? Anh không cho phép em nói những điều đó, cả nghĩ cũng không được.”

Cô gật nhẹ đầu cho qua, nhưng thực chất Thiên Nghi đã nghĩ tới chuyện này hằng đêm, nếu mất anh, cô sống cũng không có ý nghĩa gì, chẳng qua là tồn tại thêm ba bốn mươi năm nữa mà cô đơn, thà hạnh phúc cùng nhau tìm đến thiên đường.

Đọc được suy nghĩ của Thiên Nghi, Hoàng Khang càng bức xúc: “Hứa với anh, em không được làm gì tổn hại mình. Em hứa đi!”

“Em biết rồi... không làm gì được chưa. Anh đi theo em.”

Để không nói đến chủ đề này nữa, Thiên Nghi kéo Hoàng Khang về phòng mình, anh đứng cạnh giường nhìn Thiên Nghi đang trải lại chăn.

“Muốn anh ngủ ở đây thật à?”

“Chú Khánh nói phòng kia gió dễ vào, anh ở đây, ngủ với em để em còn canh chừng anh.” Thiên Nghi trèo lên giường vỗ vỗ xuống chỗ trống bên cạnh: “Anh không ngủ à? Em buồn ngủ rồi đó.” Trông Hoàng Khang vẫn đứng chân chừ ở đó, chớp chớp mắt nhìn cô, Thiên Nghi cắn môi mình: “Được, em háo sắc, em muốn ôm anh ngủ đó được chưa? Có phải lần đầu anh ôm em ngủ đâu, em cũng đâu làm gì anh được. Nằm xuống đây!”

Lần này, Hoàng Khang đã nằm xuống giường, đối mặt với Thiên Nghi, anh kéo chăn đến vai cô, nụ cười dịu dàng trên khóe môi.

“Không sợ anh làm gì em sao?”

“Em tưởng anh sợ em làm gì anh chứ...” Thiên Nghi hôn lên trán Hoàng Khang rồi cười: “Ngủ ngon!” Để anh bên cạnh thế này, em mới an tâm, ít ra còn thấy hơi thở của anh có ổn định hay không.

Cô tựa đầu vào ngực anh, ôm lấy anh mà nhắm mắt lại. Hoàng Khang không biết nói gì bây giờ, chỉ thổ lộ hai từ “Ngủ ngon” rồi cũng hài lòng ôm Thiên Nghi như ôm báu vật mà ngủ. Trên môi anh còn nụ cười ẩn hiện...

106. Chương 10 .8: Ai Có Thể Yêu Em Hơn Anh?

Thiên Nghi đã xin tạm nghỉ học ở trường đại học, thời gian này cô muốn ở bên anh nhiều hơn.

Anh dẫn Thiên Nghi về thăm lại LB, đang ở thời gian hè nên học sinh ít khi vào trường, chỉ còn lại mấy chú bảo vệ thay khuynh trực lại. Hoàng Khang tay trong tay cùng cô, dẫn cô đi qua dãy lớp học, lại ra đến sân bóng, lớp học dần... Đã gần hai năm rồi mà LB không hề thay đổi, những cành hoa ngon cỏ xung quanh trường chỉ lớn thêm, hoa nở nhiều hơn, nhưng vật vẫn mới như ngày hôm qua.

Thiên Nghi còn nhớ cô đá vào chân Hoàng Khang, cô phải hầu hạ phục vụ anh như nô lệ, miễn mỗi lần ra chơi, cô tranh thủ toàn bộ thời gian chạy lên lớp anh để đợi ai đó đi đứng không vững.

Hoàng Khang nhìn dãy hành lang, Thiên Nghi đã bỏ mặc anh, không thèm nói chuyện với anh. Cô ghen, Thiên Nghi lúc đó đã ghen.

Đi qua đi lại, cuối cùng đến cầu thang tắt phía sau. Bây giờ nó được khai thông rộng rãi để các học sinh trên lầu dễ dàng đi lại, không âm u như xưa. Hoàng Khang ngồi xuống một bàn trống đặt tại đó, ngược nhìn những bậc thềm đang vắng lặng, anh cúi đầu cười.

“Sao thế?”

“Anh nhớ lúc đưa thư tình cho em, em bơ ra nhìn anh, lại còn hồi hộp tới mặt ửng đỏ, trông em lúc đó... rất buồn cười.”

Cô trừng mắt nhìn Hoàng Khang, còn dám nói, sao lần đầu gặp đã có thể trêu cô như thế. Làm hại lúc ấy Thiên Nghi run đến nỗi chân muốn ngã khụy tại chỗ, ước mơ nhận thư tình của cô chấm dứt từ ngày hôm đó, và cũng vì ngày hôm đó mà cô bỏ qua gương mặt đẹp trai của Hoàng Khang để liệt anh vào danh sách đen trong đầu mình.

“Nói thật đi Thiên Nghi, nếu đó là thư tình anh gửi em thì em sẽ phản ứng ra sao?”

“Em không biết!” Nhắc tới chuyện đó, đến giờ cô còn ầm ứ, hy vọng cho lắm, lại được một chàng đẹp trai chặn đường đưa thư tình, Thiên Nghi suýt ngất lên vì vui sướng, nào ngờ, anh khiến cô muốn tìm chỗ nào trốn cho xong. Sau này, Thiên Nghi mới được biết đó là thư tình của một chàng một sách khối dưới ngưỡng mộ Hồng Ngân, biết Hoàng Khang là em trai Hồng Ngân nên nhờ Hoàng Khang đưa giúp. Vậy mà cô còn ngỡ đó là thư của Hoàng Khang... quả đúng là sai lầm.

“Anh rất muốn học lại cấp ba... Khoảng thời gian hạnh phúc nhất ấy. Cả đời này chỉ còn là kí ức. Lúc đó khi nào cũng được trông thấy vẻ tức giận ngốc nghếch của em, nói thật, những lúc như thế nhìn em rất đáng yêu.”

“Anh vừa phải thôi... chọc em mà vui đến thế sao?”

“Thật ra lúc anh nhìn em, anh đang suy nghĩ làm sao hôn vào bờ môi ấy, xem coi nó ngọt đến đâu.” Vừa nói, Hoàng Khang nghiêng người đến gần Thiên Nghi, cô đứng bật dậy hiên ngang đứng trước Hoàng Khang: “Thì ra lúc nào anh cũng háo sắc.”

“Đó không phải háo sắc, đó là tình yêu.”

“Em không cãi với anh. Về thôi!”

Hoàng Khang đứng dậy kéo tay Thiên Nghi lại, vuốt mái tóc dài rồi mỉm cười: “Sau này anh muốn cùng em trở lại đây lần nữa.”

Đang hờn dỗi bỗng nghe giọng nhẹ nhàng trầm ấm của anh, cô lại đau lòng, giọng cũng phần nào nhỏ lại: “Ừm, chỉ cần anh muốn, lúc nào em cũng sẽ đến đây cùng anh.”

“Nghĩ ngốc... Em rất ngốc biết không?”

“Ừ. Em ngốc.” Lần đầu tiên Nghi thiên tài tự nhủ là ngốc.

Cô ngốc vì trước đây không hiểu rõ tình cảm của mình để Hoàng Khang phải khổ sở theo đuổi, cô ngốc vì ngây thơ tưởng rằng mình chỉ có thể yêu ngựa trắng trong mộng. Cô ngốc, ngốc vì chưa yêu anh được như anh đã, đang và sẽ yêu cô.

“Em có hối hận không?” Yêu anh, em có hối hận không? Nếu được chọn, em có yêu anh lần nữa hay không?

Thiên Nghi đương nhiên hiểu những gì anh muốn nói, cô ngẩng đầu cười với anh rồi lắc đầu mình: “Em không bao giờ hối hận, em sẽ yêu anh, kiếp này, kiếp sau và hàng vạn kiếp sau nữa.”

Dù anh không phải là anh, dù kiếp sau anh không còn yêu em thì em vẫn sẽ yêu anh, lúc đó, đến lượt em sẽ theo đuổi anh, bám lấy anh như anh đã từng. Khi đó, dù anh có ghét em thì em vẫn kiên trì mỗi ngày đều đặn đến làm phiền anh, khiến anh đặt em vào tim anh.

Nếu như anh là cây, em nguyện trở thành lá. Nếu anh là biển cả, em sẽ là cơn sóng lăn tăn. Và nếu anh là bầu trời, em chỉ ước mình trở thành áng mây, nhẹ nhàng ở bên anh...

Hoàng Khang nhìn thật kỹ vào đáy mắt dạt dào tình cảm lẫn đau thương của người đối diện, anh hôn lên sống mũi Thiên Nghi, anh ghé sát đầu mình vào trán cô: “Gần đây em ngang tàn quá đấy. Nhưng kĩ thuật hôn, vẫn không chút tiến bộ.”

“Em đợi anh... dạy em.” Cô cúi đầu không dám nhìn Hoàng Khang, câu nói đó đồng thời bắt đầu bài học hôn của thầy giáo Hoàng Khang. Anh nâng cằm Thiên Nghi lên, đặt lên môi cô nụ hôn thật dịu dàng, quyến luyến và đi sâu vào trái tim non nớt của Thiên Nghi.

LB – Nơi bắt đầu cho tình yêu đầu đời.

Hoàng Khang – Tình yêu thời cấp ba của cô, tình yêu mà cả đời này, Thiên Nghi bằng lòng giữ lấy, dành trọn cho anh cả trái tim mình.

Thăm LB xong, đến chiều tối Thiên Nghi lại cùng anh đến ngồi xe cáp treo. Cô nhìn chiếc xe cáp treo số 4 ngày nào, rồi quay lại nhìn Hoàng Khang bên cạnh đang mỉm cười hài lòng.

“Em thấy sao? Thích không?”

“Thích... em rất thích. Hoàng Khang! Anh thật vĩ đại.”

Cả cô bán vé cũng biết luôn mặt mũi hai người, chỉ có cặp tình nhân này mới mua một lượt năm vé để ngồi đến khi nào khu vui chơi ngừng hoạt động mới chịu về.

Ngồi trên chiếc xe mang tên 502, Thiên Nghi ngoái đầu nhìn qua lại, cũng là nó mà sao cảm giác lại khác đến thế kia. Đợi đến lúc Hoàng Khang kéo cô vào lòng thì Thiên Nghi mới chịu an phận.

“Nghĩ ngốc!”

“Hử?”

Anh tựa đầu mình vào mái tóc đen mượt mà của cô, nhìn ra hàng vạn ngôi sao ngoài kia. Một ngày không xa, anh cũng sẽ trở thành một trong những đốm sáng đó mà dõi theo người anh yêu. Có nơi nào, anh sẽ chiếu sáng cho cô. Hào quang của anh, vũ trụ của đời anh, nhịp đập của quả tim anh.

“Hoàng Khang?” Không nghe anh trả lời, cô lên tiếng.

“Anh yêu em, ngàn vạn lần yêu em, yêu em hơn cả nhịp đập tim anh!”

Cô cúi đầu lặng lẽ che đi từng giọt nước mắt.

Hoàng Khang! Nếu anh yêu em hơn nhịp đập tim anh thì em đây, nguyện dâng hiến sự sống của mình để tôn thờ tình yêu này.

Anh im lặng không nói tiếng nào nữa, chỉ ôm lấy Thiên Nghi ngày một chặt hơn. Còn bao lâu để ở bên nhau như bây giờ, thời gian càng ngày càng ngắn, tim Hoàng Khang sắp không chịu đựng được thêm, anh chỉ có thể sống vì thuốc mà thôi.

Hoàng Khang rất sợ, sợ nếu một mai tim mình ngừng đập thì ai sẽ ôm cô mỗi khi đêm đông đến, người nào có thể thay anh yêu thương Thiên Nghi của anh một cách trọn vẹn.

Nếu trong tiểu thuyết có tựa đề ‘Sẽ có thiên thần thay anh yêu em’ thì Hoàng Khang đây chỉ mong khi không có anh, sẽ có một người thay anh yêu Thiên Nghi. Anh không trông chờ người đó là thiên thần gì cả, chỉ cần người đó yêu Thiên Nghi hơn anh đã từng, Hoàng Khang có thể trở thành ngôi sao sáng nhất trên bầu trời để chúc phúc cho cô.

Nhưng anh có biết không? Sẽ không có thiên thần nào bằng anh, sẽ không có một người nào đủ khả năng mang cho em hạnh phúc. Nếu anh là một vì sao cô đơn thì hãy nhìn bên cạnh, bên cạnh vì sao đó, sẽ có một vì sao khác. Nếu anh nhìn thấy thì xin hãy nhớ. Đó chính là em.

Chiều thứ hai tuần sau, Thiên Nghi sau khi chuẩn bị mọi thứ ở nhà cho Hoàng Khang, cô lại bị đám bạn lôi ra nói chuyện.

Trong quán cà phê Dream đối diện LB. Các công chúa vây quanh một bàn, ai cũng nhìn Thiên Nghi, chờ cô lên tiếng trước.

“Hoàng Khang không sao.”

Hồng Ngân nghe vậy ừ ừ uống nước không nói gì, vì chính cô hiểu, câu ‘không sao’ của Thiên Nghi mang hàm ý gì. Vừa hôm qua gặp chú Khánh, chú chỉ lắc đầu nói bệnh tình chuyển biến theo chiều hướng tiêu cực ngày càng thấy rõ, sợ rằng, Hoàng Khang không qua khỏi trong một tháng tới.

Là người từng mắng chửi Hoàng Khang thậm tệ, Tiểu Quỳnh bây giờ mới thấy mình manh động làm sao, cô ân hận nhưng không hiểu vì sao mỗi lần gặp Hoàng Khang, không nói móc vài câu thì không chịu được.

“Nghi này. Chuyện gì thì cũng qua, miễn Nghi với Hoàng Khang thấy vui vẻ ở hiện tại là được.”

“Ừ... Nghi kêu Băng dạy cho Nghi đàn mà, sao lại không học nữa?”

Thiên Nghi định học đàn violin để đàn cho Hoàng Khang nghe một lần, nhưng thời gian không cho phép, đợi người bẩm sinh mù tịt về âm nhạc như Thiên Nghi học được, thì chắc khoảng chờ tới vài ba năm sau.

“Nghi không học nữa đâu... Nghi muốn nhờ Diệp dạy nấu ăn, Nghi sẽ nấu cho Hoàng Khang một bữa cơm hoàng hoàng, mấy ngày nay chỉ nhìn Hoàng Khang nấu cho Nghi ăn, Nghi thấy khó chịu lắm.”

Ngọc Diệp nghe thế nên vỗ nhẹ vào tay Thiên Nghi đang đặt trên bàn: “Được thôi, Diệp sẽ dạy cho Nghi những món ngon mà dễ làm, chắc chắn Hoàng Khang ăn xong sẽ hài lòng khen tấm tắc thôi.”

“Nghi!” Người im lặng từ đầu đến giờ là Hồng Ngân, nên lúc cô gọi Thiên Nghi, mọi người đều hướng về Hồng Ngân, nụ cười gượng gạo trên môi tắt cả tắt hẳn. Hồng Ngân ít khi nào tỏ ra nghiêm túc như thế.

“Hả? Ngân định dạy cho Nghi gì nữa sao?”

“Tôi... muốn Nghi khuyên Hoàng Khang mau chóng phẫu thuật đi!”

Trong quán chỉ còn nghe thấy giọng mấy người khách còn nán lại, và giọng của cô chủ đang gọi phục vụ ra bồi bàn cho khách. Ở cái bàn này, mọi người đều cúi đầu không nói.

Thiên Nghi nắm tay mình lại để không ai thấy bàn tay cô run như thế nào, cô gạt đầu rồi lại cố cười: “Hoàng Khang nói rồi, đợi qua tháng này, anh ấy sẽ nhập viện, Hoàng Khang hứa với Nghi như thế đó.”

“Ừm... chú Khánh...chú ấy bảo... chỉ còn một tháng nữa.” Tuy không nói những câu từ tiếp theo nhưng mọi người thừa hiểu ngọn ngành ẩn ý trong lời nói nghẹn ngào của Hồng Ngân. Ai cũng im lặng rồi cố lãng

sang chuyện khác.

107. Chương 10. 10: Ngàn Vạn Từ ‘nếu Như’

Trong khi đó, tại ngôi biệt thự của nhà họ Hoàng, Hoàng Khang ngồi ở chiếc ghế gỗ dài trong thư phòng ông Hoàng, anh đưa tay lên nhìn đồng hồ. Cửa vừa mở, Hoàng Khang nhìn ra, người vào không phải bố anh mà là Vũ Bảo Hà. Cô bê trên tay một cốc nước chanh rồi đặt xuống bàn.

“Cậu uống đi rồi xuống nhà ăn cơm, có lẽ hôm nay bố cậu sẽ về trễ... nghe nói, ông ấy gặp chú Khánh.”

Hoàng Khang đến đây không báo trước với ông Hoàng, anh chỉ đến xem việc anh nhờ bố mình đã tiến triển đến đâu. Nếu bố mình không về, Hoàng Khang đành ngày mai mới đến, anh đứng dậy nhìn Vũ Bảo Hà, chưa khi nào anh dùng đôi mắt hiền hòa nhìn cô, đây là lần đầu tiên.

“Cảm ơn Dì, nhưng tôi phải về nhà rồi.”

“Thiên Nghi đang đợi à?”

“Cô ấy tối nay ra ngoài với bạn, tôi chỉ muốn về sớm nghỉ ngơi thôi.”

Lúc Hoàng Khang định quay đi thì Vũ Bảo Hà lại lên tiếng: “Hoàng Khang... Giữ gìn sức khỏe.”

Hoàng Khang cười, đây cũng là lần đầu anh cười với người Dì này: “Tôi biết mà... Nhưng, tôi có thể xin Dì một việc?” Vũ Bảo Hà chỉ nhìn anh, không lên tiếng mà chờ đợi: “Xin Dì lo cho bố tôi, ông ấy sức khỏe cũng không tốt, nếu Dì nghĩ mình có thể thì hãy tận tâm chăm sóc ông ấy. Tôi biết đề nghị này quá đáng, nhưng với tư cách người làm con, tôi hy vọng khoảng thời gian còn lại của bố mình không phải sống cô đơn tẻ nhạt.”

Vũ Bảo Hà đã khóc, cô ấy bước đến gần Hoàng Khang hơn, nắm lấy cánh tay anh, và thế mà khóc, nước mắt rơi trên làn da ngọc ngà, đôi mắt tuyệt đẹp giờ chỉ còn vầng lệ sầu: “Hoàng Khang... Cậu phải cố lên... phải cố lên... Tôi sẽ chăm sóc bố cậu, sẽ chăm sóc ông ấy thật tốt.”

Hoàng Khang gạt đầu rồi nhẹ vuốt tay Vũ Bảo Hà ra khỏi tay mình, anh quay lưng đi, ra đến cửa lại còn nghe Vũ Bảo Hà nói trong nước mắt.

“Hoàng Khang... có một điều tôi muốn nói với cậu, em yêu anh!”

Anh vẫn bước đi, dù nghe thì vẫn bước đi. Vũ Bảo Hà trượt người từ từ xuống theo thành ghế rồi ngồi xuống sàn mà khóc. Lần này cô không khóc òn, cho tình cảm oan nghiệt của người mẹ kế dành cho con chồng, mà là khóc cho Hoàng Khang.

Ngày hôm nay, Vũ Bảo Hà được thấy vẻ mặt đầy tình cảm của Hoàng Khang đối với mình, dù đó không là tình yêu. Anh còn mỉm cười với cô. Vũ Bảo Hà mong mỗi ngày này từ rất lâu, nhưng không ngờ lại là ngày hôm nay, đây là lần đầu tiên cũng như lần cuối cùng. Sau này, cô không thể thấy nữa rồi... Vũ Bảo Hà khóc lớn hơn rồi chuyển thành khóc tức tưởi.

Lần đầu thấy Hoàng Khang, cô yêu anh, anh phong độ đẹp trai, anh cuốn hút người khác bởi vẻ bề ngoài lạnh lùng bất cần đời. Lúc đó, Vũ Bảo Hà bỗng nhiên thấy hối hận, nếu như, nếu như cuộc đời để cô gặp Hoàng Khang sớm hơn, dù có chịu khổ trong quán bar như một thêm ngàn năm, cô vẫn có thể đợi, cô hối hận vì đã sống bên cạnh Hoàng Kiệt và trở thành mẹ kế của người khiến trái tim cô yêu ngay từ lần đầu gặp mặt.

Bằng chính sức hút của mình, Vũ Bảo Hà tin rằng Hoàng Khang sẽ bị đánh gục giống như bố anh. Điều duy nhất khiến Vũ Bảo Hà không cam tâm nhất là Hoàng Khang lại yêu thương Thiên Nghi, cô có điểm nào không bằng? Nhan sắc? Trí tuệ? Vũ Bảo Hà căm ghét Thiên Nghi như kẻ thù, đôi khi cô còn hận, muốn Thiên Nghi chết đi để không nhìn Hoàng Khang suốt ngày quấn quýt bên con bé giả vờ ngây thơ đó...

Chính vào đêm giao thừa, Vũ Bảo Hà thấp thoáng nghe được một phần cuộc nói chuyện của Hoàng Khang và ông Hoàng, đêm ấy, Hoàng Khang chỉ ngồi cúi đầu chấp tay lên xoa xoa thái dương, ông Hoàng ngồi đối diện mặt biến sắc. Vũ Bảo Hà mang trà vào chỉ thấp thoáng nghe được lời của ông Hoàng. ‘Hãy nghĩ cho bố, nếu con không nghĩ cho bố cũng hãy nghĩ ẹ con, nghe bố đi Hoàng Khang à.’ Lời nói của ông Hoàng làm Vũ Bảo Hà không thể nghĩ thông, những lời thoại sau đó vì khoảng cách khá xa nên khi cô ra khỏi phòng đã không còn cơ hội biết được sự thật.

Biết tin Hoàng Khang bỏ rơi Thiên Nghi, cô vui vẻ đến tìm anh, cô nghĩ chắc ông Hoàng đã gây áp lực khiến Hoàng Khang từ bỏ. Nhưng dù không có Thiên Nghi, Hoàng Khang vẫn lạnh nhạt với cô.

Vũ Bảo Hà ở ngôi biệt thự đó một thời gian, ông Hoàng ra khỏi nhà ngày càng nhiều, điện thoại của ông nghe chỉ toàn là bác sĩ Lý, bác sĩ Peter,... toàn là bác sĩ. Hoàng Khang cũng biến mất từ hôm đó.

Mọi chuyện chấm dứt từ ngày cô nghe chính ông Hoàng nói chuyện với Hoàng Khánh qua màn ảnh trực tuyến, Vũ Bảo Hà như muốn ngắt đi khi biết Hoàng Khang sắp không còn sống được thêm bao lâu nữa...

Cô khóc, khóc nhiều đêm liền nhưng chỉ là vô ích. Dần dần cô hiểu ra, lí do vì sao Hoàng Khang bỏ rơi người con gái kia, không phải vì hết yêu hay áp lực gia đình, Hoàng Khang xa cô ta chỉ vì quá yêu cô ta.

Vũ Bảo Hà lần đầu tiên chấp nhận mình thua Thiên Nghi, thua Hoàng Khang và cam tâm chúc phúc cho họ... Còn cô, quay về vị trí của mình, người tình của chủ tịch tập đoàn Hoàng Gia, mẹ kế tương lai của chính người cô yêu.

Lúc sáng khi rời khỏi nhà, Thiên Nghi nói với Hoàng Khang là sang nhà Ngọc Diệp có việc riêng, Hoàng Khang cũng nói với Thiên Nghi là về nhà bố có việc riêng. Ai cũng nghĩ đối phương hôm nay sẽ không về nhà.

Hoàng Khang bước vào nhà, đèn vẫn sáng, từ lúc Thiên Nghi dọn đến ở, anh cho thay công tắc định giờ ở khắp các đèn lớn trong nhà, miễn đến sáu giờ là nó tự động bật tắt cả.

Nhìn xung quanh, chắc hẳn hôm nay Thiên Nghi nhớ nhà quá mà chạy về ngủ với cô Lan luôn rồi. Anh cầm điện thoại gọi cho Thiên Nghi, tiếng nhạc chờ vang lên, bên cạnh đó, Hoàng Khang còn nghe được tiếng chuông điện thoại của Thiên Nghi. Anh để điện thoại xa tai mình rồi nhìn lên lầu, sau đó tắt máy. Bước đi lên lầu, chắc Thiên Nghi lại chui vào chăn để ủ ấm nữa rồi, Hoàng Khang đang rất lạnh, phải ôm lấy cô mà lấy lại hơi ấm.

Anh mở cửa phòng rồi nhìn xung quanh một lượt, điện thoại Thiên Nghi đặt trên bàn, Hoàng Khang lại nhìn vào phòng tắm, có tiếng nước chảy, chắc Thiên Nghi đang tắm. Anh ngồi xuống giường, chống hai tay ra sau lưng rồi thở phào nhẹ nhõm, sau đó mệt mỏi ngã lưng xuống giường rồi đặt tay lên trán.

Cửa phòng tắm vừa mở, Hoàng Khang nghiêng đầu theo phản xạ. Vừa lướt mắt qua, anh đã tỉnh táo ngồi bật dậy. Người kia trông thấy anh đang nằm trên giường cũng giật phắt mình, trợn to mắt nhìn anh.

Thế là anh nhìn em, em nhìn anh trong vài giây.

Hoàng Khang rời mắt khỏi khuôn mặt màu hồng còn đọng lại mấy giọt nước do tóc chảy xuống, anh nhìn cô từ trên xuống dưới rồi cảm giác tim mình đang rung lên từng nhịp, hơi thở gấp gấp, có khi nào bệnh anh lại tái phát, anh vừa mới uống thuốc khi bước lên đây mà.

Cô quần mỗi cái khăn tắm đến chạm đầu gối, để lộ bờ vai trần cùng cặp đùi thon thả, ngần không ngần dài không dài, sao khi Thiên Nghi ăn mặc như thế, Hoàng Khang không hề cảm nhận được cô lùn tí nào cả. Mái tóc còn ướt của Thiên Nghi được cô dùng tay túm lấy, trên tay cô còn cầm cái khăn bông màu trắng. Những đường cong khác lộ ra, càng làm nhịp thở Hoàng Khang bất ổn, anh nhìn lại bàn chân trần của cô, rồi nhìn đôi chân nhỏ của cô, sau đó không kìm được lại nhìn cả thân người của cô.

Thiên Nghi cảm nhận được cái nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống mình, cô bối rối lùi lại vài bước nhưng rồi đứng yên, ngó mắt sang bộ đồ ngủ đang còn mặc cạnh tủ đồ.

“Em... em... để quên đồ bên ngoài...”

Nghe Thiên Nghi lên tiếng, Hoàng Khang ho khan vài tiếng rồi ngoảnh mặt chỗ khác: “Ồ, anh không gấp bổ nên về sớm.”

“Thì ra... là vậy.” Cô nhích chân vài bước, Hoàng Khang không có động tĩnh, Thiên Nghi bèn bên lên đi thêm vài bước, đi ngang mặt anh rồi đến tủ đồ.

Hoàng Khang nhìn dáng hình quyến rũ lượn qua trước mắt mình, anh nói không ngấm mà, không nhìn mà, vậy mắt anh đang chuyển đi đâu thế? Xem xét từng tất da trên người cô sao? Cái khăn tắm khốn kiếp, Hoàng Khang trách sao nó lại dài quá thế.

Đầu óc Hoàng Khang bấn loạn, anh không hiểu mình muốn làm gì, tự nhiên lại nghĩ là sẽ ôm lấy cô, xé bỏ cái khăn tắm duy nhất đó. Anh lắc đầu, sao anh có thể đến tới như thế? Chẳng phải trước kia từng thấy Vũ Bảo Hà ăn mặc tương tự rồi sao? Trước đó vẫn không có cảm giác phấn khích như bây giờ, trước đó Hoàng Khang từng nghĩ, nếu một ngày anh nhìn thấy Thiên Nghi như vậy, liệu anh có làm ngơ mà bỏ đi. Bỏ đi sao? Hiện tại, Hoàng Khang không hề có ý định đó.

Thiên Nghi cầm được bộ đồ trong tay, liếc mắt xem Hoàng Khang, anh vẫn đang chăm chăm suy nghĩ gì đó, mắt vẫn không rời khỏi người cô, Thiên Nghi bước chân thật nhanh về hướng phòng tắm.

“Á...” Ngay thời khắc cô đi ngang qua giường, thì một lực kéo nào đó làm cô loạng choạng rồi ngã nhào, bàn tay buông hẳn bộ quần áo ngủ và cả khăn bông. Cô ngã rồi, nhưng không phải ngã xuống sàn mà là ngã xuống giường.

Lấy lại bình tĩnh, Thiên Nghi mở mắt nhìn anh, chớp chớp mi mắt. Hoàng Khang đã ấn cô xuống giường rồi đè lên người cô, đưa gương mặt anh tuấn phi phạm ghé sát mặt cô, bàn tay vẫn giữ lấy eo cô. Thiên Nghi không hề động dậy được nữa, cô vẫn cứ nhìn anh, nhìn thật chăm chú. Anh cũng thế, nhìn cô, nhìn không rời mắt.

Cho đến lúc Thiên Nghi run lên vì có một dòng điện như vừa chạm vào người, xương sống cô đông cứng lại, hơi lạnh truyền đến tận xương tủy. Bàn tay ai đó đang vuốt ve đùi cô. Theo phản xạ, Thiên Nghi giữ lấy tay Hoàng Khang khi cảm nhận anh ngày càng vuốt ve lên đến tận cổ.

Hoàng Khang mỉm cười, nụ cười chết người đó làm tim Thiên Nghi xao xuyến. Anh rút tay lại, nắm lấy tay cô rồi nói thì thầm bên tai Thiên Nghi: “Vì em quyến rũ anh... tất cả là do em, lỗi của em...”

“Em... em...” Cô lắp ba lắp bắp không nói nên lời, hơi nóng phả vào cổ cô khiến cổ họng nghẹn cứng: “Em để... quên... đồ... Em nghĩ anh... chưa... về.”

“Ngốc... anh không nói chuyện đó, anh nói là em quần cái khăn này... đi trước mặt anh làm tường thành kiên cố của anh sụp đổ mất rồi. Giờ sao đây?”

Làm sao em biết làm sao? Thiên Nghi cắn răng mình, nhìn anh, Hoàng Khang đã cúi đầu hôn vào cổ cô, hôn vào xương quai xanh của cô.

Tay Thiên Nghi bất động, cô nhìn anh, nhìn anh rất chăm chú, từng cử chỉ dịu dàng ân ái đều khiến Thiên Nghi rung động.

Cô muốn cho anh, cho tất cả. Cho trái tim mình, cho thân thể mình.

Suy nghĩ đó hiện diện ngay trong đầu Thiên Nghi lúc này, nếu như ngày mai qua rồi, ngày mai nữa qua đi, cô mất anh thì sao. Thiên Nghi không dám và không hề muốn nghĩ đến, cô chỉ có thể biết, bản thân mình khẳng định rằng, cô chỉ có thể là dành cho anh, dành tất cả cho riêng mình anh.

“Hoàng Khang!”

Anh ngẩng đầu lên, lấy tay mình vuốt theo đường xương quai xanh của Thiên Nghi, mỉm cười với cô: “Hử?”

“Em... e...m...” Cô đưa tay mình lên, cởi từng nút áo trên người anh, một cách chậm rãi. Hoàng Khang bản thân nhìn cử chỉ đó của Thiên Nghi rồi anh giữ tay cô lại: “Em biết em làm vậy có nghĩa là gì không?”

“Em muốn mình là người phụ nữ của anh.” Cô thẹn thùng đỏ mặt không dám nhìn trực tiếp vào Hoàng Khang, cô không biết lúc này anh đang cười hay đang suy tư, chỉ biết rằng anh đã để mặc cho tay cô muốn

làm gì thì làm. Thiên Nghi tiếp tục cởi những nút áo còn lại, động tác đó thật sự cô không lấy làm tự tin, có khi chỉ một nút áo, Thiên Nghi phải cởi hai ba lần.

Hoàng Khang bật cười nhìn cô, anh cúi đầu hôn vào môi Thiên Nghi: “Em run đến thế sao?”

Thiên Nghi gật nhẹ đầu ậm ừ, anh nghĩ cô có run hay không hả? Hoàng Khang không cho Thiên Nghi cởi nữa, anh tự mình cởi áo ra, ném nó qua một bên rồi ôm chặt Thiên Nghi vào lòng, hôn lên khắp khuôn mặt cô, trượt xuống cổ cô và bờ vai trắng nõn. Bàn tay Hoàng Khang luồn vào bên trong khăn tắm, chạm vào người cô, những nơi mà chỉ có thể để anh đóng dấu. Thiên Nghi run lên, lấy tay bầu giữ vai anh. Chiếc khăn tắm nhanh chóng rời khỏi người Thiên Nghi, anh hôn cô, tìm kiếm những nơi anh muốn khám phá, nụ hôn cho tình yêu và để mình chứng rằng, sau này, cô sẽ chỉ được của riêng mình anh...

Chỉ riêng mình anh hay sao? Anh còn có thể giữ cô được bao lâu, để cô ở bên thêm bao lâu nữa. Rồi mai đây, anh sẽ chết, anh sẽ đến bên kia thế giới mà chỉ có thể nhìn cô từ rất xa, cầu mong cho cô được hạnh phúc.

Nếu bây giờ anh khiến cô trở thành của riêng anh, anh độc tôn chiếm lấy cô vĩnh viễn, thì sau này, liệu Thiên Nghi có thể tìm thấy hạnh phúc mới, đến khi đó, người kia sẽ nghĩ sao về Thiên Nghi? Anh ta sẽ nhìn Thiên Nghi nhỏ bé của anh bằng ánh mắt khinh thường, anh ta sẽ tệ bạc với tình yêu của anh vì đã trót trao lần đầu tiên cho anh.

Nghĩ đến đây, Hoàng Khang ngừng lại mọi hoạt động, anh nhìn Thiên Nghi, cô nhắm mắt lại, tay vẫn ôm lấy người anh.

Thiên Nghi, anh rất rất muốn là lần đầu tiên của em, nhưng anh biết, nếu như anh phá vỡ tấm màn trinh đó, sau này, cuộc sống của em chỉ có thể là màu đen, sau này, em sẽ hối hận vì ngày hôm nay.

Hoàng Khang kéo chăn che kín thân thể người con gái anh yêu, cô giật mình mở mắt nhìn anh, không lên tiếng. Hoàng Khang ngồi bật dậy kéo theo cả Thiên Nghi, anh ôm trọn cô vào lòng, tay quấn lấy bờ vai mảnh kia.

Thiên Nghi thắc mắc ngược đầu nhìn anh, sao anh lại dừng lại, chẳng phải đây là ngày mà anh và cô đều trông chờ để cả hai hoàn toàn phá đi khoảng cách cuối cùng hay sao?

“Hoàng Khang... Anh... sao...lại...”

Hoàng Khang ôm cô chặt hơn, mắt anh đỏ hoe và đọng những giọt lệ, anh không muốn, anh không muốn Thiên Nghi trở thành của ai khác, Thiên Nghi là người của anh, là độc quyền của anh, cô chỉ có thể là người phụ nữ của Hoàng Khang anh. Sự ích kỷ đó bị giết dần giết mòn bởi cái chết cận kề trước mắt. Anh có thể chiếm lấy Thiên Nghi cho riêng mình nhưng không có quyền để cấm cô hạnh phúc trong tương lai với người đàn ông khác không phải anh.

“Anh không thể hại cả đời em.”

“Hoàng Khang...”

“Chỉ cần anh sa lầy thêm một chút nữa, thì sau này Thiên Nghi của anh sẽ làm sao? Lúc em kết hôn, em sẽ thấy hối hận vì đêm nay đã ngu ngốc trao thân cho anh.”

Thiên Nghi buông Hoàng Khang ra, cô nhìn đôi mắt anh, anh đang khóc, anh khóc sao, anh khóc vì nghĩ mình sẽ để người đàn ông khác lên giường cùng cô sao, anh đau lòng vì không thể khiến cô là người phụ nữ thực sự của anh.

“Là em tự nguyện, không hối hận, bây giờ không, sau này cũng không, suốt đời cũng không.”

“Thiên Nghi...Em đừng ngốc như vậy nữa, anh biết mình sống được bao lâu, nếu ngay bây giờ anh làm chuyện đó với em, anh sẽ hại em, anh sẽ hại cả đời em đó em hiểu không?”

Khóe mi cô đã không kiềm được nước mắt, anh nghĩ là mình hại cô, anh hại cô những gì rồi, Thiên Nghi hít vào thật sâu, cổ không khóc nữa, cô đưa tay định kéo chiếc chăn ra thì Hoàng Khang ngăn lại, anh giữ lấy tay Thiên Nghi rồi nói: “Đừng như thế... Em không được làm vậy.”

“Nếu em cứ làm vậy, anh có đi kiện em không? Kiện em đã quyến rũ anh, hay kiện em đã cưỡng bức anh?”

“Thiên Nghi! Anh xin em, đừng ép anh nữa, anh sẽ không làm chủ được mình đâu.”

“Anh cứ không làm chủ được mình đi!” Cô ôm lấy cổ anh, hôn vào môi anh, hôn một cách cuồng nhiệt. Lần đầu tiên trong đời cô chủ động dám hôn anh như thế, cả thân người ngã vào lòng anh, như một sự tự nguyện. Anh cố tránh, cố tránh né nụ hôn của cô, nhưng càng tránh, cô càng hôn anh mãnh liệt hơn.

Cô là của anh, là của Hoàng Khang. Thiên Nghi tự thề với lòng mình, chỉ có mình anh mới có thể chiếm lấy tất cả của cô.

Hoàng Khang dần không thể khống chế được mình, bản tính chiếm hữu trong anh bùng cháy. Đến lượt anh hôn cô, không cho cô cơ hội để hít thở.

‘Đừng rời xa em... Hoàng Khang... Đừng bỏ rơi em...’. Đó là những câu cô hay lặp đi lặp lại trong những lúc gặp ác mộng. Trong những lúc ấy, nước mắt cô cứ trào ra, trong đêm tối, anh chỉ có thể ôm chặt cô. Anh không muốn xa cô, mãi mãi không. Nhưng anh không có quyền chống lại định mệnh, anh cũng mất đi hoàn toàn quyền chiếm hữu cô.

Hoàng Khang tự ý thức lại mình, không thể được, anh không được hại cô. Thiên Nghi bị ai đó ôm chặt vào lòng, anh hôn lên mái tóc cô rồi ôm lấy cả người cô. Thiên Nghi của anh đang khóc, Thiên Nghi bị anh chọc khóc nữa rồi. Cô tốt với anh như thế, dành cho anh tất cả những thứ cô có mà anh còn làm cô khóc.

“Anh xin lỗi...em đừng khóc nữa mà Thiên Nghi, anh xin lỗi.”

“Anh còn cần em không?”

“Anh cần, rất cần em, nhưng anh không thể hại em... không thể được.”

“Lúc nào cũng nói hại em, anh nghĩ thế sao? Anh nghĩ mình làm vậy là hại em à?”

“Được rồi... đừng nói nữa, đừng nói chuyện này nữa có được không? Anh chỉ muốn tốt cho em, hãy cho anh làm thứ gì đó vì em một lần, một lần này thôi.”

Cô không nói nữa, vòng tay ôm anh mà khóc nức nở, tại sao, chẳng phải trước đó anh đã mong muốn có ngày này sao, tại sao hôm nay anh lại từ bỏ? Anh lúc nào cũng muốn tốt cho cô, không muốn hại cô, nhưng Hoàng Khang nào biết, ngoài anh ra, cô không còn cơ hội yêu người thứ hai, ngoài anh ra, cô chưa từng nghĩ mình sẽ lên giường cùng người đàn ông khác.

Nếu là trước kia, hoặc nếu như anh không hề bị bệnh, Hoàng Khang sẽ là người ôm lấy cô, hôn cô và từng bước chiếm hữu cô. Nhưng còn bây giờ, anh sẽ chết, thế thì cần gì anh phải hại Thiên Nghi suốt đời mất đi con đường hạnh phúc khác.

Nếu như, nếu như, hàng vạn từ nếu như cũng không thay đổi được gì.

108. Chương 10. 11: Ngày Tháng Hạnh Phúc Ngắn Ngủ

Một buổi sáng sau đó, lúc Hoàng Khang mở mắt ra đã không thấy con gấu nhỏ bên cạnh đâu cả, anh mỉm cười ôm gối cô vào lòng, tận hưởng mùi hương còn sót lại. Kể từ đêm hôm đó, mỗi lần vào phòng Hoàng Khang đều gõ cửa, anh rất sợ ngay chính anh còn làm những chuyện mà anh đã cố không nghĩ đến.

Gần đây Hoàng Khang đã tự mình uống thuốc đều độ, sự canh chừng của Thiên Nghi làm anh không bỏ sót cử thuốc, viên thuốc nào.

Sáng nay từ trên phòng đã ngửi được mùi thơm ngào ngạt của thức ăn, Hoàng Khang ngồi bật dậy nhìn ra cửa, có phải anh còn mơ không? Thiên Nghi đang làm gì dưới bếp. Khi bước xuống lầu thì bàn ăn đã được bày biện đầy đủ: một con gà trong một tô canh lớn, một đĩa rau xào, lại còn những món ăn mà Hoàng Khang chưa hề thấy.

Thiên Nghi vừa thấy anh bước xuống, cô đã mỉm cười với anh:

“Anh ngồi đó đợi em một lát.” Rồi cô lại tiếp tục công việc xào nấu của mình.

Anh ngồi xuống bàn, nhìn cô mang tạp dề đứng trong bếp hết nấu lại xào, cảnh một gia đình hạnh phúc lại hiện lên trước mắt.

Anh đi làm về sẽ thấy Thiên Nghi đang đợi cơm mình, còn có những đứa con nhỏ đang chơi trước sân nhà, anh sẽ ôm lấy vợ và con, thử xem hôm nay cô sẽ nấu những món gì để thưởng cho chồng. Mỗi tuần, anh sẽ giúp Thiên Nghi nấu bếp, nếu cô không biết nấu nhiều món, anh sẽ dạy, anh sẽ cùng cô làm việc nhà, sáng lại đưa cô đi làm, đưa con đến nhà trẻ,... Chỉ đơn giản thế thôi mà sao nó lại to lớn với anh đến thế?

Hiện tại, anh vẫn ngồi đó chờ Thiên Nghi bước ra. Cô mang theo thêm một đĩa xào đặt xuống bàn rồi vỗ hai tay vào nhau, mỉm cười hài lòng với kiệt tác của mình.

“Em mua về sao Thiên Nghi?”

Ngay lập tức, hai tai Thiên Nghi ra đầy khói, cô hậm hực ngồi xuống, vừa lấy canh cho anh, vừa lải nhải: “Em nấu đó.”

“Thật sao?”

“Còn giả được à, em phải thức rất sớm để đến siêu thị, lúc đó anh còn ôm chăn mà ngủ kìa, mấy món này là Ngọc Diệp dạy em, gà hầm nhân sâm, mực xào đông cô, anh thử xem, có ngon không?”

Đây toàn là những thức ăn trợ tim, phải cất công lắm cô mới nấu được. Hoàng Khang đưa vào miệng một ít canh rồi gật gù: “Ngon... ngon lắm, mà có phải chính em nấu không vậy?”

“Này... anh đừng có khinh thường em chứ, em là Nghi thiên tài đó, những gì em muốn em đều làm được, nấu ăn thôi mà, chỉ cần học là biết ngay.” Rõ ràng là nói xạo, cả tuần nay cô phải dành mỗi ngày hai tiếng để chạy sang nhà Ngọc Diệp học nấu, nấu chỉ có hai món này mà phải làm hỏng hết gần cả chục lần, lần đầu Ngọc Diệp chê mặn, lần sau Ngọc Diệp chê nhạt, lần n sau nữa, Ngọc Diệp phải mua thuốc tiêu hóa về uống. Dù sao để Ngọc Diệp ăn trước vẫn tốt hơn, Hoàng Khang là người thử sau cùng là tốt nhất, đến hôm nay chẳng phải rất ngon hay sao.

“Nể tình anh cả tháng qua đã nấu những món ngon cho em ăn, hôm nay em sẽ phục vụ anh, à không, từ hôm nay em sẽ nấu cho anh ăn, anh không cần vào bếp nữa.”

“Ồ... vậy anh có cần mua thêm một ít thuốc tiêu hóa không?”

“Hoàng Khang.”

Anh tiếp tục công việc thưởng thức canh không dám nói nhiều nữa.

Hôm sau, Hoàng Khang đứng dựa vào tủ lạnh làm huấn luyện viên nấu ăn cho Thiên Nghi, cô chính thức trở thành học trò duy nhất của anh.

Khăn choàng cổ Thiên Nghi chỉ mới đang được chưa tới hai mươi xăng-ti-met, tối lại không thể thức khuya, cứ cô thức khuya là anh cũng thức khuya, bởi thế dù không muốn ngủ, Thiên Nghi cũng phải trèo lên giường để làm gối ôm cho ai đó.

Một hôm, Thiên Nghi nằm trong lòng Hoàng Khang, cô lấy tay nghịch nghịch những ngón tay của anh.

“Hoàng Khang... Có... chuyện này em muốn hỏi?”

“Là chuyện gì?”

“Anh với Vương Tuấn thực sự không có gì?”

Biết ngay cô sẽ hỏi thế mà, anh hôn lên bàn tay nhỏ của cô: “Em nghĩ bọn anh có gì được?”

“Gia Minh nói hai anh là thanh mai trúc mã.”

“Lời thẳng đó nói em tin được sao?”

“Vậy tại sao lúc anh đi thành phố C, Vương Tuấn cũng có mặt ở đó. Không phải anh lừa em để đi hẹn hò với tình nhân đó chứ?”

“Lúc đó anh có biết nó cũng ở đó đâu... Chỉ là tình cờ thôi.”

Hoàng Khang nhớ lại khi vừa đến thành phố C trông thấy Vương Tuấn, anh đã không khỏi bất ngờ. Cả hai đi học giáo dục giới tính mà nhớ đến cái thời thơ ấu bị hai người mẹ tôn kính ghép đôi. Mẹ Vương Tuấn ngày nào cũng gọi Hoàng Khang là con rể, mẹ Hoàng Khang hề gặp là gọi Vương Tuấn là con dâu. Ngay cả những thời khắc đó, Vương Tuấn ngây thơ vô tội còn bị mẹ mình bắt phải để tóc dài, nhém tí còn phải mặc cả váy đi học. Nhờ phần phước đó mà Gia Minh cùng Tuấn Nguyên cứ lấy đó làm chủ bài trả thù Hoàng Khang cùng Vương Tuấn. Nếu sau này Vương Tuấn không đi Anh định cư, có lẽ cả hai người đàn ông có sức công phá cực lớn này còn nhầm tưởng mình lầm lạc giới tính.

“Vương Tuấn nói lúc anh biết bệnh tình của mình, anh đã xé bỏ tờ giấy xét nghiệm mà coi như không có chuyện gì. Lại còn trở lại ngay thành phố A để tìm em?”

Hoàng Khang im lặng rất lâu, cho đến lúc Thiên Nghi lo lắng mà nhìn trộm xem biểu hiện của anh thế nào thì Hoàng Khang mới kéo cô vào sát người mình hơn nữa, để cô không còn ngẩng đầu là trông thấy vẻ mặt của anh. “Đúng là anh về đây nhưng lại biết em chuyển trường, lúc ấy, anh nghĩ mình nên buông tay em ra thôi... dù sao, chúng ta ở bên nhau cũng không có kết quả.”

Tới lúc này Thiên Nghi mới hiểu ra, cách nói chuyện đêm hôm đó của anh hoàn toàn khác. Anh biết mình như thế nên mới để cho cô đi, buông tay cô ngay từ khi chưa bắt đầu.

“Vậy sao anh lại đến sân bay?”

Anh cũng không biết tại sao mình đến đó, Hoàng Khang nhiều lần hỏi mình, đã từ bỏ ngay lúc đầu thì sau vẫn đến sân bay giữ chân cô. Nếu lúc đó anh để cô đi thì sau này anh đâu cần diễn màn kịch kẻ bạc tình để cô từ bỏ.

“Anh chỉ biết mình không muốn mất em, ngay đêm em gọi điện thoại cho anh, anh đã cho em ra đi, nhưng sáng hôm sau, một mình chìm trong cơn say là anh lại muốn gặp em, anh chỉ có thể nghĩ rằng, nếu anh ở đây nữa thì anh sẽ mất em, anh không muốn thế, anh ích kỷ nghĩ rằng bản thân anh yêu em là đủ, mặc kệ anh sống hay chết, anh vẫn chỉ cần có em.”

Cô tựa đầu vào vai anh, cảm nhận nhịp tim của anh, lúc đó, cô nghĩ mình đau khổ, nhưng Thiên Nghi đâu biết Hoàng Khang còn đau hơn cô biết nhường nào.

“Vậy sau khi em đi Mỹ về, anh lại từ bỏ? Có phải trước khi em đi, anh đã bàn tính trước đúng không? Cả việc chụp ảnh cưới cũng thế luôn sao?”

“Ừm...” Anh nhìn lên trần nhà rồi kể hết mọi chuyện cho cô nghe. Anh đã bị áp lực ra sao, tâm lý của tử thần đã tác động đến anh như thế nào. Không phải anh sợ chết, trước kia anh từng đua xe, từng muốn đến với tử thần để gặp lại mẹ mình. Nhưng kể từ lúc yêu cô, anh không muốn mình chết nữa, anh chỉ muốn được bên Thiên Nghi của anh, được sống. Ngày ngày sự sống đối với anh quan trọng hơn tất cả, bởi lẽ, chỉ có tiếp tục sống mới được bên tình yêu của đời anh. Anh đã xé bỏ tờ giấy chuẩn đoán mà xem rằng đó chỉ là giấc mơ, anh đến sân bay giữ cô lại bên mình. Thời gian đó, mỗi lúc bên cô, anh quên đi tất cả mọi chuyện ở thành phố C mà tự kỷ nghĩ rằng, mình cũng bình thường như trước kia, trước mắt chỉ là tháng ngày hạnh phúc. Nhưng đấu tranh lại đó là những lúc một mình trong tĩnh lặng, từng chữ từng chữ đập vào mắt anh, khiến anh đau đớn tột cùng. Anh không muốn tính toán, nhưng lý trí hằng ngày đều bảo anh phải lo lắng, phải chuẩn bị mọi thứ để xa cô, để quên cô. Không ngờ Vương Tuấn không thể che giấu nữa mà nói với chú Khánh, ông Hoàng cũng dần biết chuyện vào đêm giao thừa, ông đã nói chuyện cùng anh, ông bảo anh phải nghỉ inh, phải sang Mỹ chữa bệnh, ông nói nếu anh cứ day dưa với cô, người khổ nhất chỉ có thể là cô.

Giữa căn phòng, cô nghe anh nói, từng lời anh nói chiếm lấy toàn bộ suy nghĩ trong cô.

“Vì thế... Anh thà chọn là kẻ phản bội còn hơn một lần nữa chọn em?”

“Đôi khi anh không thể chọn...”

Nếu được chọn, anh sẽ mãi chọn cô, dù có xuống địa ngục anh vẫn sẽ chọn cô.

Dạo gần đây Đặng Khôi không hề tìm đến Thiên Nghi một lần nào. Từ lúc biết mọi chuyện, anh nhốt mình trong căn phòng lạnh giá, anh thăm thía nỗi đau, nhưng không còn sự đau đớn khi nhận ra rằng cô

không yêu anh, anh đau vì biết tình yêu hơn mười năm của mình chẳng bằng một phần mười tình cảm của Hoàng Khang. Anh thua Hoàng Khang tâm phục khẩu phục. Buổi chiều thứ bảy, Đăng Khôi hẹn Thiên Nghi đến White. Hai người ngồi trong không gian êm đềm đó, thức ăn được dọn đầy bàn nhưng không ai đụng đũa.

“Hoàng Khang ổn không?”

“Cũng... không sao.” Cô cắn chặt răng mình: “Sẽ mau chóng khỏi thôi. Sẽ nhanh thôi.”

Đăng Khôi thở dài, nhìn ra bầu trời vẫn còn đang hắt nắng. Những năm qua anh đã làm gì? Yêu cô sao? Anh không hề, anh không hề yêu cô một cách đúng nghĩa, thứ anh cảm nhận chỉ là sự ích kỉ nhỏ nhen rằng không muốn cô bên cạnh ai cả, chỉ bên anh thôi. Hoàng Khang! Hoàng Khang! Ngày mà cái tên đó xuất hiện trong đời Thiên Nghi, ngày mà Hoàng Khang đứng trước Đăng Khôi nhìn Thiên Nghi bằng ánh mắt dạt dào... Thì Đăng Khôi đã không còn bất kì cơ hội nào để cô yêu anh nữa.

“Nghi không hối hận?”

Thiên Nghi nhìn vẻ mặt dờ dẩn của người từng cùng mình lớn lên, từng yêu thương lo lắng hơn tất cả. Người cô mãi mãi chỉ có thể xem là anh trai.

“Không! Nghi không bao giờ hối hận. Hoàng Khang là tất cả của Nghi, dù thế nào Nghi vẫn ở bên anh ấy.”

“Khôi lúc nào cũng nghĩ người duy nhất yêu thương Nghi là Khôi, từ nhỏ đến lớn, Khôi căm thù hai từ ngựa trắng, Khôi mong Nghi mãi đừng tìm thấy để Khôi còn cơ hội yêu thương Nghi... Vậy mà... tất cả đổ vỡ cả rồi.”

“Khôi... Tình cảm đó, Nghi không nhận được đâu. Mọi thứ của Nghi đã dành cho Hoàng Khang cả rồi, kiếp này, kiếp sau vẫn như thế. Xin Khôi, Nghi xin Khôi vứt bỏ tình cảm này đi.”

Anh đặt tay lên che đi đôi mắt, che luôn những giọt nước mắt đang tuôn trào.

“Ừ. Buông tay thôi... đến lúc buông tay rồi... Buông tay thôi...” Giọng anh nhỏ dần mà nghe sao chua chát nghẹn ngào. Buông tay, buông tay sao? Anh có bao giờ nắm được bàn tay ấy đâu mà buông hay không buông. Từ trước đến nay chỉ mình anh đơn phương, chỉ anh tự yêu tự khổ. Giờ lại buông tay ư? Đăng Khôi hết khóc lại cười, anh ngược nhìn Thiên Nghi bằng đôi mắt đẫm lệ.

“Trả lời Khôi một câu nữa được không?”

“Khôi nói đi!”

“Nếu... nếu kiếp sau, Khôi yêu Nghi hơn Hoàng Khang... Nếu... nếu kiếp sau, Khôi lấy mạng sống này mà đổi lấy tình yêu của Nghi... Nghi có suy nghĩ lại mà chọn Khôi không?”

Những câu nói như xuyên sâu vào đáy tim cô, nước mắt cô cũng lăn dài trên má. Nhìn anh hốc hác, anh đang dõi theo cô bằng ánh mắt dạt dào nhất, anh dùng ánh mắt đầy lệ tình nhìn cô, chờ câu trả lời của cô.

“Xin lỗi...” Cô thở dài rồi mím môi mình, ngẩng cao đầu nhìn anh: “Dù có cơ hội lựa chọn lần nữa. Nghi vẫn chọn Hoàng Khang!”

Bầu trời chiều. Sao mà âm u thế kia? Mặt đất. Sao mà rung chuyển thế kia. Không phải, mọi thứ đều tĩnh lặng bình thường, chỉ có một trái tim đổ nát đầy máu đang nằm bên bãi rác hoang tàn.

Tuần sau, lúc Thiên Nghi ra ngoài mua thức ăn về thì đã trông thấy Hoàng Khang bày rất nhiều thứ ra bàn ăn. Cô bỏ trái cây vào tủ lạnh, để nước ép vào ngăn rồi bước lại nhìn Hoàng Khang vẫn loay hoay với đồ đạc bữa bọn đó.

“Cái này dùng để làm gì thế?”

“Hôm nay anh dạy em làm bánh kem.”

“Không lẽ anh lại định dùng cách này mà nói với em rằng muốn bù đắp? Em không cần.”

“Thiên Nghi... anh...”

Cô xoay người không muốn nghe những gì Hoàng Khang nói đến: “Em thích ăn bánh kem anh làm...” Tất cả là do cô chọn, nên chẳng cần anh bù đắp gì cả. Anh im lặng nhìn Thiên Nghi, định nói thêm gì nữa thì cô cầm ngay mấy trứng gà đưa lên: “Em giúp anh được gì đây?”

Hoàng Khang cũng không nhắc gì đến chuyện anh định nói nữa, bèn đưa bột cho Thiên Nghi: “Em khuấy bột đi.”

Cô tuân lệnh bỏ bột vào mà khuấy đều, ai ngờ không cẩn thận làm bột bắn lên đầy mặt. Hoàng Khang đang cắt dâu tây, nhìn thấy liền bật cười ha hả. Thiên Nghi quơ qua quơ lại mặt mình, nghiêng rằng nhìn ai đó đang cười tới mặt đỏ cả ra rồi.

“Em mới làm lần đầu đó, cười gì mà cười.”

“Được...được, không cười nữa...” Nói không cười mà Hoàng Khang vẫn cúi đầu cười không ngớt, Thiên Nghi giận quá, đem bột bước vào trong, không thềm cho anh thấy nữa. Sau khi chuẩn bị mọi thứ, đem bông lan từ trong lò nướng ra, Thiên Nghi nhìn nó hoàn hảo, cô vui đến nỗi muốn nhảy thót lên. Cô chấp hai tay vào nhau đặt trước ngực, nhìn nó với vẻ ngưỡng mộ: “Đẹp quá Hoàng Khang... anh xem kìa, là em làm đó, lần đầu em làm đó.”

“Ừ. Em làm.” Hoàng Khang gật đầu thừa nhận thay cô, là em làm, em đánh bột đến hỏng cả một phần, em dùng máy đánh trứng mà cũng có thể tiêu hao đến gần chục quả trứng mới có thể hoàn thành nguyên liệu, cả nho anh chuẩn bị em cũng ăn vụn mất một nữa. Phần còn sót lại này cũng là em làm.

Sau khi bánh bông lan được chét kem lên một lớp. Anh cho kem vào đui bắt bông kem rồi cầm tay Thiên Nghi, mỉm cười: “Anh dạy em...” Hoàng Khang đứng phía sau Thiên Nghi, ôm trọn lấy cả cô gái nhỏ trước mặt mình, đặt cằm lên vai Thiên Nghi rồi bàn tay anh, cùng bàn tay cô, tạo nên những bông hoa đặc sắc, Thiên Nghi chưa kịp nói là hoa gì, Hoàng Khang đã cử động tay, giúp cô làm ra những bông hoa màu trắng sữa nhỏ nhắn, cô mỉm cười hài lòng, sao Hoàng Khang có thể hiểu hết những gì cô nghĩ thế.

“Sau này em sẽ tự làm, đến sinh nhật của anh, em sẽ làm cho anh một bánh kem thật to.”

“Nhớ đó... phải là do em tự làm anh mới nhận.”

Cô gật đầu đồng ý, đương nhiên, đó chỉ là lời hứa không thể nào thực hiện được.

Lát sau hai người ngồi đối diện, nhìn bánh kem đã được hoàn thành, Hoàng Khang còn dùng mấy miếng dâu tây sắt lát kết thành một dãy chữ số.

“Đẹp quá... Có ăn được không anh?”

Nhìn ánh mắt thèm thuồng của Thiên Nghi, Hoàng Khang xoa xoa tóc cô: “Làm cho em ăn đó.”

“Nhưng nó đẹp quá, em sợ ăn nó rồi nó sẽ không đẹp nữa.”

Hoàng Khang lấy đĩa cắt một góc bánh kem bỏ vào đó, sắp thêm cả dâu tây lên rồi đẩy sang cho cô.

“Của em làm, em ăn trước đi.” Thiên Nghi bữu môi rồi lấy thìa bỏ một ít vào miệng, rất ngon, đây là bánh kem ngon nhất trên quả đất này, Thiên Nghi gật đầu lia lịa nhìn anh, híp hai mắt lại để cho nước mắt đừng chảy ra.

Bánh kem ngon như thế, em còn có cơ hội thưởng thức lần thứ hai?

“Ngon đến thế sao? Em coi em ăn tới chảy nước mắt rồi.” Anh lấy giấy ăn lau những giọt nước mắt chảy ra.

“Ngon... rất ngon.” Cô múc kem bỏ vào thìa rồi chìa ra cho Hoàng Khang: “Nào...há miệng ra.” Vừa nói cô còn làm động tác há miệng như đang dạy trẻ mẫu giáo.

Hoàng Khang ăn thìa kem ấy, đúng là rất ngon, trong đó có tình yêu, có cả mùi vị của hạnh phúc. Bàn tay anh giữ lấy mép bàn, nhìn Thiên Nghi đang cười híp mắt ăn bánh kem. Cô cúi đầu lặng lẽ ăn mà từng giọt nước mắt rơi đầy, anh nhìn theo gương mặt ấy. Nụ cười để ngụy trang cho tất cả. Cả khóc cũng không hề làm khóc lớn tiếng, sợ làm anh đau, sợ làm anh tổn thương.

Thiên Nghi à. Trên đời này, không ai ngốc hơn em nữa đâu.

109. Chương 10. 12: Anh, Nơi Đó Sao Quá Xa Vời

Điều ước sinh nhật năm mười tám tuổi, anh xin thượng đế để cô yêu anh cả đời, nhưng giờ phút này, thượng đế có nghe lời van xin của anh. Xin hãy để cô ngừng yêu anh đi!

Trái tim anh lại nhói lên từng cơn, từng mạch máu nơi đó như muốn vỡ tung. Cố gắng gượng thêm một nụ cười, anh xoa xoa tóc cô.

“Anh... lên phòng... Em ăn đi.”

Thiên Nghi ngẩng đầu định nói với anh điều gì, nhưng chưa kịp thốt lên thì chính mắt cô nhìn anh đặt tay lên ngực trái của mình rồi khụy xuống cạnh bàn. Cô hoảng hốt chạy đến đỡ Hoàng Khang: “Anh một sao? Em gọi chú Khánh... em gọi bác sĩ...”

Sắc mặt anh vô cùng khó coi, hai hàng chân mày chau lại, môi tím hắc đi, những giọt mồ hôi còn lấm tấm trên trán, nhưng anh vẫn cố cười và nói: “Không... sao... anh...”

“Hoàng Khang... Anh... Hoàng Khang... Đừng mà...”

Anh đã ngã xuống sàn rồi, ngã khỏi bàn tay cô, Thiên Nghi cảm giác như trời đất bắt đầu quay cuồng, mọi thứ xung quanh ngừng hoạt động. Anh ngất đi rồi, ngất trong cơn đau. Cô còn khóc sao. Không phải, không thể khóc, không thể khóc.

Chiếc bánh sinh nhật với những lát dâu tây xếp chữ HK502NN lẻ loi trên bàn.

Ở bệnh viện... Bây giờ là ba giờ sáng. Chú Khánh bước vào phòng bệnh nhìn cô gái đang cầm chặt tay người yêu mà không chớp mắt lấy một giây. Ông đi đến gần Thiên Nghi, vỗ nhẹ lên vai cô.

“Con nghỉ chút đi...”

“Dạ?” Cô đưa đôi mắt đờ đẫn nhìn bác sĩ Hoàng, ông ấy gầy hơn lúc còn ở bên Mĩ rất nhiều: “Bác trai về rồi sao chú?”

“Ông ấy về chuẩn bị cùng chú bay sang Mĩ một chuyến, nếu tế bào của chú nuôi không có vấn đề gì thì thứ năm tuần sau... Hoàng Khang phải phẫu thuật.”

Nghe đến đây, tay chân Thiên Nghi rã rời, cô nhìn chú Khánh, nhìn Hồng Ngân đang đứng cùng Gia Minh và Tuấn Nguyên ngoài cửa, rồi quay lại nhìn sang Hoàng Khang. Làm gì bây giờ, cô có thể làm gì cho anh bây giờ.

Chẳng phải nói hai tháng sao? Tuần sau, tuần sau anh phải phẫu thuật rồi, tỉ lệ về cuộc phẫu thuật lần này, không ai mà không biết, chỉ chưa tới 40%. Rồi đây Hoàng Khang của cô sẽ ra sao. Thiên Nghi nhìn anh rất lâu, Hoàng Khang đang hôn mê, tình trạng anh ngày một xấu đi, cả nhịp tim cũng dần mất ổn định...

Cô lại quay lại giữ lấy tay bác sĩ Hoàng: “Chú ơi... Hãy cứu Hoàng Khang, anh ấy là người tốt, Hoàng Khang chưa làm chuyện gì xấu cả, chú ơi, chú phải cứu Hoàng Khang... Anh ấy đã hứa sẽ ở bên con cả đời, anh ấy không thất hứa đâu... Chú ơi... Con xin chú... Chú...oi!!!” Và cô lại khóc, cô không biết nước mắt có thể làm gì, nhưng Thiên Nghi chỉ có thể khóc, khóc để nói rằng sự đau đớn của anh đang chịu là ngàn mũi tên xuyên thấu tim cô. Giọng cô cay đắng vang vọng khắp căn phòng không một sức sống.

“Chú sẽ cứu nó... Con mạnh mẽ lên Thiên Nghi à... Mô tim của chú nuôi sắp thành công rồi.”

“Hay là chú lấy tim của con đi, chú lấy tim của con mà thay cho Hoàng Khang đi được không?” Vừa nói cô vừa đặt tay lên ngực trái mình.

Bác sĩ Hoàng bất động, trong phúc chốc thần thờ, ông lấy lại bình tĩnh rồi giữ lấy tay cô: “Con nghĩ nó dùng tim của con thì nó có thể tiếp tục sống sao?”

Đúng thế, cô nghĩ anh có thể sống tiếp nếu hàng ngày quả tim ấy đánh đổi bằng sự sống của cô sao.

Biết là không thể. Thiên Nghi lại nhìn sang máy điện tâm đồ đang lên xuống từng mạch. Anh nằm đó, anh im lặng nằm đó. Thiên Nghi cúi đầu lên tay anh rồi nấc lên nghẹn ngào: “Anh phải sống, nhất định phải sống, không thể bỏ em như vậy được... Hoàng Khang... Hoàng Khang à...”

Hồng Ngân lấy tay giữ kín những tiếng nấc còn lớn hơn, cô cắn răng mình để ngăn tiếng khóc, nhắm mắt lại để ngăn nước mắt. Đứa em trai này của cô, đứa bạn thân này của cô. Sao tất cả lại thành ra như thế?

Gia Minh quay đầu bỏ đi. Tuấn Nguyên ôm chặt Hồng Ngân vào lòng. Họ cùng nhìn vào căn phòng bệnh. Cô gái đang cố gắng vượt lên nỗi đau mà giúp người cô yêu chống chọi với tử thần đến cùng.

“Em... nói gì vậy?”

“Em đang nói thật nghiêm túc.”

Ngay sau khi Hoàng Khang tỉnh lại, anh gần như muốn ngất đi lần nữa khi nhìn Thiên Nghi quả quyết trình trọng ngồi bên giường anh mà tuyên bố. Hoàng Khang gạt ngang những lời cô nói, xóa bỏ lập tức các ý định trong đầu Thiên Nghi.

“Không được!”

“Anh định trốn tránh trách nhiệm?”

“Không... phải. Ý anh là không được.”

“Sao lại không được. Em không biết, em muốn kết hôn!”

Hoàng Khang nhìn Ngọc Diệp đang ngồi trên sofa đan khăn choàng, cô vờ như không nghe thấy.

“Ngọc Diệp... Em khuyên Thiên Nghi đi!”

“Chuyện của hai người sao em biết mà khuyên. Anh thấy đó... Thiên Nghi nó nói luôn với cô Lan là sẽ gả cho anh rồi, cô Lan không phản đối, em có quyền gì phản đối đây?”

Anh lại nhìn về Thiên Nghi ngồi bên giường mình: “Anh không đồng ý.”

Tuấn Nguyên mang một ít nước bước vào, trông Thiên Nghi vẫn nắm tay Hoàng Khang, anh chỉ biết thở dài: “Hoàng Khang... Nếu bây giờ có ai cầu hôn tao, tao sẽ đồng ý ngay. Huống hồ Thiên Nghi cầu hôn mày từ sáng đến giờ rồi, mày không một tao nghe cũng một đấy.”

Ngọc Diệp ngồi bật dậy: “Tuấn Nguyên! Hồng Ngân còn ở dưới nhà ăn đúng không? Chúng ta xuống kiếm gì ăn đi.”

Hai người đó rời khỏi, không gian trong phòng như những sợi chun đang bị căng dần ra.

“Anh từ chối thế hả? Em mất mặt lắm đó, mọi người ai cũng nói em mặt dày cứ ngồi đây cầu hôn anh, anh không cảm động tí nào sao?”

“Thiên Nghi... Anh không đùa với em, chuyện đó anh không đồng ý.”

“Vậy sao trước kia anh cầu hôn em?”

“Trước kia khác.”

“Trước kia anh yêu em, bây giờ không yêu em nữa à?”

“Không phải.”

“Vậy rất cuộc khác chỗ nào?”

“Anh sẽ chết.”

Thiên Nghi đứng dậy, ngay trước anh, cô mặt không cảm xúc, lần này đến lượt cô làm mặt lạnh. Hoàng Khang thở dài rồi nắm tay cô, kéo cô ngồi xuống cạnh mình.

“Anh muốn tốt cho em thôi. Em định ở góa sao?”

“Em không biết... Anh mà không đồng ý, em sẽ... sẽ...chết cho anh coi.”

Hoàng Khang ngẩn người, có ai bị từ chối lời cầu hôn mà đòi sống đòi chết như Thiên Nghi.

“Em sẽ chết thật, em bị mọi người cười chê rồi, không còn mặt mũi nào sống nữa... Em chết, em chết cho anh xem.”

Dù biết đó là lời đe dọa nhưng Hoàng Khang lại rất sợ, anh phục Thiên Nghi rồi, đành ôm lấy vai cô, hạ giọng: “Được được... đợi anh... đợi qua thứ năm tuần sau, anh sẽ kết hôn với em ngay.”

“Em muốn ngay bây giờ.”

“Thiên Nghi.”

Tối qua Hoàng Khang tỉnh giấc, anh một hai không chịu phẫu thuật, phải khó khăn lắm Thiên Nghi mới năn nỉ anh nằm lại đây nghỉ ngơi một ngày, bây giờ cô lại đòi kết hôn ngay, Hoàng Khang bất lực nhìn cô. Sao gần đây cô lại cứng đầu đến thế, anh có nói thế nào cô cũng không chịu nghe, chỉ một hai làm theo ý mình.

“Gia Minh nói cho em rồi, hình cưới toàn bộ trong lap top của anh. Em cũng giải mã được máy tính của anh, đã lấy một tấm đem ra phóng to đóng khung rồi. Nếu hôm nay anh đòi về nhà thì chúng ta sẽ treo nó lên. Được không?”

Anh còn có thể lựa chọn sao, Thiên Nghi tự mình đưa ra quyết định mà không cho Hoàng Khang cơ hội từ chối.

Xuất viện, Hoàng Khang ngồi khoanh chân trên giường nhìn Thiên Nghi. Rồi lại nhìn cả căn phòng mình, trước kia nó tẻ nhạt, lạnh lẽo, nhưng từ ngày có sự xuất hiện của cô, nó lại ấm áp thế này, mang ngập mùi hạnh phúc thế này.

“Anh xem có lệch không? Chỗ này hợp không hả?”

“Sao không để anh làm? Em có biết em lùn lắm không?”

Cô cố nâng khung ảnh lên rồi nhón chân, không thèm hỏi ý của anh nữa, treo lên thì treo vậy, lệch cũng không sao. Sau khi treo xong, Thiên Nghi ngồi phịch xuống giường nhìn lên trên tường, ngắm nghía một lát, cô hớn hờ quay nhìn anh.

“Thấy thế nào? Cô dâu của anh đẹp lắm đúng không?”

“Ừ... Rất đẹp.” Anh chăm chú nhìn khung ảnh cưới treo trên bức tường đầu giường mình. Cô dâu trong bộ váy trắng đang ngồi trên xích đu cúi đầu thẹn thùng ôm bó hoa bách hợp, chú rể nhìn cô âu yếm hôn lên môi cô. Xung quanh là cả một rừng hoa màu trắng... hoa của tình yêu... hoa của lời tiên tri đó.

Thiên Nghi đi mua sắm một lượt những thứ cần thiết trong nhà, từ khi cô dọn đến ở, căn nhà không còn trống trải nữa, mọi thứ được trang hoàng lại, có cả bể cá, những lọ thủy tinh trống đã được cắm đầy hoa tươi. Trong gian bếp vắng lặng giờ sôi nổi hơn khi tất cả chén đĩa đã được bày ra bên ngoài, có thêm lò nướng, lò vi sóng, nồi hấp... Trong phòng của Hoàng Khang, cô thay tấm ga giường đen thành tấm ga giường sọc kẻ trắng đen, một màu của cô, một màu của anh, như thế có thể hòa hợp vào nhau.

Sức khỏe Hoàng Khang lại tệ hơn, anh cứ nằm ngủ, đôi lúc còn mê man bất tỉnh. Chú Khánh về nước, mỗi ngày đều đến thăm Hoàng Khang, xem từng chút thay đổi của bệnh tình anh.

Mọi người lần lượt đến nhà, nói là đến chơi, nhưng nguyên nhân thì ai cũng không dám nói ra.

Mỗi buổi tối, Thiên Nghi phải đắp chăn cẩn thận cho anh, lúc tỉnh giấc nửa đêm, trán đầm đìa mồ hôi, Thiên Nghi lại nhìn sang chỗ trống bên cạnh, anh vẫn còn đó, vẫn thở đều đều, cô lại hôn lên trán anh. Chỉ có như thế Thiên Nghi mới biết rằng, hôm nay, anh vẫn còn bên cô.

Câu chuyện tình yêu trong tiểu thuyết của Thiên Nghi sắp hoàn thành, nhưng bỗng đến chương cuối, cô không nên biết viết sao đây. Cô nghĩ mãi cho kết cuộc của mối tình này, rồi thẩn thờ nhìn Hoàng Khang đang nằm ngủ trên giường, cô gấp máy tính lại, bước đến bên cạnh anh, ngồi xuống giường, Thiên Nghi nhẹ vuốt tóc mái của anh. Nếu cô khóc thì có thay đổi được gì, nếu cho cô được lựa chọn, Thiên Nghi có

thể chết thay cho anh, trái tim của cô, có thể hiến cho anh, chỉ cần Hoàng Khang được sống, Thiên Nghi nguyện làm tất cả những gì có thể.

Nhưng cô hoàn toàn bất lực, chỉ biết nhìn anh đau đớn mà không thể chia sẻ, cô chỉ có thể ở bên anh, nắm lấy tay anh khi những cơn đau đó đang tàn phá anh từng ngày, khiến Hoàng Khang của cô mất đi sức khỏe, gương mặt anh tuần phi phạm giờ đã lộ rõ hai hõm má, anh gầy đi nhiều quá, rất gầy.

Thiên Nghi sửa chữa lại cho Hoàng Khang rồi tự an ủi mình. Anh sẽ không sao, nhất định sẽ không sao. Lại một đêm nữa, cô thức nhìn anh trong nước mắt.

“Nghi ngốc à... anh yêu em... yêu em vĩnh viễn...” Anh đứng từ rất xa, bóng dáng mờ ảo theo làn sương sớm, anh nhìn cô, giơ tay lên chạm lấy cô.

“Hoàng Khang... Hoàng Khang...” Cô cố chạy thật nhanh, chạy đến bên anh, nhưng sao càng chạy, cô thấy anh càng xa vời, cô chạy một bước, anh lùi mười bước. Trong không gian ấy, vũ trụ chỉ còn có mình anh nhìn cô, đầu đầu cũng toàn là hình bóng của anh, nhưng sao đó chỉ là bóng dáng, cô không thể chạm lấy anh, không thể. Cô nhìn anh như thế rồi gào thét thật lớn tên anh, cô gọi mãi nhưng anh chỉ nhìn cô thôi.

Mắt anh rưng lệ, anh đang khóc, anh không thể đến bên cô và rồi anh khóc. Cô cũng khóc. Nước mắt hòa vào không gian, nhấn chìm tình yêu của họ, phá hủy đi tất cả... càng khiến anh rời xa cô thêm mà thôi...

Anh! Nơi đó.... Sao mà quá xa vời.

“Đừng!!!” Cô bật dậy trong tiếng thét. Sau đó hoảng hốt nhìn sang anh bên cạnh. Anh vẫn ở đây! Một giấc mơ thật khủng khiếp. Cô nhìn anh thật rõ, nước mắt làm nhòe đi hình bóng anh, Thiên Nghi gạt nước mắt rồi cúi đầu hôn lên trán anh. Nhưng sao vừa cảm nhận thấy hơi thở nhẹ nhè đó, cô lại bật khóc.

Hoàng Khang, nếu một ngày giấc mơ thành hiện thực, em sẽ làm sao đây?

Thiên Nghi chạm tay mình lên má anh, anh ngủ rất say, nói đúng hơn là anh đang hôn mê bởi thuốc an thần.

“Em sẽ bên anh... không rời xa.”

Dù anh có đi đến chân trời góc bể, lên thiên đường hay xuống địa ngục... Em cũng sẽ đi cùng anh.

Và rồi... cô ôm lấy anh, khóc, khóc cho tình yêu, cho nỗi đau và cho bao kỉ niệm mà dấu cô tan theo mây gió thì nó vẫn tồn tại. Tồn tại ở nơi từng thuộc về cô và anh.

110. Chương 10. 13: Nếu Một Mai

Thứ năm, sau khi Thiên Nghi vừa chớp mắt được một lát thì cô đã tỉnh dậy, nhìn bên cạnh mình không thấy ai, cô vội ngồi bật dậy tìm kiếm xung quanh. Một dáng người cao gầy đang đứng ở ban công, tấm rèm đang đưa qua lại, cô chỉ biết, đó là anh.

Anh trong màn đêm sớm vẫn lẻ loi cô độc, bóng đêm mờ ảo ẩn hiện càng làm cô đau đớn, gương mặt ấy, cô nhìn mãi, cô nguyện khắc thật sâu gương mặt anh vào tim mình. Dù nó có rỉ máu, có đau khổ thì cô vẫn bằng lòng. Chỉ cần mang lại cho anh hơi ấm mà cô đang có...

Vệ sinh cá nhân xong, Thiên Nghi bước ra ban công, ôm lấy anh từ phía sau. Hoàng Khang bình tĩnh nghiêng đầu hôn vào má Thiên Nghi rồi nắm tay cô đang đặt trên eo mình.

Khi bình minh lên, một ngày mới lại đến, ngày hôm nay, lần cuối cùng họ được ôm lấy nhau như thế. Cô và anh nhìn ra màn sương dày đặc phía xa, không gian tĩnh lặng ấy khiến lòng anh chua xót, làm tim cô đau đớn. Vòng tay cô ôm anh chặt hơn, tựa đầu vào lưng anh. Ấm áp! Cô cảm thấy chỉ có khi ở bên anh thế này thì cô mới có được hơi ấm thôi.

“Em có thể mặc lại áo cưới cho anh xem không?”

“Ừm...”

“Chúng ta đến cánh đồng hoa bồ công anh nhé?”

“Ừm...”

“Hôm nay em sẽ là cô dâu của anh.”

“Ừm...” Không chỉ hôm nay mà là cả đời.

Cuộc phẫu thuật được chỉ định vào tám giờ sáng, chú Khánh đang chuẩn bị mọi thứ ở bệnh viện chờ Hoàng Khang nhập viện để kiểm tra lại lần nữa. Ai ngờ anh lại điện thoại báo rằng không đến đó, anh phải bên cạnh cô dâu của anh. Chú Khánh đòi nói chuyện cùng Thiên Nghi, cô hứa rằng sẽ đưa Hoàng Khang đến đúng giờ... Nhưng với tư cách là người bác sĩ, Hoàng Khang không lấy làm khả quan về cuộc phẫu thuật này, bây giờ sức khỏe Hoàng Khang suy kiệt, sợ rằng không thể qua khỏi. Điều đó, ai cũng biết và giấu sâu tận đáy lòng.

Bộ váy cưới màu trắng với kiểu cách đơn giản, chỉ là những lớp vải xếp tầng mộc mạc. Lần thứ hai, Thiên Nghi nhìn mình trong bộ váy màu trắng đó, Hoàng Khang ngồi trên giường nhìn cô rồi mỉm cười. Hôm nay, Thiên Nghi không đội lúp, tóc cũng không làm bất kì kiểu nào, chỉ là mái tóc dài đen óng ả buông xõa tự nhiên, che phần vai ngày càng gầy hơn trước kia. Mái tóc đen, bộ váy trắng, quả thực như bức tranh khiến lòng người xao động. Anh mặc mỗi áo sơ mi màu đen đơn giản, nhìn ngắm cô, anh cúi đầu che đi đôi mắt ưu buồn, đây là lần cuối cùng, lần cuối anh có thể thấy rằng Thiên Nghi anh yêu đẹp đến nhường nào.

Lần thứ nhất, cô mặc váy cưới trong niềm vui phấn khích, cảm nhận hạnh phúc trong tầm tay.

Lần thứ hai, cô mặc váy cưới theo yêu cầu của anh, nhưng đâu đâu chỉ toàn niềm đau, ngập tràn nước mắt.

Anh khó khăn bước xuống giường rồi đến ôm lấy cô vào lòng. Im lặng và không nói gì nữa. Cô dâu của anh, tình yêu của anh, sự sống của anh. Tất cả mọi thứ anh có, đều là của cô, nữ thần của anh ban tặng.

Sắp xếp xong, Gia Minh lái xe đưa Thiên Nghi và Hoàng Khang đến cánh đồng hoa bồ công anh. Hoàng Khang phải ngồi xe lăn, hiện tại mỗi lúc đi đứng, anh đều chao đảo như sắp ngã. Đến nơi, Gia Minh ngồi ở trong xe đợi, Thiên Nghi đẩy Hoàng Khang vào sâu trong đó, đến gần cây cổ thụ già, bên kia là ngọn đồi với cả một rừng hoa cánh bướm màu vàng ươm. Cô đỡ anh ngồi xuống thảm cỏ, mặt trời vẫn chưa dậy, sương đêm dày đặc như một tấm màn lớn trải dài khung trời phía trước. Hơi lạnh còn bốc lên, cô nhìn sang Hoàng Khang rồi xoa xoa tay mình, áp tay mình vào tay anh, bàn tay ấy rất lạnh, bây giờ đến lượt cô phải sưởi ấm cho anh rồi.

“Em lạnh không?” Anh ngẩng mặt hỏi cô, gương mặt ấy sao mà nhợt nhạt quá, cô đau lòng nhưng vẫn cố bình tĩnh: “Không...” Cô lắc đầu rồi cười mỉm: “Lát nữa mặt trời sẽ lên... chúng ta có thể ngắm bình minh rồi.”

“Nghi ngốc... em rất ngốc...”

“Em muốn ngày nào anh cũng gọi em một nghìn lần hai từ Nghi ngốc.”

“Lúc trước không phải em rất ghét anh gọi em thế sao?”

“Nhưng chỉ cần là anh gọi, em đều thích nghe, chỉ cần là anh gọi, em sẽ quay đầu lại nhìn anh.”

Hoàng Khang để Thiên Nghi tựa vào vai mình, họ lại hướng mắt về bầu trời phía xa.

Nếu một mai anh chỉ là cánh cỏ ven đường, khi em bước ngang, em có bao giờ dừng chân lại?

Nếu một mai anh chỉ là ngọn gió, anh sẽ không nhẫn tâm làm em lạnh, vậy em có thể biết gió nào mang lại hơi ấm không?

Nếu một mai anh cũng trở thành làn sương đó, em có còn nghe thấy tiếng nói của anh?

Nếu một mai anh chỉ là một linh hồn theo sau em, em có cảm thấy rằng, đằng sau những bước chân là những giọt nước mắt của anh?

“Em sẽ trông thấy anh mọi lúc... Anh biết không Hoàng Khang? Dù anh ở đâu... dù anh trốn ở đâu em cũng sẽ nhìn về phía anh...”

Dù anh chỉ là hoa, là gió, là cát bụi... em cũng sẽ chỉ nhìn về phía anh.

“Hoàng Khang... Em rất thích ngắm sao, anh biết vì sao không? Vì em tin tưởng đó là bố mẹ em đang nhìn em, nhưng em không hề muốn bầu trời có thêm bất kì ngôi sao nào nữa...”

“Nghĩ ngốc...Thật ra có chuyện này anh luôn giấu em... Anh định nói với em rất lâu rồi... Em nhớ không? Em từng hỏi anh yêu em từ khi nào...” Anh quay người lại nhìn cô, đặt tay lên vai cô rồi nói thật khẽ: “Anh yêu em... từ cái nhìn đầu tiên, từ nụ hôn đầu tiên...”

Từ cái nhìn đầu tiên? Từ nụ hôn đầu tiên? Thiên Nghi ngẩn người ra không hiểu. Anh không giải thích gì thêm, chỉ cười với cô: “Hứa với anh... em phải sống thật tốt...”

“Không có anh, em sẽ không thể nào sống tốt.”

“Anh đi rồi... Em phải sống, sống thật tốt.”

Thiên Nghi cắn môi mình, ngăn những tiếng nấc nghẹn ngào, cô nói từng từ tựa khó khăn như đi ngàn dặm.

“Anh đi đâu chứ... Anh hứa với em rồi... anh sẽ bên em trọn đời, anh đã hứa với em như thế mà... Anh lại định trốn em sao? Lần này anh đi đâu? Sang Mỹ nữa sao? Anh đi đâu em cũng sẽ tìm anh... em đã nói là chúng ta như 502, không thể cắt đứt được.”

“Nếu anh đến những nơi đó, anh sẽ cho em theo. Nhưng Thiên Nghi... lần này, anh đi rất xa, không mang em theo được.”

“Hoàng Khang... Anh đừng đi... em không cho phép... anh không đi đâu cả.” Cô ra sức lắc đầu, như đang cố phủ nhận sự thật một cách tàn nhẫn đó. Nước mắt cũng vì thế mà lăn dài.

Hoàng Khang lấy tay gạt nước mắt trên mặt Thiên Nghi: “Ngốc quá... em đừng khóc nữa, không được khóc, khóc vì anh đủ rồi, đừng khóc nữa...”

Nói em đừng khóc mà nước mắt anh lại rơi, anh mạnh mẽ như thế, anh từng lau nước mắt mỗi khi em khóc, vậy nếu anh bỏ em mà đi, em khóc ai sẽ lau nước mắt cho em đây?

Hôm nay là sinh nhật lần thứ hai mươi của Thiên Nghi, Hoàng Khang không muốn sau này mỗi lần cô mừng sinh nhật lại nghĩ đến anh, anh sẽ gắng gượng qua hôm nay, quyết không để Thiên Nghi đau khổ vì ngày cô sinh ra là ngày anh biến mất.

“Anh có quà sinh nhật cho em.” Hoàng Khang lấy trong túi ra một sợi dây chuyền, anh đeo nó vào cổ Thiên Nghi. Cô cúi đầu nhìn sợi dây chuyền đó rồi mở to mắt nhìn anh, bàn tay cô vẫn mân mê thứ chạm vào làn da trước ngực mình.

“Cái này... sao nó còn? Sao...”

“Đừng đeo nữa, đã tháo ra rồi thì đừng đeo vào... Của em, anh trả lại em.”

Rõ ràng Thiên Nghi tận mắt thấy Hoàng Khang ném chiếc nhẫn đi, sao giờ nó còn ở đây. Cô nhìn chiếc nhẫn, mặt trong của nó còn có hàng chữ HK502NN. Nhẫn còn đây, tình yêu cô mãi còn đây.

“Thiên Nghi... Đêm đó... anh...”

Cô lấy tay che miệng anh lại: “Đừng nói đến chuyện đó... Anh hối hận sao?”

“Em sẽ hối hận.”

“Không. Em chưa bao giờ hối hận, gặp anh, yêu anh và cả... đêm đó... chưa bao giờ em hối hận.”

Mọi người ngồi trong bệnh viện đợi Hoàng Khang đến phẫu thuật. Ai cũng trong trạng thái hồi hộp không yên. Ngọc Diệp cầm khăn đan trong tay, cô thấy mình hạnh phúc hơn Thiên Nghi nhiều, ít ra cô có thể chờ Đại Phong, chờ đến khi nào anh tha thứ mà trở về. Còn Thiên Nghi, dù Thiên Nghi có chờ thì người đó, cũng xa cô ấy vĩnh viễn.

Hải Băng cúi đầu không nói, tuy cô và Nhật Hoàng không thể nào có kết quả, nhưng dù sao, Hải Băng vẫn biết anh sẽ sống tốt ở thế giới của anh. Còn Thiên Nghi, đây là cuộc chia tay không hẹn ngày gặp lại. Ai cũng nhìn vào cây kim đồng hồ đang trôi từng giây một, những giây phút quý giá biết bao.

Im lặng khá lâu, anh thở dài rồi lên tiếng: “Thiên Nghi... Anh sẽ không đến bệnh viện.”

“Anh đã hứa với em, anh nói sẽ đến đó.”

“Anh không muốn chịu đau đớn trên bàn mổ, em biết không? Mẹ anh cũng từng bị người ta đẩy ra từ trong đó, mặt mẹ anh tái xanh đi, anh gọi mãi mà mẹ không hề trả lời. Anh rất sợ, sợ em cũng gọi anh mà anh không thể trả lời em được, anh sợ khi mình mở mắt tỉnh dậy, thế giới của anh đã không còn em nữa... Anh sợ, sợ em nhìn thấy anh bị người khác đẩy ra, sợ em nhìn thấy anh như thế... anh... anh không muốn...”

“Hoàng Khang...” Nước mắt nghẹn ngào chua xót, Thiên Nghi khóc òa lên, môi cô không chịu đựng được cơn đau từ tâm hồn nữa, nếu cô cố nén tiếng nấc, cô nghĩ rằng mình sẽ không thể thở nữa: “Làm ơn đi... anh làm ơn vì em mà hãy cố gắng, anh phải tin vào mình... xin anh, anh phẫu thuật đi mà...”

“Nếu sau khi phẫu thuật, em gọi anh, anh không hề lên tiếng thì sao? Em sẽ như thế nào?”

Cô cũng muốn biết mình sẽ như thế nào. Nếu như họ đem anh bước ra khỏi phòng phẫu thuật mà anh hoàn toàn mất đi hơi thở, cô sẽ ra sao đây. Cô sẽ chết theo anh, cô sẽ đi cùng anh, ở thế giới kia, đến lượt cô là người đuổi theo anh.

“Dù anh có ra sao, em cũng phải sống, làm ơn hứa với anh, nếu em hứa, anh sẽ phẫu thuật, chỉ cần em hứa, anh làm gì cũng được.”

“Em hứa... em sẽ sống tốt, anh phẫu thuật đi, chú Khánh sẽ cứu anh.”

Hoàng Khang yên tâm, lòng anh nhẹ nhõm hẳn ra, anh quan sát sắc mặt Thiên Nghi khá lâu. Cô chỉ mang một màu u buồn, là anh hại Thiên Nghi, anh hại cô bé ngây thơ như Thiên Nghi phải gánh chịu những nỗi đau mà cô không đáng nhận lấy, anh thật ích kỉ vì nghĩ mình có thể yêu cô trọn đời và ép buộc Thiên Nghi cũng phải thế.

Đến bây giờ, Hoàng Khang mới biết mình sai, vốn dĩ ngay từ đầu, anh nên để Thiên Nghi tìm ngựa trắng của cô, nếu anh không tự mình quyết định, Thiên Nghi hiện tại sẽ hạnh phúc biết bao, cô sẽ chỉ biết cười chứ không phải mất rừng lệ sầu như bây giờ, gương mặt cô sẽ hồng hào tươi tắn như đóa hồng vừa nở chứ không phải như cây rặng sự tử héo úa để hóa thân thành bồ công anh mỏng manh suốt hành trình còn lại chỉ biết kiếm tìm điểm dừng chân ỉn.

Càng nhìn cô, lòng anh càng đau đớn, nỗi khổ đó khiến anh như chết lặng đi: “Ngày mai... không có anh, cuộc đời em sẽ sang trang mới... chỉ là... vì anh mà trang vở trắng tinh đó đã để lại một vết mực. Là anh... lỗi do anh...”

“Anh đừng nói nữa, đừng nói nữa mà... anh sẽ sống, em chờ anh, em chờ anh cùng em ngắm bình minh, đi dạo trên cánh đồng bồ công anh... Anh còn nhớ không, anh đã từng hứa sẽ giúp em hoa bồ công anh sẽ bay về đâu mà...”

Anh đặt tay lên ngực trái mình: “Bay về đây... bay về tìm anh.”

Đúng thế, điểm dừng chân cho cánh hoa bồ công trắng của cô là trái tim anh. Mai đây nó ngừng đập, nó vẫn chỉ là bến dừng duy nhất ối mình cô mà thôi.

“Hoàng Khang... Xin anh đừng bỏ em lần nữa. Em không thể mất anh đâu Hoàng Khang à...” Thiên Nghi ôm lấy Hoàng Khang, vùi vào ngực anh mà khóc, khóc tức tưởi, nước mắt rơi lã chã lên áo anh: “Chỉ cần anh cho em thời hạn, dù chờ cả đời em cũng chờ... anh nói đi, anh nói là anh sẽ về bên em đi...”

Anh không phải không muốn về mà là không thể về. Thượng đế không cho anh chọn, ông ấy bắt anh phải xa em.

“Hãy tìm người đàn ông tốt mà yêu thương.”

111. Chương 10. 14: Bồ Công Anh Bay Về Đâu Nữa?

Thiên Nghi buông Hoàng Khang ra, nhìn anh, cô đưa đôi mắt chỉ còn đau thương, tiếc nuối mà nhìn anh.

“Anh bảo em tìm người đàn ông khác... Em tìm được sao? Anh tàn nhẫn với em, lạnh lùng xua đuổi em, giờ lại buộc em phải bỏ anh, không để em chờ anh, bắt em yêu người khác... Hoàng Khang. Anh độc ác, rất độc ác. Em không tìm ai cả...em cần mỗi mình anh, anh làm ơn trân trọng tình cảm của chúng ta, vì em cũng được, anh hãy sống vì em đi mà Hoàng Khang...”

Cuộc phẫu thuật với chưa đầy 40% thành công, dù Hoàng Khang có muốn sống, anh cũng không tài nào làm được cả. Mắt anh đỏ hoe, nơi đó còn những tia máu hiện lên. Rõ ràng là anh không nở mà sao vẫn cứ buộc cô yêu người khác vậy?

“Thiên Nghi à... Anh nợ em.”

Cô áp tay mình vào má Hoàng Khang, cả khuôn mặt anh cũng lạnh lẽo, rớt cuộc hơi ấm của anh đâu mất cả rồi, ngày xưa, anh hay sưởi ấm cho cô, hứa sẽ sưởi ấm suốt đời, mà bây giờ cả bản thân anh còn lạnh giá như thế thì lấy gì mang lại cho cô hơi ấm. Thiên Nghi dùng ngón tay mình chạm vào giọt nước mắt đang rơi, anh đang khóc, Hoàng Khang của cô đang khóc. Thiên Nghi hôn lên giọt nước mắt ấy, chạm môi mình vào má anh. Bây giờ, dù cô có nói thêm hàng vạn từ câu chữ khác nhau, cũng không thể diễn tả nỗi cảm xúc trong đáy lòng.

“Nếu anh nợ em... thì hãy dùng cuộc đời anh mà trả.” Chỉ có mỗi nụ hôn này, trao nó cho anh, trao cho anh tình yêu của cả cuộc đời em, nếu anh mang đi, thì hãy mang luôn trái tim em theo, bởi vì khi không có anh, tim đó chỉ là vật vô tri, nó chỉ tuần hoàn máu chứ không thể mang cho em sự sống nữa rồi.

Tim anh lại đau nhói, Hoàng Khang không hề biết là vì lí do gì, là do phải xa cô, nó không nở, hay là đến lúc tử thần đón anh đi, anh đấu tranh với ông ta quá lâu rồi, ông ta cũng cho anh đủ thời gian mà anh sống bên Thiên Nghi những tháng ngày hạnh phúc nhất.

Anh kìm nén cơn đau, ngăn hơi thở bất ổn của mình rồi dùng tay ôm lấy vai Thiên Nghi, bờ vai trần được tóc che mát.

“Những... ngày qua là... những ngày hạnh phúc nhất của anh... Anh sẽ nhớ mãi, sẽ ghi nhớ thật kĩ... Dù thế nào cũng sẽ không quên... Nghi gốc... của anh.”

“Em... em...” Thấy cô nghẹn lời, Hoàng Khang ôm lấy Thiên Nghi, đặt môi mình lên môi cô. Thời gian gần như lắng đọng lại, sương tan hoàn toàn, mặt trời đã nhô lên, ngọn cỏ cành cây đón chào ánh sáng. Gió thổi mạnh hơn làm bay mái tóc của cô... Hơi ấm của cô, cô sẽ để lại nơi anh, mang nó vào đặt ở tim anh. Anh sẽ không cô đơn, không bao giờ cô đơn.

Thiên Nghi, Hoàng Khang, tình yêu của họ có gì là sai?

Ngọc Diệp chia tay Đại Phong, do cô không biết trân trọng, là cô sai.

Hải Bằng xa Nhật Hoàng, do định mệnh hai người ngang trái, là ông trời sai.

Với Thiên Nghi và Hoàng Khang, họ sai vì đã quá yêu nhau sao?

Điện thoại Gia Minh nhấp nháy liên tục, anh bơ phờ cầm nó lên, lướt nhẹ rồi áp vào tai mình. Là giọng của Tiểu Quỳnh: “Hoàng... Hoàng Khang sao rồi? Chú Khánh bảo phải đưa anh ấy đến bệnh viện ngay. Chúng tôi đang ở bệnh viện chờ, thời gian phẫu thuật dời lại rồi. Gia Minh...Gia Minh! Anh nghe tôi nói gì không?”

Gia Minh ngã trán vào vô lăng xe, tay buông lỏng điện thoại, cầm chặt vô lăng hơn nữa. Lần đầu tiên trong đời kể từ khi biết chuyện, anh cảm nhận đầu là nước mắt.

“Bình minh... bình minh lên rồi Hoàng Khang.” Nụ hôn vừa ngưng lại, Thiên Nghi đã thốt lên, cô giữ lấy người anh, kéo anh để cùng ngắm bình minh.

Nhưng rồi câu cuối cùng Thiên Nghi nghe, giọng của ai đó rất trầm, rất nhẹ, nhẹ đến mức chỉ là hơi thở.

“Anh... yêu... em...” Yêu em đến núi mòn biển cạn, yêu em đến khi trái đất ngừng quay, yêu em đến khi gió ngừng thổi... Và anh yêu em... yêu em đến khi anh tan thành cát bụi. Anh vẫn chỉ yêu mình em.

Bờ vai cô nặng trĩu, anh vừa ngã xuống vai cô, tay anh không còn đặt ở bất cứ nơi nào nữa, nó rơi xuống bãi cỏ, trống trải giữa không trung. Như viên pha lê vỡ tung giữa trời đất vũ trụ. Gương mặt anh đã ngã vào vai Thiên Nghi, cô hồ hững không biết mình nên làm gì... Nhịp thở ấy... chấm dứt rồi sao?

“Hoàng... Khang... Khang...à?”

Anh không trả lời, anh không trả lời, anh không thể trả lời cô được nữa... Cô nâng mặt anh lên đối diện cùng mình, mắt anh không nhìn cô nữa, ngôi sao sáng nhất đời cô đâu rồi? Cô hỏi anh, hỏi anh trong nước mắt: “Hoàng Khang... Anh ngủ sao? Sáng rồi... Thức dậy thôi... Bình... mình lên rồi... Chúng ta cùng ngắm bình minh thôi anh ơi!” Vẫn chỉ là tiếng gió. Gió ngông cuồng thổi vào tóc anh, thổi bay tóc cô. Thổi bay linh hồn anh.

Gió ơi! Trả anh ấy về cho tôi có được không? Thương đề ơi! Trả anh ấy về cho tôi có được không? Định mệnh ơi! Trả cho tôi tình yêu!

Cô nhẹ nhàng ôm lấy anh, tựa đầu vào mái tóc đen huyền của anh. Đây là nước mắt, cô không khóc, không khóc nữa... Cô đang ở bên anh, mặt trời chiếu ánh sáng vào mắt cô, cô nhìn thấy phía xa, cánh đồng hoa bướm bướm vẫn còn đầy sương, nắng chiếu vào như những viên pha lê rực rỡ. Sương đã tan nhưng sao phía xa... Bóng dáng anh mờ ảo đang mỉm cười nhìn cô, đang đứng đó nhìn cô, nói thầm với cô: “Nghĩ ngốc! Thấy anh không? Lúc nào, anh cũng bên cạnh em, nhìn anh đây! Anh mãi mãi bên cạnh em, giây phút nào, cũng bên em...”

Thiên Nghi siết chặt vòng tay, thân thể anh nơi đây! Cô nhắm mắt, nước mắt theo đó tuôn ra khỏi mí mắt. Cô lại ôm anh chặt hơn nữa. Và cuối cùng cô hét lớn, lớn hết mức có thể: “Hoàng Khang!!!”

Vẫn chỉ là tiếng gió, tiếng xào xạc của cỏ cây. Mặt trời lên rồi, anh vẫn chưa nhìn thấy, anh vẫn chưa nhìn thấy bình minh trên cánh đồng hoa bồ công anh này.

Những cánh hoa nhỏ li ti bắt đầu rời cuống để bay theo gió, nó tìm ình bến dừng. Còn cô, bến dừng duy nhất của cuộc đời cô đã ngừng đập rồi...

Khóc sao? Những giọt nước mắt ấy rơi ra rồi có còn ai có thể gạt đi thay cô... Cô khóc, cô ôm chính anh mà khóc, khóc cho yêu thương nhưng nhớ, khóc để đất trời biết rằng cô gần như mất đi sự sống, cô khóc để cho cả thế giới biết rằng, kể từ giờ phút này, cô sẽ cùng anh đến thiên đường... Anh đang chờ cô ở nơi đó.

Cánh hoa trắng kia cũng như cô, nó bay đi tìm anh, cô sẽ là hoa bồ công anh để bay theo gió đi tìm anh về... Về lại bên cô.

Hoàng Khang! Hãy mang em theo. Chúng ta lại yêu nhau trong thế giới của chúng ta.

Kiếp này, tình yêu của em dành cho anh không bằng tình yêu của anh trao cho em. Là em nợ anh. Có thần linh chứng giám, em thề rằng, kiếp sau, nhất định em sẽ tìm thấy anh. Em sẽ yêu anh, và sẽ vì tình yêu ấy làm tất cả.

Kiếp này, anh không giữ được lời hứa bên em trọn đời. Là anh nợ em. Có trời đất chứng giám, em thề rằng, bằng mọi cách sẽ khiến anh yêu em, và bắt anh vì tình yêu đó đánh đổi mọi thứ.

Hoàng Khang đừng trốn, dù anh có đi đến chân trời góc bể, hoa bồ công anh cũng tìm thấy anh thay em.

Lần cuối cùng Thiên Nghi biết rằng... Bồ công anh bay mãi mãi, bay hoài vẫn không tìm thấy bến dừng, chỉ khi nào nó tan thành cát bụi mà thôi. Giống như cô, cô tìm anh mãi, mãi đợi anh, đến khi nào tìm cô ngừng đập thì thôi.

Anh và em giờ đây giờ hai đường thẳng song song, không bao giờ tìm thấy giao điểm nữa.

Bồ công anh... Bay về đâu nữa khi em mất anh thật rồi...

112. Chương Ngoại Truyện 1: Anh Cũng Muốn Biết Vì Sao Anh Yêu Em?

Cô ấy từng hỏi tôi vô số lần. Cô ấy từng muốn tôi cho cô ấy biết điều bí mật đó.

Cô ấy hỏi: “Tại sao anh lại yêu em?”

Tôi cũng muốn biết vì sao tôi lại yêu cô ấy, tôi cũng nhiều lần hỏi chính bản thân mình vì sao lại yêu người con gái đó.

Cô ấy nói cô ấy không nổi bật, không xinh xắn, không tài giỏi, không dịu dàng, không yêu kiều,...rất nhiều thứ không.

“Vậy tại sao anh lại yêu em?”

Anh cũng muốn biết, sao anh lại yêu em?

Là anh?

Là em?

Là định mệnh?

Anh không biết, quả thực ngay chính anh cũng không biết vì sao anh yêu em nữa, Nghi Ngốc của anh à.

Nhưng anh chỉ biết một điều. Anh yêu em từ lần đầu tiên anh thấy em, từ nụ hôn đầu tiên em trao anh.

Không ai biết rằng, tôi đã yêu cô ấy từ khi trong mắt cô ấy, tôi không là gì cả. Với Thiên Nghi lúc đó, chỉ có ngựa trắng, có tình yêu lãng mạn kia. Còn tôi, tôi mãi là ngựa đen, là người mà không thể nào cô ấy yêu được.

Thế giới của tôi, thế giới của cô ấy. Là hai thế giới khác nhau.

Tôi của năm mười sáu tuổi là một thằng chẳng ra gì, từ khi An An bỏ đi, tôi lao vào ăn chơi, hết cùng Gia Minh rong ruổi trong bar này đến bar nọ, lại cùng thằng bạn Tuấn Nguyên đùa giỡn với tử thần trên những đường cao tốc.

Tóc tôi lúc đó màu ngả vàng, thật ra tôi rất yêu màu đen, nhưng để đầu tóc đen như thế, đám bạn ăn chơi hết thằng này đến thằng khác bàn tán, thế là tôi nhuộm tóc.

Tôi đi học mà thời gian ngồi trên mô tô còn nhiều hơn thời gian ngồi trên ghế nhà trường. Bởi vì có thể lực của tập đoàn Hoàng Gia phía sau, người bố kia luôn lo liệu mọi việc cho tôi. Tôi bị đuổi học, ông ấy làm bằng mọi cách để nhà trường thu lại quyết định, tôi đánh nhau với người ta vào đồn cảnh sát như cơm bữa, ông ấy lo chu tất mọi việc, không để tôi có bất kì tổn thương nào. Bên cạnh tôi luôn có vệ sĩ, có thám tử âm thầm đi theo.

Nhưng cũng chính sự lo lắng kia càng làm tôi ghét ông, tôi hận ông. Ông càng yêu thương tôi, tôi càng hủy hoại chính mình...

Cuộc sống kia hoàn toàn chấm dứt từ ngày tôi gặp cô ấy – Tầng Thiên Nghi – Nghi ngốc của tôi.

Em cứ ngỡ lần đầu tôi gặp em là ở cầu thang tắt lúc đưa thư tình, nhưng em đâu hay... lúc ấy, tôi đã yêu em mất rồi.

Thời gian đó... tôi còn là cậu học sinh vừa thoát khỏi kì thi lại lớp mười. Tôi có người chị họ vô cùng dữ tợn, Hồng Ngân.

Vào ngày sinh nhật của chị ấy, tôi đến muộn, sợ dĩ đến muộn là vì tôi vừa bước khỏi bar, vừa kết thúc cuộc đua trong khi cả người nồng nặc bia rượu.

Tôi định sẽ không đến buổi tiệc đó, nhưng vì hiếu tính khí của chị mình nên đành dành tí thời gian để ghé qua. Thật may mắn, chính cái lần ‘dành tí thời gian’ đó mà khiến cuộc đời tôi thay đổi. Đôi lúc, tôi cũng nên cảm ơn chị tôi, cảm ơn bữa tiệc định mệnh kia để mang em đến cho tôi.

Vừa bước vào nhà đã nghe tiếng nhạc in ỏi, nghe tiếng thét kinh hoàng của những ‘anh chị’ lán chơi, bạn bè của Hồng Ngân. Tôi mang theo gói quà đi đến, nhìn xung quanh xem bà chị kia đang trú ngụ tại nơi nào. Lúc nhìn thấy chị mình, tôi mỉm cười đi đến gần, không hề phát hiện chị ấy đang đỡ ai cả.

“Chị... em có...” Lời nói bị ngắt quãng bởi chị tôi đã đẩy sang cho tôi một người, đẩy sang cho tôi cả tình yêu duy nhất của đời tôi.

“Em lo cho bạn chị dùm... Đỡ nó lên phòng đi, nó say rồi.”

“Em... em... sao?”

“Nhanh! Chị còn bạn tiếp bạn.” Nói rồi, chị ấy giật lấy hộp quà trên tay tôi và bỏ đi.

Để tôi ngơ ngát như trời trồng, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, không hiểu lý do gì tôi lại đỡ cô gái đó lên phòng. Thật ra từ trước giờ tôi ghét mấy cô gái say sấn, mỗi lần nhào đến tôi là tôi ném ra chỗ khác, nhưng hôm nay, tôi lại vô cùng nhẹ nhàng dìu cô ấy đi, dù miệng cô ấy cứ lẩm nhẩm gì đó. Hết ‘ngựa trắng’ lại quay sang ‘bạch mã’... Tôi vô cùng kiên nhẫn, chưa khi nào kiên nhẫn như lúc đó.

Lên đến tận phòng, tôi đỡ cô ấy nằm xuống giường, nhưng cô ấy lại kéo tôi lôi luôn xuống. Bất ngờ, môi tôi chạm vào môi một cô gái vô cùng xa lạ. Lần đầu tiên trong đời, tôi chạm vào đôi môi của một người chưa hề nhìn rõ mặt mũi, vì lúc đỡ cô, cô cứ cúi người nên phần lớn tóc đã che hết mặt, giờ nhìn lại.

Giây phút đó... tim tôi không ổn định, nó lạc mất một nhịp vì em, vì đôi mắt ngây thơ đang mơ màng nhìn tôi trân trân.

“Ngựa trắng... ngựa trắng... anh đẹp trai quá...” Miệng em lẩm bẩm đi lẩm bẩm lại mấy từ đó khi môi tôi đã nhanh chóng rời khỏi đôi môi nhỏ hồng.

Tôi biết mình không nên ngã nhào lên người con gái người ta hoài như thế nên đứng dậy ngồi cạnh giường em, nói khẽ: “Em nói anh sao?”

Em lồm cồm chống tay ngồi dậy, mỉm cười với tôi, gương mặt nhỏ đã đỏ ửng vì rượu, trông cuốn hút làm sao. Có lẽ là lần đầu tiên em uống nhiều như thế, say quá mà vẫn có thể nhìn thấy ngựa trắng, không những thế, em còn bảo tôi là hoàng tử, bảo tôi đẹp trai quá, đẹp vô cùng, bảo rằng mùi hương xen lẫn mùi rượu từ người tôi quả thật là vô cùng quyến rũ...

Không ngờ em có thể tự nhiên nói ra những lời đó trước mặt tôi, em nắm lấy tay tôi, ngẩng đầu nhìn tôi như đang chờ đợi điều gì đó.

“Anh... là ngựa trắng?”

Tôi mỉm cười suy tư một lát rồi gật đầu, cũng không hiểu sao tôi lại gật đầu, dù biết rõ mình không như em nói. Hơn lúc nào hết, bỗng nhiên tôi muốn mình thành ngựa trắng của em.

“Anh... anh xuất hiện rồi sao? Em chờ anh lâu lắm... Anh biết không? Mười mấy năm qua em chờ anh cực khổ lắm... Ngựa trắng à... Mỗi ngày em đều chờ anh, ngày nào em cũng hỏi hoa bồ công anh rằng bạch mã em tìm bao giờ mới xuất hiện... Em nhờ chúng bay đi tìm anh... Cuối cùng cũng gặp rồi... Gặp được anh rồi...” Em ôm chặt lấy tôi rồi thì thào bên tai tôi những từ đó. Tôi ngỡ ngàng, nhưng chính cái ngỡ ngàng đó càng khiến tim tôi đập mạnh hơn, lúc em ôm tôi, tôi không biết nên làm gì, ôm em lại có được không? Thế là tôi vòng tay ôm em vào lòng.

“Ừm... anh là ngựa trắng của em...”

Nghe giọng tôi nói, em lại buông tôi ra, ngược lên nhìn tôi, sao gương mặt kia lại đáng yêu đến thế, đôi mắt kia lại hút hồn đến thế, tim tôi, tim tôi nó không hề ổn định. Có cảm giác gì đó nao nao trong lòng, mà từ trước đến nay tôi không hề cảm nhận được, ngay cả lúc bên An An vẫn không có. Đôi mắt to tròn long lanh như viên ngọc, phải nói nó vô cùng sáng, sáng hơn cả những vì tinh tú đang ngự trị ngoài kia.

“Anh... có thể cho em hôn anh một lần được không?”

Em say rồi, phải nói là em say đến mất luôn ý thức. Và như thể tự nhiên, tôi lại gật đầu. Em mỉm cười thật hạnh phúc, nụ cười ấy, cũng khiến tôi chết lặng, em cười, em đang cười với tôi. Trong giây phút tôi

còn ngỡ ngàng bởi nụ cười ấy thì em nhồm người dậy ôm lấy cổ tôi và đặt lên môi tôi một nụ hôn nữa. Chỉ trong vài giây, em đã buông ngay tôi ra, hài lòng mỉm cười như tỏ ý cảm ơn ‘ngựa trắng’.

Nhưng khi tôi nhìn thấy em cười, tôi lại không thể kiềm chế được mình, có thể là do tôi cũng say, có thể là do em quá ngây thơ, ngây thơ đến nỗi như viên ngọc trai không bị bất kì vết bẩn nào. Tôi ôm lấy em, quấn môi mình vào môi em, không chỉ là chạm môi như định nghĩa ‘hôn’ mà em nói, tôi dùng hết những kĩ thuật hôn của mình để cho em nhận định lại thế nào là hôn. Em hoàn toàn không phản kháng, chỉ thả lỏng người, nhắm chặt mắt, em đồng ý để cho ‘ngựa trắng’ này hôn, có lẽ em xem trọng ‘ngựa trắng’ mà em nói lắm... Tôi thầm nghĩ nhưng vẫn không buông tha cho em.

Cho đến khi chị tôi bước vào, chị ấy kéo tôi ra khỏi em và la toáng lên.

“Hoàng Khang... em khủng sao? Làm gì thế hả?”

“Thì như chị thấy.”

“Đó là bạn thân của chị, nó không như những đứa con gái khác, em biết nó trọng nụ hôn đầu đến mức nào không?”

Tôi nhìn em, em đã ngã xuống giường và ngủ say như chú thỏ con, rất hiền từ và dịu dàng. Nụ hôn đầu, em chưa từng hôn ai, thế mà hôm nay tôi đã dành lấy thứ người con gái trong sáng như em tôn thờ.

“Nếu cô ấy xem trọng như thế thì em sẽ chịu trách nhiệm.”

“Em nói gì nữa vậy? Là sao? Thiên Nghi học ban A đó, nó rất ngây thơ, cả bạn trai cũng chưa có, vậy mà hôm nay em dám... dám... Thiên Nghi mà biết thì em... chị... ời trời.” Chị tôi cũng tức giận đến mặt đỏ bừng bừng, còn tôi, tôi thản nhiên tiến đến cạnh giường, áp tay lên má em và mỉm cười, nụ cười này, dành cho em: “Em yêu cô ấy.”

Tôi biết chị tôi sốc, nhưng đó là sự thật, tôi yêu em... yêu em từ đó và thay đổi chính mình từ giây phút định mệnh ấy... lẳng lặng dõi theo em... cố gắng thành chàng ngựa trắng trong mơ của em. Tôi cũng không biết có phải đó là tình yêu như tôi đã khẳng định với chị mình không, nhưng tôi hoàn toàn biết rằng thứ cảm giác em mang đến cho tôi là duy nhất, chưa có một người con gái nào khiến tôi phải suy nghĩ nhiều đến thế.

Ban A sao? Tôi mặc kệ. Em học ở đâu cũng chẳng liên quan đến việc tôi yêu em. Em ước mơ ngựa trắng à? Tôi sẽ là ngựa trắng. Nụ hôn đầu? Nếu em muốn, tôi có thể cho em hôn lại tôi mọi lúc, tôi sẵn sàng để em làm người hôn tôi cuối cùng.

Ngày ngày, tôi dõi theo em. Mỗi sáng, em từ nhà xe bước ra, tung tăng chạy nhảy dưới buổi sớm, tôi đi phía sau, mỉm cười, sao mà em ngây thơ quá. Em thích ngắm mưa, cứ đứng ở hành lang nhìn ra những giọt mưa đang rải rác ở sân trường, đôi mắt hy vọng, đôi mắt trong sáng kia, tôi nhìn theo mà không biết chán, tôi hạnh phúc khi có thể cùng em ngắm mưa. Có lần, em nhìn một bạn nữ được người khác tỏ tình, em đã nhìn họ rất lâu, rồi cúi đầu che đi đôi mắt hụt hẫng. Tôi đứng đó nhìn em, thầm nghĩ, nếu em thích, ngày nào tôi cũng sẽ quỳ dưới chân em mà nói lên rằng: Anh yêu em, yêu vô cùng. Ngày tôi phát hiện sự khác lạ của em khi đối diện với một bạn nam ban A, đệ nhất ban A, Bùi Ngô Nhật Hoàng, tôi cảm thấy hoang mang, đó là ngựa trắng của em sao? Tôi bắt đầu sợ, bắt đầu lo lắng. Chẳng phải em nói tôi mới là ngựa trắng hay sao? Thế là tôi quyết định gặp em, buổi gặp mặt ấy, tôi chẳng muốn làm em mất mặt, vốn dĩ, định sẽ chào hỏi một cách vui vẻ, nhưng không biết vì sao, khi em trong vòng tay tôi, tôi lại quên mất mấy lời đã diễn tập khó khăn trước đó mà đưa thẳng cho em bức thư tình của một thằng bạn cùng lớp nhờ gửi Hồng Ngân. Em phấn khích tới nỗi mặt đỏ bừng, giọng lắp bắp không nên lời, em đắn đo suy nghĩ, tôi cũng định nói rằng nhờ em gửi Hồng Ngân giúp một thằng bạn, nhưng lúc em nhìn tôi, tôi lại quên mất những gì mình nghĩ mà nói lên những điều không rõ ràng ấy. Gương mặt ngây thơ lúc ấy, cả cuộc đời, tôi không thể quên được. Thời gian dài em xem tôi như kẻ thù, em vẫn yêu thương ngựa trắng của em mà quên rằng em đã từng có ngựa trắng là tôi đây. Em khóc, em khóc vì tên đó, còn tôi, tôi đau đớn khi nhìn giọt nước mắt kia rơi vì một người con trai khác. Em vẫn lẩn tránh tôi, có lẽ em đã biết tôi đang cố tiếp cận em. Chẳng phải em học giỏi lắm sao? Chẳng phải em hay đọc tiểu thuyết sao? Vậy sao em không nhận ra rằng, tôi đang yêu em, yêu theo cách của tôi. Em vẫn xua đuổi tôi, em vẫn căm ghét tôi vì tôi là một thằng chẳng ra gì học bang B. Tôi bật cười chua xót, rốt cuộc chỉ là một thằng khờ tự mình đơn phương. Tôi đã nghĩ

rằng mình sẽ bỏ cuộc, nhiều lúc tôi tránh mặt em, cố ném mọi thứ thuộc về em ra khỏi thế giới của mình, nhưng rồi, tôi thật thảm hại khi không bao giờ làm được những gì mình nghĩ. Tôi vẫn giữ thói quen dậy sớm đợi em từ nhà giữ xe ra và theo phía sau em, tôi vẫn thích đứng ở hành lang nhìn về phía em... Quên em, tôi đã không làm được.

Vậy nên, tôi tiếp tục yêu em. Thời gian trôi qua, tôi chở em trên chiếc xe đạp trong màn đêm, có lẽ em đã ít ghét tôi, em xem tôi là bạn, không tránh tôi như tránh tà nữa. Thời gian lại trôi qua, tôi đã thể hiện sự quan tâm của mình với em một cách rõ nhất, có lẽ em xem tôi là bạn thân, em đã kể cho tôi nghe về một phần cuộc sống của em. Lại một thời gian nữa, em không dám nhìn vào mắt tôi, tôi khó hiểu, em hay đỏ mặt khi nói chuyện cùng tôi, tôi khó hiểu... Thật ra đối với em, tôi đã có vị trí như thế nào? Em luyến tiếc thanh mai trúc mã Hà Gia Huy, tôi lại lo lắng. Em dạy dùa với Hà Đăng Khôi, tôi không thể không hoang mang. Sao quanh em cứ luẩn quẩn con trai không thể này? Nhiều lúc tôi lại muốn biến em nhỏ lại để giấu em trong bàn tay tôi, không để em tiếp xúc với ai cả, em là của tôi, là của tôi...

Tình yêu không bao giờ có chuyện ai cho ít ai cho nhiều, chỉ cần đã yêu thì mọi thứ đều có ý nghĩa. Em yêu tôi, em nói rằng em yêu tôi. Có ai biết, giây phút nghe ba từ ấy, tôi vui mừng đến nỗi thấy tim mình gần như ngừng đập... Ở bên em, tôi lột bỏ lớp vỏ bọc của mình mà sống với trái tim trọn vẹn cùng tình yêu của em... Cảm ơn em, cảm ơn tình yêu của tôi...

Em có biết ngày tôi nói chia tay với em cũng là lúc tôi tưởng chừng như mình chết ngạt. Em khóc nhưng tôi không thể ôm lấy em, em van xin tôi, tôi không thể nói rằng chính tôi mới là kẻ nên van xin em, xin em đừng yêu tôi nữa. Tôi xa em thì mới có đủ can đảm để đối diện với sự thật, tôi xa em để em hận tôi, thà em hận tôi, còn hơn để em chứng kiến cảnh tôi chết lặng bên em.

Vậy mà em vẫn tìm thấy tôi, tôi có nên cảm ơn thượng đế không? Em khóc trong đêm tối, nhỏ bé, cô đơn, mặc cho tôi chửi mắng, xua đuổi, em cũng bên tôi. Tôi thua em rồi, tôi không thể chống đỡ nổi nữa, cũng không thể nào tiếp tục lạnh nhạt với em... Tôi thật sự chỉ biết cầu xin vận mệnh, tôi không muốn xa em, đôi lúc nhìn em cuộn tròn như thỏ con trong lòng tôi, tôi thực sự muốn cùng em chết đi, tôi không hề chịu đựng được cuộc sống lạnh giá khi không có em.

Tôi biết mình ích kỉ, tôi ích kỉ từ ngày tôi yêu em, từ giây phút môi em chạm vào môi tôi, chạm vào trái tim tôi, khơi dậy toàn bộ khát vọng tình yêu cháy bỏng trong tôi.

Nhưng sự thật này chỉ tôi biết, tôi chưa hề nói với em... Tôi chỉ có thể giấu trong lòng...

Vì mãi mãi... không còn cơ hội để nói nữa.

Nghi ngốc của anh... yêu em rất nhiều. Kiếp sau, anh cũng muốn yêu em hơn thế nữa...

113. Chương Ngoại Truyện 2: Chưa Khi Nào Biết Hối Hận

Tiết trời cuối tháng tư không nóng bức, cũng không lạnh giá. Thời gian này, tôi và anh bên nhau từng ngày từng giờ, đó là khoảng thời gian hạnh phúc nhất trong cuộc đời tôi. Anh cùng tôi trở về sau những đau đớn không đáng có, bên nhau được một ngày, vui vẻ một ngày, một ngày sống vì nhau... Mỗi đêm tôi đều âm thầm dõi theo hơi thở của anh, ôm lấy anh để biết rằng anh đã bên tôi thêm một ngày nữa... Tôi thường giật mình tỉnh giấc sau những ác mộng kinh hoàng, mỗi lúc đó, tôi hôn lên trán anh để xoa dịu đi sự sợ hãi trong lòng...

Tôi đã nghĩ rằng tấm thân này, chỉ có thể là của anh, tôi không yêu ai được nữa và hơn hết cũng không hề muốn yêu ai khác ngoài anh. Nhưng sau cái đêm anh từ chối phá hủy bức tường cuối cùng ngăn cách chúng tôi, tôi càng cảm thấy đau lòng... Nếu là trước kia, anh sẽ không làm thế, mà ngược lại, anh càng khao khát có được tôi hơn. Còn bây giờ, anh sợ, anh sợ làm tôi đau khổ, anh sợ sẽ phá hủy cuộc đời tôi, nhưng anh đâu biết, cuộc đời tôi đã gắn liền với anh, với tình yêu ấy rồi...

Lúc anh ôm tôi ngủ, anh đều ôm rất chặt và không dám nhìn sâu vào mắt tôi, tôi không hiểu, không hiểu vì sao anh lại như thế, trước kia, anh bảo phải nhìn vào mắt anh, nhìn vào đấy để biết tình yêu của anh to lớn đến nhường nào, sao giờ anh lại không cho tôi nhìn vào mắt anh nữa, có lẽ anh lại sợ, anh sợ tôi thấy đôi mắt sáng như sao của anh giờ mang đầy đau khổ, chỉ còn là nước mắt chua cay...

Không biết từ bao giờ anh lại sợ nhiều thứ đến thế...Anh! Hoàng Khang của tôi luôn tự tin và bất chấp mọi thứ để có được tôi. Nhưng bắt đầu từ ngày anh biết mình sẽ không thể ở bên tôi nữa, anh đã hoàn toàn thay đổi, anh không còn tin tưởng anh, anh cũng quên đi sự tin tưởng vào tôi, tin vào tình yêu mà chúng tôi nguyện dùng chính mạng sống mình giữ lấy...Anh lúc nào cũng sợ, nhưng cái sợ không phải cho anh...mà là cho tôi. Anh sợ tôi sẽ hối hận, anh sợ tôi sẽ đau khổ và anh sợ rằng nếu tôi là người của anh rồi thì tương lai của tôi chỉ là màu đen, là quyền vớ tình khôi chỉ lăm lem bởi một giọt mực...

Thế anh có biết rằng... Tôi có thể cho anh tất cả... Cho anh thứ người con gái như tôi luôn giữ gìn và trân trọng hơn chính sự sống của mình. Trái tim tôi, tôi cho anh được, linh hồn tôi, tôi cũng có thể dâng hiến để tôn thờ tình yêu của cả hai... Và thứ cuối cùng tôi còn có thể cho anh... Là tấm thân này.

Và sau những chuỗi ngày dài anh luôn tìm cách để tránh né mỗi khi tiếp xúc thân mật với tôi... Đêm ấy... Anh khiến tôi trở thành người phụ nữ thật sự của anh... Đêm ấy...Chính tôi tự nguyện trao cho anh món quà duy nhất mà chỉ có thể mình anh là người nhận...

Đó là một ngày dài anh không có ở nhà, tôi đợi anh, đợi rất lâu... Lúc tôi đang ngủ gục ở sofa chờ anh thì có một hơi thở rất gần phả vào cổ mình, tôi mơ màng mở mắt thì thấy gương mặt anh, anh mỉm cười với tôi, tôi đáp trả nụ cười ấy bằng việc hôn nhẹ vào má anh. Bỗng dưng anh bế xốc tôi lên và đi thẳng lên phòng... Anh không nói gì, tôi cũng chẳng lên tiếng... Chỉ biết tựa đầu vào lòng anh, để che đi những cảm giác đang bủa vây tôi lúc này.

Anh đặt tôi xuống giường rồi hôn nhẹ lên môi tôi... Trong hơi thở ấy, chỉ toàn mùi rượu... Anh say, anh đã say rồi, tôi biết anh say anh mới có đủ can đảm làm thế với tôi, nếu anh tỉnh táo, anh lại bị nỗi sợ hãi ấy khống chế...

“Anh yêu em.” Anh hết lần này đến lần khác nói khê vào tai tôi, tôi im lặng không nói, vì dù có nói ra đi chẳng nữa, cũng không đủ hình dung về tình yêu của tôi dành cho anh.

Nụ hôn của anh kéo dài rất lâu, lấy gần hết hơi thở của tôi, tôi cứ ngỡ anh sẽ từng bước chiếm lấy tôi, nhưng rồi, anh lại buông tôi ra và ngồi hẳn dậy, trước sự ngỡ ngàng khó hiểu của tôi, anh cũng im lặng, anh kéo chăn đắp lên cho tôi rồi ngồi bên cạnh, không nói nữa.

Tôi muốn hiểu, muốn biết xem anh đang nghĩ gì, rốt cuộc trong đầu anh đang nghĩ gì, rõ ràng tôi cam tâm tình nguyện mà sao hết lần này đến lần khác anh chỉ dừng ở mức độ này. Có thể tôi tiện, tôi muốn mình là của anh. Đúng thế, tôi muốn dùng nó để trói anh, trói luôn cả sự sống ngắn ngủi ấy. Nếu thế, anh sẽ có trách nhiệm hơn, với tôi, với anh và với tính mạng của anh.

“Anh không yêu em sao?” Tôi vén chăn ngồi dậy ôm lấy anh, anh chỉ thở dài rồi cúi đầu: “Yêu em... anh mới làm thế.” Giọng anh đã khàn lại, trầm lắng hơn nữa, anh không nhìn tôi, anh lại né tránh ánh mắt của tôi.

Lúc nào cũng nói yêu tôi mà lại làm thế? Anh nghĩ anh không làm gì tôi thì cuộc sống sau này của tôi sẽ tốt sao? Anh sai rồi, anh chỉ nghĩ cho anh, còn tôi, anh không hiểu đến tình cảm của tôi. Vì yêu anh, vì yêu anh tôi mới muốn mình là người của anh, tôi muốn mình trao cho anh thứ quý giá nhất cuộc đời tôi...Vậy mà anh không hề để tâm đến.

Tôi buông anh ra và khóc, anh lại im lặng, âm thầm quay sang gạt đi những dòng nước mắt kia. Tôi vẫn thế, vẫn không ngừng khóc. Tất cả nước mắt anh đều gạt bỏ nó, anh áp tay vào má tôi, nhìn vào mặt tôi, nhìn vào mắt tôi. Đến giờ tôi mới thấy mắt anh hằn lên những tia máu đỏ hoe, anh khóc sao? Anh đau lòng? Tôi không còn biết, chỉ nhìn được ánh mắt mơ màng của anh.

“Anh say rồi... em ngủ sớm đi, tối nay anh qua phòng khách ngủ.”

“Anh uống rượu sao? Không tốt cho sức khỏe.” Dù thế nào, tôi cũng không quên lo cho tình trạng của anh, Gia Minh hẹn anh ra ngoài, chắc anh đã uống với Gia Minh. Tôi tự gạt nước mắt và nhìn anh: “Gia Minh

thật là... sao lại cho anh uống chứ...”

“Là anh ép nó uống với anh... Đừng lo... em ngủ sớm đi.” Rõ ràng là anh tránh mặt tôi, anh cũng sợ chính cơn say này khiến anh khó khống chế mình, anh lại sợ, lại sợ làm hại tôi. Thấy anh đứng dậy, tôi bước nhanh xuống giường.

“Anh ngủ ở đây đi... Không cần tránh mặt em... Em vào phòng khách ngủ.”

Trong khi tôi quay người đi thì có một bàn tay giữ lại, anh ôm tôi vào lòng, anh ôm tôi rất chặt, đến cả hơi thở của tôi cũng dường như không ổn định, anh khóc, khóc trên vai tôi, tôi có thể cảm nhận thấy nước mắt, nước mắt đau khổ của người tôi yêu.

“Nghĩ à... Em đừng như thế mà... Em sẽ hối hận... nếu chúng ta xảy ra chuyện gì... sau này em sẽ hối hận.”

Tôi ngẩng đầu trong nước mắt nhìn anh, gương mặt ấy giờ đỏ lên, mắt anh đỏ ngầu, anh uống nhiều, chắc hẳn là vậy, rượu làm gương mặt kia bắt đầu quay về với chính mình, anh không còn tỏ vẻ cười nói để làm tôi an tâm, giờ đây, anh chỉ toàn đau khổ, là nước mắt ngậm ngùi...

“Em... không hối hận.”

“Không hối hận?”

Dù anh có hỏi thêm trăm lần, tôi vẫn sẽ lắc đầu. Tôi không bao giờ hối hận... Lúc say, anh nói rất ít, bây giờ, anh cũng thế, anh chỉ nhìn tôi chăm chú, không nói gì nữa, bàn tay cũng thả lỏng hơn.

“Em muốn làm vợ anh... em muốn làm người phụ nữ của anh... Em muốn trao cho anh tất cả những gì em có... Trao hết tất cả cho anh.” Và rồi, tôi giữ tay anh đặt lên đai thắt lưng của mình. Do lúc chờ anh, tôi vừa mới tắm xong nên còn khoác bên ngoài một áo choàng màu trắng, bên trong là đồ ngủ đơn giản. Bàn tay anh chạm vào dây thắt lưng. Trong ánh mắt ngà say ấy, có hỗn loạn suy nghĩ. Đến lượt tôi sợ, sợ anh buông tay tôi và không cần tôi nữa... Sợ ngày mai, mỗi lần tỉnh giấc sẽ phát hiện rằng anh không còn bên cạnh. Nên chính giờ phút này, tôi, mong muốn mình là của anh, của riêng mình anh.

“Thiên Nghi! Anh rất muốn cưới em làm vợ, anh muốn cùng em sống những ngày hạnh phúc.”

“Vậy thì ngày mai chúng ta đăng kí kết hôn có được không?”

Anh lắc đầu đau đớn: “Không được... Không được rồi, anh không thể trói em cả đời, em đáng được sống hạnh phúc, em không thể ở bên anh mãi...”

“Vì sao chứ? ” Biết đáp án, nhưng tôi vẫn muốn hỏi.

“Anh không thể sống tiếp... Anh...” Tôi không cho anh nói thêm bất cứ từ nào nữa, tôi dùng chính môi mình khóa những lời cay đắng phía sau chưa kịp thoát. Nếu để anh nói nữa, tôi sẽ không chịu đựng được khi cảm nhận chính nỗi lo không đâu đó. Tôi nhón chân mình lên để có thể chạm môi mình vào môi anh, dùng nụ hôn ấy đánh thức bản năng chiếm hữu trong anh.

Anh không từ chối nụ hôn mà chỉ thần thờ như đang suy nghĩ gì đó, tay tôi càng ôm chặt anh. Cuối cùng chính anh chủ động giật phanh đai thắt lưng kia, chiếc áo choàng tắm rơi xuống sàn, anh quấn lấy tôi, ôm lấy cả thân người nhỏ nhắn của tôi và ngã xuống cái giường ấy... Tôi nhắm mắt mình để cảm nhận được đâu là ân ái, là điểm đến cuối cùng của tình yêu...

Bộ đồ ngủ màu hồng bay khỏi người tôi, anh hôn lên từng tất da trên cơ thể tôi, thì thào bên tai tôi những lời nói đó, những lời ngọt ngào như dùng chính dao khắc vào tim tôi... Tôi yêu anh, tôi chỉ biết yêu anh dù tình yêu ấy chỉ vô cùng nhỏ nhoi so với tình yêu của anh dành cho tôi...

Tôi sợ đau, nhưng chính cái đau vào giây phút tôi tước bỏ tư cách là người con gái mà trở thành người phụ nữ, người phụ nữ của anh. Tôi cắn răng, không để tiếng kêu bật lên, quả thực, nỗi đau ấy không thể nào chịu đựng được. Nước mắt tôi chảy xuống giường... Tôi lại khóc, khóc vì nỗi đau xé da thịt, khóc vì hạnh phúc mà tôi cảm nhận, khóc vì nghĩ đến ngày mai khi không còn anh... Đêm nay, giây phút ấy, tôi không bao giờ hối hận.

Anh hôn lên giọt nước mắt kia, hạ giọng, giọng anh trầm tĩnh hơn vì men rượu: “Anh yêu em... yêu em chết được Nghi ngốc à... Em là của anh... của anh... của mỗi mình anh.” Anh lại tiếp tục dùng hành động mình chứng cho lời tuyên bố của mình.

Nếu lúc anh tỉnh, anh có thể nghĩ như thế thì hay biết mấy, nếu thời khắc nào anh cũng ích kỉ, độc tôn như thế thì hay biết mấy....

Tôi ôm lấy anh, vòng tay chạm vào tấm lưng trần kia và hưởng ứng mọi thứ của anh. Những dòng lệ không phải rơi vì đau khổ, hối hận mà chỉ rơi vì hạnh phúc, mãn nguyện...

Trải qua đêm đó, tôi mới biết tình yêu của mình to lớn đến đâu, vì anh, tôi có thể làm mọi thứ... Anh chiếm đoạt tôi, nói đúng hơn là chính tôi tự nguyện dâng hiến cho anh, nhân lúc anh mất tỉnh táo mà giúp anh hoàn thành những việc chúng tôi chưa làm.

Sau những phút giây mặn nồng, anh ngủ, anh ngủ vì cơn say, có lẽ anh mệt mỏi. Còn tôi, tôi ngồi dậy dùng khăn quần lấy người mình rồi cúi đầu hôn lên môi anh, tôi bước xuống giường nhìn vết màu đỏ trên tấm ga, đúng thế, tấm màn trinh đó anh đã phá hủy nó... Là tôi cam tâm tình nguyện. Tôi bước vào phòng tắm và ngẩng đầu nhìn mình trong gương, đôi mắt sưng lên vì khóc, những vết hôn khắp người do anh để lại, và không biết lí do, tôi tự mình ôm lấy bờ vai mà cắn môi mình ngăn tiếng nấc nghẹn ngào. Hoàng Khang của tôi! Mọi thứ của tôi đều thuộc về anh, vậy xin anh hãy sống, sống vì tôi. Nếu có thể, tôi muốn mình ích kỉ hơn nữa.

Sáng hôm sau khi tôi đang bận rộn dưới bếp thì anh đã chạy thẳng xuống, tôi nghiêng người cười với anh, trông sắc mặt anh không lấy gì tốt lắm, cả áo còn chưa cài xong. Tôi biết anh nghĩ gì nên không nhìn anh nữa mà quay đầu vào việc nấu bữa sáng của mình: “Anh lên phòng tắm đi rồi xuống ăn sáng.”

“Anh muốn nói chuyện với em.”

“Ăn xong rồi nói.”

“Thiên Nghi!”

Nghe anh gọi tên mình, tôi tạm tắt bếp rồi tháo tạp dề ra mắc lên móc. Xoay người đối diện anh, tôi cười như một lẽ tự nhiên: “Chuyện gì thế?”

Ngay lập tức anh ôm ngay tôi vào lòng, hơi thở gấp gáp: “Xin lỗi... xin lỗi em, do anh say nên...” Tôi cắt ngang ngay: “Là em tự nguyện. Do em quyến rũ anh.” Tôi buông anh ra rồi cài lại những nút áo còn dở dang ấy, cúi đầu thẹn thùng: “Đừng nói xin lỗi có được không?”

“Em sẽ hối hận đó... Sao em ngốc quá vậy?”

“Em không hối hận. Tuyệt đối không!”

“Ngốc... Nghi ngốc à... Sao em làm thế hả?” Anh lại ôm tôi vào lòng, tôi mím môi mình rồi tựa đầu vào lòng anh: “Em ngốc đó... kệ em đi, anh không cần chịu trách nhiệm.”

“Sao anh làm thế được? Em biết em đang hại mình không?”

“Không sao... Là em muốn thế. Có hại thì cũng hại em, anh đâu mất mát gì.”

Anh hôn lên tóc tôi, nghiêng người để tôi nhìn thẳng vào mắt anh, tôi lại nhận thấy sự hối hận trong anh, nếu anh không say, nếu tối qua anh không say, anh đã không làm thế sao? Tôi không trách thì anh ân hận làm gì? Tại sao anh cứ mãi như thế, rốt cuộc người thì thâm bên tai tôi những lời chiếm hữu mãnh liệt đó có phải là anh không?

“Lỡ... em có thai thì làm... sao?”

“Anh sợ?”

Ngay lập tức, anh lắc đầu phủ nhận: “Không phải! Anh chỉ lo... nếu như anh... thì em sẽ làm thế nào đây?”

“Tất cả đều đã xảy ra rồi, em không có gì phải ân hận nên anh không cần tự trách mình. Do em tự nguyện, anh không cưỡng bức em, cũng không ép buộc em, tất cả là do em... Nếu có chuyện gì, một mình em gánh.”

“Nghĩ ngốc! Ai bảo một mình em gánh chứ? Nếu đã vậy thì anh không cho em có cơ hội hối hận nữa. Chỉ cần anh sống, anh sẽ để em làm người phụ nữ hạnh phúc nhất trên thế gian này.”

Hiện tại, em đã là người hạnh phúc nhất trên thế gian này rồi.

Tôi gật đầu mỉm cười trong nước mắt... Anh hôn tôi, nụ hôn triền miên không dứt... Bữa sáng, anh làm người chồng đảm đàng chuẩn bị cho tôi.

Anh có biết rằng, món quà đêm ấy em trao anh. Bây giờ... sau này và vĩnh viễn sẽ không có hai từ ‘hối hận’.

114. Chương Ngoại Truyện 3: Cách Yêu

Hôm nay, bầu trời trong xanh cùng những tầng mây bông bênh, nắng nhẹ lên sau khi sương đã tan. Ngoài kia, con người ta vẫn hoạt động như mọi khi. Họ vẫn đi làm, trẻ con vẫn đi học, cụ già vẫn đi tản bộ... Nhưng có ai thấy một cô gái trong bộ váy trắng đang gào khóc đuổi theo tử thần để đòi lại người mình yêu. Cô chạy băng ca đang đẩy anh vào bệnh viện, gương mặt không lấy một giọt máu, anh nằm đó bất động, không còn mỉm cười nhìn cô được nữa, mãi mãi...

Bệnh viện, nồng nặc mùi thuốc. Họ chờ ở ngoài phòng phẫu thuật, cô đứng đó, đứng suốt bốn tiếng không cử động, cứ đứng chết chân tại cửa phòng rồi nhìn vào cái cửa sắt lạnh toát chờ anh. Gia đình, bạn bè khuyên cô hãy nghỉ ngơi, cô không có phản ứng, cô tin, cô chờ, vì tin anh nên cô sẽ chờ, anh đã hứa là sẽ có trách nhiệm với cô, anh hứa thì nhất định anh làm được, anh sẽ không bao giờ nhẫn tâm ruồng bỏ cô thêm lần nữa đâu.

Lại bốn tiếng nữa đi qua, cô vẫn đứng đó. Ai khuyên cô cũng không tác dụng, cô như biến thành khúc gỗ không có tri giác, mắt vẫn dõi về phía cửa.

Cuối cùng cánh cửa cũng mở ra, mọi người đều đứng dậy chờ kết quả. Cô cố cử động chân mình, nó tê cứng, vậy mà cô vẫn đi những bước khập khểnh tới nắm chặt tay bác sĩ Hoàng Khánh, ông ấy tháo khẩu trang, nhìn mọi người, rồi nhìn Thiên Nghi. Cô không nói gì, chỉ hướng đôi mắt mong đợi vào ông. Không gian lắng đọng, nghe rõ nhịp thở của từng người.

“Hoàng...”

“Xin lỗi con...” Ông cắt ngang lời nói của cô, cắt đứt sợi dây hy vọng mỏng manh của cô sau câu nói đó và cái lắc đầu đau thương.

Bàn tay cô tuột khỏi tay ông, cô nhìn vào trong. Mọi người nhìn vào trong, nhìn cô. Có ai nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của một con người, có ai nhìn thấy một trái tim cũng đã ngừng đập sau một trái tim.

“Vào gặp nó... lần cuối đi con... Trong vài phút nữa, nó sẽ sống được thêm vài phút nữa...” Hoàng Khánh đặt tay lên vai Thiên Nghi, mắt ông đỏ hoe. Sao ông có thể chịu được khi chính ông lại không thể cứu được cháu ruột của mình.

Nhanh như cắt, cô không còn ở hành lang. Lúc này mọi người ở ngoài mới bật khóc. Tiểu Quỳnh, Ngọc Diệp, Hải Băng, Hồng Ngân nói không nên lời mà chỉ biết khóc thành tiếng. Nun nhìn mẹ mình rồi xà vào lòng mẹ mà khóc òa lên. Chủ tịch Hoàng loạng choạng bước chậm chạp từng bước, ông không biết mình đi về đâu. Vũ Bảo Hà đứng lặng người, cô không khóc, chỉ như một cái xác không hồn hóa đá tại chỗ. Gia Minh nhìn Tuấn Nguyên quay đầu đi, rồi lại nhìn sang Vương Tuấn vừa đến và đứng yên tại ngã rẽ. Tất cả, tất cả... Chấm dứt rồi.

Còn cô, cô ngồi cạnh giường anh, nắm lấy bàn tay anh, cô không khóc, không rơi thêm bất kì giọt nước mắt nào cả. Sao mỗi phút giây trong thời khắc này lại to lớn đến thế, vậy mà trước kia họ đã bỏ lỡ quá nhiều thời gian. Con người ta đến lúc nhận ra mình nên trân trọng thì đã quá muộn màng để rồi bất chợt hiểu rằng mình sai ở đâu mà không thể nói lên từ ân hận. Máy điện tâm đồ lên xuống theo từng nhịp tim của anh. Cô mỉm cười giữ lấy tay anh rồi áp vào má mình.

“Hoàng Khang...Em muốn anh dùng xe đạp chở em. Anh biết không? Ngồi sau lưng anh rất ấm áp, có thể tựa vào anh, có thể ôm lấy anh... Chở em một lần nữa được không? Hay là đợi khi anh khỏe chúng ta sẽ đến xe cáp treo ngồi? Anh nói muốn quay lại LB lần nữa mà, mau khỏe lại để cùng em về thăm trường thôi anh...Sao mà anh cứ ngủ hoài thế... Đừng lười nữa, mặt trời lên cao rồi... Anh tỉnh lại đi! Hoàng Khang à...” Nước mắt cô lăn dài trên tay anh, cô nghẹn giọng nhưng vẫn tiếp tục nói, không biết nói cho anh nghe, anh có nghe không?

“Có... nhớ anh hứa gì với em không? Anh nói sau khi tỉnh dậy sẽ cùng em đến nhà thờ... sẽ cùng kết hôn với em mà... Anh ngủ thế này thì sao đến nhà thờ đây... Hoàng Khang! Em gọi anh mà anh còn nằm đây sao hả? Hoàng Khang!” Giọng cô nhỏ dần rồi rơi vào im lặng, chỉ còn nghe tiếng máy móc vô tri đang kêu lên, âm thanh đó, sao mà chói tay quá. Tít... tít... tít. Ngoài kia, không ai bước vào trong, chỉ có Gia Minh đủ cái dũng khí chứng kiến cảnh đó, anh nhìn đứa con gái tội nghiệp vẫn nắm tay người yêu. Anh đứng sau lưng Thiên Nghi, nghe máy điện tâm đồ kêu không ngừng. Cô lại quay sang nhìn những đường sóng lên xuống... Đến cuối cùng, nó chỉ là một đường thẳng tắp kéo dài. Giọt nước mắt rơi xuống sàn, cô thấy tim mình đau, bụng mình đau, đầu mình đau. Người cô như rã rời không còn sức lực.

“Sao không ai làm gì hết thế?” Cô lạnh nhạt cất tiếng: “Sao không ai tiếp tục cứu anh ấy?” Không ai trả lời, cô đành quay lại ôm lấy anh, tựa đầu vào ngực anh: “Hoàng Khang à... Anh đừng lo, có em đây, họ không cứu anh cũng không sao, có em ở đây với anh là được rồi... Đừng sợ...”

Gia Minh kiềm chế tất cả nước mắt, anh bước đến đặt bàn tay không ngừng run rẩy của mình lên vai Thiên Nghi: “Thiên Nghi... Đừng như vậy...”

Cô đứng phắt dậy, gạt tay Gia Minh ra rồi hét lớn: “Hoàng Khang chỉ ngủ thôi! Anh ấy chỉ ngủ thôi... Các người... các người đừng chia cắt tôi và Hoàng Khang có được không? Sao...” Chưa kịp nói hết câu, cô đặt tay lên bụng mình, cắn lấy môi để ngăn cơn đau ập tới. Gia Minh nhìn biểu hiện khác lạ đó, thấy sắc mặt cô không lấy một giọt máu nên lo lắng vô cùng.

“Sao thế Thiên Nghi? Em đừng làm anh sợ...”

“Tránh... ra!” Thiên Nghi lùi lại, cô cố gắng gượng bảo vệ Hoàng Khang, cô phải bảo vệ anh: “Không được cướp Hoàng Khang của tôi... Không...” Mọi thứ trước mắt mờ dần, gương mặt Gia Minh nhợt nhạt, rồi mọi thứ hóa đen.

“Thiên Nghi! Thiên Nghi!” Gia Minh hét lên rồi đỡ lấy Thiên Nghi đã ngã xuống.

“Máu... Máu kìa Gia Minh...” Tiểu Quỳnh vừa bước vào đã la lên khi nhìn thấy màu đỏ đã thấm vào vạt váy của Thiên Nghi, chảy dài xuống sàn bệnh viện.

“Gọi bác sĩ! Gọi bác sĩ đi!”

Anh bế Thiên Nghi lên, toàn là máu, dưới chân cô chỉ là máu. Mọi người bên ngoài vẫn còn thơ thẩn, vừa trông thấy Gia Minh bế Thiên Nghi chạy ra thì tất cả hoảng hốt.

“Thiên Nghi...”

“Nghi...”

Phòng cấp cứu. Một bác sĩ nữ bước ra.

“Ai là người nhà của bệnh nhân Tầng Thiên Nghi!”

“Tôi... tôi là cô ruột của nó.” Cô Lan khó nhọc lên tiếng, người run lên vì sợ hãi: “Cháu tôi sao vậy bác sĩ?”

“Sao người nhà lại để cô ấy sốc nặng như thế. Cả đứa bé cũng mất rồi...”

“Đứa bé?” Cô Lan lặp lại lần nữa lời bác sĩ.

“Ừ. Cô ấy đang mang thai, không ai biết sao? Cái thai chưa đầy bốn tuần, cô ấy lại kích động như vậy nên thai nhi chịu không được. Bây giờ tôi cần người nhà kí tên để còn lấy cái thai ra.”

Như một cây búa đập vào đầu từng người. Mọi con mắt đưa nhìn nhau, cô Lan chao đảo mới định hình xem chuyện gì đang xảy ra thế này? Sao đứa cháu gái cô phải chịu nhiều đớn đau như thế? Nó đã làm nên tội tình gì?

Vài tiếng sau, trong một phòng bệnh hai ngăn, Thiên Nghi vẫn còn hôn mê nằm bên gian trong. Cô Lan đã về, Nun thấy sức khỏe mẹ yếu nên cố gắng khuyên mẹ về nhà, cả dưỡng Nguyên cũng bay từ bang B về, dưỡng vừa phải an ủi cô Lan, vừa phải lo lắng cho Thiên Nghi.

Hoàng Khang ra đi như thế, không một đám tang, không một tin tức được thông báo cho giới truyền thông, con trai chủ tịch tập đoàn đá quý Hoàng Gia chỉ như bốc hơi khỏi thế gian. Vì trước kia, anh từng nhờ bố mình, nếu có ngày hôm nay, hãy an táng anh thật đơn giản, rồi đem tro cốt đặt cạnh mẹ ruột của anh. Lúc ông Hoàng biết tin Thiên Nghi sẩy thai, ông như chết chân tại chỗ, sau khi đến bệnh viện làm những việc nên làm thì không nói không rành mà đón chuyến bay sớm nhất rời khỏi đây. Bác sĩ Hoàng Khánh có đến thăm cô, nhưng sau đó cũng bay về Mỹ do có ca phẫu thuật quan trọng. Người nhà họ Hoàng đều tránh mặt cô, không ai dám đối diện cùng Thiên Nghi.

“Này... Anh nói gì đi, cứ im lặng như thế là sao?” Tiểu Quỳnh bắt đầu lay lay tay Gia Minh. Anh ấy như tảng đá không chịu lên tiếng từ khi đưa Thiên Nghi vào đây.

“Gia Minh...Anh đừng có như vậy nữa...” Hồng Ngân vừa phải lo cho Thiên Nghi, vừa lo cho biểu hiện của Gia Minh, lại còn phải gọi điện tìm Tuấn Nguyễn khắp nơi.

“Ngân...Chuyện chú Kiệt vừa nói là sao vậy?” Ngọc Diệp cầm hồ sơ lên rồi thắc mắc. Chẳng ai biết trong đây là gì, khi Hoàng Kiệt sắp rời khỏi, ông có đến, Thiên Nghi vẫn hôn mê, ông ngồi cùng Thiên Nghi rất lâu, chẳng ai biết ông nói gì với cô. Sau đó ông lại nhờ Hồng Ngân giao cho Thiên Nghi cái hồ sơ này.

“Ngân không biết, phải chờ Thiên Nghi tỉnh thôi...”

Hải Băng cùng Vương Tuấn vừa ra ngoài mua ít thức ăn về ọi người. Nếu ai cũng trong trạng thái này thì trước sau gì tất cả đều ngã gục, vậy thì lấy ai lo cho Thiên Nghi.

“Gia Minh!” Vương Tuấn lên tiếng.

“Không sao...” Cuối cùng Gia Minh cũng vượt mặt mình, thở hắt ra rồi ngược nhìn Vương Tuấn: “Tìm thấy Tuấn Nguyễn chưa?”

“Nó đưa xe ở quốc lộ Q.”

“Cái gì?” Hồng Ngân là người phản ứng mạnh nhất. Cô đứng dậy ngay rồi chạy ra ngoài.

“Một lát tao sẽ về Anh quốc.”

“Vương Tuấn...” Nun vừa bước vào đã nghe thấy câu đó. Nó nhìn Vương Tuấn, anh cũng quay lại nhìn Nun rồi đến nắm tay con bé mà kéo ra ngoài.

Gia Minh đứng dậy đi vào phía gian phòng phía trong. Chưa đầy một phút, anh chạy ra, nói lớn: “Thiên Nghi không có trong đó.”

“Sao?” Hải Băng buông luôn tô cháo còn nóng hổi trên tay đang định mang vào.

“Có khi... nào... nó làm chuyện đại dột không?”

Thành phố đông nghẹt người, buổi tối đèn đường chiếu càng sáng thì mới có thể biết bóng đêm đang tồn tại. Cô như hồn ma lang thang trên phố, mặc trên người bộ đồ bệnh nhân của bệnh viện, bước thật chậm vào từng con đường anh và cô từng bước qua. Mọi người qua đường đã bắt đầu xì xào, nhưng cô nào để tâm, giờ đây cô chỉ biết đi mà cả bản thân còn không biết nên đi về đâu, bụng dưới vẫn còn cảm giác đau đớn, nhưng cô hoàn toàn không biết mình đã mất thứ gì, chỉ cảm thấy dường như mọi thứ đều mất hết.

“Anh yêu em!”

“Yêu em có cần nói cho cả thế giới biết không?”

“Thì yêu em mới cần cho em biết, thế giới biết hay không thì mặc họ, miễn em biết được rồi.”

“Vậy yêu em đến khi nào?”

“Đời đời kiếp kiếp...”

“Anh xạo vừa phải thôi, con trai khi yêu ai cũng thề thốt như thế...”

Cô nhìn cặp tình nhân đang đi phía trước mình. Những lời họ nói cô đều nghe rất rõ, người con trai ôm chặt cô gái vào lòng rồi mỉm cười cùng cô ấy dạo chơi trên con đường. Còn Thiên Nghi, cô đưa tay sờ lên chiếc nhẫn trong sợ dây chuyền của mình. Cô mỉm cười. Trước kia cô cũng từng hỏi anh sẽ yêu cô được bao lâu. Anh bảo sẽ không yêu cô mãi mãi, chỉ yêu cô đến khi bản thân không thể yêu cô được, lúc ấy anh sẽ ở một nơi nào đó mà dõi theo cô. Cô nhìn xung quanh, sao không thấy anh? Thiên Nghi lại bước tiếp. Cô có nhận ra, đằng sau mỗi bước chân của cô là nước mắt của anh.

Mọi người đứng chờ đèn để băng qua đường. Thiên Nghi cũng đứng đó chờ, nhưng chờ anh. Anh hay cùng cô đứng chờ lúc đèn đỏ, khi qua đường, anh sẽ nắm chặt tay cô, bảo cô ngốc nghếch không bao giờ qua lộ mà nhìn xe, lỡ họ vượt đèn đỏ thì thế nào. Đèn chuyển sang màu đỏ, mọi chiếc xe ngừng lại, người ta nhanh chóng băng qua đường, cô vẫn đứng đó, mắt nhìn thẳng vào góc đứng phía bên kia. Đèn lại xanh, lại đỏ, rồi xanh... không biết bao nhiêu lần. Mờ ảo phía bên kia, cô có thể trông thấy bóng anh, Thiên Nghi mỉm cười với anh, rồi bước chân xuống vạch đường. Nếu giờ này cô băng qua đường như thế, anh sẽ chạy ngay qua và chửi cô ngốc nghếch, nếu ngốc mà được nghe anh nói, cô sẽ ngốc như thế mãi mãi...

Ting Ting Ting...

“Thiên Nghi!!!”

“Đi đường kiểu gì vậy? Mắt mũi bỏ trên trán sao?” Ông tài xế nhém tí gậy ra án mạng quát lớn.

Anh cố gượng dậy nhìn ông ta: “Xin lỗi, xin lỗi ông...”

Thấy người nằm trong lòng cậu trai trẻ mặt mày xanh xao đáng sợ, ông ta cũng không làm khó mà lái xe đi. Anh lúc này mới quay sang nhìn cô đầy vẻ sợ hãi: “Em có bị thương không? Có đau chỗ nào không Thiên Nghi?”

“Hoàng Khang...”

“Thiên Nghi à...” Anh nhìn cô mệt mỏi như thế nên đành bế cô lên, ôm cô sát vào người rồi đi khỏi, xe anh đỗ cách đó mấy con đường, anh cứ bế cô rồi đi. Vừa đi anh vừa mắng: “Em làm gì mà không trông thấy đèn xanh vậy? Biết băng qua đường như thế nguy hiểm lắm không?” Do quá tức giận nên anh không nhớ rằng cô giờ đang là bệnh nhân.

Nằm trong lòng anh, cô nói khẽ: “Xin lỗi...”

Nghe cái giọng nhẹ tới mức có thể không cất lên thanh quản, anh mới xuôi lòng, rồi thở dài: “Mọi người tìm em vất vả lắm, sao lại chạy ra ngoài, ai cũng lo cho em.”

“Em tìm Hoàng Khang.”

“Thiên Nghi...”

“Vừa rồi em thấy anh ấy bên kia đường, anh ấy còn đứng đó nhìn em... Gia Minh! Nếu anh không kéo em thì em gặp được Hoàng Khang rồi...”

Đúng thế, nếu anh không kéo em thì em đã đi gặp cậu ấy rồi.

Gia Minh ôm cô chặt hơn, không nói bất kì lời nào nữa mà đi thẳng về phía trước. Mặc cho tay mình đang chảy máu.

115. Chương Ngoại Truyện 3. 1: Cách Yêu

Từ khi trở lại bệnh viện, Thiên Nghi không nói thêm câu nào nữa, cứ nằm đó suốt, không khóc lóc cũng chẳng biểu hiện bất kì thái độ nào. Đằng Khôi không dám bước vào phòng bệnh nữa bước, chỉ đứng phía ngoài, đứng lặng rất lâu nhưng rồi quay lưng đi, từ đi chuyển sang chạy, anh không thể nào chịu nổi khi nghĩ mình sẽ nhìn thấy bộ dạng đó của cô.

Tuần sau, cô xuất viện về nhà. Vừa bước vào căn phòng thân thuộc của mình, cô nhìn xung quanh một lượt, anh vẫn ở đó, vẫn ở đó chờ cô. Thiên Nghi cầm lấy tấm ảnh chụp cùng Hoàng Khang rồi nằm xuống giường, ôm chặt nó vào lòng, quay lưng lại với mọi người. Tiểu Quỳnh định đến kéo cô ngồi dậy nhưng Hải Bằng lại cản. Mọi người im lặng đi ra ngoài. Trước khi đi, Hồng Ngân bỏ lại hồ sơ của ông Hoàng gửi.

“Cái này, bố Hoàng Khang bảo đưa cho Nghi.” Không ai trả lời, Hồng Ngân đành khép cánh cửa lại rồi cũng thở dài bước đi.

Gió thổi mạnh ào ạt vào căn phòng, cánh cửa sổ lại phát ra những tiếng ken két như thường lệ. Thiên Nghi lạnh, cái lạnh thấu da thịt, thấu vào xương tủy. Cô ngồi bật dậy đến lấy hồ sơ rồi xé nó ra, những tờ giấy rơi xuống giường. Cô mặc kệ, cô chỉ chú tâm đến một bức thư nhỏ, nơi đó có chữ của anh. Cô ngần ngừ mở nó ra rồi đọc từng chữ một. Thứ gì lại rơi xuống bức thư đó, là nước mắt. Thiên Nghi co người trong cái cơn gió đêm ngông cuồng ấy. Chỉ mình cô.

Nghi ngốc à... Tình yêu của anh! Đừng khóc! Anh xin em đừng khóc, đừng rơi nước mắt vì anh nữa. Em có biết mỗi giọt nước mắt của em rơi xuống là lòng anh đau đớn bao nhiêu. Anh chỉ muốn thấy em cười, nụ cười ấy khắc sâu vào tim anh, nụ cười của em là niềm hạnh phúc trong anh. Nên hãy cười lên Nghi à... Chỉ có khi em cười thì anh mới cảm thấy mình không vô dụng. Anh không thể lựa chọn, anh không có cái quyền đó, bên em đi hết con đường của chúng ta, điều đó, anh không làm được. Xin lỗi em... xin lỗi tình yêu của anh. Hãy tha thứ cho anh. Điều anh hối hận nhất trong đời này là đã không yêu em sớm hơn, đã không đủ khả năng kéo dài mạng sống này. Em hãy sống tốt, sống tốt khi không có anh được không em? Nếu nhớ anh, xin em hãy nhìn bên cạnh, anh đang ngồi bên cạnh em, nếu lạnh, hãy biết rằng anh đang cố ngăn gió, ngăn những cơn gió làm em lạnh. Anh lúc nào cũng bên em, nhưng bên em theo cách của anh, anh không thể ôm lấy em được nữa thì anh sẽ phá hủy tất cả những thứ tổn hại đến em... Anh luôn yêu em, nhưng không đủ khả năng mang cho em hạnh phúc. Nếu thượng đế hỏi anh muốn ở thiên đường hay địa ngục. Anh sẽ chọn địa ngục, anh cam tâm ở địa ngục để cầu mong thượng đế để một người khác thay anh yêu em, yêu em hơn anh đã từng. Thiên Nghi, hãy đi về phía trước, đừng nhìn phía sau nữa em à, anh đã cầu nguyện rồi, chắc chắn người đó sẽ xuất hiện. Đừng nhìn về anh, hãy nhìn về hạnh phúc của em, chỉ có thế anh mới an tâm. Những gì anh nợ em, kiếp sau anh sẽ trả, kiếp sau nhất định anh sẽ trả cho em gấp đôi những thứ anh đã không thể làm được. Kiếp sau... Vẫn yêu em.

Thiên Nghi buông lỏng bức thư, cô nhìn về phía cánh cửa đang võ không ngừng. Anh đang ngăn gió đó sao? Cô đứng dậy bước đến tắt đèn, mọi thứ rơi vào khoảng tối. Những mảnh giấy thừa kế tài sản bay xuống sàn nhà, anh giao tài sản của anh cho cô? Anh nghĩ cô cần sao, thứ cô cần là anh, là anh chứ không phải những vật lạnh giá vô tri đó. Thiên Nghi đi chân trần dẫm lên những mảnh giấy, cô đưa tay chạm vào khoảng trống trước mặt. Cô nhìn thấy anh, anh đang đứng đó nhìn cô, nhưng sao mỗi lúc tay cô tưởng chừng như chạm được thì nó lại xuyên thẳng qua. Cô tiến về một bước nữa để ôm anh, nhưng lại hụt hẫng khi vòng tay là không khí. Lạnh!

“Hoàng Khang... Có phải anh đang chờ em không?” Gió thổi cánh cửa mạnh hơn, cô cúi đầu thở dài, gương mặt nhợt nhạt không ánh sáng, gầy gò, xanh xao. Anh có thể nhìn thấy dáng vẻ đó của cô không? Anh đau lòng không?

“Chờ em đi với... Địa ngục? Chỉ cần có anh... nơi đâu cũng là thiên đường...” Nơi không anh bóng tối đang cào xé linh hồn yếu đuối của cô. Ngay cả thứ cô sợ nhất là bóng đêm, giờ đây cô bình tĩnh tới mức không có gì tác động được. Cô sợ ánh sáng sẽ đem anh đi mất, nếu cô giam mình trong bóng tối, trong địa ngục mà có anh, cô cam tâm tình nguyện.

Cô mở ngăn tủ lấy cây dao rọc giấy, cô lại nhìn vào khoảng trống mà cô khẳng định đó là anh, cô mỉm cười: “Không lâu nữa, chúng ta sẽ gặp lại... Em không để anh cô đơn một mình đâu...”

Nun ở dưới nhà nấu cháo, bố mẹ Nun thì vừa ra ngoài tìm cách nói chuyện với bác sĩ tâm lý xem tình hình của Thiên Nghi. Cháo đun đủ lửa, Nun lại mang một bát lên gác, gõ cửa mãi, không ai lên tiếng, Nun lại đưa tay mở cánh cửa, mọi thứ tối om. Con bé bật công tắc đèn, nhìn thấy những tờ giấy còn rải rác trên sàn, nó đặt tô cháo lên bàn rồi cúi xuống nhặt chúng lên, chữ kí của Hoàng Khang ở cuối góc càng làm nó xót xa. Nó nhìn lại Thiên Nghi, cô đã trùm chăn kín đến tận vai.

“Hai à... Ăn chút cháo đi được không?” Nun ngồi xuống giường, chạm vào vai Thiên Nghi. Cô vẫn không cử động, Nun lại lay lay chị mình: “Hai! Cũng phải ăn chút gì đi, cứ như vậy hoài không được đâu... Hai!” Vẫn không tỉnh lại, Nun bắt đầu hoảng sợ: “Hai... Hai à...” Con bé cuống cuống kéo chăn ra, nhìn những giọt máu đã ướt đầm cả ga giường, nó giật mình đứng phắt dậy la toáng lên: “Á...” Cả tô cháo đang đặt trên bàn cũng bị Nun chạm vào đổ xuống sàn, Nun hoảng loạn đến bên giường nâng đầu chị mình dậy, môi tái nhợt, hơi thở thoi thóp: “Hai ơi! Hai...” Nó với tay lấy điện thoại, cầm lên mà không biết mở khóa màn hình ra sao, cứ quẹt qua quẹt lại rồi bấm số linh tinh, cũng chẳng biết nó bấm trúng số nào mà bên kia vừa “Alô” nó đã khóc thét lên cầu cứu, vừa la lớn vào điện thoại vừa ôm chặt Thiên Nghi gào thét: “Hai... Đừng bỏ em... Hai ơi Hai...” Máu từ cổ tay Thiên Nghi chảy ra không ngừng, Nun cứ lấy tay mình giữ chặt vết thương, nó không biết mình nên làm gì lúc này, chỉ khóc rồi la, sau đó lại nhìn tấm ảnh của Hoàng Khang đang nằm bên tay phải Thiên Nghi: “Anh Khang ơi! Cứu Hai đi, anh cứu chị của em đi... Anh ơi!”

“Trời ơi... Sao con ngốc như vậy hả Nghi... Nghi ơi...” Cô Lan ôm Thiên Nghi đang nằm bất tỉnh trên giường rồi khóc lớn. Dương Nguyên đứng bên cạnh chỉ biết giữ chặt vai vợ mình.

Mọi người trong phòng bệnh, thần thờ, nghen đắng. Họ còn có thể khóc không? Nước mắt rơi xuống đến nỗi cả nấc lên cũng khó khăn. Lần thứ hai họ nhìn thấy ‘Nghi thiên tài’ ngày nào cũng cười cười nói nói như chú chim nhỏ giờ người đầy máu bị đẩy vào phòng cấp cứu. Rồi lại lần hai như cái xác không cảm xúc bị đưa vào phòng đặc biệt sau mấy tiếng vật vã với cái chết. Ở cổ bàn tay trái bắt đầu từ ngày hôm nay đã thêm một vết sẹo dài, nhưng nó không phải là vết sẹo đơn thuần ở tay nữa mà là vết thương ngày ngày rỉ máu ở đáy con tim, sẽ không bao giờ lành lại được, vì anh. Vì anh mang theo cả con tim hoàn chỉnh của cô đi rồi, giờ nó chỉ là một trái tim chần chịt vết thương không thể nào lành lặn.

Lại một đêm nữa trôi qua, trong phòng bệnh giờ chỉ còn Hải Băng, Hồng Ngân và Gia Minh, mọi người còn lại đã về nghỉ ngơi, ngày mai họ lại thay khuyen nhau đến trông chừng Thiên Nghi. Hai cô gái mệt mỏi nằm ở giường đối diện Thiên Nghi, chỉ có Gia Minh ngồi bên cạnh, không lên tiếng, anh nhìn Thiên Nghi, nhìn rất chăm chú. Nghe tiếng mở cửa, Gia Minh mới giật mình rồi ngẩng đầu nhìn về phía đó.

“Tôi đến thăm cô ấy.” Đăng Khôi chậm rãi bước đến rồi ngồi xuống bên kia giường.

Gia Minh không nói gì, chỉ cúi đầu rồi thở dài. Còn người con trai kia, anh đã cố gắng lấy hết mọi dũng khí mà bước vào đây, anh sợ, anh sợ nhìn dáng vẻ mất hồn của người anh yêu, vậy mà giờ cô ở trước mặt, nhìn cô tiêu tụy, nhìn cô như mất đi linh hồn. Anh đau đớn. Đăng Khôi chạm nhẹ tay mình vào vết thương ở cổ tay cô: “Cậu ấy... quan trọng thế sao?” Quan trọng đến nỗi cả mạng sống mà ai cũng muốn có Nghi cũng bỏ mặc sao? Anh nhói lòng, đau khổ, xót xa,... hàng vạn cảm xúc bủa vây. Đăng Khôi quay đầu bước đi, không nói gì nữa, anh sợ nhìn cô như thể anh sẽ đau đến mức mình cũng sẽ chết theo cô mất. Anh như một tên điên chạy trốn khỏi sự thật, khỏi tình yêu mù oán ấy. Leo lên mô tô, Đăng Khôi phóng xe bạt mạng trên đường, vượt cả đèn đỏ, trong mắt anh lúc này không có đường, chỉ có dáng vẻ yếu đuối ấy của cô. Nụ cười của cô, gương mặt trong sáng của cô, mất cả rồi, chấm dứt hết rồi...

Sáng hôm sau, Thiên Nghi vẫn chưa tỉnh, bác sĩ lại vào kiểm tra sức khỏe cho cô. Ai cũng chết đứng khi nghe bác sĩ báo cáo tình hình không lấy làm khả quan, người bác sĩ già thở dài rồi lại nhìn bệnh nhân đang hôn mê trên giường.

“Do không có ý nghĩ tiếp tục sống nên tư tưởng bệnh nhân luôn đấu tranh, đấu tranh để bản thân dừng tỉnh lại nữa. Nếu cứ tiếp tục như thế, có lẽ, cô ấy sẽ cứ ở trong tình trạng này... Không tỉnh lại được.”

Cô Lan gần như ngã quỵ trước những lời băng giá đó. Nun chỉ biết đỡ mẹ mình rồi mặc cho nước mắt rơi dài xuống. Chỉ riêng Thiên Nghi, bình thần nằm đó, không lo lắng, không đau đớn, đây là cách cô chọn được ở bên anh. Tình yêu của đời cô.

Thời gian cứ thế trôi qua, đông đã đến, những lá cây đã rơi đầy đường, gió lại mạnh hơn, nhưng chỉ có nơi cô, không có gió, bình yên như những ngày xuân ấm áp.

Tại nghĩa trang, một người đứng lặng trong một căn phòng yên tĩnh, anh đứng đó, trước tấm ảnh của bà Hoàng, bà mỉm cười hiền từ như xưa, một hài cốt cạnh bên, không một tấm ảnh, chỉ ghi hai từ ‘Hoàng Khang’. Chàng trai mỉm cười rồi đưa tay chạm vào phần hài cốt lạnh giá đó, một trăm sáu mươi ngày qua đi, vậy mà thời gian đã biến một người còn nói cười giờ chỉ là một hài cốt vô tri thế này sao? Gia Minh lại cười, nhưng đầy cay đắng.

“Cô ấy vẫn ngủ... Có phải cô ấy đang tìm mày trong giấc mơ không? Hoàng Khang! Hay là tao hoàn thành tâm nguyện của Thiên Nghi? Để cô ấy đến gặp mày?” Tự đưa ra lời đề nghị, Gia Minh lại tự lắc đầu: “Tao không làm được... xin lỗi, Hoàng Khang, tao không thể để Thiên Nghi đến bên mày được... Cô ấy còn bạn bè, còn gia đình,... Xin lỗi...” Anh rút tay mình tay rồi quay lưng đi, nhưng vừa đến cửa, Gia Minh lại ngoảnh đầu lại, cất tiếng: “Xin mày... cho cô ấy tỉnh lại đi!”

Ánh nắng sớm chen chút vào căn phòng bệnh, Ngọc Diệp vẫn ngồi đó đan khăn choàng, cô dịu dàng và cẩn trọng đến từng mắc móc. Vừa đan, cô còn vừa nói chuyện cùng Thiên Nghi: “Nghi này, Hải Bằng đã sang nước ngoài học rồi, vài tuần thôi nên Nghi đừng nhớ nó quá... Hay là sau khi Nghi tỉnh, chúng ta đến Dream ăn uống nha?” Nhìn nắng chiếu vào mi mắt người nằm đó, Ngọc Diệp bỏ que đan xuống rồi đến kéo tấm rèm lại, cô vuốt lại cho ngay ngắn rồi quay sang. Nào ngờ vừa quay lại, cô đã giật mình đến chỉ kịp dùng tay che kín miệng để ngăn tiếng hét. Người ngồi trên giường quay sang nhìn Ngọc Diệp, chớp chớp mi mắt nhìn cô ấy.

Phải ổn định mấy giây, Ngọc Diệp mới chạy ủa lại nắm chặt tay Thiên Nghi: “Nghi tỉnh rồi. Tỉnh rồi...” Cô ra sức nhấn vào nút đỏ trên đầu nằm để gọi bác sĩ, rồi lại quay sang nhìn Thiên Nghi: “Nghi! Nghi à... Nói gì đi chứ, Nghi nói gì đi.”

“Hoàng Khang đâu?”

Bàn tay Ngọc Diệp đang kích động bỗng dừng lại rồi buông lỏng ra, đến lượt cô ngơ ngát nhìn Thiên Nghi: “Nghi... Hoàng Khang... mất rồi, Nghi không nhớ sao?”

“Hoàng Khang!” Cô gái đáng thương ấy nhìn về phía chân giường rồi mỉm cười: “Anh đi đâu thế? Đừng đứng đó nữa, đến đây ngồi với em nào...” Cô vỗ nhẹ xuống khoảng trống cạnh giường mình rồi lại ngẩng lên: “Sao anh còn đứng đó?”

Ngọc Diệp nhìn theo hướng mắt Thiên Nghi, chỉ là không khí, chỉ là một góc không bóng người, cô run rẩy cầm chặt tay Thiên Nghi, xoay cô ấy về phía mình: “Nghi! Đừng làm Diệp sợ mà... Hoàng Khang không có ở đây, Nghi à...”

“Chuyện gì vậy?” Bác sĩ cùng nhiều y tá bước vào liền chạy đến giữ lấy Thiên Nghi.

“Bác sĩ! Bác sĩ.” Như tìm gặp được thần tiên, Ngọc Diệp liền nói gấp gáp: “Thiên Nghi sao thế? Nó cứ nhìn vào một góc rồi tự nói chuyện một mình? Bác sĩ?”

“Được rồi, để tôi xem...” Ông quay sang giữ lấy tay Thiên Nghi: “Cô Tăng, cô xem, cô gái này là ai?”

Thiên Nghi ngây ngốc nhìn Ngọc Diệp đang lo lắng tới nỗi mi mắt đỏ hoe, vậy mà cô vẫn thản nhiên lắc đầu: “Không biết.” Trở về trạng thái ban đầu, cô nhìn vào khoảng trống, rồi lại nhìn xung quanh, rồi lại hỏi người trước mặt: “Hoàng Khang đâu rồi? Ông đuổi anh ấy đi rồi sao? Hoàng Khang của tôi đâu. Ông trả anh ấy cho tôi. Trả cho tôi!” Cô kích động giật phăng dây truyền nước biển, y tá mau chóng giữ cô lại.

“Tiêm thuốc an thần cho cô ấy đi!” Vị bác sĩ giữ lấy Thiên Nghi rồi nói lớn.

Ngọc Diệp bị gạt sang một bên, bàn tay giữ chặt nhau rồi cô hoảng loạn rút điện thoại bấm số gọi: “Thiên Nghi tỉnh rồi...”

Nửa tiếng sau, trong gian bên kia của căn phòng, không gian ngột ngạt khiến mọi người gần như ngạt thở. Chỉ có cô Lan là lớn tiếng quát bác sĩ: “Ông nói gì chứ? Bệnh viện tâm thần sao? Cháu tôi nó vô cùng bình thường thì mắc gì phải vào đó. Ông đừng nói linh tinh nữa!”

“Cô...” Ngọc Diệp hạ giọng rồi cố giữ để cô Lan không nhào đến đánh ông bác sĩ kia: “Đừng như vậy mà cô.”

“Không vào viện tâm thần được không bác sĩ?” Tiểu Quỳnh áp ứng hỏi.

“Cái đó là tùy vào gia đình, nhưng theo tôi nên đưa cô ấy vào bệnh viện tâm thần để điều trị, nếu cứ cương quyết đưa cô ấy về nhà, tôi e rằng... Cô Tăng sẽ lại tìm đến cái chết, tình trạng ngày một xấu thêm thôi.”

Gia Minh bật dậy đi vào bên kia phòng, anh đứng ở cạnh giường rồi lại nhìn cô gái đang mê man đó. Nắng sáng bị tấm rèm giầy che mất, không một cơn gió, chỉ là hơi thở nhẹ của cô đan xen vào gương mặt xanh xao, ngày một gầy, gầy hơn nữa. Anh quay đầu che đi giọt nước mắt nóng hổi đang rơi xuống.

Một năm sau...

“Này! Anh hứa là sẽ làm bánh kem cho em ăn mà. Em muốn ăn bánh kem anh làm, anh làm đi!”

“Anh nói sẽ chở em đi học đó, không được trốn học biết không?”

“Em muốn đan khăn cho anh nhưng họ cứ trói tay em lại thế này thì làm sao đan đây?”

“Em đói bụng quá, anh về nhà lấy gì cho em ăn đi mà...”

“Chúng ta về nhà đi được không anh? Em ghét chỗ này, họ lúc nào cũng trói tay em lại, đau lắm, anh nói với họ đi, chúng ta về nhà thôi...”

“Hoàng Khang...”

Gia Minh đứng ngoài cửa kính nhìn vào. Ngày nào anh cũng đứng đó nhìn cô, rồi lại quay đi, anh chưa bao giờ bước vào trong. Người con gái ngồi thơ thẩn trên giường, hết nói cười, lại khóc lóc, cô nhìn mọi nơi trong căn phòng rồi lại nói chuyện như thể có người đang tồn tại. Cô cười với gió, nói với không khí. Cô bị bác sĩ dùng vải trói lấy hai tay, anh đã từng ngăn cản, nhưng họ lại nói mỗi khi đêm về, cô lại cố kiểm soát phòng mọi thứ có thể để gạch vào mạch máu mình, miệng thì lầm bầm điều gì đó.

“Chờ em, chờ em...”

Gia Minh biết cô đang nói điều gì, nói với ai. Một năm qua, bạn bè cô, gia đình cô đã mất đi hoàn toàn hy vọng cô có thể trở về như xưa. Hải Bằng thường ôm chặt Thiên Nghi mà bật khóc. Ngọc Diệp ngồi đó chia sẻ với Thiên Nghi những điều thú vị bên ngoài. Tiểu Quỳnh mạnh mẽ chỉ cố ngăn những lời không nên nói đến bàn tay siết chặt hằn lên cả mạch máu. Lam Linh từ Úc quay về, mỗi lần đến đây đều chỉ biết đứng ngoài mà khóc nức nở. Hồng Ngân cùng Tuấn Nguyễn thay nhau chăm sóc Thiên Nghi như người nhà... Mọi người đều lo lắng cho cô, yêu thương cô, từ phương trời xa xôi trở về bên cô. Nhưng cô hoàn toàn không thể cảm nhận, cô vẫn chỉ biết giam mình trong thế giới của cô, vì trong lí trí của cô bảo rằng, chỉ có như thế, cô mới có thể ở bên Hoàng Khang.

Cô Lan từ trong phòng bước ra, thấy Gia Minh, cô bước đến, Gia Minh gật nhẹ đầu chào hỏi.

“Cô ấy ổn hơn không cô?”

“Ừ... Nó nhận ra cô rồi...Nhưng...” Cô Lan nghẹn ngào khi nhớ về cảnh Thiên Nghi cầm chặt tay mình mà hỏi rằng Hoàng Khang đang ở đâu.

“Con vào thăm cô ấy được không cô?”

“Ừm. Cô phải về nhà, chiều cô lại qua, coi xem Thiên Nghi hộ cô.”

Cô Lan đi, Gia Minh mở cánh cửa bước vào trong, anh đi đến cạnh giường, ngồi xuống giường, Thiên Nghi vẫn còn đang nói chuyện cùng ‘Hoàng Khang’. Gia Minh cởi bỏ dây vải cho cô lúc nào cô cũng không hay biết.

“Nghi... Ngốc!”

Nghe tiếng gọi, Thiên Nghi quay phắt sang. Cô giương to đôi mắt nhìn người trước mặt. Ánh mắt như sao đêm, gương mặt anh tuấn rạng ngời, từng đường nét gương mặt hiện lên trước mắt cô. Cô lấy tay dụi dụi mắt mình, nhìn lại lần nữa. Đến khi chắc chắn nhất cô mới lên tiếng.

“Hoàng Khang?”

“Là anh đây.” Anh mỉm cười với cô, dịu dàng, trầm lắng, đầy yêu thương.

Ngay tức khắc Thiên Nghi chồm người tới ôm chầm lấy anh, cô vùi mặt vào ngực anh, ôm anh rất chặt đến nỗi người bị cô ôm sắp không thể thở.

“Em ôm anh chặt quá.”

“Em sợ anh lại bỏ em...”

“Không bỏ em nữa!”

Cô hơi ngẩng mặt nhìn anh: “Có thật không?”

“Ừm.”

“Hoàng Khang! Em nhớ anh lắm, em nhớ anh, em thấy anh mà không thể chạm vào anh, không thể ôm anh được, em nhớ anh Hoàng Khang...” Cô bật khóc rồi uất ức, nghẹn ngào kể cho anh nghe: “Họ trói em, họ lúc nào cũng bắt em uống thuốc, em không bệnh, không bệnh thật mà... Em chỉ muốn về với anh, anh kêu họ cho em về đi, em không muốn uống thuốc đâu, em không muốn đâu...”

“Em muốn đi khỏi đây không?”

“Muốn, em muốn về nhà, em không thích chỗ này, em ghét chỗ này, anh đưa em về nhà được không Hoàng Khang?”

“Được! Nhưng chỉ cần em không tổn hại đến mình, anh sẽ đưa em về nhà.”

“Ừm... Em hứa, em hứa không dùng dao nữa, em không dùng mảnh vỡ của lọ thủy tinh nữa, em không đập đầu nữa... Em sẽ bảo vệ tốt mình, anh về với em là được rồi. Hoàng Khang... Hoàng Khang!”

Thiên Nghi cảm thấy tim mình ấm áp lạ thường, cứ như thế, cô dựa vào anh. Gia Minh siết chặt bàn tay đang đặt trên vai cô: “Anh yêu em! Thiên Nghi!”

Cô không nói gì. Chỉ lẳng lặng ở trong vòng tay ‘Hoàng Khang của cô.’ Gia Minh buông Thiên Nghi ra, nhìn những giọt nước mắt ấy, anh đau lòng lau chúng: “Không khóc nữa...”

“Không khóc.” Cô tự lấy tay mình gạt nhanh nước mắt đi.

Gia Minh cầm chặt bàn tay lạnh giá của cô, nơi có nhiều vết sẹo lớn nhỏ. Thiên Nghi nhìn những cử chỉ dịu dàng ấy, lòng vô cùng ấm áp nhưng trái tim lại đau vô cùng, không biết tại sao, nước mắt cô lại rơi lần nữa. Anh tiến gương mặt đến gần cô, khi chớp mũi hai người chạm vào nhau, Thiên Nghi ngẩng ra vài giây rồi bỗng như giật mình lùi người lại theo phản xạ. Gia Minh cũng vì thế mà dừng lại.

“Nhận ra anh chưa?”

Nước mắt cô làm nhòe đi mọi thứ phía trước, gương mặt mờ ảo của Hoàng Khang cũng vì thế mà nhòe đi. Thiên Nghi cố bình tĩnh, lắc lắc đầu rồi cúi mặt, rồi lại ngẩng lên, cô rút tay mình lại, nheo mắt nhìn người trước mặt. Khó khăn lắm cô mới trả lời được câu hỏi của anh.

“Anh... Anh... Gia Minh?”

Gia Minh thở phào nhẹ nhõm rồi gật đầu: “Biết anh là ai rồi à?”

“Sao... sao? Hoàng Khang...” Nghe đến cái tên này, cô ôm lấy đầu mình.

“Hoàng Khang qua đời gần hai năm rồi.” Không một chút tránh né, Gia Minh đi thẳng vào vấn đề, nhìn thẳng vào ánh mắt bối rối của cô mà nói ra sự thật.

“Anh... nói Hoàng Khang qua đời?”

“Nó bị bệnh tim. Nó tắt thở trong vòng tay em. Quên rồi sao?”

Hình ảnh cánh đồng hoa buổi sương sớm hiện về. Hoàng Khang ngã gục vào vai cô. Cô co hai chân lại về sợ hãi.

“Không những thế, em còn nhìn thấy nhịp tim của nó trong máy điện tâm đồ chấm dứt tại bệnh viện.”

Cô chau mày nhớ đến một đường thẳng tắp, những tiếng kêu của máy vang lên bên tai. Thiên Nghi thét lên, tay vẫn ôm chặt đầu: “Đừng nói, đừng nói nữa!!!”

“Nó bảo em sống tốt. Tốt của em là thế này sao Thiên Nghi?”

“Tốt?” Cô giương mắt nhìn xung quanh mình, một căn phòng trống trải, xung quanh là những thứ vô cùng xa lạ. Cô nhớ ra rồi, cuối cùng cũng nhớ ra, tim cô đau đớn, nước mắt lăn dài. Anh bỏ rơi cô rồi, bỏ rơi cô thật rồi.

Không cho Thiên Nghi cơ hội trốn tránh, Gia Minh quát lớn, trong đời này, đây là lần đầu tiên anh giận dữ như thế: “Em hứa thế nào mà để mình ra nông nỗi này. Nó chết rồi, Hoàng Khang nó chết rồi, em còn muốn nó chết không nhắm mắt sao? Tằng Thiên Nghi, anh nói cho em biết, mỗi giây phút em hành hạ mình là nó đứng đó đau khổ biết bao em hiểu không? Nhìn đi! Em nhìn xung quanh thử đi, nó đang nhìn em đó, nó đang khóc, Hoàng Khang của em do chính em làm cho khóc.” Thấy cô bật khóc thành tiếng, lửa giận của Gia Minh sôi sục, anh đứng dậy, mặt mày đỏ bừng: “Khóc? Em chỉ biết khóc thôi sao? Khóc cái gì chứ. Nín ngay cho anh!”

“Em... em... đau lòng...” Cô cố gắng nói hết những lời lắp lửng: “Rất... đau...” Ôm lấy bờ ngực đau buốt của mình, trái tim đầy vết tích của Thiên Nghi dường như chỉ muốn ngừng đập.

“Em nghĩ ai đau lòng hơn? Em sao? Sai rồi! Hoàng Khang nó đau lòng hơn, nó nhìn em lạnh mà không thể ôm em, nó nhìn em tự tử hết lần này đến lần khác mà không thể ngăn em. Em nghĩ đi! Ai đau lòng? Là ai???”

“Em không biết... Đừng hỏi em... anh đừng hỏi em...”

Nhìn cô như thế, anh đau lòng. Gia Minh bước đến ngồi xuống giường, ôm cô vào lòng, ôm cô để xoa dịu nỗi đau trong cô.

“Gia Minh! Hoàng Khang đi rồi... Anh ấy đi rồi. Em phải làm sao đây? Em làm sao bây giờ?” Cuộc sống của cô sau này sẽ ra sao đây? Tình yêu của cô, sự sống của cả đời cô mất rồi.

Căn phòng bệnh chỉ còn tiếng khóc thất thanh của cô. Tiếng thở dài của anh. Và nụ cười bình yên của một người.

Thiên Nghi ra viện về nhà, cô bình tĩnh đi vào căn phòng của mình. Mọi người sợ cô kích động nên đã đem cất hết những thứ liên quan đến người có tên Hoàng Khang, hình ảnh, lưu bút, quà tặng, mọi thứ đã biến mất, trong căn phòng ấy, lạnh giá đến chua cay, vắng vẻ đến xót lòng. Đêm tối ủa về, cánh cửa sổ trắng đã khép kín, căn phòng tràn ngập ánh sáng. Gió thổi nhẹ nhẹ, đều đều vào theo khe cửa.

“Nghỉ ngơi!”

Lại là âm thanh quen thuộc đó, Thiên Nghi mở mắt bừng tỉnh, cô ngồi bật dậy khi nhìn thấy người đang ngồi cạnh giường mình.

“Sau này đừng lo lắng gì nữa, có anh đây! Không cần sợ gì cả.”

“Anh luôn bên cạnh em sao?”

“Ừ. Giây phút nào, anh cũng bên cạnh em.”

Thiên Nghi mỉm cười gật đầu, cô thử chạm vào má anh. Cô chạm được, chạm được vào anh rồi, đến giờ cô mới nhận ra điều hạnh phúc nhất không phải là ngày nào cũng yêu nhau, mà là giây phút này đây, được chạm vào anh. Má anh lạnh giá. Cô lắc lắc đầu, nước mắt lại lần nữa rơi xuống.

“Anh lạnh lắm sao?”

Anh lấy bàn tay mang đầy hơi lạnh của mình chạm vào tay cô. Rồi thật nhẹ nhàng, anh lắc đầu: “Không... Anh không lạnh tí nào.”

“Nhưng em lạnh.”

“Anh sưởi ấm cho em.” Anh ôm lấy Thiên Nghi bé nhỏ của mình. Cô tựa cằm lên vai anh, rất gần, nhưng sao mà lại xa đến thế. Chỉ là một ranh giới thôi, sao bước hoài mà không tới được.

“Đừng đi nữa có được không? Hãy bên em, hãy đi cùng em... Hãy yêu em...”

Anh gật đầu, rồi buông nhẹ cô ra, nụ cười ấy lại xuất hiện, nụ cười làm cô xao xuyến ngay lần đầu gặp mặt, nụ cười ăn mòn hết giấc mơ của cô.

“Anh khóc. Sao lại khóc?” Cô chạm tay vào má anh. Nước mắt, thì ra rất lạnh.

“Ngoan nào Nghi ngốc... Nhớ là không khóc đấy, nhớ là phải sống tốt, có thể, anh mới không khóc vì em. Yêu em... Nghi ngốc của anh à...”

“Em cũng yêu anh. Cho em theo cùng với.”

“Không được...”

“Em nhớ anh.”

“Anh cũng nhớ em.”

Cô nghe anh nói, nhìn vào mắt anh. Sao mà mắt anh lại buồn như thế, sao chỉ toàn hiện diện hai từ ‘đau khổ’ không thể này. Thiên Nghi cúi đầu: “Là anh bỏ em...”

“Anh luôn ở đây. Không bỏ em, không đi đâu cả... Ở đây!” Anh đặt tay chạm vào chiếc nhẫn được đeo trên cổ cô rồi mỉm cười.

Thiên Nghi choàng mở mắt. Mọi thứ xung quanh là ánh sáng thật rõ của đèn phòng. Cô nghiêng đầu nhìn cô Lan đang ngủ cạnh mình. Thiên Nghi ngồi dậy, nhìn lại chỗ giường trống anh vừa ngồi trong giấc mơ ấy, cô chạm vào nó, lạnh giá. Nước mắt từ lúc nào chảy dài xuống hai hõm má, cô đưa tay chạm vào đó. Nước mắt, thì ra cũng ấm. Cô bước xuống giường, thật nhẹ nhàng để cô Lan không tỉnh giấc.

Ba giờ sáng, con đường vắng tanh không một bóng người. Chỉ một cô gái lang thang trên khoảng không lạnh lẽo ấy, cô như một hồn ma vô chủ đang tìm kiếm đường về. Thiên Nghi bước thật chậm, rồi cứ thế mà đi, đi về phía tìm thấy được anh rõ nhất. Cô len vào những cây cỏ đã mọc cao ngang tầm ngực, con đường mòn đã lâu không ai vào, cỏ mọc đầy, sương dính vào người cô, chạm vào bàn tay lạnh toát của cô. Thiên Nghi vẫn đi, cô chẳng biết tại sao mình lại thấy được đường vào tận trong này.

Đứng lặng lâu nhìn cây cổ thụ già đang ngủ say, nhìn cái xích đu đã bị đứt một dây rơi trên bãi cỏ. Thiên Nghi bước đến ngồi xuống chỗ mà trong quá khứ, anh đã ngã gục vào vai cô. Cô ngồi đó, nhìn ra cánh đồng phía trước. Tối om. Không ánh sáng. Gió cứ thổi, hết thổi lại dừng, dừng được đôi lát lại thổi. Cô vẫn nhìn phía xa.

“Em không lạnh.”

Rồi cô lấy trong túi áo ra một cây kéo, nhìn nó rất lâu. Sau đó nắm lấy mái tóc dài của mình rồi cắt nó đi, nhanh và dứt khoát. Đoạn tóc dài Thiên Nghi được cô cầm chặt, gió lại đến, cô đưa tay giơ nắm tóc ra rồi thả bay chúng. Tóc dài. Tóc dài làm gì nữa chứ. Sẽ không còn ai hôn lên nó, sẽ không còn ai vuốt nó. Cô không cần nữa. Giọt nước mắt mặn chát, nóng hổi chảy dài.

Vẫn biết anh bên cạnh mà vẫn đau, biết thế mà trái tim vẫn bị đóng băng. Anh đi rồi, cô không còn gì nữa. Chỉ là một quả tim mang hình thức đang sống. Rồi một ngày nó cũng ngừng lại thôi.

Thiên Nghi giữ lấy chiếc nhẫn trên cổ mình, ở đây, tình yêu ở đây sao? Không biết từ lúc nào, cô thấy mình nhỏ bé như thế. Nụ cười. Nước mắt. Tình yêu. Chỉ là một định nghĩa thôi. Cô hạnh phúc mỉm cười, mắt long lanh nhìn lên bầu trời cao, thì thầm: “Dù Người có muốn chia cắt chúng tôi thì tôi vẫn ở bên anh ấy, bởi vì vốn dĩ anh ấy không hề rời xa tôi.”

Mặt trời lại lên, ánh sáng lọt vào cánh đồng hoa bồ công anh này, nó theo gió bay tung lên nền trời, trắng xóa. Hoa bướm bướm vàng rực theo tia sáng mặt trời buổi sớm càng long lanh. Sương trên bãi cỏ ánh lên những tia sáng diệu kì. Thiên Nghi ngồi bó gối, mắt nhắm nhắm nhìn phía trước.

Lúc Gia Minh và Tiểu Quỳnh hốt hời tìm đến, họ như trút được gánh nặng khi thấy Thiên Nghi vẫn bình an ngồi đó. Nếu Gia Minh không thông minh mà suy đoán thì có lẽ giờ mọi người đã chạy khắp các ngõách ngách thành phố mà tìm cô. Nhưng lúc đến gần nhìn thật rõ, cả hai người đều ngẩn người đứng chôn chân

khi trông dáng vẻ nhỏ bé ngồi bó gối ở đó, ánh sáng chiếu xuống mái tóc ngắn chấm vai, khuôn mặt nghiêng nghiêng ấy, thê lương, đau đớn.

“Thiên... Thiên Nghi?” Tiểu Quỳnh lấp bắp để cố xác nhận xem người trước mặt mình có phải Tăng Thiên Nghi hay không. Sao chỉ mới qua một đêm tóc đã thế này rồi. Như một con người khác.

Nghe tiếng gọi ấy, Thiên Nghi quay đầu lại, cười, cô mỉm cười với hai người họ.

“Không sao. Cho Nghi ngồi đây một lát nữa thôi.” Nói rồi, cô lại xoay mặt nhìn về phía mặt trời mọc. Hai người kia cũng đứng yên tại đó, không lên tiếng.

Hoàng Khang nếu muốn em sống tốt, em sẽ sống. Hãy chờ em, sẽ đến ngày thượng đế cũng thương xót chúng ta mà cho phép em đến tìm anh.

Cô lại hạnh phúc nhìn sang chỗ trống bên cạnh mình, rồi lại nói rất khẽ: “Đến lượt anh tựa vào vai em rồi.”

Em đã được cùng anh ngắm mặt trời mọc. Đẹp lắm đúng không anh? Trái tim của em.

Yêu nhau, không chỉ là yêu bằng tim, mà yêu nhau còn là khi họ vẫn ở bên nhau dù họ ở hai thế giới khác nhau. Một con người và một linh hồn.

116. Chương Bên Lề Tác Giả

Khi quyết định để HK chết đi, bản thân kẻ làm mẹ như tôi đau lòng hơn ai hết, tôi thích đọc tiểu thuyết, thích đọc HE và cực ghét đọc SE. Nhưng với tác phẩm đầu tay này, không biết vì lý do gì mà tôi lại viết SE. Ngược lại còn là một cái kết rất buồn cho cả nam chính và nữ chính...

Tôi đã tự mình viết rồi tự mình khóc. Cũng có khi tôi đã định thay đổi cái kết nhưng tôi đã không làm thế, vì tôi hiểu rằng, ở đâu đó trong cuộc sống của chúng ta cũng đã tồn tại một bi kịch đớn đau như thế.

Câu chuyện này tôi đã lấy hết nhiệt huyết của tuổi trẻ mình mà viết nên, tình yêu, tình bạn, tình thân cũng vì thế mà nên.

HK có thể đã chết trong tư tưởng mọi người nhưng bạn có biết không? Tôi viết đây là một cái kết mở, chỉ có mỗi mình Thiên Nghi mới biết được, HK còn sống hay đã chết.

Qua đó tôi còn muốn nhấn mạnh một điều. HK vẫn luôn bên Thiên Nghi.

Bạn tin không? Còn tôi, tôi tin...

Trước hết xin lỗi đã làm các nhặt của tôi đã chịu đau đớn, tiếp theo xin lỗi các bạn đã đọc và đồng cảm cùng tôi. Sau cùng là cảm ơn các bạn! Hy vọng các bạn sẽ thích đoạn trích này...

“Thiên Nghi... Người đã mất lâu như vậy rồi mà em vẫn còn mong, còn nhớ, còn yêu. Anh tin Hoàng Khang luôn hy vọng em sẽ có được một hạnh phúc mới.”

Có sao? Cô có thể hạnh phúc nữa sao?

Trên thế gian này chỉ có một người có đủ khả năng mang cho cô hạnh phúc, tiếc thay người đó đã không còn bên cô nữa rồi.

Thiên Nghi không đáp lời, chỉ nhìn lên bầu trời đầy sao rồi nở nụ cười cay đắng: “Sẽ có một ngày thượng đế đưa em đến bên anh ấy... Kiếp sau, em sẽ khiến anh ấy yêu em bằng mọi giá... Em thề đấy...”

“Vậy kiếp này thì sao? Em chưa nghĩ sẽ cho người khác cơ hội?”

“Em đã từng nghĩ... Nhưng đáp án luôn chỉ có một. Thì ra Thiên Nghi trước mặt anh đây đã mất đi trái tim từ tám năm trước rồi... Yêu người khác sao? Chỉ tiếc em làm không được nữa rồi”

(Hãy yêu như chúng ta đã từng)

Hết

117. Chương Kết 1: Sáu Năm Em Chờ Anh.

Sau khi tốt nghiệp ở trường Y, Ngọc Diệp thực tập tại một bệnh viện nổi tiếng trong thành phố, không chỉ thế, không biết từ lúc nào cô đã trở thành hoa khôi của bệnh viện, khắp khoa nội khoa ngoại đều biết đến danh cô nữ bác sĩ trẻ tuổi xinh đẹp lại tài giỏi ấy. Trong khoa có mấy bác sĩ nam theo đuổi Ngọc Diệp, mấy anh chàng ấy rất kiên trì, mong được người đẹp chấp nhận nhưng lần nào cũng chỉ nhận được cái nháy ý mỉm cười cùng câu nói: “Xin lỗi, tôi có bạn trai rồi.”

Cô đã không còn là cô gái bướng bỉnh lúc nào cũng thích chứng minh mình, giờ đây cô bình lặng và trở nên chừng mực hơn rất nhiều. Từ khi mất đi Đại Phong, Ngọc Diệp cảm giác mình đã thay đổi rất nhiều, cô nhớ anh, cũng chính nỗi nhớ ấy làm cô biết mình đã vô tâm như thế nào đối với một người yêu mình. Khi con người ta mất đi thì mới biết trân trọng, trước kia Ngọc Diệp luôn bật cười khi đọc câu đó, nhưng giờ cô lại cảm thấy câu nói này rất hay, hay vô cùng.

Trong các bác sĩ mới, có thể nói Ngọc Diệp là người rất chăm chỉ và hết mình với công việc, nếu có ca trực, cô đều không từ chối, đôi khi còn vui vẻ thay ca cho đồng nghiệp nếu họ bận. Một buổi chiều, cô mặc áo blouse trắng đi xuyên qua bên kia đường mua một ly cà phê nóng. Trong căng tin bệnh viện cũng có cà phê, nhưng không hiểu sao chiều nào cô cũng phải ra đây uống một cốc cà phê của bà chủ quán này, như một thói quen, cũng giống như thói quen mỗi lúc có thời gian là cầm cuộn len lên đan qua đan lại... Đã đan rất thành thạo, đan rất nhanh... nhưng cô không hiểu sao... đan mãi mà vẫn không hoàn thành được một cái khăn choàng cổ.

Mua được cà phê, Ngọc Diệp đứng bên vệ đường chờ đèn xanh. Cô đưa tay xoa xoa phía gáy mình, cả buổi chiều phải bận rộn với hồ sơ bệnh án, cổ cô mỏi, nhưng không vì thế mà cô bỏ qua bất kì chi tiết nào để mang lại cơ hội cứu chữa bệnh nhân...

“Bé trai... cẩn thận!” Cô bỏ ly cà phê và xông ra đường theo bản năng khi nhìn thấy một cậu bé chừng sáu tuổi đã vượt đèn đỏ đi lang thang giữa đường lộ.

“Á...”

Là tiếng la của đứa bé...

“Đi đứng kiểu gì vậy hả? Là mẹ mà không biết trông chừng con sao?” Ông tài xế trên chiếc taxi đưa đầu ra cửa xe thét lên.

Ngọc Diệp cố chống tay ngồi dậy, cúi cúi đầu: “Xin lỗi ông... xin lỗi.”

Giọng cô ảm áp, không nhanh không chậm, khiến chính ông tài xế cũng siêu lòng, ông ta không nói gì mà lái xe đi mất. Ở đây, Ngọc Diệp ôm đứa bé ngồi dậy, đỡ bé đứng lên, còn mình khụy xuống phủ bụi trên người nó.

“Cháu có sao không? Đau ở đâu không?”

“Không ạ...” Bé trai láu lỉnh lắc lắc đầu, nhưng nó chỉ vào vết trầy trên lòng bàn tay của cô: “Cô bác sĩ ơi... tay cô chảy máu rồi.”

Cô nhìn lại tay mình, có lẽ là do xây xát với mặt đường, nhưng cô không hề để tâm, chỉ nhìn đứa bé rồi mỉm cười dịu dàng: “Không sao đâu... bố mẹ cháu đâu? Cô đưa cháu đi tìm họ...”

“Nhà cháu cạnh bệnh viện, chỗ siêu thị mini...”

Thằng bé chỉ vào cái siêu thị nằm sát bên bệnh viện, Ngọc Diệp nhìn theo rồi đứng dậy, nắm tay nó dẫn đi, vừa đi vừa cười nói với cháu bé tinh nghịch. Cô quên phủ bụi trên người mình, quên vết thương đang rỉ máu trên tay mình... vì cô là bác sĩ.

Ở một góc đường... người đàn ông đó siết tay thành nắm đấm nhìn theo từng cử chỉ của cô. Cô nhẹ nhàng dẫn thằng bé đi, chốc chốc lại mỉm cười với nó, nói chuyện với nó vui vẻ... Là cô. Chính là cô.

Anh cố lấy lại nhịp thở, thả lỏng tay mình ra rồi quay đầu đi về chiếc ô tô đang đỗ bên vệ đường. Không thể nhìn thêm nữa, anh sợ mình, sợ chính cái mềm yếu của mình sẽ khiến anh thua thêm lần nữa... Dù biết rằng, người hôm nay anh gặp, không phải là Lưu Ngọc Diệp của trước kia.

Sau khi Thiên Nghi từ Mỹ trở về thì rất ít dành thời gian để thư giãn đầu óc, Ngọc Diệp phải vất vả lắm mới thuyết phục được Thiên Nghi cùng mình đi mua sắm. Cô biết Thiên Nghi tự giam mình trong công việc để quên đi nhiều thứ, nhưng cô là bác sĩ, hơn ai hết cô hiểu sức khỏe của Thiên Nghi là quan trọng nhất.

Buổi sáng chủ nhật, Ngọc Diệp cùng Thiên Nghi đến siêu thị mua đồ lát vặt về sử dụng trong nhà. Tiểu Quỳnh bạn đi chụp ảnh, Lam Linh bạn giải quyết hợp đồng, còn Hải Bằng bạn nhất, đang chuẩn bị bước sang thế giới phim ảnh.

Trong siêu thị tấp nập người, thường thì chủ nhật siêu thị luôn nhiều người như thế. Thiên Nghi đi một lát thì vào trong cửa hàng ăn uống ngồi nghỉ, cô ấy lấy máy tính ra và tiếp tục công việc của mình, luôn luôn như thế. Chỉ còn Ngọc Diệp tất bật tự kéo giỏ hàng mua những thứ linh tinh còn lại. Cô đi sang một cửa hàng quần áo, Ngọc Diệp nhìn vào cái áo khoác màu xanh rêu... nếu có anh, nếu có anh lúc này, cô sẽ tự tay khoác vào cho anh.

Cô hít vào thật sâu, lấy lại bình tĩnh và nụ cười. Dù sao, cũng chờ lâu như vậy rồi, chờ thêm nữa cũng chẳng sao.

Lúc xoay người định rời khỏi cửa hàng, cô vừa ngẩng mặt lên thì toàn thân như đóng đá. Người trước mặt, ngay trước mắt cô là người cô mòn mỏi đợi trông suốt sáu năm qua, là chủ nhân của cái khăn choàng cổ đan hoài đan mãi vẫn không hoàn thành. Anh nhìn cô chăm chăm, cô cũng không rời mắt mình khỏi gương mặt anh. Ngọc Diệp muốn xác định đây là sự thật, là anh xuất hiện, anh đã quay về chứ không phải là người đàn ông nào khác giống anh.

Không biết vì sao nước mắt lại rơi lúc này, cô không muốn khóc nhưng những giọt nước kia cứ thích lã lã đọng trên khóe mắt. Cuối cùng anh cũng chịu tha thứ cho cô và trở về, cô hứa với mình, với anh, với trời đất là sẽ không để anh thất vọng lần nào nữa...

Khó khăn lắm, cô mới cất được giọng mình, nó có phần nghẹn ngào lẫn xót xa: “Đại... Phong... anh..”

Những câu từ còn lại bị gián đoạn khi hiện tại, bên cạnh anh không chỉ có mình anh, một cô gái chạy đến choàng lấy cánh tay anh, cánh tay mà trước kia chỉ có thể ôm lấy cô, chỉ có thể dành tình cô nắm lấy.

“Anh! Anh đi đâu vậy?”

“À... anh đi dạo.” Anh mỉm cười dịu dàng với cô gái đó. Anh bỏ quên ngay trước mắt mình một linh hồn gần như đồ vỡ.

“Ai...” Cô gái định quay lại hỏi ‘Ai vậy’ nhưng khi trông thấy Ngọc Diệp, cô đã mỉm cười thật tươi: “Bác sĩ Lưu, chị cũng đến đây sao?”

Ngọc Diệp cắn chặt môi mình, cô cố nói: “Ừm.”

Anh vẫn nhìn người đối diện, mắt không ngừng quan sát biểu hiện trên gương mặt của cô, cô chau mày vẻ khó nhọc, anh không muốn, không muốn mình và cô gặp nhau trong hoàn cảnh này, nhưng khi trông thấy dáng cô đứng đờ đẫn trước cửa hàng áo nam, anh không thể khống chế được mình, anh muốn hỏi cô, lúc này đây, cô đang nhớ về anh hay là một người đàn ông nào khác. Anh không cho là cô nhớ về mình, anh chỉ đau đớn khi nghĩ cô sẽ lựa cho người đàn ông của cô một thứ gì đó. Anh tiến đến đây chỉ để nhìn cô, anh muốn hỏi nhưng lại không thể lên tiếng.

Nhưng anh có biết rằng, người đàn ông ấy... chính là anh.

“Chị lựa áo cho bạn trai à?” Cô gái tiến đến cạnh Ngọc Diệp, tươi cười hỏi.

Cô có nên trả lời không, có nên trả lời hay không, cô nhìn anh, nhưng anh vẫn đứng chôn chân tại đó không lên tiếng nữa.

“Không phải... chỉ là thấy đẹp nên lựa xem vậy thôi.” Nếu là trước kia, Lưu Ngọc Diệp sẽ nói ‘có’ để chọc tức anh, còn bây giờ, cô biết dù mình nói ‘có’ thêm mấy trăm lần thì anh mãi mãi cũng chẳng để tâm nữa đâu.

“Anh Phong...” Cô gái lay lay tay của Đại Phong.

Có thứ gì đó đang bóp nghẹt tim Ngọc Diệp, cô nhú mày rồi lại thả lỏng. Hơi thở không ổn định cô cũng có thừa khả năng kiềm chế. Lúc này, cô mỉm cười nhìn cô y tá lạnh lợi ấy. Đại Phong nghe tiếng gọi nên cũng mỉm cười đầy yêu thương: “Sao thế?”

“Anh quen bác sĩ Lưu sao?”

Đại Phong im lặng, Ngọc Diệp im lặng. Cả hai rơi vào im lặng. Cô nghĩ anh sẽ trả lời ra sao? ‘Người yêu cũ’, ‘kẻ phản bội’, ‘người bạc tình’,... Ngọc Diệp bắt đầu suy diễn ra nhiều câu để anh nói. Nhưng kết quả anh chỉ trả lời vồn vồn hai từ.

“Là bạn.” Là bạn sao? Anh và cô từng ôm nhau mỗi khi trời lạnh, từng cùng ngồi trên mô tô dạo quanh thành phố, từng hôn nhau, nói những lời yêu thương cùng nhau, thậm chí anh còn hứa là chỉ biết yêu mỗi mình cô. Thế cũng có thể coi là bạn à?

“Vậy sao... chị Diệp là trưởng khoa bên khoa của em đang làm... mấy tháng nay em về đây làm, chị ấy luôn đối xử vô cùng hòa nhã với em... Có duyên quá rồi... Hay là chúng ta đi đâu ăn gì để làm quen đi!” Cô ấy lại hỏi Đại Phong: “Được không anh?”

“Anh... sao cũng được.”

“Xin lỗi... tôi còn có bạn đang đợi... Hai người cứ tự nhiên đi.” Rồi cô nở nụ cười xinh đẹp như ngày nào, nhưng không phải với anh mà là với Gia Tư – cô y tá lúc nào cũng hoạt bát vui vẻ ấy – vị hôn thê của người cô mong chờ suốt thời gian dài ấy.

“Tạm biệt.”

“Tạm biệt chị.”

Cô kéo giỏ hàng đi ngang anh, không nhìn lại, anh cũng không dõi theo. Giờ đây, cô mới hiểu rằng phía sau mình sẽ không còn bất kì ánh mắt nào nữa, hiện tại, anh là của người khác, anh đã sắp có một gia đình hạnh phúc và người vợ ấy tốt hơn cô gấp ngàn lần, Gia Tư vừa xinh đẹp lại vui tươi, hiểu ý người khác và hơn hết, cô ấy vô cùng yêu Đại Phong. Ngọc Diệp phải bắt đầu buông tay thôi, trước kia cô không trân trọng anh, giờ mất anh rồi là lẽ đương nhiên, cô không có quyền trách anh, nếu có trách chỉ có thể trách cô ngu ngốc để đánh mất thứ vốn dĩ là của mình rồi mới biết tiếc nuối hối hận.

Là bạn? Với anh, cô chỉ là một người bạn mà qua đường chào cũng không sao, không chào cũng không mất mát. Cô không còn là vị tiểu thư lúc nào cũng được anh yêu chiều, cô mất đi vị trí đó rồi... Bước nhanh ra khỏi khu vực đó, cô cảm nhận có thứ gì đang lặn dần trên má, lẳng đọng trên cái cằm nhỏ nhắn... Cô đi nhanh hơn nữa, như đang chạy trốn, để anh đừng nhìn thấy vẻ mặt thê thảm này... Dù biết rằng, anh mãi mãi không đuổi theo cô nữa.

“Ngọc Diệp? Diệp...”

Thiên Nghi bước đến thấy Ngọc Diệp đã khụy xuống trước một cửa hàng bán quần áo tình nhân. Cô ấy ngồi thờ thẫn không nói gì, mắt rưng rưng.

“Diệp sao vậy?”

“Nghĩ à... Diệp gặp Đại Phong rồi.”

Lời nói này khiến Thiên Nghi giật mình, đã một khoảng thời gian dài như thế, ai cũng ngỡ rằng Đại Phong sẽ không về, chỉ mình Ngọc Diệp tin, tin rằng anh sẽ tha thứ và trở về đây. Hôm nay, Ngọc Diệp đã đúng.

“Anh ấy đâu?”

“Phía sau... cửa hàng áo nam dãy D.”

“Để Nghi đi tìm anh ấy.”

Cô đứng dậy định đi nhưng Ngọc Diệp lại nắm tay cô lại, ngăn đôi mắt đầy lệ lên vẻ mặt tha thiết: “Đừng đi... đừng làm phiền anh ấy nữa...” Sao có thể gọi là phiền, chờ đợi suốt như thế, chẳng phải mong là có ngày này hay sao?

“Ngọc Diệp... Diệp sao vậy? Sao không đến nói rõ với Đại Phong, Diệp chờ anh ấy, Diệp yêu anh ấy, nói cho anh Phong biết đi!”

“Anh ấy có vợ sắp cưới rồi...”

Thiên Nghi nghe như sét đánh ngang tay, Đại Phong, Đại Phong đã có vợ sắp cưới, người đó từng hứa chỉ yêu mình Ngọc Diệp giờ đã sắp là chồng của người ta. Thiên Nghi nhìn Ngọc Diệp, cô ấy như mất hoàn toàn sức lực, tình yêu bị đánh đổ hoàn toàn, không còn cơ hội để bù đắp cho những lỗi lầm trong quá khứ.

“Đừng như vậy mà Diệp...”

“Anh Phong bỏ Diệp rồi... anh ấy bỏ rơi Diệp rồi Nghi ơi...”

Ngọc Diệp ôm lấy Thiên Nghi, khóc trên vai cô ấy. Thiên Nghi thần thờ suy nghĩ điều gì đó... Sao tình yêu của họ lại trái ngang thế kia...

“Không sao... không sao cả...”

“Nghi... Diệp mất anh ấy rồi... mất Đại Phong thật rồi...”

Giữa siêu thị đông người, hai cô gái ôm nhau, một cô gái khóc òa lên. Ai ai cũng nhìn ngó, nhưng họ không quan tâm nữa. Hết rồi sự mòn mỏi đợi mong, tình yêu cho đi trong khoảng thời gian qua chỉ là hoài mộng.

Ngọc Diệp xinh đẹp, giỏi giang, biết bao chàng trai theo đuổi, những bác sĩ nam trong bệnh viện hết người này đến người khác chung tình yêu cô, nhưng cô nào màn tới, cô chờ người yêu cô, người cô yêu. Nhưng đến giờ phút cô ngồi ở đây khóc, cô mới biết tình yêu đổ vỡ rồi thì tất cả chỉ còn con số không... Không thể quay lại được nữa rồi...

Từ nay... thôi chờ mong, thôi thương nhớ, chỉ còn biết chúc cho anh hạnh phúc bên người biết trân trọng và yêu anh hơn em...

Thiên Nghi xoa xoa vai Ngọc Diệp, cô không khóc, thậm chí là không thể khóc nữa. Trong những tháng ngày dài đằng đẵng vừa qua, cô mất đi hết nước mắt và không còn biết khóc là gì. Nhưng khi trái tim đau đớn, cô chỉ còn cách tạo ra vết thương khác đau hơn nữa... Ngọc Diệp... người bạn tốt của cô đang đau khổ, cô cũng vô cùng xót xa... Chỉ trách ông trời sao quá trái ngang...

Thoáng chốc thời gian trôi qua nhanh như thế, giờ họ không còn là mấy cô gái ở cái tuổi gà bông lúc nào cũng cười nói vui vẻ, thích làm gì thì làm, yêu thì yêu, hận thì hận. Họ giờ đã biến đổi thành một linh hồn khác, một trái tim khác, nhưng đó cũng chỉ là trái tim được tồn tại nhờ vào sự tuần hoàn của máu. Nó vẫn biết đau, thậm chí còn đau đớn hơn trước kia hàng nghìn lần.

Chuyện Đại Phong quay về khiến ai cũng bất ngờ, nhưng điều bất ngờ hơn là Đại Phong có vợ sắp cưới. Ngọc Diệp từ ngày ngồi khóc nghẹn ngào tại giữa siêu thị thì đã không có bất cứ biểu hiện nào nữa. Vẫn phải sống thôi, đâu còn lựa chọn khác. Nhưng đám bạn trông thấy Ngọc Diệp như vậy thì không khỏi đau lòng.

Ngọc Diệp từ ngày gặp Đại Phong ở siêu thị thì đã không còn trực tiếp gặp anh lại lần nào nữa, nhưng mỗi ngày cô đều trông thấy một chiếc xe hơi đến tận bệnh viện đưa Gia Tư đến và đón cô ấy về. Mỗi lúc như thế cô đều tự cười nhạo chính mình, cô còn tư cách gì để xen vào cuộc sống của anh nữa chứ... Cô không còn gì cả.

Giờ nghỉ trưa ở bệnh viện, Ngọc Diệp ngồi trong phòng làm việc của mình, cô đem cuộn len ra đan, không hề có mục đích, chỉ theo thói quen mà làm. Sáu năm qua cô đã dùng việc đan len mà để bù lấp nỗi nhớ nhung của mình, để cô có đủ quyết tâm mà chờ đợi một ngày anh sẽ quay về bên cô. Nhưng xem ra là cô quá khờ dại rồi, vì sao cứ nghĩ rằng anh sẽ quay về? Cô không hề biết, có lẽ cô tin rằng tình cảm trước đây vẫn còn, anh ra đi chỉ là trách cô quá vô tâm. Giờ tất cả đã hết rồi, việc cô làm đã trở thành một màn độc diễn mà chỉ mình cô muốn xem.

Lo thần thờ suy nghĩ mà Ngọc Diệp đan sai hai móc, lúc cô giật mình phát hiện thì lại có cảm giác phía cửa có người, cô ngẩn đầu nhìn lên, động tác trên tay nhất thời ngưng lại. Đại Phong đứng sừng sững ở cửa, anh nhìn cô chăm chú, cô cũng nhìn anh. Không gian thời gian như ngưng lại để dường chỗ cho thời khắc của họ. Cuộn len trong tay của Ngọc Diệp rơi xuống lúc nào cô cũng chẳng hay.

Trong mắt cô chỉ còn có anh, vậy trong mắt anh, cô còn có vị trí nào hay không?

Anh hơi chau mày, thật không biết mình nhìn lầm hay vì bản thân quá bị thương mà nhìn thấy trong mắt cô đã long lanh nước, cô đang khóc sao? Anh dời ánh mắt đi nơi khác, tự nhiên bước đến nhặt cuộn len lên, tìm anh lại đau đớn, trước kia cô không hề thích đan len, bây giờ vì sao lại đan? Là vì ai? Một người đàn ông khác hay sao? Đại Phong đặt cuộn len xuống bàn, quay lưng định đi ra ngoài thì phía sau vang lên một giọng nói ấm áp quen thuộc.

“Đại Phong...”

Tiếng gọi đó làm thức dậy toàn bộ tình cảm đã được anh chôn cất kỹ lưỡng ở đáy con tim. Nay cô gọi, anh đứng lại không biết nên quay đầu hay bước tiếp, cả người chỉ là một khoảng hư vô.

“Đại Phong...” Cô lại lần nữa, hy vọng anh sẽ quay đầu nhìn mình một lần.

Vừa đúng lúc bàn chân anh chuyển động thì phía cửa đã có hai người đi vào. Một là Triệu Gia Tư, một là bác sĩ Bùi Nhân Vũ. Hai người vừa thấy Đại Phong ở trong văn phòng của Ngọc Diệp thì không khỏi bất ngờ, Gia Tư chạy lên phía trước nắm lấy tay Đại Phong, hỏi anh: “Sao anh ở đây?”

“Anh đến... tìm em.”

Ngọc Diệp ở phía sau đứng chôn chân, cô cố nhanh tay gạt nước mắt rồi không nói gì. Bùi Nhân Vũ đến bên bàn, nhìn thoáng qua mắt Ngọc Diệp, anh cũng không tiện hỏi, thấy không khí ngột ngạt, anh cầm cuộn len lên, tỏ thái độ vô cùng phần khích.

“Ôi Ngọc Diệp, em đúng là tốt với anh nha, hôm qua anh vừa nói muốn có khăn choàng, hôm nay em đã tập đan rồi, lại còn màu xám tro anh thích nữa chứ...”

“Anh...”

‘Không để Ngọc Diệp biện minh, Gia Tư đã hớn hờ xen ngang: “Thật sao? Hai người đúng là một cặp trời sinh, em thấy mấy đàn chị trong khoa nói hai anh chị đang yêu nhau, lúc đầu em còn không tin, không ngờ là thật.”

“Không...”

“Ngọc Diệp này, em thấy chưa, thanh danh của anh bị em hủy hoại rồi, em thấy có nên bù đắp không?”

Bùi Nhân Vũ cũng không khách khí mà trêu đùa làm Ngọc Diệp cứng miệng không thể nói tiếp. Cô đưa mắt nhìn Đại Phong, anh cũng nhìn thoáng qua cô chưa đầy ba giây thì đã quay sang mỉm cười dịu dàng với Gia Tư.

“Em ăn gì chưa?”

“Chưa nữa, em vừa mới cùng bác sĩ Bùi đi xem tình hình bệnh nhân. Bây giờ thì có thể đi ăn trưa rồi.” Gia Tư ôm cánh tay của Đại Phong, nũng nịu như đứa trẻ: “Hay là mời bác sĩ Bùi với bác sĩ Diệp đi ăn cùng luôn đi. Bên cạnh bệnh viện mới mở một nhà hàng thì phải.”

Lời nói của Gia Tư không làm cho Đại Phong có bất kì biểu hiện nào, anh quay sang từ tốn lịch sự với hai người còn lại: “Không biết hai người có bận không?”

“Tôi cũng chưa ăn gì đây.” Bùi Nhân Vũ rất nhanh đáp.

Sau đó ba người cùng nhìn về phía Ngọc Diệp, cô lấy lại vẻ tự nhiên mà khéo léo từ chối: “Thật ngại quá, tôi có hẹn trước với một người bạn rồi.”

Cô thật không có can đảm để nhìn anh bên cạnh Gia Tư mà nói cười vui vẻ, cô dù có mạnh mẽ kiên cường thế nào cũng chỉ là một cô gái yêu anh. Ngoài cách trốn tránh, Ngọc Diệp không biết mình nên làm gì để đối mặt. Bùi Nhân Vũ thấy vậy nên cũng từ chối, anh không muốn làm kì đà cản đường người khác.

“Vậy hẹn hôm khác đi, tôi không muốn làm bóng đèn.”

“Bác sĩ Bùi, anh không muốn làm bóng đèn hay vì người hẹn riêng với bác sĩ Diệp là anh?”

“Cô thật là...”

Không ai biết để ý bàn tay Đại Phong đang nắm chặt đến mức các khớp tay đều trắng bệch, anh nhìn Ngọc Diệp đã ngồi xuống bàn, cất cuộn len vào tủ rồi chăm chú xem bệnh án, không màng đến sự có mặt của anh. Thế là Đại Phong cũng không muốn ở nơi này làm bóng đèn, anh chậm rãi nói: “Tạm biệt.” Cũng không biết là nói với người nào.

Đợi khi bóng dáng ấy khuất dần, Ngọc Diệp mới dám ngẩng đầu nhìn theo, bên ngoài trống trơn, nước mắt cô vì thế cũng rơi xuống. Bùi Nhân Vũ thu lại nụ cười phóng khoáng vừa rồi, anh rút khăn giấy đặt ở trên bàn rồi tự tay lau nước mắt trên má cho cô, cả giọng nói của anh cũng nghiêm túc hơn.

“Cần gì phải thế?”

“Anh cố tình?”

Bị hỏi ngược lại, Bùi Nhân Vũ không còn gì để biện minh, đúng là vừa rồi anh cố tình nói cô đan khăn choàng là vì anh, ngay cả anh cũng không biết vì sao mình lại làm chuyện như thế. Ngọc Diệp thấy anh không đáp, cô tự mình lấy khăn giấy lau đi nước mắt rồi không quan tâm đến anh nữa, Bùi Nhân Vũ biết mình sai nên kéo ghế đến ngồi xuống cạnh cô, cất giọng nài nỉ.

“Ngọc Diệp, em xem bộ dạng của em bây giờ kìa, người khác nhìn vào cứ nghĩ là anh bắt nạt em đó.” Cô vẫn không có ý định tiếp chuyện nên Bùi Nhân Vũ đành nói tiếp: “Thôi cho anh xin, em đừng giận nữa có được không. Anh làm vậy không phải là muốn tốt cho em ư? Để người khác mà biết em đi yêu vị hôn phu của người ta thì sẽ thế nào hả?”

“Mặc kệ em.”

“Sao anh mặc kệ em được đây? Thôi mà, đừng giận nữa, anh mời em đi ăn?”

“Vừa rồi em có nói là em hẹn với người khác, anh không nghe rõ à?”

Bùi Nhân Vũ cười hì hì: “Không phải người bạn đó là anh ư?”

Bộ mặt trơ trẽn của vị bác sĩ này làm Ngọc Diệp cũng không thể tiếp tục giận, cô trừng mắt nhìn anh: “Bùi Nhân Vũ!”

“Được, xuống canteen bệnh viện đi, anh mời em luôn.”

Thái độ đùa giỡn bốn cột này Ngọc Diệp đã quá quen nên không muốn tiếp tục tranh luận nữa, cô biết đấu khẩu với loại người như Bùi Nhân Vũ, cô chỉ là kẻ thua cuộc. Ngọc Diệp đành cố gượng cười trêu anh: “Bác sĩ Bùi, anh đừng có keo kiệt đến mức đó, có ai mời người khác đi ăn lại xuống canteen bệnh viện không?”

“Em không biết gì hết, ở đó tập hợp bác sĩ các khoa, em ngồi một chỗ cũng có thể nghe ngóng được các sự kiện trong bệnh viện, không cần xem thời sự cũng biết tận tường, vừa ăn vừa biết sự đời, có phải vẹn cả đôi đường không?”

Ngọc Diệp bật cười bởi cái lí luận này, Bùi Nhân Vũ thấy cô cười như vậy nên cũng an lòng, dứt khoát đứng dậy kéo tay cô đi xuống canteen ăn bữa ăn vẹn cả đôi đường của anh.

Tối Ngọc Diệp một mình tự lái xe về nhà, xe chưa đến cổng đã thấy ngay một dáng hình quen thuộc. Bàn tay trên vô lăng của Ngọc Diệp cũng run rẩy theo đó, cô chậm rãi dừng xe, khó khăn lắm mới có đủ can đảm mà bước xuống.

Vừa thấy bóng dáng cô, Đại Phong đã như kẻ điên mà chạy nhào đến ôm siết lấy Ngọc Diệp. Cô bất ngờ, anh càng ôm chặt hơn, nỗi thống khổ như thấm vào từng mạch máu. Ngọc Diệp không biết làm gì, nước mắt cô rơi xuống, vòng tay ôm lấy anh. Phải rất lâu sau, giọng anh khản đặc, anh nói.

“Rốt cuộc là em muốn sao?”

“Em không muốn gì cả.”

Đúng thế, cô chưa từng đòi hỏi anh, trước kia vì đòi hỏi quá nhiều nên giờ đây cô mới không dám đòi hỏi, cô sợ cô nói ra, anh từ chối, cô sợ mình quá tham lam, lại ảnh hưởng đến anh.

Đại Phong buông cô ra, anh nhìn vào đáy mắt long lanh của Ngọc Diệp. Ngọc Diệp đang khóc vì anh, đôi mắt cô vì sao lại buồn thương như thế, đau khổ đến thế?

“Không có anh... Em sống tốt không?”

Cô rất muốn nói không, nhưng không biết sao khi bật ra khỏi miệng là thành từ ‘Tốt’.

“Rất tốt.”

Bàn tay đặt trên vai của Ngọc Diệp buông lỏng, Đại Phong buông cô ra, thẫn thờ nhìn cô. Anh hy vọng là cô nói không, nếu cô nói thế, anh sẽ giải thích, anh sẽ nói với cô rằng xa cô, anh không hạnh phúc, không hạnh phúc một chút nào cả. Nhưng cô lại trả lời là tốt, thì ra xa anh, cô sống tốt như thế.

Ngọc Diệp mỉm cười: “À... Chúc anh hạnh phúc... Đại Phong! Lần này em thật lòng đấy.”

Nói rồi Ngọc Diệp quay đầu đi, cô lên xe rồi lái về phía cổng nhà mình. Người ra mở cửa là Hải Bằng, cô ấy nhìn thấy Đại Phong thì lại quay sang nhìn Ngọc Diệp đã lái xe đi vào ga ra. Hai người họ, là ai đau khổ hơn ai đây?

Tối đó Ngọc Diệp một mình trong phòng khóc nghẹn ngào, cô nhìn cả một giỏ len, mỗi cái khăn choàng đều gian dối. Là do cô không đành lòng, cô vẫn đợi, đợi một ngày anh quay về, nhưng sự thật, anh dù có quay về thì không còn là của cô nữa rồi.

Gia Tư luôn hay nói với đồng nghiệp rằng cô ấy có một vị hôn phu vừa đẹp trai vừa tài giỏi. Lúc nghe thấy, Ngọc Diệp chỉ mỉm cười cho qua, bởi vì tin rằng với cô, không có ai hơn được Đại Phong, nhưng từ ngày thấy anh sánh bước cùng Gia Tư, Ngọc Diệp cô đã hiểu tất cả mọi chuyện, thì ra quả đất này rất tròn.

Từ khi cô chấp nhận chúc anh hạnh phúc thì cô đã quyết định thôi chờ đợi anh, cô thật lòng mong anh hãy thật hạnh phúc bên người con gái đã biết trân trọng anh.

Nửa tháng sau cô nhận được thiệp cưới từ tay của Gia Tư, cô gái ấy vui vẻ mong Ngọc Diệp đến dự tiệc cưới của mình.

“Chị Diệp, chị nhất định phải đến đó.”

“Ừm, chị sẽ đến.”

Cô đương nhiên sẽ đến, đến để chứng tỏ sự chân thành của mình với tình cảm dành cho anh. Nhìn thoáng ngang tầm thiệp màu đỏ đỏ, cô lại rất nhớ, nhớ đến từ rất lâu về trước, cô đã ngang bướm bảo với anh.

“Đại Phong! Sau này nếu có đám cưới, nhất định anh phải làm thiệp cưới đẹp nhất cho em!”

Lúc ấy anh cười, ôm chặt lấy cô mà trêu: “Vậy là em đồng ý lấy anh?”

“Có đâu...”

“Rõ ràng là vậy mà...”

Đoạn quá khứ tươi đẹp đó, Ngọc Diệp đã hứa là chôn sâu trong lòng, nhưng mỗi khi có tác động, nó đều cuộn trào dữ dội khiến cô không thể không nhớ đến.

“Chị Diệp!”

Bị Gia Tư gọi, Ngọc Diệp giật mình bừng tỉnh. Cô ngẩng đầu lên nhìn gương mặt xinh xắn đó, Gia Tư lúc này mới đi đến ngập ngừng hỏi: “Chị và anh Phong... từng yêu nhau đúng không?”

Thật không ngờ đến Gia Tư lại hỏi về chuyện này, Ngọc Diệp kinh ngạc nhìn cô ấy rồi cố lấy bình tĩnh mà trả lời: “Đó là chuyện của trước kia, giờ đây chị chỉ mong anh ấy hạnh phúc.”

“Nhưng anh ấy đâu có hạnh phúc...”

“Gia Tư?” Cô nghi hoặc nhìn Gia Tư.

Ngược lại Gia Tư lại ôn tồn nói: “Chị Diệp, anh Phong rất yêu chị, lúc đầu em không biết người anh ấy luôn dõi theo là chị, có lần em thấy trong ví anh ấy có ảnh của chị, lúc ấy em có hỏi, nhưng anh ấy nói chị không yêu anh ấy nữa rồi.” Gia Tư tiếc nuối nói thêm: “Rõ ràng hai người yêu nhau như vậy mà, sao phải làm khổ nhau như thế?”

“Em nói gì vậy Gia Tư? Em và Đại Phong sắp kết hôn rồi, đừng có nghĩ linh tinh như thế nữa...”

Gia Tư kinh ngạc thốt lên: “Kết hôn? Chị nói ai? Em và anh Phong sao?”

“Không phải như vậy sao?” Lúc này Ngọc Diệp mới nhìn qua tấm thiệp cưới, cô cầm lên, sau đó nghe rất rõ tiếng nổ trong đầu mình, tên chú rể...không phải Đại Phong. Ngọc Diệp bức xúc đứng bật dậy giờ tấm thiệp lên: “Sao... Sao... Đại Phong không phải vị hôn phu em hay nói sao?”

Bấy giờ Gia Tư mới phát giác, cô đã hiểu rõ Ngọc Diệp đang hiểu lầm cái gì, Gia Tư bất lực lắc đầu rồi lại thở dài: “Anh Phong là anh họ em mà.”

“Cái gì?”

Ngọc Diệp đứng giữa căn phòng không có thêm một âm thanh, cô thấy tim mình rất đau, đau cho anh, cho cô, ối tình này. Tình cảm từ thời còn niên thiếu đến bây giờ đã hơn mười năm vậy mà họ lại hết lần này đến lần khác để mất nhau.

Suốt cả buổi chiều ngày hôm đó Ngọc Diệp gọi điện cho Đại Phong, anh không hề bắt máy, cô bỏ luôn công việc mà chạy đến nhà anh, ngồi đợi bên ngoài suốt năm giờ cũng không có ai về. Cô ngã khụy xuống đất, ôm lấy đầu gối mà cúi đầu khóc nức lên, miệng không ngừng gọi: “Đại Phong! Anh quay về đi! Đại Phong...”

Xung quanh tĩnh lặng đến lạ thường, cả tiếng bước chân của ai đó cũng ngưng hẳn. Trong cái bóng tối lơ mơ của hành lang, cô ngồi đó vẫn khóc, vẫn gọi tên anh, anh đứng chết chân đó nhìn cô, hai tay không ngừng run rẩy.

Lưu Ngọc Diệp ngày nào nay vì anh mà ngồi đây khóc và gọi tên anh nghe sao mà não nề đến thế. Rốt cuộc là tại sao? Là ai sai ai đúng?

“Sao phải khóc?”

Anh lên tiếng, Ngọc Diệp cũng thôi khóc, cô từ từ ngẩng đầu lên nhìn anh, cả đôi mắt đỏ hoe vương lệ. Ngay lập tức cô đứng bật dậy nhào đến ôm chặt lấy Đại Phong: “Em sai rồi, là em sai, em nói dối anh, thật ra không có anh em sống không hề tốt, em luôn chờ anh, em luôn yên anh! Đại Phong! Đừng rời xa em, em rất yêu anh...”

Đại Phong tựa đầu vào mái tóc của Ngọc Diệp, anh hạnh phúc biết bao nhiêu khi nghe cô nói câu này. Từ lúc thấy cô ôm Thiên Nghi trong siêu thị đông người mà khóc, anh đã tin lời của Thiên Nghi. Thiên Nghi nói Ngọc Diệp chờ anh suốt sáu năm qua, Thiên Nghi nói Ngọc Diệp đã dùng thời gian của sáu năm cuộc đời mình để chứng minh tình yêu với anh. Nhưng lúc ấy anh vẫn còn phân vân, cho đến hôm nay, đứng nhìn cô nơi này, anh mới dám khẳng định, hiện tại đây, tình yêu của cô không còn như xưa nữa, cô của ngày hôm nay, yêu anh và sẵn sàng chờ anh.

Thấy anh mãi im lặng, Ngọc Diệp buông anh ra, nắm chặt tay anh mà nói hết lòng mình: “Đại Phong! Những năm qua em luôn chờ anh, em học đàn len cũng vì anh, nhưng chưa lúc nào em đàn hoàn thành, bởi vì anh chưa về nên mọi thứ đều không thể hoàn thành. Em biết mình rất ngang bướng, là em vô tâm nên mới không hiểu rõ tình cảm của mình, bây giờ em hiểu rồi, em biết mình yêu anh, thì ra khi mất anh, em mới biết rằng mình yêu anh nhiều đến thế... Em yêu anh! Đại Phong!”

Từng lời đi vào trái tim Đại Phong, anh không nói gì được nữa, cảm xúc đều bủa vây chặt mọi thứ. Đại Phong giữ lấy khuôn mặt Ngọc Diệp, cúi đầu hôn lên môi cô, giải tỏa nỗi nhớ dài đằng đẳng suốt bao năm... Kết thúc nụ hôn, Ngọc Diệp dựa vào ngực anh, lúc này anh mới ôm cô mà nói: “Ngọc Diệp... Chúng ta làm lại từ đầu nhé?”

Nước mắt càng rơi nhiều hơn, Ngọc Diệp gật đầu, hạnh phúc ôm lấy anh.

Giữa hàng vạn người, gặp nhau, yêu nhau, chia tay nhau rồi quay lại với nhau. Tất cả cũng chỉ là định mệnh.

118. Chương Kết 2: Kỳ Tích

“Em không thể bên anh được...”

“Anh....anh...”

“Cắt...” Người đàn ông bức bối tiến về phía chàng trai đang đứng gầy đầu: “Này... cậu diễn kiểu gì thế hả? Đây là lần thứ mấy mà vẫn chưa thuộc lời thoại?”

“Xin lỗi đạo diễn.”

Ông đạo diễn quay sang cô gái đang đứng cúi đầu không nói: “Xin lỗi... xin lỗi con, chú sẽ tìm nam chính khác... Bên công ty vừa xuất hiện một diễn viên mới, chú sẽ đề nghị với công ty về việc này.”

Cô mỉm cười cho qua: “Không sao đâu ạ.”

“Hải Băng ơi... có một cô gái họ Tăng tìm em. Gặp không?”

Hải Băng – diễn viên, ca sĩ đang như ngôi sao sáng nhất trên màn điện ảnh quốc gia. Cô xinh đẹp, trẻ trung và đầy cá tính với mái tóc dài màu vàng nâu lượn sóng. Nghe nói tới người họ Tăng, sắc mặt Hải Băng thay đổi đột ngột, cô quay sang nhìn chú đạo diễn: “Hôm nay con nghỉ một buổi được không chú?”

“Đương nhiên rồi... con về nghỉ ngơi đi, chú sẽ nhanh chóng tìm nam chính khác để con đỡ mệt hơn.”

Cô gật đầu chào rồi vào phòng hóa trang thay trang phục và vuốt lại tóc mình. Sau đó mặt mày hớn hờ lên xách túi xách ra ngoài.

Đến phòng chờ, Hải Băng mở cửa bước vào đã trông thấy cô gái tóc ngắn chấm vai màu đen huyền, ngồi trên ghế mất vấn dán chặt vào laptop. Tai đeo tai phone trả lời điện thoại.

“Được rồi...ngày mai chị sẽ đến công ty...ừm..chuẩn bị cho tốt vào...”

“Hừm... hừm.” Hải Băng tiến đến ho nhẹ vài tiếng để tập trung sự chú ý của ai kia. Thiên Nghi vừa trông thấy Hải Băng, cô đã tháo tai phone ra, đóng laptop rồi nở nụ cười: “Chào... người nổi tiếng.”

“Nổi tiếng gì mà nổi tiếng. Sao Nghi không bỏ Băng luôn đi.”

“Giận sao?”

“Giận.”

Thiên Nghi đứng dậy nắm lấy tay Hải Băng: “Được rồi thần tượng vĩ đại của tôi...tôi định mời thần tượng đi ăn, không biết có nể mặt fan cuồng này không?”

“Nghi mời Băng đó.”

“Hết tiền rồi, Băng mời đi!”

“Này...”

“Đến đâu ăn?”

Cô bật cười nhìn Hải Băng vẫn xụ mặt, Thiên Nghi lấy tay bẹo má Hải Băng rồi lên giọng: “Cười lên coi.”

“Hihi.” Hải Băng cười trừ cho qua rồi bậm môi: “Nghi mời đó, Băng không có tiền đâu. Đừng đánh trống lảng.”

“Băng keo quá.”

Thế là họ đi ra một quán truyền thống ăn tối. Hai người bạn thân lâu ngày không đi cùng nhau, nói đúng hơn là mỗi tháng chỉ gặp được một lần. Hải Băng thì bận việc hát lẫn tham gia phim ảnh của mình, Thiên Nghi túi bụi với việc ở công ty du lịch. Đã gần sáu năm rồi... khoảng thời gian không ngắn cũng chẳng dài để con người ta người ngoại quá khứ.

Hải Băng sau cả ngày mệt nhọc với lịch trình dày đặc, cô một mình lái xe đến bệnh viện. Vào đến căn phòng bệnh đã trở nên quá quen thuộc trong hơn năm năm nay, cô nhìn bình hoa đã héo tàn nên lấy hết

hoa bỏ vào thùng rác, thay nước trong bình rồi lấy hoa mới cắm vào, nhìn ngắm nó đã tươi tắn hơn, cô mới mỉm cười hài lòng.

Đi đến bên giường, Hải Băng nắm tay người đang nằm trên đó. Cô áp tay anh vào mặt mình, nhỏ giọng dịu dàng: “Nhật Hoàng! Hôm nay anh sao rồi? Có thấy khỏe chút nào chưa? Khi nào anh mới tỉnh lại?” Không ai trả lời, Hải Băng vẫn tự mình mỉm cười: “Em sẽ đợi...”

Đây là Bùi Ngô Nhật Hoàng, là tình yêu duy nhất của cả đời Hải Băng. Cô đã đợi anh suốt gần ấy năm, anh vẫn nằm đó không hề lên tiếng, mặc cho hằng ngày cô đều đến trò chuyện, bật nhạc do chính tay cô đàn cho anh nghe, kể với anh những gì cô gặp phải trong cuộc sống. Dù không hề có hồi âm nhưng Hải Băng vẫn kiên trì nhẫn nại lặp đi lặp lại công việc ấy mà không hề nản lòng. Cô tin, anh sẽ tỉnh lại và quay về bên cô.

Nhật Hoàng gặp tai nạn vào năm năm trước, và cũng vì chính vụ tai nạn đó mà đã phơi bày sự thật về mối quan hệ của họ.

Đau đớn nhất chính là hai người yêu nhau mà không thể ở bên nhau, Nhật Hoàng và Hải Băng đều phải chịu đựng nỗi đau đó. Cô và anh yêu nhau từ năm mười bảy tuổi, đến năm hai mươi hai tuổi dự định kết hôn, nào ngờ phát hiện họ là anh em họ. Anh rời đi vì không muốn phải hằng ngày đối mặt với sự thật ấy, anh nào chấp nhận được bản thân gặp người anh yêu phải gọi một tiếng ‘Chị.’

Nhưng anh đi chưa được bao lâu thì nghe tin Hoàng Khang qua đời, anh phải quay về dự tang lễ, lần quay về đó, anh gặp lại cô. Hai người họ nhìn nhau, anh đứng lặng, cô cũng không dám bước đến, anh chỉ nhìn rõ nước mắt đang lăn dài trên má của cô, tình cảm ấy vỡ òa giữa không trung.

Chuyện Hoàng Khang mất làm Thiên Nghi suy sụp hoàn toàn, Hải Băng luôn ở bên động viên an ủi. Nhật Hoàng thì lại bên cạnh chăm sóc và lo lắng cho Hải Băng, cô gần đây gầy đi rất nhiều. Từ lúc anh quay về, hai người họ chưa lần nào gặp riêng nhau mà nói chuyện, chỉ đứng từ xa nhìn nhau mà thấm thía nỗi đau tương tư ấy.

Hải Băng biết anh quay về, cô rất vui mừng, thật ra thời gian xa anh không khi nào cô không nhớ anh, thậm chí nhiều khi còn muốn đi tìm anh, nhưng cô biết rõ, mình không có khả năng làm thế.

Hôm nay Thiên Nghi vẫn hôn mê trong bệnh viện, Tiểu Quỳnh ở lại chăm sóc, Hải Băng đón taxi định về nhà, nhưng cô không biết vì sao lúc này mình lại đứng trước phòng trà Happiness. Bàn tay cô nắm chặt rồi mới đủ can đảm bước vào trong, từ lúc vắng anh, cô không hề dám đến nơi này.

Bên trong vẫn êm đềm như lần đầu tiên cô đến, nhạc nhẹ chậm chờn làm lòng người như thanh thản hơn. Cô lựa chọn một góc khuất mà ngồi, gọi một ly cà phê sữa nóng rồi lặng thinh không có bất kì biểu hiện gì.

Cô rất nhớ lần đầu tiên đến đây, anh biến nơi này làm sân khấu đầu tiên của cô, anh làm người bạn đồng hành đầu tiên của cô trên con đường nghệ thuật. Ánh mắt kiên định của anh lúc ấy, cả đời này cô cũng không quên. Chính vì có anh mà cô đã vững tin bước trên con đường mình chọn.

“Nhật Hoàng...” Cô thầm gọi tên anh, nghe sao mà đúng theo nhịp đập của tim mình.

Trên sân khấu vang lên tiếng piano trầm bổng, Hải Băng giật mình ngược nhìn. Cũng là sân khấu ấy, con người ấy, anh đang đặt tay lên những phím đàn mà tạo ra những âm thanh hoàn mỹ. Anh vẫn đang nhìn về phía cô, Hải Băng không biết anh có thấy mình không, còn cô, nhìn rất rõ anh, chỉ thấy trong mắt anh quá thống khổ, quá đau thương. Nước mắt làm nhòa đi mọi thứ, Hải Băng không biết mình khóc tự bao giờ, thì ra cô đang khóc.

Thấy anh đã thôi đàn mà bước về phía mình, cô hốt hoảng đứng dậy mà chạy ra ngoài. Cô không dám đối mặt với anh, cũng chẳng đủ can đảm để chống chọi với tình yêu ấy.

Nhật Hoàng đuổi theo, vừa ra đến cửa anh đã túm được cánh tay cô, rồi thuận thế kéo cô vào lòng.

“Hải Băng... Anh nhớ em.”

Em cũng nhớ anh, nhớ vô vãn.

Nhưng Hải Băng không dám nói, cô cắn răng ngăn tiếng khóc, bàn tay cũng không dám ôm anh, như có một sợi dây vô hình không để cô ôm lấy tình yêu của mình.

“Nhớ anh không Hải Băng?”

Cô có thể nói sao? Có thể nói nhớ anh đến mỗi ngày đều ngồi bên cây piano đàn đi đàn lại một bài, nhớ anh đến mỗi đêm tỉnh dậy đều mơ màng muốn chạy đi tìm anh. Thậm chí có lúc cô còn muốn mình bắt chấp tất cả, bắt chấp dòng máu chảy trong người là của ai mà vẫn muốn yêu anh.

Cô không dám nói cho anh nghe.

Người trong lòng cứ im lặng như thế, Nhật Hoàng buông cô ra mà nhìn gương mặt thiên thần của lòng anh đã ướt đầm nước mắt. Anh cúi đầu định hôn cô, nhưng rồi lại ngưng lại. Anh đau đớn phát hiện, mình không làm thế được. Hải Băng nhìn anh như thế thì không kiềm được nước mắt nữa mà bật khóc lớn, vòng tay ôm lấy anh, tựa vào lòng anh mà khóc. Nhật Hoàng khốn khổ siết chặt vòng tay, tha thiết ôm lấy cô gái của anh.

Giữa một đêm sương rơi đầy, họ đã ôm nhau như thế rất lâu. Hy vọng đừng có ngày mai.

Tối đó anh lái xe đưa cô về nhà, cô vào trong, chỉ còn một mình anh đứng ở trước cổng nhà nhìn lên cửa sổ của phòng cô.

Hải Băng về phòng rồi, cô luôn có cảm giác khó chịu, định ra ban công hóng mát, nào ngờ vừa mở cửa sổ đã thấy anh cô đơn đứng trên con đường vắng vẻ mà nhìn lên cửa sổ phòng cô.

Như một tiếng gọi thốn thức của con tim, cô chạy vụt xuống dưới, rồi đứng trước mặt anh, Hải Băng bước đến đưa tay chạm vào má Nhật Hoàng, khẽ hỏi: “Lạnh không anh?”

Anh lắc đầu, Hải Băng bật khóc, cô chủ động ôm chầm lấy anh, nức nở nói: “Nhật Hoàng! Đừng như vậy nữa được không? Em xin anh... Nhật Hoàng!”

Anh không thể làm khác được, vì quá yêu cô mất rồi, hãy để anh ích kỉ mà lặng lẽ dõi theo từng bước chân của cô. Anh sẽ đi phía sau cô, nhìn cô bước đi trên con đường của cô. Như thế, anh đã rất mãn nguyện rồi.

Ông bà Phương biết được Nhật Hoàng quay về thì rất lo lắng, suốt ngày cứ sợ Hải Băng và Nhật Hoàng gặp nhau rồi tình cảm khó mà chấm dứt. Lâm An cũng gặp được Nhật Hoàng, cô không còn như lúc trước nữa, cô giờ ít nói và biết lắng nghe hơn.

Bước vào phòng của Hải Băng, Lâm An đi đến bên cây piano, tay cô chạm vào phím đàn, âm thanh đó làm Hải Băng cũng giật mình quay lại, thấy Lâm An, cô vội lau đi hai hàng lệ.

“Chị...”

Lâm An đi đến chỗ bàn học của Hải Băng, cô ngồi xuống ghế, nhìn thoáng qua đã biết Hải Băng vừa khóc, sau đó Lâm An nhìn vào quyển vở chép nhạc trên bàn, vô tình thấy chữ kí vô cùng quen thuộc của Nhật Hoàng ở góc trang vở.

“Hải Băng! Đau khổ không?”

“Chị?” Hải Băng kinh ngạc nhìn chị ruột của mình.

“Chị hỏi em đau khổ không?” Bỗng Lâm An bật cười, mắt vẫn nhìn vào chữ kí của Nhật Hoàng: “Có phải rất đau không? Hai người không đến được với nhau, em và Nhật Hoàng dấu yêu nhau thế nào thì cũng không thể ở bên nhau.”

Không ngờ Lâm An lại nói ra những lời như vậy, mi mắt Hải Băng sụp xuống đầy ưu tư: “Chị hận em thế sao?”

“Rất hận. Em không biết chị yêu Nhật Hoàng thế nào đâu. Vậy mà trong mắt anh ấy chỉ có em. Nhiều lần chị tự hỏi tại sao như thế? Em hơn chị những gì chứ?”

“Lâm An...”

“Hôm nay chị gặp Nhật Hoàng...” Nhớ lại sự tuyệt vọng trong mắt của Nhật Hoàng ngày hôm nay, Lâm An cảm giác tim mình cũng theo đó mà rất đau: “Anh ấy gầy đi rất nhiều...”

Nghe đến đây, sống mũi Hải Bằng cay cay, mắt cô cũng cay sè khó có thể chống cự được dòng nước mắt sắp rơi. Anh đã gầy đi rất nhiều, Hải Bằng biết chứ. Lâm An thấy Hải Bằng như thế nên đứng dậy, dứt khoát nói: “Đủ rồi... Đau đủ rồi... Chị hả dạ rồi... Thấy hai người như thế chị rất thỏa mãn...”

Không đợi Hải Bằng hiểu những gì mình nói, Lâm An đã cất bước đi ra ngoài. Hải Bằng quay đầu nhìn lại những nốt nhạc được đánh dấu rõ ràng, nhìn lại chữ viết ngay ngắn của anh, cô ôm quyển vở vào lòng, chỉ có nước mắt mới nói nên được cơn đau thấu da thịt này.

Lâm An hẹn Nhật Hoàng ra một quán cà phê, cô đợi anh ở đây trước nửa giờ. Khi Nhật Hoàng đến, ly cà phê mà Lâm An gọi cũng đã nguội lạnh.

“Chị tìm tôi có việc gì sao?”

Cô mỉm cười nhìn Nhật Hoàng, anh thì nghi hoặc bởi nụ cười ấy, mắt đắm chiêu hướng về Lâm An như muốn tìm ra câu trả lời. Lâm An bật cười thành tiếng, khuấy ly cà phê lên: “Hôm qua tôi vào phòng tìm Hải Bằng nói chuyện. Cậu biết nó đang làm gì không?” Đương nhiên Nhật Hoàng làm sao biết, Lâm An kể: “Nó nhìn xuống một quyển vở chép nhạc đã cũ, ngồi nhìn rất lâu, sau đó tôi thấy nước mắt nó rơi xuống từng giọt, cả chữ trong quyển vở đó cũng nhòe đi.”

“Lâm An!”

“Đau lòng lắm sao?”

“Chị muốn gì đây?” Mặt Nhật Hoàng đỏ bừng, anh đang cố gắng giữ im lặng thật bình tĩnh để nói chuyện với con người này.

Ngược lại Lâm An rất vui vẻ, còn uống ly cà phê đã nguội ấy. Uống được một ngụm, Lâm An lại đặt xuống, cô nhìn thẳng vào mắt Nhật Hoàng: “Cậu có biết lúc biết cậu là em họ tôi, tôi đã tuyệt vọng thế nào không?”

Ấn ý trong nét mặt của Nhật Hoàng cũng tương tự câu ‘Không liên quan đến tôi!’. Lâm An hiểu, cô cũng mặc kệ mà nói: “Dù sao Hải Bằng nó cũng từng được cậu yêu, còn tôi thì không. Nó đau khổ, ai cũng cảm thông, còn tôi đau khổ thì không ai biết. Tôi với nó, ai đáng thương hơn?”

“Chị nói sai rồi, không phải Hải Bằng từng được tôi yêu mà là tôi sẽ yêu cô ấy mãi mãi. Đừng nói là chị họ, dù có là chị ruột thì cũng thế thôi. Tôi không sợ loạn luân, vì tình yêu của tôi không đơn giản là phải thành vợ thành chồng. Tôi yêu cô ấy, nên dù có đứng phía sau nhìn cô ấy thì tôi cũng đã vui rồi.”

“Hay lắm... Cậu nói nghe hay thật...”

“Lâm An, Hải Bằng là cô gái tốt, coi như tôi xin chị đừng đối xử tệ với cô ấy.”

“Hình như lúc nào trong lời nói của cậu cũng có nó?”

Không cho Nhật Hoàng trả lời câu hỏi của mình, Lâm An đã thay đổi sắc mặt, nét cười biến mất, trên gương mặt kiêu diễm chỉ có sự nghiêm túc.

“Hành hạ hai người bao nhiêu đủ rồi... Coi như thù hận của tôi cũng trả xong... Tôi không hận ai nữa...” Nói rồi cô ngẩng đầu nhìn Nhật Hoàng, trịnh trọng nói: “Hải Bằng không có quan hệ quyết thống gì với cậu cả.”

“Sao?” Nhật Hoàng kinh ngạc hỏi lại lần nữa.

“Nó là con riêng của mẹ tôi.”

Lần này Nhật Hoàng kích động kịch liệt, anh đứng phắt dậy khẩn trương hơn bao giờ hết: “Chị nói cái gì? Con riêng sao?”

“Bố tôi không biết Hải Bằng là con riêng của mẹ tôi. Bà ấy giấu rất hay, che đậy rất hay...”

Dù đây là một tin chấn động nhưng Nhật Hoàng vẫn phải cố giữ bình tĩnh, anh ngồi xuống bàn.

“Những gì chị nói đều là thật?”

Lâm An bật cười chua cay rồi lấy trong túi xách ra một túi hồ sơ đẩy trước mặt Nhật Hoàng. Anh cầm lấy rồi mở ra ngay, bên trong là giấy xét nghiệm DNA, chứng minh Hải Băng và ông Phương hoàn toàn không có quan hệ cha con. Cầm tờ giấy mà bàn tay Nhật Hoàng run rẩy, một phần vì sự thật kinh hoàng này, một phần vì tháo được khúc mắc trong mối quan hệ của anh và Hải Băng.

“Chị đã biết rất lâu rồi sao?”

“Ừ.”

“Vậy tại sao chị không nói?”

“Tôi muốn nhìn hai người dần vật đau khổ.”

“Chị!”

Nhật Hoàng không thời gian đầu mà đôi co với Lâm An nữa, anh cầm theo tờ giấy rồi đứng bật dậy chạy đi, Lâm An liền nắm tay anh lại.

“Nhật Hoàng...” Anh quay lại nhìn cô, Lâm An thấy sự khấn trương lẫn vui mừng của anh, cô thở dài, sau cùng chậm rãi nói: “Từ nhỏ đến lớn tôi không đối xử tốt với Hải Băng, sau này, hy vọng hết vào cậu.”

“Chị yên tâm, tôi nhất định sẽ yêu thương cô ấy hơn cả chính bản thân mình.”

Hải Băng đang ở bệnh viện trông chừng Thiên Nghi thì có điện thoại, nhìn thấy tên Nhật Hoàng xuất hiện trên màn hình cuộc gọi đến, cô do dự nhưng vẫn bắt máy: “Nhật Hoàng...”

“Hải Băng! Em đang ở đâu?”

“Em đang ở bệnh viện với Thiên Nghi... Có chuyện gì sao?”

“Anh...”

Câu nói chưa hết thì trong điện thoại truyền đến một âm thanh cực lớn sau đó mất tín hiệu. Hải Băng nhìn lại màn hình, đã ngắt kết nối. Cô cảm giác tim mình đập ngày một mạnh, sau đó điện thoại trong tay cũng rơi xuống.

Cô cố gắng gọi lại cho anh nhưng không ai bắt máy nữa. Hải Băng sợ hãi đến bật khóc, cứ đi đi lại lại trong phòng. Đúng lúc Ngọc Diệp đi vào, thấy Hải Băng như thế nên hỏi: “Băng sao vậy?”

“Vừa rồi Nhật Hoàng có gọi điện cho Băng, nhưng sao... sao đang nói nửa chừng thì có âm thanh... như... như...” Cô không dám nghĩ, cũng không dám tưởng tượng ra chuyện đó.

“Hay là điện thoại Nhật Hoàng hết pin, Băng đừng lo quá mà, đợi một lát gọi lại xem sao?”

“Không được! Băng phải đi tìm Nhật Hoàng.”

“Băng!”

Hải Băng chạy ra khỏi phòng bệnh, cô hướng về phía cổng bệnh viện, lúc chạy ra ngoài thì đúng lúc có một chiếc xe băng ca cứu thương đang đẩy vào. Nó như một cơn gió thoáng ngang, máu nhuộm đỏ đến chói mắt. Hải Băng ngưng lại không chạy nữa, cô cố gắng chống trụ lại, tim đang đập nhanh như muốn vỡ ra bất cứ lúc nào, thế là Hải Băng quay đầu lại nhìn theo băng ca đó.

Cô cảm giác như, mình vừa té xuống đáy vực sâu muôn trượng. Thịt nát xương tan.

Trong khi Nhật Hoàng nằm trong phòng phẫu thuật thì Hải Băng cũng niềm trải những đau thương như anh. Cô cầm trong tay bản xét nghiệm DNA bê bết máu tươi của anh, trong lúc anh gặp nguy hiểm, anh vẫn giữ bản xét nghiệm này trong tay.

Anh muốn đến tìm em vì lí do này sao? Nhật Hoàng của em?

Sau lần tai nạn đó, Nhật Hoàng không tỉnh nữa, anh bị thương quá nặng, bác sĩ chỉ cứu được tính mạng nhưng không thể hoàn toàn cứu chữa cho anh trở lại như xưa. Nhật Hoàng trở thành người thực vật trong khi chẳng còn bao lâu nữa đâu, anh và cô đã có thể bắt đầu lại từ đầu.

Sự thật Hải Băng không phải là con của ông Phương đã từng làm chấn động mọi người, nhưng rồi thời gian cũng qua đi, quan trọng là Nhật Hoàng. Anh vẫn ngủ mê như thế... Ngủ một giấc dài suốt tám năm.

Hải Băng luôn ở bên chăm sóc anh, đồng thời vẫn hướng tới sự nghiệp của mình. Cô nổi tiếng cũng nổi tiếng rồi, nhưng sao vẫn thấy thiếu vắng một thứ gì đó. Mỗi khi nhìn xuống sân khấu đông nghịt người, Hải Băng luôn muốn nhìn thấy một bóng hình, cuộc đời cô, chỉ hy vọng có anh làm khán giả, dù sau này không ai nghe cô hát nữa, cô cũng tin rằng, anh sẽ là khán giả duy nhất của cô.

Tiểu Quỳnh kết hôn với Bùi Nhân Vũ rồi, hai người họ vẫn còn tính trẻ con, lần nào Hải Băng gặp đôi vợ chồng này cũng phải ngưỡng mộ, tình cảm họ rất thắm thiết, Bùi Nhân Vũ đã nổi danh là chiều vợ.

Hôm nay Ngọc Diệp cũng đám cưới với Đại Phong, sau lễ cưới sẽ đi hưởng tuần trăng mật Châu Âu hạnh phúc. Dự xong lễ cưới của Ngọc Diệp, Thiên Nghi đưa Hải Băng đến bệnh viện. Ngồi xuống cạnh giường, Hải Băng nhìn gương mặt của Nhật Hoàng, cô hơi mỉm cười: “Bạn bè kết hôn cả rồi... Nhìn gương mặt hạnh phúc của Ngọc Diệp hôm nay, Băng rất vui.”

Thiên Nghi cũng ngồi xuống ghế gần đó, nghe Hải Băng nói, cô cũng cong môi để lộ nụ cười mãn nguyện: “Ừm. Sẽ rất nhanh đến lượt Băng thôi.”

“Thật không?”

“Ừ.”

“Nhật Hoàng...” Hải Băng nắm tay Nhật Hoàng rồi áp vào mặt mình: “Nghi nói sẽ rất nhanh đến anh và em kết hôn kia. Anh nghe không? Nhìn người khác mặc váy cưới, em rất ngưỡng mộ, anh mau tỉnh lại đi được không? Nhật Hoàng?” Lúc Hải Băng quay sang chỗ Thiên Nghi thì đã không thấy người đâu. Hải Băng tựa đầu lên cánh tay của anh, dịu giọng nói: “So với Thiên Nghi, em thấy mình đã rất may mắn rồi...”

Giữa phố đêm ồn ào, ai cũng ngạc nhiên khi nhìn cô gái khoác trên người bộ váy dạ hội mà ngồi bên bến xe bus thần thờ.

Không biết đã đi được bao xa, đã đi bao lâu rồi... Thiên Nghi chỉ biết chân mình như bị tê liệt, không nhắc lên nổi, có lẽ do giày cao gót, cũng có thể vì cô hết khả năng chạy trốn. Mắt cô nhìn trần trần vào cột đèn báo hiệu bên kia đường, từng dòng người chen chúc nhau, những chuyến xe đến rồi đi, thành phố về đêm đầy ánh sáng. Riêng chỉ mình cô mới thấm thiết vị mặn đắng chua cay của cuộc đời, và cũng chỉ cô trông thấy phía trước là bóng tối, không có bất kì sự hiện diện của ánh sáng nào cả...

Dù trái tim nó đang gào thét, nó đang đau đớn nhưng cô không khóc, không phải cô không khóc mà vì cô không thể khóc, từ rất lâu rồi, cô không còn biết nước mắt có mùi vị gì nữa...

Trong giữa năm đó, báo đài truyền đến tin ca sĩ Hải Băng rút khỏi nền nghệ thuật. Hải Băng quyết định không đi theo sự nghiệp ca hát và đóng phim nữa, trong buổi họp báo, có người hỏi lí do, cô chỉ nhẹ mỉm cười mà đáp.

“Mỗi người có một đam mê và dùng một khoảng thời gian nhất định để thực hiện đam mê của mình. Tôi đã dùng gần mười năm tuổi trẻ để theo đuổi đam mê ca hát, bây giờ còn rất nhiều thứ khác để tôi theo đuổi.” Ngưng đôi lát, cô tiếp lời: “Con người phải sống sao để đừng bao giờ hối hận và tôi đang làm những điều mà không khiến tôi hối hận... Tôi vẫn yêu âm nhạc, nhưng có một thứ, tôi còn yêu nhiều hơn.”

Hải Băng không làm ca sĩ nữa nhưng giấc mơ về âm nhạc luôn trong cô, cô trở thành giảng viên trong học viện âm nhạc của thành phố. Ngoài thời gian dạy, thì toàn bộ thời gian cô đều dành ột người.

Buổi sáng trong gian phòng ấm áp, tràn ngập mùi hương của hoa và có cả âm thanh nhẹ nhàng của tiếng violin. Hải Băng ngồi bên giường đánh dấu lại mấy nốt nhạc để chuẩn bị cho bài giảng chiều nay.

“Nhật Hoàng, Tiểu Quỳnh đã mang thai rồi đấy, anh thử đoán xem là con trai hay con gái? Em đoán chắc là con gái rồi, sinh con gái sẽ giống Tiểu Quỳnh, đến lúc đó lại tìm một Bùi Nhân Vũ để cho con bé bắt nạt...”

“Vậy thì thật đáng thương...”

“Không có đâu...” Bỗng cô không nói tiếp nữa, cây viết trong tay của Hải Băng buông lỏng, cô nghiêng mặt nhìn người trên giường, nụ cười trên môi của cô chuyển biến thành mấy giọt nước mắt trên khóe mi.

Người nằm giường chậm rãi nâng cánh tay lên, dường như rất khó khăn, anh phải làm rất chậm, phải thật lâu mới có thể chạm vào má cô, lúc ấy anh cười: “Để em... chờ anh lâu như vậy... Xin lỗi... Hải Băng...”

Nụ cười của anh trong buổi sáng ngày hôm đó chính là nụ cười đẹp nhất trong cuộc đời mà Hải Băng được nhìn thấy.

Chờ đợi không là gì cả nếu tình yêu đã mạnh mẽ hơn cả thời gian. Niềm tin chính là khởi nguồn của kì tích. Hải Băng chờ được kì tích xuất hiện rồi.

119. Chương Kết 3: Đúng Người, Đúng Thời Điểm.

Có thể nói trong nhóm Ngũ Long Công Chúa, Tiểu Quỳnh là cô gái tốt số nhất. Nếu so với thời gian sáu năm trước, quả thật sáu năm sau cô có một cuộc sống hoàn toàn mỹ mãn.

Chuyện phải bắt đầu từ lúc mối tình đầu Triệu Kỳ Dương tan vỡ, đó là chuyện xảy ra vào năm Tiểu Quỳnh hai mươi lăm tuổi. Từ lúc Thiên Nghi bỏ sang Mỹ, vốn dĩ Tiểu Quỳnh ngỡ rằng mối tình của mình với Kỳ Dương sẽ thuận buồm xuôi gió, lúc ấy bạn bè của cô người nào cũng gặp trắc trở trong tình cảm, chỉ có mình Tiểu Quỳnh có thể trụ vững trên tình trường. Cô cũng luôn cố gắng để có thể duy trì tình cảm của mình. Thiên Nghi từng nói, yêu một người là phải biết hy sinh, phải biết cho đi, giống như cô ấy đã yêu Hoàng Khang vậy. Nói thật lòng Tiểu Quỳnh đã từng rất ngưỡng mộ Thiên Nghi cùng Hoàng Khang, dù bề ngoài hay tỏ vẻ thích chia rẽ họ, nhưng Tiểu Quỳnh hiểu, Hoàng Khang yêu Thiên Nghi rất thật lòng.

Khi Hoàng Khang mất đi, Tiểu Quỳnh càng hiểu được chân lí của tình yêu, bởi thế cô càng trân trọng tình cảm với Kỳ Dương. Anh là mối tình đầu của cô, cô luôn hy vọng sẽ cùng anh đi đến cuối con đường. Nhưng mọi thứ đều thay đổi đến mức Tiểu Quỳnh cũng khó mà chống đỡ.

Năm Tiểu Quỳnh hai mươi lăm tuổi, cột mốc thật quan trọng trong cuộc đời cô.

Tuy thường ngày Tiểu Quỳnh và Kỳ Dương vẫn hay cãi nhau vì những chuyện vặt vãnh nhưng đa số Tiểu Quỳnh đều nhường anh, lúc anh nói, cô sẽ im lặng. Cô hiểu hơn ai hết đạo lí tôn trọng nhau trong tình yêu nên cô đang cố gắng nỗ lực để thể hiện tình cảm của mình với Kỳ Dương. Nhưng anh thì ngược lại, càng ngày càng quá đáng, chẳng xem cô ra gì, ngược lại còn một hai ép buộc cô từ bỏ học võ. Chuyện gì cũng có thể thảo luận, nhưng học võ là niềm vui của Tiểu Quỳnh, cô làm sao có thể nhượng bộ.

“Em nói rồi, không bao giờ!”

“Tiểu Quỳnh! Chúng ta sắp đám cưới rồi, anh không muốn vì những chuyện nhỏ như vậy mà ảnh hưởng đến hôn lễ.”

Nghe đến hôn lễ, lửa giận của Tiểu Quỳnh càng phừng phừng, cô không nhịn được nữa, đành quát lớn: “Anh chỉ biết nghĩ đến thể diện của mình mà bỏ mặc em!”

“Anh bỏ mặc em sao hả?”

“Còn không phải sao? Lúc trước anh đã đồng ý để em học võ, vậy mà chỉ cần mẹ anh nói một tiếng, anh lại thất hứa, rốt cuộc anh xem em là cái gì?”

“Tiểu Quỳnh!” Kỳ Dương vừa vươn tay định giữ hai vai cô thì Tiểu Quỳnh đã gạt mạnh ra: “Đừng có gọi em!”

Nói rồi cô xoay người mở cửa rời khỏi nhà anh. Anh cũng không đuổi theo, nghĩ sẽ để cho cô bình tĩnh rồi nói chuyện. Chỉ có vấn đề này mà họ đã cãi nhau hết lần này đến lần khác, không tìm ra kết quả.

Tối đó, Tiểu Quỳnh đến bar uống rượu. Cô một thân một mình ngồi đó uống hết ly này đến ly khác, từ trước đến nay cô ghét nhất là chọn cách thức dùng rượu giải sầu, nhưng hôm nay quả thật hết cách rồi, cô rất muốn say. Vả lại quán bar này là chỗ quen biết với Gia Minh, cô đến đây thành thói quen.

“Tiểu Quỳnh?”

“Gi?”

Cô đáp lời người gọi tên mình mà chẳng thêm ngẩng đầu, người nào đó biết cô đã say nên ngồi xuống bên cạnh, nhìn ly rượu cô uống rồi gọi phục vụ đem thêm rượu đến. Tiểu Quỳnh lúc này mới quay sang, nhìn thấy anh, cô bật cười, đưa tay vỗ lên má chàng trai.

“Bùi Nhân Vũ! Anh đến đây làm gì hả?”

“Thì đến giải trí, đừng nói với tôi chỉ mình cô đến đây được thôi nha.”

“Anh là bác sĩ mà...”

“Bác sĩ không phải người sao?”

“Sao tôi biết.”

Cách trả lời của Tiểu Quỳnh chứng minh cô đã say. Bùi Nhân Vũ cũng không chấp nhất, anh phần nào hiểu được tính cách của Tiểu Quỳnh. Cô gái này hoạt bát lanh lợi, có phần tinh ranh, vừa nhìn đã thích.

Bùi Nhân Vũ là bạn của Gia Minh, lần đầu tiên anh gặp Tiểu Quỳnh cũng ở bar này, thật ra từ trước anh đã nghe Gia Minh nhắc nhiều về cô gái này, đến lần gặp mặt đầu tiên thì mới biết câu trăm nghe không bằng một thấy. Lần đầu gặp mặt ấy anh đã bị cô gái này đánh phải nhập viện, chỉ vì một nguyên do, vấp chân té ngã vào người cô ấy, tệ nhất là lúc ngã, môi hai người lại chạm nhau.

Lần đó anh nhập viện suốt một tuần, Tiểu Quỳnh cũng có đến, cô tuy có chút nóng nảy nhưng tính tình rất thẳng thắn, biết mình hơi quá tay nên đến xin lỗi. Sau vụ việc đó, họ tạm có thể coi là bạn.

Hiện giờ nhìn Tiểu Quỳnh mượn rượu giải sầu, Bùi Nhân Vũ thông minh nhìn ra ngay vấn đề ở vị hôn phu gia trưởng kia. Danh tiếng của Triệu Kỳ Dương, Bùi Nhân Vũ đương nhiên đã từng nghe, anh cũng cảm thấy, chàng trai kia quả thật quá gia trưởng. Một con chim họa mi nhanh nhảo mà bị nhốt trong lồng thì thật uống phí.

“Không phải tôi có ý xấu đâu. Tiểu Quỳnh này, hay là cô bỏ anh chàng kia đi, chúng ta hẹn hò thử xem, nhìn tôi như vậy chứ con người tôi không tệ lắm, đáng để tin tưởng.”

Tiểu Quỳnh nghe xong lời anh ta mà bật cười, thật thì trong lúc cô say, cô xem lời nói này chẳng ra gì cả.

“Được! Tôi không yêu Triệu Kỳ Dương nữa, con người anh ta thật quá đáng, chỉ biết nghĩ mình.”

“Vậy cô thấy tôi thế nào?” Anh tò mò hỏi.

Ai ngờ cô lại thật thà đến thế, nói ra toàn bộ: “Anh hả?” Tiểu Quỳnh đưa tay chỉ vào sống mũi cao ráo của Bùi Nhân Vũ, bình luận: “Tạm thời cũng gọi là đẹp trai...”

Nghe đến đó, mắt Bùi Nhân Vũ sáng lên, anh cười híp mắt, để lộ ra hàm răng đều tăm tắp. Tiểu Quỳnh lại nói: “Nhưng là một kẻ háo sắc, biến thái.”

Nụ cười của Bùi Nhân Vũ đông cứng, anh ngơ ngát nhìn Tiểu Quỳnh đang lơ mơ chẳng biết gì. Xưa nay anh được xem là mỹ nam của khoa y, tuy thường ngày hay trêu hoa ghẹo nguyệt nhưng cũng đâu đến nỗi biến thái như cô ấy nói.

“Tiểu Quỳnh!” Anh ngồi lại gần cô hơn, cầm ly rượu của cô lên uống, sau đó mới nói tiếp: “Thật ra tôi không như cô nghĩ đâu, tại tôi chưa thật lòng, nếu tôi mà thật lòng, bảo đảm sẽ là người đàn ông chung tình nhất thiên hạ.”

Tiểu Quỳnh cũng không quan tâm đến cánh tay đang đặt trên vai mình, cô lấy chai rượu rót thêm vào ly, lại uống, uống xong mới nói: “Lời nói của anh cũng không đáng tin... Đàn ông đều không đáng tin...”

“Cô đâu thể vì một con sâu xấu mà cũng nhìn xấu luôn mấy con sâu khác.”

“Tôi thấy con sâu nào cũng xấu như nhau mà... Sâu cũng phân biệt đẹp xấu sao?” Cô đưa gương mặt ngây thơ hỏi anh.

Hai tai Bùi Nhân Vũ sắp bốc khói, anh không biết khi cô say, cô lại không thể động não. Anh ôn tồn giải thích.

“Giống như tôi thì gọi là sâu đẹp, còn Triệu Kỳ Dương là sâu xấu.”

“Anh là sâu đẹp sao?” Thấy Bùi Nhân Vũ gật đầu, Tiểu Quỳnh vẫn chưa hiểu lắm nên lắm bầm: “Con sâu đẹp là con sâu háo sắc...”

“...” Người đối diện đầu hiện ba dấu thăng.

Cứ thế mà cuộc trò chuyện ấy kéo dài, dài mãi. Đến sáng sớm ngày hôm sau, Tiểu Quỳnh tỉnh dậy cảm giác đầu mình rất đau, mi mắt cũng nặng, Tiểu Quỳnh cố mở mắt ra, sau đó mắt cô không chớp được nữa, có lẽ cô đang nằm mơ.

Người bên cạnh đang ôm chặt lấy Tiểu Quỳnh, áp cô vào lòng, cái bộ mặt hại nước hại dân của Bùi Nhân Vũ cứ trưng bày trước mặt của Tiểu Quỳnh. Cô kéo chăn ra khỏi người, thở phào nhẹ nhõm khi quần áo trên người cả hai đều còn. Tiểu Quỳnh cô không la hét cũng không kinh hoàng, cô đã lớn thế này rồi chứ đâu còn là mấy cô gái trẻ cứ gặp chuyện là hét la. Dù sao tối qua họ cũng không xảy ra chuyện gì, đơn giản là ôm nhau ngủ, xem ra tên Bùi Nhân Vũ này cũng không phải người xấu.

Khi Bùi Nhân Vũ tỉnh dậy, anh không thấy Tiểu Quỳnh đâu nữa, tối hôm qua anh chỉ nhớ là sau khi quán bar đóng cửa, Tiểu Quỳnh vẫn đòi uống rượu, thế là anh đưa cô về nhà mình. Anh cũng không biết tiếp đó đã xảy ra chuyện gì, nghĩ đến thì đầu lại đau, hẳn là toàn bộ bộ bia dự trữ của nhà anh đều tiêu tốn hết cả rồi. Nhìn qua bên bàn lại thấy một mẫu giấy nhỏ ghi dòng chữ đơn giản.

“Cảm ơn bia nhà anh – Tiểu Quỳnh.”

Bùi Nhân Vũ cầm tờ giấy trong tay mà bật cười, cô gái Tiểu Quỳnh này, quả thật rất thú vị, khiến anh có một loại cảm giác muốn bên cạnh.

Đáng tiếc người có lòng mà chẳng ai nhận. Bùi Nhân Vũ dự tính sau khi chiều nay tan ca thì sẽ đến tìm Tiểu Quỳnh, nào ngờ đến bệnh viện rồi mới nghe Ngọc Diệp nói rằng Tiểu Quỳnh đã đón chuyến bay đi Mỹ và cũng đã lên máy bay đi vào buổi sáng cùng ngày đó rồi.

Bang B, Mỹ.

Trên du thuyền trôi nhẹ trên mặt hồ, Tiểu Quỳnh và Thiên Nghi đứng cạnh nhau nhìn xuống mặt hồ phẳng lặng đã dần bị gợn sóng.

“Quỳnh quyết định rồi sao?” Thiên Nghi hỏi.

Tiểu Quỳnh tự mỉm cười nhưng trong nét cười ấy toàn là đau khổ. Cô thở dài, ngẩng đầu lên hóng làn gió mát đang thổi, sau đó mới kiên định nói:

“Mình nhớ có lần Nghi nói, yêu một người là phải biết hy sinh, đừng hỏi anh cho tôi những gì, tôi cho anh những gì.”

Thiên Nghi đã từng an ủi Tiểu Quỳnh như thế. Chính cô đã dùng chính cuộc đời mình hy sinh cho tình yêu ấy. Để rồi, hôm nay cô lẻ loi một mình.

Biết mình chạm vào vết thương của Thiên Nghi, Tiểu Quỳnh quay sang nhìn nửa gương mặt bị ai của người bên cạnh. Cô kéo Thiên Nghi ngồi xuống khoang thuyền, rồi tự nhiên tựa đầu mình vào vai Thiên Nghi: “Lúc ấy chính vì lời khuyên của Nghi mà mình đã cố gắng rất nhiều để thay đổi bản thân, ba năm nay ở bên cạnh anh ấy, hạnh phúc có, nhưng khi nghĩ lại, mình thấy hình như mình thiệt thòi nhiều hơn ấy. Nghi biết mà, mình rất ích kỷ, mình trước giờ không muốn phụ thuộc vào đàn ông, cũng không muốn bị lụy đàn ông. Mình đã đi quá giới hạn của mình rồi, nay không thể tiếp tục nữa.” Thấy Thiên Nghi thở dài, Tiểu Quỳnh vòng tay ôm chặt cánh tay của Thiên Nghi, bình tĩnh nói tiếp: “Đúng là trong tình yêu đừng nên so đo, nhưng Nghi biết không? Một khi đã cho đi quá nhiều mà không nhận được gì thì thật thất bại. Mình không muốn thất bại.”

“Nghi ủng hộ Quỳnh.”

Được Thiên Nghi ủng hộ, Tiểu Quỳnh cảm thấy mình đã có đủ can đảm để vứt bỏ những thứ mình mãi không thể nắm giữ. Tình cảm một khi cố gắng bầu vùi để có được thì thứ tình cảm ấy chỉ còn là gánh nặng, sau này nhất định sẽ hối hận.

“Thật ra câu nói trước kia của Nghi không sai, chỉ là mình không đủ may mắn để cảm nhận. Để bắt chấp mọi thứ hy sinh vì một người thì còn phải coi người đó có xứng đáng để mình làm thế không...”

Thiên Nghi tự hỏi lòng, người đó có xứng đáng không? Anh bỏ cô lại một mình ôm trái tim chẳng chịt vết thương mà chạy trốn, cô dùng thời gian để cố gắng chữa lành nhưng rất tiếc đã để lại quá nhiều sẹo. Vậy cô làm vậy có đáng hay không?

“Khi nào Nghi mới quay về?”

Câu hỏi của Tiểu Quỳnh làm Thiên Nghi không biết trả lời sau. Mấy năm nay cô đều lao đầu vào công việc, không thể quay về. Nhưng sự thật có lẽ chỉ cô mới hiểu, cô chưa có đủ can đảm để đối mặt.

Nhận ra sự đấu tranh nội tâm kịch liệt trong Thiên Nghi, Tiểu Quỳnh quay sang ôm Thiên Nghi vào lòng: “Nghi à... Mạnh mẽ lên...”

Từ sự việc tối hôm đó, Tiểu Quỳnh và Bùi Nhân Vũ không hề gặp nhau. Đồng thời Kỳ Dương cũng mất đi cơ hội nói chuyện với Tiểu Quỳnh. Cô bỏ sang Mỹ một tuần mà không báo trước với ai, hôn lễ cận kề rồi bỗng dưng khi quay về cô lại đề nghị hủy hôn lễ, việc này làm chấn động hết mọi người, cả Kỳ Dương cũng không kém phần tức giận, nhưng Tiểu Quỳnh từ lúc về nước thì không hề quay về nhà, cô dọn luôn đến căn nhà chung của nhóm bạn mà sống.

Kỳ Dương vốn đang tức giận nên chẳng đến tìm Tiểu Quỳnh, vẫn hy vọng cô sẽ cho anh một lời giải thích thỏa đáng, nhưng xuyên suốt không thấy mặt mũi cô đâu. Đến một ngày Kỳ Dương không chịu được nữa, anh bắt chấp mọi thứ xông vào trong nhà họ, đi thẳng lên phòng của Tiểu Quỳnh. Lúc lên phòng, thấy cô vẫn bình thản ngồi chơi game.

“Lý Tiểu Quỳnh!” Anh giật máy chơi game ném xuống sàn, mặt đỏ bừng bừng.

“Anh đến đây làm gì?”

“Em tưởng mình còn trẻ lắm sao mà chơi trò hủy hôn với anh. Mọi thứ đã chuẩn bị cả rồi, cả thiệp cũng phát rồi, muốn hủy là hủy sao hả?”

Tiểu Quỳnh rất thanh thoi, ngồi phịch xuống giường hỏi ngược lại: “Vậy anh muốn em phải làm sao?”

“Em...” Kỳ Dương cố kìm nén cơn giận, túm lấy cánh tay kéo cô ngồi dậy: “Đừng có quậy nữa!”

Cô bất ngờ gạt tay anh ra, lớn tiếng trả lời: “Ai nói tôi quậy, tôi nói đều là thật, tôi muốn hủy hôn, muốn hủy hôn!”

“Tiểu Quỳnh!” Kỳ Dương cố bình tĩnh lại, anh hít thở thật đều, nói: “Nói đi, chỉ cần cho anh lý do?”

“Tôi không yêu anh nữa.”

“Cái gì?”

Câu nói trọng đại như vậy mà qua miệng Tiểu Quỳnh lại phát ra đơn giản đến thế. Kỳ Dương như không tin vào tai mình, mặt anh càng sa sầm: “Em tìm cái lý do nào thỏa đáng một tí đi!”

“Không tin sao? Triệu Kỳ Dương! Tôi đâu rảnh lấy chuyện đó ra đùa, tôi nói thật, tình cảm của tôi với anh chấm dứt rồi. Vào cái ngày mà tôi bỏ khỏi nhà anh đó. Sao anh không đuổi theo tôi? Tôi bỏ đi, anh vẫn mặc kệ. Bởi vì lần nào tôi cũng quay về nên anh nghĩ rằng chẳng cần đuổi theo sao?” Bỗng cô bật cười chế giễu: “Nhưng cũng may là anh không đuổi theo nên lần này tôi từ bỏ hy vọng thật rồi.”

“Em... nói thật?”

“Sự thật là vậy. Tôi đang rất nghiêm túc.”

“Em đừng đùa nữa Tiểu Quỳnh...” Kỳ Dương giữ hai vai của Tiểu Quỳnh, để lượt anh kích động: “Chuyện học võ anh sẽ...”

“Triệu Kỳ Dương!” Tiểu Quỳnh cắt ngang lời nói của anh, cô đau khổ hơn ai hết, vậy mà anh không thể hiểu: “Vấn đề không còn là ở đó nữa. Tôi nói rồi, chúng ta không hợp nhau. Anh không nhận ra điều đó sao? Ngay từ khi bắt đầu thì tôi và anh đã định sẵn là người của hai thế giới, tại trước kia vì quá yêu anh

mà tôi cố phủ nhận, nhưng sự thật luôn là sự thật. Anh không thể bao dung cho tôi, tôi cũng đâu thể vì anh mà biến mình thành con người khác. Anh nói đi, chúng ta như thế mà miễn cưỡng yêu nhau nữa thì có hạnh phúc được không?”

Triệu Kỳ Dương đã chọn cách im lặng, anh không đưa ra đáp án cho Tiểu Quỳnh mà lảng lảng rời khỏi đó. Tiểu Quỳnh cũng đứng chôn chân không đuổi theo hay cản bước anh, cô chỉ nhìn bóng lưng anh rời khỏi.

Đúng thật là họ hủy hôn. Không nằm ở lỗi tại ai nữa.

Anh không trách cô, cô cũng chẳng hơi sức đâu mà oán anh.

Khi yêu, yêu quá sâu đậm thì ràng buộc nhau, yêu quá nhạt nhòa thì lãng quên nhau. Không ai có thể lựa chọn, cũng không thể gắng sức để giữ những thứ đã sắp đổ vỡ.

Tiểu Quỳnh ngồi phịch xuống giường, mắt dờ dẩn nhìn ra cửa. Cô không khóc. Nhưng không khóc không có nghĩa là không đau, cô đã yêu anh, từng bất chấp để yêu anh, giờ phải chọn chia tay nhau để hạnh phúc cho cả hai là quyết định khó khăn nhất trong đời cô. Không ai biết được cô đã đau như thế nào, không ai biết...

Hiện tại Tiểu Quỳnh làm nhiếp ảnh trong studio của Gia Minh mở, hằng ngày tìm công việc để làm cũng không còn buồn chán như trước. Gia Minh tuy thường ngày hay trêu chọc cô nhưng biết được sự tình như vậy nên cũng không như mọi khi mà tìm cách soi mói Tiểu Quỳnh.

Một hôm đang ngồi chỉnh lại mấy tấm ảnh vừa chụp thì có người ngồi xuống trước mặt. Tiểu Quỳnh không cần ngẩng đầu nhìn cũng đôi phần đoán ra đó là ai, cô vẫn tập trung làm việc, trong khi đó miệng vẫn nói.

“Nghe nói anh tìm tôi, tôi nợ tiền bìa của anh sao?”

Bùi Nhân Vũ đã quen cách nói chuyện này của cô nên cũng không lấy làm ngạc nhiên, anh háng giọng: “Tôi đâu có tìm cô... Chỉ tình cờ hỏi thăm thôi.”

“Ồ... Vậy sao?”

“Mà Tiểu Quỳnh này, chúng ta đi ăn trưa được không?”

“Anh hết tiền rồi sao?”

“Tôi mời.”

Lúc này Tiểu Quỳnh mới ngẩng đầu lên, cười đầy ẩn ý: “Tôi vừa mới hủy hôn, anh lại đến mời tôi ăn uống kiểu này, không sợ người khác nói sao?”

“Sợ gì chứ, tôi quang minh chính đại mà.”

“Tôi thấy anh ảnh hưởng rất lớn nha, từ bữa tối đi uống rượu với anh, tôi mới đưa ra quyết định chia tay với Kỳ Dương đấy.”

Nói rồi Tiểu Quỳnh còn phụ họa còn việc nháy mắt tinh nghịch cùng Bùi Nhân Vũ. Anh thì cứ nghĩ rằng cô đang nói thật nên cả gương mặt đều như bị bại liệt, cả cơ mặt đều cứng đờ. Tiểu Quỳnh thấy mình trêu đùa anh thành ra như thế nên rất vui, cô đưa tay lên vỗ vỗ xuống vai Bùi Nhân Vũ: “Bác sĩ Bùi, mặt anh có cần nghiêm trọng thế không? Thật ra tôi...”

Câu nói chưa hết thì Tiểu Quỳnh đã ngậm miệng, cả bàn tay của cô cũng không kịp rút lại, mắt vẫn nhìn ra sau lưng Bùi Nhân Vũ. Anh cũng tò mò quay sang, nào ngờ thấy ngay Triệu Kỳ Dương đang sừng sững đứng ở trước cửa nhìn hai người. Thế là ba người nhìn nhau, Triệu Kỳ Dương nắm chặt tay mình đi hùng hổ đến, Tiểu Quỳnh phát giác có chuyện chẳng lành, nhưng thân thủ cô lại chậm hơn, chỉ nghe ‘Á’ một tiếng thì đã thấy Bùi Nhân Vũ bị quật ngã lăn ra sàn.

“Kỳ Dương! Dừng tay!”

“Thì ra là như vậy... Hôm nay tôi phải dạy dỗ cho tên bại hoại này một trận...”

“Dừng mà! Kỳ Dương... Mọi chuyện không phải như vậy đâu!”

Lôi kéo qua lại, Gia Minh nghe tiếng động cũng từ phía trong chạy ra, thấy khung cảnh hỗn độn đó nên chạy nhào vào can ngăn. Sau một trận giằng co, cuối cùng cuộc diện chấm dứt. Đáng thương nhất là vị bác sĩ chân yếu tay mềm Bùi Nhân Vũ bị đánh đến bầm dập, gương mặt điển trai xuất hiện hàng loạt vết bầm, khóe miệng chảy máu, hai bên má sưng phồng lên như ngậm bánh bao trong miệng.

“Anh thật quá đáng!” Tiểu Quỳnh thét lên trước mặt Triệu Kỳ Dương.

Anh thì không cho rằng mình sai, vốn dĩ hôm nay định đến nói chuyện rõ ràng với cô, anh không chấp nhận buông tay vì lí do không hợp nhau. Nào ngờ vừa đến đã thấy tình cảnh này, nghe câu nói đó.

“Là tôi ngu ngốc mới đến đây!”

Sau khi Triệu Kỳ Dương đi rồi, Tiểu Quỳnh vẫn đứng đần người ra đó, nghe tiếng kêu than của Bùi Nhân Vũ thì cô mới giật mình quay lại, cúi người muốn chạm vào vết thương nhưng lại sợ anh đau.

“Xin lỗi, thật xin lỗi, Bùi Nhân Vũ, hay là tôi đưa anh đến bệnh viện nhé?”

“Tôi là bác sĩ, lại bị người khác đánh ra nông nỗi này, không muốn đến bệnh viện!”

Gia Minh thanh thoi ngồi bên cạnh xem trò vui, nhân tiện thêm mắm dặm muối: “Tiểu Quỳnh! Tôi thấy cô nên chăm sóc Nhân Vũ cho tốt vào, mặc dù không muốn thừa nhận nhưng tôi cũng phải nói, anh ta là một bác sĩ giỏi, nếu bị đánh để lại di chứng thì thật là bệnh viện đã mất đi một nhân tài, mất đi trụ cột quốc gia.”

“Này!” Đến lượt Tiểu Quỳnh quay sang trừng mắt với Gia Minh: “Anh mà còn nói nữa thì đừng có mà trách tôi.”

“Thôi thôi, tôi đang đau muốn chết...ai dui... Hai người đừng cãi nữa...”

“Bùi Nhân Vũ... Anh quay sang tôi xem...”

“Đau...”

“Biết anh đau rồi, đừng có nói nữa...”

Khoảng thời gian sau đó Tiểu Quỳnh luôn phải gánh thêm cái của nợ, Bùi Nhân Vũ thỉnh thoảng lại trưng bộ mặt bánh bao đến bảo Tiểu Quỳnh chăm sóc, đến khi vết thương lành hẳn thì nói hay bị hoa mắt, chóng mặt, nói là bị đánh để lại di chứng. Hai tháng tiếp theo, quả thật Bùi Nhân Vũ đã khiến cho Tiểu Quỳnh bận đến quên đi thời gian mà đau khổ.

“Này này... Vết thương nhỏ xíu mà suốt hai tháng vẫn chưa lành sao?”

“Cô không phải bác sĩ thì làm sao rõ bằng tôi.”

Ngồi nhìn tên bác sĩ đó vẫn khỏe mạnh ăn hai phần cơm, Tiểu Quỳnh hận đến nỗi thật sự muốn đánh thêm cho anh vài cái.

“Anh đang giả bộ đúng không? Có ai bị bệnh mà ăn uống khỏe như trâu vậy đâu.”

“Thật ra cơ thể tôi đang suy nhược.”

“Suy nhược?” Tiểu Quỳnh giận quá cầm cái túi xách đánh lên người Bùi Nhân Vũ: “Suy nhược cái đầu anh!!!”

Bị Tiểu Quỳnh lật tẩy, Bùi Nhân Vũ đương nhiên không còn lý do nào để đến tìm cô thường xuyên nữa nên chỉ có cách đi tìm Ngọc Diệp cầu cứu. Anh nói anh thích Tiểu Quỳnh, Ngọc Diệp thì có vẻ không đồng ý lắm, Bùi Nhân Vũ nổi tiếng là kẻ hái hoa trộm nguyệt, nay Tiểu Quỳnh vừa mới tan vỡ mối tình đầu, Ngọc Diệp không muốn Tiểu Quỳnh phải đau khổ thêm.

Không vì thế mà Bùi Nhân Vũ bỏ cuộc, anh thường xuyên tìm Tiểu Quỳnh hơn, nhưng lần nào cũng bị cô từ chối thẳng thừng. Sự việc như thế làm Bùi Nhân Vũ phải đau đầu, kết quả anh quyết định tổ tình. Có lần anh hẹn Tiểu Quỳnh không được, bèn mua một bó hoa quỳnh đến studio nơi Tiểu Quỳnh làm việc, bước vào cửa anh đã đi nhanh đến bàn làm việc của cô, đặt bó hoa quỳnh xuống bàn, ngay trước mặt Tiểu Quỳnh.

Đang làm việc bị người khác quấy rầy, Tiểu Quỳnh cố nén giận mà ngẩng cao đầu, bình tĩnh hỏi: “Anh không biết tôi rất ghét hoa sao?”

“Tiểu Quỳnh! Anh thích em mà.”

“Liên quan gì đến tôi?”

“Em phải thích anh.”

Tiểu Quỳnh bật cười, đứng dậy ném bó hoa vào lòng anh ta: “Tôi dạo gần đây rất bận, anh có rảnh thì đi mà đùa giỡn với mấy cô y tá xinh đẹp bên cạnh anh ấy. Còn làm phiền tôi nữa tôi sẽ đánh anh đấy.”

“Nói sao thì em mới tin đây?”

“Nói sao tôi cũng không tin.”

“Em...”

Bùi Nhân Vũ tức giận vứt bó hoa xuống bàn, nhào đến cưỡng hôn Tiểu Quỳnh. Vốn Tiểu Quỳnh nào ngờ anh ta lại dám làm vậy nên không hề có phòng bị, đến khi phát giác thì Bùi Nhân Vũ đã buông cô ra, anh ta còn mỉm cười đắc ý mà nói: “Đây là chứng minh.”

“Anh chết chắc rồi! Bùi Nhân Vũ!”

Không đợi Tiểu Quỳnh đuổi theo, Bùi Nhân Vũ đã cong chân chạy khỏi đó, trước khi rời đi, anh còn quay đầu lại nói lớn: “Bắt đầu từ hôm nay anh sẽ theo đuổi em!”

Nói theo đuổi là theo đuổi, Bùi Nhân Vũ theo đuổi Tiểu Quỳnh suốt gần hai năm. Thời gian tiếp xúc càng nhiều, Tiểu Quỳnh càng thấy được bản chất của con người này.

Anh ta vừa mặt dày vừa đê tiện, khiến cô nhiều lần bị mắc bẫy. Ví dụ như có lần anh ta bị cảm nặng lại chạy đến chỗ Tiểu Quỳnh rồi ngất tại đó, đến khi tỉnh dậy nói sao cũng không về nhà, đòi Tiểu Quỳnh chăm sóc, Tiểu Quỳnh thấy anh ta mặt mày xanh xao nên cũng không đành lòng đánh, thế là chăm sóc để tên mặt dày này mau chóng đi.

Không chỉ thế, Bùi Nhân Vũ còn thuộc dạng tự kỉ nặng. Điển hình là có thời gian anh ta rụng tóc rất nhiều, mình là bác sĩ mà không dám đi xét nghiệm, chạy đến chỗ Tiểu Quỳnh bày bộ mặt bi thảm như sắp chết đến nơi, cuối cùng Tiểu Quỳnh phải dẫn anh ta đi như mẹ dẫn con đi bệnh viện, ngồi ở phòng chờ kết quả, Bùi Nhân Vũ cứ nhào vào lòng Tiểu Quỳnh đòi sự an ủi, lúc sau có kết quả, bác sĩ nói anh ta bị dị ứng dầu gội, yêu cầu đổi dầu gội khác, thế là Bùi Nhân Vũ bị Tiểu Quỳnh đá một phát ngã lăn ra đất.

Mặc dù con người này vô số điểm xấu nhưng ít ra không dùng bất kì bộ mặt nào để che đậy bản thân. Tiểu Quỳnh bị anh ta làm phiền nhiều rồi dần sinh thành thói quen.

Một hôm nhận được điện thoại của Bùi Nhân Vũ, anh ta nói có chuyện buồn, muốn nói chuyện với Tiểu Quỳnh, cô cũng mang theo thân mình đến chỗ anh ta xem rốt cuộc anh ta buồn chuyện gì. Vào đến nhà Bùi Nhân Vũ mới phát hiện xung quanh tối đen, một mình Bùi Nhân Vũ ngồi ở trên giường, Tiểu Quỳnh đến lay lay anh.

“Sao thế? Anh lại phát hiện mình bị bệnh gì sao?”

Bùi Nhân Vũ nhìn Tiểu Quỳnh rồi bất ngờ ôm cô vào lòng, Tiểu Quỳnh chống cự mắng anh nhưng anh lại nhẹ giọng nói: “Bố ruột anh quay về rồi...”

Ở trong lòng của Bùi Nhân Vũ, Tiểu Quỳnh không động đậy nữa, mặc cho anh ôm. Cả đêm anh ôm cô trong lòng rồi kể về tuổi thơ của mình.

Anh vốn có một gia đình hạnh phúc, nhưng bố ruột lại mê cờ bạc bỏ bê mẹ con anh, mẹ anh một mình làm việc cực nhọc nuôi anh ăn học, bà mất năm anh vừa tốt nghiệp cấp ba do bị ung thư. Từ đó anh quyết tâm làm bác sĩ, thời gian lâu quá nên anh cũng quên rằng mình có một người bố vô trách nhiệm, cho đến thời gian gần đây mới biết ông bị ung thư giai đoạn cuối, cũng không biết mình có nên gọi ông ấy một tiếng ‘Bố’ hay không.

Bỗng dưng lúc ấy Tiểu Quỳnh cảm nhận Bùi Nhân Vũ như là một con người khác. Anh dùng vẻ bề ngoài vô tư để đánh lừa mọi người, ngay cả cô cũng bị con người này lừa. Hôm nay cô mới hiểu, thì ra anh cũng rất yếu đuối cần sự yêu thương.

Sáng Bùi Nhân Vũ tỉnh dậy đã ngửi được mùi khét, anh hoảng hốt bật khỏi giường, chỉ có một suy nghĩ là nhà mình bị chập điện sắp xảy ra cháy nổ.

“Cháy nhà!!! Cháy nhà!”

“Có anh cháy thì có!”

“Tiểu Quỳnh? Em đang làm gì vậy?”

Tiểu Quỳnh bực bội ném tạp dề sang một bên, đặt đĩa trứng chiên khét đen xuống bàn, cô hậm hực nhìn thành quả của mình: “Tôi định làm bữa sáng cho anh, nhưng khét mất rồi.” Rất lâu không thấy ai đáp lời, Tiểu Quỳnh ngơ ngát nhìn Bùi Nhân Vũ vẫn đang nhìn mình như người ngoài hành tinh, cô đi đến cốc tay lên trán anh ta: “Gì thế?”

Chụt!

Cô gái đáng thương đột ngột bị tên dê sòm này hôn vào má vẫn còn ngỡ ngàng ôm mặt. Bùi Nhân Vũ ôm chặt lấy Tiểu Quỳnh mà mỉm cười, cô chống tay xô anh ra: “Làm gì vậy hả? Anh gan thật rồi! Có phải bị tôi đánh chưa đủ đúng không?”

“Chưa đủ! Anh muốn em đánh anh cả đời, ở bên anh cả đời.” Tiểu Quỳnh im bật, Bùi Nhân Vũ càng ôm cô chặt hơn: “Tiểu Quỳnh! Hay là chúng ta hãy thử yêu nhau đi! Được không?”

“Có thể thử sao?”

“Ừm. Em không thấy chúng ta ở bên nhau rất vui vẻ à?” Cô không nói có nghĩa là đồng ý, anh lí giải: “Anh thuộc dạng người không thích bị người khác quản, em lại là người rất ghét kiểu ràng buộc nhau. Nếu chúng ta yêu nhau, anh không ép buộc em làm những gì em không muốn, em cũng không đòi hỏi anh phải làm cái này cái nọ. Anh thấy chúng ta là một cặp trời sinh rồi...”

“Thật ra... tôi...”

“Tiểu Quỳnh! Anh không bắt em làm những thứ em không biết. Em không biết nấu ăn đúng không? Để anh nấu. Sau này anh sẽ nấu ăn cho em ăn. Với lại nếu em yêu anh, em còn nhiều lợi ích lắm nha.”

Cô bật cười hỏi: “Lợi ích gì?”

Anh buông Tiểu Quỳnh, mắt đầy ý cười nhìn cô: “Hẹn hò với một bác sĩ vừa đẹp trai vừa tài giỏi như anh đương nhiên là rất có lợi rồi. Ra đường không sợ mất mặt, hoặc khi em không khỏe không cần đến bệnh viện nữa, có anh ở đây rồi, anh sẽ bảo đảm cho em khỏe mạnh suốt đời.”

“Để em suy nghĩ.”

“Sao cần phải suy nghĩ?”

“Phải suy nghĩ mà...”

Nói là suy nghĩ nhưng Tiểu Quỳnh đã bằng lòng. Bùi Nhân Vũ hiểu rất rõ con người cô, anh cũng tôn trọng quyết định lẫn hành động của cô. Cứ mỗi lần cô nói không, anh không dám nói được. Anh chiều bạn gái như vậy đến mức Gia Minh nhìn cũng lắc đầu.

Sau khi thử yêu nhau, Bùi Nhân Vũ quyết định dụ dỗ Tiểu Quỳnh thử kết hôn. Tiểu Quỳnh thông minh lanh lợi cũng bị con người xảo nguyệt này lừa gạt. Lúc cầm giấy đăng kí kết hôn trong tay rồi, Bùi Nhân Vũ cứ ôm chặt nó mà hôn hờ nắm tay Tiểu Quỳnh: “Nói cho em biết, anh nói thử chỉ là nói chơi thôi, lần này em bị anh lừa rồi.”

“Vậy anh tính sao?”

“Đương nhiên là bắt em bên anh cả đời rồi...”

Cô bật cười, Bùi Nhân Vũ đi lấy xe, Tiểu Quỳnh đứng lại không đi tiếp. Cô nhìn anh vui mừng như thế, lòng cô cũng hạnh phúc.

“Tiểu Quỳnh!”

“Em đến ngay...” Cô mỉm cười đi về phía anh rồi nắm tay anh đến chỗ gửi xe, vừa đi họ còn vừa bàn tính xem đám cưới nên tổ chức ra sao, chiều nay nên nấu món gì.

Khi lựa chọn đi cùng nhau đến cuối con đường, điều quan trọng nhất trong hôn nhân là phải tôn trọng nhau. Có thể được như thế thì phải gặp đúng người, đúng thời điểm và phải có duyên phận.

120. Chương Kết 4: Tự Bao Giờ

Quay trở về với công việc của cô gái tên Lam Linh. Cô hiện là nữ giám đốc tài giỏi của một công ty thời trang xuyên quốc gia. Nhưng ẩn sau đó là một sự mệt mỏi, một tâm hồn cần sự yêu thương... Phía sau cô, là một mối tình đơn phương kéo dài hơn mười sáu năm...

“Ngân nghỉ sao?”

“Ngân cũng không muốn, tại anh ấy cứ làm mặt lên mặt xuống đòi kia...” Hồng Ngân, cô người mẫu chuyên nghiệp đang đưa đơn xin thôi việc. Nhưng thái độ không lấy làm tự nguyện.

Lam Linh mỉm cười nhìn xuống bụng Hồng Ngân: “Tuấn Nguyên lo là đúng rồi...”

Hồng Ngân đỏ mặt thẹn thùng, dù giận anh nhưng Hồng Ngân lại hiểu cho những gì ông chồng Tuấn Nguyên lo lắng. Cô lấy tay xoa xoa bụng mình rồi cười híp mắt với Lam Linh: “Đợi Ngân hoàn thành trách nhiệm với ông xã, Ngân sẽ quay về làm tiếp, Linh đừng lo, Ngân sẽ dưỡng eo và dáng mình, không để mất đi vẻ đẹp trời phú này vì ai kia đâu.”

Lần này ông chồng Tuấn Nguyên vừa bước vào cửa đã nghe thấy những lời đánh thếp của vợ, anh nhú mày đến ngồi cạnh Hồng Ngân: “Em ở nhà đi, tối ngày mặc mấy bộ đồ thiếu vải đó, anh không thích.”

“Này này... trang phục của công ty em được các nhà thiết kế lớn tạo ra đó... anh đừng nói này nói kia chứ.” Lam Linh bất bình lên tiếng.

Hồng Ngân đánh mạnh vào vai chồng: “Anh mà nói nữa em không sinh đâu.”

“Ok... anh im là được chứ gì... Ngoan đi, đừng tức giận, ảnh hưởng đến con lắm...” Anh cười cười cúi đầu xoa xoa bụng vợ mình.

Cô giám đốc độc thân kia nhìn mà ngưỡng mộ, nếu như, người ấy cũng đối xử với cô như thế, cô sẽ hạnh phúc biết nhường nào. Đáng tiếc, chỉ mình cô đơn phương.

Sau khi tan làm, Lam Linh lái xe đến đỗ xéo một nhà hàng rồi ngồi đó rất lâu, ngồi trong xe và nhìn vào phía trong đó. Lấy hết can đảm, cô bước xuống xe rồi đi vào trong, gọi một món ăn quen thuộc, nhìn xung quanh thêm lần nữa. Dù đây là lần thứ n cô đỗ xe trước nhà hàng, cô bước vào ngồi ở đây và ngắm khung cảnh ở đây... Nhưng lần nào, cô cũng nhìn thật kĩ, để khắc sâu nó vào trí nhớ mình...

Từ phía trong, anh trong bộ đồ nhà bếp bưng theo một đĩa mì Ý bước ra. Hai đôi mắt chạm nhau, anh cười, cô cũng cười nhưng nụ cười của cô là hạnh phúc, còn anh là xã giao.

“Hôm nay em tan làm sớm hơn mọi ngày đó.”

“Em đói nên đến sớm mà.”

“Đây... thử xem, anh có cho thêm một vài gia vị mới, em xem có ngon không?” Anh hào hứng ngồi đối diện cô, đẩy đĩa mì sang cho cô rồi cẩn thận xem xét biểu hiện của cô.

“Đắng Khôì... Ngày mai anh rảnh không?”

“Rảnh... mai nhà hàng anh nghỉ, mà chi vậy?”

Cô suy nghĩ đôi lát rồi nhìn anh: “Đến nhà tụi em đi, Thiên Nghi về được mấy hôm rồi.”

Nghe đến Thiên Nghi, người tên Đăng Khôi thay đổi liền biểu hiện, anh thở dài nhưng ngay sau đó liền dùng nụ cười xua đi u ám đang có: “Vây mai anh ghé qua... dù sao lâu rồi chưa nấu món gì cho các em ăn.”

Thấy anh đã tự nhiên hơn, Lam Linh cũng không nói gì được nên cầm nĩa và thưởng thức món mì của anh làm. Ngày nào, cô cũng dùng mà lần nào món ăn này cũng ngon, ngon đến tận trái tim, làm hạnh phúc đến nước mắt trực trào...

Sáu năm trước Thiên Nghi đi Mỹ, Lam Linh đã không còn gặp Thiên Nghi thường xuyên. Thỉnh thoảng có chuyển công tác, cô cũng không có cơ hội gặp Thiên Nghi. Chỉ có thể nói chuyện vài câu trong lúc Tiểu Quỳnh chat trực tuyến với Thiên Nghi qua mạng. Lần này Thiên Nghi quyết định quay về, Lam Linh cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều, ít ra chịu đối mặt thì cũng chứng tỏ rằng nỗi đau đã vơi đi đôi phần.

Nhưng Lam Linh cảm thấy mình sai rất nặng nề, từ giây phút đầu tiên gặp Thiên Nghi, Lam Linh mới biết suy nghĩ của mình thật quá đơn giản. Thiên Nghi người thật đứng trước mặt Lam Linh đây đâu còn là cô gái vui vẻ hoạt bát ngày xưa.

Gặp Lam Linh, Thiên Nghi mỉm cười gọi: “Linh...”

Tiếng gọi đó làm bao nhiêu tình cảm trong Lam Linh đều bật ra, cô nhìn gương mặt hao gầy xanh xao của Thiên Nghi, cả mái tóc ngắn xa lạ ấy, lòng Lam Linh như kim đâm. Cô chạy nhào đến ôm lấy Thiên Nghi.

“Nghi... Nghi à...”

Thiên Nghi dường như rất bất ngờ trước hành động ấy, cô ngậy người ra rồi rất nhanh cũng ôm lấy Lam Linh: “Sao lại khóc? Gặp Nghi không vui à?”

Lam Linh buông Thiên Nghi ra, không biết mình muốn nói gì, chỉ ôm mặt mà khóc, mấy người bạn còn lại đều hiểu rất rõ, ai nhìn thấy Thiên Nghi hiện tại cũng như thế, đừng nói là Lam Linh.

Lúc Đăng Khôi đến biệt thự mini màu trắng, Thiên Nghi đã ra ngoài, chỉ còn Lam Linh, Ngọc Diệp và Bùi Nhân Vũ đang bị Tiểu Quỳnh bắt nạt đến đáng thương. Bữa ăn thơm ngon của đầu bếp Đăng Khôi kết thúc khá muộn, mọi người mệt mỏi về phòng, Bùi Nhân Vũ cũng đưa Tiểu Quỳnh về nhà. Chỉ có Đăng Khôi, anh đứng ở cổng đợi một người.

Chiếc taxi dừng lại bên đường, đèn xe chiếu vào mắt anh, Đăng Khôi đứng thẳng người rồi nhìn vào bóng dáng nhỏ nhắn vừa bước xuống xe. Taxi lái rời khỏi đó, mất đi ánh sáng kia, anh mới nhìn rõ cô. Giây phút ấy, tim anh có gì đó bất ổn, nó đập nhanh hơn và cảm giác xót xa trực trào lên chiếm lấy hoàn toàn xúc giác hiện tại. Cô thấy anh đứng đợi mình giữa đêm đông, chỉ biết tự thở dài trong lòng rồi bước đến thu hẹp khoảng cách của hai người.

“Khôi.”

“Anh... chờ em.”

Cô cùng anh ngồi tại một cái ghế đá đặt cạnh đó, Đăng Khôi liếc nhìn vết sẹo trên cổ tay cô rồi nhìn những vết thương nhỏ gần đó, tất cả, đều để lại sẹo. Giống như trái tim cô, cũng vẫn mãi có một vết sẹo không bao giờ lành. Anh hít thở thật đều để kiềm chế chính bản thân mình, tự nhủ không được ôm cô ngay lúc này.

“Nun cũng gần tốt nghiệp rồi thì phải.”

“Ừm... con bé nói sau năm nay sẽ trở về.”

“Còn em?”

“Em định ở đây sống... không đi nữa.” Trồn cũng trồn đủ rồi. Bao năm nay cô đi khắp nơi để theo yêu cầu công việc, nhưng đó chỉ là bản chất của sự chạy trốn, chỉ có cô mới tự biết rằng, dù trốn đến chân trời góc bể thì trái tim cô chỉ ở nơi này thôi. Nó ngừng đập cũng tại nơi này thôi. Những nơi phồn hoa kia... không có kí ức về anh ấy.

“Thiên Nghi...” Giọng Đăng Khôi hạ xuống hẳn, anh nghiêng đầu nhìn cô, chỉ thấy cô nhìn về phía trước, khoảng tối bao trùm bóng đêm bao la: “Em... định như thế hoài sao?”

Ý anh là em định sẽ sống trong tăm tối để chờ cậu ta, có phải em sẽ cứ như vậy mà mặc cho bản thân đau đớn đến mức không còn nước mắt để rơi và không còn trái tim để thở hay không?

“Rất tốt.”

“Thiên...” Anh chưa kịp nói, Thiên Nghi liền quay sang cắt ngang: “Trời tối rồi, anh về sớm đi, hôm nào em sẽ ghé qua nhà hàng ăn món ăn anh làm.”

Đặng Khôi bắt lực đứng dậy, gật đầu rồi trông theo bóng lưng cô bước vào trong nhà. Ai dám nói thời gian là vũ khí để thay đổi tất cả, điều ấy, không bao giờ đúng với cô – Tầng Thiên Nghi. Dù có thêm vạn năm nữa mà trái tim cô vẫn còn thì cô cũng sẽ không chịu quên người con trai kia.

Anh nhắc những bước chân nặng nề rời khỏi đó. Cuộc sống như một trò trốn chạy, đuổi bắt, có một người đuổi theo anh, anh lại đuổi theo một người, người đó lại đuổi theo một người khác... Trò luân chuyển ấy mãi không thể chấm dứt.

Lam Linh đứng gần đó cũng quay đầu đi vào nhà, bước chân nặng nề không kém.

Vài tháng sau là thời gian bận rộn của công ty, Lam Linh mất đi một người mẫu chuyên nghiệp như Hồng Ngân quả là một tổn thất khá lớn, nên cô đang cố gắng tìm người thay thế vị trí của Hồng Ngân. Thiên Nghi về nước cũng được một thời gian mà hai người chưa hề có cơ hội nói chuyện riêng cùng nhau. Cho đến ngày sinh nhật của Lam Linh, mọi người tổ chức sinh nhật cho cô tại ngôi nhà chung của họ. Bố mẹ đã mất từ rất lâu, với Lam Linh, những người bạn này đã dần trở thành người thân.

Mọi người ở phòng khách trò chuyện, Lam Linh nhìn quanh không thấy Thiên Nghi đâu, cô bước lên lầu định về phòng của Thiên Nghi để tìm cô ấy, nhưng không ngờ lại thấy Thiên Nghi đang đứng một mình bên ban công. Bóng dáng ấy sao mà cô độc lẻ loi. Lam Linh bước đến, đặt tay lên vai của Thiên Nghi: “Nghi...”

Thiên Nghi quay sang mỉm cười cùng Lam Linh: “Sao không nói chuyện với mọi người mà lên đây?”

“Không thấy Nghi đâu nên đi tìm...” Thấy Thiên Nghi xoay người nhìn lên bầu trời đêm, Lam Linh cũng nhìn theo, mấy ánh sao sáng lấp lánh giữa màn đêm, quả thật rất đẹp: “Thời gian trôi nhanh thật... Mới đây chúng ta đã hai mươi sáu tuổi rồi...”

“Ừm... Rất nhanh.” Bỗng Thiên Nghi nhớ đến ánh mắt dịu dàng của Đặng Khôi vừa rồi, cô nói: “Trong những người bạn, Nghi thật sự rất muốn nhận thiệp cưới của Linh.”

Đương nhiên Lam Linh hiểu ý của Thiên Nghi là gì, cô bắt lực cười trừ rồi nhìn về một phương vô định mà im lặng, lát sau mới có thể lên tiếng.

“Nghi có trách tôi không?”

“Sao phải trách?”

“Trước kia tôi rất vô lí, luôn nghĩ vì Nghi mà tình cảm của mình bị tổn thương, tôi luôn cho rằng mình là người bị Nghi dành lấy tất cả, có đôi lúc, tôi còn hận Nghi.” Thiên Nghi không nói gì mà chỉ đứng đó lắng nghe. Nói ra tâm sự lòng mình, Lam Linh bật cười: “Giờ nghĩ lại, đến tôi còn ghét bản thân mình nữa là. Tại sao chứ? Tại sao tôi lại hận Nghi? Ngay cả tôi cũng không biết.”

“Trong tình cảm không ai có thể lí giải.”

Đúng vậy, tình cảm là loại cảm xúc khó lí giải nhất, làm sao để định nghĩa, để hình dung. Không có thứ nào để định hình cái gọi là tình yêu, vì tất cả nó đều xuất phát từ cảm xúc của trái tim, điều khiển cả lí trí.

Nghĩ đến điều mình sắp nói đây, Lam Linh khó mà mở miệng, nhưng hôm nay cô đã quyết định phải nói, nói ra hết mối thắt chặt lòng mình trong những năm qua, làm cô day dứt không thôi.

“Nghi à...”

“Sao vậy?”

“Có chuyện này tôi muốn nói với Nghi...”

Nhìn gương mặt chân thành của Lam Linh, Thiên Nghi hơi cúi đầu, sau đó mới ngẩng đầu rồi lấy tay mình nắm lấy tay của Lam Linh: “Có những chuyện mãi mãi không nói ra là điều tốt nhất.”

“Không... Cũng có những chuyện không nói không được, chỉ làm bản thân mình đau khổ thêm thôi.” Không để Thiên Nghi phản ứng, Lam Linh đã nói thẳng: “Lần thi tuyển du...”

“Linh!” Thiên Nghi vội cắt ngang, cô vươn tay ôm lấy Lam Linh, nói khẽ: “Nghi hiểu... Mọi chuyện Nghi đều hiểu, đừng nói nữa được không?”

“Thiên Nghi?”

Lam Linh thẩn thờ, Thiên Nghi nói cô ấy hiểu, hiểu hết tất cả sao? Từ bao giờ? Lam Linh muốn hỏi nhưng lại chọn cách im lặng. Bàn tay không biết có nên đặt lên vai Thiên Nghi hay không, cô sống trong hối hận, tự mình giam cầm mình trong tội lỗi. Vì một chút lợi ích mà lại một lần hãm hại bạn bè, nhiều lúc cô còn khinh bỉ bản thân.

“Tất cả đều là do Nghi lựa chọn.”

“Nghi à...” Cô không biết nói gì, bỗng dưng nước mắt chất chứa trong những năm qua trào, rơi xuống rất nhanh, nước mắt rơi được cũng như gánh nặng ấy, cuối cùng cũng có thể đặt xuống rồi, cô khóc thành tiếng, hai tay ôm trầm Thiên Nghi: “Xin lỗi... xin lỗi Nghi!”

“Là do Nghi lựa chọn, Nghi chưa bao giờ hối hận, thậm chí đó là quyết định đúng đắn nhất trong cuộc đời Nghi. Nếu lúc ấy Nghi đi, Nghi sẽ hối hận cả đời.”

Phải, quyết định năm ấy là do Thiên Nghi lựa chọn, cô lựa chọn từ bỏ chuyến du học để ở bên cạnh người cô yêu. Nhiều năm sau nghĩ lại, chưa khi nào Thiên Nghi hối hận cả. Cô rất mãn nguyện về những năm tháng mà cô đã không đánh mất.

“Nghi...”

Bấy giờ Lam Linh mới hiểu, mình sai ở đâu.

Tình yêu, tình bạn...

Không phải ông trời đã đối xử bất công với cô mà vì trước nay cô chỉ đòi hỏi mà chưa khi nào nhìn nhận ra rằng mình đã có rất nhiều. Cô có một người bạn chân thành, có một tình yêu khắc cốt ghi tâm. Quả thật cuộc đời đã cho cô quá nhiều...

Bao nhiêu nỗi lòng đều giải tỏa, cuộc sống của Lam Linh như vừa mới được tái sinh. Cô vui vẻ hẳn lên, nói cười cùng mọi người, không còn nhốt mình trong cái vỏ bọc trầm lặng nữa.

Hai năm sau, mọi người phải cùng nhau trải qua một nỗi đau khó ai có thể chấp nhận. Lam Linh lại có cách nhìn cuộc sống này một cách khác, cô đã niềm nở trải hàng loạt cảm xúc của cuộc đời, buồn, vui, hờn, giận, yêu, ghét... Tuổi thanh xuân trôi qua nhanh chóng, khi quay đầu nhìn lại, thì ra họ đã đi được một chặng đường dài như thế.

Có một thời gian Đăng Khôi mất tích, cô không thấy anh đến nhà hàng làm, Lam Linh mỗi khi tan làm đều ghé qua, không thấy anh, cô lo lắng vô cùng. Đến nhà tìm Đăng Khôi, hàng xóm nói mấy ngày nay Đăng Khôi cũng không về nhà. Cô lo anh xảy ra chuyện, sợ anh nghĩ không thông, tất cả những nơi anh có thể đến, cô đều tìm, nhưng anh vẫn bất vô âm tính.

Cuối cùng Lam Linh cũng nghĩ ra được một nơi. Một mình cô lái xe về ngôi trường tiểu học cũ, nơi này cách trung tâm thành phố khá xa, là nhà cũ của gia đình Đăng Khôi. Thật là Đăng Khôi đang ở đây, lúc Lam Linh đến, anh đang ngồi bên bờ hồ câu cá, thấy cô, anh mỉm cười, gơ tay ngoắc cô.

“Cuối cùng em đến rồi...”

Ngồi xuống bên cạnh anh, Lam Linh mới an tâm phần nào, cô ấy tay gạt mấy giọt nước mắt sắp rơi, nhưng nước mắt vẫn rơi xuống không tài nào ngăn được. Cô lo lắng anh xảy ra chuyện, vậy mà anh lại thảnh thơi ngồi câu cá. Đăng Khôi thấy cô khóc, anh đưa tay gạt nước mắt cho cô, lúc này Lam Linh mới giận dỗi mắng anh: “Anh biết em lo cho anh lắm không hả? Anh giỏi lắm, còn dám chơi trò mất tích suốt mấy tháng nay, anh... anh...”

“Anh biết em sẽ đến đây tìm anh.”

“Sao anh biết em sẽ đến?”

“Cảm giác.”

Anh có cảm giác cô sẽ đến, quả thật không sai, cô là người hiểu anh hơn cả bản thân anh. Nhìn khung cảnh xung quanh, cũng không thay đổi hơn lúc nhỏ bao nhiêu, Lam Linh cúi đầu nhìn cần câu, Đăng Khôi nói trước.

“Mấy tháng nay anh suy nghĩ rất nhiều, chuyện tình cảm của chúng ta đã kéo dài lâu như vậy rồi, lúc mới đến đây, anh còn dường như thấy được lúc chúng ta còn nhỏ, anh, em và Thiên Nghi hay đến bờ hồ này câu cá.”

Nhắc đến Thiên Nghi, sống mũi Lam Linh cảm thấy cay cay, cô tự hứa rằng mình sẽ không khóc, thế nên Lam Linh cố mỉm cười mà nhắc về quá khứ: “Có lần em ngã xuống hồ, anh quên mất mình cũng không biết bơi mà lại dám nhảy xuống, cũng may Thiên Nghi chạy vào nhà gọi người lớn, nếu không có lẽ anh với em không thể ngồi ở đây đâu.” Cô nói đến những kí ức ngọt ngào đó làm Đăng Khôi bật cười: “Nếu chúng ta nhỏ hoài thì hay biết mấy.”

“Đăng Khôi...”

“Lam Linh, anh tin trên thế gian này không ai hiểu anh hơn em, anh yêu Thiên Nghi, đó là sự thật.”

“Em biết.”

“Nhưng tình cảm đó đã là quá khứ cả rồi, với anh, đoạn tình cảm với Thiên Nghi, anh sẽ không bao giờ quên được, anh hiểu rõ, trái tim của Thiên Nghi là thứ anh không thể với tới được. Lúc trước anh trách Hoàng Khang, nhưng giờ thì không, anh thậm chí còn phải cảm ơn cậu ấy đã giúp Thiên Nghi tìm thấy những tháng ngày hạnh phúc mà anh không bao giờ có khả năng làm được.”

Gió thổi mạnh, Lam Linh cảm giác mình rất lạnh, cô nghiêng đầu tựa vào vai của Đăng Khôi rồi nhìn ra xa, những chiếc lá rơi xuống, mùa thu bắt đầu rồi...

“Thiên Nghi... Hẳn đang rất hạnh phúc...”

Công ty Lam Linh vừa mở chi nhánh tại Úc, cô được đề cử vào vị trí Trưởng phòng marketing ở chi nhánh đó. Cô cũng không biết mình có nên đi hay ở lại. Tương lai đều ở phía trước, nhưng Lam Linh lại lần nữa vương vấn nơi này, chỉ vì một lí do đơn giản, nơi đây còn một người. Một người mà cô không thể buông tay.

Biết được tin Lam Linh đi, Đăng Khôi cũng không có biểu hiện gì đặc biệt, từ lúc Thiên Nghi ra đi, Đăng Khôi càng trầm lặng hơn. Lam Linh biết rằng trong trái tim Đăng Khôi, Thiên Nghi mãi mãi có một vị trí xác định, giống như trong tim của cô, Đăng Khôi cũng đã trở thành điều tất yếu.

Ngày cô ra sân bay, bạn bè đến tiễn, trong đó có cả Đăng Khôi. Khi cô kéo hành lí bước đi, vẫn mong anh gọi cô một tiếng, giữ cô lại, cô rất hy vọng, bởi thế từng bước chân của cô đều rất chậm, thật chậm. Nhưng cuối cùng vẫn như mười năm trước, Đăng Khôi im lặng để cô đi, để cô xa anh mà đến bước sang con đường mới.

Xưa nay chính cô là kẻ chạy theo cố gắng níu lấy bàn tay của anh, còn anh cứ hướng về phía trước, dù biết rằng có cô phía sau, anh cũng không quay đầu lại. Cô không biết mình ra đi lần này là trốn tránh hay để lãng quên. Quên anh, điều đó quá khó khăn. Đã chấp nhận đứng phía sau anh lâu như thế rồi, chỉ còn mấy mươi năm cuộc đời nữa thôi, Lam Linh cảm thấy mình cũng hãy như trước kia, đứng cạnh anh.

Cô ngừng bước không đi về phía trước nữa, cô thừa biết nếu mình bước tiếp thì sự thật chính cô đã cố tình bước sang con đường vắng bóng anh. Cuộc sống mà thiếu bóng dáng của anh, Lam Linh chỉ cảm giác là ngày tháng trôi qua một cách vô nghĩa, mất đi hoàn toàn hương vị.

Lúc quyết định quay đầu thì Lam Linh lại không thể bước về phía anh được nữa. Bởi vì... Anh đã quá gần cô. Đăng Khôi đứng phía sau nhìn Lam Linh, hai người cách không quá hai bước. Cô không hề biết Đăng Khôi lại đi theo phía sau mình, dõi theo mình. Có lẽ là cả cuộc đời cô chỉ dõi theo bóng anh nên không ngờ có một ngày anh cũng nhìn về phía mình.

“Lam Linh... Ở lại được không?”

Niềm hạnh phúc to lớn nhanh chóng lan ra khắp mạch máu của Lam Linh. Cô nắm chặt hộ chiếu trong tay, mắt không rời khỏi anh, và rồi, rất tự nhiên, Lam Linh gật đầu. Cô đã từng nói, chỉ cần anh lên tiếng, cô sẽ ở lại, trước kia anh chọn cách im lặng để cô đi, giờ anh đã giữ cô lại, đương nhiên cô đồng ý.

Đặng Khôi cong môi cười, anh là người chủ động tiến về phía trước. Thời gian qua, chính cô là người luôn bước về phía anh, hôm nay và về sau, vị trí của họ sẽ đổi lại, anh hy vọng mình sẽ là người chủ động đi về phía cô. Lam Linh buông tất cả mọi thứ trong tay ra mà ôm lấy cổ Đặng Khôi, áp mặt vào lồng ngực của anh, cô gọi tên anh trong nước mắt: “Đặng Khôi...”

Hai tay Đặng Khôi ôm lấy bả vai không ngừng run rẩy của Lam Linh, anh cảm thấy mình trước nay quá cố chấp, quá ích kỷ. Cô gái trong lòng anh đã dành cho anh cả tuổi xuân, cho anh cả một tình yêu to lớn như thế mà anh không hề biết. Đã một lần nhìn cô rời đi, anh chỉ thấy xót xa. Nhưng lần này, nhìn cô cố đi thật chậm để rời xa anh, lòng Đặng Khôi quả thật tổn tại một nỗi đau. Anh giờ đã tin lời Thiên Nghi...

Từ bao giờ anh yêu người con gái này rồi.

Trên đường đưa Lam Linh về nhà, Đặng Khôi vẫn tập trung lái xe. Lam Linh thì vui vẻ hẳn ra, cô cứ cười tủm tỉm mà nhìn ra cửa xe. Bỗng Đặng Khôi lên tiếng phá tan bầu không khí: “Anh định tự mình mở một nhà hàng.”

“Ý kiến rất hay, em thấy anh nên làm vậy từ rất lâu rồi.”

“Bây giờ bắt đầu không biết có muộn quá không?”

Cô quay sang nhìn Đặng Khôi, anh không nhìn cô, mà dôi mắt nhìn về phía trước, Lam Linh mới nhẹ giọng đáp: “Không muộn.”

Lúc này Đặng Khôi nghiêng mặt nhìn Lam Linh, anh đưa một tay chạm vào tóc của Lam Linh, môi hơi mỉm cười: “Ý anh nói là chúng ta...”

Đèn giao thông chuyển sang màu đỏ, xe dừng bánh. Hai người họ im lặng nhìn nhau rồi cùng mỉm cười. Đến khi đèn chuyển xanh, họ đã đan chặt bàn tay vào nhau mà đi trên con đường mới.

Hơn mười sáu năm tình đơn phương của Lam Linh, những tình cảm ngỡ rằng không thể vứt bỏ của Đặng Khôi. Cũng trong buổi chiều ấy đã lùi lại phía sau, bắt đầu ột trang vở mới...

121. Chương Kết 4: Hồi Kí Của Nun

Tôi là Tăng Thiên Di, mọi người thường gọi tôi là Nun. Tôi có một gia đình rất hạnh phúc, có bố, có mẹ và đặc biệt là người chị tên Tăng Thiên Nghi. Chị hơn tôi bốn tuổi nhưng luận về chiều cao hay trí tuệ đều không hơn tôi bao nhiêu. Năm tôi học lớp bảy, tôi đã ột mét năm mươi lăm, lúc ấy chị tôi ột mét sáu. Năm tôi học lớp chín, tôi và chị tôi cao đồng thời một mét sáu mươi hai.

Chị tôi là một người vừa hậu đậu vừa nói nhiều, ngày nào tôi cũng bị tra tấn lỗ tai đúng là một cực hình. Tuy thường ngày tôi hay tìm cách để trêu chọc chị, nhưng thật ra trong lòng tôi, chị là niềm tự hào. Chị tôi học rất giỏi, lại không yêu đương nhăng nhit với bất kì người con trai nào. Tôi cũng muốn giống như chị, chăm chỉ học hành, nhưng thật tình tôi rất khổ sở khi mấy tên con trai chẳng ra gì cứ bám riết đưa thư tình cho tôi. Mỗi lần như thế tôi đều kêu khổ với chị, tưởng rằng sẽ có người chia sẻ, nào ngờ chị lại trách tôi có phước không biết hưởng, chị nói nếu có ai viết thư tình cho chị, chị sẽ yêu người đó đến chết mới thôi.

Người chị này của tôi bị nghiện rất nhiều thứ, thứ nhất là nghiện tiểu thuyết, chị có thể đọc một cuốn tiểu thuyết dài hơn cuốn sách giáo khoa trong vòng một đêm mà không cần nghỉ ngơi. Thứ hai là nghiện nói, mỗi khi gặp đúng đề tài, chị có thể nói luyên thuyên mà không biết mệt. Điểm thứ ba mới quan trọng, chị tôi bị nghiện yêu, ngày nào cũng mơ mộng mình có thể gặp được bạch mã hoàng tử, soái ca trong tiểu thuyết rồi bắt đầu mỗi tình gọi là khắc cốt ghi tâm.

Còn tôi, tôi rất thực tế, không như chị của mình, tôi tôn trọng thực tại hơn, bản thân tôi sợ nhất là mơ mộng để rồi vỡ mộng.

Cứ nghĩ rằng đến già người chị này của tôi sẽ độc thân, nhiều lúc tôi còn dự tính tôi với chị sẽ cùng nhau sống đến già, chị không lấy chồng, tôi cũng không thêm lấy. Nhưng nào ngờ chị tôi lại có bạn trai, bỏ lại tôi một mình.

Nhắc đến bạn trai của chị, cả đời này điều tôi ngưỡng mộ nhất ở chị mình chính là chị có một người bạn trai quả thật vô cùng tốt. Anh Hoàng Khang vừa yêu chị, vừa chiều chuộng chị, lại cam tâm để chị ức hiếp bắt nạt. Mỗi khi nhìn hai người bên nhau, tôi cũng thấy rất tủi thân, bỗng dưng tôi lại hy vọng, sau này mình cũng gặp một người yêu tôi giống như anh Khang đã yêu chị tôi vậy.

Năm tôi học lớp mười, cuối cùng hy vọng cũng thành hiện thực. Tôi đã biết được cảm giác yêu một người là như thế nào. Ở độ tuổi đó nói yêu thì có lẽ hơi sớm, nhưng tôi tin, với tôi, anh đã trở nên dần quan trọng.

Anh tên Vương Tuấn, là bạn thân của anh Khang. Tôi nhớ lần đầu mình gặp anh là ngày sinh nhật của anh Khang. Buổi tối đó chị tôi không nhớ bỏ tôi ở nhà một mình để đi hẹn hò riêng nên dẫn tôi đến nhà anh Khang để mừng sinh nhật. Lúc đến, anh Khang đã đích thân ra đón, còn dẫn tôi và chị vào nhà.

Đương nhiên tôi nào dám cản trở hai người họ tâm tình nên cố lảng sang một bên. Tôi định vào bếp tìm gì ăn nhưng khi đến cửa thì đứng luôn ở đấy không bước tiếp nữa.

Trong bếp một người con trai cao ráo đang chăm chú làm bánh sinh nhật, gương mặt anh lúc nghiêm túc vô cùng điển trai, mái tóc trước trán rủ xuống che đi vầng trán. Rất lâu sau tôi nhìn anh như thế, cũng quên mất rằng anh cũng đang nhìn mình.

Lúc biết rằng anh nhìn mình, bỗng dưng tôi cảm thấy lúng túng, cứ như là mình vừa làm chuyện xấu vậy, hai má tôi nóng bừng, bàn tay đan chặt vào nhau, chớp mắt nhìn anh. Tôi phát hiện rằng mắt anh rất đẹp, rất sâu, nhìn vào như một vực sâu thăm thẳm không tìm thấy đáy.

“Vương Tuấn!”

Tiếng anh Khang gọi làm tôi giật mình, tôi nhìn người trước mặt, thấy anh nghiêng đầu nói với anh Khang đang đứng phía sau tôi.

“Gi?”

“Mày nhìn em vợ tương lai tao như thế là có ý gì? Con bé vừa học lớp mười đấy nhé.”

Lời trêu chọc ấy làm tôi ngượng đến mức muốn tìm một chỗ chui xuống, lại thấy anh mỉm cười không nói, tôi hoảng quá chạy về chỗ chị mình kêu lên.

“Chị! Anh Khang trêu em kìa!!”

Thật đúng là có tác dụng, chị tôi trừng mắt nhìn: “Hoàng Khang, anh đừng quá đáng nhé.”

“Nghĩ ngốc, anh có làm gì đâu, chỉ nói sự thật thôi mà... À... Giới thiệu với em, đây là Vương Tuấn, bạn thân của anh.” Nói rồi anh Khang còn đến bên cạnh người tên Vương Tuấn mà choàng tay bá cổ tỏ ra rất thân thiết: “Tuấn, cô ấy là Nghi ngốc.”

Tôi phì cười, chị tôi thì tức giận đỏ mặt, nhưng chị rất cao tay, giả vờ ngơ ngát hỏi: “Vậy đây là thanh mai trúc mã của anh sao Hoàng Khang?”

Rõ ràng có tật giật mình, tôi thấy cả mặt anh Khang và anh Vương Tuấn kia đều sa sầm, hai người như bị người khác lật tẩy chuyện xấu, bỡ ra một lát. Chị tôi bật cười thích thú nháy mắt với anh, anh Khang liền buông bạn thân mình ra mà đến chỗ chị tôi, nắm tay chị giải thích: “Có phải Gia Minh nói linh tinh với em không? Đừng có mà tin nó, em phải tin tưởng anh chứ.”

“Tin anh được sao? Nhìn kìa, có người còn chuẩn bị bánh sinh nhật cho anh đấy.”

“À... Cái đó. Em nghe anh nói... Chuyện là thế này...”

Hai người lôi nhau ra phòng khách mà giải thích, tôi ở đây vẫn đứng cười tủm tỉm, thì ra đây chính là nhân vật lịch sử mà anh Gia Minh hay kể, người tình tuổi thơ của anh Khang. Thật không ngờ Vương Tuấn lại là một anh chàng đẹp trai thế này, da anh nhìn có vẻ rất mịn, tóc đen, môi hồng, quả thật là mỹ nam trong dàn mỹ nam.

“Em nhìn anh như vậy lần thứ hai rồi...”

“Dạ?” Tôi đơ ra khi anh hỏi, sao đó thu lại nụ cười và ánh mắt, vờ nói sang chuyện khác: “Bánh sinh nhật đẹp thật...”

“Đẹp sao? Đến đây! Giúp anh cắt vài lát hoa quả đi.”

Anh đã nhờ vả, đương nhiên tôi đồng ý ngay, tôi chạy đến giúp anh cắt dâu tây, kiwi và xếp cherry. Nào ngờ anh lại nói: “Em là em gái của Nghi gốc sao?”

“Dạ.” tôi bật cười, danh tiếng của chị thật lừng lẫy, nhưng với bốn phận làm em, tôi có trách nhiệm bên phe chị mình: “Chị em tên Tăng Thiên Nghi.”

“Em tên Nun?”

“Sao anh biết thế?”

Tôi thích thú hỏi, anh bật cười tự nhiên đưa tay xoa mái tóc của tôi. Giây phút ấy, tôi thấy tim mình lỡ một nhịp, vì anh.

“Khang rất hay kể về hai chị em của em cho anh nghe.”

“Anh Gia Minh cũng rất hay kể về anh cho em và chị nghe.”

Dường như tò mò, anh cúi đầu nhìn tôi, hỏi: “Nó kể thế nào?”

“Ồ...” Nhắc đến câu chuyện li kì ấy, tôi cũng phải bật cười, thế là tôi vừa thái dâu tây, vừa kể: “Anh ấy nói anh là thanh mai trúc mã của anh Khang, lúc nhỏ hai người được mệnh danh là kim đồng ngọc nữ, còn nữa, nghe nói lúc nhỏ anh rất xinh đẹp, còn đẹp hơn con gái, có mấy bạn gái ranh tị với anh mà viết thư khiêu chiến, đòi cạnh tranh công bằng để dành anh Khang. Lúc đầu em còn không tin, bây giờ thì tin rồi.” Không thấy âm thanh nào nữa, tôi nghi hoặc ngược nhìn, thấy anh đang nhìn mình, tôi đỏ mặt cúi đầu tiếp tục lấy bữa một quả kiwi.

“Em nói sai gì sao?”

“Em đừng tin lời Gia Minh, nó bịa chuyện đấy.”

Tối ngày hôm đó tôi và chị về nhà rất muộn, anh Khang đích thân lái xe đưa hai chị em tôi về. Nằm trong phòng, tôi cứ ôm chăn mà mỉm cười, trước mắt tôi toàn là gương mặt của Vương Tuấn. Tôi còn nhắm tên anh, tên rất hay... Lần đầu tiên trong đời tôi thao thức vì một người con trai.

Ngày hôm sau chị đưa tôi đến nhà của một người bạn cũ, trên đường đi tôi còn vui vẻ kể cho chị nghe về những chuyện tôi và anh Vương Tuấn nói cùng nhau. Chị tôi cũng bật cười, bảo rằng: “Đó là tình địch của chị.” Nghe chị nói thế, tôi thật không nén được tiếng cười, thế là ngồi ở phía sau ôm chầm lấy chị mà thích thú phì cười.

Buổi trưa trời mưa rất lớn, nước ngập cả con đường, sau đó mưa thưa dần, hạt nhỏ lại, lúc sáng đến nhà bạn rồi, nó còn rủ tôi đến trường cũ để chào hỏi thầy cô, giờ lại trời lại mưa không tạnh, tôi chỉ còn cách đứng bên hiên, gọi điện nhờ chị đến đón.

Đang đứng thì đám bạn bên cạnh tôi nhón nháo hắt lên, theo hướng mắt tụi nó, tôi thấy anh – Vương Tuấn. Anh cầm ô đang tiến về phía tôi, tôi giấu tay vào trong túi áo, tự nhéo mình một cái, tôi sợ mình đang mơ.

“Thiên Di!”

Lần này không mơ, anh đang gọi tên tôi. Không phải gọi Nun mà gọi tên thật của tôi, Thiên Di. Tôi thấy rõ ràng mấy ánh mắt kinh ngạc đang nhìn mình, thật sự lúc ấy tôi đang rất vui, thậm chí có phần phấn khích. Được một mỹ nam như thế gọi tên mình, quả thật tôi bị những câu chuyện tiểu thuyết tình yêu của chị làm lú lẫn rồi.

“Sao anh đến đây?”

“Hoàng Khang nói chị em bị sốt rồi, anh đến đón em.”

Tôi thấy hai chuyện đó thật không liên quan, chị tôi bị sốt thì còn có những người bạn khác, sao anh phải đến tận trường đón tôi. Tôi không quan tâm nữa, mỉm cười cùng anh. Anh rất tự nhiên mà nắm lấy tay tôi rồi dắt tôi đi trong mưa, tiến ra chiếc xe hơi đang đỗ ngoài cổng trường.

Lên xe anh còn đưa khăn giấy cho tôi để lau nước mưa còn sót lại. Tôi lại thấy tim mình đập nhanh, rất nhanh. Sau đó anh đưa tôi đến nhà anh Khang, chị tôi quả thật đang sốt nằm tại chỗ được anh Khang chăm sóc chu đáo, tôi nhìn mà ngưỡng mộ, quyết định tối nay sẽ gọi điện báo ẹ biết chị ở đây sống rất tốt.

Từ lúc cả nhà tôi định cư ở Mỹ, chị ở lại một mình tôi thật rất không đành lòng, nhưng giờ thấy chị đã có người lo tận tình như vậy, tôi cảm thấy an tâm hơn. Giờ đang là kì nghỉ hè ở trường học bên đó, bởi thế tôi mới về đây ở cùng chị, cũng nhờ có chuyến đi này, tôi mới gặp được bạch mã hoàng tử của mình.

Thời gian sau anh Vương Tuấn rất hay đến tìm tôi, anh nói anh mới từ nước Anh về nên không rõ đường xá, tôi cũng vừa từ Mỹ về đây thôi. Nhưng tôi không từ chối, ngược lại còn dẫn anh đi đến những nơi mà tôi biết, vui chơi thoải mái.

Một tháng sau là đến kì nhập học, tôi phải quay về bang B. Tâm trạng của tôi càng ngày càng khó chịu, bỗng dưng tôi muốn ở lại nơi này, không đi nữa. Nhưng chuyện này là không thể, tôi biết mình còn nhỏ, yêu đương là không thể, nên chỉ còn cách lẳng lặng như mọi khi mà quay về bang B.

“Thiên Di! Em thấy hoàn cảnh sống ở bang B thế nào?”

Trong buổi tiệc chia tay, anh hỏi tôi như thế. Tôi vẫn đang phải đối mặt với việc xa anh nên rầu rĩ đáp: “Cũng tốt ạ.”

“Cũng thôi sao?”

“Ừm thì tốt.”

Anh bật cười gấp thêm thức ăn cho tôi, chỉ hỏi thêm một vài chuyện nhỏ khác. Sau đó tôi quay về bang B, nghĩ rằng không có cơ hội gặp anh nữa.

Tôi đâu ngờ rằng quả đất lại tròn đến thế, đi nửa vòng mà vẫn có thể gặp được nhau. Từ lúc rời khỏi Việt Nam, tôi trở về cuộc sống thường nhật của mình ở bang B, nhưng tôi biết, mình vẫn đang nhớ anh.

Một mình tôi hay đi bộ từ nhà đến trường mà không cần đến xe bus hay bố mẹ đưa. Tôi bỗng thích đi bộ như thế, cảm giác rất dễ chịu.

Đang đi thì cảm giác có người đi phía sau, tôi vẫn hay đeo tai phone khi đi bộ, giờ tháo tai phone ra càng nghe rõ tiếng bước chân truyền đến nhanh hơn. Trên báo gần đây thường nói có một vài kẻ lạ mặt bắt cóc nữ sinh, nghĩ đến đó, tôi cũng chẳng dám quay đầu lại mà cố đi nhanh hơn, từ đi chuyển thành chạy. Chắc hẳn kẻ phía sau cũng chạy theo nên mới nghe thấy tiếng chân vội vã ấy, tôi sợ quá, chân tay đều lạnh cóng, cố chạy nhanh hơn nữa. Cuối cùng vẫn bị tóm.

“Á... Buông ra! Buông tôi ra!!”

“Thiên Di!”

Tôi cắn nín không la nữa, lúc này mới dám ngẩng đầu lên nhìn, thấy rõ ý cười trong đôi mắt sâu ấy. Tôi lại không tin vào mắt mình, có lẽ bản thân bị hoang tưởng nên mới nhìn thấy Vương Tuấn ở nơi này. Sao anh có thể ở đây? Sao có thể?

“Em có biết mỗi khi em nhìn anh bằng ánh mắt đó, anh rất ngượng không?”

“Em...”

“Sao lại chạy?”

Anh còn dám hỏi tôi sao lại chạy? Tôi trừng mắt nhìn anh, rồi tỏ ra giận dữ nói: “Anh cố tình dọa em đúng không?”

Anh bật cười, nụ cười nó đẹp làm sao. Không trả lời câu hỏi của tôi, anh bước về trước, tôi vội đuổi theo.

“Anh nói đi! Sao anh lại ở đây?”

“Không khí ở đây mát mẻ thật.” Anh dang tay hào hứng nói.

“Anh nói đi! Sao anh lại ở đây?”

“Hình như bên kia có quán ăn nhanh thì phải.”

Tôi túm lấy cánh tay anh, đưa mắt đến hỏi: “Anh! Anh! Anh nói đi! Sao anh lại ở đây?” Thật không ngờ là anh hôn chụt lên trán tôi khiến hồn vía tôi đều bay đi bốn phương tám hướng, sau đó trong lúc tôi mất cảnh giác anh lại ôm tôi vào lòng mà đi về phía trước.

“Anh đến đây vì em.”

Câu nói này với anh thật bình thường còn với tôi thì to lớn biết nhường nào. Phải rất lâu sau tôi mới tỉnh táo để hỏi lại anh: “Vậy anh đang ở đâu?”

“Cạnh nhà em?”

“Hả?”

“Tôi qua còn thấy em đưa đầu ra cửa sổ ngắm sao. Hoàng Khang nói Nghi ngốc thích ngắm sao, không ngờ em cũng thích ngắm sao. Hai chị em đúng thật là hai chị em.” Anh ôm tôi chặt hơn, mỉm cười nói: “Anh vừa đến bang B, em dẫn anh đi tham quan đi.”

Tôi bật cười gật đầu. Lần trước dẫn anh đi tham quan, anh cướp mất trái tim tôi rồi. Lần này lại dẫn anh đi tham quan, tôi còn gì để cho anh nữa đây?

Hạnh phúc trước mắt tôi quá nhiều, tôi ngày ngày sống vui vẻ, tôi cũng nghĩ rằng chị tôi cũng vui vẻ. Nhưng khi biết chị chia tay với anh Khang, tôi còn nghĩ mình nghe nhầm, chỉ tiếc là tôi còn đang trong khóa học nên không thể quay về ngay được, nhưng đâu thể cho qua chuyện này, tôi đến hỏi Vương Tuấn, anh vẫn điềm nhiên, có lẽ anh biết trước tôi nữa kia.

“Sao lại như thế?”

“Thiên Di! Chuyện của chị em và Hoàng Khang là chuyện của người lớn, em đừng xen vào.”

“Không được!”

Anh nắm lấy tay tôi mà an ủi: “Nghe anh đi, Hoàng Khang có lý do của nó.”

“Em không tin anh Khang lại bỏ chị. Sao có thể như vậy được. Em không tin đâu! Chị em phải làm sao? Làm sao đây?” Tôi bức xúc nói lớn, anh không hề tức giận trước thái độ đó, ngược lại còn ôm tôi vào lòng, anh vuốt tóc tôi, nói rất nhỏ: “Không còn lựa chọn...”

Tôi không biết cái gì là không còn lựa chọn, tôi chỉ biết chị tôi yêu anh Khang, chị rất yêu anh ấy. Tôi ngẩng đầu lên lại định hỏi anh cho rõ, nhưng anh nhìn ra xa, mắt anh đờm buồn như có một nỗi niềm khó nói, thế là tôi không thể mở miệng.

Một hôm anh chủ động đến tìm tôi, ngày ấy là ngày chị tôi chuẩn bị sang bang B sống cùng gia đình tôi. Chị đã có thể chấp nhận hiện thực rồi, tôi cũng có thể tin rằng anh Khang và chị tôi chia tay rồi. Vậy mà Vương Tuấn lại đến tìm tôi, anh làm cái suy nghĩ non nớt trong tôi bị đánh tan, dạy tôi biết cái gì mới gọi là hiện thực.

“Hoàng Khang sắp không chịu đựng được rồi...”

“Anh... Anh nói gì vậy?”

“Nó bị bệnh tim, phải phẫu thuật ghép tim. Tỷ lệ thành công rất thấp.”

Đây là tin chấn động toàn bộ tâm tưởng của tôi. Cuối cùng tôi cũng đã hiểu, cái gì gọi là không còn lựa chọn. Anh Khang không muốn chị tôi nhìn thấy anh như vậy nên mới chia tay, anh Vương Tuấn vì phải che giấu sự thật này nên mới đau lòng như thế. Tôi ôm lấy anh, hy vọng mình có thể đặt thêm niềm tin vào anh, vào anh Khang. Tôi luôn tin rằng, Thượng đế không làm hại người tốt, ông ấy vẫn luôn sẽ để lại một con đường để người khác đi.

Quay về Việt Nam, tôi biết được chị tôi và anh Khang đã quay lại với nhau, họ cùng nhau vượt qua những tháng ngày đau khổ này. Mỗi ngày nhìn sắc mặt tiêu tụy của anh Khang, nhìn nước mắt của chị, tôi cũng khóc.

Và rồi đến lúc anh Khang ra đi, chị tôi như mất cả thế giới. Chị đứng ngoài phòng phẫu thuật đợi anh suốt gần tám tiếng để rồi nhận được câu ‘Xin lỗi’ của bác Hoàng Khánh, hôm ấy chị mặc váy cưới rất đẹp, nhưng tôi lại thấy luôn cả máu và nước mắt của chị. Chị không biết mình có thai, chị lại để mất đứa nhỏ, đứa bé là kết tinh tình yêu của họ, vậy mà ông trời lại tàn nhẫn như thế, đồng thời cướp mất người chị yêu nhất, cướp luôn cả mầm sống nhỏ nhoi trong chị.

Tôi hy vọng chị sẽ vượt qua, nhưng tôi quá sai lầm, tôi đã quá ngây thơ. Nhìn chị tự cắt mạch máu của mình, trong tay còn ôm ảnh của anh Khang, tôi chỉ thấy trước mắt là một mảng đen tối, tôi gào khóc, ôm chị, gọi tên anh Khang, xin anh ấy cứu chị.

Vương Tuấn cũng rời khỏi Việt Nam, anh nói anh phải quay về Anh. Lúc anh đi, anh chỉ nói một câu: “Chờ anh.”

Tôi chờ anh, chờ anh quay về. Tôi biết vị trí của anh Khang trong lòng anh, anh cũng như chị tôi, rất đau lòng, cũng như tôi, rất xót xa, ánh mắt anh cho tôi thấy toàn bộ nỗi thống khổ đang tồn tại trong anh. Tôi hiểu anh cần thời gian để nguôi ngoai chuyện này, tôi chấp nhận chờ anh.

Anh thì có thể dùng cách chạy trốn để xóa nhòa niềm đau. Còn chị tôi, không thể làm thế được.

Chị hôn mê suốt gần nửa năm, ai cũng hy vọng chị sẽ tỉnh lại. Nào ngờ lúc chị tỉnh rồi, chị lại trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê, lúc nào cũng cho rằng anh Khang còn sống, nhiều lúc còn tự nhìn vào một khoảng trống mà trò chuyện cùng anh. Mẹ tôi buộc phải đưa chị vào viện tâm thần, bởi mỗi lúc vắng người, chị lại tìm cách tự tử, mẹ tôi ngày nào cũng khóc, tôi biết mình lớn rồi, chị đã như thế, tôi có trách nhiệm phải động viên mẹ tôi, tiếp thêm sức mạnh cho chị.

Lựa chọn dùng cách sống trong ảo tưởng để đối phó với sự thật tàn khốc, chị thà lãng quên tôi, lãng quên gia đình và bạn bè để sống trong thế giới đó. Tôi đã trách chị, chị quá ích kỷ, làm đau hết những người yêu thương chị.

Lần nào tôi vào thăm chị cũng thấy một người đứng bên ngoài phòng bệnh. Anh đứng đó nhìn vào, đôi khi còn thấy nước mắt anh rơi xuống. Tuy không hiểu rõ mọi thứ, nhưng tôi đủ khả năng nhìn ra, thật ra anh cũng yêu chị.

“Gia Minh!”

Gia Minh quay sang nhìn tôi, anh cười nhẹ: “Đến thăm chị em sao?”

“Dạ. Hôm nay mẹ bị bệnh, em đến thay mẹ chăm sóc chị.”

“À... Vương Tuấn có liên lạc với em không?”

Tôi gật đầu, Gia Minh mới thở phào nhẹ nhõm: “Anh cứ sợ nó nghĩ không thông. Tình bạn của nó với Hoàng Khang như vậy, giờ... nếu có cơ hội, em khuyên nó nhé Nun?”

“Em biết rồi ạ...”

Thế rồi tôi và anh lại nhìn vào bên trong. Chị tôi đang ngủ say, trên môi vẫn ẩn hiện nụ cười.

Không lâu sau chị tôi cũng tỉnh táo lại, chị nhớ tất cả mọi thứ và có thể chấp nhận luôn cả nỗi đau không tên đó. Chị cắt đi mái tóc dài yêu quý của mình, tôi tự hỏi, chị cắt tóc là có ý gì, để cắt đứt ân tình? Hay để nói rằng, không có anh Khang, mọi thứ với chị không còn ý nghĩa gì nữa.

Chị rời khỏi Việt Nam, rời khỏi quê hương mình để trốn chạy. Chị đến bang B nhưng không sống cùng tôi, tôi không hiểu vì sao lại như thế, ban đầu mẹ không đồng ý, nhưng do chị kiên quyết nên mẹ cũng miễn cưỡng chấp nhận. Tôi cũng như mẹ, lo lắng chị lại làm chuyện khờ dại.

Thời gian cứ thế trôi đi, chị vẫn đến trường đi học, rồi tốt nghiệp ra trường. Còn tôi thi đậu vào một học viện nghệ thuật ở bang B, tôi học chuyên ngành múa ba lê. Từ sau khi anh Khang mất, số lần tôi gặp

Vương Tuấn cũng ít đi, tôi luôn có cảm giác anh đang tránh đến bang B để thăm tôi, cuối cùng tôi biết rằng, anh tránh đến đây là vì không muốn gặp chị tôi.

Nhưng rồi anh cũng chấp nhận được sự thật rằng người bạn thân của anh đã ra đi mãi mãi, anh quay về bên tôi. Lần đó trường tổ chức buổi diễn, trước khi lên sân khấu tôi đã nhận được một bó hoa, là hoa hồng đỏ, những chín mươi chín hoa. Từ lúc ấy, tôi biết rằng anh đã đến rồi.

Tôi tự tin biểu diễn, lúc kết thúc tiết mục của mình, khi ngẩng đầu nhìn khán giả, rõ ràng là cả nghìn người nhưng tôi đã dễ dàng nhìn thấy anh. Vẫn nụ cười ấy, anh giơ ngón cái lên tán thưởng tôi, không ai biết tôi đã hạnh phúc như thế nào đâu, quả thật có anh, bức tranh cuộc đời tôi dần trở nên trọn vẹn.

Cùng anh bước đi trên con đường mùa đông lạnh, anh nắm lấy bàn tay nhỏ của tôi, chậm rãi đi bên tôi. Rất lâu không thấy tôi nói gì, anh mới mở lời trước.

“Thiên Di này, em không trách anh chứ?”

“Có một chút.” Tôi trách anh đã bỏ tôi ở đây một mình suốt hai năm, thật sự là rất trách anh đã chọn cách trốn tránh luôn cả tôi.

“Xin lỗi em... Thiên Di... Anh biết mình rất ít kị, không nghĩ cho em.”

“Giờ em không trách anh nữa, em biết anh rất đau lòng.”

“Ừ...” Anh vẫn bước về phía trước, giọng anh nghe sao mà ấm áp lạ thường: “Mất đi Hoàng Khang, không đơn thuần là một người bạn.”

Anh Khang với anh hẳn còn nhiều hơn thế, tôi không muốn tìm hiểu mối quan hệ của họ, có thể là tình bạn, cũng có thể là tình thân. Tôi thông cảm cho anh nên ủng hộ anh. Đến giờ tôi mới phát hiện mình đã cao đến vai anh, thì ra hai năm qua tôi đã trưởng thành hơn rất nhiều.

Thấy tôi cười tủm tỉm, anh tò mò đứng lại hỏi: “Sao lại cười?”

“Em cao đến vai anh rồi...”

Anh cũng bật cười, ôm lấy cả người tôi vào lòng. Rất ấm, dù mùa đông ở bang B có khắc nghiệt thế nào thì tôi vẫn thấy lòng mình vô cùng ấm áp khi ở trong lòng anh.

“Vương Tuấn...”

“Thiên Di... Cảm ơn em...” Anh nói rất nhỏ, như chỉ bằng hơi thở mà thôi.

Cảm ơn tôi? Tôi chưa làm bất cứ điều gì cho anh nhưng anh lại cảm ơn tôi, tôi không hiểu nhưng không cần anh giải thích. Có anh là quá đủ rồi.

Tối ngày hôm sau là Giáng Sinh, tôi không cùng Vương Tuấn ra phố mà đến nhà chị. Tra chìa khóa vào nhà, bên trong không có một chút ánh sáng, tôi định bật đèn, Vương Tuấn lại ngăn lại. Anh nhìn tôi, chút ánh sáng mờ ảo, tôi thấy mắt anh rất buồn.

Căn nhà rộng rãi đến mức có thể nghe rất rõ âm thanh phát ra từ trong phòng ngủ. Tôi nghe rõ đó là tiếng khóc, sợ chị mình xảy ra chuyện nên tôi chạy vào trong. Lúc vào phòng, tôi thấy tim mình như có dao cắt, rất đau.

Chị tôi ngồi co ro ở một góc giường, giam mình trong bóng tối mà khóc, nhưng lại không dám khóc lớn, chỉ là những tiếng nức nở đứt đoạn. Bước chân tôi dừng lại, không thể bước tiếp, tôi không biết mình có nên bước đến hay không, có nên đến phá vỡ giấc mộng nhớ nhung của chị hay không?

Vương Tuấn bật đèn lên. Tôi ngỡ ngàng nhìn bàn tay nhuộm máu đỏ của chị, đầu tôi choáng váng, tôi nghĩ rằng chị lại tự tử, nhưng khi bước đến, tôi mới phát hiện đó chỉ là một vết cắt trên cánh tay.

“Chị...”

Chị không nói, ngược gương mặt đầm đìa nước mắt lên nhìn tôi, sau đó gọi nhỏ: “Hoàng Khang đâu?”

Câu hỏi ấy sao mà đau thương, nghe mà bi ai. Tôi không nói gì, dìu chị lên giường rồi lấy băng vải băng lại vết thương cho chị.

Đợi chị ngủ rồi thì tôi quay đầu nhìn Vương Tuấn đang ngồi ở bên kia bàn, tay anh vẫn cầm lọ thuốc ngủ.

“Chị em vẫn muốn tự tử.” Tôi khẳng định rồi nói.

“Không phải! Là vết thương trong lòng đau quá nên mới lựa chọn cách tổn thương da thịt mà vơi đi nỗi đau đó.”

Thì ra là vậy. Tôi đau lòng sờ vào vết sẹo dài trên cổ tay chị, trên cánh tay còn có nhiều vết sẹo nhỏ khác. Ôi sao mà trái tim tôi cũng nhói đau thế này. Tôi tự hỏi? Chị tôi vẫn định sống như thế hoài sao?

Mỗi lần chị đi công tác là suốt mấy tháng, lần nào gặp tôi cũng thấy chị ốm đi rất nhiều, đôi mắt ấy cũng chất chứa một nỗi buồn mà mãi mãi bản thân tôi không thể hiểu được.

Tôi dọn đến nhà sống cùng chị thì mới phát hiện chị rất ít ngủ, mỗi ngày chợp mắt chỉ hai đến ba tiếng, có khi phải dùng thuốc an thần thì mới ngủ được. Ngày nào chị cũng làm việc rất siêng năng, không để ỉnh có chút thời gian thanh thoi. Nhiều lần như thế tôi muốn khuyên chị, chị chỉ mỉm cười rồi thôi. Vương Tuấn cũng bảo tôi đừng quá lo lắng, hãy thuận theo tự nhiên.

Chị Tiểu Quỳnh kết hôn rồi, không ngờ chị ấy lại là người kết hôn sớm nhất. Chồng của chị là một bác sĩ, tính tình rất vui vẻ hòa đồng. Lần đi dự đám cưới, Vương Tuấn cũng đi cùng tôi, anh hiện tại dành đa số thời gian bên tôi, như để bù đắp khoảng thời gian trước kia.

Thế là sáu năm cũng trôi qua, chị tôi không ở lại bang B nữa mà quay về Việt Nam. Tôi cũng định quay về nhưng cần phải đợi nửa năm để hoàn thành tốt nghiệp thạc sĩ.

Vương Tuấn mở một công ty phần mềm, tôi cứ nghĩ anh sẽ mở một tiệm bánh kem, nào ngờ đến lúc anh mở công ty tôi mới biết anh là IT. Bố mẹ tôi cũng rất thích anh, hay mời anh sang nhà ăn cơm, nhiều lúc tôi cũng không phân biệt đâu mới là nhà của anh, nhà của tôi.

“Thiên Di!”

“Dạ?” Tôi ngó đầu ra bếp nhìn anh vẫn đang xào nấu: “Sao thế anh?”

Anh đưa cho tôi món bít tết tình yêu mà anh làm: “Ăn thử xem.”

Tôi là người rất thích ăn uống, nay có món ngon đương nhiên phải thử. Thế là tôi ngồi xuống ăn món bít tết vừa gặt ấy. Ăn xong, tôi còn vui vẻ khen anh: “Anh nấu ăn ngon thật.”

“Vậy là em đồng ý lấy anh rồi nhé?”

Ly nước tôi chưa kịp uống thì đã ngưng tại môi, mặt tôi méo bệch nhìn anh, anh chỉ mỉm cười đáp lại câu hỏi thể hiện qua ánh mắt tôi.

“Em đồng ý lúc nào?”

“Em không biết sao? Ăn bít tết tình yêu là đồng ý lời cầu hôn.”

“Em đâu biết.”

Anh không quan tâm đến chuyện tôi biết hay không mà nắm lấy tay tôi, cúi đầu hôn lên đó. Tôi bị anh trêu đến đỏ mặt, rút tay mình lại, anh lại càng nắm chặt hơn, hai người giằng co qua lại, cuối cùng anh cũng buông tay, tôi thích thú bật cười.

“Em thắng rồi...” Nhìn gương mặt đầy ẩn ý của anh, tôi nghi hoặc quan sát xung quanh, cảm giác có gì khác lạ, thì ra là ngón tay.

Không biết từ lúc nào anh đã đeo vào ngón áp út của tôi một chiếc nhẫn, sự việc đến đột ngột làm tôi không kịp trở tay, mặt vẫn ngơ ngát đưa tay lên hỏi anh: “Anh làm vậy là sao?”

“Anh muốn kết hôn.”

“Vương Tuấn...”

“Sau này em nên đổi cách xưng hô đi thôi.”

Vừa định mở miệng thì anh đã nói trước: “Thiên Di, anh đợi em từ lúc em mười sáu tuổi, đến giờ em đã hai mươi tư tuổi rồi. Em định cho anh đợi đến già luôn hay sao?”

“Anh đợi em khi nào?” Tôi bĩu môi không tin.

“Chẳng phải anh vì em mới chạy đến bang B sống mà bỏ cả sự nghiệp ở nước Anh của mình hay sao? Chẳng phải anh vì em mà để bố anh sống một thân một mình ở Mỹ hay sao? Chẳng phải ngày nào anh cũng nuôi sống em hay sao?”

Tôi thừa nhận, anh đã làm thế. Nhìn anh giải thích, tôi chỉ bật cười mà nhào đến ôm lấy cổ anh, hôn chụt lên má anh như câu trả lời.

Trước nay tôi đâu biết rằng anh đến bang B là vì tôi. Anh vì tôi đến nơi này, tôi ở nơi này đợi anh. Chúng tôi đã không để lỡ mất nhau thì thật là hạnh phúc.

Năm tôi hai mươi tư tuổi, anh cầu hôn tôi như thế. Bố mẹ hai bên đều rất vui vẻ và tôi cũng chấp nhận. Tôi chỉ lo lắng cho chị. Đứa em như tôi cũng sắp tạo dựng gia đình rồi mà chị tôi vẫn sống cô độc như thế, tôi thật không an tâm.

Tôi và Vương Tuấn tổ chức hôn lễ ở bang B. Chị tôi cũng có mặt, lúc bố trao tay của tôi cho anh, có biết bao cảm xúc trong tôi mà không thể nói ra. Tôi nhìn mọi người, nhìn anh, anh mỉm cười, nhìn bố mẹ, họ cũng mỉm cười, sau cùng tôi nhìn chị mình, chị ngồi ở một góc bàn, cũng mỉm cười trong nước mắt.

Đời người con gái hạnh phúc nhất là được mặc bộ váy cưới, bước vào lễ đường cùng người mình yêu thương. Tôi đã có cơ hội hưởng trọn niềm hạnh phúc đó, còn chị tôi thì không.

Chúng tôi đi hưởng tuần trăng mật suốt nửa tháng. Vẫn tưởng rằng tất cả hạnh phúc đã đến với tôi, nào ngờ khi quay về, tôi lại nghe tin chị mình bị bệnh nặng sắp không qua khỏi.

Cả đời tôi chỉ có một người chị gái, tôi lớn lên cùng chị, chuyện gì cũng chia sẻ với chị. Giờ tôi tìm thấy được tình yêu đích thực của đời mình rồi thì đến lượt chị rồi bỏ tôi. Khoảng thời gian chị nằm viện điều trị, tôi ở bên chị suốt, mỗi ngày đều kể cho chị nghe về những chuyện của chị em tôi trong quá khứ. Chị rất hay cười, mỗi câu chuyện tôi kể đều làm cho chị cười, cười đến ra nước mắt.

Đêm trước ngày sinh nhật của chị, nhìn chị bị bệnh tật hành hạ đến chết đi sống lại, tôi đã đứng cạnh giường khóc suốt đêm. Trong cơn mê, chị luôn miệng gọi tên một người, ai cũng có thể nghe rõ, và ai cũng khóc.

Tối đó tôi thức từng giờ để trông chừng chị, cũng như muốn cổ vũ cho chị, bảo chị đừng buông xuôi, đừng bỏ tôi mà đi. Tôi cần chị.

Tôi đọc được những trang nhật kí chị viết, chị đã viết nhật kí suốt thời gian chị bệnh. Từng dòng, từng chữ đều nói lên khát khao muốn ở bên cạnh anh Khang. Ngày cuối cùng chị có thể viết nhật kí, chị đã viết.

“Xin lỗi gia đình, xin lỗi bạn bè. Tôi phải đi tìm Hoàng Khang.”

Ngày hôm sau, đúng ngày sinh của chị, ngày anh Khang qua đời, chị cũng ra đi, không có đau đớn hay muộn phiền, trước lúc chị nhắm mắt, tôi còn thấy chị nhìn rất xa mà mỉm cười, trong miệng lại thầm nói câu gì đó.

Tôi tựa vào lòng Vương Tuấn, đưa tay che chặt miệng mà ngăn tiếng khóc. Chị đi rồi, thật sự chị đi rồi.

“Cô ấy hiện giờ mới thật sự hạnh phúc...”

Lời đó là Vương Tuấn nói, tôi cũng thừa biết, những năm qua chị không hề cảm nhận được định nghĩa của hạnh phúc. Có thật là chỉ có như thế chị mới có hạnh phúc? Nhưng hạnh phúc của chị lại đánh đổi bằng niềm đau của tôi, của những người đã một mực yêu thương chị.

Nhìn cánh đồng gió thổi rất mạnh, tóc của chị cũng bị gió thổi bay. Không biết cơn gió đó có đưa chị đến nơi mà chị muốn?

Nhưng có lẽ đúng như Vương Tuấn nói, chị đang rất hạnh phúc vì chị đã có cơ hội đi tìm tình yêu của đời chị rồi...

122. Chương Kết 6: Người Ra Đi, Người Ở Lại. Ai Đau Khổ Hơn Ai?

”Anh từng nói anh yêu em đến nhịp thở cuối cùng.

Trước đây, em chưa bao giờ tin lời nói đó, nhưng hiện tại em đã tin thật rồi.

Mùa đông năm nay trời rất lạnh, cơn mưa phùn trắng xóa đường phố, em cô đơn ngồi tại bến xe buýt, em đợi, em đợi anh, dù biết rằng có đợi thêm ngàn năm nữa, anh cũng không bao giờ xuất hiện.

Sáu năm rồi anh biết không? Em lúc nào cũng lừa người lừa mình, lừa chính trái tim em, anh sẽ về, anh nhất định sẽ về bên em, chúng ta sẽ cùng thực hiện ước mơ, xây dựng một ngôi nhà hạnh phúc, có anh, có em, có kết tinh tình yêu của chúng ta... Nhưng sao anh vẫn chưa về?

Xuân sang, hạ đến, thu tàn, đông lại bắt đầu, cảnh vật cứ tuần hoàn như thế những sáu lần rồi, cứ mỗi một đông đến, em lại tự mỉm cười mà nhủ rằng: “Không sao cả, chắc chắn ngày mai anh sẽ về.” Sự thật chứng minh, tương lai anh cũng không về.

Nhìn những dòng người tấp nập trên phố, em lại nhớ đến kỉ niệm của chúng ta, lần đầu tiên anh cầm ô và ôm lấy bờ vai em, em thẹn thùng đỏ mặt, anh chỉ mỉm cười hài lòng. Nghĩ đến quá khứ, em lại nhìn về hiện tại, em quay sang nhìn hàng ghế trống bên cạnh mình, thật phủ phàng, không có anh. Em tự lấy tay ôm chặt bờ vai lạnh buốt, hít thật sâu để gạt tung mọi suy nghĩ không ra gì. Em lạnh, lạnh không phải vì tiết trời cuối năm, mà lạnh ở đây, anh biết không anh? Đặt tay lên nơi quả tim đang đập dồn dập, nơi đó mới là nơi lạnh nhất.

Đứng thẳng dậy và lê từng bước chậm chạp ra ngoài, em hòa vào làn mưa trắng xóa ấy, chen vào con đường với xe qua lại tấp nập, em như người điên kẻ dại đi, đi mãi không tìm thấy chỗ dừng chân, em đi tìm anh, nhưng sao phía trước là mịt mờ không có lấy một ánh sáng?

Đêm nay giáng sinh rồi, em mang cả thân người thấm đầy nước mưa vào phòng, nhìn lại mình trong gương, chính em còn phải kinh hoàng với bản thân mình, đôi mắt ấy là của em sao? Đôi mắt biết cười ngày nào giờ thăm thẳm như bầu trời đêm không có lấy một vì sao, cũng đúng thôi, bởi lẽ ngôi sao sáng nhất đời em đã tắt từ rất lâu rồi...

Ngâm mình trong làn nước lạnh giá, em mới thấm thía cái đớn đau của số phận, không ai lo lắng cho em nữa rồi, không ai xoa lấy mái tóc dài thướt tha ngày xưa mà bảo em gốc ghếch, cũng chẳng còn ai ôm chặt lấy em như con gấu bông nhỏ mỗi lúc gió thổi ào ạt ngoài hiên.

Trong cơn mơ, em lại thấy anh, em nhìn bóng dáng quen thuộc ấy xa xa mãi mà dù cố hết sức chạy, em vẫn không sao nắm giữ lấy được. Tỉnh giấc, em nhìn sang chỗ trống bên cạnh, em đưa tay sờ lên gối. Lạnh giá, một cái lạnh đáng sợ vô cùng. Và rồi không biết tại sao bàn tay nhỏ này siết chặt ga giường, tay còn lại giữ lấy phần ngực đau nhói, em cắn vào môi mình dù nó có bật tung đầy mùi máu tanh. Em thét lớn, nhưng trả lời em chỉ là tiếng đồng hồ tí tách, là tiếng gió ngông cuồng va đập vào cửa kính...

Mưa đã tạnh.

Đêm Giáng sinh như thế này đây, bao người đang tay trong tay vào nhà thờ cầu nguyện cho tình yêu của họ. Em và anh đã từng như thế, anh đã nắm chặt tay em, truyền toàn bộ hơi ấm anh có, thổi hơi thở ấm áp vào lòng bàn tay em, sâu vào trái tim yếu đuối này, rồi anh nghiêng đầu nhìn em mỉm cười, nụ cười dịu dàng tựa sự tinh khiết của mùa xuân trầm ấm.

Còn bây giờ, em cô quạnh trong căn phòng không lấy một sự sống, để bàng hoàng nhận ra, sáu năm trước, em đã mất anh vĩnh viễn.

Em có thể chấp nhận khi anh nắm tay người khác mà bước qua em, em có thể chịu đựng anh hôn cô dâu của anh trong nhà thờ, mọi thứ em đều có thể chấp nhận, chỉ cần anh nói anh hạnh phúc. Nhưng cái hạnh phúc của anh là sao hả? Là rời khỏi em, nói lời chia tay tàn nhẫn nhất để anh đến với tử thần. Thứ em hoàn toàn không thể nào chấp nhận được là anh lại ngã vào vai em, chấm dứt nhịp thở, chấm dứt luôn cả tình yêu của chúng ta. Đó mới chính là việc làm độc ác nhất khiến em đau gấp vạn lần.

Ngày anh đi, em đã tự mình cắt đi mạch máu của bản thân, nhìn máu tuông ra, em mỉm cười khi biết mình đến gần anh hơn, chắc chắn anh đang chờ em, dù bất cứ nơi nào, thiên đường hay địa ngục, xin anh hãy dẫn em theo cùng.

Nhưng cái chết kia hết lần này đến lần khác em không làm được, bạn bè, người thân, họ lại cứu em, họ lại ngăn cách tình yêu của chúng ta. Em mệt mỏi với việc tự sát, ngày qua ngày em cũng sống, nhưng đó là sự sống của một trái tim mang bản chất là đã chết... Chết từ ngày anh buông lỏng bàn tay em, bay theo làn gió...

Em cầm chặt điện thoại, gọi vào số máy quen thuộc nhưng gọi mãi, gọi mãi đều không ai trả lời, chỉ vọng lại tiếng nói lạnh lẽo, em ném nó ra xa rồi mới bật khóc, khóc nức nghẹn ngào, khóc hết những đau đớn dần xé tim em trong khoảng thời gian qua...

Anh có thấy không? Người con gái anh yêu đang khóc một mình trong đêm tối... Hỡi anh... anh đâu rồi?

Anh mang theo hơi gió trả lời: Giây phút nào, cũng bên cạnh nhìn em."

Sáu năm trước, Hoàng Khang ra đi để lại cho Thiên Nghi một trái tim chần chịt vết thương, và những vết thương ấy mãi mãi cũng chẳng thể lành. Ngỡ rằng thời gian trôi qua đi, nỗi đau ấy trong Thiên Nghi sẽ vơi đi từng chút một, hay cô sẽ có đủ can đảm để chấp nhận hiện tại mà sống, một cuộc sống hoàn toàn mới. Nhưng ai cũng đã nhầm lẫn, bề ngoài bình lặng của Thiên Nghi rất thành công trong việc che giấu một trái tim đã chết, nó chết từ cái ngày người cô yêu gục vào vai cô mà tắt thở.

Mỗi ngày cô vẫn đi học, học rất nhiều, cô lấy bằng thạc sĩ, thực tập trong một công ty xuyên quốc gia nổi tiếng. Thời gian sáu năm trôi qua, không ngày nào cô cho phép mình nghỉ ngơi, thậm chí có đôi lúc suốt hai mươi tư giờ của một ngày, cô cũng không hề chớp mắt. Cô muốn dùng công việc để khóa lấp nỗi nhớ nhưng từng ngày, cô không muốn ngủ, vì mỗi lúc cô nhắm mắt, cô đều mơ thấy người ấy rời xa cô. Nỗi đau chia cắt đó, cô thật đã không còn chịu nổi nữa.

Cô từ một nhân viên bình thường, nhờ chính năng lực bản thân mà lên đến vị trí Giám đốc như hiện tại. Là lãnh đạo rồi, cô càng không cho phép mình thanh thoi, mỗi năm cô ở nhà không quá một trăm ngày, mỗi chuyến công tác đều kéo dài suốt gần một tháng tròn.

Cô Lan và đương Nguyên luôn lo cho sức khỏe của Thiên Nghi, Nun cũng thường xuyên đến thăm chị mình. Nhưng không ai khuyên nhủ được Thiên Nghi dành thời gian để nghỉ ngơi, dần dần mọi người đành im lặng. Bởi vì ai cũng biết, thời gian để quên người đó chưa đủ dài.

Cái tên Hoàng Khang trở thành cấm kị trong mỗi lần trò chuyện, con người đó không ai dám nhắc đến nhưng không hẳn là họ đã lãng quên. Nhất là với Thiên Nghi, từ cái ngày nghiệt ngã đó, cô chưa hề nhắc bất cứ chuyện gì về quá khứ, mỗi ngày cô vẫn sống, vẫn nở nụ cười như mọi khi, nhưng tuyệt nhiên trong nụ cười ấy, chất chứa một niềm đau. Hoàng Khang đã được chôn cất vào tận đáy con tim, là lãnh địa không thể chạm tới cũng không thể quên đi. Những ngày tháng có nhau, yêu nhau, cô nhớ rất rõ dù bản thân đã cố miễn cưỡng mình đừng bao giờ nhắc lại, mỗi khi nhớ, tim cô đều đau, đau đến muốn ngừng thở, đau đến mức cô phải dùng dao để gạch vào tay mình để dùng cơn đau này bù đắp cơn đau khác.

Khi không thể ngủ, cô lại dùng thuốc an thần, khi nhớ, cô lại dùng dao tự tổn thương mình. Hai thứ ấy trở thành liều thuốc hữu dụng giúp cô gắng gượng vượt qua năm tháng cô đơn, lạnh lẽo khi mất đi tình yêu của đời mình.

Thế rồi thời gian cũng trôi qua rất nhanh, nhanh với mọi người, nhưng với Thiên Nghi thì nó lại quá chậm, thật chậm.

Năm hai mươi sáu tuổi, Thiên Nghi gác lại tất cả công việc để trở lại với người thân và bạn bè. Cô không còn sức lực để trốn chạy nữa mà quay về, về lại nơi đã bắt đầu.

Xuống máy bay, Thiên Nghi tháo kính râm ra, ngẩng đầu nhìn bầu trời quê hương của mình, cô mỉm cười hài hòa. Quả thật chỉ có nơi này mới đem lại cho cô cảm xúc sâu kín nhất thôi. Nhìn hàng người qua lại ở sân bay, Thiên Nghi thần thờ khi lại nhớ về quá khứ. Cũng tại nơi đây, đã có người lớn tiếng nói trước cô và mọi người.

“Anh không đến cản em... chỉ muốn nói với em một điều thôi. Nghi ngốc... anh yêu em! Dù em đi đến nơi nào anh cũng sẽ đi với em... dù em chạy đến nửa vòng trái đất bên kia thì anh cũng nguyện vượt đại dương mà tìm em. Chúng ta... mãi mãi không xa nhau... Anh không tốt... không thể cho em cuộc sống thật hoàn hảo như vị bạch mã hoàng tử. Nhưng anh tin bản thân mình sẽ yêu em suốt đời... yêu mình em... và chết vì em.”

Đúng thế, anh có thể chết vì em, thì em đây, cũng nguyện đi theo anh.

Cô lên taxi rồi đến thẳng khu chung cư Q. Xuống taxi, trước một căn biệt thự mini nhỏ màu trắng, cô bỏ vali xuống rồi nhấn chuông... Chưa đến hồi chuông thứ hai đã có người chạy ra mở... Tiểu Quỳnh vừa trông thấy Thiên Nghi thì đã kích động thét lớn: “Tuởng Nghi trốn luôn rồi chứ... Vào nhà nhanh!”

“Nghi chôn đi đâu bây giờ.”

“Nghi.. .Nhớ Nghi quá.”

Lại thêm một tiểu thư thứ hai vừa trông thấy Thiên Nghi đã vội nhào đến ôm lấy. Đại tiểu thư nổi tiếng có nhan sắc khuyên thành – Lưu Ngọc Diệp.

“Nghi cũng nhớ Diệp lắm...”

“Nhớ mà không về sao?” Ngọc Diệp buông cô ra, nói giọng trách móc nhưng rồi cũng kéo cô vào nhà, ngồi xuống sofa cùng mình: “Đã dọn cho Nghi căn phòng đẹp nhất, rộng nhất, sáng nhất rồi...”

“Cảm ơn mọi người...” Cô nhìn quanh căn nhà rồi lên tiếng: “Hải Băng đâu?”

“Nó á hả?” Tiểu Quỳnh nhanh nhẹn trả lời, cướp lời tiểu thư kia: “Chiều Băng về... gần đây nó bận túi bụi không có thời gian luôn.”

“Được rồi... để Diệp dẫn Nghi đi lên phòng nha?”

Nói là làm, Diệp tiểu thư nắm tay kéo cô lên lầu, còn để lại cho Tiểu Quỳnh một câu: “Đem vali lên!”

“Ê ê... con nhỏ kia, ra lệnh cho ai vậy hả?”

“Đừng tưởng Quỳnh có chồng rồi thì không cần làm gì nha...” Ngọc Diệp quay đầu lại trêu làm Tiểu Quỳnh giận đỏ mặt.

Bước vào căn phòng mới trong căn nhà mới của mình, cô dạo mắt một lượt rồi nhìn sang Ngọc Diệp đang thích thú với thành quả ấy.

“Diệp ơi... Nghi có thể đổi gam màu của phòng này không?”

“Được... phòng của Nghi mà... Nghi định đổi màu gì? Hồng? Cam? Vàng? Xanh?”

“Carô đen trắng.”

Mọi thứ im lặng, không ai lên tiếng nữa, chỉ có cô là nhẹ mím cười rồi tự lấy vali đang nằm trong tay Tiểu Quỳnh và bước đến tủ sắp xếp đồ lên. Ngọc Diệp nhìn Tiểu Quỳnh đang cúi đầu không nói... Chỉ có tiếng thở dài...

Ai cũng biết... carô đen trắng có ý nghĩ thế nào với Thiên Nghi, đã lâu như thế rồi... vết thương tuy lành nhưng sẹo mãi còn đó.

Trở về rồi, Thiên Nghi rất tranh thủ thời gian làm mọi việc mình muốn, đầu tiên cô cùng bạn bè về LB, sau đó lại đến những quán ăn mà trước đây cô thường hay đến. Quan trọng nhất là cô đến khu du lịch mà đi xe cáp treo.

Ngồi một mình trong không gian ấy, Thiên Nghi chết lặng người tựa đầu vào cửa, cô nhìn ra bầu trời đêm bên ngoài, vô cùng bình yên.

Không biết từ bao giờ mà nước mắt đã rơi xuống thành dòng, ướt đầm cả gương mặt. Cô thật không muốn khóc, chỉ là nước mắt vẫn cứ rơi. Sự thật thì cô đã quá nhớ anh rồi, nỗi nhớ khiến tâm trí cô hao mòn, trái tim cô khô cạn, thời gian qua cô đã chịu đựng quá đủ.

“Hoàng Khang... Nhất định phải chờ em...”

Rời khỏi khu du lịch, cô không đi taxi mà một mình lang thang bên lề đường. Đến lúc bên cạnh xuất hiện một chiếc xe, Thiên Nghi mới quay đầu, nhìn người trong xe, cô nở nụ cười rồi bước lên xe.

Ở trong chiếc xe đưa đời mới nhất này, người lái xe lên tiếng trước.

“Em không được rồi đó Thiên Nghi.”

“Em sao nữa? Lần nào anh gặp em cũng nói câu này?”

“Mỗi lần gặp, anh đều thấy em ốm đi, nếu đợi thêm hai ba năm nữa, em sẽ thành cây trúc mất thôi.” Anh vừa lái xe vừa thỉnh thoảng nhìn vào gương mặt cô. Thiên Nghi ngồi tựa đầu vào cửa xe rồi thở dài.

“Anh không định cưới vợ sao Gia Minh? Ba anh sẽ tống cổ anh khỏi nhà đó.”

Tiếng cười sảng khoái của Gia Minh làm Thiên Nghi giảm bớt phần nào lo âu. Anh đưa tay vuốt mái tóc ngắn của cô: “Chờ em giới thiệu cho anh một cô gái tốt.”

“Bạn bè của em cũng không nhiều, Ngọc Diệp chờ Đại Phong, Hải Bằng chờ Nhật Hoàng, Lam Linh chờ Đăng Khôi, Hồng Ngân và Tiểu Quỳnh lại đã kết hôn rồi. Anh bảo em đi đâu giới thiệu người cho anh đây?”

“Tìm cho anh một người giống em đi!”

Thiên Nghi bắt lực cười trừ rồi không nói nữa mà ngẩng đầu ra nhìn phía bên ngoài, hai bên vệ đường sương đã giăng đầy. Chàng trai ấy cũng không dám làm phiền mà tập trung vào việc lái xe. Im lặng lâu, cô lên tiếng, nhưng mắt vẫn nhìn ra bên ngoài.

“Gia Minh à... Vừa rồi em ngồi trong xe cáp treo, em có nói chuyện với anh ấy.”

“Thiên Nghi...” Anh cất giọng thờ dài như muốn nhắc nhở cô về việc gì đó.

“Nhưng anh ấy vẫn không trả lời...”

Hơn bao giờ hết, Gia Minh siết chặt vô lăng xe để kìm nén nỗi đau nơi lồng ngực. Anh nhìn về phía trước mà không nói thêm lời nào nữa. Đã qua lâu như thế rồi mà cô dường như không hề có ý định từ bỏ. Lần nào cô cũng như thế, tự một mình hoài mộng về quá khứ dù biết nó đã quá xa xôi. Hoặc lúc đi đường vô tình gặp một bóng người lướt qua, cô liền chạy đến, lúc trong nhà hàng, trông thấy bóng dáng đó bước vào thang máy, cánh cửa thang máy đóng, cô phải gồng hết sức lực chạy bộ mười hai tầng để đuổi theo, lúc về thăm trường, nhìn thấy một nam sinh đi trên cầu thang tắt phía sau, cô mặc kệ dòng người mà chạy ùa đến đó,... Rất nhiều, rất nhiều lần như thế. Nhưng khi trông rõ gương mặt kia, cô lại thất vọng bằng hoàng như người vừa thức tỉnh khỏi cơn mơ. Một giấc mơ kinh hoàng và nỗi ám ảnh vĩnh viễn không thể nào xóa nhòa trong kí ức...

Gia Minh thường xuyên làm tài xế đưa Thiên Nghi đến những nơi cô muốn, có khi đến nơi rồi, cô đứng đó một mình, còn anh thì đứng sau lưng nhìn bình bóng cô độc của cô mà không nói gì. Lúc cô bất giác rơi lệ, anh ở bên cạnh im lặng đưa khăn lau đi dòng nước mắt đó.

Lúc cô ở Mỹ, hay đi công tác, anh ngày nào cũng gọi điện bảo cô phải nghỉ ngơi, phải lo cho bản thân. Anh ít khi nào đến tận nơi tìm gặp cô, chỉ biết ở phía xa quan tâm. Giờ Thiên Nghi quay về rồi, Gia Minh càng thể hiện sự lo lắng ấy hơn.

Cô đương nhiên hiểu lòng anh nhưng chỉ biết chọn cách im lặng, không trốn tránh cũng không chấp nhận. Gia Minh ngoài việc yêu thương cô lặng lẽ thì không có thái độ gì khác, anh không nói ra, cũng không cần cô đáp trả. Anh biết rõ cô với anh là không thể, bởi anh hiểu trên thế gian này không ai thay thế được Hoàng Khang trong lòng Thiên Nghi. Và anh cũng chưa từng nghĩ rằng mình sẽ thay thế Hoàng Khang, anh chỉ muốn thay Hoàng Khang yêu Thiên Nghi, nhưng anh sẽ yêu theo cách khác.

Cách của anh là ngày ngày ở bên cô, đứng phía sau bảo vệ cô, lau nước mắt cho cô, ủng hộ những gì cô lựa chọn. Mãi mãi không hối tiếc.

Lần sinh nhật của Gia Minh, Thiên Nghi cùng anh ngồi ở sân thượng nhà anh. Không có bánh sinh nhật cũng không có quà chúc mừng, đơn giản chỉ hai người ngồi đó, cùng nhau nhìn lên bầu trời dày đặc ánh sao đêm.

“Anh xem ngôi sao đó kìa, rất sáng.”

Gia Minh nhìn theo ánh mắt của Thiên Nghi, anh cũng thấy ngôi sao đó, ôn tồn nói: “Ừm, rất sáng.” Bỗng anh quay sang nhìn cô: “Anh có thể nhắc đến người đó không?”

Cô hơi kinh ngạc nhìn anh, nhưng rồi cũng gật đầu. Hiện tại có gì để mà tránh né nữa, mọi thứ cô đã chịu đối mặt, cần gì phải lãng quên khi thừa biết không thể quên được.

“Thiên Nghi... Người đã mất lâu như vậy rồi mà em vẫn còn mong, còn nhớ, còn yêu. Anh tin Hoàng Khang luôn hy vọng em sẽ tìm thấy hạnh phúc một lần nữa.”

Có sao? Cô có thể hạnh phúc nữa sao?

Trên thế gian này chỉ có một người có đủ khả năng mang cho cô hạnh phúc, tiếc thay người đó đã không còn bên cô nữa rồi.

Thiên Nghi không đáp lời, chỉ nhìn lên bầu trời rồi nở nụ cười cay đắng: “Sẽ có một ngày thượng đế đưa em đến bên anh ấy... Kiếp sau, em sẽ khiến anh ấy yêu em bằng mọi giá... Em thề đấy...”

“Vậy kiếp này thì sao? Em chưa nghĩ sẽ cho người khác cơ hội?”

“Em đã từng nghĩ... Nhưng đáp án luôn chỉ có một. Thì ra Thiên Nghi trước mặt anh đây đã mất đi trái tim từ sáu năm trước rồi... Yêu người khác sao? Chỉ tiếc em làm không được nữa...” Im lặng lâu, cô nghiêng đầu tựa đầu mình vào vai Gia Minh, đây là một hành động vô cùng bình thường giữa họ, Thiên Nghi thoải mái nói: “Gia Minh, anh là người đàn ông tốt. Sau này sẽ tìm được một người tốt. Những năm qua anh lo cho em đủ rồi, đã đến lúc anh phải lo mình. Em không muốn anh cô đơn giống em, hạnh phúc là khi tìm thấy một nửa còn lại, cùng người đó sống đến cuối đời, em đây không có hạnh phúc, còn anh, nhất định phải thay em hưởng luôn phần hạnh phúc ấy.”

Anh cũng tự hỏi lòng: Có sao? Có thể hạnh phúc nữa sao?

Anh không biết từ bao giờ vị trí của cô trong tim mình lại quan trọng đến thế. Khi Hoàng Khang ra đi, anh ở bên cô vì nghĩ rằng mình phải thay Hoàng Khang lo lắng cho cô. Nhìn cô chật vật, đau khổ, anh thấy mình cũng đau, nhìn cô ngày một gầy đi, ruột gan anh vì thế cũng héo mòn.

Đến tận hôm nay, tình cảm anh với Thiên Nghi vẫn mãi là dấu chấm hỏi. Ngay cả anh cũng không dám nhận định chính xác câu trả lời.

Ngày hôm ấy nghe những lời cô nói, Gia Minh đã không có bất kì hồi âm nào, anh không hứa cũng không từ chối. Mỗi ngày vẫn cứ thế mà ở bên Thiên Nghi.

Thời gian sau Ngọc Diệp và Đại Phong quay về bên nhau, rồi họ tổ chức hôn lễ để kết thúc tháng ngày đau khổ mà bắt đầu ngưỡng cửa hạnh phúc.

Một năm lại trôi qua, sự kiên trì của Hải Băng cũng làm lay động tất cả, Nhật Hoàng tỉnh lại. Sau khi hoàn toàn bình phục, anh tiếp tục học y, Hải Băng thì dạy thanh nhạc ở trường Nghệ Thuật. Cả hai người kết hôn ở năm hai mươi bảy tuổi.

Bạn bè ai cũng tìm được chốn dừng bình yên, lòng Thiên Nghi cũng nhẹ nhõm hẳn. Quan trọng nhất là đám cưới của Nun với Vương Tuấn được quyết định tổ chức vào cuối năm.

Khi nhìn đứa em gái cùng mình trưởng thành mặc bộ váy cưới, được nắm tay người nó yêu thề nguyện trước Thượng đế. Thiên Nghi chỉ biết an lòng mà mỉm cười, nụ cười chan đầy nước mắt.

Từng có một người hứa sẽ lấy cô, sẽ khiến cô trở thành người phụ nữ hạnh phúc nhất thế gian. Từng có người hứa sẽ yêu cô, nắm tay cô bước vào lễ đường. Nhưng người đó lại thất hứa, để cô một mình lẻ loi tồn tại trong thế giới trống vắng tình yêu.

Nun và Vương Tuấn đã đi hưởng tuần trăng mật, Thiên Nghi lại trở về nhà của mình. Ai cũng nghi hoặc lí do tại sao cô lại nghỉ việc, trước đây thì khiến mình bận đến không có thời gian, giờ lại rảnh rỗi đến mức có dư thời gian để ngồi một mình suy ngẫm.

Lấy khăn giấy lau đi vết máu trên khóe môi, Thiên Nghi bật nước vào bồn rửa mặt để rửa trôi đi dòng chất lỏng màu đỏ đó. Cô ra khỏi nhà vệ sinh mà trở lại giường, ôm lấy laptop viết tiếp những dòng nhật kí.

Gần đây cô lại viết nhật kí, chẳng biết lí do gì lại khiến cô muốn viết lại tâm trạng của mình. Có lẽ vì thời gian ngày một ngắn, khoảng cách càng được thu hẹp, cô quá vui mừng.

Trong lần đi ăn cùng Gia Minh, anh vẫn vui vẻ kể về công việc của mình cho cô nghe. Thiên Nghi vẫn thế, ngồi lắng nghe anh, đôi lúc lại cười.

Bỗng phía bụng cuộn trào, một cơn đau truyền đến khiến Thiên Nghi chau mày, cô đưa một tay chạm vào phía trước bụng, ấn nhẹ.

Gia Minh trước nay rất tinh mắt, nhìn thoáng qua đã thấy biểu hiện khác lạ đó. Anh nheo mày hỏi: “Em sao thế Thiên Nghi?”

“Không sao...”

Đương nhiên câu trả lời này không làm Gia Minh hài lòng, thu lại nụ cười rồi rất nghiêm túc hỏi cô lần nữa: “Em bị đau dạ dày sao?”

“Em...”

Chưa nói hết câu thì phía bụng đã cuộn mạnh, khi không còn khả năng kiềm chế thì trước sự kinh ngạc của Gia Minh, Thiên Nghi đã phun ra một ngụm máu lớn. Cô vì thế cũng bất tỉnh, chỉ nghe rất rõ tiếng gọi thần thốt của ai đó.

Khi tỉnh lại, Thiên Nghi biết mình đã được đưa vào viện, cô biết những gì mình che giấu bấy lâu nay cũng vì thế mà bại lộ.

“Em còn định nhắm mắt đến bao giờ?”

Là giọng của Gia Minh, anh ngồi bên giường, nhìn cô dần mở mắt. Gương mặt anh tuần ấy mất hết sắc khí, có phần tiêu tụy. Thiên Nghi tỏ ra bình thường mà trêu anh: “Em mới ngất một lát thôi mà anh đã thành ra thế này rồi sao?” Anh không trả lời, Thiên Nghi cố gượng cười: “Gia Minh, anh thật là...”

“Tầng Thiên Nghi!”

Cô im bật. Gia Minh trước nay không hề gọi cô như thế, giờ anh hẳn là tức giận, hai mắt đỏ ngầu, cả lòng bàn tay đều siết chặt đến run rẩy. Thiên Nghi cũng thu lại nụ cười, cô chống tay ngồi dậy, lặng thinh chờ trận phần nộ mà cô đáng phải nhận.

Gia Minh nhìn cô như vậy thì càng tức giận, anh bức xúc bật dậy giữ lấy vai Thiên Nghi.

“Em nói gì đi! Tại sao lại như thế? Tại sao vậy? Tại sao lại lừa mọi người, lừa cả anh? Rốt cuộc em muốn thế nào đây hả?”

“Em muốn chết.” Cô đáp bình nhiên như lẽ thường.

“Em!” Anh bắt lực buông cô ra, ngồi thừ xuống ghế: “Trước nay em đều muốn đi theo Hoàng Khang đúng không?”

“Đúng vậy. Em chưa bao giờ từ bỏ ý định đó, chỉ là vì mọi người nên mới không tự tử, nhưng giờ cả Thượng đế cũng thương xót em và Hoàng Khang, sẽ không lâu nữa... Không lâu nữa em đã có thể đi tìm Hoàng Khang rồi!”

Con người khi đã quyết tâm thì khó gì có thể ngăn cản. Cũng như Thiên Nghi, cô đã không hề muốn sống thì dù ai có ràng buộc, cô cũng sẽ tìm cách chết đi. Từng lời Thiên Nghi nói ra nhẹ tênh mà khiến lòng Gia Minh đau đớn vạn phần. Anh không biết nói gì, chỉ nhìn cô, nhìn rất lâu, sau đó mới lên tiếng.

“Em rất tàn nhẫn, em biết không?”

“Xin lỗi Gia Minh... Thật lòng xin lỗi anh, nhưng em tin anh hiểu em. Cuộc đời của mỗi người có vô số lỗi đi, nhưng em chỉ muốn đi con đường này.”

Dù thiên đường hay địa ngục, chỉ cần có sự tồn tại của người đó, dù cô có hóa thành tro bụi, cô cũng cam lòng.

Gia Minh nghe cô nói thì toàn bộ hy vọng đều sụp đổ, anh nắm lấy tay Thiên Nghi rồi gục đầu lên đấy. Anh khóc. Anh khóc vì đau lòng, vì căm giận. Anh rất muốn hận cô đã nhẫn tâm lựa chọn cách thức này để đi tìm tình yêu ấy. Cô thật đã quá tàn nhẫn, với anh và với những người yêu cô.

“Em muốn anh phải làm sao đây? Nhìn em cũng như Hoàng Khang mà ra đi sao? Thiên Nghi? Anh đã mất đi một người bạn, anh không muốn mất em... Thiên Nghi! Đừng mà Thiên Nghi!!! Thiên Nghi!”

Nghe lời khẩn xin đầy da diết ấy, Thiên Nghi nhẹ nhàng đặt tay lên vai của Gia Minh, nói khẽ: “Nếu anh là em, anh sẽ biết hiện giờ cuộc sống của em như thế nào. Tại sao em thà phụ lòng mọi người để làm vậy... Cho em ích kỉ một lần cuối cùng này đi.”

Cuộc sống hiện tại chỉ là chuỗi tháng ngày đơn côi chẳng có mục đích. Không ai biết đằng sau cái mặt nạ mà cô đeo mỗi ngày là một tâm hồn trống rỗng chẳng còn gì.

Cũng chẳng ai biết phía sau nụ cười của cô là nước mắt. Mà phía sau nước mắt của cô là một linh hồn đang lạc lõng khát khao tìm kiếm lẽ sống của đời mình.

Hoàng Khang.

Người ấy chính là mọi thứ của Thiên Nghi. Mất anh cô như mất cả thế giới. Cô buộc phải sống suốt những năm tháng qua để mọi người không đau lòng, nhưng chính cô lại là kẻ ôm trái tim vỡ vụn cùng một bức tranh quá khứ đẹp đẽ đã rời rạc. Cô không muốn, không thể và không tài nào tiếp tục được nữa... Cô quá mệt mỏi rồi.

Thiên Nghi bị ung thư dạ dày giai đoạn cuối, dù có tiến hành phẫu thuật thì cũng quá muộn màng. Dần dần bạn bè, người thân điều biết, ai cũng đến bệnh viện thăm cô, cô cứ nghĩ là mọi người cũng sẽ trách cô như Gia Minh đã từng, nhưng không, sau khi cô nằm lại bệnh viện thì Gia Minh và tất cả những người khác đều không hề nặng lời với cô dù chỉ một câu. Họ đến trò chuyện cùng Thiên Nghi, không nhắc đến tương lai cũng chẳng hỏi gì về bệnh tật.

Lúc Nun hưởng tuần trăng mật về, con bé mở cửa chạy vào đã nhào đến giường ôm ghì lấy Thiên Nghi rồi gào khóc.

“Chị! Chị thật đáng ghét! Thật ích kỉ, em ghét chị, em rất ghét chị...”

“Nun à... Đã có chồng rồi mà còn tưởng là con nít sao, đừng khóc nữa, ngoan...” Thiên Nghi đưa tay vuốt mái tóc của Nun, an ủi em mình, nhưng ngược lại Nun càng khóc dữ hơn, nó vừa nghẹn ngào vừa chua xót trách móc.

Khóc xong, nó ngồi cạnh giường nắm lấy tay Thiên Nghi, nhìn Thiên Nghi bằng đôi mắt mọng đỏ sưng húp.

“Chị...”

“Con bé ngốc...”

“Chị...” Nun tựa đầu mình lên bụng của Thiên Nghi, nói nhỏ: “Sẽ không sao đâu đúng không chị?”

Thiên Nghi không cho em mình câu trả lời, bởi vì cô rất sợ làm tổn thương con bé, nói dối càng làm nó đau mà nói thật thì làm sao có thể chấp nhận được. Nun không có được câu trả lời thì cảm giác sống mũi mình cay cay, cô biết kết quả nhưng vẫn muốn chị mình đích thân nói ra, Nun không tin, không tin chị mình lại nhẫn tâm như thế.

“Họ nói chị bị bệnh rất lâu rồi, vì không chịu uống thuốc, cũng không chịu điều trị nên mới khiến bệnh tình trở nặng... Em không tin, làm sao chị có thể biết chết mà vẫn không sợ... Chị à, chị nói đi, có phải chị cũng vừa biết mình bị bệnh không?”

“Nun...” Ôm lấy thân thể run rẩy của Nun, Thiên Nghi rơi lệ, nước mắt chảy dài xuống khóe mắt, cô thấp giọng bảo: “Xin lỗi em gái của chị. Là chị không tốt... Nhưng thật sự, chị muốn đi tìm Hoàng Khang...”

Nun lại bật khóc, Thiên Nghi cũng khóc.

Là do cô ích kỷ, đúng thế, hơn năm năm trước cô đã phát hiện mình bị bệnh, nhưng cô không phải đau lòng như những bệnh nhân khác mà ngược lại, cô cảm thờ bệnh án mà mỉm cười, cười cho đến ra nước mắt.

Cô tin đây là cách mà Thượng đế đã thương xót cho tình yêu của cô, cô đã tự tử nhưng không chết, vì gia đình và bạn bè. Nhưng cô không bao giờ từ bỏ ý định đi tìm người cô yêu.

Mặc cho bản thân đã chống chịu bệnh tật suốt năm năm, mặc cho những đau đớn đang cào xé cô từng ngày, cô không hối hận, thậm chí cảm thấy con đường mình bước đã gần đến đích.

Cứ thế nằm viện suốt ba tháng.

Mỗi ngày Thiên Nghi đều nhận được sự chăm sóc đặc biệt của mọi người, Ngọc Diệp theo dõi bệnh tình của Thiên Nghi rất chu đáo, đôi lúc Thiên Nghi còn thấy Ngọc Diệp đứng ngoài cửa nhìn vào mà rơi lệ, những khi như vậy, cô nhìn ra ngoài, mỉm cười để bạn mình yên tâm.

Còn Đăng Khôi, anh chưa hề đến thăm Thiên Nghi, nhưng rồi có một ngày, anh cũng tìm đến.

Dạo ấy sức khỏe của Thiên Nghi đã dần suy kiệt, cô chỉ có thể truyền dịch chứ không còn ăn uống gì được, đến việc tự đứng lên cũng khó khăn vô cùng.

Buổi chiều ngày hôm đó, Đăng Khôi bước vào phòng bệnh, anh tiến đến bên giường, bắt giắc cả hai bàn tay đều nắm chặt đến không còn khe hở. Anh chậm rãi ngồi xuống, rồi đưa tay lên định chạm vào mặt Thiên Nghi, nhưng rồi lại không thể chạm đến, anh co tay lại.

Thiên Nghi mở mắt nhìn, thấy Đăng Khôi, cô liền cong môi cười nhẹ.

“Khôi...”

“Em khỏe chút nào chưa?”

“Ừm...”

Anh lấy hết dũng khí chạm tay lên gò má hóc hác của cô, rồi nước mắt của anh cũng rơi xuống. Xưa nay anh không hề muốn người khác nhìn thấy anh khóc, nhất là người anh yêu, nhưng hôm nay anh lại để mình khóc trước mặt cô, chứng tỏ một điều anh đã chịu đựng không nổi nữa, niềm đau của anh, không thể nào chịu đựng nổi nữa.

Thiên Nghi khó nhọc giơ tay lau khô nước mắt của anh, cô nói: “Khôi... Em biết mình đã không còn thời gian nữa, chỉ xin anh một điều, hãy nghĩ về tình cảm của Lam Linh...” Anh nhìn cô, cô lại nói: “Anh hãy tự hỏi lòng mình, có thật trong tim anh không có Lam Linh? Nếu anh quả quyết là không, em không còn gì để nói, nhưng nếu anh do dự, thì chỉ có bản thân anh mới biết, làm sao để có thể hạnh phúc.”

“Nghi à... Nghi...”

Đăng Khôi gọi tên của cô nhưng không nói gì thêm, anh cầm tay Thiên Nghi lên, hôn nhẹ lên đó, cô không từ chối, trong chốc lát anh đã đặt tay Thiên Nghi xuống, anh mỉm cười trong nước mắt.

Cả đời anh cũng chỉ có thể hôn cô như thế này thôi, cũng như tình yêu của anh cũng chỉ có thể chạm đến bàn tay của cô. Trái tim cô, mãi mãi không còn chỗ cho anh.

Truyền dịch không thể nào suy trì được sức khỏe, Thiên Nghi đã tiêu tụy giờ càng hao gầy hơn. Thời gian càng dài, cô càng gầy, nhìn bề ngoài chỉ còn là một thân thể mảnh khảnh mà bất kì cơn gió nào cũng có thể thổi bay.

Thời gian gần đây, Thiên Nghi hay mơ thấy Hoàng Khang, mơ thấy anh dắt tay cô đi dạo, anh dẫn cô về trường, hay là lúc hai người cùng ngồi trên xe cáp treo. Mỗi lần cô kể cho bạn bè nghe, họ đều cố gượng cười để che giấu nước mắt.

Nằm mơ thấy người đã qua đời là một điềm không may, nhưng với Thiên Nghi, đó là niềm vui, ngày ngày cô cười nhiều hơn, cả tâm trạng cũng vui vẻ hẳn ra, trở về như Tăng Thiên Nghi của năm mười bảy tuổi, hồn nhiên, lạc quan, vui cười.

Mỗi đêm, Thiên Nghi đều ngủ rất ngon, có lúc tỉnh giấc, cô lại thấy Hoàng Khang ngồi cạnh giường, anh không nói, chỉ mỉm cười nhìn cô, cô cũng không nói, nằm đó nhìn anh chăm chú.

Đã gần đến sinh nhật của Thiên Nghi, thế mà chẳng ai nhắc đến việc đó, bởi ngày ấy cũng là ngày mà cả đời này Thiên Nghi muốn lãng quên. Trước đây là vậy, nhưng năm nay, Thiên Nghi thấy mọi người đều cho qua, cô lại vờ giận dỗi nói với cô Lan: “Cô... Ba ngày nữa là đến sinh nhật con rồi, cô không được quên đâu đấy.”

Cô Lan giật mình nhìn sang Thiên Nghi, vẻ mặt bình thản ấy làm cô đau lòng, cô chỉ sửa chữa lại cho Thiên Nghi rồi xoa đầu cháu gái, giống như lúc nhỏ vậy, cô dịu dàng nói: “Được, con mau khỏe lại, cô sẽ tổ chức sinh nhật cho.”

“Cảm ơn cô...”

Vừa rời khỏi phòng, cô Lan đã che miệng khóc nức nở, cô không dám nói, không dám nghĩ đến cháu gái mình sẽ ra đi bất kì lúc nào. Thiên Nghi đã trở thành đứa con gái mà cô Lan yêu thương như chính con ruột mình mang nặng đẻ đau, cô cũng chẳng tài nào chấp nhận cảnh kẻ tóc bạc tiền người đầu xanh. Cháu gái cô mới vừa hai mươi tám tuổi, cái tuổi mà biết bao cô gái khác đã yên bề gia thất, có được một gia đình trọn vẹn, vậy mà Thiên Nghi của cô lại phải đau đớn với bệnh tật, đau đớn với quá khứ.

Thiên Nghi nhìn bóng cô Lan khuất dần, cô nhắm mắt, nước mắt cũng lăn dài. Cô nhìn người cô nuôi nấng mình đầu đã điểm hoa râm, trái tim Thiên Nghi bóp nghẹn, là do cô bất hiếu, chưa trả ơn nuôi dưỡng đã phải bắt cô vì mình là đau lòng, vì mình mà rơi bao nhiêu nước mắt.

“Cô ơi... Con xin lỗi...”

Chỉ là, ở một nơi rất xa, còn có một người vẫn đang đợi con...

Ngày mai là sinh nhật của Thiên Nghi, nhưng buổi tối ngày hôm đó, cô nôn ra rất nhiều máu, sức lực chẳng còn, cứ thoi thóp nằm trên giường mê man. Trong lúc nửa mê nửa tỉnh, Thiên Nghi nghe rất rõ tiếng khóc lẫn tiếng gọi tên mình của rất nhiều người, của cô Lan và Nun, của Hải Băng, Ngọc Diệp, Lam Linh, Tiểu Quỳnh... Còn có Gia Minh, người luôn nắm lấy bàn tay của Thiên Nghi để gọi cô từ cõi chết về.

Thiên Nghi đang cố gắng gượng, cô không muốn mình ra đi ngày hôm nay, dù thế nào cô cũng phải chờ đến sáng ngày hôm sau. Những cơn đau cứ giằng xé da thịt khiến cô đau đớn, máu trong dạ dày cứ cuộn cuộn rồi dội ngược lên khoang miệng, cô liên tiếp nôn ra rất nhiều máu, xung quanh là một mảnh trời tối đen như mực, không còn nhìn rõ khuôn mặt của ai cả. Chỉ là tối đen...

Cuối cùng Thiên Nghi cũng gắng gượng qua được, cô tỉnh dậy lần nữa thì đã tờ mờ sáng ngày hôm sau. Cô mở mắt, trong phòng có rất nhiều người, họ vừa thấy cô tỉnh đã chạy đến bên giường, vẻ mặt lo lắng và xúc động. Thiên Nghi không nói nổi nữa, cô cố cử động tay, Gia Minh hiểu ý nên nắm ngay bàn tay của Thiên Nghi.

“Em muốn nói gì?”

Cô không nói được, chỉ cử động ngón tay viết chữ vào lòng bàn tay của Gia Minh. Cô hy vọng, Gia Minh sẽ hiểu, cô tin anh sẽ hiểu cô muốn làm gì.

Đúng thật là Gia Minh hiểu, anh nói Thiên Nghi muốn đến cánh đồng hoa bồ công anh. Mọi người sững sờ, ai cũng thừa biết cánh đồng hoa năm đó đã bị phá hủy từ lâu. Làm sao còn tồn tại một cánh đồng hoa bồ công anh tự nhiên nào nữa. Nhưng Gia Minh lại không lo lắng, anh sắp xếp tất cả, đưa Thiên Nghi đi.

Lúc đến được một cánh đồng rộng lớn của hoa bồ công anh, ai cũng phải ngỡ ngàng với cảnh vật trước mắt. Thì ra Thiên Nghi đã có dự định từ trước, cô dẫn Gia Minh đến đây cũng vì biết rõ có ngày hôm nay.

Đỡ Thiên Nghi ngồi xuống thảm cỏ, Gia Minh để cô tựa vào lòng anh, anh gọi khẽ: “Thiên Nghi... Đến nơi rồi... Em tỉnh dậy đi...”

Mở mắt ra lần nữa, Thiên Nghi không còn thấy một mảnh đen tối mà là ánh sáng, là ánh sáng của buổi sớm bình minh. Môi cô cử động, khẽ cười.

Những người bạn đứng bên cạnh không ai lên tiếng, để không gian yên tĩnh cho Thiên Nghi, Nun không giỏi kiềm chế, chỉ có thể khóc lớn, tựa vào lòng Vương Tuấn mà khóc.

Gia Minh thì bình tĩnh hơn nhiều, anh tựa má mình vào tóc Thiên Nghi, đưa tay chỉ về bầu trời phía xa: “Em nhìn xem Thiên Nghi, lần trước em nói muốn giữ lại khu đất này, anh đã giữ lại giúp em. Còn bảo người mang bò công anh đến đây trồng, anh nghĩ rằng em sẽ thích... Không ngờ tất cả là do em dự tính cho ngày hôm nay... Thiên Nghi... Em đóng kịch rất giỏi...”

Đương nhiên Thiên Nghi không sao trả lời, cô chỉ cử động tay, gõ nhẹ lên mu bàn tay Gia Minh. Anh biết cô muốn xin lỗi anh, nhưng anh không muốn chấp nhận câu xin lỗi này tí nào.

“Nghi à...” Hải Băng ngồi khụy xuống, nắm tay Thiên Nghi: “Nghi...”

Nhìn thấy cảnh tượng đó, mọi người bật khóc, nước mắt như đê vỡ bờ, đồng loạt rơi xuống.

Tình bạn kéo dài suốt hơn hai mươi năm, nhìn bạn mình vui cười, buồn khóc, nhìn nó biết yêu, hẹn hò rồi chia tay. Chứng kiến Thiên Nghi gục ngã rồi đứng lên, nay lại phải nhìn Thiên Nghi bỏ lại mọi người mà đi, bất cứ ai cũng không thể chịu đựng được.

Thiên Nghi chỉ mỉm cười nhẹ nhàng, lại nghiêng đầu nhìn ra xa. Sao cô vẫn không thấy anh?

Cô tin Hoàng Khang sẽ đến tìm cô, cô đang chờ anh đến đón cô.

“Hoàng... Khang...”

Đây là tiếng gọi cuối cùng trong cuộc đời Thiên Nghi, cô cố gắng dùng toàn bộ hơi sức mà gọi. Lại một cơn đau truyền đến, cô lại nôn ra một ngụm máu lớn, Gia Minh dùng tay đỡ lấy, anh đau lòng thét lên: “Thiên Nghi! Đừng mà! Thiên Nghi!”

Thiên Nghi dường như không còn nghe ai nói, tất cả mọi thứ xung quanh rơi vào tĩnh lặng. Cô cảm giác cơ thể mình nhẽ bẫng, toàn bộ tứ chi đều không còn nặng nề hay đau đớn, mảnh tối đen không còn, Thiên Nghi đã nhìn thấy ánh sáng, là một cánh đồng hoa màu trắng tinh khôi, người con trai đó ngày một bước đến gần cô... Chỉ một chút nữa thôi thì có thể nhìn rõ mặt người ấy rồi...

Ở đây mọi người thấy Thiên Nghi đã buông lỏng bàn tay, hai mắt cũng nhắm nghiền thì tất cả đều xúc động thét gọi Thiên Nghi. Cô không nghe thấy, vẫn buông xuôi mọi thứ để tìm đến ước mơ cô đã nuôi dưỡng suốt tám năm dài ròng rã.

“Thiên Nghi! Thiên Nghi!” Gia Minh gọi lớn, ôm chặt cơ thể đã không còn hơi thở của cô, anh cố gắng ủ ấm cho cô: “Làm ơn đi! Thiên Nghi!!! Anh xin em... Đừng mà Thiên Nghi...”

Rất lâu sau đã không còn âm thanh nào nữa, chỉ có tiếng khóc

123. Chương Kết 6: Người Ra Đi, Người Ở Lại. Ai Đau Khổ Hơn Ai? (tt)

Cuối cùng Thiên Nghi cũng gắng gượng qua được, cô tỉnh dậy lần nữa thì đã tờ mờ sáng ngày hôm sau. Cô mở mắt, trong phòng có rất nhiều người, họ vừa thấy cô tỉnh đã chạy đến bên giường, vẻ mặt lo lắng và xúc động. Thiên Nghi không nói nổi nữa, cô cố cử động tay, Gia Minh hiểu ý nên nắm ngay bàn tay của Thiên Nghi.

“Em muốn nói gì?”

Cô không nói được, chỉ cử động ngón tay viết chữ vào lòng bàn tay của Gia Minh. Cô hy vọng, Gia Minh sẽ hiểu, cô tin anh sẽ hiểu cô muốn làm gì.

Đúng thật là Gia Minh hiểu, anh nói Thiên Nghi muốn đến cánh đồng hoa bồ công anh. Mọi người sững sờ, ai cũng thừa biết cánh đồng hoa năm đó đã bị phá hủy từ lâu. Làm sao còn tồn tại một cánh đồng hoa bồ công anh tự nhiên nào nữa. Nhưng Gia Minh lại không lo lắng, anh sắp xếp tất cả, đưa Thiên Nghi đi.

Lúc đến được một cánh đồng rộng lớn của hoa bồ công anh, ai cũng phải ngỡ ngàng với cảnh vật trước mắt. Thì ra Thiên Nghi đã có dự định từ trước, cô dẫn Gia Minh đến đây cũng vì biết rõ có ngày hôm nay.

Đỡ Thiên Nghi ngồi xuống thảm cỏ, Gia Minh để cô tựa vào lòng anh, anh gọi khẽ: “Thiên Nghi... Đến nơi rồi... Em tỉnh dậy đi...”

Mở mắt ra lần nữa, Thiên Nghi không còn thấy một mảnh đen tối mà là ánh sáng, là ánh sáng của buổi sớm bình minh. Môi cô cử động, khẽ cười.

Những người bạn đứng bên cạnh không ai lên tiếng, để không gian yên tĩnh cho Thiên Nghi, Nun không giỏi kiềm chế, chỉ có thể khóc lớn, tựa vào lòng Vương Tuấn mà khóc.

Gia Minh thì bình tĩnh hơn nhiều, anh tựa má mình vào tóc Thiên Nghi, đưa tay chỉ về bầu trời phía xa: “Em nhìn xem Thiên Nghi, lần trước em nói muốn giữ lại khu đất này, anh đã giữ lại giúp em. Còn bảo người mang bồ công anh đến đây trồng, anh nghĩ rằng em sẽ thích... Không ngờ tất cả là do em dự tính cho ngày hôm nay... Thiên Nghi... Em đóng kịch rất giỏi...”

Đương nhiên Thiên Nghi không sao trả lời, cô chỉ cử động tay, gõ nhẹ lên mu bàn tay Gia Minh. Anh biết cô muốn xin lỗi anh, nhưng anh không muốn chấp nhận câu xin lỗi này tí nào.

“Nghi à...” Hải Bằng ngồi khụy xuống, nắm tay Thiên Nghi: “Nghi...”

Nhìn thấy cảnh tượng đó, mọi người bật khóc, nước mắt như đê vỡ bờ, đồng loạt rơi xuống.

Tình bạn kéo dài suốt hơn hai mươi năm, nhìn bạn mình vui cười, buồn khóc, nhìn nó biết yêu, hẹn hò rồi chia tay. Chứng kiến Thiên Nghi gục ngã rồi đứng lên, nay lại phải nhìn Thiên Nghi bỏ lại mọi người mà đi, bất cứ ai cũng không thể chịu đựng được.

Thiên Nghi chỉ mỉm cười nhẹ nhàng, lại nghiêng đầu nhìn ra xa. Sao cô vẫn không thấy anh?

Cô tin Hoàng Khang sẽ đến tìm cô, cô đang chờ anh đến đón cô.

“Hoàng... Khang...”

Đây là tiếng gọi cuối cùng trong cuộc đời Thiên Nghi, cô cố gắng dùng toàn bộ hơi sức mà gọi. Lại một cơn đau truyền đến, cô lại nôn ra một ngụm máu lớn, Gia Minh dùng tay đỡ lấy, anh đau lòng thét lên: “Thiên Nghi! Đừng mà! Thiên Nghi!”

Thiên Nghi dường như không còn nghe ai nói, tất cả mọi thứ xung quanh rơi vào tĩnh lặng. Cô cảm giác cơ thể mình nhẽ bẫng, toàn bộ tứ chi đều không còn nặng nề hay đau đớn, mảnh tối đen không còn, Thiên Nghi đã nhìn thấy ánh sáng, là một cánh đồng hoa màu trắng tinh khôi, người con trai đó ngày một bước đến gần cô... Chỉ một chút nữa thôi thì có thể nhìn rõ mặt người ấy rồi...

Ở đây mọi người thấy Thiên Nghi đã buông lỏng bàn tay, hai mắt cũng nhắm nghiền thì tất cả đều xúc động thét gọi Thiên Nghi. Cô không nghe thấy, vẫn buông xuôi mọi thứ để tìm đến ước mơ cô đã nuôi dưỡng suốt tám năm dài rong rã.

“Thiên Nghi! Thiên Nghi!” Gia Minh gọi lớn, ôm chặt cơ thể đã không còn hơi thở của cô, anh cố gắng ủ ấm cho cô: “Làm ơn đi! Thiên Nghi!!! Anh xin em... Đừng mà Thiên Nghi...”

Rất lâu sau đã không còn âm thanh nào nữa, chỉ có tiếng khóc vẫn vang vọng che lấp đi mọi thứ. Gia Minh đưa mắt nhìn ra phía xa, anh vẫn ôm Thiên Nghi trong lòng, mà rất nhẹ nhàng nói: “Chúc hai người hạnh phúc...”

Hoàng Khang! Nhất định phải đối tốt với Thiên Nghi... Nhất định...

Càng đến gần, cô càng hạnh phúc khi từng đường nét trên gương mặt ấy đều hiện rõ. Là anh, Hoàng Khang của cô, người mà cô đã khao khát gặp lại trong khoảng thời gian dài thống khổ.

“Hoàng Khang...”

“Nghỉ ngơi... Em đến rồi...”

Anh ôm lấy Thiên Nghi, cô vòng tay mà cảm nhận cơ thể của anh, đã chờ bao lâu, cuối cùng cũng có ngày gặp lại.

“Em rất nhớ anh... Hoàng Khang...”

Hoàng Khang ôm cô thật chặt, mãi mãi cũng không buông tay, anh dịu dàng bảo: “Chúng ta... sống chết không rời...”

Tám năm trước anh không chống lại được định mệnh mà đành chấp nhận rời bỏ cô. Tám năm sau, cô tình nguyện chịu mọi đớn đau để tìm đến bên anh.

Hai người trải qua bao trở ngại, ngăn cách giữa âm và dương, sống và chết. Nhưng tình yêu lại vượt lên sự vô hạn của thời gian để được bên nhau trường trường cửu cửu.

Kiếp này yêu không trọn vẹn... Thề nguyện hàng vạn kiếp sau... Yêu nhau không rời xa...

Dù thiên hay địa, không gian hay thời gian cũng không chia cắt được anh và em.

124. Chương Lời Tác Giả....

Vậy là Hoàn truyện nhé...

Hy vọng Hoàng Khang và Thiên Nghi sẽ tìm được hạnh phúc và hạnh phúc theo cách của họ...

Có ai còn nhớ lời thề của Thiên Nghi?

“Kiếp này, anh không giữ được lời hứa bên em trọn đời. Là anh nợ em. Có trời đất chứng giám, em thề rằng, bằng mọi cách sẽ khiến anh yêu em, và bắt anh vì tình yêu đó đánh đổi mọi thứ.”

Lời thề này rất linh nghiệm....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoa-bo-cong-anh-se-bay-ve-dau>